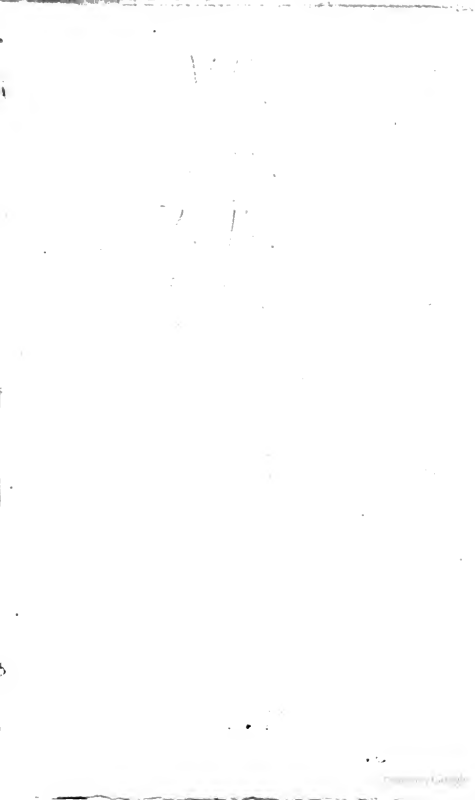

11. 2. 140

ANTHOLOGIA GRAECA.

TOM. VI.

C O M M E N T A R I U S.

VOLUMINIS PRIMI PARS PRIOR.

FRIDERICI JACOBS
ANIMADVERSIONES
IN
EPIGRAMMATA
ANTHOLOGIAE
GRAECAE
SECUNDUM ORDINEM ANALECTORUM
BRUNCKII.

VOLUMINIS PRIMI
PARS PRIOR.

LIPSIÆ
IN BIBLIOPOLIO DYCKIO
MDCCXCVIII.

LUDOVICO ERNESTO

GO THANORUM ET ALTENBURGENSIUM

DUCI SERENISSIMO

P A T R I P A T R I A E

MUSARUM PATRONO

HUNC LIBRUM

LEVE PIETATIS SUAE DOCUMENTUM

SACRUM ESSE VOLUIT

AUCTOR.

More receptum fuit apud veteres, *Princeps Serenissime*, ut, qui in laboribus suis praesens Deorum numen experti essent, operum suorum particulam, pii animi testem, in Deorum immortalium aris positam, templisve suspensam consecrarent. In quo officio non tam muneris oblatis praestantia, quam offerentis spectabatur pietas. Hunc morem imitari ausus, quem librum incredibili TUA beneficentia adjutus, tanquam sub Dei cujusdam auspiciis, ad umbilicum perdux, eum TIBI dico et confesco. Ut autem olim ad curas meas descendere dignatus es, ita nunc quoque leve hoc

~~Avādhya~~ ut serena TUAque fronte accipias, rogo precor-
que. Qui cum beneficiorum, quibus me cumulasti,
magnitudinem nulla omnino gratia exaequare possim,
ad vota confugio, Deumque precor, ut TE diu, in
civium TUORUM salutem, literarum, quarum pater
appellari meruisti, praefidium et incolumitatem, omni-
umque bonorum gaudium et oblectationem, saluum flo-
rentemque praestet.

PRAEFATIO.

In primo hoc Commentarii in Anthologiam aditu duo inprimis agenda esse video: primum, ut suscepti operis rationem et consilium aperiam; alterum, ut, quibus illud subsidiis instructus perfecrim, indicem.

Ac primum quidem minime vereor, ne in hac, qua nunc fruimur, literarum luce quaerat aliquis, cujus tandem utilitatis commendatione haec levissimorum lusuum, nisi nugae potius appellaveris, collectio meruerit, ut in ea sive edenda, sive expolienda et explicanda bonas horas consumere velis. Quamvis enim, si huic operi pretium ex utilitate, sive ad vitam, sive ad literas et doctri-

nam inde redundante *), statuendum sit, multa proferre possim, quae vel gravem sententiam praeceptumque salubre, vel rem quandam scitu et notatu dignissimam, modo ad historiam, modo ad mores veterum, universamque antiquitatem, contineant: non tamen ita de artium, cum ceterarum omnium, quae cum humanitate conjunctae sunt, tum inprimis poëseos praestantia existimandum censeo; barbarorum enim haec, et qui inter populos humanitate excultos barbaris simillimi sunt, judicandi est ratio; sed potius ita, ut, quae pulcritudine, venustate et dignitate emineant, etiam si nulla inde utilitas derivetur, maxime tamen admiremur et diligamus et amplectamur. Jam nemo facile erit, ex iis quidem, qui Anthologiam graecam paulo propius inspexerint, vel saltem ex theotiscis et imitationibus et versionibus, quales *Herderus*, Vir Summus, alique nonnulli, sed *Herderus* praecipue, dederunt elegantissimas, cognoverint, qui in ea pulcherrimos quosque Graeci ingenii, Grae-

*) Vide *Grosium* in Praefatione Anthologiae Planudes, a Boschio viro cl. edita.

cae elegantiae et venustatis flores contineri neget. Non quidem is sum, qui suscepti a me et diligenter tractati operis amore occaecatus, ut parentes solent in liberorum suorum ingeniis moribusque cernendis, omnia in Anthologia laudanda, ad unguem exacta, perfectisque minimum distantia existimem; semper enim rationes meas ab eorum vanitate sejungere studui, qui, quemcunque scriptorem sibi expoliendum sumserint, eum omnibus numeris absolutum, summis laudibus, summa admiratione dignum jactent; multa potius in copiosa illa Collectione, ex serioribus praesertim temporibus, conservata esse video, quibus haud aegre caruissemus: sed quae his subductis relinquuntur, et plurima esse et quantivis pretii recte mihi affirmare videor. His igitur edendis, emendandis et explicandis qui otium et operam tribuunt, eos de bonis literis omnique adeo humanitate non male mereri, dubitare noli.

Sed in hoc loco ne diutius immorer, efficit magnus eorum numerus, qui Anthologiam graecam summis laudibus extulerunt. Hoc enim opere magnam illam jacturam, quam literae in

Lyricis et Elegiacis poetis fecerunt, quodammodo refarciri, praestantissimi quique Literatores intellexerunt. Nam habet Epigrammaticum genus conjunctionem aliquam et quasi necessitudinem cum Lyrico et Elegiaco; et ut quisque in Epigrammatis scribendis excelluit, ita se maxime ad veterum Lyricorum imitationem composuisse videtur. Nec profecto defuerunt, qui, cum summam Anthologiae graecae praestantiam intelligerent, eam, modo integram, modo dilectu carminum habito; typis describendam curarent et in latinum sermonem converterent; eandem vero qui paulo intentiori studio a sordibus purgare et criticae artis subtilitate adhibita emendare susciperent, inde a renatis literis usque ad nostra tempora inventi sunt paucissimi. Quid enim? cum in priscis scriptoribus restituendis primae sine dubio partes Codicibus tribuendae sint, quotusquisque editorum, si ab Aldo discefferis, usque ad Brunckium anthologiam ad Codd. manuscriptos exegit? *Henricum* enim *Stephanum* quidquid hujus erat negotii paulo negligentius executum esse, infra docebimus. Quis porro, prae-

ter *Brodarum* et *Opfopoeum*, cujus tamen labor intra quatuor librorum explicationem substitit, obscuris Anthologiae locis perpetuae interpretationis lumen adhibuit? Sed quid ab illis, qui unquam his chartis manus et ingenium admovent, praestitum sit, in Prolegomenis nostris diserte docebitur; hic, quid ipsi praestare voluerimus, significabimus.

Primum hujus Commentarii consilium paulo angustioribus circumscriptum fuit finibus. Brunckii enim opus, quamvis multis nominibus laudandum, quantas tamen difficultates legentibus objiciat, cum mature intellexissem, si, quos labores ipse ad impedimenta illa aut removenda aut imminuenda exhausissem, ne aliis donud suscipiendi essent, efficerem, me aliquid gratiae apud harum literarum amantes initurum esse, sperabam. Anthologiae legendae et explicandae subsidia, quae quidem in editis libris exstant, studiosae conquisiveram; ut quodammodo intelligerem, lectiones Brunckianae quantam veritatis partem haberent, quidque in clarissimi hujus viri textu, quem a vulgato innumeris in locis dissentire videbam, ex codicibus, quidve ex eruditorum homi-

num emendationibus manaverit. Hoc enim tum temporis maxime spectabam. Cujus consilii ut tantum efficerem, quantum ejus in subsidiorum, quibus utebar, conditione fieri poterat, diversitatem lectionis Epigrammatum, ex sexcentis libris conquisitam, una cum conjecturis eruditorum hominum enotabam; unde Collectanea existebant, sive Apparatus criticus, qualem *Beckius* Vir Cl. ad Euripidem dedit, ad Pindarum dare instituit. Intra hujus igitur Apparatus fines omne meum tum temporis subsistebat consilium. De commentario perpetuo notisque tam copiosis, quam nunc edidi, non cogitaveram.

Sed, ut fieri solet, dum in aliorum animadversionibus colligendis versabar, re accuratius perpenſa, consilium, quod mente conceperam, immutandum esse vidi. Corrasis enim omnibus, quae alii ad Anthologiam illustrandam conscripserant, intelligebam, magnum locorum numerum relinqui, quibus nemo unquam facem adhibuisset, nec fieri posse, quin, illam viam secutus, opus efficerem, propter partium diversitatem et inaequalitatem, parum jucundum et fere mon-

strofum. Ad hanc autem cogitationem alia acce-
debat, quae animum, jam satis commotum, peni-
tus inclinaret. Quum enim Emendationibus qui-
busdam in Anthologiam graecam editis meum de
Anthologia consilium cum eruditis hominibus
communicassem, plurimos esse vidi, qui rem ita
acciperent, ut me iustum in eam commentarium
editurum esse putarent. Quod quamvis nunquam
prae me tuleram, nescio tamen quomodo, ini-
quum esse putabam, si hominum qualemcunque
expectationem penitus fallerem. Majus itaque
opus et difficilius, quam quod primum animo
finxeram, instituere coepi, conscribendo com-
mentario, qui omnia Analektorum Epigrammata;
cum aliis quibusdam carminibus et carminum
fragmentis, complecteretur.

In hoc autem commentario duo inprimis prae-
standa erant: primum, ut fontes textus Brunkia-
ni sedulo investigarem; alterum, ut locos obscu-
riores, quantum id quidem a me fieri poterat,
illustrarem. Cum utroque conjuncta erat loco-
rum, unde quodque carmen in Analecta venisset,
diligens observatio.

De ea officii nostri parte, quae ad criticam spectat, primo loco dicendum est. In ea si me aliquanto plus praestitisse dixerò, quam pollicitus sim, hoc nemo arrogantiae euidam et vanitati tribuet, ubi, quam benignam in hac parte fortunam expertus sim, indicavero. Agebatur, ut dixi, inprimis hoc, ut, quid lectionum in Brunckii textu ex Codicibus, quid ex conjecturis, aliisque fontibus manasset, diligenter et accurate distingueretur. At postquam multo cum taedio ex criticis libris et aliunde magnam lectionum diversarum copiam congesseram, in sexcentis tamen locis lectionis a Brunckio inexactae auctoritas latebat, nec ullo modo confici poterat, utrum genuinam Codicis, an spuriam interpolati apographi lectionem in illo contextu haberemus. Hoc dum ignorabatur, omne studium Anthologiae textum ad severiores Criticae leges exigendi et constituendi vanum erat et irritum. In illa autem lectionum farragine tam multae erant ineptae describentium aberrationes, conjecturaeque ex illis enatae tam parum probabiles, ut magnopere verendum esset, ne, si has omnes repeterem,

id quod in illa rerum conditione necessario faciendum erat, chartis et lectoribus pariter illuisse viderer.

Haec res cum animum meum sollicitum teneret, contigit, quod mihi omnem illam sollicitudinem eximeret. *Heynius*, in quo viro omnes, praeter summam doctrinam et eruditionem, admirantur illam promptam et paratam voluntatem, quosunque bonarum artium amore imbutos viderit, summo opere sublevandi, et *Heerenius*, *Heynii* cum in aliis rebus, tum in hac humanitatis laude aemulus, mea causa rogabant *Guilielmum Uhdenum*, Regis Borussorum apud Romanos negotiorum gestorem, Virum doctrina, ingenio, moribus excellentem, ut, si fieri posset, accuratam Codicis Vaticani notitiam nancisceretur. Is cum sibi opportunitatem videret oblatam, de bonis literis, quas, ut amicas et familiares, magno amore complectitur, bene merendi, rem alacriter suscepit, et intra brevissimum tempus non id solum, quod duumviri illi ab eo petiverant, sed longe plura praestitit. Nam praeter descriptionem illius Codicis longe accuratissimam multa

nobiscum communicavit Epigrammata , quae nunquam edita essent, ex eodem Codice excerpta, interque ea Cyzicena illa, quae nuper in secundo Exercitationum criticarum Volumine illustravimus. Ab eo inde tempore, cum gratum meum erga se animum cognovisset, nihil eum unquam rogavi, quod negaverit, nihil unquam rogatus fecit, cui non multa adjecerit, quae ipsum rogare non ausus essem. Is igitur cum, quod passim a doctis viris monitum est, sua sponte intelligeret, tum demum de Analectorum textu recte statui posse, si quis eum cum Vat. Cod. comparaverit, hanc comparisonem, magnae patientiae incredibilisque taedii opus, ultro suscepit; idque procul dubio absolvisset, nisi contigisset aliquid, quod taediosi illius laboris necessitatem tolleret.

Decesserat *Joannes Spalletti*, Bibliothecae Vaticanae, dum viveret, scriba, qui Anacreontis carminibus ad Cod. Vat. fidem edendis nomen suum inter Graecarum literarum amantes professus est. Hic vir, homo longe laboriosissimus, totum illum Codicem, qui Anthologiam Constantini Cephalae cum multis aliis carminibus complectitur,

tur, summa cum fide et diligentia ita descripserat, ut fere singulos Codicis ductus imitaretur; idque suum apographum, diversis deinde temporibus, bis iterum cum ipso Codice contulerat. Hic liber, cui Vir doctissimus summum pretium statuere, quem in sinu et oculis gerere, quem ut pretiosissimum *καμήλιον* omnibus suis commendare fuerat solitus, post ejus obitum ad haereditatem literarum expertes pervenerat. Qui cum emptorem quaerunt, res ad *Udeni* aures pervenit, qui me ejus per literas certiore fecit. Ingens ab illis hominibus poscebatur pretium; ut, quamvis intelligebam, ejusmodi apographum quantum mihi praesidii allaturum esset, ab eo tamen emendo pecuniae, quae postulabatur, magnitudine facile deterrerer. Et periisset sane oblata illa opportunitas, nisi *Schlichtegrollus*, collega mihi conjunctissimus, cum quo *Udeni* literas communicaveram, hujus Codicis apud Serenissimum Ducem mentionem fecisset. Hic Princeps, quo nemo alius bonas literas majori cum successu coluit, nemo vehementiore amore complectitur, non tam cito, quid rei esset, audivit, quam Bibliotheca-

cam publicam, plurimis pretiosissimisque libris summa liberalitate ab eo donatam, hoc quoque munere maſtare ſtatuit. Rei conficiendae cura *Uhdno* mandata, brevi tempore ad finem perducitur. Emitur Codex longe minori pretio; quam quod illi ab initio popoſcerant. Hic autem *Uhdni* de Anthologia merendi ſtudium non ſubſtitit. Nam cum ei liber Spallettianus traditus eſſet, quamvis eum diligentiffime ſcriptum eſſe agnoſcebat, nulum tamen ejus rei dubium paſſus eſt relinqui; ſed, cum, ut ante dixi, *Analeſta* ad Codicem Vaticanum comparare coepiſſet, nunc telam retexit et illum Codicem cum libro Spallettiano diligentiffime contulit. Ea demum opera effectum eſt, ut hoc Apographum vel eandem, vel haud multo minorem, quam ipſe Codex, auctoritatem habeat.

Huic igitur apographo, cujus infra in Prolegomenis uberioſorem notitiam dabimus, lectiones debentur Vat. Cod., quas ubique in notis noſtris diligenter commemoratas invenies. Quae res quantum nobis profuerit ad ſtabiliendum de Brunckiano textu judicium, ad editorum errores, praefertim circa auctores carminum, convincendos et

removendos, ad multos denique locos rectius constituendos, non est hujus loci ambitiose docere; ex ipsius Commentarii usu cognoscendum est. Ut autem iis, qui vel singula carmina, vel totam Anthologiam Brunckianam denuo ad Cod. Vat. exigere volent, laboris compendium fieret, ad quodvis carmen, quod quidem ex Constantini Cephalæ Anthologia manaverit, Codicis paginam, in qua legitur, diligenter notavimus.

Praeter hunc librum manuscriptis Codd. aliis usus sum nullis, qui quidem alicujus momenti essent. Nam nec Schedæ Vinarienses, de quibus infra monebimus, nec Schedæ Krohnianæ, quas passim in notis nostris laudatas invenies, multum bonæ frugis habebant. *Krohnianæ* illæ, quas dixi, *Schedæ* servabantur olim in Bibliotheca amplissima *Bartholdi Nicolai Krohnii*, Pastoris ad D. Mariæ Magd. Hamburgi, sub titulo: *Reliquiæ sex (octo) foliorum ex Msto Cod. membranaceo Ἀνθολογίας διαφόρων ἐπιγραμμάτων παλαιῶν*. Haec folia *Krohnii*, ex cujus Bibliotheca anno 1796. pervenerunt in Bibliothecam Serenissimi Ducis Gothani, scripta esse censebat Seculo XIV. Continent Epi-

grammata XLVI. ex omnibus fere Planudeae libris, nullo ordine servato. Priora XX Epigrammata nec lemmata nec auctorum nomina adscripta habent; reliquorum plurima utroque instructa sunt. Paucae varietates habent, nec eas admodum memorabiles.

Ex veteribus Anthologiae Planudeae editionibus comparavi editionem principem *Jani Lascaris*, tres Aldinas, Juntinam, Ascensianam et Stephanianam. Harum nonnullas mihi suppeditabat Bibliotheca nostra publica, cujus custodibus, Viris clarissimis, pro eorum humanitate promptoque in laboribus meis adjuvandis studio gratias ago quam possum maximas; alias ex Bibliothecae Göttingensis thesauro mecum humaniter communicavit *Heynius*. Unam nancisci non potui, omnium rarissimam, quae Venetiis prodiit anno 1550. apud Petrum et Jo. Mariam Nicolinos Sabienfes. Ea tanto aegrius carui, quanto probabilius erat, eam propriis quibusdam dotibus esse ornatam.

Praeterea autem subsidia quaedam inedita, interque ea nonnulla quantivis pretii, mihi Summorum quorundam Virorum benevolentia obtulit. Brevi postquam consilium meum de edendis in An-

thologiam commentariis in homines exierat; *Schneiderus*, Professor Francofurtensis, Vir eruditissimus, qui humanitatis disciplinam cum naturae cognitione ita conjunxit et copulavit, ut difficile sit statuere, utra laude magis emineat; *Schneiderus* itaque ultro mihi obtulit, quaecunque et olim et nuper in Anthologiam doctissime notaverat. Harum notarum longe maximam partem Vir clarissimus Analectorum margini eo tempore alleverat, quo Argentorati Brunckii familiaritate et consuetudine fruebatur, iisque *Brunckius*, quod ex multis locis intellexi, cum Lectiones et Emendationes in Analecta conscriberet, saepe magno cum fructu usus est. His adjunctae erant Schedae quam plurimae, bonae frugis plenissimae, quibus disquisitiones in Poëtarum Anthologiae vitam et scripta continebantur, unde quae excerpti, nondum in *Schneideri* Periculo critico Analectisque criticis exhibita, ea omnia summa cum fide ad auctorem suum retuli.

Reiskianum in Anthologiam apparatus ut nanciscerer, mature operam dedi. Cujus rei causa cum *Suhmii*, Virum eruditionis laude non minus

quam generis nobilitate excellentem, in cujus Bibliothecam Schedas Reiskianas pervenisse noveram, per *Münterum*, Virum clarissimum, adiissem, magnus ille literarum patronus precibus meis statim annuit, et quidquid istarum chartarum penes eum erat, mihi mittendum curavit. Continebantur illae volumine formae quadruplicatae, in quo duae priores Apographi Lipsiensis partes (Musa Stratonis cum Epigrammatis vario metro conscriptis) continentur, cum multis *Reiskii* conjecturis in margine. In fronte libri leguntur haec *Reiskii* manu scripta: *Sed haec omnia curis secundis emendata ipse manu mea descripsi, ut hic Codex nullius amplius usus sit, et nolim quidquam ex eo tanquam meum publicari.* Alterum illud apographum, cujus in his verbis mentio injicitur, *Reiskius* misit ad Cardinalem Quirinum, unde illud nunquam recepit. Ne igitur opera a Viro doctissimo in hac Anthologiae parte, quam ipse non edidit, collocata penitus periret, mihi licere putavi, ea, quae bonae notae essent, excerpere, reliqua, quae ipse auctor improbaturus fuisse videretur, omittens, ne ejus *Manes* irritarem, τὸν ἐν ὑπὲρ σφῆρι ἀναπαύοντα.

rov. *) Cum illo autem volumine conjuncta erat Collectio Epigrammatum XXXVI. quibus Apographum Lipsiense caret, ex Schedis Lacrozianis et recentiorum philologorum scriptis confecta. Ea carmina *Reiskium* Jenfianis subungere voluisse, intelligitur ex verbis huic Syntagmati praefixis: *Pervenimus igitur propitio numine ad finem Jenfianorum quoque carminum, quibus adjungemus aliqua, nullo alio quam fortuito ordine, quae passim librorum sparsa et a Viris doctis laudata, et ex Anthologia deprompta, in edita tamen juxta ineditaque nostra et Jenfiana farragine frustra quaesivimus. Continuabimus coeptos numeros neque auctores nostros dissimulabimus.* **) — Tertia pars harum chartarum continebatur notarum farragine, quam *Reiskius* margini editionis Stephanianae adscripserat. Magnam de his notis spem conceperam animo ex iis, quae *Reiskius* commemorat in Praefat. ad Anth.

*) Hoc volumen descripsit Kulenkampius, cujus apographum, amplissima ejus bibliotheca distracta, in Britanniam delatum est. Ex *Reiskiano* illo libro varietatem lecti. apographi Lipsiensis, lectiones Tryllischianas et Lacrozianas excerpti.

**) Hoc Syntagma *Brunckium* usum fuisse suspicor. Vide ejus Lectiones p. 28. XII. et quae notavimus ad *Philodemi* Ep. XII. et XXIII.

C. C. p. XXXIII. et Brunckius in fine Praefat. Sed hanc spem ipsa res penitus destituit. Nihil enim in illis notis habetur, nisi locorum, ubi carmina et versus Anthologiae laudantur aut illustrantur, indicium. Quid igitur alteri illi notarum in Plaudream collectioni factum sit, utrum perierit, an alicubi lateat, cum ignorantissimis ignoro.

Quo tempore in concinnando commentario cum maxime versabar, *Heynius* Vir Ill. libellum ad me misit, qui praeter alia quaedam in Bibliotheca Bodlejana descripta notas quasdam in Anthologiam continebat. Quem librum cum evolvissem: quo me animo fuisse putas, cum virorum in hoc literarum genere longe principum, *Isaaci Casauboni* et *Josephi Scaligeri*, nomina oculos meos ferirent? Et *Casauboni* quidem notae, quae in Schedis nonnullis indigestis in Bibl. Bodl. asservantur, in tertii libri fine deficient, nec multae sunt numero. Quaedam ex iis vitiose scriptae sunt, ita tamen, ut auctoris mentem perspicias, aliae nullum omnino sensum efficiunt; unde eas in *Casauboni* αὐτογράφη intricate et difficili manu scriptas esse suspicor. *Scaligeri* autem

notae, adscriptae margini edit. Aldinae 1521. (vide *Harlesf.* ad Fabr. Bibl. Gr. T. IV. p. 439. fin.) numero plurimae sunt. Earum nonnullae in sphalmatis editionis Aldinae corrigendis versantur; aliae ex aliis editionibus excerptae videntur; sed his subductis plurimae restant ipsius *Scaligeri* conjecturae, nec *Huetio*, nec aliis cognitae. Inter has si multas egregie doctas et ingeniosas esse dixerō, facile fidem inveniam apud eos, qui *Scaligeri* ingenium et doctrinam non ignorant. Cum his conjunctae erant Notae *Anonymi*, editioni *Stephanianae* appictae, quae in *Fabricio* commemorantur p. 441. m. Liber fuisse putatur *Fr. Nansii*. Sunt in iis perpaucae emendationes, sed nonnullae difficilium locorum verborumque interpretationes et versiones metricae. Ex illis ea, quae prudenter et ingeniose videbantur animadversa, diligenter excerpti.

Ad haec subsidia accesserunt conjecturae nostrae, ex quibus num quid utilitatis ad Anthologiam redundaverit, non nostrum est statuere. Hoc tantum profiteri possum, me veritati dedisse operam, non ostentationi. In quo studio cum

non fieri posset, ut ubique, quod querebam, assequer, facile seram aliter sentientium iudicia. Quin ne cum cavillatoribus quidem de huiusmodi rebus unquam disputabo. Has enim literas, quae ab humanitate nomen ducunt, me eam ob causam amplexum esse fateor, quod in earum tractatione quandam voluptatem sentiebam. At huius voluptatis fructus necesse est pereat, ubi in Musarum viretis non tam flores, quibus delectemur, decerpimus, quam lapides potius colligimus, quibus bonam aliorum existimationem petamus, aut nosmet ipsos ab aliorum impetu et iniquitate defendamus. Quodsi tamen alii huiusmodi altercationibus delectantur, illi suo fruuntur iudicio: mihi τὰ σιγήματα ἔργα commissa putabo. Quare nunquam non paratus fui errores meos confiteri et, ut ajunt, vineta mea caedere. Idem etiam in posterum facturus, severissimum me in scriptiones meas censorem praestabo.

Est autem, ut huc redeam, in Anthologia Graeca fons emendationis longe uberrimus is, qui ex similium locorum comparatione oritur. Quod enim *Ruhnkenius* verissime monuit (in Praef. ad

Tim. p. XX.), post heroica illa summorum ingeniorum tempora vix quenquam ad scribendum accessisse, quin se totum ad aliquem veterum exprimendum imitandumque daret, id in epigrammatico quoque genere, et haud scio an in nullo magis, locum habuit. Longe plurimi enim eorum, qui post Mnaseam, Leonidam Tarentinum, Callimachum, ingenium converterunt ad scribenda Epigrammata, hoc praecipue spectasse videntur, ut superiorum poetarum *ινολας*, verbis variatis, exprimerent sibiue vindicarent. Quorum haud pauci ita in hoc negotio versati sunt, ut, quae ab illis pressius dicta essent, dilatarent et amplificarent; alii vero ita, ut praeceptorum carmina quasi in compendium redigerent. Quae igitur in hoc literarum genere haud minimi momenti est locorum similium diligens comparatio, haec in Anthologia longe fructuosissima. Ea nobis quoque ad quosdam locos rectius constituendos, ad alios rectius interpretandos plurimum profuit.

Sensim ad alterum locum, de quo nobis mendum esse dicebamus, delapsi sumus. Paucis desungar. In interpretatione igitur hoc inprimis

spectavi, ne quid praeterirem, in quo lectores, in Anthologia legenda minus exercitati, haerere possent. Quorum locorum explicationem non reperiēbam, ea saltem indicavi, ut alii rem tentarent. Perspicuitati imprimis studui; sed ne in omnibus tam perspicuus essem, quam nonnulli fortasse desiderabunt, argumenti vetabat obscuritas. Et cum ad rectam verborum intelligentiam nihil fere magis valeat, quam ut ante teneas, de qua re agatur, singulis fere carminibus breve argumentum praemisi, quod, ut Ariadnae quoddam filum, errori caveat. Similis argumenti carmina sedulo comparavi, nec tamen ubique omnia, sed ea tantum laudavi, quae ad sensum illustrandum plurimum conferre existimabam. Sed singula, quae ad interpretis officium pertinere censentur, enumerare longum est. Quid effecerim, aliorum iudicium facio; efficere certe conatus sum, ut Epigrammatum obscuritates tollerentur, et via ad eorum intelligentiam, quae impeditissima fuit, planior et apertior fieret. Cum multis mihi in hac parte difficultatibus conficiendum fuisse, facile credent, qui in Anthologia versati

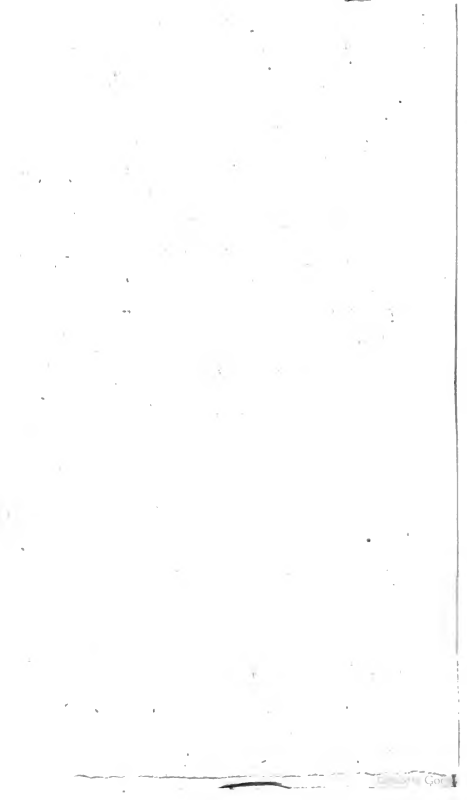
funt. Magnus enim est Epigrammatum numerus, quas nullus interpres ante me attigit; in aliis veritas investigari non poterat, nisi dissipatis priorum interpretum erroribus. Sed has aliasque difficultates ambitiose describere, supervacaneum sit. Aliter enim has literas non consistere, probe teneo. Mihi persuasum habeo, me aditum ad Anthologiae vireta, sentibus et rubis obstruatum, expeditiorem fecisse. Rem tamen inchoavi potius, quam perfeci. Alii eam ad exitum perducent, quibus plus otii, felicioris ingenii vena, uberis lectionis et eruditionis copia contigerit. Talem interpretem ut Anthologia quam primum nanciscatur, bonarum literarum causa vehementer opto. Hoc dum fiat, earum amantes hoc Catone contenti sint.

Ceterum primum hoc Commentarii in Anthologiam Volumen mox sequetur alterum, quod secundi Analectorum Tomi carmina complectetur; tertium reliquorum Epigrammatum interpretationem absolvet. Ei adjicietur, praeter indicem graecitatis, Historia critica Epigrammatis, et poetarum, qui Epigrammata conscripserunt, no-

titia. Hanc cum Prolegomenis, huic praefationi subiectis, conjungere statueram; sed primi hujus Voluminis amplitudo me hoc consilium coëgit abjicere.

Finem praefandi faciam, ubi pii gratique animi officia peregero. Si quid aliud laboris a me suscepti onus allevare potuit, summa fuit summorum Virorum benevolentia et humanitas, quam cum in aliis, tum in hoc praecipue opere expertus sum. Quorum eximiam ergo me amicitiam rerumque mearum studium cum apud me reputo, ita commoveor, ut ne verba quidem, ad animi sensus, non dicam exprimendos, sed indicandos, idonea reperire possim. Nec tamen multis verbis opus est apud eos, qui officio gaudent, et bene agendo non tam laudem et gratiam, quam recte factorum conscientiam petunt. Beneficiorum, quae in me contulerunt, memoriam nulla unquam oblitterabit oblivio; neque committam, ut eos studii erga me sui poeniteat. Scribebam Gothae, mense Aprili 1798.

PROLEGOMENA
IN QUIBUS
HISTORIA ANTHOLOGIAE
GRAECAE
NARRATUR.

PROLEGOMENA.

I.

De iis, qui primi Epigrammata collegerunt.

Ab eo inde tempore, quo scribendi ars per Graeciam frequentari coepit, id quod circa Olympiadum initia factum fuisse videtur, Epigrammata ad rerum gestarum hominumque illustrium memoriam conservandam in ἀναθήμασιν et tumulis usurpata sunt. Antiquissimi hujus Epigrammatum generis utilitas eruditos homines primum ad minora illa carmina colligenda invitasse videtur. Qui enim hominum in bello et pace clarorum vietas *), urbium origines, populorum res gestas literis mandabant, eos saepenumero ad Epigrammatum auctoritatem provocasse constat. Quod autem Herodotus fecerat, nec Thucydides a gravitate sua alienum esse putaverat, id posteriores

*) Vide van Goens de Simonide p. 5. sq.

eo studiosius fecisse, quo magis in historia scribenda lectorum oblectationi studerent, nullo modo dubitari potest. Antiquiorum exemplum secutus est Diodorus, Plutarchus, alii; et ut quisque elegantiorum literarum studiosior fuit, ita poëtas cum alios, tum Epigrammaticos in partes vocando, perpetuae orationis taedium lenire conabatur.

Sed ubi primum intellectum est, historia quantum non ornamenti solum, verum etiam praesidii ex Inscriptionibus peteret, iis praesertim, quae publicis monumentis insculptae essent, existerunt viri docti et literarum amantes, qui eas studiose describerent earumque quasi thesauros conderent. Inter hos principem locum tenet, propter operam quae reliquit multitudinem, *Polemo*, ex cujus libro *περὶ τῶν κατὰ πόλεις ἐπιγράμμάτων* *Athenaeus* Epigrammata quaedam laudavit L. X. p. 436. D. et p. 442. E. Scripsit idem praeterea quatuor libros de donariis in Acropoli positis, quos laudat *Strabo* L. IX. p. 607. A. alii-que sub titulo, *περὶ τῆς ἀκροπόλεως*. His eum, dum donaria enumerabat eorumque quasi historiam condebat, Epigrammata illis apposita inseruisse, dubitare noli. Simile opus *Polemo* condiderat *περὶ τῶν ἀναθημάτων ἐν Λακισδαίμονι*, laudatum ab *Athenaeo* L. XIII. p. 574. D. et aliud, quod rerum ad antiquitatem et historiam spectantium refertissimum fuisse oportet, *περὶ τῶν ἐν*

Δελφοῖς Θησαυρῶν, cujus auctori docti et diligentis scriptoris laudem *Plutarchus* tribuit T. II. p. 675. B. Propter intentum hoc Inscriptiones de columnis, pilis, statuis, donariis describendi studium joculari cognomine *στηλοκόπας* vocatus est, ut quidem, non sine magna veritatis specie, suspicatur *Casaubonus* in *Animadv.* in *Athen.* p. 409. 39. Ex his *Polemonis* operibus, quibus fortasse et alia quaedam ejusdem hominis scripta accensenda sunt, sed ex his praecipue aliorumque similibus antiquissimum *Anthologiae* conditorem, *Melaegrum*; multa in collectionem suam transtulisse, probabile est. In simili argumento versatus est *Alcetas*, cujus librum περὶ τῶν ἐν Δελφοῖς ἀναθημάτων *Athenaeus* excitat L. XIII. p. 591. C. ubi inscriptio ab *Alceta* commemorata profertur; *Menestor* ἐν τῷ περὶ ἀναθημάτων ap. *Athen.* p. 594. D. et *Apellas Ponticus*, qui Epigrammata donariis addita collegisse videtur *Dorvillio* in *Misc. Obss.* T. VII. p. 28.

Ut ii, quos haecenus enumeravimus, inprimis donariorum inscriptiones collegerunt, ita alii alias. Thebana *Aristodemi* Epigrammata laudat *Scholias* *Apollonii Rhodii* L. II. 906. de quo conf. *Valekenar.* ad *Phoeniss.* p. 732. ἐπιγράμματα Ἀττικά collegit *Philochorus*, ut *Suidas* testatur v. φιλόχορος, si quidem vera est verborum distinctio, quam *Kusterus* secutus est. In Codicibus enim

ἐπιγράμματα ἀττικά. vocibus per punctum distinctis, legitur. Peculiarem de Epigrammatè librum scripsit *Neoptolemus Parianus*, quem ita laudat *Athenaeus* L. X. p. 454. F. ut appareat, illum Epigrammata operi suo intexuisse. Ipsum Epigrammata scripsisse, non satis caute asserit *Groddeck* in *Bibl. Artium et Liter.* Fasc. II. p. 92. not. Silentio non praetereundus est, quem et *Fabricius* laudavit T. IV. p. 416. ed. nov. nec *Reiskius* praetermisit in Praef. ad *Anthol.* p. IX. *Euhemerus*, quem e titulis et inscriptionibus sacris deorum historiam contexuisse narrat, *Lactantius* *Instit. Div.* I, c. 9. cum quo conf. *Cicero* de *Nat. Deor.* I. 42.

II.

De Meleagro, Anthologiae conditore.

Primus autem Anthologiam non ex uno Epigrammatum genere, nec ex iis tantum, quae publicis monumentis inscripta fuerunt, sed cum ex his, tum ex poetarum operibus collectam, condidisse et concinnasse videtur *Meleager Gadenus*, cujus nomen, olim non nisi doctioribus cognitum, post repertam a *Salmasio* *Constantini Cephalae Anthologiam*, omnium, qui vel levem cum graecis literis contraxissent consuetudinem, ore et laudibus celebrari coepit. Hujus viri memoriam servavit *Strabo* L. XVI. p. 1101. Ἐκ δὲ τῶν

Γαδάρεων φιλόδημος τε ὁ ἑπικουρέσιος γεγονώς, καὶ
 Μελέαγρος καὶ Μενίππος ὁ σπουδογέλοιος, καὶ Θιό-
 δωρος ὁ καθ' ἡμᾶς ῥήτωρ. Ex hoc loco Menippum
 Gadarenum commemorat *Stephanus Byz.* v. Γά-
 δαρα. Cui Menippo Meleagrū nostrum aequalem
 facit *Diogen. Laërt.* VI. 99. τὰ δὲ βιβλία αὐτοῦ (Me-
 nippi) πολλοῦ καταγέλωτος γίμει, καὶ τι ἴσον τοῖς
 Μελέαγρου τοῦ κατ' αὐτὸν γενομένου. Cum quo lo-
 co comparandum *Epigr. Melagri CXXVII.* ubi se
 πρῶτα Μενιππείαις συντροχάσαι χάρισεν ipse poëta
 gloriatur; et *Epigr. inter ἀδίσπ. DLXXII.* Μοῦσαι
 Μελέαγρον — Μενιππείαις ἠγλαΐσαν χάρισι, ut
 hunc versum certa emendatione restituerunt *L.*
Holstenius et *Emm. Martinus*. Non supervaca-
 neum fuerit, hoc loco monere, illam carminum
Melegri cum *Menippi* scriptis similitudinem, sive
 ex imitatione sive sponte natam, in Epigrammatis
 quidem nulla ratione quaerendam esse, sed in aliis
 quae interciderunt operibus, Satyris fortasse Me-
 nippeis. Ex his derivata videntur, quae *Athe-
 naeus* profert *L. XI. p. 502. C.* Μελέαγρος ὁ Κυ-
 νικός ἐν τῷ Συμποσίῳ οὕτως ἐγράφε· Κἂν τοσοῦ-
 τῷ πρόποσιν αὐτῷ βαρεῖαν διδάσκει, χυτρίδια βα-
 θία δάδεται. et *L. IV. p. 157. B.* ubi Niciūm mere-
 trix ad Cynicos epulantes, οὐδεὶς, αἶτ, ὕμῶν, ἄν-
 δρες γενειοσυλλακτάδα, ἰχθὺν ἰσθίει. ἢ καθάπερ ὁ
 πρόγονος ὕμῶν Μελέαγρος ὁ Γαδारेὺς ἐν ταῖς Χάρι-
 σιν ἐπιγεγραφομέναις ἔφη, τὸν Ὅμηρον Σῦρον ὄντα τὸ

γίνος --; ἢ μόνον ἀνέγνωτε σύγγραμμα αὐτοῦ τὸ περιέχον Λεκίδου καὶ Φακῆς σύγκρισιν. quem locum respexit *Eusebius* ad Il. λ. p. 814. 40. Ex his locis tres, ni fallor, Satyrarum, quas *Meleager* composuit, titulos lucramur, Συμπόσιον, Λεκίδου καὶ Φακῆς Σύγκρισις et Χάρτες, nisi fortasse totum illud Satyrarum syntagma Χαρίτων titulo inscriptum fuit. Qui titulos Satyrarum *Varronis* meminerint, hanc conjecturam probabilitate non destitutam esse fatebuntur. Quod si vero *Meleager* ille, de quo agitur in duobus quae supra laudavimus Epigrammatis, non diversus est ab eo, qui Anthologiam condidit, hic Cynicus fuit, nec locum habet conjectura doctorum quorundam virorum ap. *Harlesium* in Fabr. Bibl. Gr. T. IV. p. 417. sq. qui duos Meleagros fuisse existimant, utrumque Gadarensē, alterum Cynicum, alterum Anthologiae patrem et conditorem. Certe hoc mihi exploratum videtur, eum, quem Gadarensē appellat *Athen.* L. IV. p. 157. nihil diversum esse a Cynico, cujus mentionem facit in altero loco L. XI. p. 502. Epigrammata autem illa, quae supra dixi, Meleagri illius, qui Coronam contexit, vitam enarrare, non est quod dubitemus; nec certe dubitavit is, qui Scholion scripsit ad Prooemium Coronae in Vat. Cod. p. 81. Οὗτος ὁ Μελέαγρος Φοῖνιξ ἦν τῆς ἀπὸ Παλαιστίνης πόλεως· ἐποίησε δὲ τὸν Θαυμασίον τουτοῦ τῶν Ἐπι-

γεγραμμάτων στίχων. et iterum: Ὅτι ὁ Μελέαγρος Γαδαρηνὸς ἦν τὸ γένος Συρὸς ἐτελεύτησεν ἐν Κῷ τῇ νῆσῳ.

Quae cum ita se habeant, *Meleager* floruit cum Menippo, item Gadareno et Cynico. Jam vero Menippi aetas incertissima est. Ad conjecturam igitur confugere debemus. *Burretus* (Mémoires de l'Acad. des Inscript. Tom. XIX. p. 441.) Meleagrum sub primis Alexandri successoribus vixisse suspicatur. *Martinus* in Epist. Tom. I. p. 187. eum sub Seleuco, Antiochi M. filio, floruisse ait. Alii aliter. Sed verissima videtur sententia Scholiastae in Vat. Cod. p. 82. Γαδαρηνὸς ἦν, ὡς ἐν τοῖς ἔμπροσθεν αὐτὸς ἑαυτοῦ ἐμνημόνευσεν ἡκμασέν ἐπὶ Σελεύκου τοῦ ἰσχυροῦ.

In hac sententia cur acquiescendum existimem, paucis dicam. Inter *Meleagri* Epigrammata unum est (CXXIII.) in Antipatri Sidonii tumulum, quem aetatem usque ad Ol. CLX. produxisse, certis indiciis constat. Tenemus igitur hoc, Meleagrum floruisse post Ol. CLX. Jam vero primum ejus aetatem ab Antipatri Sidonii temporibus non valde remotam fuisse, colligas ex Nostri Prooemio v. 42. ubi illius poetae carmina his verbis circumscripsit: Φοίνισσάν τε νέαν κύπερον ἀπ' Ἀντιπάτρου. νέαν κύπερον appellat Antipatrum, ut recentem poetam. Ad hoc argumentum aliud accedit, quod, quamvis longius petatum, satis tamen pon-

deris et gravitatis habet. Meleagri in Epigrammatis colligendis vestigia primus secutus est *Philippus Theſſalonicenſis*, ut ipſe fatetur Ep. I. Tom. II. p. 211. Is ſeculo poſt Chriſtum natum primo, et quidem ſub ſeculi exitum coronam contexit ex poëtiſ *ὀπλοτείροις*, i. e. ut contextus docet, iis, qui poſt Meleagrum ſcripſerunt. Inter] hos *Philodemum* recenſet, poëtam in hoc Epigrammatico genere longe celeberrimum, Gadarenſem. Hunc floruiſſe circa Olymp. CLXXX. ſatis conſtat. Jam hinc intelligitur, ejus in Meleagri Corona carmina nulla fuiſſe. Num vero Meleagrum hunc virum ignoraiſſe putemus? Non probabile, civem nimirum, eumque in illo genere, cui Meleager præcipue ſtudebat, nobiliſſimum. Nonne hinc ſequitur, eum Philodemi ſorem non viduiſſe, ut multo junioris? Verum eſt igitur, quod Scholiaſtes affirmat, Meleagrum ſub ultimo Seleucorum vixuiſſe. Is enim regnare coepit Ol. CLXX. 3. quo tempore Antipater Sidonius deſunctus erat, Philodemus nondum florebat.

Hic igitur vir, et Cynicus et Gadarenſis, et ipſe Epigrammata conſcripſit, de quibus tum dicetur, ubi poëtarum Epigrammaticariorum vitas enarrabimus, et aliorum Epigrammata collegit. De hac collectione, *Συſφραγὶς* inſcripta, ante Codicem Palatinum repertum, id eſt, ante ſuperioris ſeculi initia, nihil plane conſtabat. In hoc

uno enim Codice servatum est nobilissimum illud Prooemium, in quo singulos poëtas, Coronae in-
textos, cum singulis floribus arboribusve compa-
ratos recenset. Sunt autem ii, quos nominatim
appellat, numero XLVI; quibus se haud paucos
alios, recentiores, (ἔτι καὶ πολλὰ νέογραφα vers.
55.) adjunxisse profitetur. Unde de illius operis
et amplitudine et praestantia existimare possumus.
Nam ex illis poëtis, quorum se carmina in Col-
lectionem suam retulisse ait, longe plurimi floren-
tissimis Graeciae temporibus vixerunt; interque
eos haud pauci tanta apud omnes fuerunt gloria,
ut, vel nominibus eorum auditis, summam tibi
artis poëticae perfectionem, summum fastigium
animo fingas. Hoc utinam praeclarum opus ae-
tatem tulisset! Sed bene tamen nobiscum actum
est, quod, in tanta optimorum et poëtarum et cu-
jusvis generis scriptorum jaçtura, tam insignes
Coronae illius reliquiae ad nos pervenerunt, quae
desiderium, etsi non explerent, lenirent tamen et
minuerent. In hac Collectione singula carmina,
nulla argumenti ratione habita, secundum lite-
ras initiales fuisse disposita, diserte docet *Scholia-*
stes in Cod. Vat. p. 81. ubi verbis supra laudatis
adjicit haec: ἐπὶ αὐτοῖς δὲ τὸν θαυμάσιον τοῦτον τῶν
ἐπιγράμμάτων στίχον· σὺν ἑαυτῷ δὲ αὐτὸν κατὰ
στοιχείον. Posteriora haec verba male accepit *Sal-*
mastus in Exercitationibus Plin. p. 596. D. qui

etiam *Leichium* in Carm. Sepulcr. p. IV. et *Reiskium* Praef. p. XIII. secum in errorem induxit, ut putarent, Meleagrum poëtarum nomina secundum ordinem elementarem disposuisse. Non in his, sed in ipsis Epigrammatis illum ordinem observatum fuisse, ex iisdem *Scholiastae* verbis probe intellexit *Martinus* in Epist. ad Alexandrum Zondardarium Tom. I. p. 184. cujus interpretatio Codicis Vaticani adpectu verissima esse intelligitur. Meleagri enim Coronam quamvis dissolvit et discerpsit Constantinus Cephalas, carminibus secundum argumenta in capita quaedam descriptis, in nova tamen dispositione prior ille ordo non ita turbari potuit, ut omnia ejus obliterarentur vestigia. Quin idem elementaris ordo vel in Planudea, in qua tamen longe artificiosior est distributio, in multis locis apparet, ubi Planudes plura simul Epigrammata ex Constantini Anthologia in suam transtulit.

Praeter hanc amplam Epigrammatum collectionem Meleager etiam aliam instituisse videtur Reiskio in Notit. Poët. p. 243. solis puerorum laudibus destinatam. Quod ut opinaretur, virum doctissimum commovit Epigr. II. Meleagri, quod pro praefatione peculiaris Anthologiae habuit. At in hoc carmine nihil aliud egit, nisi ut pueros sibi amatos recenseret, eosque tanquam in Coronam contexeret; unde hoc unum colligere licet,

Meleagrum pueros illos carminibus suis celebrasse. Idque res ipsa confirmat; nam in plurimos puorum, quorum nomina in illo Carmine exstant, Meleagri reperiuntur Epigrammata. Non est igitur, cur eum duplicem Anthologiam condidisse dicamus. *)

III.

De Anthologia Philippi Thessalonicensis.

Per Meleagri vestigia incescit is, quem supra commemoravimus, *Philippus Thessalonicensis*, novae Anthologiae conditor. Is Meleagri imitationem in hoc instituto disertis verbis professus est Epigrammate illo, quod praefationis loco praemittit T. II. p. 211. ubi se *recentiorum poetarum* carmina, tanquam flores, contexuisse ait, quibus Coronam efficeret, Meleagricae illi simillimam ei quoque opponendam: καὶ σελίδος ναρῆς θέρσας στάχυν, ἀντιπέλεξα τοῖς Μελεαγρείοις ὡς ἥμιλον στεφάνοις. Jam ex hac imitationis professione merito colligas, Philippum etiam in disponendis carminibus ordinem a Meleagro probatum adoptasse; eamque suspicionem confirmat Vat. Codex, in quo ordinem alphabeticum observatum videmus etiam in illis carminibus, quae non aliunde quam ex Philippi

*) Vide Wyttenbachium in Bibl. Crit. T. I. P. II. p. 23.

Anthologia defuncta sunt. Multo minor autem in hac nova Corona poetarum numerus fuit; non enim ultra XIII. excurrit. His annumerandus est cum ipse Philippus, multorum Epigrammatum auctor, tum etiam alii, quorum nomina reticuit.

Quo tempore Philippus vixerit, non satis constat. Ex indiciis quibusdam, in ejus Epigrammatis obviis, recte sibi colligere videbatur *Vavassor* de Epigr. p. 184. et *Martinus* l. c. p. 191. cum Augusto regnante vixisse. In hanc sententiam concessit *Reiskius*, eamque novis quibusdam argumentis firmare conatus est. Verum enimvero cum inter poetas a Philippo in ordinem redactos reperiantur nonnulli, quos post Augusti tempora floruisse constat, ut Antiphilus et Automedon, quorum ille circa A. U. C. 806. hic Nerva regnante (A. U. C. 851.) floruisse videtur, hanc difficultatem vir doctissimus ita expediri posse putavit (in Notit. Poët. p. 270.), ut duos Philippos fuisse statueret, alterum antiquiorem, Julii Caesaris et Augusti aequalem, alterum sesquiseculo ferme juniorem, secundae Anthologiae auctorem. De qua sententia quid statuendum sit, explicabimus.

Rem paulo altius repetam. In persequendis vestigiis, unde poetarum Anthologiae aetas cognoscatur, *Reiskius* ita plerumque versatur, ut, si qua carmina ad historiam aliquam remve gestam pertineant, ea fere eodem tempore, quo illa eve-

nerit, composita putet, et ex iis adeo auctoris aetatem colligat. Quae colligendi ratio ut in quibusdam recte procedit; ita admodum fallax est in iis poetis, qui se totos ad imitationem composuerunt. Quorum quam magnus sit numerus, in Praefatione monuimus. In ejusmodi igitur poetis si qua sit facti cujusdam, aut rei hominisve illustis mentio, nihil inde aliud colligi potest, nisi illos post ejus facti hominisve scripsisse tempora.* Jam vero Philippus is est, qui paucissima ex sua penu protulerit, plurima ex vetustiorum poetarum imitatione traxerit. Qui cum Epigrammate LXXIV. molem Puteolanam, ab Agrippa A. U. C. 717. exstructam, commemorat, in quo carmine *Reiskius* p. 270. gravissimum ad definiendam Philippi aetatem momentum positum censet, non rem recensitam et propter novitatem mirabilem celebrat, sed expressit Epigramma *Antiphili* XVI. quod et ipsum fortasse ex antiquiore carmine ductum est. Hoc unum exemplum sententiam nostram abunde probat. Quare vix dubito, quin reliqua quoque carmina, ex quorum auctoritate Philippus ad Augusti aetatem referri solet, ex antiquiorum poetarum imitatione profluxerint. Hinc vero simul

*) Josephus Scaliger, idoneus auctor, ad Hieronymi Chronicon p. 57. sq. *Argumentum*, ait, *frivile est, scriptores floruisse tempore eorum, quorum mentio ab iis fiat. Hoc modo Homerus vixit Trojanis temporibus.*

officitur, nullam ejus aetatis definiendae satis certam rationem esse, nisi eam, quae ex poetarum quos Coronas suae intexuit, aetate ducitur. Haec eum ad exitum seculi primi revocat. Quare fortasse non valde errabimus, si eum Anthologiam Trajano regnante concinnavisse statuerimus.

IV.

De Diogeniano et Stratone.

Brevi post tempore, Hadriano regnante, floruit *Diogenianus Heracleota*, Grammaticus suae aetatis doctissimus, qui et alia quaedam, cum arte, quam profitebatur, proxime conjuncta, tum etiam *Ἀνθολόγιον Ἐπιγραμμάτων* edidit, teste *Suida* in *Διογενιανός*, Tom. I. p. 591. sq. Idem esse videtur, cujus *Paroemiae* exstant, de quo inprimis consule *Andr. Schottum* in Praef. ad *Proverb.* p. VIII. Hic autem quid in illa Anthologia secutus sit, quos in eam poetas admiserit, quo ordine eos disposuerit, penitus ignoramus.

Hunc sequutus est *Strato Sardinus*, (quem qui Cardianum, sive Cardiani filium vocant, prava apographorum Vat. Codicis lectione in errorem induciti sunt,) et ipse Anthologiae conditor, quam *Μούσαν παιδικήν* inscripsisse videtur. Sit enim habet Praefatio a Constantino Cephala Stratonis Anthologiae praefixa: *Καὶ τίς ἂν εἴη, ἢ πάντων σοι*

τῶν κειμένων τὴν γινῶσιν ἐκθέμενος, τῇ (Cpd. τῶν) Στρατῶνος τοῦ Σαρδιανοῦ παιδικῇ Μοῦσᾳ ἐπέκευψάμεν, καὶ ἢ αὐτὸς παίζων πρὸς τοὺς πλησίον ἐπαδύκνυτο, τῇ ψιν εἰκείᾳ τὴν ἀπαγγελίαν τῶν ἐπιγραμμάτων, οὐ τὸν ἰοῦν ποιούμενος· ἔχου· ταῖν τῶν ἐξῆς, ἐν χορείαις γὰρ ἢ γὰρ σώφρων, κατὰ τὸν τρεῖς γόνον, οὐ διαφθαρέσεται. Retulerat Strato in hanc Anthologiam ea tantum Epigrammata, quibus puerorum celebrantur amores, in quo argumento, inde a Platone, multi poëtae Epigrammatarii versati sunt. In qua Collectione Stratonis cum legantur nomina antiquissimorum poëtarum, eorum quoque, unde Meleager et Philippus suam, quisque Anthologiam locupletaverant, vix dubites, Sardianum poëtam, ex prioribus Collectionibus antiquiorum poëtarum carminibus delibatis iis, quae ad pueriles amores facerent, posteriorum haud pauca cum suis in hoc genere iusibus*) addidisse. Revera itaque novam Anthologiam condidit; nec audiendus est Reiskius p. 233, qui eum Meleagri Μοῦσαν παιδικήν, quam nullam fuisse supra diximus, denup edidisse et auxisse existimat. Ex iis poëtis autem, ex quorum operibus Meleagrum quoque flores delibasse constat, Strato recepit

*) Falliur Harlesius V. Cl. cum carmina, quae Brunckius T. II. p. 319 sqq. sub Stratonis nomine dedit, non omnia ipsius Stratonis, sed tantum ex ejus Collectione petita existimat, ad Fabric. L. c. p. 424.

tredecim *); ex iis, quibus Philippus usus fuerat, nonnisi duo, Tullium Lauream et Automedontem; his decem alios addidit, Flaccum, Alpheum Mitylenaeum, Julium Leonidam, Scythium, Numenium, Dionysium, Frontonem, Thymoclem, Glaucum, Dioclem. Inter hos poëtas pauci sunt, de quorum aetate satis constet. Quod si vero supra recte posuimus, Philippum Thessalomeensem seculo primo exeunte vixisse, Strato autem Musam suam ex Philippi Corona locupletavit, sponte sequitur, eum non ante secundum post Christum seculum floruisse. Stratonem *πρωτὴν ἰατρὴν ἀμάρτυρον* laudat *Diogenes Laërtius* L. V. 61. p. 300. Jam cum Diogenes primis tertii seculi ineuntis annis vixisse videatur, Stratonis aetas in alterum seculum incidit. Hanc sententiam confirmant, quae *Schneiderus* de Stratonis vita monuit in *Peric. crit.* p. 130. „Dubitatum est, quae aetate vixerit Strato. Credo, me reperisse argumentum satis validum, quo lis omnis dirimatur. „Quod enim perstringit Capitonem medicum (Ep. ult.), rem conficit. Est is Artemidorus Capito, „qui scripta Hippocratis recensuerat, suamque ex-

„δοκίμην

*) Sunt hi: ipse Melesager, Dioscorides, Polystratus, Antipater, Aratus, Mnasilcas, Euenus, Alcaeus Messenius, Phanias, Asclepiades, Rhianus, Callimachus et Posidippus.

»δοσιν Adriano imperatori aliisque probaverat;
»sed Galenus eum per totum suum commentarium
»sub nomine Capitonis perstringit. Inde apparet
»clarissimo aetas Stratonis. Diversus est Capito
»Alexandrinus poeta; cujus *ἱερτικὰ* laudat Athe-
»naeus p. 427. ejusdem ad Philopappum commen-
»tarios p. 350. Aristides orationem tertiam Pla-
»tonicam T. II. p. 315. ad Capitonem aliquem
»scripsit. Qui omnes diversi nec medici sunt.
Haec *Schneiderus* docte et probabiliter.

Stratonis Anthologia sive *puerilis Musa* ulti-
mum caput est Collectionis a Constantino institu-
tae. Qui num integrum Stratonis opus receperit,
an carminum dilectum habuerit, ordinemque a
Sardiano poeta institutum utrum servaverit, an
turbaverit; plane incompertum habeo. Certi
quidem ordinis vestigia in Vat. Cod. nulla sunt.
Initio capitis collocata sunt decem Stratonis Epi-
grammata, quibus alia aliorum poetarum sub-
jecta sunt, intermixtis Stratonis carminibus, cujus
LXXVII. Epigr. fere continua serie posita, hoc
caput claudunt. Reliquorum poetarum carmina,
quae in hac Sectione leguntur, sunt ad numerum
CLXV. Horum, ante Cod. Vat. repertum, nul-
lum fuit editum.

V.

De Anthologia Agathiae Scholastici.

Post illa tempora cum poetarum proventus admodum esset exiguus, Epigrammatum colligendorum studium refrixisse videtur. Quatuor enim vel quinque secula effluxerunt, quibus nemo ejusmodi opus tentavit, donec Byzantii, nescio quomodo, aere versuum pangendorum studium incenderetur. In hac enim urbe postquam imperii sedes collocata fuit, magnus poetarum numerus exstitit, qui, ut *Reiskius* ait in *Notis ad Constant. Cerem. Aulae Byzantinae* p. 85. ad omnes hilares tristesque casus carmina in promptu haberent et venderent; ita ut nihil ab Augusto, nihil a proceribus aut fusciperetur aut cogitaretur, quin id versibus describerent laudarentque. Inter hos tamen versificatores unus et alter fuit, qui, cum se ad melioris aevi poetarum imitationem dedisset, carmina scriberet supra aetatis suae captum elegantia, qualia sunt nonnulla in Epigrammatis *Agathiae, Pauli Silentarii, Macedonii consulis* aliorumque, qui eadem aetate floruerunt *). Horum unus, *Agathias Myrinaeus*, qui propter juris professionem *Scholasticus* vocatur, sub exitum seculi sexti recentiorum, sui nimirum aevi poetarum Epigrammata collegit, eamque Collectionem suam

*) Vide *Rabnken. Epist. crit. I. p. 75.*

Κύκλον vocavit. Suidas v. Ἀγαθίας. — συντάξῃ δὲ καὶ ἑτέρα βιβλία, ἑμμετρά τε καὶ καταλογάδην, τὰ τε καλούμενα Δαφνιακά, καὶ τὸν Κύκλον τῶν νέων ἐπιγραμμάτων, ὃν αὐτὸς συνῆξεν ἐκ τῶν κατὰ καιρὸν ποιητῶν. συνήκμασε καὶ Παύλῳ τῷ Σιληντιαρίῳ καὶ Μακεδονίῳ τῷ ὑπάτῳ καὶ Τριβουνιανῷ ἐπὶ τῶν Ἰουστινιανοῦ χρόνων. Haec partim ducta sunt ex ipsius *Agathiae* Historia L. I. p. 2. ed. *Vulc.* ubi, postquam de ceteris suis operibus exposuit, ἔδοξε, δέ μοι, ait, πρότερον κἀκείνο ἀξιέπαινόν τι εἶναι καὶ οὐκ ἄχαρι, εἴγε τῶν ἐπιγραμμάτων τὰ ἀετιγυνῇ καὶ νεώτερα διαλανθάνοντα ἔτι καὶ χυδῶν οὕτως ἐπὶ καὶ ἐνίοις ὑποψιθεριζόμενα, ἀγρίεμαι τε ὡς οἶόν τι εἰς ταῦτό καὶ ἀναγράφαιμι ἑκαστα κόσμῳ ἀποκεκριμένα. Consilium his verbis breviter indicatum, Epigrammata recentiorum poetarum secundum ordinem quendam describendi et disponendi, disertius *Agathias* explicuit in Praefatione praefixa illi *Ἐπιγραμμάτων Κύκλῳ*, quam, simul cum *Meleagri* et *Philippi* Prooemiis in Cod. Vat. servatam, cum nemo integram ediderit, hic adscribam, brevibus notulis illustratam. In Cod. praefixa sunt haec: Ἀγαθίου Σχολαστικοῦ Ἀσιανοῦ Μυρναίου Συλλογὴ νέων ἐπιγραμμάτων ἑκτηθεῖσα ἐν Κωνσταντινουπόλει πρὸς Θεόδωρον Δεκουριάνου τὸν Κοσμά. εἰρηται δὲ τὰ προοίμια μετὰ τὰς συνεχεῖς ἀκροάσεις τὰς κατ' ἐκείνου καιροῦ γνωμένας. Et in margine haec habentur: Ἀγαθίου Σχολαστικοῦ

Ἀσιανοῦ Μυριναίου οὐ Στίφανος, ἀλλὰ συναγωγὴ
 ἰῶν ἐπιγραμμάτων· ἡμασιν δὲ αὐτός ὁ Ἀγαθιάς
 ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ τοῦ μεγάλου. ἔγραψεν δὲ καὶ ἰστο-
 ρίαν καὶ τὰ ἐπονομαζόμενα Δαφνιακά. ἔγραψε δὲ
 ταῦτα Ἐπιγράμματα πρὸς Θεόδωρον Δικευσίωνα.
 Ipsum Agathiae Prooemium hoc est:

Ὀῖμαι μὲν ὑμᾶς, ἄνδρες, ἀμπλοκημένους

Ἐκ τῆς τοσαύτης τῶν λόγων παλαιοῖας,

Ἐτι καὶ τὰ σιτία πρὸς κέρως ἀρυγάνειν·

Καὶ δὴ κάθησθε τῇ τρυφῇ σισαγμένοι·

5 Λόγων γὰρ ἡμῖν πολυτελῶν καὶ ποικίλων

Πολλοὶ προβάλλοντες παμμεγέλης εὐωχίας,

Περιφρονεῖν τίθουσι τῶν εἰθισμένων.

Τί δα! νῦν ποιήσομεν τὰ προὔξειργασμένα

Ὅπως ἴδωμεν συντετεῖχθαι κείμενα;

10 Ἡ καὶ προθύμως τῆς ἀγορᾶς ἐν τῇ μέσῃ,

Παλιγκληαῖς εὐτελεῶς ἀπομπελῶν;

Καὶ τίς μετασχεῖν τῶν ἡμῶν ἀνέξειται;

Τίς δ' αὖν κρίνεται τοὺς λόγους τριωβόλου,

Εἰ μὴ φέροι πῶς ἅτα μὴ τιτρημένα;

15 Ἀλλ' ἔστιν ἁπλῆς εὐμενῶς τῶν δεωμένων

Ἐμῶς μεταλαβεῖν; καὶ κατεβλακασμένους.

Ἐθός γὰρ ἡμῖν τῇ προθυμίᾳ μένει,

Τῇ τῶν καλούντων ἡμετρὲν τὰ σιτία.

V. 3., Cod. ἀρυγάνειν. — V. 8. Legendum ποιήσω; μὲν
 τὰ πρ. Agathias recentiorum more δα! corripuisse vi-
 detur. Fortasse tamen νῦν delendum. — V. 13. Fort.
 κρίναιτ' ἡμῶς λόγους.

Καὶ πρὸς γε τοῦτο διῴπουν ἡρηνισμένον

20 Ἦσαν φροδόμεναι ἐκ νέων ἡδυσμάτων.

Ἐπεὶ γὰρ οὐκ ἔνεστιν ἄξ ἡμεῶν μόνῳ

Ἰμᾶς μεταλαβεῖν, ἄνδρες, ἀξίως τροφῆς,

Πελλοὺς ἔπεισα συλλαβεῖν μοι τοῦ πόνου

Καὶ συγκταβαλεῖν καὶ συνεστιῶν πλέον.

25 Καὶ δὴ παρέσχον ἀφθόνης εἰς πλοῦσαι:

Ἐξ ὧν τροφῆσι, καὶ παραλαβὼν γιγίσκω

Ἐν τοῖς ἐκείνων πέμψασι φροάττομαι.

Τοῦτο δὲ τις αὐτῶν προσφέρει, δεικνὺς ἡμῶν,

Ἰσως ἐρεῖ πρὸς ἄλλον, ἡρτίως ἡμεῶν

30 Μάξαν μεμαχότος μουσικῆν τε καὶ νέαν

Οὔτεος παρέθηκεν τῇν ὑπ' ἡμεῶν μεμαγαμένην.

Ταυτὶ μὲν εὖν ἐρεῖ τις εὐδὲ τῶν σεφντάτων,

Τῶν ἐφοποιῶν, ὧν χάριν δεκά μῆνας

ἔλκω τοσαύτης ἡγεμὼν πανδαισίας.

35 Θαρήν γὰρ αὐτοῖς λιτὸν εἶκαθεν μέρος

Καὐτὸς παρέμειξα, τοῦ δοκαῖν μὴ παντελὸς

Χένος τις εἶναι τῶν ὑπ' ἡμεῶν συνηγμένων.

Ἄλλ' ἐξ ἐκείνου σμικρὸν ἐξάγω μέρος

Ὅσον ἀπογεῦσαι — τῶν δὲ λοιπῶν εἰ θίλοι

40 Τυχεῖν τις ἀπάντων καὶ μετασχεῖν εἰς κόρον,

V. 32. Fort. ἐρεῖ τις, εἶδα, τῶν σεφν —. Sic, ut mihi quidem persuadeo, dicet aliquis sapientium illorum coquorum, per quos tam lautum convivium solus paravisse videor. — V. 36. τοῦ δεκαῖν. Ne nihil omnino ad illum apparatus contulisse videar. — V. 38. Fort. ἐξαιρῶ μέρος.

ἴστω γο ταῦτα κατ' ἄγορην ζητητῆα.

Κέσμεν δὲ προσβίς τοῖς ἡμοῖς πενήμασι,

Ἐκ τοῦ βασιλέως τοὺς προλόγους ποιήσομαι.

Ἄπαντα γάρ μοι διέξις προβήσεται.

45 Καὶ μοι μεγίστων πραγμάτων ὑμνουμένην,

Εὐρεῖν γένοιτο καὶ λόγους ἀπηρμένους.

Μή τις ὑπανχησίῳ λιπὼν ζωστήρα λατάνου

Βάρβαρος ἐς βασιλῆα βιήμαχον ἔμμε τανύσση.

Μὴ δ' ἔτι Περσεὶς ἀναλκίς ἀνατείλασα καλόπτερος

50 Ὀρθίον ἀθρήσειεν· ἐπεκλῶζουσα δὲ γαίῃ,

Καὶ λάφον αὐχέοντα καταγνέμπτουσα τενόντων,

Λύσσησις ἄκλητος ὑπεκλίνουσι τελέωνται.

Ἐκτορὶν θεράπεινα, σὺ δ' ἐς κρητὶδα Γαδέρων

Καὶ παρὰ πορθμὸν Ἴβηρα καὶ Ὀλεαντίδα Θούλην,

55 Ἦκιον ἡμιτιθέσσης· ἡμισβασίῳ δὲ τυράντων

Κράντα μετρήσασα τεῦ κρυφθίντα κούῃ,

Θαρσαλέαις παλάμῃσι φίλην ἀγκυλῶσε Ῥώμην.

Κανκασίῳ δὲ τένοντι καὶ ἐν ἰγγυῖνι τυκταίῳ

Ὀππῆθι ταυρείοιο ποδὸς δουπήτορι χαλκῷ

60 Ἐκλήρῃ σιδηροῖς ἐλακίζετο οὐρα κούης,

V. 50. Cod. ὀρθίαν et γαίῃ. — V. 54. Cod. Θούλην. —

V. 56. Num μετρήσασα positum pro ἀριθμήσασα, ut apud Theocrit. XVI. 60. an scribendum κράντ' ἐκτεθρήσασα? — V. 57. Ῥώμην. novam scil. i. e. Constantinopolin. — V. 58. Lege ἰγγυῖνι κυκταίῃ. Ad Caucasii radices et in Colchidis litore Nympha Phasidis choros cum Adriaticis Nymphis ducat. De κυκταίῃ vide Ruhnken. Epist. crit. p. 260. — V. 59. Conf.

Apollon. Rhod. L. III. 1331 — 1339.

- Σύννομον Ἀδριανίσσῃσιν ἐκπαλίσσας χοροῖσιν
 Φασίας εἰλίσσονται φίλῃ περικτήματι νόμφῃ,
 Καὶ καμάτους μέλφεισι πολυνήπτρου βασιλῆος,
 Μόχθον ἀποβιβάζει Γιγαντίου τοκιδεῖο.
- 65 Μὴδ' γὰρ ἀνχέουσιν Ἰταλίδες ἐμβολῶν Ἄργος,
 Ὅττι πόνους ἥρωας ἀγασσαμένη Παγασαίου,
 Οὐκ ἔτι Κολχὶς ἄρουρα, γονὴ πλεθροῖσιν γιγάντων,
 Ἐκπαλόμεναι σταχθεῖσι μαχόμενα βῶλον ἐκτοίγει.
 Καῖνα γὰρ ἢ μῦθος τις ἐνέπλεσεν, ἢ διὰ τέχνης
- 70 Οὐχ' οἷός τις τετέλειστο, πέθον ἐπὶ λῶσαν ἰλοῦσαν
 Παρθενικὴ δολέσσει μάγον κίνησιν ἐκάγνην.
 Ἀλλὰ δόλον ἔκτοςθε καὶ ἐρφυνίου κυκλῆτος
 Βάκτριος ἡμετέροισι Γίγας δεύτησε βαλάνοις.
 Οὐκ ἔτι μὲν χερσὶς τις ἐκθμβάτος· ἀλλ' ἐπὶ πάντῃ
- 75 Ἐκπαλίου κἀλποιο καὶ ἐς βυθὸν Ἀλδιστικῇ
 Ἰταλικῆς νήσῃσιν ἐρέσσεται ἡμέρον ὕμῳ.
 Ἀλλ' ἔθι νῦν ἐφάλακτος ὅλην ἡπείρου δαδῶν,
 Ἀδελφῶν, σκίρτησεν, ὀδοπόρε, Μασσαγέτην δὲ

V. 61. Cod. ἀρναδίσσῃσιν. — V. 62. Fort. Φάσιδος· nisi fuit
 Φασίας pro Φασιατίς. — V. 63. βασιλ. Justiniani. —
 V. 64. Γιγαντίου. Γηγνένων ἀνδρῶν στάχων vocat Apollon.
 Rh. III. 1339. — V. 65. Fort. ἀνχέουσιν — Ἄργους. —
 V. 66. οὔτε πόνους. Heros Pagasaeus, Jason. — V. 69.
 τέχνη οὐχ' οἷός τις magica ars. Mox ἰλοῦσα scripsi pro
 ἰλοῦσαν. — V. 73. Βάκτριος Γίγας. Parthi. — V. 74.
 Romanum imperium loquitur. — V. 74 - 76. lau-
 dans Dorvill. in Sicul. T. I. p. 36. ad Charit. p. 425.
 ἐπὶ exhibet. — V. 77. Nihil his similis Epigram-
 mate inter ἀδελφῶν. CCCLXI.

- Ἀμφιθίων ἀγκῶνα καὶ ἄξυνα τέμπεα Σούσων,
 80 Ἰνδῶν ἐπιβῆθι κατεργάδος, ἐν δὲ καλεύθροις,
 Εἵπτε διψήσεις, ἄρυσε δεῦλον ἴδασπιν·
 Καὶ μὴν καὶ κυανωπὸν ὑπὲρ δύνειν ἄτρομος ἔρπων
 Κύρβιας Ἀλκιδῶο μετέρχιο· Θαρσαλίης δὲ
 Ἴχνην ἀμπαύσεις ἐπὶ ψαμάθυσιν Ἰβήρων,
 85 Ὀπτόθι, καλλιρέθρον ὑπὲρ βαλβίδα θάλασσης,
 Δίζυγες ἡπείρου συναντήσασα κεραίη
 Ἐλπίδας ἐνθρῶπυσι· βατῆς εὐνῆσε πορείης.
 Ἐσχατιὴν δὲ Λιβύην ἐπιστείβων Νασαμώνων
 Ἐρχο καὶ παρὰ Σύρτιν, ὅπῃ νοτίησι θυέλλαις
 90 Ἐς κλισίῃ ἐντίπρωρον ἀνακλασθεῖσα βορῆσε,
 Καὶ ψαφάρην ἀμπατιν ὑπερ ἰηγμῖν ἀλίπλῃ
 Ἀνδράσι διὰ θάλασσα πόντον χερσαῖον ἀνοίγει.
 Οὐδὲ γὰρ εἰδυῖας εἰ δεδοῖται ἤδη γαίης,
 Ἀλλὰ σοφῶν κτεάνοισιν ἐμιλήσεις βασιλῆας,
 95 Ἐνθα κεν ἀΐσεις· ἐπεὶ κυκλώσασα πύσμεν
 Κοιρανίη· Τάναις δὲ μάτην ἡπείρου ὀρίζων
 Ἐς Σκυθίην πλάζετο καὶ ἐς Μαιώτιδα λίμνην
 Τούνηκιν, ὅππότε πάντα φίλης πέπληθε γαλήνης,

V. 81. Cod. ἴδασπιν. — V. 83. κύρβιας. Columnas Herculis. — V. 86. κεραίη. Extrema Europae et Africae promontoria. — V. 89. Ubi mare australibus ventis versus septentrionis regionem propulsum mortalibus viam per arenosa vada aperit. Conf. Apollon. Rhod. IV. 1239. sqq. Seneca de Vita Beat. 14. *Deprehensi mari Syrsico, modo in sicco relinquuntur, modo torrente unda fluuntur.* — V. 96. Cod. κοιρανίη. Totum orbem terrarum imperio complectitur.

- Ὅππότε καὶ ξείνοιο καὶ ἑταίροιο κνδοιμοῦ
- 100 Ἐπίδοις ἰθρῶςθῆσαν ὕφ' ἡμῖν βασιλῆϊ,
 Δεῦρο, μάκρ' ὁδοῖσι, σοφὸν ἐτήσαντις ἡγῶνα
 Παίγνια κινήσμεν ἑκδοπέλοιο χορείης.
 Σοὶ γὰρ ἔγω' τὸν ἄεθλον ἐμάχθεον· εἰς ἐδ' δὲ μέθων
 Ἐργασίην ἤκησα, μῦθ' δ' ὑπὸ σύζυγι βίβλη
- 105 Ἐμπορίην ἤθρεια πολυξείνοιο μελίσσης,
 Καὶ τόσον ἐξ ἰλίοιο πολυπερὸς ἄνθος ἡγείρας,
 Στέμμα σοι εὐμέθοιο καθήρμοσα Καλλιόπης,
 Ὅς φηγὼν Κρονίῳ καὶ Ὀλύμπῳ Ἐνοσιγασίῳ,
 Ὅς Ἀρεὶ Ζωστήρα καὶ Ἀπίλλῳ φαιέτρην,
- 110 Ὅς χεῖλον Ἐρμῶνι καὶ ἡμερίδας Διονύσσῃ.
 Οἶδα γὰρ, ὡς ἄλκιτον ἐμῆς ἰδῶτι μερίμνης
 Εὖχος ἐπιστάξαιεν ἐπανομή Θεοδώρου.
 Πρῶτα δέ σοι λέξαμι, παλαιγενέσσις ἐρίζων,
 Ὅσσονε γράψαντε νέης γυναικὸς αἰδοῦς,
- 115 Ὅς προτέρους μακρότερον ἀνιμῶνα· καὶ γὰρ ἔφηκε
 Γράμματος ἑρχαίοιο σοφὸν μῦθον φυλάξαι.
 Ἀλλὰ πάλιν μετεκίνα παλαιότερον εὖχος ἑρήγει

V. 104 - 107. protulit Salmaf. ad Solin. p. 596. D. Cod. ὑποσφύγι. — V. 105. μελίσσης. ποῖφεος. — V. 107. Καλλιόπης recte Salmaf. — V. 113. usque ad fin. edidit Vavassor de Epigr. p. 187. sq. Fabricius in Bibl. Gr. T. II. p. 692. Reiske in Not. Poët. p. 178. — V. 113. συλλέξαμι exhibet Vavass. — V. 115. προτέρους. Diis gentilium. Antiquitatis reverentia se hunc morem servasse profitetur, a Christiano homine alienum scil. — V. 117. Verbo ἑρήγει superscriptum in Cod. ἡγείρει. Recte. Sed reliqua

Ὅσα περ ἢ γραφίῃσσι χαρῆσθαι τινι χώρῃ,
εἴτε καὶ εὐποιήτων ἐπὶ βρόντος, εἴτε καὶ ἄλλης

120 Τύχης ἀργαπένοιο πολυπερέεσσιν ἐλθλοῖς.

Καὶ τριτάτην βαλβίδα νεήνιδος ἔλλαχε βιβλοῦ,
Ὅσα κ' ὅμις τύμβοις· τάπερ θείῳ ἐν μὲν ἀοιδῷ
Ἐκταλεῖν νύσσειν, ἐν ἡγεσίῳ δὲ δῖοι.

Ὅσα δὲ καὶ βύθοιο πολυπερέεσσιν κολεούσῃς

125 Γράψαμεν, ἥσταθός τε τύχης σφαιλαροῖσι ταλάντοισι,
ἀδελφεοὶ μοι βίβλοιο παρὰ κρητὶδα τετάρτην.

Καὶ τάχα καὶ πέμπτοιο χάρις θάλλειεν ἀέθλου,
Ὅσπερ κερταρόντες ἐπεβόλον ἤχον ἀοιδῆς
Γράψαμεν· ἑκταῖον δὲ μέλος κλέπτουσα Κυθήρη

130 Εἰς ὄρους ἰλγυοῖ παρατρέψαι ποιεῖν

Καὶ γλυκεροῦς ἐς ἔρωτας· ἐν ἑβδομάτῃ δὲ μελίσσῃ
Εὐφροσύνης Βάκχιο φιλακρότουα τε χορείας
Καὶ μὲν καὶ κρητῆρα καὶ ἔλβια δαΐτῃα νύσεις.

sensum non habent. Scribe: τὸ δεύτερον ἔπος ἀγάρ. altera pars operis mei terminis suis quasi sepimento quodam continet. Cf. Epigramma Artemidori T. I. p. 263. — V. 118. Lege χαράσσομεν ἢ τινι χ. quae conscripsimus in tabulas pictas (γραφίδεσσιν), aut in regiones. Jam vide, quomodo Vavassor hunc locum acceperit. — V. 127. Fort. θάλλει ε' ἀοιδῆς. Theodorum alloquitur. — V. 131. γλυκεροῖς Cod. Nihil ineptius interpretatione, quam Vavassor huic loco addidit. Sensus est: Sextam hujus operis partem Venus sibi vindicans, elegos (ἰλγυοῖ ποιεῖν dixit eleganti periphrasi) convertat in sermones amatorios. ἄροι h. l. non sunt mulieres, ut ille putavit, sed amantium jucundae confabulationes.

Ex posteriore hujus propemii parte apparet, *Agathiam* illam novorum Epigrammatum Collectionem in septem libros descripsisse: quorum *primus* complectebatur carmina dedicatoria; *secundus*, regionum, statuarum, tabularum, aliorumque artis operum descriptiones; *tertius*, sepulcralia; *quartus*, carmina in varios vitae humanae casus; *quintus*, epigrammata satyrica; *sextus*, amatoria; *septimus* denique ea, quae ad vitae fructum et laetitiam exhortantur.

Quae cum ita se habeant, manifestum est, primum, *Agathiam* Epigrammatum secundum argumenta disponendorum, Anthologiaeque in capita quaedam describendae initium fecisse; deinde, errasse eos, qui Anthologiam in Vatic. Cod. servatam pro *Agathiae* Sylloge haberent; inter quos princeps fuit *L. Holstenius*, qui quae Epigrammata ex illo Codice laudat, ea se ex Anthologia *Agathiae* proferre dicit *). At in Vat. Cod. antiquissimorum poetarum carmina una cum recentissi-

*) Hujus erroris fons et origo praeclare patet ex iis, quae notavit Brunckius in Praef. p. XI. Cum enim in Indice Codicis Vat. Prooemio *Agathiae* praefixa sint verba: Ἀγαθίου σχολαστικοῦ — συλλογὴ νέων ἐπιγραμμάτων, deinde vero legantur haec: ἔπειτα δὲ ἡ τάξις ἐπιγραμμάτων, ἣν οὖν διείρησας οὕτως, quae verba sequitur Index Capitum Anthologiae Const. Cephalae: fuerunt, qui sibi persuaderent, ipsam *Agathiae* Anthologiam in illo Codice exhiberi.

mis leguntur; Agathiam autem nonnisi recentiora collegisse constat. Vehementer trepidabat *Reiskius* in Notis ad Anthol. C. C. p. 115. sq. in expediendis difficultatibus, quas ei objiciebant verba in Cod. Lipsiensi ad finem τῶν ἀναθηματικῶν posita: τέλος τῶν ἀναθηματικῶν ἐπιγγραμμάτων Ἀγαθίου Σχολαστικοῦ. unde apparere ait, Anthologiam Apographi Lipsiensis et Vaticani adeo Codicis ab Agathiae Anthologia nihil diversam esse *). In quo egregie fallitur. Illa enim verba, quorum in Vat. Cod. nullum vestigium est, temere addita sunt sive ab *Isaaco Grutero*, sive ab alio, qui Anthologiam Vat. Codicis pro ipsa Agathiae haberet Sylloge. Quam opinionem, nullo fundamento substructam, prorsus abjiciant necesse est, qui de Anthologiae, quam nunc habemus, conditione recte statuere fuscipiunt. Agathiae Κύκλος non magis superest, quam Meleagri Philippique Στί-Φανοι. Ne unum quidem ejus librum Vatic. Cod. servavit integrum; sed totum opus paulo post Constantinum Cephalam interiisse probabile est.

*) A Reiskio se in errorem abripi passus est Harlesius ad Fabr. l. c. p. 425. cum scribit, Agathiam Anthologiam, a Philippo Thessalo auctam, proventum suo tum aliorum, aut aequalium sibi aut paulo vetustiorum, locupletasse; ubi miror, Brunckium laudari, qui ab hac sententia longe alienissimus fuit.

VI.

De Anthologia Constantini Cephalae et Codice Vaticano.

Post Agathiam, quatuor fere, ut videtur, seculis praeterlapsis, magnum opus molitum est *Constantinus Cephalas*, obscurus homo, cujus nomen ne eruditissimi quidem homines audiverant, antequam *Salmasius* illud e membranis *Heidelbergensibus* eruisset. Is igitur, quicumque tandem fuerit, cum, qui post *Meleagrum* Epigrammatis colligendis operam dederant, nonnisi supplementa *Coronae* illius edidissent, majoris Collectionis speciem animo complexus, ipsius *Meleagri* vestigia pressit, et ex omnibus, qui ante illam aetatem Epigrammata scripserant, poetis novam Anthologiam condere instituit. Haec est ea, quam *Salmasius* in Codice *Palatino* sive *Vaticano* reperit; una ex omnibus, quae singulari quadam fortunae benignitate aetatem tulit. Hujus Anthologiae notitia cum tota ex *Vaticano Cod.* petenda sit, res ipsa postulat, ut accuratam hujus Codicis descriptionem huic ipsi capiti inferamus.

Claudius Salmasius, cum tenera adhuc aetate, ad finem anni 1606. *Heidelbergam* venisset, incredibili bonarum literarum incensus studio, Bibliothecam *Palatinorum Electorum*, cui tum *Janus Gruterus* praefectus erat, perscrutatus, incidit in Codicem Epigrammatum graecorum, quem,

cum paulo accuratius tractasset, multa, quae a Planudea collectione abessent, continere intellexit. Hunc itaque Codicem diligenter excutere coepit *). Quae Epigrammata in Planudea reperiiebantur, ea comparavit ad exemplar editionis Wechelianaë, quae paulo ante prodierat; quaecunque autem inedita essent, ea separatim descripsit. Ab eo inde tempore, cum Salmasius Excerpta sua cum eruditis hominibus, Scaligero, Guieto, aliis, communicasset, *Anthologia inedita* Codicis Palatini celebrari et in omnium ore esse coepit.

Ipsius Codicis, quo illa continebatur, accuratam descriptionem Salmasius nusquam dedit. Brevis post tempore, anno 1623, in luctuosissimo illo bello, quod Germaniam per triginta annos vastavit, pretiosus ille Codex, cum plurimis aliis ejusdem Bibliothecae libris, Romam translatus, in Bibliothecam Vaticanam venit **). Ibi cum lateret, paucissimis ejus cognoscendi potestas est facta; nec quisquam eorum, a quibus postea tractatus

*) Salmasium hunc Cod. excussisse anno 1607. apparet ex Praef. ad Ecphraf. Pauli Silentiarü in Scriptor. Hist. Byzant. T. XI. P. II. p. 175. et ex Epistola Josephi Scaligeri anno 1607. ad Salmasium scripta.

**) Anno superiore huic Bibliothecae a Franco-Gallis victoribus ereptus et Lutetiam missus est.

est *), ejus descriptionem prodidit. Inde factum est, ut doctissimi viri de Anthologia illius Codicis falsam animo opinionem imbiberent, et suum quisque Apographum, quamvis ex Excerptis plus minus truncatis descriptum, pro genuina Constantini Anthologia haberet. In his autem apographis cum plurimae essent diversitates, non in singulis locis tantum, sed etiam in Carminum ordine et dispositione, ut error ~~error~~em procreare solet, existerunt, qui ista Apographa non ex uno, sed pluribus Auto-graphis profluxisse sibi persuaderent. Quo nihil falsius. Erroris tenebras primus discutere coepit Brunckius, qui tamen, cum nec ipsum Codicem tractasset, nec plenum ejus et integrum haberet Apographum, rem egregie inchoatam perficere et ad finem perducere non poterat.

Est igitur ille tam multorum sermonibus nobilitatus liber in membranis scriptus, foliis quadru-

*) Leo Allatius, cui mandatum fuit negotium Codd. Heidelbergenses Romam transferendi, nostrum librum non neglexit, ut apparet ex ejus Epist. ad Gabr. Naudaeum, inter Liceti Responsa de Quaestis per Epistolas Tom. I. p. 309. Idem ejus meminit in Libro de Patria Homeri p. 249. — Curiose eundem tractavit Emm. Martinius, cui ejus inspiciendi potestas facta erat per Laurentium Zaccagnam, Biblioth. Vat. Custodem. Vide Martini Epist. T. I. p. 184. ubi perperam tradit, in Bibl. Barberini Meleagri Coronam exstare.

plicatis, forma longiore quam latiore, constans paginis DCCX. præter quatuor folia in fronte libri agglutinata, quae et ipsa Epigrammatis repleta sunt. Totus Codex non una manu scriptus, sed diversis. Antiquiore manu scriptus est Index, quem mox daturi sumus, et deinceps paginae 453, ubi recentior manus incipit, usque ad pag. 644. Quae sequuntur ab hac inde pagina, iterum antiquiore manu conscripta sunt, usque ad p. 705. In reliquis conspicitur manus recentior, diversa tamen a priore, quae in præcedentibus quaedam explevit. Ab eadem tria illa folia, in fronte libri agglutinata, et vacuae quaedam paginae 488. et 568. Epigrammatis perscripta sunt. Manus antiquior elegans est; ductus puri et exigui; verba crebro conjuncta; distinctionis signa nusquam posita; accentus accurate additi; caesura pentametri passim puncto notata. Compendia scribendi, in priore Cod. parte admodum frequentia, rariora sunt in altera, inde a p. 453 - 644. Recentissima manus valde rudis est, compendiorum plena et obscura. Hinc apparet, Codicem non uno tempore totum exaratum esse. Pars antiquior seculi XI. esse putatur. Quo tempore reliqua accefferint, vix certa ratione definiri poterit.

Index Codici praefixus est hic:

Τάδε ἐνιστίν ἐν τῇδε τῇ βιβλίῳ τῶν ἐπιγραμμάτων·

- α. Νόννου ποιητοῦ Πανοπολίτου ἔκφρασις τοῦ κατὰ Ἰωάννην ἁγίου εὐαγγελίου.
- β. Παύλου ποιητοῦ Σιλεντιαρίου Κύρου ἔκφρασις εἰς τὴν μεγάλην ἐκκλησίαν, ἥγουσι τὴν ἁγίαν Σοφίαν.
- γ. Συλλογαὶ Ἐπιγραμμάτων Χριστιανικῶν εἰς τὸ ναοὺς καὶ εἰκόνας καὶ εἰς διάφορα ἀναθήματα.
- δ. Χριστοδώρου ποιητοῦ Θηβαίου ἔκφρασις τῶν ἀγαλμάτων τῶν εἰς τὸ δημόσιον γυμνάσιον τοῦ ἐπικαλουμένου Ζευξίππου.
- x. ε. Μελιάρχου ποιητοῦ Παλαιστίνου στέφανος διαφόρων ἐπιγραμμάτων.
- x. ς. Φιλίππου ποιητοῦ Θεσσαλονικέως στέφανος ὁμοίως διαφόρων ἐπιγραμμάτων.
- x. ζ. Ἀγαθίου Σχολαστικῷ Ἀσιανοῦ Μυρναίου συλλογὴ νέων ἐπιγραμμάτων ἐκτεθέντων ἐν Κωνσταντινοπόλει πρὸς Θεόδωρον Δικουρίαν.
- x. ἔστι δὲ ἡ τάξις τῶν ἐπιγραμμάτων ἥγουσι διαίρεσις οὕτως·
- α. πρώτη μὲν ἡ τῶν χριστιανῶν. ·x. β. δευτέρα δὲ τὰ Χριστοδώρου περιέχουσα τοῦ Θηβαίου. ·x. γ. τρίτη δὲ ἀρχὴν μὲν ἔχουσα τὴν τῶν ἐρωτικῶν ἐπιγραμμάτων ὑπόθεσιν. ·x. δ. ἡ τῶν ἀναθεματικῶν. ·x. ε. πέμπτη ἡ τῶν ἐπιθυμῶν. ·x. ς. τῶν ἐπιδοκτικῶν. ·x. ζ. ἐβδόμη τῶν προτρεπτικῶν. ·x. Η. ἡ τῶν σκωπτικῶν. ·x. Θ. ἡ τῶν στρατάων τοῦ Σαρδιανοῦ. ·x. Ι. διαφόρων μέτρων διάφορα ἐπιγράμματα. ·x. ΙΑ. ἀρ-

Θρησκευτικὰ καὶ γρηγοριανὰ σύμμικτα. ·x· IB. Ἰωάννου
γραμματικοῦ Γάζης ἑκφρασις τοῦ κοσμικοῦ πίνα-
κος τοῦ ἐν χειμερίῳ λουτρῷ. ·x· IG. Σύριγγξ Θεοκρίτου
καὶ πτέρυγες Σιμμίου. Δωσιάδα βωμός. Βησαντίου
ὠδὴ καὶ πέλεκυς. ·x· ID. Ἀνακρέοντος τῆς συμπο-
σιακῆς ἡμιάμβια καὶ ἀνακρεόντια καὶ τρίμετρα.

IE. τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου ἐκ τῶν ἱπῶν
ἐκλογαὶ διάφοροι, ἐν αἷς καὶ τὰ Ἀρίστα καὶ Ἀναστα-
σίου καὶ Ἰγνατίου καὶ Κωνσταντ. καὶ Θεοφάνους
κῆνται ἐπιγράμματα.

Ceterum hic index, quem Brunckius cum pau-
cis varietatibus ex apogr. Buheriano edidit Praef.
p. IX. et X. cum ipso Codice non omnino conspi-
rat. Primum *Nonni Ecphrasis* non amplius repe-
ritur, sed ejus locum tria folia, a rudi manu Epi-
grammatis impleta, occupaverunt. *Pauli Silentia-
rii Ecphrasis*, quae olim secunda pars Cod. erat,
nunc prima est, et in prima pagina incipit *).
Implet quadraginta paginas. Eam sequuntur non,
ut in Indice est, Epigrammata christiana, sed
Sancti Gregorii Eclogae, quae in Indice ultimo
loco habentur, usque ad p. 49. Has excipiunt
Epigrammata christiana — p. 63. nunquam edita **),

*) Paginarum numeri in Cod. a recentiore manu ad-
diti sunt.

**) Christianica illa quin Salmasius descripserit, du-
bitare non licet, quae ut secum communicaret,
flagitabat Jos. Scaliger Epist. ad illum scripta mense

cum titulo: τὰ τῶν Χριστιανῶν προτετάχθω εὐσεβῇ καὶ θείᾳ ἐπιγράμματα πάντα (καὶ οἱ) Ἕλλησις ἀπαρίσκονται. Proximum locum sibi vindicat *Christodori Ephrafi*, eadem, quae quintum librum Planudeae implet, usque ad p. 76. eique conjuncta sunt, in Indice penitus praetermissa, Epigrammata Cyzicena p. 76 — 80. quae edidimus in Exercitt. crit. T. II. p. 139. sqq. Sequuntur Prooemia Meleagri, Philippi, Agathiae, ex eorum Anthologis decerpta p. 81 — 87. Jam Brunckius monuit p. XI. nemini fraudi esse debere elenchos titulorum α. ε. ζ. qui ipsas illas tam illustres Epigrammatum Collectiones promittere videntur, sed nihil omnino praeter earundem Prooemia praestant. Post has Praefationes sequuntur singula Epigrammatum capita hoc ordine:

Amatoria — 141.

Dedicatoria — 207.

Sepulcralia — 326.

Epigrammata S. Gregorii — 358.

Ἐπιδεικτικά — 488.

Decembri anni 1607. »Utinam χριστιανικά, quae
»sunt ἀνάλογα, nobis aliquando mittas.« Misisse
Salmasium, verisimile est, ut et ex illo habuisse
Scaligerum Joannis Gazensis Ephrasin, quam
sequente epistola se optare significat, quamque
Scaligeri Bibliotheca vulgavit Rutgerf. Var. Lect.
p. 95. *Brunckius* in Praef. p. XIII.

Προτερητικά — 507.

Συμποτικά — 517.

Σκωπτικά — 569.

Stratonis Musa puerilis — 608.

Epigrammata variis metris conscripta — 615.

Problemata arithmetica et aenigmata — 644.

Joannis Gazae Ecphrasis — 665.

Syrinx Theocriti etc. 670 — 674.

Anacreontis carmina — 692.

Carmina quaedam Gregorii et aliorum — 707.

Epigrammata in Hippodromum — 710.

Ex discrepantia Indicis cum Codice ipso recte collegeris, Indicem ex antiquiore codice sine mutatione descriptum, rerum autem in Codice ordinem ab eo, qui Vaticanum librum scripserit, passim immutatum esse.

His praemissis, unde Anthologia Codicis Vat. originem duxerit, quo auctore se jactet, investigandum est. Quae quod studio et diligentiae Constantini Cephalae tribui solet, id ipsius Codicis nititur fide. Nam p. 81. in Scholio ad Meleagri Prooemium leguntur haec, quorum particulam supra attulimus: Οὗτος ὁ Μελέαγρος — ἐποίησε τὸν Θαυμάσιον ταυτὸν τῶν ἐπιγραμμάτων Στέφανον. Συνέταξε δὲ αὐτὸν κατὰ στοιχίον. Ἄλλὰ Κωνσταντῖνος ὁ ἐπιομαζόμενος Κεφαλᾶς συνέχεν αὐτὸν ἀφορίσας εἰς κεφαλὰς διαφόρας ἤγουν ἑρωτικά καὶ ἰδίως καὶ ἀναθρηματικά καὶ ἐπιτύμβια καὶ ἐπι-

δεικτικά^{*} ὡς τῶν ὑποτάκτων ἐν τῷ παρόντι πτυχίῳ.
 Ad quæ verba duo monenda sunt. Primum hoc
 est: cum Scholiastes Constantinum Meleagri Co-
 ronam, Epigrammatis in capita descriptis, solvisse
 dicit, hæc non ita premenda sunt, ut illum idem
 in Philippi et Agathiae operibus fecisse negemus^{*)}.
 Carmina enim ex tribus illis Anthologiis petita
 in Anthologia Vat. Cod. ita confusa sunt et com-
 mista, ut quintus aliquis auctor fingendus sit, qui
 Cephalaee Anthologiae, ex sola Meleagrica concin-
 natae, Epigrammata ex duabus reliquis addiderit.
 At de ejusmodi homine nemo ne fando quidem
 audivit. Quod igitur Scholiastes de una Meleagri
 Corona dixit, id de Philippi quoque et Agathiae
 Anthologia accipiendum est, praecipue, cum causa
 idonea reddi nequeat, cur Cephalaee operam, a se
 in Epigrammatis colligendis positam, tam angustis
 finibus circumscripserit. Alterum, quod observa-
 tione eget, hoc est: cum in illo Scholio Constan-
 tinus quatuor Anthologiae capita concinnasse di-
 fert commemoretur, (Amatoria, Dedicatoria, Se-
 pulcralia et ἑπιδεικτικά) num ille nonnisi hæc,
 reliqua autem alius composuisse et descripsisse pu-
 tandus est? Non puto. Scholiastes enim quatuor
 priora capita nominasse contentus, reliqua non

^{*)} Hoc fecit Martinus in Epist. ad Zandadaram.
 Recte ei obloquitur Leichius in Praef. Carm. Se-
 pulcr. p. V.

apposuit, sed in verbis, ὡς νῦν ὑποτίταται ἐν τῷ παρόντι πτυκτίῳ, intelligi voluit. Optandum tamen fuerit, eum rem disertius explicuisse, ut liquido constet, quae Codicis partes ex ipsa Constantini Anthologia descriptae, quae a senioribus librariis appositae sint. Tum demum certius quid de Constantini aetate statui posset.

Singulis hujus Anthologiae Sectionibus, inde a Dedicatoriis, brevis praefixa est praefatiuncula. Amatoriis additus est epilogus his verbis conceptus (p. 141.): Ἀρχὴ μὲν ἡμῶν, ὡς Φησὶν, ἡ τῶν ἐρωτικῶν ἐπιγραμμάτων ἔκθεσις γεγένηται, σκοπὸν ἔχουσα τὴν σὴν ἐξάψαι διάνοιαν. εἰ τοίνυν γεγένηται τὸ προτεθὲν, ἐπὶ τὴν τῶν ἀναθεματικῶν ἀνάγνωσιν μετάβηθι. εἴη δὲ καὶ ἐκ' αὐτῆς ἡμῶν ἀνυσθῆναι τὸ σπουδαζόμενον. Non dubito, quin is, qui his verbis loquens inducitur, ipse sit Constantinus Cephalas, qui se initium ab amatoriis fecisse ait, ut lectoris animum incenderet, (ad reliqua legenda scil.). Hinc apparet, ea, quae in Codice amatoria carmina praecedunt, a Constantini Anthologia aliena fuisse. In fine τῶν ἀναθεματικῶν p. 207. idem scripsit haec: Καὶ ὁ τῶν ἀναθεματικῶν ἡμῶν ἐπιγραμμάτων χαρακτὴς πεπλήρωται ἰκανῶς ἔχων, ὡς ἑαυτὸν πείθω. Quae verba declarare videntur, Constantinum ex Anthologiis, quas compilabat, multis relictis, ea tantum, quae in rem suam facerent, delibasse. Cum enim se tantum illorum

Epigrammatum descripsisse ait, quantum sibi ad cognoscendum eorum characterem sufficere visum sit, nonne plura sibi in promptu fuisse significat? Eadem verba repetuntur proximi capitis initio, his additis: μετιτίον οὖν ἐφ' ἑταρον οὐκ ἄχρηστον, οὐδ' ἀνωφελῆ, λαλῆσαι δὲ (κινῆσαι δὲ suspicatur Reiskius in Not. p. 115.) καὶ πρὸς πάθος ἀγαγῶν τοὺς ἐντυγχάτοντας δυνάμενον· ἔστι δὲ οὗτος ὁ τῶν Ἐπιτυμβίων, ἀρχὴν ἔχων τοιάνδε. In margine Scholion habetur: ἀρχὴ τῶν ἐπιτυμβίων ἐπιγραμμάτων, ὧν ἰσχυρίασεν ὁ κύριος (Κύριος) Κωνσταντῖνος ὁ Κεφαλαῖος, ὁ μακάρειος καὶ αἰμίμηστος καὶ τριπόθητος ἀνθρῶπος. Hic igitur secundus est locus, ubi Cephalae fit mentio. Obscurum vocabulum ἰσχυρίασεν Reiskius e contextu interpretatur in *schēdas deposuit*. *Schedae* autem apud Graecos nunquam vocabantur *σχέδαι*, quo verbo potius *extemporalis opera* significabatur, ut ap. *Annam Comnen.* in Alex. XV. 485. Quod si igitur vulgaris verbi *σχυδιάζειν* significatio hoc quoque loco retineri debet, Constantinus Sepulcralia carmina subitanea et extemporalia opera concinnasse dicitur. Ceterum parum interest scire, quid Scholiastes in mente habuerit. — Sequuntur ἐπιδεικτικά cum Praefatione p. 358. ἀρχὴ τῶν ἐπιδεικτικῶν ἐπιγραμμάτων. οὐδὲ τοῖς παλαιῶς ἡμέληται τὸ ἐπιδεικτικὸν εἶδος, ἀλλ' ἔστι καὶ ἐν τοῖς ἐπιγράμμασιν εὐρεῖν καὶ ἐμπνεύσιος ἐπιδείξιν καὶ πραγμάτων γενομένων ὅτως ἢ ὡς γενομένων ἀφήγη-

σιν. Initio τῶν προτρεπτικῶν p. 439. leguntur haec: Οὐδὲ οὗτος ξένος οὐδ' ὅτι τῶν ἐθησομένων ἐπιγραμμάτων ὁ τρόπος, τοῦτο καὶ τῶν παλαιῶν ἐπισηματομένων πολλάκις· προτρεπτικά δὲ τοῦ πρακτείου τοῖς ἐντυγχάνουσιν ὄντα οὐ τέρψην μόνον, ἀλλὰ καὶ ὄφελος οὐ μικρὸν ἔχει καιρὸν τε καὶ τόπον καὶ πρᾶξιν ὑφηγούμενα. Eī capiti, cui titulus ἀρχὴ τῶν σκωπτικῶν, praefiguntur haec: Τὸ συμποτικὸν εἶδος ἐκ σκωμμάτων σύγκειται καὶ συμβουλῆς, τῶν παλαιῶν αἰὶ παρὰ τὸν πότον ἀλλήλους ἀποσχεδιαζόντων. Ἵνα οὖν μηδὲ τούτων ἀμοιρῆς (ἰ. ἀμοιρος ἦς), καὶ ἐξ αὐτῶν ὑπέταξα τὰ ἐμπιστότα. Quis hic loquitur? Nonne is, qui et prioribus libris praefatus est, Constantinus Cephalas? Ergo hoc quoque caput et sequentia ab eodem homine concinnata sunt. Notandum vero est in hac parte, eam ex duobus capitibus constare, quorum prius carmina συμποτικά, alterum ea, quae proprio σκωπτικά vocantur, complectitur. Alteri parti praemittuntur haec p. 517. Πολλὴ κατὰ τὸν βίον τῶν σκωπτικῶν ἐπιγραμμάτων ἡ χρῆσις. φιλεῖ γάρ πως ἄνθρωπος ἢ αὐτὸς εἰς τινὰς παίζειν ἢ ἑτέρου πρὸς τοὺς πλησίον ἀποσκάπτοντος ἀκούειν, ὅπως οἶμαι, διὰ τῶν ἐξῆς τοῖς παλαιαῖς γινόμενον ἐπιδείξομεν. In hoc capite carmina secundum argumentorum similitudinem disposita sunt; quod licet in ceteris quoque capitibus quodammodo factum sit, in nullo tamen magis apparet, quam in hoc nostro.

Quin margini appicta sunt lemmata quaedam: εἰς ῥήτορας. εἰς ἰατρούς. εἰς ἀπλήστους. εἰς δειλούς etc. Hanc sectionem excipit denique *Musa Stratonis*, cujus praefationem in Capite de Stratonis *Musa* posuimus. Hoc caput Anthologiae Constantini ultimum fuisse, suspicor. Quae enim sequuntur, iis nihil praemittitur. Ex aliis igitur libris corrupta Codici Anthologiae, ut fieri solebat, a librariis videntur addita. Non tamen negaverim, illud *τμήμα*, quod carmina variis metris conscripta continet, veteris illius Anthologiae partem esse.

Haec una serie continuanda erant, ut interior huius operis conditio melius cognosceretur. Sed supersunt alia quaedam loca, in quibus Constantini mentio injicitur; alia, quae ad Codicis historiam faciunt. Haec igitur adscribenda et expendenda sunt.

Primum tria loca reperio, in quibus Gregorii, nescio cujus, fit mentio. Primus est p. 254. ad Epigr. ἀδίσπ. DCLV. quod lemma habet in Codice: Εἰς Κάσανδρον τὸν ᾠραῖον ἐν Λαρίσση καίμενον. Μετεγράφη παρὰ Γρηγορίου τοῦ μακαρίου διδασκάλου, ἐξ αὐτοῦ τοῦ Λάρινακος. Alter p. 255. ad Epigr. ἀδίσπ. DCLI. Εἰς Φρόντανά υἱὸν Πωλίττης εὐρίθι δὲ ἐν Κυζίκῳ· τὸν δὲ ποιήσαντα οὐ γινώσκω. Ἐγράφη δὲ τοῦτο ὁμοίως παρὰ τοῦ μακαρίου Γρηγορίου τὸν (τοῦ) καμψι . . ὅθεν αὐτὸ καὶ ὁ Κισφαλᾶς ἐν ἐπιγράμμασιν ἵταξεν. An hinc colligi debet,

Gregorium, Constantini forte magistrum, collectionem Epigrammatum fecisse, unde ejus discipulus nonnulla descripserit? Non puto. Gregorius hic illic Epigrammata ex cippis et monumentis descripserat; quae Constantinus, cum Anthologiam conderet, ab eo accipiens in suum opus retulit, magistri nomen commemorans, ut pium gratumque erga eum animum significaret. Tertius denique locus est p. 273. ad Epigr. Alcaei Mess. XXI. τοῦτο τὸ ἐπίγραμμα ὁ κεφαλῆς προβάλλειτο ἐν τῇ σχολῇ τῆς νέας ἐκκλησίας ἐπὶ τοῦ μακαρίου γρηγορίου τοῦ μεγίστου. Quis fuerit ille Gregorius Magister, frustra quaesivi. Sed est in postremis his verbis aevi, quo Constantinus vixerit, quaedam significatio. *Novae Ecclesiae*, in cujus Schola Cephalas illud Alcaei Epigramma proposuisse dicitur, exstructa est a Basilio Macedone*), qui imperare coepit a. p. Chr. 867. imperiumque produxit usque ad ann. 876. Hinc sequitur, Constantinum nostrum non ante exitum seculi IX. vixisse. Quid autem verisimilius, quam eum Anthologiam concinnasse seculo X. quo tempore sub regno Constantini Porphyrogenetae literarum amor novum vigorem et incrementum ceperat, ipso Augusto magnum undique librorum numerum conquirente, ex quibus, ne tanta mole obruerentur homines, Excerpta a doctis viris conficerentur?

*) Banduri Tom. I. P. II. p. 24.

Hoc exemplo invitatum Cephalam, quod in historicis aliisque scriptoribus vidisset fieri, imitatum esse veteresque Anthologias in capita descripsisse et quasi in compendium redegisse, omnino probabile est. (Vide Heeren V. Cl. in Introd. in Hist. Philologiae T. I. p. 152. sqq.) Id autem, quod nos conjectura ducti suspicamur, Cephalam floruisse seculo decimo, id Reiskius in Not. Poët. p. 225. confici posse putabat carmine, a *Constantino* quodam *Rhodio* concinnato, quem Reiskius pro ipso Anthologiae conditore habebat. Carmen, quod legitur in Cod. Vat. p. 668. (Anthol. Reisk. nr. 639. p. 106.) hoc est;

Τοῦ ταπεινοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Ῥωδίου εἰς τὸν σταυρὸν,

ὃν ἐκείνητο ἐν τῇ Ἀλδίᾳ.

Κωνσταντῖνος Ἰωάννου ἢ Εὐδοκίης μα-
τίκνον ἔτευξεν ἀγκυλῶν, ὃν Ἀλδος μεγάλαικος
ἤνεγκε πρῶτης γενιῆς προφερέστερον ἄνδρα
καὶ πιστὸν θεράποντα σκαπτύχῳ Λεόντι,
ᾧ Ἀλέξανδρος ἑδελφεὸς ἢ υἱὸς Κωνσταντῖνος
σεβήτερα θιοσθένεα συνέταγτον βασιλείᾳ.

Qui se Leonis imperatoris ministrum appellat, eum decimo seculo ineunte vixisse necesse est. Nolum tamen hoc argumento abuti. Nulium nomen illis temporibus frequentius occurrit nomine Constantini. Jam vero aliud indicium non exstat, quod nobis persuadeat, auctorem carminis, Constantinum Rhodium, ab auctore Anthologiae, Constantino Cephalā, nihil diversum fuisse.

Superfunt loca nonnulla, a nemine, quod sciam, animadversa, quae ad historiam Codicis nonnihil momenti habent. Primus est p. 193. ad nobilissimum Ep. Sapphus, cui adscripta sunt haec: εἰς τὸ ἀντιβόλιν οὐ κῆται τοῦ κυροῦ Μιχαήλ, πόθιν οὖν ἐγγράφη, οὐκ οἶδα. Ejusdem Michaëlis fit mentio in lemmate Epigr. Dioscoridis XXVI. p. 257. νομίζω, ὅτι δις οὕτως κῆται τὸ ἐπίγραμμα· πλὴν ἐν τῇ εἰσόδῳ τῶν ἐπιγραμμάτων τοῦ κυρίου Μιχαήλ ὄντως κῆται συνημμένον μετὰ τοῦ Ἰαμβικοῦ. Conspicito nomine Michaelis non poteram non cogitare de *Michaële Sophiano*, penes quem vetustissimum Epigrammatum librum, praetextatis carminibus refertissimum, fuisse scribit Jo. Scaliger ad Gruterum Ep. CDXXX. Hunc Sophianum Anthologiae codicem secum e Graecia attulisse, suspicatus est Leichius in Praef. ad Sepulcr. p. IX. qui codicem illum, a Scaligero commemoratum, eundem esse ac Vaticanum librum censebat. Haec utcumque se habeant, mox vidi, in illis Scholiis alium quendam Michaëlem significari, *Michaëlem* scilicet *Μακίμum*, hominem mihi plane incognitum. Sic enim vocatur p. 274. ἕως ἄρτι τὰ τοῦ κυροῦ Μιχαήλ τοῦ Μαξίμου π εἶχον ἐπιγράμματα, ἅτινα ἰδιοχείρως αὐτὸς ἐγραψεν ἐκ τῆς βιβλίου τῆς κεφαλῆ. Ex hoc igitur loco apparet, eum, qui haec scripserit, Codicem nostrum comparasse cum Codice Michaë-

lis Maximi, qui eadem continebat, paucis exceptis. Michaëlis autem codex transcriptus erat ab ipso ejus possessore ex Cephalae libro; quod disertè dicunt verba: *αὐτὴν ἰδιοχείρως αὐτὸς ἔγραψεν ἐκ τῆς βιβλίου τῆς Κεφαλᾶς*. Exactam esse Codicis Vatic. partem ad illius librum, dicitur etiam p. 273: *ὡς ὅτε ἀντιβλήθη πρὸς τὸ ἀντιβόλιν τοῦ Κυροῦ Μιχαήλ, καὶ διορθώθη τινὰ, πλὴν ὅτι καὶ κείνο σφάλματα ἔχον*.

Janī Cephalas quomodo in veterum Anthologiis compilandis versatus sit, paucis explicandum est. Quod si ordo carminum Vat. Codicis is est, quem ille instituit, ab una ad alteram transiisse videtur, ita ut nunc carmina quaedam ex Meleagri Corona delibaret, nunc quaedam ex Philippi opere exciperet, nunc se ad Agathiae Syllogen converteret, iisque omnibus passim recentiorum poetarum Epigrammata immisceret. Eundem gyrum in eodem capite saepius percurrit. Ordinis elementaris, quo Epigrammata in Meleagri collectione disposita fuisse constat, in plurimis locis manifesta reperiri vestigia, supra monuimus; in carminibus autem ex Agathiae Sylloge derivatis is plerumque ordo observatur, ut poetae quasi in orbem contexti sint*), raro duobus ejusdem auctoris car-

*) Hinc fortasse Anthologiam suam *κάλαν* appellaverat Agathias.

minibus sese excipientibus. Hunc igitur ordinem ab ipso Agathia, gratae varietatis causa, institutum esse arbitror; quin probabile est, Constantinum nostrum Agathiae Syllogen pro fundamento habuisse, cui suam Anthologiam superstrueret. Quid enim? Eadem in utroque opere argumentorum divisio carminumque ad certos titulos descriptio; nisi quod Cephalas singulos libros alio ordine posuit, et illud caput, quod statuarum aliorumque artis operum descriptiones continebat, plane omisisse videtur. Sed de hac omissione tum dicendi locuserit, ubi Anthologiam Constantini cum Planudea comparabimus. Ceterum monendum est hoc, Constantinum non solum Epigrammata poetarum quorundam, qui post Agathiam vixerunt, in Collectionem suam admisisse, verum etiam haud pauca antiquiorum, quorum carmina in nulla alia Anthologia fuisse videntur. Peculiare Epigrammatum opus concinnaverat Diogenes Laërtius, insulsiſſimorum carminum plenum; idem Palladam, idem Lucillium fecisse suspicor. Hi omnes recentiores fuere Philippo; antiquiores autem, quam qui inter τοὺς νέους ποιητὰς censi potuerint, ex quibus Agathias Anthologiam contextuit. Illorum itaque carmina non ex Anthologiis, sed ex ipsorum libris petiisse Constantinum, eo verisimilius est, quod horum inprimis poetarum Epigrammata longa plerumque serie, nullis alio-

rum intermixtis carminibus, in Cod. Vat. leguntur.

Ex his, quae haecenus exposui, quanti facienda sit illa collectio, facile apparet. At, dixerit aliquis, nisi ille antiquiores Anthologias in compendium redegisset, non periissent Epigrammatum thesauri longe et pretiosiores et uberiores, quos prava Constantini sedulitas in oblivionem adduxit. Verum enimvero quis spondere ausit, illas antiquiores Collectiones absque Constantino aetatem fuisse laturas, cum tot nobilissimorum scriptorum opera, quae nemo in compendium redegerat, tamen perierint? Gratias igitur habendas duco homini, quicumque fuerit, quod tam multas optimorum poetarum reliquias servavit, et, quantum in ipso erat positum, ab interitu vindicavit. Ceterum hac Epigrammatum collectione Brunckius (Praef. p. IV.) per quinque fere secula usos esse literatos homines monuit. Ex illa tot fragmenta decerpta sunt, quae *Suidas* in Lexico suo protulit*), quae unde desumta essent, diu latuit.

*) Ex Dedicatoriis inprimis (vid. Reisk. Misc. L. T. IX. p. 83.). Saepe in depravatis lectionibus cum Cod. Vat. conspirat, ut in Ep. Hegesippi II. 4. *ὡς λόγος πικρός*. Ep. III. *ἄνθρωποι* pro *ἡμεῖς*. Antip. Sidon. XXII. 7. *ἔθελ' ἰδέσθαι*. XXVII. 4. *ἄβρωτον*. etc. Saepe etiam meliores ejus lectiones, quas Planudes neglexerat, servavit.

VII.

De Anthologia Maximi Planudis.

Jam de *Planude* dicendum est, ultimo eorum, qui ante renatas literas bene de Anthologia meruerunt. Hic vir, cujus nomen non ingenii judiciiue praestantia, sed bonarum literarum studium et eruditio, pro illis temporibus haud contemnenda, ad posteritatem commendavit, floruit Constantinopoli sub diuturno regno Andronici majoris et nepotis ejus. Huic debemus Anthologian illam, inde a seculo XV. sub Planudeae nomine cognitam, in septem libros descriptam. Singuli libri, quinto et septimo exceptis, in capita, secundum locos communes, divisi. In quibus capitibus disponendis Planudes secutus est elementarem ordinem, ita ut primum Caput Libri primi sit *εἰς ἀγῶνας*, secundum *εἰς ἀμπίλον*, ultimum *εἰς ὤρας*. *Primus Liber*, capitibus XCI., maximam partem complectitur Epigrammata *ἐπιδεικτικά*, i. e. de variis rebus ingenii ostentandi causa conscripta; *alter*, Epigrammata satyrica sive *σκωπτικά*, in capita LIII. descripta; *tertius*, Carmina Sepulcralia, capitibus XXXII; *quartus* inscriptionem habet hanc: *Ἐν τῷ ἐξῆς τετάρτῳ τμήματι ἐπιγράμματα εἰς θεῶν ἀγάλματα ἔχοντι, καὶ ἀνδρῶν στήλας, καὶ ζώων μορφάς, καὶ ἐτι εἰς τόπους, περιέχεται κεφάλαια τὰςδε κ. τ. λ.* Divisus est in Capita XXXIII. *Quintus* complectitur Christodori
Descri-

descriptionem poëticam statuarum Zeuxippi, nee non Epigrammata in statuas aurigarum in Hippodromo CPolitano. *Sextus*, capitibus XXVII. carmina continet dedicatoria; *septimus* denique, quod in capita non est divisum, amatoria. Huic libro praefixa leguntur haec: Ἐν τῷδε τῷ ἐβδόμῳ τμήματι περιέχεται ἑταίρικα τινὰ ἀποφθίγματα· τὰ μὲν, ὡς ἑγκώμια· τὰ δὲ, ὡς ἐπιστολαί· τὰ δὲ, ὡς αἱ ἑκάστον ἔτυχεν, ὅσα μὴ πρὸς τὸ ἀσπινότερον καὶ αἰσχερότερον ἀποκλίνει. Τὰ γὰρ τοιαῦτα πολλὰ ἐν τῷ ἀντιγράφῳ ὄντα, παρέλιπε, Φησὶν, ὁ Πλανούδης.

Ex hac operis Planudei descriptione sponte apparet, illud, quamvis in septem libros, sicut Agathiae Anthologiam, descriptum, argumentorum tamen ordine carminumque dispositione longe ab ea diversum fuisse. Quare noli dubitare, quid statuendum sit de sententia *Jani Lasciaris*, in Praef. Anthologiae Planudis p. XII. Illud unum non praetermittam, hoc Epigrammatum ἀνθολόγιον ab Agathia concinnatum esse, praestantissimo et poëta et historico sui temporis, non a Planude, ut nonnullis est temere persuasum. Planudes enim monachus, ut eos appellant, non magis disposuit, quam mutilavit, et, ut ita dicam, castravit hunc librum, detrahitis lascivioribus Epigrammatibus, ut ipse gloriatur; quid tamen inde sit meritum, aliorum sit judicium. — Si qua vero Planudes his Epigrammatibus interposuit, ea certe sunt, quae, ut ineptiora, libentissime abstru-

lerim. In hac igitur sententia nihil veri esse, post ea, quae de Agathiae Anthologia disputavimus, planissime apparet. Illa si Planudes in opere suo concinnando usus est, quod mihi tamen secus videtur, nihil inde depromere potuit, nisi Byzantinorum poetarum carmina, ipsius Agathiae, Pauli Silentarii, Macedonii aliorumque ejusdem aetatis hominum; plurima autem illa optimorum et vetustissimorum poetarum Epigrammata, quibus in Agathiae Anthologia locus non fuit, aliunde sumserit necesse est. Agathiam autem carmina uniuscujusque Libri secundum rerum ordinem disposuisse, ejus rei nullum plane exstat vestigium. Hinc sequitur, primum, ἀντίγραφον illud, de quo Planudes loquitur in Praefatione Libri VII. pleniorrem aliquam fuisse Anthologiam, quam Agathiae fuit Sylloge; deinde, carminum secundum argumenta in minora capita describendorum qualemcunque laudem Maximo Planudi propriam et peculiarem esse.

Aliam, sed non magis veram de Planudae fontibus sententiam amplexus est Reiskius. Hic enim (in Praef. Anthol. C. C. p. XVIII.) non dubitasse videtur, quin Planudes ex veteribus Meleagri, Philippi, Agathiae, fortasse etiam Stratonis Collectionibus, Epigrammata a Constantino Cephalae praetermissa, descripserit et quasi spicas ab illo relictas collegerit. Quare, ait, *Cephalas tam pau-*

ea solummodo e vetustis Anthologiis exciperet, et tantam messim Planudae reliquam faceret, arduum est exputare. Videtur quidem Planudes id egisse, ut Cephalae omissa sublegeret, et in volumen cogeret veterum Anthologiarum fragmenta. In qua re virum doctissimum opinio egregie fefellit. Quum enim, quam amplum opus sit Anthologia Vat. Codicis, ignoraret, et Lipsiense Apographum, quod nonnisi Epigrammata illa, quibus Planudea caret, complectitur, pro integra Constantini collectione haberet, non fieri poterat, quin in gravissimos errores incideret. Minori, quam Reiskius putavit, opera Planudi Anthologiam, ab eo concinnatam, equituisse, intellexerunt ii, quibus accuratior Anthologiae Vat. Codicis notitia contigisset. Inter quos eminet Brunckius, qui recte iudicavit Praef. p. IV. nihil aliud egisse Maximum, nisi ut Cephalae volumen ad minorem molem redigeret, et ex hoc uno libro Epigrammata excerpta per locos communes in capita digereret. De cuius sententiae veritate ne quis in posterum dubitet, agetum Planudeam cum Anthologia Cephalae comparemus.

Libri primi igitur pars longe maxima ducta est ex ἐπιδεικτικῶς Vaticani Codicis. Cum autem genus epidioticum, cui hic liber destinatus est, longissime pateat, neque certis circumscribatur finibus, factum est, ut Planudes multa ex προτεπτικῶς, quaedam ex ἀναθηματικῶς in hunc librum re-

ferret. Duodecim fere five quatuordecim ejus Epigrammata non comparent in Vat. Cod. quae tantum non omnia in statuarum commemoratio-
ne aut descriptione versantur, quod genus a Vat. Cod. penitus abesse, supra monuimus. — Liber *secundus*, Satyricis destinatus carminibus, totus excerptus est ex Cod. Vat. *τμήματι* Z. ita tamen, ut Cap. XLVII. *εἰς συμποτικά ἀστίσματα* ductum sit ex *τμήματι* ΣΤ. quod revera unum est cum *σκαπτικῶς*. Hoc igitur Caput, sex fere carminibus exceptis, totum ex illa Sectione Codicis a Planude ductum est; et quidem ita, ut Epitomator primum, ordinem carminum in Planudea secutus, quaedam exciperet, quae ei maxime ad rem facere viderentur; deinde, cum ad finem illius Sectionis pervenisset, iterum ad principium reverteretur, et, quae in primo delectu omiserat, in secundo reciperet. In duabus his Sectionibus compilandis Planudes se tam strenuum gessit, ut, cum illae circiter CDL Epigrammata contineant, vix XC relinqueret, quae non in secundum hunc Anthologiae librum referret. — Liber *tertius* totus concinnatus est ex Sepulchralibus Vat. Codicis. Non nisi XIII. Epigrammata reperio, quae in illis non essent, ex Historicis nimirum, Diogene Laërtio potissimum, excerpta. Vix ex alio veteris illius Anthologiae libro Planudes tot carmina assumsit; unde factum est, ut in Anthologia Reiskii illud

caput, quod Sepulcralia continet, omnium brevissimum sit*). — Liber *quartus*, qui imaginum, statuarum, regionum descriptiones continet, plurima habet Planudi propria. Nonnulla quidem ejus Capita etiam in Vat. Cod. reperiuntur, ut Cap. VII. quod Epigrammata in Myronis vaccam habet; Cap. XVIII. in gemmas, ubi longe maxima pars carminum eodem ordine legitur, quo in Vat. Cod. posita sunt; Cap. XXII. *εἰς οἶκον*, cujus eadem est ratio; Cap. XXV. in fontes; Cap. XXVII. in urbes; Cap. XXVIII. in fluvios; Cap. XXIX. in suburbia; Cap. XXXI. in vasa; Cap. XXXIII. in horologia. In hoc recensu, nonne miraris, ea tantum Carmina ex Vat. Cod. ducta esse, quae nihil ad picturam, sculpturam, cognatasque illis artes faciant? et in tota Vat. Codicis Anthologia, si a paucissimis carminibus discesseris, inter *τὰ ἐκδημητὰ* relatis, nullum, quod ad illas artes pertineat, reperiri? Quid in causa fuisse dicamus, ut Constantinus nihil hujus generis in uberrimam Collectionem suam referret, et in hac tantum parte Planudi, non spicilegium, sed messem relinqueret? Sunt quidem in illis permulta sequioris aevi carmina, quae nec orationis bonitas, nec ingenium atque venu-

*) In hoc praecipue libro carmina multis in locis eodem sese ordine excipiunt, quo in Vat. Cod. habentur. Haec quoque res non leve momentum habet ad Brunckii sententiam stabiliendam.

stas magnopere commendet; sed ne Constantinum hac sola causa, ut illa omitteret, commotum esse dicamus, vetat hoc, quod illum hominem in reliquis Sectionibus minime tam acerbum delectum instituisse videmus, ut nihil, nisi perfectissimum quodque et venustissimum, in ordinem redigeret. Quid, quod in illis carminibus multa apud Planudem reperiuntur; quae optimae notae sunt et ab antiquissimorum poetarum ingeniis composita? Cur igitur ille ne haec quidem recepit et ad posteritatem propaganda curavit? Nihil video, quod apte responderi queat. Non magis intelligitur, Planudes, quem ceteras Anthologiae partes ex sola Constantini Sylloge derivasse constat, ubi illam tam largam quantivis pretii Epigrammatum messem sibi relictam invenerit. Unum relinquitur, quod ad utramque difficultatem expediendam unice facit. Non integram habemus Constantini Anthologiam. Periit in Vat. Cod. caput, quod carmina ad artes spectantia continebat. Plenior igitur Codice Planudes usus est; noster in hac parte minus integer. In hujus autem jacturae causas frustra fuerit inquirere.

De quinto Planudeae libro supra diximus. Liber sextus nonnisi quatuor habet carmina, quae inter Dedicatoria Vat. Codicis non reperiuntur. In hoc quoque libro plurima sunt vestigia antiqui carminum ordinis, nec minus ex eo apparet, quam ve-

rum sit, quod Brunckius dixit, Planudem brevitatibus studiosissimum fuisse. Longe enim plurima ex priorē parte τῶν ἀναθηματικῶν excerptit; deinde, ut fieri solet, studio refrigerato, ex altera parte paucissima selegit. — In *septimo* denique libro longe maxima pars Epigrammatum ex Amatoriis Vat. Codicis. Nonnisi XXVI. notavi aliunde ducta. Passim se eodem ordine excipiunt, quam in Codice, in quo tamen varietati magis provisum est. Apud Planudem enim ejusdem auctoris carmina deinceps leguntur:

Quae cum ita se habeant, dubitari non potest, quin verum sit, quod Brunckius, nullis argumentis prolatis, posuit, Planudem in concinnanda Anthologia, si pauca excipias, omnia ex Cephalae libro derivasse eumque in compendium redegisse. Hunc secutus est in digerendis carminibus, quod ad Librorum argumenta attinet; passim etiam in singulis Capitibus. Nam Cephalas quoque carmina ejusdem argumenti multis in locis conjunxit.

Jam quid de Planudis opera statuendum, quae laudis partes eidem tribuendae essent, passim quaesiverunt Viri doctissimi. Ex iis, quae hactenus disputavimus, satis apparere puto, gratias Planudi habendas esse, qui tam insignem Epigrammatum numerum, et quidem eorum, quae ad artis historiam egregie faciunt, unus ab interitu vindicaverit. Sunt tamen in ejus opere, quae merito re-

prehendas. Lascivioris quidem argumenti carmina quod omiserit, in reprehensionem cadere nequit. Illius enim seculi homo, isque monachus, quomodo foeda Stratonis aliorumque Epigrammata contrectare ausus sit? et si domi in penetralibus suis contrectaverit, ea saltem denuo edere et sua auctoritate quasi commendare lectoribus non poterat. Sed ab hoc quorundam crimine Planudem satis verboso vindicavit Vavassor de Epigrammate p. 190. sqq. merito querens, quod ille, cum multa sustulisset obscœnissima, pauca, sublati non multum honestiora, reliquerit. Alia sunt, quae eidem majore cum jure objicias. Quum enim diligentiae et sedulitatis laudo, ei a Vavassore, qui fontes Planudaeae penitus ignorabat, tributa, careat, quippo qui tantum non omnia ex uno libro descripserit, merito exspectes, cum in deligendis carminibus acre judicium adhibuisse, ut optima quaeque eligeret, inepta omitteret, antiquiora recentioribus praeferret, et omnino nihil reciperet, nisi quod pulcrum esset et elegans. At ejusmodi delectum habere non cujusvis est hominis; Planudis certe non fuit. Nec valde miror, multo minus cum Brunckio indignor, hominem Constantinopolitanum, seculi XIV., acri illo nativae venustatis sensu jamdudum extincto, fucatis Agathiae, Macedonii aliorumque ejusdem farinae hominum Gratiis magis quam incorrupta melioris

aevi simplicitate delectatum esse, eumque adeo, optione data, ex illis multo plura quam ex antiquioribus in Collectionem suam recepisse. Tertium, quod in Planude reprehenditur, prioribus illis criminibus longe est gravius. Qui cum sibi eam Epigrammatum graecorum editionem proposuisset, in qua omnia lectu essent facilia, primum multa carmina nullam aliam ob causam omisit, nisi quod in archetypo suo depravata legebantur, id quod, si aequi esse volumus, non valde vituperandum est; deinde multa exhibuit mutila, resectis iis, quae emendare non poterat*), multa pro sui ingenii modulo emendavit et interpolavit. Interpolandi causa admodum frequens nascebatur ex obsoletate quorundam carminum, quae nec integra servare posset, nec penitus omittere et rescindere vellet. In his igitur ita plerumque versatus est, ut mutationibus quibusdam factis scrupulos eximeret, alia demeret, alia adjiceret, inepte plerumque et sine venustatis sensu. Sed hac de re operas pretium est Brunckium audire querentem Praef. p. V. „Nonne satius fuisset, ubi minus „castum occurrebat carmen, quale illi visum est „Rufini Ep. II. illud omnino praeterire, quam ultimum assumere distichon a praecedentibus seclu-

*) Duo hujus generis exempla laudasse sufficiat; Philodemi Ep. XVIII. Palladae Ep. V.

„sum et interpolatum, ita ut nullum in eo lumen
 „fulgeat, nihilque praeter inanem sonitum re-
 „manferit? Non deerat profecto materia, cujus de-
 „lectu distichi illius iacturam rependeret. Idem
 „statuendum est de carminibus non paucis, quale
 „est Stratonis Ep. XCVI. in quibus arguti sensus
 „concinno et profluenti rhythmō, elegantibus ver-
 „bis expressi, quos ille ineptis sententiis, elumbi-
 „conclusis versu permutavit. Illa sani quis judi-
 „cii omisisset, qui praesertim non omnia, sed e
 „multis selecta dare constituisset.“

VIII.

De Planudeae editoribus et interpretibus.

a) De editione princeps.

Breviarium illud Anthologiae Cephalae, a Ma-
 ximo Planude concinnatum, plenius illud et prae-
 stantius opus, unde ductum est, tantum non in
 hominum oblivionem adduxisse videtur. Hoc
 enim mali Epitomae habebant, ut hominum igna-
 viae subvenirent, eosque inducerent, ut, fonti-
 bus relictis, rivulos, eosque haud raro turbidos et
 lutulentos, sectarentur. Antiquioris certe illius
 Anthologiae nulla, quod sciam, fit mentio, nisi
 seculo decimo sexto, quo tempore eam a Fulvio
 Urfino visam esse, suspicamur ex nota illi Planudis
 ad L. VII. praefatiunculae, in qua se obscoena

refecuisse gloriatur, adscripta: ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἐν παλαιᾷ εἰσι παρ' Ἀγγέλου τοῦ Κολλωτίου. Planudeae codicem aliquem obscenis illis carminibus auctum exstitisse, quem Urfinus viderit, parum est probabile; probabilius, Angelum Collotium codicem habuisse Anthologiae Cephalae, fortasse illi-
lum ipsum, quem Salmasius reperit, ut Fabricius suspicatur, Bibl. Gr. T. IV. p. 439. not. o. fortasse alium.

Ante seculum XVII igitur doctos viros ad unam Planudeam adhaesisse constat. Edidit eam *Janus Lascaris*, centum et quinquaginta fere annis postquam a Planude fuerat confecta, hoc titulo:

Ἀνθολογία διαφόρων Ἐπιγραμμάτων, ἀρχαίοις συντιθεμένων σοφοῖς, ἐπὶ διαφοροῖς ὑποδίσειν, ἐρμηνείας ἔχοντων ἐπίδειξιν καὶ πραγμάτων ἢ γενομένων, ἢ ὡς γενομένων ἀφήγησιν. Διηρμένου δὲ εἰς ἑπτὰ τμήματα τοῦ βιβλίου καὶ τούτων εἰς κεφάλαια κατὰ στοιχείον διακτιθεμένων, τὰδε περιέχει τὸ πρῶτον· Εἰς ἀγῶνας Sequuntur ipsa Epigrammata; in fine legitur carmen graecum *Jan; Lascaris*, ejusque Epistola latina ad Petrum de Medicis, in septem foliis, quae in multis exemplaribus desiderantur. Quam ob causam et *Lascaris* Epigramma et ejus Epistolam, quae nihil fere habet, quod ad Anthologiam proprie faciat, recu-
denda curavit *Maittaire* in Annal. Typ. Tom. I. p. 272—283. ita ut singula singulis paginis versi-

busque archetypi respondeant; et *Bandinus* in Catal. Bibl. Laurent. Cod. Graec. T. II. p. 105. fqq. In fine Epistolae Latinae habentur haec: *Impressum Florentiae per Laurentium Francisci de Alopa Venetum. III. Idus Augusti. MCCCCLXXXIV. **) Exscripta est haec editio literis uncialibus, paginis DXLIV, forma quadruplicata. Nonnulla hujus editionis exemplaria commemorat *Götz* in den Merkwürdigkeiten der Königl. Bibliothek zu Dresden, Tom. I. p. 29. *Clement* Bibl. curieuse, T. I. p. 361. sq. *Harlesius* ad Fabric. Tom. IV. p. 439. inter quae unum memoratu dignum, quod descripsit *Iriarte* in Catal. Bibl. Matrit. p. 243. sq. qui adjecta sunt Anecdota quaedam ab *Iriarte* edita l. c. Ipse usus sum exemplari Bibliothecae Gothanae, in quo prima folia desiderantur, usque ad p. 27. ed. Steph. In fine septem illa folia, de quibus supra diximus, avulsa sunt. Quae ad libri integritatem defunt, addidit, manu sua, ni fallor, descripta Vir Cl. *De Murr*, ex cujus Biblio-

- *) Haec subscriptio cum in multi exemplaribus desit, passim editio Florentina *sine loco et anno* esse dicitur; alii annum perperam tradunt. Quidam binas existare putarunt editiones Jani Lascaris, alteram sine Epistola latina, alteram hac Epistola instructam; cui sententiae fidem penitus abrogare non est ausus *Clement* dans la Bibliothèque curieuse critique et historique, T. I. p. 362. not. 65.

theca Gotham pervenit. Idem Vir doctissimus aliud sibi exemplum esse mihi nuntiavit, quod ipsius *Jani Lascaris* fuerit. *Leitinius* in Praef. ad Carm. Sepulcr. p. VML. sq. exemplar hujus editionis commemorat, quod servatur in Bibliotheca Senatus Lipsiensis, graecis Scholiis instructum, editis illis passim auctoribus.

Haec *Lascaris* editio, ut ordine princeps, sic omnium, quae postea infecutae sunt, longe praestantissima est. Vitia typographica multo pauciora, quam in Aldinis et in Wechelianis; et quod gravissimum, Codicem, unde descripta est, cum fide reddit. Hoc intelligitur ex vitiosis lectionibus, iis praesertim, quibus metrum laeditur, typographorum errori non tribuendis. Has cum *Lascaris* intactas reliquerit, iis quoque in locis, ubi prompta fuit et expedita emendatio, recte colligas, cum operam dedisse, ut ne genuinus Codicis suus textus pro lubricine mutaretur et interpolaretur. Codex autem, quo usus est, bonae notae fuit, multasque lectiones offert iis, quas posteriores editores receperunt, praeferendas. Recte itaque *Reiskius* in Epistola ad Reiskium p. 802. „Lascaria editio, scribit, praestantior est, et vicem praestat optimi Mss Codicis. Miror profecto, qui potuerit Stephanus, vir graecarum literarum peritissimus et acris judicii, latentes in ea tot bonas lectiones, a fungo, qui Aldinam curavit,

stemere mutatas, insuper habuisse. De denis Florentini libri variis lectionibus octonae pene ubique veras sunt.

Ordo carminum in hac editione saepenumero discrepat ab ep, quem secutus est Stephanus. Hic enim ejusdem argumenti epigrammata, ubi separatim legebantur, arctius conjunxit, dum Lascaris Codici suo et Planudi adeo morem gerendum esse existimaverat. Lemmata raro habet. Gentilia poetarum nomina saepe omittit. Carmina ἀόηλα, cum plura deinceps sunt posita, conjungere solet; nec novi carminis initium nisi litera initiali paulo majori indicat.

b) De editione Aldina principe 1503.

Lascarin paucorum annorum intervallo secutus est Aldus, qui editionem Florentinam repetivit, hoc titulo praefixo: *Florilegium diversorum Epigrammatum in septem libros*. Ἀνθολογία διαφόρων ἐπιγραμμάτων etc. Reliqua sic leguntur, ut in edit. pr. praeter verba: διαμεῖται δὲ εἰς ἑπτὰ μέρη κατὰ τὸ βιβλίον καὶ ταῦτα εἰς κεφάλαια κατὰ ἀγορχεῖον διακρίνεται. In fine: *Venetis, in aedibus Aldi, mense Novembri MDIII. 8vo*. In eadem pagina legitur Epistola graeca Scipionis Carteromachi ad Aldum Romanum, ubi Aldum laudat, quod Anthologiam habili forma ediderit, unde futurum sperat, ut omnes hoc opus vehementer appetant. Ceterum

nulla est praefatio, sed statim post titulum, in pagina versa, legitur Index capitum primi libri. In fine libri VII. collocata sunt duo Epigrammata, quorum prius sic incipit: τίς πόθεν ἢ τίνων —; alterum sic: Ἰππὼ τῷδ' ἀρώωντα τί δέχομαι. Haec excipit Pauli Silentarii carmen de Thermis Pythicis, Epigramma Euclidis (Anal. Tom. I. p. 168.), versus εἰς τοὺς ἐπὶ τὰ πλάγητας (Anal. T. III. p. 4.), in Ptolemaeum (Anal. I. c.), et Ἐρμούϊ τοῦ Τριμεγίστου περὶ σεισμῶν, ἐν ἄλλῳ Ὁσφίῳ (Anal. III. p. 1.); Sequuntur XI foliis Corrigena et Addenda cum inscriptione: Ἐπιδιόρθωσις τῶν ἐπιγραμματῶν καὶ διαφοραὶ τινες ἅμα τε προσθήκη τινῶν ἐπιγραμματῶν καὶ στίχων, ἅτινα ἐν ἄλλοις εὕρομεν ἀντιγράφοις. In his igitur lectionibus non solum errores typographici emendantur, sed etiam plurimae ex codicibus, quos Aldus consuluit *), varietates expromuntur, nec non Epigrammata quaedam, quibus editio Florentina caret. His Addendis Aldus optime de Anthologia meruit. Ipsum enim textum ex Lascaris editione exscriptum esse, nos dubitare non patitur summa in typographicis quoque vitiis conspiratio. Quamquam in contextu etiam nonnulla immutata sunt, cum adjuvante ingenio,

*) Rivinus in Praef. Florilegii Graeco-Latini p. 2. suspicatur, varias lectiones, quas Aldus editioni suae subjecerit, a Planude profectas esse. Non satis video, quem sensum haec habeant.

quod nobis in iis locis deprehendere videmur, ubi quid ex grammaticis rationibus emendatum est, tam ex Codicibus. Prioris generis est p. 142. ed. Steph. *ἐν ὀπῇ* pro *ἐνοπῇ*, quae verior est lectio, et ab Aldo temere mutata. p. 164. *ἔχη* pro *ἔχου*. p. 168. *δράζονται* pro *δράζονται*. p. 171. *ζυγός* pro *ζυγόν*. p. 178. *μόσχηα* pro *μόσχια*. p. 179. *ἡμᾶς* pro *ἡμᾶς*. Alterius generis haec sunt: L. II. p. 188. in Epigrammate Themistii (Palladae perperam inscribitur) depravata lectio, *αὐθις δ' ἐγίνου μέγα* — ex Themistii libris emendata est: *ἀναθῆς δ' ἐγίνου μέγα*. L. III. p. 220. Epigramma, cui initium *Σεργᾶς*, quod in Florentina lemma non habet, *Πασο* tribuitur. p. 265. verba *οἱ δὲ Λακίδου* primus Aldus addidit. Ejusmodi nominum additamenta haud pauca in hac editione reperiuntur, quae ex Codicibus deprompta esse, dubitare non possumus. Passim etiam lacunae editionis Florentinae explentur. L. III. p. 268. 1. *μητρός*, typographorum fortasse culpa omissum, restituitur. L. IV. p. 359. lin. 3. a fine *μοῦνος* post *μεγάλην* suppletur. p. 396. in carmine Christodori versuum ordo, qui in edit. principe turbatus est, restituitur. Haec et alia hujus generis haud pauca, quae in comparatione harum editionum *) notavimus, effici-

*) Usus sum exemplari nitido Bibliothecae Gothanae, quod ex Bibl. Caroli Aurivilli in eam per-

efficiunt, ut Aldum in corruptis et mutilis Lascarianae editionis locis Codicem unum aut alterum consuluisse putemus.

c) *De editione Junta. Flor. 1519.*

Ex editione Aldina, quae ipsa principis editionis repetitio est paulo emendatior, plures velut ex fonte profluxerunt. Proxima, quae commemoratur, est Aldina, anni 1517. cujus fit mentio apud *Maittaire* in Ann. Typ. p. 303. Quae editio cum eodem mense (Novembri) finita esse dicatur, quo prior, nec aliis cognita fuerit, *Fabricius* p. 439. haud inepte suspicatur, talem editionem aut plane non exstare, aut, nonnisi ultimo folio mutato, illius anni notam adjectam fuisse. Hanc conjecturam statim novo argumento firmabo, unde haud paulo plus roboris acceptura est. Prodiit sedecim annis post Aldinam principem nova Anthologiae editio Florentiae sub titulo: *Florilegium diversorum Epigrammatum in septem libros. Ἀνθολογία etc.* *) In fine: *Impressum Florentiae per heredes Philippī Juntae Florentini. Anno a Virginis nuntio D. XIX. supra Mille. Leone Pont. Max. Christianam remp. administrante. Folio 399. b.* leguntur haec: Ἐπιδόσεις τούτων τῶν ἐπιγραμμάτων καὶ διαφορῶν

venit. In titulo legitur literis fere evanescentibus: *De figli et Eredi di n. Marco Maffei.*

*) Reliqua, sicut in Aldina 1503.

τινες. ἅμα τε προσθήκη τινῶν ἐπιγραμμάτων καὶ
 στίχων αἱ (l. αἱ) ἐν ἄλλοις εὑρομένῃ ἀντιγράφοις.
 Hae ἐπιδιορθώσεις, quas titulus pollicetur, nullae
 sunt aliae, quam variantes lectiones et emenda-
 tiones Aldinae principis ad verbum expressae, nisi
 quod foliorum numerus novae huic editioni ac-
 commodatus est. Jam hinc intelligitur, hanc
 Juntae editionem meram Aldinae repetitionem
 esse, et quidem ejusmodi repetitionem, in qua ne
 typographorum quidem errores, ab Aldo in fine
 libri indicati, e contextu sublatis sint. Comparatio *)
 duorum librorum cum Aldinae textu a me
 instituta rem ita confirmavit, ut nullus dubitationi
 locus relictus sit. Praeterea Anthologiae Planudeae
 in hac quoque editione eadem carmina ad-
 dita sunt, quae Aldus primus in Appendicem retu-
 lit. Nonne hinc clarissime apparet, quod me supra
 demonstraturum esse profitebar, inter Aldinam
 anni 1503. et Juntinam anni 1519. nullam ex Aldi
 officina prodiisse? An, quaeso, verisimile est, Al-
 dum in nova editione curanda tam negligenter
 versatum esse, ut errores, in prima commissos,
 denuo repeteret? aut tam supine, ut Additamen-
 ta, in Lectionibus ex Codd. prodita, non suis locis
 infereret? At hoc non prius factum esse, quam
 post Juntinam editam, ex hac ipsa Juntae editio-

*) Usus sum exemplo Bibliothecae Gottingensia.

ne intelligitur. Si enim Aldina exstitisset, principe emendatior, quis dubitat, quin Junta emendationem illam prae altera repetiturus fuisset? Jam cum hic ad principem Aldi editionem, velut ad faxum, adhaeserit, sponte sequitur, Aldinam anni 1517. quam *Maittaire* laudat, ficticiam esse.

d) *De editione Aldina secunda 1521.*

Vix Juntina prodierat, cum Aldus de nova editione cogitare coepit, quae edita est sub titulo: *Florilegium diversorum Epigrammatum in septem libros. Solerti nuper repurgatum cura. M. D. XXI.* (Sequitur titulus graecus, ut in Aldina pr.) *Nunc exit castigatius quam alias unquam, pristinis elustratum erroribus multisque adauctum Epigrammatibus.* In fine: *Venetis in aedibus Aldi et Andreae Soceri.* Mense Januario. M. D. XXI. Nonne hoc titulo omnis de editione anni 1517. dubitatio tollitur? *Prislini* enim illi *errores* nulli sunt alii, quam quos Aldus in editione principe commiserat, Junta tolerare neglexerat; Epigrammata autem, quibus hanc collectionem adauctam esse ait, ea sunt, quae in *Lectionibus Edit. Ald. pr.* inserta leguntur; ne de Appendice forte auctiore cogites, quae nihil amplius continet, nisi quae editioni anni 1503. ab Aldo fuerunt addita. Constat haec editio, cujus exemplum est in Bibl. Gottingensi, quo usi sumus, foliis CCLXXXIV; Auctarium IV folia implet.

Formulae stanneae eadem cum iis, quibus princeps Aldina excusa est. Ceterum qui hanc editionem curavit, satis negligenter in eo negotio versatus est. Non solum multa in textu sphalmata reliquit, interque ea totius versus omissionem p. 20. Steph. *εἶπεν ὁ δ' εἰς* sed etiam ex Lectionibus Aldinae pr. vitiosas lectiones arripuit. Hujus generis est p. 31. *αὐληχὲς* pro *αἰβληχὲς*. p. 42. lin. 1. *σαώσας* pro *σαώσαις*. p. 48. lin. 3. a fin. *ἰβουνοπάτει* pro *ἰβουνοβάτει*. p. 55. in Epigr. Antiphili *αἰνάου*, quod mire ineptum est, pro *αἰνάους*. p. 88. in Epigr. Palladae pro *τοῖς κίρκις ἔκχυτον* recepit ex Lectt. *τοῖς Κίρκης εἶδος ἔκχυτον*, quod metrum ita vitiat, ut coecum fuisse oporteat eum, qui non viderit, *εἶδος* partem glossematis esse: *ἔκχυτον. εἶδος πλακοῦντος*. In eadem tamen editione nonnulla reperiuntur, quae ex Lectionibus Aldinae pr. derivata non videantur, sed ea paucissima. L. II. p. 80. in Epigr. Maecii Editio Flor. pr. *πονησαμένη* exhibet, metro invito. In Lectt. Aldinae pr. *πονέυμενον* corrigitur. Hoc is, qui Aldinam sec. curavit, negligens, *πονευμένη* dedit. Ex correctoris ingenio haec lectio profluxisse potuit; eadem tamen in Vat. quoque codice reperitur. Sunt certe vestigia quaedam, quae eo ducunt, ut credas, Aldum post primam editionem in lucem prolatam Codicem unum aut alterum consuluisse, aut lectionem unam aut alteram in Lectio-

nibus suis forte omiffam poſtea notaſſe, unde ſecundae editionis corrector eas acciperet. Nam ſecundae huic editioni nova ſubſidia majoris momenti adhibita, codicesque conſtanti diligentia comparatos fuiſſe, non puto. Rariores enim ſunt diſcrepantiae, interque eas nonnullae, quas non codicibus, ſed correctori deberi apparet. L. II. p. 159. in Epigrammate, cui initium *σι μὲν ἐπ' ἀντιλάβους*, lacuna eſt in verſu penultimo, quae in Aldina ſec. repletur, inſertis verbis *ἀτρίμας ἦσο*. At haec verba nullus Codicum, quos Brunckius conſuluit, agnoſcit, nec, quod Brunckius ignoravit, Codex Vat. qui *ἄλλο τι παῖζε* legit. Ad oram Cod. Jani Laſcaris ſuppletum *ἄτρομος ἴσθι*, et in margine exemplaris Aldinae pr. Beati Rhonani fortaſſe manu, *ἀτρίμας ἴσθι*, utrumque ex conjectura. Item ex conjectura eaſque infeliciffima p. 205. legitur *τοῖς ἀργείοις χ' ἡμῖν ἴσαι χεῖρας*, interpoſito, *χ' ἡμῖν*, quo caret ed. Flor. et Ald. pr. Metri vitium tollere conatus eſt Brunckius, *ἡμῖν* ſcribens: fruſtra. Vat. Cod. habet *ἄργει παρθενίσαι χεῖρας* — in qua lectione quid lateat, in Commentario noſtro diſputabitur. Idem ſuſpicor de ſupplemento p. 213: in Epigr. Crinagorae *Κεῖσαι Ἰουδαίοις*, cujus tres priores ſyllabae in omnibus Codd. deſiderantur, niſi in Cod. Vat. ubi tamen a recentiore manu adſcriptae ſunt, fortaſſe a Viro docto, qui ſic in Aldina ſec. ſcriptum repererat. Quaedam varia-

tes hujus editionis fluxerunt ex libris editis, ubi eadem Epigrammata laudantur; ut, quod est L. III. p. 200. τοῖς κείνων περὶδόμενοι τομήμοις. pro lectione Florentinae et Aldinae pr. τοῖς κείνων ἑμῶσι περὶδόμενοι, ductum est ex Strabone, sive Diodoro, ubi sic legitur.

e) *De editione Ascensiana. 1531.*

Ejusdem anni (1521.) commemoratur editio in Catal. Bibl. Bigot. II. p. 202. tanquam *Basileae* edita. Ejusmodi editionem integrae Anthologiae exstare dubitat Vir doctus in Ephemerid. Jenens. 1791. nr. 92. p. 732. qui suspicatur, significari in illo Catalogo *Selecta Epigrammata graeca latine versa ex VII. Epigrammatum graecorum libris. Basileae. ex Aedibus Bebelii. 1529. 8.* In eandem suspicionem incidit Harlesius ad Fabric. p. 439.

Proxima igitur ab Aldina secunda fuit editio *Badii* sive *Ascensiana*, quae decem post illam annis prodiit, eodem plane titulo instructa. Quae inter titulum latinum et graecum interposita sunt verba: *Solerti nuper repurgatum cura M. D. XXXI. et quae post titulum graecum leguntur: Nunc exit instigatius, quam alias unquam, pristinis elustratum erroribus, multisque adauctum adjectis Epigrammatibus. 1531.* ne quem novarum curarum spe decipiant, haec quoque verba mera sunt repetitio eorum, quae Aldus in secunda sua editione promise-

rat. Praeterea habetur: *Vaenundatur Basilio. et in fine: Sub prelo Ascensiano mense Maio. 1531.* Sequuntur Errata nonnulla. Deinde folio 324. quod libri ultimum est: *Epigramma hoc exceptum a Lascare lib. primo titulo 5. εις ἀνδρείους reponatur: ἄδηνον. ὦ κενιοῦ κάματος . . . Haec duo item lib. 4. tit. 4. εις εἰκόνας βασιλέων. ἄδηνον. οὗτος ὁ κοσμήσας . . . et ἄδηνον εις ἀρχοντα, μίξον μυελχίη . . .* In universum hujus editionis textus est idem, quem Aldus dedit in Editione secunda, quamvis non ubique nec in omnibus accurate expressus est. Vitiis typographicis scatet; quorum alia cum Aldina pr. alia cum Aldina sec. habet communia; quod utrum operis tribuendum sit, an correctoris infortitiae, qui textum ad alteram harum editionum exegerit, non dixerim. L. I. p. 52. Epigr. quod Aldina sec. *Crinagorae* inscribit, in nostra *ἀδίσποτον* est, ut in Flor. et Aldina pr. P. 46. in Epigr. Antiphili *τύμβον* servat cum iisdem edd. cum Aldina sec. *πότμον* exhibeat. P. 55. item *κάτθαν* pro *προῦλαβον*, et sic passim. Quasdam lectiones sibi proprias habet, quas non ex Codice, sed ex emendatoris ingenio profectas esse puto. Sunt enim eae, quas metrum et sensus suadeant; nonnullae etiam manifesto falsae. Hujus generis est haec p. 46. lin. 1. *ἐρπύστης* et *λυχνόβορος*, pro *ἐρπίστης* et *λυχνόβορος*, quas praeposteras emendationes, codicumque fidei repugnantes, Stephanus

probare non debebat. Quod idem Stephanus ex Ascensiana dedit p. 48. lin. ult. *Φάεγγος* pro *Φάεγγος*, metri suadebat ratio, sicut etiam p. 53. lin. 5. *αἰὶ* pro *αἰί* et ead. pag. linea penult. *πέλας* *σὺ κατὰ*, ubi vulgo *σὺ* deest, non solum in ceteris editionibus, sed etiam in Vat. Cod. Ex ratione grammatica positum est p. 54. med. *οἶά μελίσσας* pro *μελίσσαις*. p. 69. lin. 22. *αἰσχήμεων* pro *αἰσχεμήων*. Ibid. lin. 7. a fine *ἄρισται* pro *ἄριστοι*. Nonnunquam audaciores sunt correptiones, ut p. 79. in Epigr. Antiphili v. 1. *μετρήσασαν* pro *μετρίψασαν*, ubi vulgatam Vat. Codex tuetur. P. 436. in Epigr. Agathiae v. 2. *ἐκ δισσηῶς ἄγιστο* *Θηροσύνας*, ubi vulgo et in Vat. Cod. *ὠδὶς σᾶς ἄγει* *ἀθή*. legitur. P. 437. in Epigr. Platonis v. 2. sola haec editio habet *τὸν σταγόνιν κούφαις*. Vulgo lacuna est inter *τὸν* et *κούφαις*, quam Vat. Cod. supplet, legendo *λιβάσιν*. In his omnibus exemplis conjecturam facile agnoscimus. Unus tamen locus male me habet p. 191. ubi Epigr. secundum vulgo *ἀδίσποτον* est, quod in Ascensiana sola ad *Nicarchum* refertur. Hoc unde ductum sit, non exputo equidem; sed correctoris errori cuidam, etsi non facile explicando, tribuere malim, quam codicis auctoritati, cujus nullum alibi satis certum vestigium. Temere igitur Stephanus hic, ut multis aliis in locis, Badium secutus, Nicarcho inscripsit Epigramma, quod ab hujus poetæ in-

genio et indole mihi quidem longissime abesse videtur.

f) *De Vincentio Opsopoeo.*

Ex iis, quae hactenus disputavimus, sponte apparet, post ea, quae Aldus. ex Codicibus ad calcem Editionis anni 1503. notaverit, nihil fore novi, quod paulo majoris esset momenti, ex membranis prolatum esse. Non deerant quidem per illud tempus, qui Anthologiam sedulo tractarent; sed hi de textus integritate plerumque securi, nihil aliud agebant, nisi ut versus graecos latinis numeris redderent, obscura et corrupta aut plane praetermittentes, aut, sicut carbones, suspensis vestigiis transcurrentes. Cujus rei commoditatem dabat ipsa poeticae orationis natura et indoles; quae sensum eleganter reddidisse contenta, singulas voces lectoribus non curat appendere. Justi interpretis provinciam primus suscepit *Vincentius Opsopoeus* in libro, cui titulus: *In Graecorum Epigrammatum libros quatuor annotationes longedoussimae quam primum in lucem editae. Vincentio Opsopoeo auctore cum indice. Basileae in officina Nicol. Brylingerii. 1540. 4.* Continet hoc opus annotationes in librum Anthologiae I. II. III. et VII. Usus est Opsopoeus editione Juntina, cujus vitia, quae plurima sunt, passim corrigit; plerumque tamen vitiosa haud aliter interpretatur ac sincera, de

vitiis nihil suspicatus. Viderat Opsopoeus verae et justae interpretationis imaginem quandam, sed obscuram; certe id, quod in bono interprete quaerimus, minime assequitur. Quae enim in interprete requiritur, recte et eleganter judicandi facultas, ea in Opsopoeo aut nulla erat, aut minime exulta. Duplex enim illud critici munus, et de scriptorum ingenio recte statuendi, et in eorum operibus quid recte scriptum sit, quid perperam, judicandi, ita administravit, ut illud aut plane negligeret, aut ita attingeret, ut non attigisse satius esset. Nam quod ad prius attinet, venustatis sensu fuit tam hebeti, ut, dum optimae notae carmina silentio praeteriret, inepta saepenumero Epigrammata summis laudibus extolleret. Sed quid eum judicando valuisse dicamus, qui Palladam, *insulsiſſimum versificatorem* (ut merito vocatur a Casaubono ad Script. Hist. Aug. T. I. p. 842.) cum Martiale prae ceteris comparandum existimaret, eumque inter poetas epigrammatarios facile principatum tenere diceret? De altero, in quo Critici munus continetur, vix est quod dicam. Rarissime hanc partem attigit, nec sibi solum a librariis, sed etiam a typographis tenebras passus est obijci. Vitia textus raro perspexit, rarius corrigere tentavit. In interpretatione, quae proprie vocatur, eam plerumque rationem sequitur, ut primum totius carminis argumentum breviter ex-

ponat; deinde, quas difficultates cum in rebus tum in verbis animadverterit, explicet; his denique latinam versionem subjungat. In qua interpretandi ratione vix quidquam reprehendas. At ubi singula spectamus, multa reprehendenda occurrunt. Non miraberis, eum, qui vitiosas lectiones non viderit, etiam in obscuris coecutiisse, multaque difficilia nec intellecta pro planis et expeditis habuisse. Hoc ei saepissime contigit. Multa igitur Epigrammata, in quibus gravissimae depravationes intellectum impediabant, ut facillima praetermisit; nec id, ut mihi quidem videtur, ut lectori fucum faceret, quod multi in hoc literarum genere facere conantur, sed quod hebetioris erat ingenii, quam ut vitia perspiceret. Nec in verborum interpretatione probabilem diligentiam, nec in rebus exquisitiorem doctrinam prodebat; sensum plerumque aut crassius indicat, aut graeca verba putide latinis exprimit; ita ut, quod in tali interpretatione usu venire solet, in multis locis ignores, quid interpres de sensu existimaverit. Quae cum ita se habeant, non tamen propterea Opsopoei interpretationem plane inutilem esse contenderim. Nam in haud paucis carminibus verum sensum recte vidit; praesertim autem argumenta carminibus praefixa ad eorum intelligentiam profunt.

g) *De Joanne Brodaco Turonensi.*

Vincentium Opsopoeum in interpretandis Anthologiae graecae carminibus brevi temporis intervallo secutus est *Joannes Brodaeus* Turonensis, cui Lipsius, iudex idoneus, acris ingenii, probi iudicii, lectionisque diffusae laudem vere et merito tribuit *). Is itaque textum Anthologiae graecae, qualis est in Aldina pr., repetivit, eamque commentario instruxit perpetuo: *Epigrammatum graecorum libri VII. annotationibus Joannis Brodae Turonensis illustrati, quibus additus est in talce operis rerum ac vocum explicatarum index diligentissime conscriptus. Ap. Froben. Basileae. 1549. fol. **).* Brodaeus interpretis munere quomodo functus sit, paucis explicemus. Criticam partem non ex professo tractavit; sed ubi eam attingit, tantam dexteritatem et iudicandi subtilitatem prodit, ut doleas, eum non saepius in hanc arenam descendisse. De variis lectionibus, si quas forte in via offendit, iudicium expromit acutum, subtile, sed paucis verbis indicatum magis quam explicatum; de carminum autem venustate poetarumque ingeniis raro aut nunquam iudicat. In

*) In notis ad Tacit. de Mor. Germ.

**) Utor exemplo perquam nitido, quod olim Krolnii fuit, nunc in Bibl. Gothana servatur.

interpretatione ipsa vitiosus est eo, quod raro de sensu universi carminis aut loci difficilis et obscuri tradit, sed singula verba, quae quidem obscuritatem habere viderentur, singulatim vertit et illustrat; quo fit, ut saepe, singulis explicatis, in contextu tamen haereamus. Brevis plerumque et paucorum verborum. Sed ubi res ex historia, ex antiquitate, mythologia praesertim explicanda venit, tum verborum minus parcus est; tum diffusae illius lectionis, qua pollebat, thesauros recludit et explicat. In his multa sunt, quae hodie quidem nimis protrita videantur; quae non Brodae culpa est, sed temporum, quibus commentarios suos concinnavit. Nec tamen negaverim, eum nonnunquam extra oleas evagatum esse. In notandis imitationibus, parodiis, aliisque hujus generis allusionibus ad veterum scriptorum locos diligentissimus fuit. Par erat eruditioni sagacitas, qua sensus reconditos odoratus est, et acute poetarum dicta mira plerumque felicitate expedit *).

*) Turpe plagii crimen, quo invidia multos, in Gallia praecipue, viros doctos et ingeniosos petivit, in Brodaeum quoque concitatum est. Sed profecto non opus habebat eruditissimus juvenis, ut se alienis ornaret coloribus.

h) *De Aldina tertia five editione filiorum Aldi.*

1550.

1551.

Anno proxime insequente ex prelo heredum Aldi nova Anthologiae editio prodit: Ἀνθολογία διαφόρων ἐπιγραμμάτων ἀρχαίοις συντεθειμένη σοφοῖς ἐπὶ διαφοῖς ὑποθέσεσιν, εἰς ἑπτὰ τμήματα διηρημένη. *Fiorilegium diversorum Epigrammatum in septem libros distinctum, diligenti castigatione emendatum. cui nonnulla nuper inventa Epigrammata in fine adjecta sunt. una cum Indice tam rerum quam auctorum copiosissimo. Venetiis. apud Aldi filios. MDL. In fine: Apud Aldi filios. Venetiis. MDLI. *)* Hinc vides, quomodo factum sit, ut alii hanc editionem referrent ad annum 1550., quo inchoata est, alii ad 1551., quo ex Aldorum officina prodit. Textus implet folia CCLXXXIV; auctario IV folia destinata sunt, plane ut in Aldina sec. cum qua in singulis paginis ita conspirat, ut eam appareat ex illa expressam esse. Habet tamen lectiones quasdam aliunde derivatas, non ex Codice, ut mihi quidem videtur, sed ex ingenio, ejus fortasse, qui hanc editionem curavit. Sic p. 208. ed. Steph. versus lacunofus in Epigrammate Diotimi sic in hac editione suppletur: οὐθ' ᾤδ' αὖς οὐ χροῖον

*) Exemplo hujus editionis instructa est Bibl. Gothana.

αὐτὸ αἰ. quod in nulla alia est editione nec in Codd. P. 242. l. 12 a fin. κίχλας sola legit pro χῆνας, propter metrum. P. 320. in lemmate Πωλλιάνου pro Πωμιάνου. P. 416. l. 3. a fin. supplet ἡ μὲν ἔχεις μύσταις, conjectura parum probabili. In his omnibus manifesta est correctoris manus. Passim meliores Aldinae pr. lectiones, ab iis, qui Aldinam sec. curarunt, temere neglectas, revocavit, ut p. 20. versum omissum ex illa restituit; p. 35. ex eadem emendavit ἀναψον pro ἄψον. p. 42. σαώσαις pro σαώσας. Contra nonnunquam vitiosas quoque Aldinae principis lectiones temere in textum revexit; ut p. 80. ποησαμένη. p. 95. ἐκάβης pro ἐκάλης; et aliis in locis. Ceterum *Epigrammata* illa *nuper inventa*, quae titulus jactat, vix alia sunt, quam quae in Additamentis Aldinae pr. habentur, quibus accessit Sapphus Oda in Venerem et Anacreontis carmen Πῶλε θεηκίη, aliis, quam reliquum opus, exscripta formulis. Propter illius promissi vanitatem hujus editionis auctor Stephano vapulat; nec omnino falsum est, quod ille ait, hanc editionem nulla alia re, nisi magno mendorum numero, (*multa millia* Stephanus scribit, rem supra fidem augens) locupletatam esse.

Eodem anno, quo Aldi filii Anthologiam operis recudendam tradiderunt, prodiit Venetiis *Florilegium Epigrammatum graecorum. Venetiis ap. Petrum et Jo. Mariam Nicolinos Sabienfes. 1550. 8vo.*

In qua quid praestitum sit, ignoro equidem, cum mihi eam videre nunquam contigerit. Ejus exemplum fuit in Bibl. Thottiana. Vide Catalog. Vol. IV. p. 278. nr. 620. Eadem editione usus est Brunckius, qui eam laudat in Lectionibus p. 39. Utinam accurate eam descripsisset, ut constaret, utrum, praeter summam raritatem, aliquid e re critica commendationis habeat!

i) *De editione Stephani. 1566.*

Sequitur editio Stephaniana, omnium fere notissima: Ἀνθολογία διαφόρων ἑπιγραμμάτων παλαιῶν, εἰς ἑπτὰ βιβλία διηρημένη. *Florilegium diversorum Epigrammatum veterum, in septem libros divisum, magno Epigrammatum numero et duobus indicibus auctum. Anno MDLXVI. Excudebat Henricus Stephanus, illustris viri Huldrici Fuggeri typographus. 4to.* Haec editio novam familiam ducit, et quidem tertiam. Ad primam nimirum pertinet editio Jani Lascaris, Aldina pr. et Juntina. Ad secundam, Aldina secunda et tertia, una cum Ascensiana, quae ipsa pro basi editionis Stephanianae habenda est. Hoc priusquam doceamus, quae contineat Stephani liber, indicemus.

Est igitur, quod titulus profitetur, magno Epigrammatum numero auctior, et revera praestat, quod omnes inde ab Aldina pr. promiserant,
nulla

nulla effecerat. Illud Epigrammatum Auſtarium, quod Stephanus primus Anthologiae addidit, paginis XLII. praeter Peplum Aristotelis, ex Codice Mediceo ab editore descriptum, et sex Epigrammata aenigmatica ex Codice Epigrammatum, quem Joannem Clementem Anglum Lovanii habuisse ait, nulla ex Codicibus carmina continet, sed ea tantum, quae Stephanus ex variis scriptoribus, ut ipse dicit, aliud agendo, collegerat. Hac collectione, non nimis tamen diligenter facta, bene de literis et Anthologia meruit. Appendicem sequuntur bini indices: alter Poëtarum, alter Rerum, de quibus in Anthologia agitur; Scholia Maximæ (Planudis) in Problemata quaedam arithmetica, quibus nec editio princeps caret, duabus paginis; denique *Annotationes Henrici Stephani in quorundam Anthologiae Epigrammatum lotos, et potissimum eos, qui secus, quam in hac ejus editione, aut scripti aut interpuncti inveniuntur*. Harum Annotationum brevitatem ita excusat auctor, ut chartarum ejusdem formae et generis penuriam notas contrahendi necessitatem sibi imposuisse dicat. Hoc sane dolendum est. Sunt tamen in his notis nonnulla, quibus facile caruerimus; inque his quinquaginta illae ejusdem distichi versiones latinae, a Stephano, ineptae ostentationis causa, variatae. *) In fine notarum est Epilogus,

*) De his distichis vide quomodo judicet Vasslor de Epigrammate p. 202.

in quo Epigrammatum Auctarii sedes indicantur.

Jam quod ad textum hujus editionis attinet, Stephanus multa novavit, primum carminum ordinem contra Codicum et veterum editionum fidem multis in locis immutans. De hac laboris, quem sibi imposuerat, parte ipsum loquentem audiamus: „Quum in ceteris editionibus præfixus unicuique libro numerus titulorum alicubi numero, qui in ipso libro est, non respondeat; quum multa Epigrammata sub eodem titulo de iisdem rebus et personis in eundem sensum scripta divulsa sint; quum libro tertio, sub titulo incelebrium poetarum, Orpheus, Musæus aliique multi celeberrimi et vetustissimi poetæ positi sint; quum alicubi ad particularem titulum Epigrammata diversa tantumquam ad generalem referantur; quum ibi carmina multa, quæ separari debent, conjuncta sint, contra, quæ conjungi unoque tenore continuari debent, interrupta sint; quum interdum positum sit nomen τοῦ ἐπιγράψαντος pro ejus nomine, ὃ ἐπιγράφεται, et vice versa; quum ἄδηλον aliquoties ponatur, ubi auctor non ignoratur; quum non pauca etiam ψευδεπίγραφα sint: quæ his ego aliisque multis vitiis remedia adhibuerim, ex hujus editionis cum aliis collatione quam ex meis verbis intelligi malo. At titulis, qui ordine alphabetico collocati non erant, sedem suam mutare,

„aut Epigrammata ex uno titulo in alium, cui
 „magis convenire videbantur, transferre, nequa-
 „quam ausus fui. Sed et nomina eorundem *ἔπι-
 „γρᾶματοποιῶν*, ut varie scripta inveni, ita etiam
 „varie scripta reliqui, dum quid certius de illis com-
 „perissem. Sed nec in illis nominibus, quæ modo
 „cum adjunctione, modo sine illa scripta sunt, quic-
 „quam immutavi. Sunt et alia fortasse (imo vero
 „quin sint non dubito) a me in hac editione prae-
 „stita; sed re quam verbis majora esse mea volo.“

Haec Stephanus. In cujus professione, prae-
 fertim in iis, quæ de immutato carminum ordine
 ait, nemo facile erit, quin rationis constantiam
 desideret. Quod si enim illa a Planude perverso
 ordine posita sunt, eumque errorem editori car-
 minibus transponendis corrigere fas est, cur idem
 sibi vetitum putet, carmina ex uno capite in aliud
 transponere? At ejusmodi licentia multis difficul-
 tatibus laborat, nec certos fines habet, nec, ubi
 in transponendo subsistendum sit, facile dixeris.
 Audio. Sed ob hanc ipsam causam nonne satius
 erat, Codicum fidem sequi, neque omnino quid-
 quam contra Planudis mentem mutare?

Ceterum Stephanus in contextu recensendo an
 Codicibus Codicumve collationibus usus sit, non-
 nunquam dubitavi, cum inter ea, quæ primus in
 textu novavit, paucissima reperirem, quæ non
 potius ingenii sagacitate inventa, quam a Codici-

bus suppeditata viderentur. Ipse tamen in nonnullis Annotationum locis ad veteres libros provocat, ubi priores editiones intelligi nequeunt: ut ad p. 55. *τετήγμεθα* pro *τετείμμεθα*. Ad p. 126. *παρὲλλύθεν* pro *προενήνοχεν*. Ad p. 135. *γῆρας δὲ σὸν οὐποτε* se ex veterē cod. restituisse ait. Ad p. 150. *Θρασυόμενον* pro *δασυνόμενον* in Cod. legi affirmat. Ad p. 151. *ᾠτῶν* pro *ᾠδῶν*. Haec fere sunt loca, ubi Codicum mentionem faciat; nec est profecto, cur ei fidem negemus in hujusmodi lectionibus, quae nemo facile finxerit. Accedit, quod ad Stephani fidem stabiliendam maxime facit, quod quaedam Epigrammata, quae in praecedentibus *ἀδίσποτα* sunt, primus vindicavit auctoribus suis; nonnulla quidem ex impressorum librorum auctoritate *), alia sine ejusmodi auctoritate; ex Codicibus igitur. P. 231. Epigramma, cui initium *Ἰστατον ἐθρήνησε*, in Edit. Flor. nullum omnino lemma habet; in Aldinis et Ascens. adscriptum *ἀδίσποτον*. Stephanus addidit *οἱ δὲ βιάνορος*, plane ut est in Cod. Vat. In eadē pag. Epigrammati *Ἰστατίον Φώκαια* adscripsit nomen *Δημάντου*, vitiose pro *Δημαγῆτου*. Quod unum exemplum ejusmodi est, ut nullus dubitationi locus relinquatur.

*) Ut p. 285. Epigr. *εἶνος Ἀταρμύτης* Callimachi esse ex Diogene Laërtio didicerat; p. 289. *εἶπας ἤλιε χαῖρε* eidem poetae tribuit Cicerone auctore.

Quae cum ita se habeant, non tamen putaverim, multas aut insigniores lectiones e Codicibus manuscriptis a Stephano in contextu fuisse positas. Eae enim, in quibus a veteribus editionibus recedit, maximam partem sunt ejusmodi, ut vel a mediocriter docto reperiri potuerint; aliae manifesto falsae. Quod autem in Epilogo affirmat, se nullos locos; nisi ubi manifestus esset error, e conjectura mutasse, id quantam editori mutandi licentiam permittat, nemo non intelligit. Saepe enim error apertus est, emendatio non item; saepenumero etiam errorem nobis deprehendisse videmur manifestissimum, ubi omnia sana sunt et sincere scripta. Nihil igitur vetat, quominus Stephanum multa ex conjectura emendasse putemus; quam suspicionem res ipsa confirmat. Et profecto, quod in Stephano ultro exspectes, praeclare interdum et acute inveterata vitia sustulit; interdum, quid legendum sit, probabiliter divinavit; non minus raro tamen et bonas lectiones praepostera innovatione corruptit, et vitiosas temere emendando antiquae scripturae vestigia oblitteravit. In singulis locis quomodo versatus sit, cum in ea operis nostri parte indicaverimus, quae lectionum varietatem persequitur, hic paucis exemplis defungar, ut, nos non reprehendendi quadam cupiditate, sed vere audaciam et festinationem in Stephano notasse, appareat. P. 19. in Epigr. Archiae (Leonidae

Alexandrino membranae tribuunt) v. 4. *λοιμοῦ λύτρεα* dedit, pro *λιμοῦ*, quod verissimum est, cum Stephani lectio ineptam tautologiam efficiat. P. 75. in Epigr. Antiphili v. 3. omnes editiones veteres exhibent ἡδ' ὅτ' *ἔκνωσας*, quibuscum conspirat Cod. Vat. Lectio procul dubio vitiosa est, non autem in *οὐποτ'* mutanda, ut Stephanus fecit, sed in *οὐδ' ὅτ' ἔ.* quod sensus unice flagitat, et *Grotius* expressit: *nec habet dum lumina somnus, Flexit aberranti frena marina manu.* P. 81. in Epigr. Alphei probam lectionem, *μὰ τεοὺς δέσπονα βοήσω δαίμονας*, perquam inepte in *μὰ θεοὺς* mutavit. P. 89. in Luciani Epigr. vulgo *αὐτὴν* legitur; vitiose; Stephanus *αὐτῇ* exhibuit; qua correctione vitium non tollebatur, via ad verum reperiendum obstruebatur. P. 104. lin. 4. pro *ἔμφρενα*, in quo editt. et Codd. conspirant, Brodae conjecturam *δαίρημα* recepit, qua turpe ulcus non sanatur, sed tanquam splendida cute obducitur. P. 240. in Epigr. Antipatri Sidonii versu ult. *κῦμα κυλινδομένον* dedit pro *πῆμα*, temeraria conjectura, ut apparet ex loco Homérico Il. λ. 347. *πῦμα κυλινδοταὶ ὄβριμος ἔκτωρ.* Sed haec exempla sufficient.

Ceterum cum Stephanus nec in praefatione subsidiorum, quibus usus sit, nec in notis emendationum suarum rationem reddiderit, difficile est, de hac editione in universum statuere. Nova etiam difficultas inde oritur, quod Stephanum in

constituendo textu, cum aliorum scriptorum, quos edidit, tum Anthologiae nostrae non constanti ratione, sed desultoria opera usum esse constat. Maxime tamen probabile mihi fit, fundum textus Stephaniani editionem Ascensianam esse, quam ad conjecturas cum suas, tum aliorum, Brodae in primis, et ad veteres editiones, ad has tamen non constanter nec ubique, exegerit et refinxerit. Quod ut existimem, efficit in primis hoc, quod in Stephaniana plurimae lectiones reperiuntur Ascensianae editioni propriae, interque eas nonnullae veteribus Florentinae et Aldinae editionis lectionibus longe deteriores. Quaedam hujus generis supra protulimus in capite de editione Ascensiana; hic pauca quaedam addamus, quibus res fiat manifestior. P. 59. lin. penult. omnes editiones habent ὀρεμβασίω, una Ascensiana ὀρεμβαίου, quo metrum pessumdatur. Pravam tamen lectionem expressit Stephanus. P. 74. lin. pen. cum eadem edit. *υἱέσσιν* pro *υἱήσσιν* dedit. Quod paulo ante p. 69. in Epigrammate, cui initium Ὁ πρὶν αἰεῖ, v. 3. vitiosum *κῶμον*, ab Aldo in Lectionibus emendatum, in textu repositum est, id non consilio factum existimo, sed quod prava illa lectio etiam in Ascensiana reperiebatur. P. 101. in Epigr. Bianoris v. 7. *κεκλωσμένα* pro *κεκλωσμένα*, et p. 106. in Epigr. Philippi v. 4. depravata scriptura *ἦσαν πῦρ καὶ ἦν*, praeclare emendata in Aldina sec. et tertia, ex

Ascensiana iterum assumpta est. Ex eadem, quod imprimis notandum, Stephanus lacunarum quarundam supplementa recepit, ut σταγόν p. 437. Idem lacunas hujus editionis et ipse habet. Non tamen, quod jam supra significavi, ita se ei in servitium dedit, ut non plurima ejus vitia tolleret, cum typographicos errores corrigendo, tum bonas quasdam veterum editionum lectiones, Florentinae imprimis, revocando. Ipse tamen sibi a novis vitiis non satis cavens turpissima quaedam reliquit: ut p. 241. ὡς λυγηρά pro λιγηρά p. 306. Θητὸν ὀδόντα pro Θηκτόν p. 327. εἶκελος pro ἰκελος.

In Annotationibus spei, nominis sui magnitudine concitatae, minime satisfacit. Utilissima earum pars illa est, quae in comparandis scriptoribus, qui Epigrammata conservarunt, versatur — quamvis in hac quoque opera rem inchoavit potius, quam perfecit — nec non ea, ubi conjecturas quasdam suas et difficilium locorum explicationes expromit; at hae quidem paucissimae sunt. Altera pars, quae multo minus utilitatis habet, moratur in notandis Planudis erroribus circa dispositionem carminum; in examinandis latinarum versionum peccatis; in comparandis locis similibus; partim etiam in rebus plane futilibus, nec, in tanta praesertim brevitate, animadversione dignis. Varietatem lectionis ex veteribus edi-

tionibus passim laudat, sed parum constanter, leves interdum aberrationes notans, graviores negligens. Suarum emendationum rationem raro reddidit.

k) *De editione Wecheliana. 1600.*

Annis quatuor et triginta praeterlapsis, textum Stephani, una cum vitiis suis, vix gravissimis quibusque et turpissimis sublatis, multisque novis insuper auctum, repeterunt Wecheli haeredes: *Francofurti, apud Andr. Wecheli haeredes Claudium Marnium et Jo. Aubrium. 1600. fol.* Hanc editionem nihil nisi meram Stephanianae repetitionem esse, vel hinc apparet, quod, cum in illius Appendice confusa sint folia, pagina 537. statim sequente paginam 508., huic confusione in Wecheliana nulla medela allata est; quodque Epigramma Pantelei a Stephano forte suo loco omissum et post Indices collocatum, ab iis quoque, qui Wechelianam curarunt, non in justum locum reductum, sed item in calce Appendicis positum est. Continet praeter textum et Appendicem Epigrammatum a Stephano factam indices tres, duos Stephani, tertium Brodae, annotationes Stephani ad calcem, et integros Brodae et Opsopoei commentarios textui subiectos. His describendis, sicuti toti huic operi, perparum diligentiae tributum est. Quum enim in Brodae editione notae nec singulis car-

minibus subiectae, nec secundum Epigrammata distinctae sint, sic ut v. c. commentarius in L. VII. continua serie legatur, Wecheliani, praenimia festinatione, non solum commentarios in diversa Epigrammata confuderunt, verum etiam ea, quae ad unum Epigramma pertineant, saepenumero perperam distraxerunt.

Haec igitur editio, quae per duo secula fere sola in hominum manibus fuit, quod ad criticam attinet, nihil propriae laudis habet. Brodaeus autem commentarium ex ejus autographo, quod Wecheliani acceperant a Joanne Vulcopio *) Bellopratenfi, auctiorem et quibusdam in locis emendatiorem dederunt. Praeterea accesserunt Scholia, tum primum ex Bibl. Fr. Pithoei et P. Petavii prodeuntia. De his Scholiis hoc loco paucis monendum videtur.

De Scholiis Anthologiae graecae.

In Codice Vaticano Epigrammatis Scholia adscripta sunt paucissima, eaque omnia parvi momenti et a manu recentiore. In Editionibus Jani Lascaris, Aldinis, Juntina et Stephaniana nulla

*) *Vulcopius* idem scribitur in Praef. Plutarchi Wecheliani Tom. I. ubi Codd. collationes ex eadem Bibl. Lud. Servini, unde etiam Brodaeus autographum protraxit, suppeditasse narratur. Vide Wytttenbach. Praef. ad Plutarch. p. CXVIII.

plane habentur Scholia, nisi Solutiones quorundam Problematum arithmeticonum, quae *Maximo* tribuuntur. Sunt qui dubitent, an hic sit Maximus Planudes, Anthologiae auctor: sine causa idonea. Leguntur enim in contextu ipsius operis a Planude concinnati, et inde a Stephano demum ad calcem Anthologiae rejecta sunt. Nec deerat Planudi eruditio, ut cum ejusmodi problematibus solvendis imparem fuisse existimes. Unum praeterea Scholion alius generis ad Epigr. ἀδίσποτον ἔξ ὧραι μόχθοις — jam in Edit. principe reperitur. Hoc igitur ante Janum Lascarium additum fuit.

Longe diversa fuit ratio eorum Scholiorum, quae Wecheliani in lucem protulerunt. Haec Fabricio *) admodum videbantur recentia, et ex vulgaribus libris, Suida, Eustathio, Polluce, Athenaeo, Pausania, Strabone, aliis corrupta; quorum scriptorum nomina multis in locis laudantur. Hoc

*) Fabricius p. 455. not. bb. totam scribendi indolem, latinismos et scriptores citandi rationem docere existimat, haec Scholia composita esse non a Graeco antiquo, sed Gallo aliquo vel Italo sec. XVI. Varias auctor lectiones commemorat non solum ex Codd. quorum duos polissimum evolvisse videtur, unum ἀρχαιότατον Παύλου τοῦ Βουκάρεν ἐν Πατριῇ p. 43. sed etiam ex libris impressis, P. 426. ἐν ἄλλοις βιβλίοις εὗρίσκονται μόνον Εἰς Κράτητα ἐκτυπωθέν. Hoc Scholion scriptum post Aldinam pr. editam.

quidem satis certum est, ea post Planudem, fortasse post Lascaris demum editionem, a doctis Graecis Anthologiae adscripta esse. Inter Codices quidem Planudeae, quos memoratos inveni, unus praecipue est ex Bibl. Monacensi, qui Scholia habere dicatur (Fabric. T. IV. p. 432.); qualia et quam multa, non constat; Wecheliani autem an Scholia sua ex manuscripto Anthologiae libro protulerint, plane non liquet. Ceterum seculo XV. an XVI. scripta sint haec Scholia, certe recentissima esse, res ipsa declarat. Largam eorum collectionem possidebat, cujus fortasse ipse auctor fuit, *M. Musurus*, homo suae aetatis eruditissimus et in graecis Glossariis probe versatus. Haec Scholia reperiuntur in exemplo editionis Florentinae, cui adscripta sunt manu Acciajolii *ex Epigrammatario M. Musuri*. Hoc exemplum Romae servatur in Bibliotheca Em. Cardinalis Zeladae, ubi illud tractavit *Guil. Uhdenius*, qui haec Scholia vulgatis pleniora esse per literas mihi significavit. Aliud exemplum Editionis pr. quod Jani Lascaris fuit, cum Scholiis graecis, iisdem, quae in Wecheliana habentur, usque ad fol. 278a, possidet cl. de Murr, Patricius Norimbergensis. Scholia graeca auctiora leguntur etiam in Cod. Bibl. Senatus Lipsiensis, quondam Monasterii Ottoburani, quorum specimen dedit Leichius in Praef. ad Carm. Sep. p. IX.

1) *De editione Hieronymi de Bosch. 1795.*

Ab eo inde tempore, quo Anthologia Planudis in lucem est edita, viri docti exsisterunt haud pauci, qui Epigrammata graeca in latinum sermonem converterent. Integram Anthologiam pedestri oratione vertit *Eilhardus Lubinus*; metricas ejus versiones collegerunt *Megiserus*, *Cüchlerus* et *Rivinus*, opera non inutili, sed his nostris temporibus fere despecta. De horum virorum laudibus disputare, nostri instituti non est. Inter plurimos autem poëtas latinos nullus feliciori vena et acriore studio Anthologiae latinis numeris reddendae negotium susceperat, quam *Hugo Grotius*, de cujus immortalibus in literas meritis latius est tacere, quam pauca dicere. Is igitur, qui graecae linguae accurata scientia et latinae poëseos facultate similes habuit perpaucos, parem fortasse neminem, non solum omnia Anthologiae Planudeae carmina elegantibus numeris expressit, sed etiam magnum eorum numerum, quae tum erant inedita. Nullum facile negotium, quod quidem ad humaniores literas pertineret, tantopere delectasse videtur magnum virum, quam quod in Anthologia vertenda posuerat studium; ut vel hinc conjecturam facias, quantum is, qui plurimum in hoc genere poterat, in eo effecerit, in quo plurimum elaboraret. Hujus tamen operis editionem, quam totam paraverat, vehementer-

que cupiebat fieri *), quominus videret, fatum prohibuit. Quo enim anno ad Vossium scripsit: *Velim festinari negotium, ut, si fieri potest, videam meam messem*; eo ipso anno morte extinctus est. Versionis Grotianae codicem habuit Jo. Clericus, qui eo edendo literas beare constituerat; cujus consilii rationem reddidit in Bibl. Select. T. VII. p. 191. unde descriptio operis a Clerico mente concepti inserta est in Bibliothecam graecam T. IV. p. 191. Clerici consilium exitum non habuit. Pervenit autem ad V. cl. Hieronymum de Bosch liber scriptus versionis latinae Grotii e Bibliotheca Petri Burmanni Secundi, cujus manu descriptus est e Codice Dorvillii, qui idem fuit, cujus edendi spem concitaverat Clericus l. c. et Dorvillius in Misc. Obsl. T. VII. p. 67. Ex hoc codice jam excudi coeptum est opus sub titulo: *Anthologia Graeca cum versione latina Hugonis Grotii edita ab Hieronymo de Bosch. Ultrajecti e Typogr. B. Wild et J. Altheer. 1795, 4to.* Praemissa est Editoris Elegia ad Grotii Manes, brevis ejusdem praefatiuncula, et Grotii Prolegomena ad Anthologiam, ex quibus apparet, Grotium constituisse dare textum Epigrammatum, cum ex ipsius conjecturis, tum ex Cod. Palatino emendatum, cujus

*) Quomodo eam adornari cuperet, significavit in literis ad H. Vossium. Epist. nr. 1698. p. 733. nr. 1721. p. 740. nr. 1733. p. 743.

collationem a Salmasio *) acceperat. Hunc textum, a Grotio constitutum, Boschius desiderans, exemplar Wechelianum excudendum curavit, ita ut nihil nisi manifestissima quaeque vitia tolleret et emendaret. Hinc factum est non solum, ut in novam hanc et splendidam editionem multa, jamdudum sublata, vitia restituta sint, verum etiam, ut Grotii versio, quamvis in universum ad Stephani textum composita, in multis tamen locis, quae Vir doctissimus refixerat, a graeco textu, latinis e regione posito, vehementer dissideat. Huic incommodo fortasse medebitur ea pars operis, quae apparatus criticum continebit, ex iis subsidiis concinnatum, quae doctissimus Editor recenset in Descriptione Anthologiae a se edendae p. 4. Est in his exemplum editionis Stephani, in quo notata est varietas Cod. Palatini, simul cum emendationibus Friederici Sylburgii, quod tamen ipse Editor non magni videtur facere; praeterea duo exemplaria editionis Wechelianae cum notis Burmanni Secundi, Schraderi et aliorum. Ad haec accedunt duo Apographa, quae complectun-

*) „De Epigrammatis Graecis cum in eo resciscam te esse, ut otio abundes ad eam rem curandam, submittam tibi omnes emendationes meas. Sed otio etiam mihi opus est ad eas colligendas, quo nunc careo.“ Salmasii verba sunt scripta anno 1635. in Epist. L. L. 75. p. 156.

ter Epigrammata Vat. Codicis cum Lennepii, Schraderi et aliorum annotationibus; tum Boivini notae ineditae ad editionem Aldinam et Epigrammata a Planude mutilata, nunc vero e Codd. in integrum restituta. Quae inter haec subsidia e Vat. Codice ducta sunt, nostri etiam commentarii exhibent; quae ex ineditis doctorum virorum notis commemorantur, ea insigne et peculiare Boechianae editionis ornamentum erunt.

m) *De Chresiomathiis quibusdam ex Anthologia Planudea factis.*

Utilissimorum venustiorumque Epigrammatum delectum agere primus suscepit Jo. Oecolampadius in Dragmae graecae literaturae, Basil. ap. Andr. Cratandrum. 1521. 8. cui operi adjecta sunt coronidis loco *Ἐπιγράμματα τινὰ ἀπορῶν ἀνυκμωσθέντα*, Posidippi, Metrodori, Archiae, Luciani, Palladae, aliorum. Hujus viri vestigia plures secuti sunt; interque eos Jo. Soter, qui Epigrammata excerptit ex L. I. II. III. et IV. Prodiit haec collectio Coloniae 1525. 12. et 1528. 8. Priorem editionem ipse possideo. Additae sunt versiones diversorum auctorum, veterum et recentiorum, interdum etiam Politiani imitationes graecae. Textus in plurimis conspirat cum textu Aldinae pr. ita tamen, ut meliores lectiones ex Aldi notis receptae sint. Habet etiam nonnulla sibi propria.

P. 30. ed. Steph. in Epigr. Archiae *ναίων* pro *ναμίων*.
P. 60. *διζυθίου* et *διζυθον* pro *διζυθίου* et *διζυθον*.
Recusa est haec collectio Friburgi Brisgoiae, per
Stephanum Melechum Gravium, 1544. 8. quam
editionem typographus Soteriana multo castiga-
torem esse praedicat, e collatione emendationum
codicum a mendis purgatam et nonnullis Epigram-
matis ex graeco exemplari adjunctis auctiorem.
Secutae sunt collectiones *Luscinii*, *Camerarii*, *Bel-
licarii*, *Frisii*, *Neandri*, quarum titulos ap. Fabri-
cium reperiatis; quae an peculiarem quandam a
critica parte commendationem habeant, dubito
equidem, nec tamen affirmare ausim, quippe qui
eas non viderim, nec usurpaverim. Maxime de-
sideravi *Epigrammata graeca selecta ex Anthologia*.
*Interpretata ad verbum et carmine ab Henrico Ste-
phano: quaedam et ab aliis. Loci aliquot ab eodem*
annotationibus illustrati. Ejusdem interpretationes
centum et sex unius distichi, aliorum item quorun-
dam Epigrammatum varias. 1570. 8. Ceterum
plurimae hujus generis Chrestomathiae, quae
praeterea commemorantur, versionum metrica-
rum causa institutae videntur. Paucissimas earum
quidquam ad textus historiam, nedum ad emen-
danda et illustranda Epigrammata conferre, mihi
persuasum habeo. In plurimis ea, quae ad mores
spectabant, in aliis argumenta ad doctrinam spe-
ctantia, in aliis denique ejusdem auctoris carmina

collecta sunt. *Epigrammata graeca in Homerum* separatim collegit *Henr. Stephanus*, et cum suis aliorumque versionibus edidit ann. 1573. 8. unde fortasse eadem recusa sunt a *Federico Morello*, Parisiis, 1587. 4. Apud eundem prodierunt *Epigrammata in Imagines ducum, regum, imperatorum*, ex Anthologia selecta latinisque versibus reddita, Lutetiae, 1607. 4. Simile opus, *Epigrammata ejusdem argumenti* complectens, duobus annis post editum est Paris. e typogr. Jo. Liberti, 1609. 4. *Luciani Epigrammata* separatim edidit *Guil. Morelius*, Paris. 1551. 4. et eodem anno *Epigrammata Antipatri*. — *A. Licinii Archiae* et *Luciani Carmina* ex Anthologia selecta edidit *Christianus Saalbach* Gryphisw. 1692. 8. — His Collectionibus, propter peculiares dotes, addendae sunt hae duae: *Novus graecorum Epigrammatum selectus cum nova versione et notis opera Thomae Johnson. Ed. tertia et emendatior*, Londini 1706. 8. et Etonae. 1777. 8. *Ἀνθολογία seu Epigrammatum ex Ἀνθολογία edita*, Msc. Bodlejano aliisque auctoribus selectus. Oxon. 1724. 8. et Londini. 1780. 8.

n) *De Huetii et aliorum quorundam notis.*

Supereſt, ut de iis dicamus, qui Anthologiam Planudeam notis illustrare et emendare conati sunt. Sed horum numerus perquam exiguus. De *Opſopoei* et *Brodaci* commentariis supra dictum

est; alios, qui data opera Anthologiam illustraverint, praeter *Huetium* novi neminem. *Huetius* igitur, Praeful longe doctissimus, notas in Anthologiam miserat circa annum 1688. ad *Jo. Georgium Graevium*, eo consilio, ut subneckerentur Anthologiae graecorum Epigrammatum, quam typographi Amstelodamenses cum versione Hugonis Grotii parabant edere. Cujus editionis spes cum et propter bellum, quo Batavorum infestabatur respublica, et alias quasdam, quae interveniant, causas evanisset, Graevius illas Huetii annotationes, Wechelianaë textui accommodatas, ejusdem summi Viri carminibus subjecit: *Petri Danielis Huetii Poëmata. Quarta editio auctior et emendatior. Ut et ejusdem notas ineditae ad Anthologiam Epigrammatum graecorum. Ultrajecti, 1700. 12.* Hae notae, quae LXXXII. implent paginas, diversi sunt generis. Quaedam versantur in interpretatione locorum difficilium, in quibus haud pauca feliciter expedit; aliae in examinanda lectione expromendisque emendationibus cum ipsius Huetii, tum Scaligeri. De his quidem non est quod repetamus supra in Praefatione dicta; illae acutae plerumque sunt, et sagaces, et verae. Breviter eas exponit, sine ambitioso verborum exemplorumque comitatu, saepe verbo totam rem explicans, nonnunquam nudam emendationem posuisse contentus. Nullus alius liber est ex iis, qui in conjectu-

ris versantur, unde plures bonae frugis emendationes ad textum Planudeae refingendum proferri queant.

Jam licet paucae in Planudeam emendationes excusae proflent, non defuerunt tamen, qui Epigrammatis corrigendis et illustrandis navarent operam. At eorum labores maximam partem in Bibliothecis latent, e quarum tenebris ut quamprimum protrahantur, ii curabunt, quibus illa cimelia adeundi potestas datur. *Friederici* quidem *Sylburgii* emendationes Anthologiae studiosis non inuidebit *Boschius* V. cl. Eundem prolaturum esse confido notas mscptas duobus Stephanianae exemplaribus adscriptas, quae in Bibliotheca Leidensi servantur (Catal. Bibl. Leid. p. 260.). Latet adhuc ejusdem Stephanianae exemplum cum multis annotationibus mscptis, quod fuit in Bibliotheca Comitis de Thott (Catalog. T. IV. p. 34.), et exemplum Aldinae principis cum notis Viri docti seculi XVI. Bibliothecae Pinelliae. Commemorantur praeterea notae *Petri Frantii*, editioni Aldinae 1551. appictae. Habebat autem idem vir doctissimus apparatus notarum ineditarum ad Anthologiam, Canteri, Palmerii, Hugonis Grotii *), Salmasii, Vulcanii, Berkelii. Latent etiam notae

*) Notas mscptas Grotii, apud Schelium Hamburgensem se vidiſſe affirmat Fabr. Bibl. Gr. T. IV. p. 440.

Munkeri, quarum gustum dedit elegantissimis nonnullis emendationibus proferendis ad Antoninum Liber. c. XLI. p. 279. ed. Verheyk. ubi se aliquando plura in hoc Florilegium daturum promittit. At si quid ejusmodi scriptum reliquit, id ne jamdudum perierit, vereor. Ejus enim *Adversaria*, magnae et multifariae eruditionis thesaurum, in manus hominum ineruditorum venisse, conqueritur *Verheyk* ad Anton. Lib. p. IV. — *Scaligeri* et *Casauboni* emendationes, cum Anonymi cujusdam notis, nos commentariis nostris inferendo ab oblivione vindicavimus. *Reiskii* notae in *Planudeam* adhuc alicubi latent. Sed de his in Praefatione dictum est.

IX.

De Claudii Salmastii in Anthologiam curis.

Anthologiae studium, cum post Stephanum fere refrixisset, invento Codice Palatino denuo accendi et vigere coepit, ita tamen, ut maximam partem intra privatas curas subsisteret. Nam eorum omnium, qui praeclari illius Codicis editionem moliebantur, usque ad nostrum aevum, consilia, nescio quo fato, exitum non habuerunt. Quantum operae ipse ille Anthologiae repertor, *Claudius Salmastius*, in ea emendanda et illustranda collocaverit, quoties idem ejus editionem promiserit, nemo ignorat, qui *Exercitationes Plinianas*,

Commentarios in Scriptores Historiae Augustae, aliaque ejusdem viri doctissimi opera evolverit; quorum vix ullum est, quod non aliquam ardentissimi illius studii et amoris significationem habeat. At quamvis permulta carmina inedita primus protraxit in lucem, multa explicuit, tentavit et correxit: coepi tamen nonnunquam dubitare, an unquam totius operis editionem constanti diligentia intentoque ad eam rem animo parare suscepit. Sed omnem hanc dubitationem tollunt verba *Philiberti de la Mare* e Vita Salmasii inedita a Brünckio prolata Praef. p. XV. nec hic omittenda: „Ex omnibus Salmasii lucubrationibus nulla „magis illum exercuit, quam veteres illae graecae „nicae antiquitatis reliquiae; Epigrammata dico. „Thesaurum quippe hunc nactus semel Salmasius „nunquam e manibus dimisit: sed perpoliando et „illustrando nullum pene vacuum ab ejus lectione „diem abire patiebatur, quo in ea aliquid non ad „notaret, certus exstare nullibi vetustius (an venustius?) antiquitatis graecanicae monumentum. „Auctor primum Salmasio fuerat Scaliger, ut, si „haec Epigrammata vulgaret Sed Salmasium „minime praeverterat Scaliger, et jam uberem „commentandi materiam paraverat, quum a Foederatis Belgicae Ordinibus Leydam vocatus est. „Quo tempore Leydensibus typographis absque „versione latina opus illud vulgare renuentibus, et

„Salmasio circa alia occupato, obtulit se Henricus
„Valesius, vir graece latineque doctus, qui tantam
„in se provinciam reciperet. Salmasius quidem,
„nisi intra menses aliquot otii sibi satis esset, ut
„horum epigrammatum editioni vacare posset, to-
„tam hujus rei curam simul et gratiam transmissu-
„rum se in Valesium promiserat. Sed ut postea id
„esse Valesio consilii cognovit, ut proprium nomen
„operi praefigeret, Salmasius, qui et Apographum
„sedulo et diligenter recognitum, et uberiores in
„illud notas obtulcrat, tum ad Samuelem Bochar-
„tum conversus est, qui et graeca latine vertendi,
„et editionis curam sibi assumpsit. Quod tamen
„frustra fuit, seu Bocharto arduum illud, quod
„postea edidit, Sacrae Geographiae opus meditante,
„seu quod vertendi, illustrandi, publicandique illius
„thesauri gloria Joannem Baptistam Lantium, Se-
„natorem Divionensem, maneret, qui una mecum
„supremae Claudii Salmasii, Claudii, cujus vitam
„scribimus, filii voluntatis curator, et librariae il-
„lius supellestilis haeres institutus, hanc sibi curam
„imposuit, qua, ut spero, brevi et magno rei lite-
„rariae bono defungetur.“

Salmasii notae, de quibus hoc loco agitur, una
cum Lantini lucubrationibus quo pervenissent,
Brunckius, cum Analektorum praefationem scri-
beret, ignorabat. Eum tamen de illo thesauro
reperiendo non plane desperasse, ex ejus verbis

intelligitur. Et profecto reperit anno 1777., paulo post *Analeſta* in lucem emiſſa, in Bibliotheca Buheriana notas Salmaſii cum multis carminibus ineditis; idque eodem anno literis ſignificavit cum ad alios, tum ad cl. *de Murr*, qui me hoc, pro ſumma ſua humanitate, ignorare noluit. Illae autem Salmaſii notae cujus ſint generis, num ad editionem comparatae et expolitae, an ſubitanea opera in chartas conjeſtae, ex iis quidem, quas mihi videre contigit, literis non patebat. Sed quidquid ejus ſit, nemo facile erit literarum amantior, quin has notas tandem aliquando in eruditorum manus venire cupiat. Dum prodierint, quid Salmaſius in *Anthologia* edenda praeſtiturus fuiſſet, cum ex ſingulis ſpeciminibus, quae ſatis multa exhibuit, tum ex aliis ejusdem viri operibus, quae ad humanitatem ſpectant, ſuſpicari ſaltem poſſumus.

Erat in Salmaſio ſtudium acerrimum, ingenium excellens, memoria plane eximia. His animi facultatibus, cum indefeſſo labore conjunctis, incredibilem ſibi eruditionis copiam comparaverat, non verborum tantum, ſed inprimis rerum. Qua copia inſtructus cum ſe ad Plinium ſimilesque ſcriptores conſerret, fieri non poterat, quin multa, quae priores editores, rerum ignari, vel non vidiffent, vel perperam accepiſſent, ex interioribus literis egregie aut illuſtraret aut emenda-

ret. Sed iudicandi facultatem, eam imprimis partem, quae in pulchris venustisque recte sentiendis cernitur, minus excoluerat. Quare cum in locum paulo intricatiorem, in argumentum nondum satis illustratum incidisset, eruditionis copias, quas memoria ipsi suppeditabat, sine ullo dilectu, tanquam sacco effundebat; res non eo ordine, quae alia ex alia efficitur, disponebat; interdum, quae paulo ante posuerat, eadem contraria disputatione evertibat; ita ut saepe, sententiarum diversitate, locorumque, quos affert, multitudine obritos, incertiores dimittat lectores, quam venerint. Huc accedit, quod, disputatione de re aliqua instituta, facile e via egreditur, alia ex aliis neclens, diffuso dicendi genere, crebrisque repetitionibus saepe fastidioso. In emendationibus saepe mire acutus est et ad invidiam felix, saepe etiam durus et temerarius. Nam criticum acumen minime ad elegantiam expoliverat, non magis ac mores; diligentius etiam triverat eos scriptores, unde reconditoris eruditionis opes augetet et locupletaret, quam eos, quibus sensus pulchri et boni acuitur. Illud imprimis curabat, ut omnes aevi sui eruditos homines doctrina et ingenio superare videretur; ingenii elegantiam autem et venustatis studium aut negligebat aut contemnebat. Hoc vitium augebatur incredibili quadam arrogantia, qua inflatus, quae vel subito effudisset,

pro certissimis habebat, aliisque obtrudere conabatur. Qua superbia nihil in hoc literarum studio perniciosius est, nihil, quod magnorum virorum laudes magis imminuat, eosque in graviores errores irretiat *).

Hic talis vir in edendis Anthologiae carminibus quin multa divinitus expediturus fuisset, si se totum ad hoc dedisset negotium, nemo est, qui dubitet. Multa, quae nunc obscura sunt in locis ad antiquitatem, priscam historiam, naturae cognitionem artis opera spectantibus, et omnino omnia, quae ex interioribus literis explicanda veniant, nemo eo melius, nemo eruditius et uberius illustrasset. At in textu constituendo dubito an tantum praestitisset, quantum Brunckius. Non omnibus concessum est ingeniis, ut leviorum lusu venustatem, quae in singulis verbis, verborumque structura est posita, sentiant; nemini fortasse minus quam Salmasio. At hic sensus cui negatus est, non fieri potest, quin in corruptis emen-

*) Sine ira et studio, ex rei veritate, de Salmasio judicat Octavius Ferrarius, elegantissimi vir ingenii, in Praef. ad librum poster. de Re Vestitaria: „Salmasius, vir in omni genere literarum eminentissimus, ac sine controversia hujus aevi summus. Sed quaesita meritis superbia immodicus sui aestimator, aliorumque contemtor, omnisque sententiae, cujus ipse auctor non esset, inimicus.“

dandis deligendisque lectionibus a vero aberret, poetisque obtrudat ea, quae ab eorum ingenio totoque hoc leviori genere longissime absint. Ut artifices quidam magnae et stupendae molis opera felicissime exstruunt, parva ne attingere quidem audent, et facilius colossus, quam quadrigulas, quales Theodorus et Myrmecides, perficiunt, sic in hoc quoque artium genere Salmasius ad Plinium emendandum valebat: an eadem felicitate in pu- fillis illis carminibus constituendis versaturus fuisset, dubitare licet.

X.

De Luca Langermanno.

Iteratis Salmasii promissis quanta inter eru- ditos illius seculi expectatio, quanta spes excitata fuerit, ex multis, quae tum prodierunt, operibus, Epistolis praesertim, intelligitur. Quamdiu au- tem haec spes cum ab ipso Salmasio, tum ab ejus eultoribus fovebatur, nemo facile ausus est fal- cem immittere messi viri doctissimi, quem alii, ut deum quendam inter eruditos, colebant, alii, qui ejus gloriae et splendori invidebant, offendere ta- men non audebant. Tandem vero, negotio per plures annos protracto, spes a Salmasio excitata paulatim evanuit. Seculo XVII. cujus ipso initio Codex Palatinus a Salmasio repertus erat, jam ad

dimidium elapso, exstitit *Lucas Langermannus* *), quem ad hoc negotium fuscipiendum ab Isaaco Vossio, Salmasii invidia, ut mihi quidem persuadeo; excitatum esse suspicor, qui de Anthologia edenda cogitaret. Is, hujus consilii exsequendi causa, Romam profectus est, ut Codicem, jam in Vaticanam Bibliothecam relatum, adiret atque describeret. Ibi cum initio omnia invenisset difficilia aditu et occlusa (ut Vossius scribit ad Nicol. Heinsum anno 1652. mense Decembr. in Sylloge Epist. Burm. T. III. p. 655.), jam in eo erat, ut re infecta rediret. Postea tamen, nescio quomodo, id, quod jam desperaverat, feliciter exsecutus est. Nam notas ejus et collationes Anthologiae Planudis cum Vat. Cod. vidit Fabricius apud Schehium quendam Hamburgensem; apud quem etiam evolvit Anthologiam ineditam et plurima collectanea, castigandis et supplendis graecis Epigrammatis idonea. (Bibl. Gr. Tom. IV. p. 440.) Langermannum autem hoc inter alia spectasse, ut Salmasii errores retegeret, famamque minueret, suspicari possumus ex verbis Vossii in Epist. supra

*) Reinesius in Epist. ad Christ. Daumium p. 148.:

»Anthologiam novam ex Codd. Vaticanis, adjectis
 »multis ineditis Epigrammatis, propediem dabit
 »L. Langermannus, Hamburgensis, qui N. Heinso
 »in Italia haecenus adhaesit, nuper inde reversus,
 »in Sueciam transit Amstelodamo."

laudata p. 656.: „Prodigiosos errores, quos in „Anthologia describenda commisit (Salmasius), aliquando videbis; ubi redierimus ego et Langermannus. Certe negligi a te non debet praeclarum ejus furtum, quo Scholiastem Palatinum Ovi Simmiae miserrime, Cyclopeo more, devoravit totum, inque succum et sanguinem convertit. Dissimula tamen, quaeso, Langermannum de Anthologia cogitare, ne et ejus fortunis insidiatur.“ Ceterum Langermannus, quidquid hujus fuit consilii, post Salmasii mortem (1653.) abiecit totumque se addixit rebus forensibus *).

XL.

De Apographis libri Vaticani.

a) *De iis, quae e Salmasii codice fluxisse videantur.*

Ab eo tempore, quo Isaacus Vossius Salmasii gloriam in hac parte deterere et imminuere coepit, binae apographorum Codicis Vaticani classes exstiterunt: altera eorum, quae fluxerunt ex Excerptis Salmasii; altera complectitur ea, quae ex Codice Vossiano originem duxerunt. De utrisque verbo dicam; postea Apographa ex ipso Cod. Vaticano facta commemorabo.

*) Heinf. Epist. ad Daumium Tom. V. Sylloges p. 218.

In singulis quidem apographis, quae laudantur, definire et decernere, utri earum classium, quas diximus, annumeranda sint, res fuerit difficultatis plenissima nec operae habitura pretium. In universum tenendum est hoc: omnia apographa prioris classis textum Vaticani Codicis minori cum fide repraesentare, quam Vossianum librum, quique e Vossiano libro fluxerunt. Salmasius enim, praeterea quod in multis errare potuit, ut homo et paene puer, jam inter describendum haud pauca vitiosa vel mutavit, vel emendavit; alia margini Codicis sui allevit, quae, ut fieri solet, a describentibus pro genuinis, vel saltem verisimilibus propagata, novisque cum erroribus tum emendationibus aucta sunt. Inter eos autem Codices, quos plurimos veluti rivulos a Salmasii fontibus profluxisse constat, celebritatem quandam nactus est Codex *Guieti*, cujus descriptionem dedit Boivinus junior (dans les Mém. de l'Acad. des Inscr. Tom. III. p. 374. sqq.). Hic liber cum tota Bibliotheca *Guieti*, qui duobus annis post Salmasium (1655.) morte extinctus est, ad *Ménagium* pervenit, post cujus obitum pars facta est Bibliothecae, tum Regiae, nunc Populi Parisiensis. Continet hic liber, ipsius *Guieti* manu exaratus, Epigrammata ad numerum DCC, cum multis correctionibus difficiliumque locorum explicationibus. Harum quanta pars *Guietum* auctorem ha-

beat, ignoro equidem; plurimas ex Salmasiano libro descriptas esse, mihi persuadeo *). Ex Guieti libro alii alia, quae ad rem suam pertinerent, delibarunt; nonnulli totum descripserunt. De quibus ἀντιγράφους sic iudicat Brunckius Praef. p. VIII.: „Sunt ista omnia minus integra. Nam „praeterquam quod hinc inde carmina desunt aliquot, et in fine plurima, quae in autographum, „cujus copiam Guieto fecit, nondum retulerat Salmasius, illius festinatione et inconsiderantia factum est, ut, cum duo simul vertisset folia, primo „disticho Epigrammatis Straton. LXVII. duo ultima disticha subjunxerit Epigr. ejusdem poetae „LXXVII. — et quae media interjacent Carmina XII. „praeter illorum, alterius finem, alterius initium, „omiserit. Haec eruditissimo Joanni Boivin, quum „in Academicorum consessu elegantem illam legeret „commentationem, nondum comperta erant.“ Ex apographis, quae libro Guietiano originem debent, fuit Codex *Bigotianus*, unde L. Kusterus se multa Epigrammata Parisiis descripsisse ait ad Suid. in *Θέσις* T. II. p. 207. et in *Ποικίλης* Tom. III. p. 152.

b) *De libris Vossianis.*

Alterius classis apographorum ordinem ducit liber *Friderici Syllburgii*, quem cum alii, tum Bur-

*) Vide ad Epigr. Hadriani I. 4.

manus Séc. ad Anthol. Latinam saepissime laudat. Qui liber, Sylburgii manu exaratus, cum in multis locis a Salmasianis apographis discrepet, fuerunt qui dubitarent, omnia illa Anthologiae ineditae apographa num ex uno Codice Palatino fluxerint, an ex pluribus. Dorvillius quidem de quibusdam apographis suis ita loquitur, ut eos ex alio forte, quam ex Vat. Cod. derivata suspicetur *). Gesnerum autem, Harlesius monuit (in Bibl. Gr. T. IV. p. 434.), Sylburgianum librum ex alio plane Codice, Palatino tamen, descriptum putasse, quam librum Salmasii. Quae sententia mera suspicione nititur eaque vanissima. Rem paucis conficiam. Plurimae lectiones, qui ex Cod. Sylburgiano sive Vossiano, hoc enim nomine laudari solet, proferuntur, in Cod. Vatic. leguntur, nec ullum vidi carmen ex illo apographo prolatum, quod in Vat. Cod. non exstaret. Hinc efficitur alterum de duobus, ut aut Salmasius alium Codicem descripserit, quam eum, qui ex Bibl. Palatina in Vaticanam translatus est; quod ineptum sit dicere; aut Salmasianum Sylburgianumque apographum ex uno eodemque fonte profluxerint.

Sic

*) Vannus crit. p. 142.: »Quinque alia mea *κρῖσις*, inter quae forte etiam non ex Palatino traducta,“ et p. 153.: »Sed liber ille, quem non traducem Cod. Palat. multis ex locis conjicimus — “

Sic se rem habere, ii, quibus Vossiani codicis ad-eundi potestas datur, nunc facilius intelligent, lectionibus Vaticani Cod. diligentius et plenius, quam unquam factum fuit, in commentario nostro indicatis, ipsiusque Codicis notitia uberiore prolata.

Apographorum quorundam, ex Vossiano libro derivatorum, genesis ex Reiskii praefatione p. XIX. hic inseram: Postquam Isaacus Vossius vitae sedem in Britannia collocaverat, *Ed. Bernardus* Epigrammata Codicis Sylburgiani describenda curavit. Ex hoc Bernardi codice in Bibl. Bodlejanam delato Bentlejus multa Epigrammata protulit. Circa idem tempus *Ex. Spanhemius*, cui juveni ipse Salmasius salivam moverat *), legatus in Britanniam missus, magnam Anthologiae partem ex Cod. Voss. descripsit, cujus schedae Berolinum translatae, schedas *Lacrozianas* pepererunt, quae in Reiskii Anthologia et Schneideri Periculo critico tam crebro laudantur **).

*) Spanhemius Epist. ad Nicasium ann. 1697.: 'A l'age où j'étais de quinze ou de seize ans Mr. de Saumaïse voulut me confier l'édition des Epigrammes grecs anecdotes, qu'il avait tiré du Mscpt et qu'il ne croyait plus de saison dans sa vieillesse. Un démêlé qui survint par la faute entre feu mon pere et lui, me priva de l'honneur que j'en aurais tiré à cet âge là et du secours qu'il m'y aurait donné.

**) Habebat Lacrozius etiam aliud exemplum Anthologiae, ineditae, Bernardo teste in literis ad

c) *De Apographo Lipsiensi.*

Hic locus postulat, ut de Apographo Lipsiensi moneamus, cujus in Commentariis nostris creberrima sit mentio, quippe ex quo Reiskius magnum Epigrammatum numerum primus in lucem protulit. Hic liber, qui ex Bibl. Gisberti Cuperi ad Uffenbachium, hinc in Bibliothecam Senatus Lipsiensis pervenit, scriptus est manu Isaaci Gruteri, quem exeunte seculo XVII. apud Haganos decessisse narrat Reiskius. Jam duo tum Codd. apud Batavos erant, quos Gruterus describere potuit: alter Heinisianus, ex Salmasiano sive potius Scaligeri libro factus, cum quo Salmasius copias a se repertas communicaverat *); alter Vossianus. Utrum eorum secutus sit, non satis certum est; malim tamen putare, eum Heinisianum librum descripsisse, quam alterum. Ordo enim librorum, qui in Lipsiensi plane diversus est ab ordine Autographi, plane conspirat cum Cod. Guicti; nisi quod carmina variis metris conscripta a Guicti

Reisk. p. 467. quod, ipso Bernardo operam commodante, ex Jordani suppellectile literaria in Dorvillianam transiit. Id autem ex quo Cod. ductum sit, quaeque Epigrammata contineat, sese non meminisse fatetur.

- *) Exemplum Danielis Heinssii servatur in Bibl. Leidensi, eique Heinssii manu nonnulla adscripta esse, apparet ex nota N. Heinssii ad Ovjd. A. A. II. 660. T. I. p. 647. ed. Burm.

libro plane absunt. (Vid. Reisk. Praef. Anthol. p. XXI. sq.) Continet hoc Apographum, unde Majus in Catal. Bibl. Uffenbachianae Excerpta dedit, sexcenta et quinquaginta Epigrammata, in quinque capita divisa. Primo loco exhibetur Musa Stratonis puerilis, quae in Cod. Vat. ultimum locum occupat; sequuntur triginta carmina variis metris conscripta, quae in Vat. C. ante Stratonis Musam leguntur; tertium caput Amatoria continet ad numer. CXVIII; quartum Epigr. Dedicatoria CLVIII; quintum Epigr. Sepulcralia XCIV. Ex reliquis Vatic. Codicis capitibus nulla Excerpta habet. Vides, quam multa desint in hoc Apographo, quod tamen, si Jensoniana carmina adjicerentur, pro genuina et integra Constantini Anthologia habendum censebat Reiskius. Hic error, ut fieri solet, peperit alium. Ex eo enim opinio de duobus Anthologiae Codicibus, qui nec eadem carmina, nec eodem ordine exhiberent, orta est. *)

*) Lipsiense Apographum Loesnerus descripsit in Klotzii gratiam, qui multa Epigr. inedita inde exhibuit in Notis ad Tyrtaeum, nihil, quod magnum momentum habeat sive ad criticam sive ad interpretationem, afferens.

d) *De Apographo Lucas Holstenii sive Codice Barberini.*

Sed haud scio, an ex omnibus Anthologiae Palatinae Apographis nullum sit, quod majorem olim auctoritatem habuerit, gravioresque errores pepererit eo, unde *Lucas Holstenius* tot Epigrammata primus in lucem edidit. Hic Codex, quem ipse Holstenius saepenumero sub titulo *Anthologiae Agathiae* laudat, vulgo *Barberinianus* appellatus, cum quaedam contineat, nec in Cod. Lipsiensi, nec in Jensiensis obvia, non solum carmina, sed etiam lemmata carminum, Reiskius (in *Miscell. Lips. T. IX. p. 89.*) eum omnium locupletissimum, atque adeo e Palatino non deductum esse censebat. Hanc sententiam amplexus est Lessingius de *Epigr. Tom. I. p. 291. sq.* qui futurum esse sperabat, ut ex hoc Cod. aliquando integra Agathiae Anthologia ederetur. Quam spem vanam esse, primus intellexit Brunckius in *Præfat. p. XII.* „Equidem „suspicio, (Codicem Barberinianum) ipsius Holstenii „manu exaratum fuisse, qui, dum Parisiis versabatur, Salmasiani apographi facile copiam habere „potuit, hujusque cimelii dono gratiam illum patroni sui iniisse, cujus Bibliothecae curam habuit, „antequam Vaticanae praeficeretur.“ Hanc suspicionem verissimam esse, ipsa res docuit. Quum enim Nicolaus Schow Vir. cl. bonarum literarum causa Romae versaretur, hunc Barberinianum Cod.

sedulo excussit, in eoque omnia ita esse, ut Brunckius suspicatus fuerat, intellexit. Titulum in fronte gerit hunc: *Pauli Silentarii Euphrasis magnae Ecclesiae S. Sophiae et Ambonis ejusdem Ecclesiae. Ex Mss. Codd. Palatinae Bibl. Ex Cl. Salmasii exemplari transcripsit Lucas Holstenius clolocxxvi. ad LX. Kal. Sept. et revidit Romae ad ipsum Cod. Palatinum Vat. Bibl. clolocxxvi. a. d. VII. id. April.* Complectitur autem praeter illam *ἐκφρασις*, quae primum in Vat. Cod. locum tenet, Excerpta ex omnibus fere Anthologiae capitibus, foliis CLXXXI. plurimis carminibus omissis, quae tum temporis nondum in lucem erant edita. Holstenium hoc Apographum ad Cod. Vat. exegisse, ejus fere nulum vestigium in ipso libro esse, Uhdenus mihi scripsit, qui eum diligenter tractavit, nisi quod Autographi paginae adscriptae sint. Plurima loca vitiose descripta reliquit. Uberiorem illius libri notitiam Harlesius dedit in Bibl. Gr. p. 435. sq. ex literis cl. Schow, qui eundem in peculiari Dissertatione descripsit. Ex hoc Codice, ut videtur, excerptae sunt *Schedae Gortzianae*, quas commemorat Olearius in Diss. de Poëtr. Gr. p. 131. et Leichius in Praef. ad Sepulcr. p. XII. Eas Halae Sax. latere ait Reiskius in Misc. Lips. IX. p. 97.

c) *De Apographo Josephi Spalletti sive Gothano.*

Tria igitur fuere Apographa, quae ex ipso Vat. Cod. descripta fuisse constat, Salmasii, Sylburgii et Langermanni. His annumerandum Apographum, omnium longe copiosissimum et accuratissimum, quod Serenissimus Dux Gothanus a Josephi Spalletti haeredibus emtum, Bibliothecae publicae proprium fecit. Hoc libro totus Vat. Codex continetur duobus voluminibus satis spissis, chartis quadruplicatis. Totus scriptus est manu Abbatis Spalletti, charactero eleganti et perspicuo, ad optimorum Codicum characterem conformato. In margine scripta sunt nomina auctorum cum lemmatibus graecis, omnibusque notis, quas antiqui librarii passim adpinxerunt. Praeterea iis carminibus, quae in Planudea leguntur, adscriptae sunt paginae edit. Aldinae 1550. Paginae Cod. Vat. ubique diligenter notatae sunt. Textus summa diligentia descriptus cum omnibus vitiis; quae in parte tanta cum fide et religione Spallettus versatus est, ut, si quid a vetere librario erasum, inductum, cancellatum, emendatumve esset, id ipsum imitaretur, apposita vocula *sc.* Ubi quid ipse peccaverit, id sedulo emendavit, additis verbis *ἐμὸν σφάλμα*. Cum in Cod. Vat. multa obscurius et difficili ductu scripta sint, ejusmodi loca oculis microscopio munitis examinavit. Ubi ne sic quidem librariorum ductus expediret, adscripsit *obs.*

(obscurum). Neque satis habens, Codicem tanta cum diligentia descripsisse, describendi labore finito, eundem cum apographo suo comparavit; idque bis fecit. Hoc docet index in ultima pagina; ubi haec habentur: *Ἐτελιώθη ἐν τῇ ἡμέρᾳ λ τοῦ μαρτίου παρὰ Ἰωσήφ Σπαλλεταίου ἐν τῷ ἔτει αψς (1776.)*. Deinde: *Collatum cum originali III. Idus VIIbris anno a Virginis partu clobccclxxvi. Rursus accuratiori studio collatum III. Idus Martias anno clobcccxci*. Hunc librum, indefessi laboris opus, num quis mirabitur, bono Spalletto tantum fuisse, ut eum tanquam in oculis ferret, omnibus de eo narraret, nihil se pretiosius habere confirmaret, eum denique suis, ut praestantissimum *κειμήλιον*, commendaret? Nos autem num quis immerito tantum huic libro tribuere existimaverit, quantum fere ipsi Codici, eumque omnibus aliis, quotquot sunt, apographis longe praeferre? Jam vero quanti faciendum putas hoc, quod cl. Uhdeni diligentia effectum est, ut nobis in hoc libro recte aestimando non unius Spalletti, probi quidem et laboriosi hominis, sed hominis tamen, fide sit standum? — Is enim, quod in Praefatione dixi, cum hunc librum a Spalletti haeredibus emisset, literarum amore ductus, molestissimum ejus ad Cod. Vat. exigendi negotium sponte suscepit. Quia comparatione factum est, primum, ut peccata quaedam, minora tamen, in priorē

praesertim parte commissa, corrigerentur; deinde, quod longe gravissimum est, ut summa describentis fides et religio ita cognosceretur, ut ineptus sit oporteat, qui de ea dubitare velit. Undenus praeterea, quae in illo apographo paulo obscurius exarata essent, sive propter rasuras, sive describentis incertitudinem, ea in margine ad Codicis fidem explicuit; et ubique summa cum diligentia notavit, quid antiqua, quid recentiore manu scriptum esset. Hoc labore igitur quantum et auctoritatis et utilitatis huic libro accesserit, non opus est multis explicare. Res sponte intelligitur,

XII.

De iis, qui post Salmasium de Anthologia bene meruerunt.

a) *De Dorvillio et Jénfio.*

Jam de iis dicendum est, qui post Salmasii obitum, hoc nostro seculo, de Anthologia edenda cogitarunt. *) Inter hos principem locum tenet Vir eruditissimus *Jacobus Philippus Dorvillius*, quem in Anthologia edenda et interpretanda plurimum studii

*) De editione quarundam partium Codicis Vat. ut τῶν ἐριθμητικῶν καὶ γρηγοριανῶν συμμικτῶν a Meziriáco, aenigmatum in Guionorum vita a Philiberto de la Mare facta, in Commentariis dicemus.

posuisse, plurima ad eam rem subsidia concessisse, ex
ejus scriptis tantum non omnibus, Vanno critica
inprimis et Commentario in Charitonem, constat.
In quibus cum haud exiguum Epigrammatum nu-
merum primus ediderit, multa correxerit, plurima
illustraverit, dolendum est sane, reliquas doctissimi
viri lucubrationes eruditorum oculis subtractas la-
tere. Habebat autem Dorvillius ex omnibus Bi-
bliothecarum forulis apparatus ad Anthologiam
summo studio collectum, quantum nemo ante eum
nec post eum habuit; id quod cum ex ipsis ejus
operibus cognoscitur, tum diserte dicitur ab *Al-
berto* in Praef. ad Hesychium p. XIX. Burmannus
Sec. autem in Dedicatione alteri Sicularum Vo-
lumini praemissa p. VI. hortatur Dorvillii filium,
patris ex asse haeredem, ne Anthologiam graecam,
metrica Grotii versione ornatam, multis Epigram-
matis anecdotis e variis Europae bibliothecis au-
ctam et notis optimis illustratam, delitescere pa-
tiatur. Ista exhortatio quid effecerit, eventus
docuit. Dorvillii filius, Bataviae sedibus relictis,
vitae suae spes et consilia in Britanniam transtulit,
ne cogitans quidem de edendis patris thesauris,
quos cum situ et pulvere luctari conqueritur Bur-
mannus in Praef. Anth. Lat. p. VIII. Erat in iis
copiis collatio Planudae cum Cod. Vat. cujus car-
mina inedita ipse sua manu descripsit Dorvillius,
dum Romae agebat (*Burmannus* in Orat. Funebris

p. 658.); Scholia in Anthologiam inedita ex Bibli. August. Taurinorum (ibid. p. 652.) et notae Salmasii ab eodem, Divione commorante, in Bibli. Buherii descripta (ibid. p. 650.). Haec omnia, cum suis ipsius annotationibus, Dorvillius, post filii obitum, in Bibliothecam Leidensem deferri, per testamentum jussit. (Vide Bernardi Epist. ad Reisk. p. 440.)

Dorvillius dum hoc opus moliebatur, pretiosissimarum divitiarum instar anxie custoditum (Reisk. Praef. p. XXIV.), dum diem ex die trahebat, donec omnia ad unguem expolita essent, partes nonnullae Anthologiae ineditae ab aliis subitanea opera in lucem sunt editae. Dorvillius quidem ipse, praeter ea, quae scriptis suis intexuit, haud pauca poetriarum Carmina, emendationibus suis a vitiis purgata, cum Wolfio, Graecarum mulierum fragmenta edente, communicavit; Luciani autem Epigrammata inedita cum varietate lectionis ab eodem accepit Reizius. (Lucian. T. III. p. 674.) Ab aliis autem ejusmodi generis carmina passim prolata sunt, quos hic commemorare nihil attinet. Data opera in Dorvillii provinciam invasit, insignem Epigrammatum numerum levi negotio edens, *Joannes Jensus*, Rector quondam scholae Roterodamenfis, qui ad calcem *Lucubrationum Hesychianarum* exhibuit: *Epigrammata vetera pro anecdotis proferuntia*. Roterodam. 1742. 8vo.¹ Sunt

ea numero CLIV. e variis schedis *) edita. Haec Reiskius putabat unum integrum Anthologiae Constantini librum, eumque postremum, constituisse, qui τὰ ἐκφραστικά sive ἐπιδημητικά complecteretur. In quo valde erravit Vir doctissimus. Excerpta sunt haec Epigrammata, id quod ex comparatione cum Cod. Vat. intellexi, e duobus libris, ita ut dimidia fere pars ex sepulcralibus, altera ex ἐπιδημητικαῖς derivata sit. Ea ex variis sparsisque schedis edita esse, inde apparet, quod sine ullo ordine permixta leguntur. In hac ipsa tamen confusione ordo Codicis Vat. multis in locis cognoscitur. Editi sunt sine ulla versionis notarumque accessione; nonnisi in paucis correctio tentatur; multa vitiosissime, sic tamen plerumque, ut leguntur in Vat. Cod., exhibentur. Non mirandum, ejusmodi editionem displicuisse Dorvillio, qui jamdudum Anthologiam quasi regnum quoddam suum tuebatur, pro hostibus habens, si qui ad ejus regni fines accederent. Invitabant tamen haec carmina ipsa novitate sua nonnullos, ut in iis emendandis et illustrandis ingenii vires experirentur. Primus rem tentavit, Musa et Minerva invitata, Jo. Conradus Schwarzius, Gymnasii Coburgensis quondam Director, qui in Novis Misc. Lips.

*) Ex schedis Guicci sive Menagii produsse, confesbat Reisk. Misc. Lips. IX. p. 89.

IV. P. I. p. 94—138. dedit *Explanationem Epigrammatum quorundam graecorum a Jo. Jenſio pro ἀνὰ δότους editorum*; quibus se nihil par aut securum in his literis unquam obvium habuisse affirmat Dorvillius ad Charit. p. 82. Hunc secutus est, feliciori successu, vir multae lectionis et iudicii elegantissimi, *Adr. Heringa*, qui medicam artem cum critica disciplina conjunxerat. Hic in *Observationibus Criticis* Leowardiae editis 1749. *Jenſiana* carmina, si qua edita essent, cum prioribus editionibus comparavit, multa eorum vulnera perite tractavit, quaedam feliciter sanavit. Epus vestigia pressit vir eximius, *Dav. Ruhnkenius*, qui in *Epist. Crit. I.* p. 116. sqq. edit. sec. quaedam ex iis carminibus, quae Heringa frustra tentaverat, eo quo pollet acumine correxit et explicuit.

b) *De Leichio et Reiskio.*

Brevi tempore postquam *Jenſius* Anthologiae partem edere suscepit, exstitit *Leichius*, qui ex ea Apographi Lipsiensis parte, quae Sepulcralia complectitur, XXII. Epigrammata edidit: *Sepulcralia carmina ex Anthol. mſe. Graecorum Epigrammatum delecta cum versione latina et notis. Lipsiae ap. Gleditsch. 1745. 4.* Melior hujus libelli pars est praefatio, digna, quae legatur; Epigrammata ipsa nec multa sunt, nec valde insignia; interpretatio jejuna, interdum falsa; conjecturae, quas

passim insperfit editor, maximam partem ineptae sunt. Duplex versio addita: altera ad verbum, metris adstricta altera. Hanc editionem Dörvillius non minus improbabat quam Jensonam. Nec immerito. Nihil inde ad literas redundabat boni.

Post hos duumviros rem aliquanto majorem animo complexus est Reiskius. Is cum in Bibliotheca Senatus Lipsiensis alia quaedam ageret, forte incidit in Anthologiae graecae apographum, quam cum multis multorum sermonibus celebratam audivisset, nunquam tamen ipse viderat, quamvis Dörvillii amicus, familiaris, amanuensis. (Vide Reiskii Lebensbeschreibung, p. 66.) Hoc Cod. edendo cum se bene de literis meritum esse speraret — Dörvillio enim defuncto nulla spes fore, ut Anthologia ex ejus Bibliotheca ederetur — rem alacriter suscepit, et primum eam partem, quae Amatoria complectitur, edidit in Miscell. Lips. IX. ann. 1752. Deinde Sepulcralia et Dedicatoria peculiari volumine exscribenda curavit, iisque carmina, a Jenson olim edita, adjunxit. Hic liber titulum gerit in fronte: *Anthologiae graecae a Constantino Cephalae conditae libri tres. Duo nunc primum, tertius post Jensonum iterum editi, cum latina interpretatione, commentario et notitia poetarum. Lipsiae in Bibliop. Gleditsch. 1754. 8.* Diversa ratione Reiskius in duobus his operibus

adornandis versatus est. In Miscellaneis Lipsiensibus compendiarium quodammodo viam persequitur. *) Notae sunt paucae atque breves. Versantur in indicandis variis lectionibus, ex Cod. Lipsiensi, Schedis Lacrozianis et Dorvillianis excerptis; in expromendis conjecturis, quas quidem in contextum recipere non ausus esset; nonnunquam in obscurioribus explicandis et illustrandis. Cuiuslibet carmini versio latina ad verbum apposita est.***) Uberiore commentandi ratione usus est in Notis ad Anthologiam C. C., ita ut ad nullum alium scriptorem, si a Constantino Porphyrogeneta discesseris, spissiores notas scripsisse videatur. Et profecto multum et studii et diligentiae ad hoc opus adornandum contulit. In singulis carminibus sedulo laudat, qui ea priores ediderint; varietatem lectionum inde excerpt; loca Suidae, ubi is Epigrammata et

*) Sperabat tum, fore, ut, si Dorvillianos in Anthologiam commentarios nancisceretur, eam ornatorem et majore cum cultu ederet. Misc. Lips. p. 82. Idem antequam reliquas Cod. Lips. partes ederet, Codicis Var. collationem petivit a Cardinale Quirino, qui, cum eam promississet, fidem datam non exsolvit. Praef. ad Anth. C. C. p. XXXII. Volebat hanc suam editionem fundamento haberi, cui aliquando justum aedificium superstrueretur.

**) De his Reiskii aliisque ejusdem farinae versionibus vide Brunckium in Praef. p. XIX.

Epigrammatum fragmenta profert, diligenter excitat; res ad antiquitatem, ad geographiam, ad historiam cum civilem tum literariam spectantes, illustrat; nonnunquam etiam ad alia quaedam divagatur. In tanta rerum copia multa sunt praeclara et Reiskii eruditione ingenioque dignissima. Quod ad textum attinet, usus est, praeter Cod. Lipsiensem, Schedis Lacrozianis, de quibus supra dictum est, aliisque, quas Dorvillianas appellavit, cum aptius nomen non succurreret. De his Reiskius haec monet in Miscell. Lips. T. IX. p. 96: „Dabat mihi „Dorvillius, cum adhuc Leydae agerem, in mandatis, ut schedas, quas ab amico, nescio quo, nactus fuerat, scriptas ab ignota mihi quidem manu, et Ursinianis fragmentis poetarum graecorum insutas, in usum suum exscriberem. Parvi, sed simul ipse mihi quoque paravi apographum quinque foliorum in forma quarta, quorum tamen primum nescio quo devenerit; cetera adhuc servo. Continent autem hae schedae Carmina ferme quadraginta Nossidis, Anytae, Simonidae et aliorum, partim a cl. Wolfio in Fragm. Poëtriarum gr., partim a Jensio pone Lectiones Hesychianas edita, partim etiam adhuc inedita.“ His subsidiis instructus Reiskius textum, ad conjecturas suas potissimum, innumeris in locis immutavit; emendavit, vix dicere ausim. Iniquus quidem sim et ineptus, si acutissimum virum veritatem nunquam,

vidisse dixerim; saepe eam vidit, nec parvus locorum numerus in Brunckii quoque Analectis ad Reiskii mentem emendatus est; verum, si Reiskii ingenium pusillis his lusibus eleganter tractandis minus aptum fuisse contendero, me omnibus iis, qui de his rebus existimare possunt, consentientibus iudicasse arbitror. Nam si calculum inieris, haud paulo plura Anthologiae loca pravis conjecturis in textum immittendis corrupisse, quam bonis lectionibus receptis emendasse invenietur; ut, si ipsius textum cum Brunckiano compares, tantum inter utrumque interesse videas, quantum inter statuam rudi coelo efformatam et horridam, eandemque postea laevigatam et ad unguem exactam. Quare vix in ulla alia operis mei parte patientiam saepius, quam in Reiskii notis excutiendis, fatigari sensi, ubi conjecturas, aliam alia duriores, οὐ χειρὶ, ἀλλὰ ὀλῶ τῷ θυλάκῳ, effundit. Ex his igitur si nonnullas omisisse repertus ero, id non socordiae tribuendum est. Nam quo plura hujus generis refecarem, eo me magis et lectorum commodis et Reiskii famae consulere arbitrabar.

Anthologia Reiskii sive Lipsiensis repetita est Oxonii, 1766. Hanc editionem nunquam vidi. Optime autem de Epigrammatis, cum aliis, tum iis potissimum, quae Reiskius in hac collectione ediderat, meritus est *Joannes Toup*, criticus suae
aetatis

aetatis inter Britannos facile princeps. Hunc virum, cujus ingenium et eruditionem Curae in Suida emendando positaе, Notae in Longinum atque Theocritum ad omnem posteritatem propagabunt, si in his carminibus corrigendis Reiskio longe perspicaciorem fuisse affirmo, nihil profecto dixero, nisi quod omnes magna consensione concedent. Tantum enim Toupius in hoc genere praestitit, ut, si de recentiorum criticorum in Anthologiam meritis quaeratur, ei, me quidem iudice, proximus post Brunckium locus assignandus sit. Quantum autem ipse Brunckius Toupio tribuerit, inde intelligitur, quod plurimas ejus emendationes in textum recepit, interdum etiam eas, in quibus ille a veritate aberravit. Jam vero licet hujus viri acumini et eruditioni plurimum tribuendum esse existimem, indignor tamen, ubi Reiskium prae se contemnit, eumque nihil intellexisse, nihil vidisse, ex loco superiore pronuntiat. Id autem, quod indignissimum est, passim fecit iis in locis, ubi Reiskius ei facem praetulerat.

c) *De Klotzio et Schnidero.*

Duas Apographi Lipsiensis partes Reiskius non attigerat: eam, quae Musam Stratonis, alteram, quae carmina vario metrorum genere conscripta complectitur. Ab illa ut abstineret, flagitiosum istorum carminum argumentum fecit, quod Scali-

gerum quoque commovit, ut Salmasio auctor esset, ista carmina prorsus rescindere, quod et animos castiores offendere, et maledicorum in eum linguas provocare possent. (Epistol. L. III. 245. p. 526.) Maledicos contemnere quid esset, saepe cum gravissimo suo damno expertus erat optimus Reiskius. Sed hanc provinciae ejus partem, prudenter ab eo neglectam, suscepit Klotzius. Is igitur Stratonis, aliorumque quorundam, qui in puerorum amoribus celebrandis ingeniose luserunt, Epigrammata XLV. ex Codice Bibliothecae Ducalis Vinariensis descripta, edidit sub titulo: *Stratonis aliorumque veterum poetarum graecorum Epigrammata, nunc primum a Christ. Adolpho Klotzio edita. Altenburgi, ex offic. Richteris. 1764. 8.* Codex, unde haec fluxerunt, is est, quem passim sub nomine *Schedarum Vinariensium* laudamus, titulumque gerit hunc: *Excerpta inedita ex Anthologia graecorum Epigrammatum, quae fuit in Bibl. Isaaci Vossii.* Constat sex foliis forma majore, continetque carmina CXXIV. omnia ex *Musa puerili*. Hunc librum Nicolai Heinsii manu scriptum existimabat Jo. Matth. Gesnerus; quod non magis verum, quam alia ejusdem Gesneri sententia (prodicta in Relat. de Libris novis Fasc. XI. p. 134.), eum a Tryllitschio exaratum esse, cujus manu nonnisi notulae quaedam margini adpictae sunt. Hae schedae in plurimis locis, ut mihi quidem

visum est comparanti carmina a Klotzio edita, ipsam Cod. Vat. scripturam repraesentant; in aliis, paucioribus tamen, cum schedis Tryllitschianis, Dresdae servatis, conspirant. Klotzcius istius Apographi lectiones non ubique fideliter exhibuit. In fine libelli, paginis tribus cum dimidia, notulae leguntur Klotzii, cum pauculis quibusdam aliis a docto Viro cum Klotzio communicatis. Illae perbreves sunt et vehementer jejunae. Nihil igitur hic libellus habet, quo se doctioribus magnopere commendet, nisi forte praefationem, cujus tamen ipsius pars melior ea est, quae de rebus ab Anthologia alienis agit.

Jam licet magnus numerus Epigrammatum eorum, quae Codici Vaticano propria sunt, a Viris doctis esset editus, multa tamen adhuc latebant; et in iis, quae publice prostabant, plurima depravata erant. In hunc igitur patentissimum campum excurrit *Jo. Gottlob Schneiderus*, Vir eximius, qui in ipso aetatis flore maturae eruditionis fructibus edendis eruditorum hominum oculos et mentes in se convertit, et postea spera, quam primis ingenii sui et eruditionis speciminibus apud omnes excitaverat, non explevit tantum, sed etiam multis ex partibus superavit. Is igitur de Anthologia egregie meruit edendo *Periculo critico in Anthologiam Constantini Cephalae, cum editam tum ineditam*. — *Accedunt emendationes in Aristotelem et*

Antigonum Carystium. ¹ *Scriptit Jo. Gottl. Schneider.*
Lipf. 1772. 8. In hujus libelli Capite I. et II. de iis
 carminibus, quae Reiskius in Miscell. Lipf. edi-
 derat; Cap. III. de Epigrammatis a Klotzio editis
 disputat; multa egregie corrigit; alia a temerariis
 aliorum correctionibus vindicat; similes locos com-
 parat; varietatem lectionis ex Cod. Lipsiensi, Vos-
 fiano, schedis Tryllitschianis aliisque enotat;
 carmina inedita profert. Cap. IV. item in Musa
 Stratonis versatur, cujus Schneiderus habebat
 Apographum a Reiskio ex Cod. Lipsiensi factum,
 idem, unde nos quoque ineditas quasdam Reiskii
 notas protulimus. Reliquas Anthologiae ineditae
 partes in hoc opusculo non attigit.

Quo tempore hic libellus, bonae frugis ple-
 nissimus, prodibat, Brunckius Anthologiae editio-
 nem urgebat quam maxime. — Hic, forte fortuna
 accidit, ut Germaniam itinere peragrans Göt-
 tingam veniret, ubi tum Schneiderus, sub Heynii
 auspiciis, bonis literis operam dabat. Eruditio
 viri, in Periculo critico prodita, cum jam antea
 Brunckii mentem advertisset, hic ei facile persua-
 sit, ut spes suas et studia Göttinga Argentoratum
 transferret. Ab eo inde tempore (anno 1772.)
 Brunckius Schneideri in Anthologia edenda et ex-
 polienda ope, non sine magno ad illud opus
 emolumento, usus est. (Praef. ad Analect. p.
 XVI. sq.)

XIII.

De editione Brunckii.

Tandem ad Brunckium pervenimus, qui ita de Anthologia meruit, ut solus dignus sit, qui ejus editor et fospitator vocetur. De cujus opere, quod sub *Analektorum* titulo, tribus voluminibus comprehensum, edidit, ut recte statuamus, primum de Brunckii in Anthologia edenda consilio, deinde de subsidiis, quibus usus est, dicemus. Quo facto, quid ipse praestiterit, quid aliis praestandum reliquerit, ea qua par est modestia et aequitate indicabimus.

Brunckio igitur in adornando praeclaro illo opere is animus fuit (Praef. p. XX.), ut graeca Epigrammata, quantum posset, omnia et integra et emendata ederet. Cum Epigrammatis alia quaedam diverſi generis conjunxit, eam ob causam, ut, cum vetuſtiſſimarum collectionum major pars periisset, damnum ex aliqua ſaltem parte refareiret. De his acceſſionibus, quae cum Anthologia nihil commune habent, non eſt quod hoc loco dicamus. Epigrammata autem Brunckius non ea tantum, quae in Vaticano habentur Codice, ſed ea quoque, quae Planudeae propria ſunt, edere ſtauit. Duplici itaque ſubſidiorum genere opus erat, Planudeae codicibus, et Codicis Vat. apographis ſive collationibus. Illius quidem quatuor Codices accepit ex Bibliotheca Pariſienſi, olim regia, quos

se diligenter, sed parvo cum fructu contulisse ait. (Praef. p. XXVII.) Majoris ad Planudeae textum restituendum momenti erat editionis Wecheliana exemplar, ad cujus marginem Salmasius varietatem lectionis una cum titulis et lemmatibus Epigrammatum ex Cod. Palatino alleverat. Ex hoc igitur libro plurimae carminum emendationes fluxerunt. Eorum autem carminum, quae in Planudea non leguntur, Excerpta habuit; inter quae primum locum tenebant ea, quae sub titulo *Apographi Buheriani* crebro laudantur a Brunckio. Acceperat illud ex Bibliotheca Marchionis de Bourbonne, Divionensis Senatus tum temporis praefidis, in quam ex Bibliotheca *Buherii* pervenerat. Hujus apographi, quod tamen minime omnia Epigrammata, Vaticano Codici propria, continet, textum Brunckius in plurimis secutus est. Illi adjunctus erat chartarum fasciculus, centum priora Musae Stratonis carmina praestans, cum latina versione *Jo. Buherii*, ejusdem et *Bernardi Monstae* notis, mutuis denique duorum horum virorum de illis carminibus Epistolis, unde Brunckius quaedam in Addendis delibavit. Utebatur praeterea Codice Guieti, de quo supra commemoratum est, minus quam Buherianus integro; Musae Stratonis denique peculiari apographo, e prioribus Salmasii schedis facto et paucis quibusdam notulis, a Salmasianis diversis, instructo.

Ad haec omnia accesserunt schedae viri doctissimi M. de Foncemagne, quae tamen an Brunckio ad Anthologiae textum quidquam profuerint, non satis intelligitur ex iis, quae dixit Praef. p. XXIV.

His praesidiis instructus, quibus adjiciendae sunt emendationes doctissimorum virorum passim in libris criticis proditae, tum ineditae haud paucae, quas Reiskius cum Brunckio communicaverat*), ad Epigrammata edenda et emendanda accessit. In quo opere ordinem a prioribus Anthologiae conditoribus institutum prorsus relinquendum putavit. Quum enim illi in Epigrammatis describendis argumentorum similitudinem plus minus respexerint, ipse sua cuique poetæ carmina tribuit, poetas ipsos secundum aetates disposuit; a quo instituto nonnisi in Meleagri, Philippi et Agathiae carminibus discessit. Quod autem pristinum illum Cephalae et Planudis ordinem reliquerit, ejus causam reddit hanc (Praef. p. VI.), quod taediosum sit**), plura ejusdem argumenti carmina continua serie legi; quod poetæ per omnes libri partes discerpti non cognoscantur; quod denique, novis cum veteribus confusis, quid quisque primus excogitaverit, quid aliunde

*) Exemplar editionis Stephanianae cum infinitis emendationibus. Praef. p. XXIX.

**) Brunckius in hac parte Reiskii judicium sequitur, quem vide in Praef. Anthol. Const. C. p. XV.

sumserit, non appareat. Verum contra has rationes, primam praecipue et tertiam, prudenter quaedam monuit V. cl. Wytttenbachius in Bibl. crit. T. I. P. II. p. 27. recte existimans, in nova hac, quam Brunckius instituerit, distributione multum difficultatis oriri inde, quod multorum poetarum incerta sit aetas, ut, quo quisque loco ponendus sit, saepissime dubites. Ad hanc difficultatem accedit alia, non minoris momenti, quae ex auctorum incertitudine proficiscitur. Multa enim Epigrammata ad plures auctores referuntur; ut, cui quidque potissimum tribuendum sit, nulla ratione statuere possis. Brunckius quidem in hac parte se Vaticani Cod. auctoritatem sequi passim profitetur; sed praeterquam quod in hoc quoque codice eadem in multis incertitudo obtinet, Brunckius, id quod gravissimum est, Vat. Codicis accurata collatione destitutus, illud consilium suum non constanter persequi potuit. Magna inde enata confusio, multi errores. Nam haud pauca a viro doctissimo inter τὰ ἀδίσπορα relata sunt, quae certum auctorem habeant; alia non suis tributa. Nihil dicam de commistione Epigrammatum poetarum ὁμωνύμων, quorum nominibus gentilia in Codicibus non semper apposita sunt. In his enim Brunckius errores et confusionem nullo modo vitare potuit.

Sensim pervenimus ad eum locum, quem in

hac Brunckiani operis censura tertium fore dicebamus. Sed hic quoque ut via et ratione procedamus, ita agendum erit, ut per singulas confilii, quod Brunckius secutus est, vel certe sequi voluit, partes eamus, et, quid in quaque praestiterit, quid aliis praestandum reliquerit, quaeramus. Prima igitur pars haec est, quod Brunckius *omnia* Epigrammata edere voluit. In hac equidem professione vellem virum doctissimum, certis finibus constituendis, reprehensionis opportunitates exclusisse; tantum enim abest, ut omnia dederit, ut potius multa consulto omiserit et neglexerit. Nihil dicam de Epigrammatis Diogenis Laërtii, quorum nonnulla cum in Planudea, multa etiam in Vat. Cod. legantur, dubitari non potest, quin Anthologiae partem constituerint; haec igitur omisit ad unum omnia. Quod si nulla nisi meliorum cujusvis aetatis poetarum carmina edere voluit, recte fecit; nihil enim illis Diogeniani ingenii foetibus ineptius; si omnia, haec quoque recipienda erant. Idem dicendum de carminibus Gregorii Nazianzeni, longe melioris poetae, quae, ut supra vidimus, peculiare caput Anthologiae Constantinianae constituunt; idem de Epigrammatis Christianis, quae in Codice proximum locum a Gregorii carminibus occupant; idem denique de Cyzicenis. Quanquam duobus his capitibus Brunckii apographa carebant. Hic autem non possumus, quin

doleamus cum Wytttenbachio, Brunckium, cum huic operi tantum laboris et sumtum impenderit, non id quoque egisse, ut Vat. Codicis accuratam collationem Roma nancisceretur; non quidem Christianorum illorum Carminum causa, quibus facile carere possumus, sed aliorum, quibus Buherianum apographum carebat, bene multorum. Hunc autem defectum quodammodo compensavit colligendis plurimis Inscriptionibus, quae quidem versibus essent conscriptae; saluberimo consilio, quod Grotium quoque secutum esse constat ex ejus Praefat. p. XIX. Nec in hac tamen parte Brunckius plane satisfecit morosisoribus. Multas enim reliquit, nec pauciores fortasse, quam recepit. Videtur nimirum in Inscriptionum delectu primum hoc spectasse, ut ea delibaret, quae se et sententiarum elegancia et orationis bonitate commendarent; deinde, ut, quae sincere legerentur, quaeve ipse emendare posset. — Nonnulla vero ex iis, quibus hic Epigrammatum thesaurus augeri potuisset, et, pro editoris consilio, debuisset, non tam reliquisse, quam casu omisisse videtur; cujus generis sunt Epigrammata quaedam, quae apud Athenaeum, Pausaniam, Demosthenem, alios leguntur. Quamvis igitur Brunckius, id quod efficere voluit, ut omnia Epigrammata ederet, non perfecit, plura tamen, quam quisquam ante eum, congesisse videri debet.

Alterum, quod Brunckius sequebatur, erat, ut Epigrammata ederet *integra*. Hoc quam vim habeat, ex comparatione Anthologiae Brunckianae cum Planudea intelligitur. Planudes, quae depravata essent, resecurit; quae praetextata, temere et inepte mutavit. Neutrum sibi licere arbitratus est Brunckius; nec, cum obsceniora carmina in lucem protraheret, apud cordatos et sinceracastitatis viros excusatione se egere ratus est. Operae pretium fuerit, quae de hac operis sui parte verissime monuit (Praef. p. XIV.), audire: „Ab
„his praetextatis, ait, nihil publicis moribus timendum est, quorum corruptelam non augebunt
„duodecim circiter pathicissima quidem, sed graeca
„carmina, de quibus legendis non cogitabunt adolescententes nostri, nisi quos forte Salmasio pares haec
„aetas tulerit. Hos assidua studia, et cum doctrina
„Musisque commercium tutos a libidine praestabunt. Praeterea ne quidquam rescarem, duae
„me aliae impulerunt causae. Non hoc quo vivimus aevo tam verecundi sumus, nec tam facile
„nobis, quam patribus nostris, rubor offunditur.
„Horum enim *ἱξαις* quaedam in libris non ita pridem vulgatis passim jam occurrunt, et quin,
„absque mea opera, cetera etiam pro nata occasione depromenda fuissent, nullus dubito. Tum, ut
„ingenue sententiam meam profitear, iis non magis carere liberalibus studiis deditos debere arbitror,

„quam obscœnis illis Catulli, Martialis, Aufonii,
„Apulejialiorumque, quorum ita contemptæ jacent
„editiones, quas *purgatas* vocant, ut eas de tri-
„vio tollere, nedum unius assis emere, nemo sa-
„nior et elegantior velit.“

Tertium erat denique, quod cum altero arctis-
sime conjunctum est, ut textum daret *quam
emendatissimum*. Hic locus ejusmodi est, ut in uni-
versum nihil de eo statuere possis. Videamus igi-
tur singula.

Veteris scriptoris contextus tum nonnunquam
pro emendato habetur, cum in legendo aut raro
aut nusquam offendas; cum oratio recte dicendi
legibus et elegantiori usui consentanea suaviter de-
currit; cum nulli naevi, nulla vulnera jucundæ le-
ctionis fructum impediunt. Ejusmodi textus si emen-
datus dicendus est, Analeſta sibi hanc laudem ma-
gna ex parte vindicant. Quid enim? ubi carmina
Anthologiae Codicis, quae Holstenius edidit — is
enim Codicis scripturam plurimis in locis religiose
servavit — et quae a Jensio Reiskiove in lucem
prolata sunt, haec, inquam, carmina ubi apud
Brunckium legas, nonne inter hujus et illorum
textum tantum interesse sentias, quantum inter
lignea Daedali, et eburnea Phidiae signa interfuisse
dicunt? Ita ibi omnia horrida, quasi situ et squa-
lore obducta sunt, hic munda et expolita omnia.
Et quamvis in hoc quoque splendore hic illic ma-

culae quaedam reperiuntur, quae purum lumen passim obscurant et impediunt, eae tamen sunt paucissimae pro numero carminum, vitiorumque, quibus in Codice obsita sunt, multitudine. Hoc eum cogitamus, nullo modo facere possumus, quin acre Brunckii in tollendis vitiis ingenium limatumque ejus in lectionibus deligendis judicium cum exquisita graecae linguae scientia venustatisque sensu vividissimo conjunctum ita miremur, ut eum, hac quidem ex parte, summis in hoc genere hominibus parem, nulli facile secundum existimemus.

Verum enimvero non is veteris scriptoris contextus, qui paucissimis difficultatibus laboret, emendatissimus dicendus est, sed is potius, qui ad Codicum fidem certasque emendandi leges ita constitutus sit, ut nihil in eo reperiatur, nisi quod ab ipso scriptore videatur profectum esse. Hinc autem sponte sequitur lex longe certissima, ut, ubi ipsa scriptoris manus indagari nequeat, satius sit vitiosam lectionem relinqui, quam incertam dubiamque in contextu poni; deinde, quod huic legi conjunctum est, ut nihil ab editore mutetur, cujus non reddatur ratio. Ad hanc legem et normam si Brunckii *Analekta* exploraveris, haud facile refragaberis sententiae Wyttenbachii, Viri celeberrimi, qui hujus operis contextum primaria cujusque editionis laude carere judicat, id est, fide et sinceritate. Quam sententiam licet in univet-

sum amplecti debeamus, non tamen defunt, quae ad ejus severitatem leniendam proferri queant. Quae qualia sint, si recte intelligatur, cum ad iudicium de critici in Anthologia versantis partibus stabiliendum imprimis faciat, agendum omnem rem paulo disertius explicemus.

Primo quidem Brunckii textus vitiosus est eo, quod multa pro genuina Codicis scriptura exhibet, quae nonnisi in Apographis, ex Salmasii aliorumque conjecturis profecta, leguntur. Hoc erroris excusationem habet. Cum enim Vat. Cod. nec collationem, nec apographum sincerius scriptum haberet Brunckius, nec fortasse naneisei posset, rivulis contentus esse debuit, cui aditus ad fontes praeclusus esset. Secunda est reprehensio, eaque priore haud paulo gravior, quod multa contra codicum auctoritatem ex conjectura mutaverit, modo sua, modo aliorum. At licere, certis conjecturis admissis, veterum scriptorum textum emendare, in universum non negatur. Nec hoc negari potest, majorem licentiam esse in iis scriptoribus, qui vel in uno vel in paucissimis Codicibus, ex uno forte derivatis, ad nostra tempora pervenerint; cum ex altera parte satis constet, quo major sit Codicum numerus, diversitas, auctoritas denique, eo arctioribus finibus illam licentiam coerceri. Jam utri librorum generi Anthologia accensenda sit, nemo ignorat. Magna ejus

pars in uno tantum Codice servata est; altera, quae in Planudea habetur, ab ipso Planude passim interpolata et corrupta, item ex uno Codice profluxisse videtur, eodem scilicet, unde Vat. Codex profectus est. Nonne hinc sequitur, Planudeae Codices et Codicem Vaticanum, in plurimis partibus, pro uno teste habendos esse? Qui testis ubi corruptus est, nec veritatem indicat, necessario ad ingenium confugere debemus. Emendationes igitur, o felici conjectura profectas, quae, et a Codicum lectione proxime absint, et sensum efficiant, quem ipsa res flagitet, et sermonis generi, quo scriptor, in quo verseris, utatur, consentaneae sint, aliorum denique imitationibus, quae quantum in Anthologia ad veram lectionem prosint, in praefatione monuimus, confirmentur; ejusmodi, inquam, emendationes in contextum recipere cum omnibus concedatur, Anthologiae certe editori nulla ratione negari potest *). Jam

*) Maxime huc pertinent verba Ruhnkenii in Praef. ad Vellejum: „Ne orthographiam quidem, quamvis saepe vitiosam, mutare ausus sum, recte, ut opinor, judicans, in scriptore, qui ex uno tantum Codice prodiisset, nullam religionem posse nimiam videri. Nec tamen ita me primae editioni quasi in servitutem addixi, ut emendationibus sive aliorum sive meis, tam liquidis et certis, ut qui dubitet stuporis notam subeat, locum in textu denegarem.“

hujus generis emendationes permultas invenit Ruhnkenii, Toupii, Pierſoni aliorumque ſagacitas; nec facile ſe quisquam in hunc patentiſſimum campum demisit, quin unam aut alteram conjecturam referret, quae omnes haberet veritatis numeros. Has igitur ſi Brunckius recepiſſet, manum cohibens ab iis, quae ſine integrioris codicis ope perſanari nequeunt, aut certe, Brunckio in illo negotio verſante, nondum probabiliter emendata erant, nemo prudentior ei vitio vertiſſet id, quod in hac codd. penuria nulli non veterum ſcriptorum editori, niſi inepte religioſo, faciendum eſſet. At cum illos fines ſaepiſſime miſſaſſe, ſi negaverimus, ipſi inepti ſumus. Triplex eſt emendationum genus, quibus Brunckius uſus eſt: primum earum, quas grammaticas appellaveris, ubi quid ex neceſſariis linguae legibus mutatur; alterum complectitur eas, quae conjectura nituntur, ſed vera, aut ſaltem maxime probabili; tertium denique mutationes ſupervacaneas aut non ſatis probabiles, aut aperte falſas continet. Poſtremi hujus generis permultae ſunt in Analectis, vel ipſo editore ſatente, qui in Lectionibus paſſim monet, ſe ſcripturam Codicum ſine cauſa idonea ſollicitaſſe, aut minus recte emendaſſe. Nec paucae earum emendationum, quas dignas putavit, ut in contextu legerentur, ita audaces ſunt, ut vix in margine, nedum in
textu

textu locum tueantur. Est hoc Brunckii ingenio proprium, ut, cum in loco depravato, argumento totius carminis perpenso, probabilem sententiam invenerit, ei verba scriptoris accommodet, nihil curans, quantum ipsius emendatio a membranarum lectione discrepet et abhorreat. Hoc cum innumeris exemplis patet, tum ipse Brunckius plus semel gloriatur, se non ex iis esse, qui literarum rimentur apices, sed vi ipsius sententiae sermonisque proprietate bene perspecta, quod sententia postulet et intelligi possit, dare. Laudandum hoc, sed ita, ut et sensus ratio habeatur et literarum; sensus quidem praecipue. Qui non nisi literarum inhaerent ductibus, saepe inepta et a sensu dissidentia extundunt; qui unius sententiae filum sequuntur, ea saepenumero proferunt, quae cum vera esse optes, pro veris tamen habere nequeas. Ejusmodi conjecturae, aliis ad verum reperiendum saepe utilissimae, in notis ponendae sunt, ubi, ut nihil prosint, certe non nocent; Brunckius autem sibi non temperavit, quin multas hujus generis conjecturas in contextum inveheret, aliisque, veterum librorum scriptura abolita, quantum in ipso esset positum, viam ad veritatem reperiendam praeccluderet. Paucis defungar exemplis, sed illustribus. In nobilissima illa de Gallo fabula, qui tympani sonitu irruentem leonem fugabat, quam post alios etiam Antipater

Sid. satis verbose enarravit in Ep. XXVII. v. 5. Gallus vocatur *ἡμιάνωε*, apud Brunckium quidem. At in Planudea p. 426. ed. Steph. et in Cod. Vat. *ἰθεις ἀνῆε* appellatur. Ineptum hoc, fateor, et depravatum; sed quis sibi persuaferit, librarium, cum *ἡμιάνωε* reperisset, *ἰθεις ἀνῆε* potuisse scribere? Nec Brunckio ista sua emendatio satis probabatur. Quare in Notis proponit aliam, recepta non probabiliorē, quamvis, ut fere omnia illius viri, elegantem et poetā dignam. Una litera mutata scribendum est *ἰθεις ἀνῆε*, quod spadonem significat. Haec emendatio, quam Hufschkius, Vir cl. mecum per literas communicavit, sine dubio in textu ponenda est; illae non item. Aliud exemplum occurrit in Epigr. Phaniae VI. Tom. II. p. 53. quod in tonforem scriptum est, qui, arte, quam didicerat, omīssa, in hortos Epicuri transierat. Ibi v. 5. in Codice habetur: *ἔπτυσσε δ' Ἰταλίας ξυρὰ καὶ Θρόνον*. Italiae mentio ab hoc loco alienissima. Brunckius igitur ex Toupjī correctione, sed infelici, edidit: *ἔπτυσσε δ' εἰς ἄλλα καὶ ξυρὰ*. Nec maris commemoratio hic locum habet, sed scribendum certissima emendatione: *ἔπτυσσε δὲ ψαλίδας, ξυρὰ καὶ Θρ.* quam in commentario nostro idoneis argumentis firmabimus.

Cum hac autem textus refingendi ratione, in qua vehementius quoddam ejus ab omnibus vitiis purgandi studium cognoscitur, vitium conjunctum

est aliud, superiore illo gravius, et multis propterea multorum reprehensionibus exceptum. Quis enim unquam *Analecta* paulo diligentius tractavit, quin innumeris in locis incertus haereret, id quod legeret, utrum ex membranarum an ex conjectura manaverit? Comparantes enim *Analectorum* contextum cum eo, quem alii dederunt in iisdem carminibus, summa inter utrumque in multis locis discrepantia fugere nequit, quae num ex conjecturis, in textum admissis, an ex melioribus chartis, quibus Brunckium usum esse novimus, manaverit, in multis locis suspicari magis quam intelligere possumus. Hoc ex prioribus veterum scriptorum editoribus nonnulli sibi licere putarunt, ut membranas corrigerent, nulla correctionum suarum ratione reddita; quae licentia, quamvis errorum foecundissima, in illis tamen viris excusationem habet; in hac autem criticae artis luce non tam faciles sunt homines, quin editori in veterum scripta licentius grassanti subirascantur. Quid, quod Brunckius membranarum lectiones non in iis tantum carminibus commemorare neglexit, quae ab aliis ante eum edita essent, sed in iis praecipue, quae ad suum arbitrium emendata, primus ex codice in lucem protulit? Quod si quis arroganter factum existimaverit, non facile video, quid responderi queat. Habet tamen haec quoque res excusationem ali-

quam eamque duplicem. Prior minus ponderis habet, etsi ab ipso editore usurpata, cum alibi, tum in Notis ad Aristophanis Nubes p. 119. ubi se spatii angustiis conclusum, membranarum lectionem in Epigrammate quodam non commemorasse ait. Nolebat enim hoc opus ultra tertium volumen progredi (Praef. p. XXII.). Nonne autem satius erat, aliquot folia addere, aut e textu quaedam, quae cum Anthologia nihil commune habent, circumscribere, quam, nescio qua chartarum parsimonia, in negligentiae et arrogantiae reprehensionem incurrere? Altera excusatio paulo gravior est. Brunckius cum illud opus fusciperet, abundabat otio, nec dubitabat, quin, quicquid huius esset negotii, intra duorum annorum spatium absoluturus esset. Mox autem insecuta sunt ea tempora, quae clarissimum virum creberrimis interpellationibus ab his studiis avocarēt aliisque gravioribus curis irretitum tenerent (Praef. p. XVI.). Ex frequentibus hisce et diuturnioribus operis intermissionibus rerum inducta est oblivio (p. XXII.), ut, quo quidque loco notasset, non semper in animum revocaret. Faciunt huc inprimis ea, quae alia tamen de causa scripsit Vir cl. ad finem Praef. p. XXIX.: »Quum emendationem aliquam mox in unum, mox in alterum, ut fors ferebat, eorum tam scriptorum, quam impressorum exemplarium, quae mihi ad manum erant, transfer-

»rem oraeque adscriberem, saepe laboris quadam
»impatientia festinationeque mea accidit, ut aucto-
»rem et librum, unde petita esset, adnotare omi-
»serim.“

Summa ergo totius disputationis eo redit de-
nique, Brunckium in Anthologia adornanda bene
de literis meruisse, quod majorem Epigramma-
tum numerum, quam quisquam ante eum, colle-
gerit, plurima primus ediderit; eum tamen hanc
rem integrioris codicis praesidio destitutum ad
finem perducere non potuisse; textum autem de-
disse innumeris in locis egregie emendatum et ex-
politum, fere ubique elegantem et laevigatum,
sed minime integrum et genuinum; fidem eum
denique editoris non praestitisse, nec membrana-
rum lectione diligenter commemorata, nec, qua
auctoritate quidque mutatum sit, rationibus red-
ditis.

Interpretationem Brunckius omnino non atti-
git. Multum tamen minimo labore in hac quo-
que parte lectores adjuvisset, si eorum saltem Epi-
grammatum, quae a veteribus ad historiam, ad
mores, ad antiquitatem illustrandam laudantur,
sedes indicasset. Hoc enim indicio magna isto-
rum carminum pars egregie illustratur, quae sine
eo obscurissima est. Fecit hoc in quibusdam, non
tamen in omnibus nec ubique.

XIV.

De iis, qui post Brunckium Anthologiam attigerunt.

Post Analekta edita pauci, quod mireris, stu-
dia ad Anthologiam direxerunt; sive, ut fieri so-
let, splendido quodam opere edito, hominibus sibi
tumere persuadentibus, nihil ipsorum industriae

ab editore relictum esse, id quod ne Brunckius quidem putavit; sive quod ipsius operis ratio et conditio eos praesertim, qui Criticae operarentur, ab emendandis vitiis deterrebat, quod pauci iis praesidiis instructi essent, quibus et certius quid de textus fide sese allaturos esse sperarent, et viam sibi facilem et expeditam ad Epigrammata emendanda redderent. Textui itaque restituendo qui post Brunckium insigniorem navaverit operam, neminem scio, praeter *Wytttenbachium*, qui in Censura Brunckiani operis in Bibl. crit. Vol. I. P. II. quaedam carmina feliciter tentavit; *Heynium*, in Commentationibus de Prisca Artis Operibus ex Epigr. graecis, quae insertae leguntur Commentt. Societ. regiae Gotting. Vol. IX. et XI.; *Wakefieldium* denique, qui in omnibus fere operibus suis, quae quidem ad criticam spectant, praecipue autem in Sylva critica, Anthologiam crebro ad partes vocavit, multa eximie correxit, alia ingeniose tractavit. Ad interpretationem autem, praeter *Heynium*, qui in Commentationibus illis multos obscuros locos egregie illustravit, duo se, quod sciam, dederunt, pari voluntate, sed successu impari: *Meinecke*, nunc cum maxime Scholae apud Silesienses Rector, et *Manso*, tum temporis in Gymnasio nostro Professoris munere fungens, nunc Vratislaviae Magdalenaecum magna cum laude moderans. Quorum is, praeter *Meleagri in Ver Eidyllum* seorsim editum (Gottinae 1788. 8.), omnia *Meleagri carmina* ex Brunckii recensione repetivit et commentario instruxit, Lipsiae 1789. 8. Nihil fere est in hac editione, unde ad bonas literas, eumque poetam, cujus causa suscepta fuit, quidquam redundet commodi, praeter unam correctionem, utique felicem, quam

commemoravimus, ad Epigr. Meleagri LXVI. Criticam raro et leviter tractat, omnia ad interpretationis finem dirigens; in qua tamen parte multis in locis a vero sensu vehementer aberravit. Erroneae ejusmodi interpretationis specimen exhibui ad Epigr. XXXIII. quod ad cognoscendam hujus commentarii indolem sufficere posse putabam. — Eodem anno prodit ejusdem Poëtae editio, a *Mansone* adornata (Jenae 1789. 8.), viro doctissimo mihiq; a multis inde annis conjunctissimo. Haec vero illam ita superat, ut ne comparationi quidem locus relictus sit. In constituendo textu Brunckium secutus est, ita tamen, ut carmina novo ordine disponeret, et quaedam ex Wyttenbachii mente in contextu corrigeret. In notis, textui subjectis, varietatem lectionis enotavit. Textum sequitur latina interpretatio XCIII. carminum metro adstricta, quam ipsam commentarius excipit. Interpretatio est brevis, perspicua, elegans et plerumque vera. Ejusmodi interpretes si plures Anthologiae contigissent, multo profecto minus laborum et difficultatum nobis superandum fuisset.

Brevi post tempore prodierunt: *Utriusque Leonidas carmina, cum argumentis, varietate lectionis, scholiis et commentario edidit et indice ornavit Albertus Christianus Meinecke.* Lipsiae 1791. 8. In his poetis editori res paulo melius successit, quam in Meleagro, etsi non omnino, nec in singulis. Varietatem lectionis enotavit ex libris, quos habebat, vix tamen satis diligenter; in interpretatione sensum plerumque recte indicavit. Maxime operam dedit, ut carmina similis argumenti diligenter compararet.

His accensendus est Vir doctissimus *Carolus David Ilgen*, Professor Jenensis, qui unum *Leonidae Tarentini Epigramma* amplo commentario instruxit in *Dissertatione peculiari*, quam repetendam curavit in *Opusculis variis philologicis*, Tomo primo, Erfordiae 1797. Etsi interpretandi genus, quod vir doctissimus in hoc Epigrammate secutus est, minime probandum, ut nunc nec ipsi auctori probatur, quippe quod se ultra justos fines immoderata quadam luxurie effundat; multa tamen sunt in juvenili hoc opere praeclare animadversa, praecipue de *Leonidae* aetate, ingenio scribendique ratione.

Haec sunt, quae de *Anthologiae* fatis et historia monenda duximus; in qua narratione hoc praecipue operam dedimus, ut perspicua esset, rebus iusto ordine dispositis; ut vera, cum in rebus ad historiae fidem tradendis, tum in iudicio de libris et hominibus; denique ut nihil omitteretur, quod ad rem faceret. In postrema hac parte facile fieri potuit, ut nonnulla diligentiam meam effugerent; nec tamen omnia, quae quis praetermissa animadverterit, a me ignorata existimet. Prudens nonnulla neglexi, quae ad rem nostram pertinere non viderentur. Ex hoc genere sunt omnia, quae ad iudicium de textus conditione atque de eo, quod in interpretatione praestitum sit, stabiliendum nihil momenti habeant; ut numerosae illae Epigrammatum *Chrestomathiae*, in *Fabricio Harlesiano* recensitae, a nobis autem maximam partem praetermissae. Hoc ne quis prudens et aequus iudex vitio mihi vertat, non vereor; imprudentes et iniquos non curo.

Scribebam a. d. XX. Aprilis 1812 aecxcviii.

COMMEN-

COMMENTARIUS,

IN

CARMINA

VOLUMINIS PRIMI.

MELEAGRI EPIGRAMMATA.

I.

Hoc carmen, quod Meleager Epigrammatum a se collectorum corpori praemisit, in uno codice Palatino servatum p. 81. primus in lucem edidit *Vavassor* in libro de Epigrammate cap. XVI. unde idem repetendum curavit *Fabricius* in Bibl. Gr. L. III. p. 683. integrum; particulam eius *Wolffius* repetivit in *Fragm. Poët.* p. 106. Accuratus, quam ante factum fuerat, ex Codice edidit *Em. Martinus* in *Epist. Lib. IV.* 5. p. 188. sqq. ed. *Wessel.* passim emendatum et illustratum; cuius lectiones, multis tamen ex ingenio immutatis, expressit *Reiskius* in *Notit. Poët.* p. 234. sqq. Anthologiae graecae inseruit, ad *Brunckii* mentem constitutum, *Harlesius* p. 252. Varietatem lectionis codicis Giesensis enotavit *Vir Doctus* in *Biblioth. philol.* Vol. III. p. 4. (Lipsiae 1781.)

Recensentur hoc carmine nomina poetarum, e quorum Lusibus *Meleager* Syntagma suum concinnaverat; et quidem ita, ut singuli poetae cum singulis floribus comparentur. Huc ducebat ipsius operis titulus. Iam vero passim apud poetas commemorantur Musarum Gratiarumque arva, unde poeseos flores nascuntur, quibus, quibus id curae est, inde decerpunt et colligunt. *Pindar.* *Pyth.* τ. I. 'Ελαιώπιδος Ἀφροδίτας ἄρουραν ἢ Χαρίτων ἀναπαύζομεν. *Olymp.* 9. 39. Ἐξαίρετον Χαρίτων νέμωμαι κῆπον, τὴν ποιητικὴν. *Schol. Aristophanis Ranae* 1334. ἵνα μὴ τὸν αὐτὸν φρονίσῃ λαμπρῶν Μουσῶν ἰσθὸς ἐφ' ὅλῃν δάκτυλον. Ex his hortis pratisque carminum flores progigni, prima

fortasse *Sappho* dixit fr. XI. ap. *Bruck*. ubi de muliere rudis et inculti ingenii, οὐ γὰρ πεδύχαις, inquit, βόων τῶν ἐκ Πιερίας. Hinc enata suavis poetarum cum apibus comparatio apud *Platonem* in Io. T. IV. p. 137. ed. Bip. λέγουσι γὰρ δῆπουθεν πρὸς ἡμᾶς εἰ ποιηταί, ὅτι ἀπὸ κρητὸν μελιρρύτων, ἐκ Μουσῶν κήπων τινῶν καὶ ναπῶν δρεπόμενοι τὰ μέλη ἡμῶν φέρουσιν, ὥς περ αἱ μέλιτται, καὶ αὐτοὶ οὕτω πετόμενοι. Ex quo loco plures profecerunt; (vide quae diximus in *Exercitt. crit.* T. II. p. 132. sq.) Qui sibi aliisque ex poetica facultate ornamenta quaerunt, στίφانون πλέκων dicuntur ex Musarum floribus. *Lucretius* L. IV. 3. *juncasque novos decerpere flores, Insignemque meo capiti pectere inde coronam.* *Horat.* I. Carm. XXVI. 7. *necte flores, necte meo Lamiae coronam, Pimplea dulcis.* *Himerius* *Eclog.* X. 13. p. 189. — ὅσα Μουσῶν τε καὶ Ἀπόλλωνος λιμῶνες βρέουσιν. ἐκ' ὧν δρεπόμενος ἀπάσης παιδείας λατὼν, οἷον τινα στίφانون ἡμεῖς, τὴν αὐτοῦ ψυχὴν ἀπείργασται. In vulgus inde receptum, ut poetae dicerentur ὕμνους πλέκων. ut *Pindarus* OL VI. 147. ἀνδράσιν αἰχμηταῖσι πλέκων ποικίλον ὕμνον. *Antipater Sidon.* Epigr. LXX. ἄς μετὰ Πειθῶ ἱπλὸν ἐλίζων Πιερίων στίφانون. Sed vide omnino *Valckenar.* ad *Hippol.* v. 73. p. 170. sq. Nec hic quidem substitit poetarum, sophistarumque audacia. Nam non flores solum; et carmina, sed quaecunque alia concinnata et e diversis partibus composita essent, cum coronis comparabant. Amor quidem apud *Marianum* Schol. Epigr. I. e quatuor virtutibus, quae cardinales vocantur, coronam texit — ἐκ δ' ἀρετῶν στοφάνους πλέκων πλέκων. Poetarum vestigia persequutus *Helianus* in H. A. Epilog. p. 973. causas operis suscepti reddens, δεύτερον, inquit, τῷ ποικίλῳ τῆς ἀναγνώσεως τὸ ἑφαλμένον θηρῶν, καὶ τὴν ἐκ τῶν ὁμοίων βελονγμίαν ἀποδιδράσκων, εἰσιεὶ λιμῶνά τινα ἢ στίφانون αἰρεῖσιν ἐκ τῆς πολυχροίας, ὥς ἀνδοφόρων τῶν ζώων τῶν πολλῶν, ἐμῶν δὲ τῆςδε ὁφείκει τε καὶ διαπλέξαι τὴν συγγραφὴν. Haec paulo fufius, quam pro instituto nostro, persecuti su-

mus, ut intelligeretur, vanam esse *Reiskii* conjecturam, qui *Meleagrum*, cum Syntagmati suo *στεφάνου* nomen imponeret, ad Graecorum morem, quo convivantes coronari et veterum poetarum carmina recitare solebant, respexisse censet. Ceterum, cum Gadareus noster singulos poetas cum singulis floribus, fruticibus et arboribus comparat, in nonnullis quidem similitudinem aliquam aucupatus est, nec tamen in omnibus nec ubique; ut, qui has similitudines in singulis rimari et perscrutari velit, multa opera insumta, vix tamen quidquam praeter argutias prolaturus sit.

1. 2. Priscorum scriptorum more *Meleager* statim ab initio nomen suum et operis suscepti consilium ponit. Protulit hoc distichon *Salmasius* ad Script. Hist. Aug. T. II. p. 81. — Cod. Giesl. pro *φίσις* exhibet *φίση*, quod emendatoris ingenium prodit. Pro *τιόξας* *στεφάνου* *Meleager* aequè bene scripsisset *πλέξας*, ut vulgaris fert ratio; vide *Fischerum* ad Anacr. Od. XXXIX. 14. p. 152. Sed *τιόξην* *στεφάνου* est etiam in Problem. arithm. IV. Tom. II. p. 478. — *ὕμνοθέταν* *στεφάνου* ipsa est Codicis lectio. *ὕμνοθέτης*. *ποιητής*. *ὕμνοθέται* *ποιήται*. *Hesych.* Recurrit idem vocabulum infra v. 44. Epigr. CXXIII. *ἐν Μοῖσαις ποικίλος ὕμνοθέτας*. et Ep. CXXIX. *τὸν ἐκ πάντων ἡθροισμένον εἰς ἑν ἡμοργμένον ὕμνοθέταν βόβλην*, ubi accentu mutato scribendum *ὕμνοθετῶν*. Idem nostro quoque loco fecit *Reiskius*. Sunt tamen, qui *ὕμνοθέταν* adjectivi formam induere et poeticam sive ex carminibus *παχὰν* *coronam* intelligendam esse censeant. Vide *Dorvillium*, qui in Vanno critica p. 155. hoc distichon affert, *μορσοπλὴν* *στεφάνου* vocat noster Ep. CXXIX. Apud *Fabricium* *ὕμνοθέτας* legitur, ut ad *τίς* referatur. V. 4. *ἔξενένηται χάριν*. Hoc *Diocli* munus studiose concinnavit. *Leo Philof.* Ep. I. T. III. p. 128. *βίβλος μηχανική*. *Κυρίως δὲ μὴν ἔξενένηται*. *Theocrit.* Ep. XIX. *χρῆστος ἔξενένησεν αἶψ' ἄθλον*, quod expressit *Macedonius* Ep. XXIX. *ἄθλον, ὃν*

ἔκπευσεν. V. 5. Μαίρις, quae est lectio Vat. Cod. emendavit *Reiskius*. Flores, qui hoc disticho commemorantur, e nobilissimis sunt inter eos, qui coronis intextuntur. De κρήν vide *Bodacium a Stapel* ad Theophr. p. 653. Inde fiebat unguentum praestantissimum, et ipsum κρήν vocatum. Vid. *Salmas.* ad Solin. p. 753. G. Confunditur passim cum λείρις. *Dioscorides* L. III. 126. κρήν βασιλικόν, τούτου τὸ ἄνθος στεφανηματικόν ἐστι, καλούμενον ὑπ' ὀνόμα λείριον. — Elegans est, quod sequitur de *Sappho*: βαίη μὲν, ἀλλὰ ῥόδον. *rosa quidem, sed rosae.* Similiter de *Erinna Antipater Sid.* Ep. XLVII.:

παυροπῆς Ἥριον, καὶ οὐ πολύμοδος ἑσθλῆς,
καὶ ἄλλοι Μούσας τοῦτο τὸ βαιν ἔπος.

qui fortasse profecit ex *Asclepiade* XXXV. βαίης pro δαίης usurpavit *Sophocles* Aj. 292. ὃ δ' εἶπε πρὸς με βαί, καὶ ὁ ὕμνοῦμαι. et *Oedip.* T. 750. πότερον ἔχουσ βαίης. Apud *Epigrammaticos* hic usus non infrequens. V. 7. operarum vitio *Μενελαιπίδου* exhibitum pro *Μελαισιππίδου*, quem poetam dithyrambos editos illustrem fecisse constat, (vide *Xenoph.* Mem. Socr. I. 4. 3. cf. *Suidam* v. *Fabricii* Bibl. Gr. T. II. p. 139. ed. Harl.) sed ἔγκων cum *Martino* ad *sumidam* dithyramborum orationem referri nolim. Ceterum Cod. χορὴν effert; nec aliter *Salmas.* ad Solin. p. 126. D. ubi totum distichon excidit. τορὴν *Reiskii* sagacitati debetur, Hoc poetae altioris spiritus praeclare convenit. *Suid.* τορῆς. μεγαλοφώνως. *Aeschyl.* Agam. 26. Ἀγαμέμνωνος γυναῖκα σημαῖ τορῆς. *Alciphron.* III. 48. p. 382. τορῆ τινὶ καὶ γεγενοτέρῃ φωνήματι χρησόμενοι. *Lucianus* T. III. p. 81. φωνὴ το λαμπρὸν καὶ φθόγμα τορὸν καὶ πρῶμα λογοῦν ἐγγίνετο αὐτῇ. Attigit hanc vocis significationem *Rubnen.* Epist. crit. p. 153. Mox κλήμα οὐδένθης non est *flos labruscae a palmise suo dependens*, quod voluit *Salmas.* ad Solin. p. 126. sed ipsa vitis, ut ap. *Alcaicum Messen.* Ep. XVIII. βίτρον ἢ οὐδένθης ἡμερον. *Schol.* in *Aristoph.* Aves 589. οὐδένθης ἢ πρώτη εὐφροσύνη το

σταφυλῆς. Vide Miscell. Obff. Vol. III. p. 109. *Bod. a Stapel* ad Theophr. L. V. p. 544. V. 9. ἐν δ' ἐκταλῆ. In Cod. *iv.* nec video mutationis causam satis gravem. — In *μυρόπικτον* poeta respexit ad unguentum irinum, quo nullum apud veteres illustrius, docente *Athenaeo* p. 689. D. *Salmas.* ad Solin. p. 332. E. quibus adde collectanea *Bernardi* ad Theoph. Nonum Tom. I. p. 90. — Mox Cod. legit δέλτος, quod *Martinius* in δέλτεν mutavit. Longe elegantius *Reiskins* δέλτοις, qui tamen emendationi suae pretium statuere nesciebat, aliam proponens, priori longe inferiorem, ἥς διτλὸς κῆρ συνέτηξεν ἔργος. *Vassfor* θαλαττός. Amor tabulas, quibus *Nossis* versus inscriberet suos, ipse cera induxit, ἐκέρυσεν. Vide *Valckenar.* ad Herodotum L. VII. p. 617. 35. Quae praecipua quadam venustate commendantur, poetae erotici Amoris manibus facta dicunt. *Propertius*, de carminibus suis locutus, II. 8. 30. modo *Permessi* flumine lavit Amor. II. 22. 17. Affabunt tibi non Arabum de gramine odores, Sed quos ipse suis fecit Amor manibus. Contra de tabulis ceratis, quae verba ipsi ingrata complectebantur, *Ovidius* I. Amor. XXII. 9. cera — quam puzo de longae collectam flore ciusae Melle sub infami Corfica misit opis. Ceterum vix dubito, quin *Meleager* expresserit Epigr. Inc. DXXXIII. p. 261. Λέσβιον Ἥφιστον εὐδὲ κηρίον, ἄδῃ τι, μικρὸν, Ἄλλ' ἔλκον ἐν Μουσίων περιχάμενον μίλητι, — V. 11. 12. ἔδουκνόςιο Codex, *Fabr.* *Reisk.* Nec aliter *Salmas.* qui hoc distichon laudat de Homon: H. I. p. 10. B. ubi sampuchum et amaracum, quae utraque unguentis adhibebantur, diversa fuisse, ex hoc carmine docet. Conf. vers. 41. Vide tamen, quae fuisse disputavit *Bod. a Stapel* ad Theophr. p. 588. Sampuchum inter flores coronarios fuisse, ne alios laudem, patet ex Epigr. Inc. DCCV. — Seq. versu *παρθενοχώραν κέλευν* accipio de tenellis croci filis, ita tamen, ut poeta ad *Eriinae* virginitatem respexerit. *παρθένα μύρτα* dixit

Aristophan. Aves 1099. *delicatulas* interpretatur *Beckius*. Nec alienum fuerit, *intactum crocum* interpretari, ut flos ab integritate laudetur. *Cyparissos* incaeduas circa tumulum *Alcmaeonis* *Arcades* *παρθένους* appellabant, teste *Pausan.* VIII. p. 646. quem locum *Valckenarius* excitat ad *Eurip.* *Hippol.* 1005. p. 271. A. V. 13. 14. *λάληθρον* Cod. est lectio. *λάληθρον*. *Vauass.* *Hyacinthum* literis αὶ αὶ inscriptum, *λάληθρον* appellat poeta, audacius quam *Theocrit.* *Eid.* X. 28. γραπτὰ ὑάκινθος, sed *Moscho* praecedente II. 6. νῦν, ὑάκινθος, λέλει τὰ ἐκ γράμματα. *Ausonius* in *Cupid Cruci* Aff. v. 12. *Et tragico scriptus gemis Salaminis Aëas*. Quod inter omnia *hyacinthi* genera nullum hoc signum habet, nihil interest, (*Salmas.* ad *Solin.* p. 860. sq.) cum quicquid est veterum poetarum in hac fabula consentiat. Consulendus inprimis *N. Heins.* ad *Ovid.* *Metam.* X. 215. et *T. Hemsterb.* ad *Lucian.* T. II. p. 291. ed. *Rip.* — Mox *δάφνης κλάωι μελαμπέταλον* convenit cum *Theocrit.* *Epigr.* I. μελάμφυλλοι δάφνηι. *Samius* is est, cuius duo *Epigrammata*, quae in *Planudea* p. 568. et 569. *Simmiæ* tribuuntur, exhibuit *Brunckius* T. I. p. 485. V. 16. *ἐξυπόρεν* ap. *Vauass.* legitur. In Cod. est *ἐξυπόρεν*, quod tuetur *Salmas.* de *Homon.* p. 83. E. et de *pinu* interpretatur, in *cacumen* procedente, quo a *picea* differt, cuius *rotundior species*. ut *ἐξυπόρος* a *πέρω*, *τρανισφodio*, sic *ἐξυπόρος* a *πέρω*, *cerebro*, derivandum, admodum cognatae significationis verbis. §. p. 2.] V. 17. *βλαίσην πλατένηστον* de *platano* *pasulis ramis diffusa* accipio, quae vulgo est *κρυφολαφής*. Vide *Rubuk.* ad *Tim.* p. 27. et *πλατένηστος αἰρεῖα* apud *Erycium* *Ep.* I. sive *βλαίσην*, ap. eundem XIV. Eodem sensu *Simmiæ* *Epigr.* I. *βλαίος Ἀχαιοῖντις κισσός*. — In fine versus Cod. αἰνῆ; exhibet, quod vitiosum esse vidit *Marsinus*, αἰνῆ; debetur *Reiskio*; commoda lectio; an genuina, dubitari potest. *Proprium nomen*, quo *καρῆς* patria significetur, sub vitiosa codicis lectione la-

tere censebat *Manso*. V. 19. στεμβρον. Intelligitur serpyllum sylvestre, quod coronis nuptialibus addi solebat, Veneri sacrum. *Ovid. Fast. IV. 869. Cumque sua dominae date grata sisymbria myrto, Textaque composita juncea vincla rosa.* Vid. *Bod a Stapel ad Theophr.* VI. p. 690. V. 21. Δαμάγητον. Cod. Vat. et sic *Salmas.* ad *Solin.* p. 126. F. Reliqui Δαμαγήτον, quod et ipsum probum foret, nisi poeta orationis structuram mutare voluisset. — νευφελῶ μέλιτος. Monet *Martinus, Callimachio* acerbum vel acce meli tribui ob poema in ibidem neditum. Videtur poeta illuc respexisse; sed potest quoque simul ad copiam vocum rariorem et enunciationum obscurarum crebrasque allusiones ad ignotas „vetustate fabulas respexisse, ob quae dudum est, quod „*Callimachus* grammaticorum crux audiat.“ *Reisk.* Mihi *Martini* sententia videtur verior; ita tamen, ut poeta non ad ibidem solum, sed etiam ad Iambos et Choliambos respexerit, in quibus eum, *Hipponactis* exemplum secutum, bilem et virus eromuisse probabile est. Ut autem poetis et omnino omnibus, qui dicendi facultate pollent, mellis copia tribui solet, (vid. *Senecam* in *Anth. Lat. T. I. p. 598. CIL. Cuius Cecropio pectora melle madens; quem versum hinc sumit Martial. VII. 68.*) sic, isquem poetica facultate ad inimicorum injurias ultiscendas abusus esse constat, melle quidem, sed acerbio et odioso usus esse dicitur. Notum est mel Ponticum, quod qui gustaverant, ἐξάντους δυσχερῆσαντες, ὅτι πικρὸν ἔστι καὶ ἀγρύ, quae verba sunt *Dionis Chrysost.* Or. IX. T. I. p. 290. Idem gustantibus furorem injicere putabatur, teste *Aeliano H. A. V. 42.* ubi vide quos laudat *Schneiderus* p. 166 qui in *Auctario ad calcem Friderici II. de Venet.* p. 164. remittit ad *Ptyssonet Traité sur le commerce de la mer noire* T. I. p. 285. Hinc τὸ πικρὸν μέλι in re amatoria passim. V. 23. 24. λουίζα. Inter flores coronariorum recenset *Dioscorides* III. 114. *Athen.* XV.

p. 681. F. — *Ἰὲν Μούσῳ γεν ἄμινον Martin.* alii *Μούσαιον*. Prius est in cod. nisi quod ibi *ἴδ' ἐν*. Vitium suboluit *Martino*, nec dubitare licet, in *ἄμινον* latere floris aut rami tenelli nomen. *Reiskius* tentat *ἀμειναις* (vid. *Hesych.*) et *ἄλινον*. utrumque male. Unice vera est emendatio *Heynii* in *Ephemer. Gotting.* anni 1789. nr. 88. *ἄμινον* corrigentis. De amomo, celeberrimo olim aromate, hodie ignorato, multa disputat *Salmas.* de *Homon.* c. XCI. p. 135. sqq. Significatur autem verbis *ἃς Διὸς ἐκ κούρου εἶχαν ἑπικυμμένην* poeta *Dioscorides*, cujus Epigrammata in fine primi Voluminis leguntur. Similem circumscriptionem nominis *Apollodori* habes Ep. Incert. CXc. *δῶρον Ἀπόλλωνος θεῶν εἶχαν ἐπικύλην*. — Pro *ἴσχεον*, quod est in Cod. nonnulli *εἶχαν* exhibent. V. 25. Pro *ἡγχεῖσπον* nonnulli *ἡγχεῖσπον* habent. Vide ad v. 21. *μαινάδα βέτρην* vocat uvam *vino ebrians*, quam *Diodor. Zon. Ep. III. μεθυπίδακα* appellat. — *πέρσεν τ' εὖ*. Cod. Vat. Reliqui *δ' εὖ*. Deinde *σχόινον* Cod. quod etiam *Salmasius* habet in *Hyle Iatr.* p. 121. C. et 137. B. *σχῖνον* est ex emendatione *Reiskii*. Codicis lectionem *Salmasius* de flore junci odorati interpretatur, de quo junci genere multa collegit *Hodaeus a Sr.* ad *Theophr. IX.* p. 1008. sq. V. 29. *σμυρναίους τε κλάδους*. *Salmas.* ad *Solin.* p. 367. G. recte. licet ipse *Salmasius* sibi non constans aliter exponat ejusdem operis p. 607. F. et in *Notis ad Simmias Ovum* p. 161. *Nicaenestum Sammium* fuisse ex *Arbenaco* p. 671. constat. *Brunck.* At in primo quoque loco, quem Br. laudat, *Salmasius* non *σμυρναίους*, sed *ἡμυρναίους* in codice scriptum esse ait. Ibi autem *μυρρηναίους* legitur. *Martin.* *μυρρηναίους* dedit, *Vauvassor* *σμυρναίους*, quod falsum. Idem *εμύρην* et *μύρην*, quo arboris lacryma proprie intelligitur, quae unguentum per se faciebat. *εμύρην* *Συρίην* inter pretiosa unguenta numerat *Philodemus* Ep. XXII. — Pro *σμυρναίους* Cod. *Σμύρην* exhibet. V. 31. *ἡμυρνήσιο* pro poetæ nomine

habebat *Reiskius*, qui vers. sequ. emendavit *παύδ δδ καὶ καὶ δδ δδ δδ*. Quam emendationem cum *Brunckius* in textum recepisset, mox eum facti poenituit, et in Lectio-
nibus codicis scripturam censuit revocandam. Verba
ejus sunt: „*Amometum*, plane incognitum hominem, in
poëtarum censum referre non oportuit. *Parthenidis* ut
„scripta, sic interiisset nomen, ni poëtriae memoriam
„servaret hic *Melaagri* versus.“ *Amometus* tamen pas-
sim commemoratur ap. veteres, quorum loca collegit
Schneiderus in *Peric. Crit.* p. 110. quamquam poëtam
huius nominis fuisse, nemo veterum prodidit. *Parthe-
nida* commemorat *Martial.* VII. Ep. 68. ubi de poëtria
agi, dubitari nequit, quamvis vitiosa sit illius loci scri-
ptura. — *διακρίζων* dictum, ut supra v. 26. *ἐμμελῆς*,
V. 33. Vitiose *Marlin.* ἀνακρινῶντα. *Bacchylidis* carmina
Melaeger aristis comparat; *λεῖψανα* dum dicit, an signifi-
care voluit, jam suo tempore multa de *Bacchylidis* car-
minibus intercuisse? Aliter haec accepit *Manso*, qui
Bacchylidis carmina *dulcium Musarum reliquias frugiferas*
appellari censet, ut intelligatur, Musas ipsas poë-
tae carmina sua didicisse, omnemque gloriam ex illis pro-
ficiscentem, concessisse. V. 35. Ipsam Codicis lectio-
nem *Brunckius* repraesentavit, cum *Vauvassor* et *Dorvill*,
in *Vanno crit.* p. 570. *Ἀνακρινῶντα γλυκὺ κ. μ.* exhibeant.
Ἀνακρινῶντα sincerum esse apparet ex v. 21. 25. 45.
ubi non flores, sed ipsi poëtae coronae intexuntur. Mi-
rari tamen subit, poëtae nomini non florem aliquem,
sed μέλισμα νέκταρος subjici; ut, si sincera sit lectio, *Me-
leagrum* in hoc loco allegoriae, quam instituit, immo-
morem fuisse dicendum sit. Duriusculum quoque μέ-
λισμα νέκταρος de carmine *nectarico* sive *praedulci*; quod
tamen ex *Ansipatrō Sidonio* Ep. LXXV. derivatum viden-
tur, ubi de eodem poëta: ὃ σὺ μέλλεδον, βάρεβεν, ἀνεκρόβην
νέκταρ ἠναρμόνιον. ubi vide notas. — Sequ. versu *ἐνδύμιον*
de proprio poëtae nomine habebat *Martinius* et *Fabrianus*.

cus, quem vide Tom. IV. p. 461. Harl. Contra sentit *Reiskius* in Notit. Poët. p. 183. Hoc mihi intelligere videor, Meleagrum polliceri, se cum ex lyricis, tum ex elegiacis *Anacreontis* carminibus nonnulla coronae suae impliciturum esse. Vide tamen, an corrigendum sit:

ἰς δ' ἱαλγους, εὐκατορον ἀνθήμας.

i. e. ἀμυλῆς δὲ ἱαλγους. Ceterum εὐκατορον non legitur in Cod. sed εὐκατορον, ut etiam exhibet *Salmas.* in Praef. Hyl. Iatr. p. 4. V. 37. *Brunck.* ex φερβήε edidit, quod etiam *Vauassor* habet; in Lectt. autem lectionem Codicis ex φερβήε restitui jubet, provocans ad *Salmas.* in Plin. p. 280. D. cuius verba adscribam: „Propter virulentiam et acerbitem carminum, quod sumsit ex operibus Archilochi, assimilat flori herbae hippophei, quam vocat φερβήν σκολιότριχα. Nam φερβή est herba. — Hippophaes flores habet racemosos, ut hedera. Ideo in corollis locum haud secus atque hederæ corymbi habuerit. Radix incisa succum fundit. Nam ἐπιζωθῆν eam scribit Dioscorides. Hinc μισρὲς σφράγγας ἀπ' ἀκνῶν Archilochi appellat, pauca excerpta e vasto oceano scriptorum ejus. Et simul alludit ad naturam herbae, cui scripta illius confert, quæ ἐπιζέται et cujus succus κατὰ σφράγγα guttatimque fluit. ἄθος ἀκνῶδες, πρὸ ἀκνῶδες. Male in membranis ἀκνῶδες. Flos quidem ipse minime spinulentus, sed quia herba ipsa tota spinis horrida, ideo ἄθος ejus ἀκνῶδες vocat. Mordacia porro catmina et dentata, qualia Archilochi erant, rite fulloniae spinae comparat.“ Haec ille; qui cum verba μισρὲς σφράγγας ad guttas liquoris e radice destillantes referat, egregie arguitur. Reliqua fortasse probanda, ut fecit *Bodæus* a *Snæpel* ad Theophr. p. 630. ubi hoc distichon ex *Salmasii* commentario profert et interpretatur. Sed ipse *Solini* interpres, quæ loco laudato pronuntiaverat, eadem revocat in Praefat. ad *Homon.* H. I. p. 4. ubi fide antiquissimi libri legendum ait:

ἐν δὲ καὶ εὐφρόβης σκολιότριχος ἄνθος ἡκύνθη

Ἀρχιλόχου ἑμικρὰς στράγγας ἔκ' ὠκυανῶ.

eumque locum accipiendum esse de spina euphorbii, quamvis coronis minus apta, respondente tamen *Archilochi* ingenio. Repetita deinde interpretatione verborum ἑμικρὰς στράγγας, quae ad plantae succum stil-
latim defluentem referenda censet; ἔκ' ὠκυανῶ ad-
jectum existimat, ut intelligeretur, spinam euphorbii in Atlante prope Oceanum legi. Tantopere *Salmasius* sibi a doctrinae qua abundabat copia illudi passus est. Certum est, *Meleagrum* hoc voluisse indicare, *se e tot et tantis Archilochi operibus pauca et parva coronae suae inseruisse*, quae *Dorvilli* verba sunt ad *Charisonem* p. 712. Magis tamen ad genus carminum a *Meleagro* selectorum, quam ad numerum respici putaverim. Ex nostro colo-
rem duxisse videtur *Leonsius* Ep. XXII. T. III. p. 108. de citharoedo quodam:

ἦν γὰρ ἔτι προτέρῳ μάλιν δλγν τις ἀποΐμῃ

ἐν αἷς εὐζωμένη καὶ φρεσὶ καὶ παλάμῃς.

Pro μικρὰς, quae ipsa est Cod. lectio, *Hemsterhusius* ad *Aristoph.* *Plut.* p. 296. μικρὰς scribendum proposuit; nuper in idem incidit *Wakefield* in *Sylv. crit.* T. III. p. 131. qui μικρὰς στράγγας opponi putabat γλῶσσῃ νέκταρι versu 35. Sed Codicis lectionem satis tuentur, quae *Dorvillius* l. α. de hoc disticho contra *Hemsterhusium* disputavit. V. 39. 40. Profert *Salmas.* ad *Solin.* p. 93. C. ubi de colore cyaneo et purpureo agit, et p. 579. G. — In fine versus Cod. Vat. vitiose ἡκύνθης ἰσθῆς. Mox *Vavass.* ἐν δὲ pro ἐν dedit. De *Polyceto* poeta nihil constat. V. 41. 42. Exhibet *Salmas.* de *Homon.* H. I. p. 10. B. ubi Παντογέτου habet, quod etiam *Reiskius* e *Fabricio* adoptavit. Sed proba est vulgata. Vide ad v. 21. Cod. Vat. ἐδάραμαρακην. Amaracus inter herbas unguentatias praecipuum locum tenet. *Salmas.* ad *Solin.* p. 332. E. Multa de unguento amaracino collegit *Bernard.* ad

Theophr. Non. T. I. p. 59. — Pro *κοῖτις*, quæ Cod. est lectio, *Martin. holden*, *Vavasser holden* habet. — Sequ. versu, ubi *Salin.* vitiose *σῆμα* exhibet, *Antipater Siderius* significatur per *φολιόεαν κόπρον*, quem florem pro ligustro habere solent, improbante *Bodæo a Stapel* ad *Theophr.* I. p. 63. In Ascalone eum et Canobo, Aegypti urbibus, provenire docet *Dioscorid.* I. c. 124. — V. 43. καὶ μὴν καὶ εὐφραν Cod. Vat. et sic hunc versum laudat *Westen.* ad *Marcum* XIV. 3. et *Bodæus* ad *Theophr.* p. 662. et 1018. qui Syriam nardum vocari docet, non quod in Syria nascatur, sed quod ab Indis in Syriæ emporia deferatur; quæ est sententia *Salmasii* ad *Solin.* p. 746. sqq. qui epitheton *εραγυόεσσα* explicat p. 748. C. 1). *Affyriam nardum* vocat *Horas.* II. Od XI. 16. Cf. *Tibull.* III. 6. 9. — καὶ μὴν καὶ εὐφραν exhibent *Salmasius* ad *Plin.* p. 76. 741. 746. 751. et de Homonym. H. I. p. 129. et *Marsinus.* *Vavasser* autem et *Fabricius* καὶ μὴν καὶ ἔφραν, de poetâ *Aria* cogitantes. — In sq. versu *Ἐρμολέου* nomen latere acute perspexit *Marsinus*, *Bodæi* errorem exagitant, qui ad *Theophr.* IX. p. 1018. hunc versum sic vertit: *Hymnis causatum, celebratum Mercurii donum.* vide ad v. 24. Quæ terra *Hermodorum* genuerit, non constat; ut proinde ignoremus, quid tribuendum sit interpretationi *Reiskii*, qui Syria nardo poetâs patriam significari censebat. — V. 45. *Ποσειδώνων* Cod. Vat. et *Mart.* — Poëtis, qui hoc disticho commemorantur, *agrestes campi flores* tribui, quod e bucolicorum numero fuerint, acute coniecit *Reiskius*, qui et sq. versu *Ἐκκλίδου* nomen de *Asclepiade* interpretatur, rectius quam *Marsinus*, qui de *Theocriso* cogitabat. *Ἐκκλίδου* mentionem facit *Theocrit.* VII. 40. ubi *Schol.*: *Ἐκκλιδίου φησὶ τὸν ἐπὶ τῶν ἀντιγράφων, ὃς εἶναι Ἐκκλίδαν.* Qui locus non fugit *Manfisonis* diligentiam. Nisi perversam *Reiskii* omnia mutandi libidinem tot exemplis haberemus. cognitam, mirum profecto accideret, quod eum hoc loco, cujus

verum sensum primus perspexerat, variam conjecturam tentantem videmus. Corrigit enim: ἀρόρης Σικελιδῶν ἀνέμοιοι, *flores agri Sicelidarum, i. e. Sicularum, ventis fatos.* ἀνέμοι ἀνέμοιοι φύματα anemonae sunt, qui *flos nunquam se aperis, nisi venso spirante, unde et nomen accepit: Plinius XXI. 23.* Vide N. Heinsum ad Ovidii Metam. X. 737. *Brevi est tamen usus in illis, Namque male bac-temsem et nimia brevitare caducum Excusiunt iidem, qui praeflant nomina, venti.* Quae est optima et uhice vera lectio, pro ea, quae olim obtinebat: *qui perfiant omnia.* Anemones nomen certo cuidam flori tributum, postea de pluribus usurpari coepit. *Hesychius: ἀνέμων — πᾶν φύτον παχίως ἀπὸ ἀνέμων φθιπέμενον.* Vide *Bodaeum* ad Theophr. VI. p. 702. *cujus inepta etymologia, ab ἄνεμος et ἄλλω sive ἔλλωμι, neminem hodie in errorem inducet.* Ceterum hunc vers. laudat *Salmas.* in *Homon. H. I. p. 26. B.* — §. 3.] V. 47. χρύσειον. Cod. Vat. χρύσειον καλῶν. *aureum surculum, sua ipsius virtute undique sub-
n-
gensem.* De praestantia argumenti Platonis carmina commendari, statim, ni fallor, liquet, minus autem, quam plantam, quamve arborem noster animo sibi finxerit. Respicere tamen poterat ad chrysocomen herbam, *cujus corymbos ab auri fulgore laudat Plinius XXI. 8.* *Manso.* Divinum Platonem significare voluisse *Melagrū* suspicor; qui adeo, ut Deorum omnia aurea sunt, *aureum tantum* ad poetarum coronam attrulerit. Apolline nato, χρύσειον δένδρον γένεθλον ἔργος ἱλαίης. *Callimach. H. in Del. 262.* Fortasse *Melager* hunc locum, fortasse alium, qui nos latet, respexit. — V. 49. *Ara-* *tum* propter astrorum notitiam palmae procerae comparat poeta; quod probe intellexit *Reiskius*, qui in reliquis arguitur. Optime *Manso:* «Humilibus abjectis, altiora, nimirum astra ipsa, Aratus petierat. Hinc recte carmina ejus comparat *palmae ad coelum tendenti* seu *procerae*, e qua tamen nil, nisi περυσόβανος ἱλαίης, *prima*

„*namorum flagella* (intelligo leviora carmina) coronae
 „suae intexuerit.“ Sequi. versum expressit *Philippus*
Theff. I. κλοταδένδρον Πιερίης κίρκης πρωτοφύτον κέλυνας. —
 V. 51. λωτὸς propter odoris suavitatem coronis adhibe-
 batur. Vid. quae collegit *Fischer* ad Anacr. IV. 2.
 p. 20. — In φλογί, quod iridis genus est a flammeo
 fulgore dictum, (*Salmas.* Hom. H. I. p. 29. G) poeta
 ad etymologiam nominis φαῖδριμον a verbo φαίνεσθαι re-
 spicere videtur. — Verbis βεδὺς δμυχ flos significatur,
 vulgo βεδφθαλμος vocatus, recentiorum βαλαμίνη. *Salmas.*
 Hom. H. I. p. 35. E. — In hoc vers. v' omittit *Fabr.* V. 53.
 φαλάκρητον *Martin.* quae Cod. est lectio. φαλακράειν *Va-*
vassor. quod de *Theodoridae* patria explicare conatus est
Reiskius in Notit. poet. p. 216. Hic quidem interpre-
 tationi praeferenda erat ejusdem emendatio φιλάκρητον,
 quam *Brunckius* recepit. Eandem tuetur Cod. Giesl.
 ut igitur duos in eandem coniecturam incidisse appareat.
Serpyllum σταφανημακτιδὸν esse tradidit *Dioscorides* III. 46.
 Cf. *Snid.* v. ἱερυλλος, et *Bodacum* ad *Theophr.* VI.
 p. 692. sq. — Cod. Vat. ἱερυλλον habet. — V. 55. νι-
 δροφα, Codicis lectionem, temere tentavit *Reiskius*, for-
 mam antiquis incognitam νιδροφα in textum inducens.
 Habemus νιδρέπτων βωμῶν in carmine inter *Theocritum*
 XXVI. 8. Φαλλοδὺς νιδρέπτου ap. *Oppian.* Hal. a. 198.
 νιδρεπκίς κλάδους ap. *Adian.* H. A. IV. 10. Melius igitur
 scripseris :

Ἴρην πολλὰ νιδροφα.

ramos recens alios, i. e. *recenses simpliciter.* Adjectiva a
 τρέφω composita passiva significatione non minus gaude-
 re, quam transitiva, satis constat. εὐτρεφός, *bene nutritus* ;
 ἐμειτρεφός, *simul educatus* : et alia permulta. Ἴρην νιδρέπτα
 sunt ap. *Apollonium Rhod.* III. 1400. Quod si tamen
 nihil mutandum existimaveris, poeta hoc quoque loco,
 ut v. 35. allegoriae immemor fuisse videri debet. —
 Mox pro τοῖς δ' *Vavassor* τῆς δ', quod *Fabr.* secutus est. —

Seq. versu πρώϊμα Vat. Cod. πρώϊμα *Mart.* Fallitur *Marsinus*, quum *Meleagrum* ταῖς ὁ' ἅμα Μοῦσας κ. λ. significare putat amicorum, suorum et sui temporis poetarum carmina. Recentiorum lusus ἔρμα sunt νεύραφα; sed Μοῦσας εφετῆρας Μουσῶν vix aliud quidquam nisi ipsius *Meleagri* sunt carmina. Ceterum ex hoc disticho apparet, *Meleagrum* non omnium poetarum, quos in coronam intexuerat, nomina recensuisse, sed tantum antiquiorum. — V. 57. ἡλλά. Hoc opus, hanc coronam, amicis meis offero et dedico. μύσταις Μουσῶν. qui Musarum sacris operantur. Virum, Musarum artibus gaudentem, *Himerius* ταῖς Μουσῶν τελευταῖς ἐπισκευήσαστα dicit *Orat.* XVI. 6. p. 689. Frequenter sane artes eruditae μυστήρια, ἔργα, quique ad eas incumbunt, μύσται vocantur a sophistis praesertim, et qui sophisticum dicendi genus sectabantur. Exempla quaedam collegit *Wernsdorf.* ad *Himer.* *Ecl.* X. p. 177. *Passeratius* ad *Propert.* III. *El.* I. 4.

II. Vat. Cod. p. 607. E. ut *Reisk.* in *Notit. Poët.* p. 243. e Cod. *Lips.* 245. *Manso* ex *Brunchii Anal.* nr. XLVII. p. 23. Primum distichon protulit *Salmasius* ad *Script. Hist. Aug. T. II.* p. 81. Praefationis loco hoc carmen, quo puerorum coronam nectit, *Meleager* praeposuisse videtur ei carminum suorum parti, quae *Epigrammata* complectebatur παιδικά. Hanc vero coronam non ab ipso poeta, sed, ut par erat, ab Amore contextam, Veneri dedicat. V. I. χρῆ Vat. Cod. τρυγῆν, fructus colligere, flores decerpere. *Achilles Tat.* I. 8. p. 24. μὴ παραδῆς εὐμορφεὶ τρυγῆσαι ῥόδον ἀμώρῃ γυναικῇ. *Julian. Imper.* *Ep.* III. ἄνδρῶν τρυγᾶται ῥιζόδιν. Hinc ascendam sibi sumere et frui simpliciter. Vide ad *Macedonii Ep.* I. T. III. p. 111. — ψυχασίας ἔρως habet *Reiskius* ex Cod. *Lips.* cum in *Vatic.* ψυχασίην legatur. Codicis lectionem repudiavit *Brunchius*, quod ψυχασίας Amoris sit epitheton. Satis hoc commodum foret, quam;

vis, in Anthologia quidem, nullus alius locus sit, ubi amor eodem epitheto gaudeat. Sed, ne quid dissimulem, nulla fuit a Codicis lectione recedendi causa. *ψυχαπάτης* is est, qui blando delinimento animum fallit; tum ad quodvis *animi oblectamentum* transferri potest. *Blandum et jucundum somnium* Meleager *ἄπτην ψυχαπάτην* vocat Epigr. CIII. Et sic passim *ἀπάτη* pro *oblectamento* ponitur. Pulcra vasa *ἔψως ἀπάτην μένον* esse dicit *Clemens Alex. Paedag. II. p. 183.* *ψυχγωγίαν* et *ἀπάτην* junxit *Dio Chrysost. Or. XXXII. p. 362. A.* quem locum cum aliis laudat *Pierſon* ad *Moerin* p. 65.: *ἀπάτη, ἢ πλάνη παρ' Ἀπτικοῖς ἢ τέρψις παρ' Ἑλλήνων.* Nihil itaque mutandum; nisi forte duplex epitheton, voci *ἐτέραν* additum, satis gravem emendationis causam existimes. Verum nihil apud hosce poëtas frequentius. — V. 3. *κατέπλεξε.* Cod. Vat. Recte. — V. 5. *καὶ μὴν* *Reisk* contra Cod. fidem. Mox idem cum Vaticano *ἐτέπλεσεν ὡς ἀπ' ἡ.* *Eis ἴδον.* Nostrium dubio procal ex *Bruncckii* conjectura in textum venit. Sed vereor, ut poëtae manus sua restituta sit. *ἴδον ἀπ' ἐκείνης, rafa de spinis decerpsa.* Cf. Ep. Inc. XX. — V. 7. *κροκάθῃ κρόκον.* Crocus coma flava, *ξανθῇ τεύχε,* conspicuus. *Moschi* Europa v. 83. *ξανθοῖο κρόκον θύεσσεν ἰθυσαν.* Laudat hunc versum *Salmas.* ad *Solin.* p. 76. C. — Sequ. versu Cod. Vat. *ὀβελίδην.* — V. 9. Hunc versum respexit *Alberti* ad *Hesych.* v. *ἀβρουκαῖ.* ὁ τὴν πόρην φαιδρὸν ἔχων. Vide Epigr. XXX. — Omnes, quos nominatim recensuerat poëta, complectitur verbis *ἱμερτοῦς κλῆνας ἡγετῆς, pueros et pulcritudinis et morum praestantia conspicuos;* et Tyrum, patriam, tot pulcris pueris insignem, felicem praedicat: *ἀβίστην νῆσον Τύρος.* Insulam Tyrum vocat iterum Epigr. CXXIII. Vide *Valckenar.* ad *Phoeniss.* p. 212. Laudat hoc hemistich. *Spanb.* de *Usu et Pr. Num. T. I. p. 660.* *πορίστου* etiam *Reiskius* habet, idque ex *Salmasii* emendatione in *spographa* quaedam fluxisse suspicor. Cod. enim

enim Vat. *μυρόπινον* legit, qua voce *Meleager* usus est Ep. I. 9. V. I. LX. 2. Ceterum junge ἢ τὸ ἄλσος Κύπριδος ἔχει, *Ἀποφύρον καλλῶν*, i. e. *καλλῶν ἄνθη φέρων*. Sic haec explicari possent; cum tamen infra Ep. XXXI. pueri *δισσὰ Κύπριδος Ἀποφύροι* appellentur, fere probo conjecturam *Schneideri*, *Ἀποφύρων* legentis. In idem ultro incidit *Manso*.

III. Vat. Cod. p. 581. Inter *Serazonis* Epigrammata edidit *Klort*. nr. XXIII. (*Manso* nr. III. p. 6.) Tractavit *Schneider* in *Peric. crit.* p. 24. et 113. Ad puerorum amorem, muliebri amore praestantiorē, poeta se convertit. Comparandum Ep. inter *ἄλλων* III. p. 151. quod bonum poetam auctorem habet:

πλεῖστερον τόδε θάλασσε ἴσον δυνατότερος ἄρσεν
 ὁμηγερέας, τόσσον γὰρ πῶτος ἐξήταρος.

Quaedam apographa formas vulgares exhibent pro doricis, quae in Codice leguntur. Cod. Dresd. *κύπρις ἁ θῆλ.* Venus ignem jaculatur, *βάλλει*, quo pectora muliebri amore incendat. Passim Venus filii sui armis instructa occurrit. *Theocrit.* Eid. XI. 15. *ἔχθιστον ἔχων ὑπερῆδον ἱλεις, Κύπριος ἐκ μεγάλας, ἃ οἱ ἦπατι πᾶσι βέλειται*, cf. *Moschum* Eid. II. 16. Praeiverat *Pindar.* Pyth. IV. 380. et *Euripides* in *Medea* 633. — Ut Venus muliebri, sic Amor puerili praestit desiderio, *ἡμιχαῖ*. Hoc verbo primus, ni fallor, in hunc modum usus est *Anacreon*, ap. *Eustathium* II. p. 1442. 47. *τὸ τῆς ἡμῆς ψυχῆς ἡμιχαῖος*. *Plutarchus* de Amore disputans T. II. p. 759. D. amatorius furor, inquit, οὗτοι ἄλλον ἔχει θεὸν ἐπιστάτην καὶ φίλον ἢ τοῦτοι, ἢ τὸν ἐργάζομεν. δεῖναι ἡμιχον Amorem vocat *Hermesimach* in Elegia v. 85. Deinde quicumque alicui rei praestit, eamque administrat, ejus ἡμιχας dicitur. Exempla collegi in *Animadv.* in *Euripid.* p. 308. add. *Wernsdorf.* ad *Himer.* Ecl. XXXVI. p. 315. — §. p. 4.] V. 3. *καὶ ἔψω; ὡς τὸ πορὶσσιμον ἀνέjungam?* De animi inclinatione passim. *Lucian.* T. II. p. 401.

καὶ μοι γυναικὸς δικαστῆς ἴσος, ἐπεὶ μὲν εἰς ἑτέρον σε τοῦ πάθους
 ῥέποντα ὄρω, πατέρους ἀμείψας ἄγῃ, τοδὲ φιλόπαιδας ἢ τοδὲ
 γυναικίαις ἀμεινίζοντας. *Plutarch.* T. II. p. 772. A. ἀνεπί-
 πειστο γὰρ ὑπὸ τῶν τῆς παρθένου εἰκισθῆναι, ὡς πρὸς αὐτὸν μᾶλλον
 ἐκάλει ῥέπει. *Alciphron.* I. Ep. VIII. p. 32. ὅπου γὰρ αὖ
 ῥέψης, ὡ γύναι, ὅπως, ἐκώσας ἀπελευθέρω. Translatæ signi-
 ficationis fons et origo apparet in his *Plutarchi* locis.
 T. II. p. 11. D. ἀμφιδοξὸς εἰμι καὶ διχογνώμων, καὶ τῆδε
 κῆρυξ κλίων, ὡς ἐκὶ πλάστιγγος πρὸς οὐδέτερον ῥέψαι δόξα-
 μαι. T. II. p. 21. D. οὐ χεῖρον ἐστὶν ἔτιμον ἐνδοξον ἡποφά-
 σαις ἀντιτάττοντας, ὥσπερ ἐκὶ ζυγοῦ, ῥέπει πρὸς τὰ βέλτερον.—
 In quibusdam apographis τρέψω legitur, omnino male.—
 Mox κατὰ παῖδα τῇ μ. habet Cod. Vat. et Voss. apogr. in
 cujus margine nostra lectio notatur. Seq. versu in
 apogr. Dresd. contextus ἐρεῖν exhibet; marginis γρ. ἐρεῖν
 κατὰ δὲ θρησκ.

IV. Cod. Vat. p. 582. sq. Primus integrum ex
 apogr. Lips. edidit *Schneiderus* in *Peric. crit.* p. 83.
 Duo priora disticha proutit *Alberti* ad *Hesych.* v. κορώνη.
 Secundum *Pierse* ad *Moer.* p. 472. Ultimum *Bur-*
mannus ad *Propert.* p. 698. e cod. Scalig. (*Manf.* nr. V.
 p. 7.) Poëta in oculos invehitur, novi semper amoris
 novique cruciatus auctores. Melæger imitatus est *Pol-*
lystratum Ep. I. T. II. p. 1. Nostrum vero expressit
Paulus Sil. Ep. XXXVII. T. III. p. 82. — V. I. παῖδων
 νέων. pueris insidiantes, puerorum observatores et secta-
 tores. Illustrat *Rubckenius*, hoc disticho prolato, in
Epist. crit. I. p. 94. — In a Cod. Vat. abest; sed recte
 repositum. Junge ἐγχεῖσθαι, quasi oculi, visco illiti,
 pulcris pueris ubique adhaereant, sibi que ipsi vulnus
 quaerant, ut *Propert.* loquitur II. 18. 7. Sic *Epigr.*
Inc. Auct. LII, p. 161.

Εἴ μοι τις μέμνηται, θαλερῶ, ἔτι λάτεις ἔρωτος
 ποταῦ, θυρεὺς τῶν ἄρμασιν ἰξὺν ἔχων.

Alias pueri puellaeque amoris visco homines allicere di-

cuntur; ut ap. *Plautum* in *Bacchid.* V. 2. 39. *Tactus sum vehementer visco, cor stimulo foditur.* Similis est ratio, ubi oculis tribuuntur retia et laquei. *Appulejus* *Metam.* L. II. p. 98. ed. *Rubnk.* *Seris blanditias, invadit spiritum, amoris profundi pedicis aeternis alligat.* Cf. *Sofipatrum* Ep. III. et *Philostas.* Epist. L. p. 938: *φίση σε πανταχού τοῖς τῶν ὀμμάτων δικτύοις.* — In pentametro *Salmasius* perperam ἐξελλῶν conjiciebat. Haud dissimiles ad oculos apostrophas, collegit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 486. — V. 3. *Novum Amorem rapuistis et excistastis, veluti ignem sub cinere latenssem.* ἤρπασαν'. *Ovid.* II. Amor. XIX. 19. *Tu quoque, quae nostros rapuisti nuper ocellos.* III. 12. 48. *perque tuos oculos, qui rapuerunt meos.* Verba τῶν πῦρ ὑποδαλόμενον, paroemiae speciem habentia, repetit Ep. LV. μὴ, πρὸς Διὸς, ἃ φιλάβουλο, κινήσης τῶν πῦρ ὑποδαλόμενον. *Callimach.* Ep. VI.:

ἔστι τι, καὶ τὸν Πάνα, κενυμένον, ἔστι τι ταῦτα,
καὶ μὴ Διώνυσον, πῦρ ὑπὸ τῇ σποδίῃ.

Incedis per ignes, suppositos cineri doloso. *Horat.* II. Od. 1. 7. — Paroemiam κορώνη τὸν σκορπίον illustrat *Hesych.* ἐκ τῶν δυσχερέσι καὶ βλαβεροῖς ἐπιχειρούντων et iisdem verbis *Zenobius* Cent. IV. 60. qui haec addit: ἁλλοπτικὴ δὲ ἔστι· αἰεὶ γὰρ τὸ, ἤρπασε' καὶ γὰρ ἀρπασθεὶς ὁ σκορπίος, εὐκ' ἑλαττον ὄδρασεν, ἡμβαλὼν τῷ κέτρῳ τὸν ἰόν, ἤπερ ἐπαθε. Similia sunt αἰεὶ τὴν μάχην· εὐ καίμενον κύνος κυνὸς· λόντα νόσσοις· Ἀνάγυρον κινεῖ. Quae comparat *Diogen.* Centur. I. 52. p. 181. — Pro τῶν *Schneide-* *tus* τῶν, casu recte, habet. Verbum ὑποδαλόμενον dividit, ut in talibus solet, *Vat. Cod.* — V. 5. In *Leclit.* p. 312. *Brunckius*, δῆδ' ὅ τι καὶ βόλῃθε, corrigendum proponit; quod *Manfso* in textu posuit. Mox idem in *Cod.* τάχα esse pro τάχος ait, idque probat. (At si in suo apographo τάχα reperit, ex emendatione est; *Vaticanus* habet τάχος.) Putat igitur hunc versum ex *Bouberii* conjectura restituendum esse sic:

πρὸς δ' εἰρητὴν αὐτομολοῖτε τάχα.

Suos ipsum alloqui oculos, quorum in amore ἀκνηστὶς
 et πολυμάνισιν incuset. Ingeniosa emendatio, et fortasse
 vera; quamvis et sic aliquid relinquitur, quod palatum
 paulo morosius offendat, cum εἰρητὴς in hoc imagi-
 num contextu vix satis apte mentio fiat. Verum talia
 in nostro poeta non nimis urgenda esse, ex sequentibus
 apparebit. — νεοτισμένα δάκρυα *humidae sunt lacrymae,*
νετρεά' non, ut *Manso* interpretatur, *lacrymae instar*
imbris, quem Notus concitat, profluentes. μυῖαλοις δάκρυα
 dixit *Aeschyl.* *Perf.* 538. — V. 7. ὅπτασιν κάλλει
 ὑπεκαίμενοι. *Vatic.* et *apogr. Voss.* in cuius marg. *Scaliger*
ἐκτὰς correxit, docente *Burmanno* ad *Propter.* III.
El. XXIII. 13. *Correptus sacro Veneris torrebam abeno.*
 quod ex graeco quodam poeta ductum esse dubitari ne-
 quit. *Theocrit.* VII. 55. *Λουιδαν ἐπιτύμεινον ἐξ Ἀφροδίτας.*
 Cui praeivit *Sophocles* ap. *Athen.* XIII p. 564. C.

τοίαν Πέλοψ ἰούγα θηρατρίαν

ἔρωτος, ἡστραπὴν τιν' ὀμμάτων ἔχει

ἐνθάπτεται μὲν αὐτὸς, ἔξοπτ' δέ με.

Novissima verba male interpretatur *Dalechampius*; rectius
Casaub. in *Anim.* p. 864. 40. Non contentus noster oculis
 amore ustis, Amorem etiam finxit μάγιστον. Inepte. Certe
 talis metaphorá magis decēbat ancillam, rei culinariae prae-
 positam, eandemque in amore potentem, quālis *Palae-*
stra est apud *Lucianum* in *Asino* c. 6. T. VI. p. 137.
 ed. Bip. quae jocosae et lepide ad *Lucium*, ἀκριβῆ βλέπτεις,
 inquit, ἐνθροπομάγειρον. — Ut *Meleager* τύφειδ' ὑπεκαί-
 μενοι, sic *Polystratus* Epigr. I. item oculos incusans,
 καίσει, αἶτ, τρύχει, καταφλέχθητι ποτ' ἦν. et *Philostra-*
tus Epist. LI. p. 939. πρῶτοι (ἐφθαλμοί) μινυῖσθαι ἰδιόδεκτοι
 τὴν ψυχὴν τῆς ἑξωθεν ἐκρίβει· πρῶτοι δὲ ἐρίσκει, τὸς ἦλιν
 καταλιποῦσι, πῦρ ἀλλότριον ἱπανεῖν· τοιγαροῦν ἀγρυπνοῖτε, καὶ
 καίσει, καὶ λογιζέσει (fort. φλογίζεσει), ἀταλλαγὴν ἂν
 εἴσειδε εὐρεῖν μὴ δοῦναι.

V. Cod. Vat. p. 583. Edidit *Schneider* in *Periculo Crit.* p. 63. ex Cod. Lipf. (*Manf.* nr. VI. p. 7.) Postremum distichon protulerunt *Salmas.* ad *Tertull.* de *Pallio* p. 432. *Alberti* ad *Hesych.* v. *λοπάς*. T. II. p. 497. Pulcrorum puerorum recensum poeta instituit, eorumque usum amico apprecatur. — V. 3. *Brunckius* in *Anal.* αἰῶν dederat, cum in Cod. ἡν exstet. In *Leclt.* αἰῶν corrigi. Poetae fortasse obversabantur *Sapphus* verba: ἔστις ἐναντίον τει ἰζάνει, ap. *Longin.* π. v. Sect. X. Infra Ep. XXIII. αἱ χάριτες τὸν καλὸν Ἀρισταγόρεν ἐκιδούσαι ἄνθρωπον, ubi vide not. — V. 5. τὸδε γ' εὐστοχεῖ ex *Brunckii* videtur esse emendatione. Vat. Cod. τὸδ' εὐστοχεῖ, unde scribendum existimo:

τὸ δ' εὐστοχεῖ.

Apogr. Lipf. τὸ δὲ ε' εὐστ. quod item ab emendatore profectum. Verba in arte sagittandi usuiata ad rem obscenam traducuntur. Facit huc *Hesychius*. κέρως ὄρεθιον ἢ νευρά· Εὐρεπίδης ἐν *Λύγρ.* et κήδαλον· αἰδοῖον, κέρως. Conf. *Intrpp.* *Petronii* c. 134. Partem huius distichi excitat *Alberti* ad *Hesych.* v. κέρως et ῥόπτρον. — Verbum περισκοδίσσαι illustrat *Salmasius*, ubi de more *Scytharum* pellem hostium capitibus detrahendi disputat, ad *Solin.* p. 581. D. et *Leunep.* ad *Pbalar.* p. 73. sqq. Nequitiae, quae in hoc verbo lateret, fontem *Archilochum* puto, ap. *Arbenaenm* III. 122. B. πάντ' ἄνδρ' ἡποσκολύπτει. Quod de muliere libidinosa dictum, non intellexit *Cassanbonus*. *Hesych.* ἡποσκολύπτει· ἡπολέπειζα· καὶ ἡποκόλουσ' φασὶ καὶ τὸν περιτεταμμένον τὸ αἰδοῖον ἡποσκολύμμενον. Σοφοκλῆς *Μώμω*. — Post *Οἰδίῳ* Cod. Vat. δ' inferit. — V. 8. *Εὐδήμον* Cod. Vat. vitiose. χλαμύδι *Brunckius* in χλανίδι mutandum censet, quod verum puto. Infra Ep. LXXXII, ἄλλος ἐπεὶ *Δημόδω* θάλασσ' ὑπὸ χλανίδι. Idem Ep. CII. εἴ τις ὑπὸ χλαίνῃ βεβλημένος Ἠλιοδώρας θάλλονται. *Asclepiad.* Ep. XX. ἤδιστον δ', ἐπέταν κρύψῃ μία τοῦς φιλέοντας χλαῖνα. Jam vero χλανίδα et χλαῖναν, ut ejusdem originis verba, parum aut

nihil differre puto. Apud *Lucianum* tamen in *Amor.* 49. T. V. p. 313. ed. Bip. δαὶ δὲ τῶν νέων ἑρῶν, ὡς Ἀλκιβιάδου Σακράτης, ἐς ὅσα μὴ χλαμύδι πατρὸς ὕπνου ἐκοιμήθη. ubi *χλαμίδα* corrigendum censet *Dorvill.* ad *Charit.* p. 385, cui conjecturae patrocinator *Alcipbron* I. Ep. 38. p. 176. ὅσα τεύμεν κοιμημένη χλαμύδιον. Conf. *Philostr.* *Epist.* XLIV. p. 933. — V. 9. Ῥωμαϊκὴν λοπάδα (Cod. Vat. λοπάδα), *patinam miscellaneam fictilem, variis et exquisitis deliciis refertam*, illustrat *Salmas.* ad *Tertull.* p. 432.

VI. Vat. Cod. p. 575. (*Manso* nr. CXII. p. 47.) Ut *Meleager* amoris curas vino largiter ingesto pellere suadet, sic *Tibullus* I. El. II. 1.:

Adde merum, vinoque novos compesce dolores,

Occupet ut fessi lumina victa sopor:

Neu quisquam multo perfusum tempora Baccho

Excires infelix, dum requiescis Amor.

παυσίλυτον ἔμπελον *Euripidis* in *Bacch.* 771. circumscriptis *Varro* ap. *Nonium* v. *Coagulum*: *Vino nihil jucundius quisquam bibit; Hoc aegritudinem ad medendam inven- runt.* *Asydamas* ap. *Asbenaum* II. p. 73. B. θνητοῖσι τὴν ἀνεσφάρον λύπης ἔφηνει εὐνομήτορ' ἔμπελον. — V. 1. Lau- dat h. v. *Alberti* ad *Hesych.* v. *Ζωροπότης*. In Cod. Vat. vitiose *ζωροπότης*. — κοιμήσει φλόγα, *compesces, lenies ardorem.* *Solis* radios οὐχ ἐκοιμῶμεν *Epigr.* XXVI. De lenimento flagrantis doloris *Sophocl.* in *Philoct.* 651. φύλλον, ὃ κοιμᾷ τὸ δ' ἔλκος. Haud scio, an obversatus sit *Meleagro* locus *Xenophontis* in *Sympos.* 2. 24. τῷ γὰρ ὄντι ἡ αἴσας ἄριον τὰς ψυχᾶς, τὰς μὲν λύπας, ἄσπερ ὁ μαν- δραγθεὶς τοὺς ἐνδράκους, κοιμίζει, τὰς δὲ φιλοφροσύνας, ὥσπερ ἔλαιον φλόγα, ἔγειρει. — V. 3. αἴσας. Vid. *Asben.* II. p. 35. B. — ἐκκρούσειν ὀδύνην. ut *Panyasis* ap. *Asben.* II. p. 37. B. πάσας δ' ἐκ κραδίας κύβας ἐκδρῶν ἐλαπάξει. *Paulus Silent.* Ep. XXXIV. εὐχνοται ἐκ στήθεων ἐξεσθῆσαι νόον. *Plu- tarch.* T. II. p. 333. C. τὰς κρείσας ἐκκρούουσιν αἱ φαντασίαι τὴν κινδύνου ἰσχυρὸς γενόμενον. Verba ἐκκρούουσιν et ἐκπλήτταν

illustrarunt *Scoeber.* et *T. Hemsterb.* ad Thomam M. p. 287. sq. Ad sensum praeclare facit *Propertius* III. El. XV. 3. *Tu potes insanæ Veneris compescere fastus, Curarumque tuo fit medicina mero. Per te junguntur, per te solvuntur amantes. Tu vitium ex animo dilue, Bacche, meo.*

¶ 5.] VII. Vatic. Cod. p. 576. Edidit *Majus* in Catal. Bibl. Uffenb. nr. 57. unde *Wolffus* sumisit in *Fragm. Poëtr.* p. 20. sine lectionis varietate. Repetivit *Warton* ad *Theocrit.* T. II. p. 181. de puero inter navigandum demerso perperam interpretatus. Quum Andragathus, quem poëta in deliciis habebat, Rhodum profectus esset, ille in delphinum mutari optat, ut puerum, humeris susceptum, in locum destinatum vehat. (*Manso* nr. XXX. p. 16.) — V. 1. 2. Expressi sunt ex *Callimachi* Epigr. quod mutilum exstat in Vat. Cod. et inter *Fragm.* nr. CXIV. p. 485. ἃ ταῦς, ἃ τὸ μένον φέγγος ἀμύν τὸ γλυκὺ τῆς ζωῆς Ἀεπᾶξας. unde *Horatius* profecit I. Od. III. 5. — ὦ δουλεύτας. Dolorem suum enarrat simili vulnere laborantibus, *misere amantibus.* Vide *Brunck.* Leßt. ad *Theocrit.* p. 62. — ψυχὰς Cod. Vat. — V. 3. τρισημάκας junctim, et statim τρεῖς Vat. Cod. — παιδοφορῶν ἄνθρωπος, *vensus, qui puerum mihi eripuit.* — V. 5. Unum hio proferam locum *Luciani* in *Navig.* 19: Tom. VIII. p. 172. ed. Bip. θάρρει, ὦ Λυαῖνα, οἱ δελφῖνες γὰρ αὐτὸν ὑποδύντες ἐξοίσουσιν ἐπὶ τὴν γῆν· ἢ νομίζεις, καθάρματα μὲν τίνα σαθῆναι παρ' αὐτῶν, καὶ ἀπολαβεῖν τὸν μισθὸν ἂν τὴν τῆς ψυχῆς, καὶ νεκρὸν τι ἄλλο παιδίον εἰς τὸν Ἰσθμὸν ἐπὶ δελφίνος ὁμοίως προκομισθῆναι, τὸν δὲ Ἀδριανῶντος εὐαίτην, τὸν νεώτητον, ἀπερῆσαι δελφίνος ἔρωτικῶ; — Seq. verl. Vat. Cod. δε ἰδὺ et γλυκύπαιδα. In edit. *Lipf.* perperam excusum προσημειοῖς.

VIII. Vat. Cod. p. 576. Edidit *Klotz.* in *Comm.* ad *Tyrt.* p. 113. Prius distichon laudat *Warton* ad *Theocrit.* T. II. p. 321. (*Manso* nr. XIX. p. 12.) Antiochum

puerum Amori parem, immo superiorem esse ait; quin Venus, conspecto Antiocho, hunc filium esse putavit, non Amorem. Expressum carmen ex *Asclepiade* III. p. 211. — αὐτὸ μὲν τὸν ἑρμῆν, οὐδ' αὐτὰ Κόπρις γινώσκειται, ὃν τέτοκεν. — Vers. 3. Cod. Vat. εὖν πύθεν exhibet. Cui emendatio debeat, ignoro. Sed recte scribitur *τέτον*. *Musaeus* v. 68. Κόπριδος ἐρῆταιρα, νῦν διαφαίνεται Κόπρις. Vide, quae collegimus in *Animadv. ad Theocritum* p. XXVI. sq. — Vers. 4. pro εἰρηται *Wyszenbach* in *Bibl. crit.* Vol. I. P. II. p. 28. corrigit: εἰρηται. *Hic enim puer ipso Amore potentior Amor esse reperitur.* — Mox *Klotz*. κέρτευν ἄλλος e schedis suis edidit. Male.

IX. Cod. Vat. p. 580. Edidit *Klotz*. in *Musa Strat.* nr. XXXI. p. 65. *Watson* ad *Theocrit.* T. II. p. 165. Ultimum distichon *Valcken.* in *Diatr.* p. 7. Lectionis varietatem enotavit *Schneider* in *Per. Crit.* p. 63. (*Manfō* nr. XX. p. 12.) In eundem Antiochum, quem ephebi habitu incedentem, Amori simillimum fore ait. Et hoc expressum ex *Asclepiade* Ep. II. et III. — V. 1. Cod. Vat. εἰ χλαμύδ' ἔρως εἶχεν. Hoc quoque loco *Brunckius* χλαμύδα reponendum censet; in quod etiam *Herelius* incidit. Minus recte, ut apparebit legentibus notam *Schneideri* in *Peric. Crit.* p. 113. ubi laudat *Pollucem* X. 164. τὸ δὲ τῶν ἐφ' ἑβων φόρημα πέτασος καὶ χλαμύς. πρῶτον δὲ φασὶ χλαμύδα ὀνομάσαι Σαπφῶ, ἐπὶ τοῦ ἔρωτος εἰποῦσαν ἑλθόντ' ἐξ ὀρεῶν πορφύρεαν ἔχοντα χλαμύν. Quem locum nemo facile de vitio suspectum habebit. Chlamydem et petasum jungit etiam *Philemon* ab eodem *Polluce* laudatus, et *Plantus* *Pseudol.* IV. 7. 88. sqq. Amorem χλαμύδι indutum ostendit *Philostrophus* *Icon.* I. VI. p. 772. Vide *Locellam* ad *Xenoph.* *Ephes.* p. 157. Chlamydes nimirum ephebi gestabant a decimo septimo aetatis anno usque ad vicesimum, unde *chlamys ephebica* ap. *Appulejum* in *Metam.* L. X. p. 737. Adest luculentus puer nudus, nisi quod ephebica chlamyde sinistrum regebatur.

humertum. ubi vid. *Oudeendorpium.* *χλαμύδας* ἱφθικάς Aristodemus, Cumarum tyrannus, mulieres gestare iussit, teste *Plutarcho* T. II. p. 262. A. Qui hanc rem attigit in Dissert. de raptu *Cassandrae* p. 83. et de Origine *ti-rocinii* p. 13. *Böszigerus*, ephebos Mercurii vestitum imitatos esse suspicatur, in *den Vasengemäblen* Fasc. I. I. p. 146. Jam Mercurius *chlamyde* et *petafo* conspiciebatur. In pompa *Dionysiaca*, a *Ptolemaeo* celebrata, incedebant *Sileni* ἐν πορφύραις χλαμύσαι καὶ κρητῖσι λευκαῖς· εἷχε δ' ὁ μὲν αὐτῶν πίτταρον καὶ κηρύκιον χρυσοῦν, δὲ δὲ σάλπγγα. ap. *Artem.* V. p. 198. A. Verum hic quoque *Cassauboni* codex *χλανίει* praestat, p. 200. F. παιδάριον χιτῶνας ἔχοντα ἡνιοχικοῦς καὶ πετάσσους. His adde *Telleum* ap. *Stobaeum* Tit. XCV. p. 522. 21. καὶ παῖς μὲν ὢν, ἐπιθυμοῖ ἱφθικός γενέσθαι· ἱφθικός δὲ γενόμενος, ζητεῖ πάλιν τὸ χλαμύδιον ἀποδέσθαι. Haec paulo fusius declaravimus, ut appareret, vanam esse h. l. *Brunckii* emendationem, simulque intelligeretur, quam apta in omnibus iis locis, ubi de puerorum habitu agitur, *χλαμύδος* sit commemoratio. Haec semel notata, ad plures *Anthologiae* locos expediendos valebunt. Ceterum de verborum *χλανίς* et *χλαμύς* permutatione egerunt *Bernard* ad *Iosephi Antiqu.* V. 1. §. 19. *T. Hemsterb.* in *Miscell. Obss.* Vol. III. p. 414. *Dorvill.* ad *Charis.* p. 385. — V. 2. Pro καὶ μὴ πτερὰ, quae ipsa est membranarum lectio, apographa quaedam μῆτε exhibent, et νέτην πρό νύτων. — V. 3. μὴ om. Cod. Vat. Lips. *Valcken.* et *Klosz.* μὴ plures inferendum judicaverunt. *Homer.* II. α. 234. καὶ μὴ τὸδε σκηπτρον. Epigr. XXVIII. 2. LII. 1. *Reiskius*, ut metro succurreret, in margine Codicis sui notarat: καὶ τὸν γαῦρον. — V. 4. τὰμπαλιν Cod. Vat. quam formam passim in hoc cod. deprehendi. τὸμπαλιν Apogr. Lips. *Wart. Valck.*

X. Cod. Vat. p. 589. Edidit *Klosz* in *Musa Strat.* n. 32. *Watson* ad *Theocrit.* T. II. p. 38. (*Manse* na-

XXI. p. 12.) Puerum osculatus poeta tantam suavitatem perceperat, ut Jovem non nectar, sed oscula de Ganymedis ore bibere, et Ganymedem propterea Jovis pocillatorem vocari suspicetur. — V. 1. *δεψῶν*. Quanta cupiditate, qui aestatis calore siti cruciantur, aquam, tanta equidem pulcri pueri osculum appetivi. Huc facit *Philostr.* Epist. LVII. p. 942. *ἴπεν, γέναι, καὶ ἐὰν τοῖς νόμοις καὶ δεψῶντα παύσαι ἐδοιπόρειν, ἐν τῷ ἐν ἄστρῳ ἀπώλεσεν*. Haec scribenti *Philostrato* obversabantur, ni fallor, verba, *Theocriti* Eid. XII. 8. *τίσσει ἱμ' εὐφρονας ἐδ' φανείε' σκυραῖον δ' ὑπὸ φηγὺν Ἑλλίου φρέττοντος ἐδοιπόρος ἰδραμεν ὡς τις*. Narcissum fonti adstantem, *κάλλους δεψῶντα*, nobis statuit *Philostratus* Sen. in Imag. I. 23. p. 798. quae excerpit *Arifstam.* II. Ep. X. p. 87. De translata significatione verbi *δεψῶν* exempla collegit *Gasacker* de Stylo N. T. p. 118. sq. — V. 2. Profert h. v. *Albersi* ad *Hesych.* I. p. 478. propter verbum *ἀποπροφεύγειν*, quo Lexica carent. Seq. vers. *Kloetz.* *ἄρ* omisit. — Ad illustrandum acumen, quod in hoc disticho inest, facit *Lucianus* D. D. II. T. I. p. 214. ubi Juno Jovi Ganymedis amorem exprobrans, *ἐδ' δὲ καὶ τὸν κύλικα οὐκ ἂν ἄλλως λάβοις, αἰτ, παρ' αὐτοῦ, ἢ φιλήσας πρέτερον αὐτόν, ἀπάντων ὀρεόντων, καὶ τὸ φίλημα σοι ἥδιον τοῦ νέκταρος*. Qui labellis tacta pocula alteri praebebat, ut eadem parte biberet, (vide ad *Agasb.* Ep. XVI.) *oscula propinare*, *οἰοχασθῆναι τὰ φιλήματα*, dicebatur. *Lucian.* in *Asino* c. 8. *καὶ ἦν εὐφροσύνη ἡμῶν τὸν οἶνον καὶ τὰ φιλήματα περικινούντων ἑλλήλοισι*. *Arifstas.* I. Ep. 25. p. 61. *ταῦτα δὲ ἐν τρέπον ἄσπερ ἐν στομάτιν ὑποφίλου ἑλλήλου, καταπίνοντες τὰ φιλήματα, καὶ τὸν οἶνον τοῖς χεῖλεσι κεκραμένον καὶ μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς καρδίας παρέκτεμπον*. Fortasse ap. *Philostratum* Epist. XXIV. p. 924. olim lectum fuit: *ἡμῶν δὲ μόντοις πρόπινα τοῖς φιλήμασιν, πρὸ ἡμῶν*, quam lectionem contextus non patitur. — Nihil est, quod in hoc disticho, recte intellecto, lectorem morari possit. Tentavit tamen nescio quis in Cod. Bodlej. *ἄρ* φιλήμ' ἔτε, (do-

cente *Warson*. in Addend. in Theocr. T. II. p. 348.)
 sine causa idonea. — V. 4. εὖτε vir doctus conjecit in
 apogr. Tryll. — V. 6. ψυχῆς πικρὰ μέλι. osculum, quod
 ad animum, non minus dulce ac mel, delabebatur. Epigr.
 Inc. Augt. LV. p. 161.:

κούρη τίς μ' ἐφίλησεν, ὀφείπερα, χεῖλασιν ὕγραν.

νίκτας ἔην τὸ φίλημα· τὸ γὰρ στόμα νίκταρος ἔπαι.

καὶ μεθύω τὸ φίλημα, πολλὸν τὸν ἔρωτα πικρῶς.

1. 6.] XI. Cod. Vat. p. 577. Edidit *Dorvill.* ad
Charis. p. 512. Ultimum distichon expromsit *Albersi*
 ad *Hesych.* v. *μάστιξ*, et *Wesseling.* ad *Diador.* Sic. T. I.
 p. 573. 18. Varietatem Codicis Lipf. enotavit *Reiske* in
 Misc. Lipf. IX. p. 94. (*Manso* nr. XXIV. 13.) In pue-
 rum Praxitelem, cujus nomen huic lusui, satis ingenio-
 so, locum dedit. Notus est Praxitelis sculptoris Amor
 (vide *Heyne* in Comment. Soc. Reg. IX. p. 91.), quem
 inter praestantissima ejus opera habitum fuisse constat.
 Ut ille, *Meleager* ait, Veneris filium e marmore sculpsit,
 sic Veneris filius Praxitelem, sui ipsius imaginem vivam
 spirantemque, finxit, novum Amorem, qui, ut ipse
 inter deos, sic inter mortales regnum exerceat. —
 V. 1. ζυγλόφος Cod. Vat. et apogr. Lipf. quod etiam
Διονυσ. ἔρωτα perperam exhibet. *Διον.* frequens de artifi-
 cibus. *Archias* Ep. XII. θεὸν θεήσας δῖνος κέτρου ὁ πλάστης —
 V. 3. ἄγαλμα. pulcrum, ut statuam. *Achilles Tat.* V.
 p. 303. ἄστα ἐν τῶν αὐτῶν εἰσοῖς ἄγαλμα. Vide exempla
 ap. *Dorvill.* ad *Charis.* p. 12. sq. — Sequ. versu mem-
 branae praebent αὐτόματ' εἰκονίτας. Reponebat *Salmasius*,
 αὐτὸν ἐκτείνοντες, unde *Br.* fecit αὐτὸν ἐκ. *Suam ipsius*
speciem exprimens. Comparat *Manso* *Simonidem* Ep. XC.
 p. 143. διακρίβωσεν ἔρωτα, ἔξ ἰδίης ἱλαὸν ἐρχέτοπον κραιπνῶ.
 Pulcherrimi deorum simulacrum poeta amasium non
 minus apte appellat, quam *Aristaenetus* Laidem Veneris
 simulacrum vocat. I. Ep. I. p. 2. ὃ φέρεται τὸ κάλλιστον
 φιλοτέχνημα, ὃ γυναικῶν εὐχλαία, καὶ διὰ πάντων ἐμφοχὸς τῆς

Ἀφροδίτης ἀγκών. Ἐμφυχον κάλλος et similia vid. in Leclt. *Aristact.* L. II. p. 246. — V. 5. βαβινύη Vat. Cod. non βαβινύη, ut *Br.* ait, qui emendatam apographi Bouheriani lectionem pro genuina membranarum scriptura habuit. *Dorvill.* βαβινύων exhibet. — Translatæ verbi βαβινύων significationis exempla collegit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 404. et 556. *Lenner.* ad *Phalar.* p. 134. — V. 6. γῆς Cod. Vat. Vitiose Lipsiensis τῆς δ' ἄμα κ. μ. σκηπτρα φορεῖται π. — V. 7. Μερῶπων πόλις. *Cos* insula Meropum sedes appellatur jam ab auctore hymni in Apollinem inter Homericos v. 42. unde *Callimach.* hymn. in Del. 160. (ubi vide *Spanhem.* p. 491.) Μαροπυλία νῆσον. Consule *Wasse* ad *Thucyd.* VIII. 41. et *Ilgen* ad *Hymn. Hom.* p. 204. — καὶνὸν ἔργον. Vide ad *Ep.* VIII. 3. — Pro νέων Cod. Vat. νέον.

XII. Vat. Cod. p. 577. Hoc Epigr. qui ante *Brunckium* ediderit, scio neminem. Primum distichon dedit *Watson* ad *Theocr.* II. p. 322. (*Manfo* nr. XXV. p. 14.) Scriptum est in eundem *Praxitelem*, sed præcedente longe argutius. *Praxiteles*, sculptor, Amoris simulacrum, mutam dei imaginem, fecit; puer ἐμύνημος autem ipsum deum in miserorum mortalium animis effingit. Hinc apparet, puerum pro majore artifice habendum esse, quippe qui non lapidem, sed ipsa hominum pectora pro suo arbitrio fingat. De scriptura horum versuum disputat *Br.* in *Leclt.* p. 312. — V. 1. Cod. Vat. non ἔργον, sed ἄγαλμα habet, ut etiam *Watson* exhibuit. Id quod in textu legitur, ut etiam v. 3. verba ἐν τρυφερῷ, ex *Br.* conjectura sunt, cujus ipsum postea poenituit. Cod. habet πέτρην ἐν εἰδοφορῶν, non ἐν εἰδοφόρῳ, ut in quibusdam apographis legitur. Ex *Brunckii* mente sic constituendi versus:

Πραξιτέλης ὁ πάλαι ζωγράφος ἄβηδν ἄγαλμα
ἐψύχου μαρμῆς, καὶδὲν ἔτευξε Πέδον,
πέτρην ἐν εἰδοφορῶν —

Praxiteles, antiquus statuarius, venustum simulacrum in-

animis formae, sensu carentem Cupidinem sculpsit. πῶτον
est ex emendatione Bernardi Monetae. : πῶτον ἐκδοθε-
ντων, lapidi figuram inducens. ἐκδοθεῖν vocabulum est e-
n centenis aliis, quae nullibi, nisi in his carminibus, re-
periatur. Quod apud nullum alium scriptorem occurrat,
legitima non erat ratio, cur Codicis scriptura mutaretur.
Br. — V. 3. ὁ δὲ ἰὺν. Hic vero noster Praxiteles,
formosus puer. Sequi. vers. Cod. Vat. ἔρω; habet; ut
sic ὁ δὲ ἰὺν ἔρω. Inepte. Quicunque hunc locum emenda-
verit, optime de Epigrammate nostro meruit. —
Ceterum jungetur: μαγεύων, magicis artificijs usus, ἑμφυχη
ἔπλασεν ἔρωτα, amorem in pectore fingit, μαγεύων nimirum
ad illecebras pulcritudinis referendum. Formosam puel-
lam μάγον appellat M. Argentar. Ep. X. Eam, quae ju-
cundis sermonibus placet, μαγώτερον κιστοῦ φανῖν dicit
Philodemus Ep. X. — V. 5. ἡ τάχα. Profecto nomine
quidem, eodem utuntur et statuarius et puer, sed hic illō
major est artifex. Particulis ἡ τάχα sic utitur Noster
Ep. XIV. 10. Nonnus Dionys. I. p. 10. ἰδὼν δὲ τὸν ἡ
τάχα φαίης. In fine vers. Cod. Vat. κρῖνον legit; et v.
sq. μεταφθμίσας. — V. 6. ἱλαος πλάσσει. Cum igitur
puer sic hominum animos fingat, placide et clementer
meum pectus fingat, i. e. mihi faveat. πλάσσεσθαι passivi
de animo. Plutarch. T. II. p. 83. D. ψυχῆς πλαττομένης
ἐνι δόξαις καὶ νόμοις. Eustath. Amor. Hysm. et H. XI.
p. 487. ἔρω — πρὸς ὅλον ἱρατὴν μεταπλάττων ἡμέ. —
Sequi. vers. jungo τοπώσας ἐχ. πρὸς in visceribus meis
Amori templum exstruas. Similiter Ep. XCVI. ἐντὸς ἡμῶν
κρῶντες τὴν εὐλαλον ἡλιοδώραν Ψυχὴν τῆς ψυχῆς ἐκλάσσει αἰ-
τὸς ἔρω. Mortalium pectora Amoris templa dicuntur
ad Platoniam rationem; quam attigit Rubrik. ad Tim.
p. 7. Himerius Eclog. X. 6. p. 180. licuit Amori πᾶς
ἐπίσης ἡδὸς ποτιλέε το καὶ βιβύλον ἔχειν τέμνειν. Weststein;
qui h. versum excitat ad N. T. Vol. II. p. 111. compara-
rat Valer. Max. IV. 7. Hominum pectora quasi quodam

sancto spiritui referta templa sunt. — Ceterum Vat. Cod. legit: ἐντὸς ἡμῶν ψυχὴν καὶς ἑρως ἔχει. In apogr. Lipf. et *Westf.* ἔχει. sine sensu.

XIII. Vat. Cod. p. 577. sq. Edidit *Dorville* ad *Charit.* p. 529. Ultimum distichon *Alberti* ad *Hesych.* v. τέφρα. (*Manf.* nr. XXXIV. p. 18.) — V. 1. In marg. Cod. Lipf. qui εἰπὼν habet, notatum est γγ. αἰθρῶν male. εἰγὼν αὐδῶ. Eodem oxymoro utitur Ep. XXIII. καὶ εἰγὼν ὁμμασι τερπνὰ λαλοῖ. *Ovidius* l. *Amor.* IV. 19. *Verba supercilii sine verba loquentia dicam.* — Hyperbolicam summi caloris descriptionem, quae inest in versibus καὶ Ζηὸς φλέῃσιν αὐτῶν — haud scio an debeat *Noster Moscho*, qui *Eid.* l. 23. *Amorem τὸν ἄλιον αὐτὸν ἐκείνου* dicit. Cf. Ep. LXXVI. καὶνὸν θάμβος δρῶ· πῦρ πυρὶ καίματος. *Nonni* *Dionys.* XXXIV. p. 846. *Amor φλογερὸς φάδοντα κατέφλεγε μείζον πυρὸς καὶ κλύει πυρὸντα.* Tales argutiae, ad veram pulchri normam exactae, placere nequeunt. — V. 3. στέρνοις δ' ὅδ' ἰσάνει. Vat. Cod. In Lipf. tamen apogr. nostra lectio reperitur, quam proinde *Salmasio* deberi suspicor. ἐν στέρνοις. quae caloris sedes. — καὶ πῆτρον τέκω, Epigr. *hilar.* XXII. ἴλασ κατέτηκ' Ἀρίθαζος τὸν Κυλῶν. ἃ πῆτρα θρυπτομένη θίρειται. Pro τέκω apogr. *Tryll.* τέκω habet. — V. 6. τρεφόμενος Cod. Lipf. in cuj. margine φεβόμενον corrigitur. *Asciptbron* III. Ep. 64. p. 434. ἡσθιμένη πύθω τρεφόμενον *Philodem.* Ep. XIV. αὐτὸς ἀκλήστῃ τέφρῃ ἐν κρατὶ. Veram huius verbi potestatem illustrarunt *Hemsterb.* ad *Hesych.* T. I. p. 491. *Rubnk.* ad *Tim.* p. 251. De amore in pectore gliscente *Dorvill.* ad *Charis.* p. 528. sq.

§. 7.] XIV. Vat. Cod. p. 578. sq. Edidit *Watson* ad *Theocrit.* T. II. p. 9. *Kloek* ad *Tyrt.* p. 114. (*Manf.* nr. XXXI. p. 16.) *Charidamum* *Ganymedis* apud *Jovem* munere dignum existimat. — V. 1. δὲ γὰρ. Cod. Vat. qui sq. versu, verbis transpositis, αἰς ἡμῶν τῷ θῷ νέκταρ εἰσελκ. exhibet. *Manf.* comparat Epigr. *hilar.* VII.

quod et ipsum *Meleagri* esse puto: κρίναι, "ερωτες, δ' παῖς τίνος ἄξιός, εἰ μὲν ἀληθῆς Ἀθανάτων, ἐχέτω· Ζαὶ γὰρ οὐ μάχηται. — V. 3. τίς δ' ἐμοὶ τῶν Cod. Vat. Haec emendata sunt in apographis, quorum tamen nonnulli τὸν ἑκουράνιον legunt. — ἄνταθλον νίκης. Qui pueros puellasve, quas amant, eximie laudare volunt, se deos rivales timere simulant. *Chariso* L. III. 3. p. 45. τίς ἄρα θεῶν, ἀντασστής μου γενόμενος, Καλὴρόν κενόνοχε; Idem p. 59. ἀλλὰ προσέειπα τάχα αὐτῷ καταβήσεσθαι καὶ θεὸν ἐξ οὐρανοῦ ἀντασστήν. — V. 5. αἶψ. δὴ μῦθον. Cod. Vat. Lips. Wart. Klotz. Idem in fine pentametris λάβω. Hoc unum sibi paciscitur, ut puer, inter deos receptus, lacrymas poetae accipiat νύκτα ποδῶν. *Aeschylus* ap. Polluc. X. 22. καὶ νύκτα δὴ χρὴ θεοφόβων ποδῶν φέρεν, quem etiam respexit L. VII. 40. Hoc officium dominis servi, proceribus minores praestabant. *Plutarch.* Vit. Pompej. T. I. p. 658. D. θεραπεύων ὅσα δεσπότης δούλος μέχρι νύκτος ποδῶν καὶ δειπνίου παρασκευῆς διατίλλουσιν. Caligula; narrante *Suetonio* c. 26. quosdam summis honoribus functos — ad pedes stare succinctos linseo passus est. — V. 7. στοργῆς. Vat. Conf. Epigr. CIX. — Pro διῶγον *Kloszius* διῶγος maluit. Nihil mutandum esse docet *Maniso*, comparans *Leonid. Tar.* XXXVII. ἀχνοισιν ἐπ' ἑμμεσιν ὄργα δεδοκίς. et *Antip. Sid.* LXIII. 3. Magis etiam huc facit *Anacreon* Od. XXVIII. 21. βλάμμα ὄργου. Bathyllo suo tribuens; ubi vide, quae larga manu affudit *Fischerus* p. 109. Eleganter *Lucian.* in Amor. 14. T. II. p. 413. ὁ Χαριχλῆς ὑπὸ τοῦ σφόδρα θάμβους ὀλίγον δαΐν αποκίγναι πακέρν τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὅμμασι πάθος ἐκνογαίνων. Interiorem vocis ὄργος, etiam de oculis usurpatae, vim aperuit *Beck* de Interpr. V. S. p. 20. — V. 8. καὶ τὰ φίλημ'. *Watson.* — V. 9. εἰδ' ἐπαλήσοι. Vat. Cod. — In his verbis amphiboliam poeta quaesivisse videtur. Ut nectar, sic ambrosia, de Amoris fructu accipi possunt; ut poeta dicat, se, puero sibi favente, ejus amplexibus

fortasse et in posterum fructurum esse; vel simpliciter, se inter deos receptum iri.

XP. Cod. Vat. p. 579. Vulgavit *Alberti* ad *Hesych.*, v. *δαρυλλεύειν*, sine lectionis varietate. (*Manso* nr. XXXV. p. 18.) Damidem poeta consolatur, quem Heracliti amore percussum; in pueri liminibus pernoctantem offendit. — V. 2. *ἀποφύχει πνεῦμα*. *Quod ei superest animi et vitae expirat*. *Sophocl. Aj.* 1031. *ἐνθάπτεται*, *ἐστ' ἀπέφυκεν βίην*. — τὸ λαφθέν. *Asclepiades* Ep. XIII. τοῦδ', ὃ τι μοι λοιπὸν ψυχῆς. — V. 3. ἐπ' αὐγὰν coniciebat *Salmasius*, (non *Guyetus*) ut *Alberti* monet; Causa emendationis nulla est. — βληθεὶς κυρὸς. *Asclepiades* Ep. XXIV. τένομαι ὡς κυρὸς πᾶρ πυρὶ κάλλος ὄρεν. *Ovidius* *Metam.* III. 487.:

Sed, ut insabescere flammæ

Igni levi ceræ, matutinaeque pruinae

Sole tepente solens, sic attenuatus amore

Liquitur.

His praeivit *Pindarus* ap. *Asben.* XIII. p. 601. (in *Collected Fragm.* p. 14.) ἀλλ' ἐγὼγ' ἐπ' ἡκτίσας κυρὸς ὥς λαιθὸς μελοχρῆν μελισσῶν τένομαι. — V. 5. Poëta, nec ipse expertus vulneris, cum Damide dolet. *Epigr. ἁδίσεν.* XLIV. οὐκ ἔλας καὶ τὴν πύραν ἔχουσα πόνων; Apud *Aristaenestum* L. II. 7. p. 84. ancilla dominam ira et zelotypia flagrantem hoc argumento placare conatur, ut dicat, ὥς ἐρῶσαν διακρίνεις οὐ μᾶλλον ὑπερμαλγῆσαι ποδούσης. — V. 6. *δαρυλλεύειν*. Vat.

XVI. Vat. Cod. p. 579. Edidit *Klora* in *Musa Stræt.* nr. XXII. *Watson.* ad *Theocrit.* p. 265. et in *Addendis* p. 359. Varietatem lectionis enotavit, passimque hoc carmen illustravit *Schneider* in *Peric. Crit.* p. 53. (*Manso* nr. XXVI. p. 14.) Poëta, puerorum amoribus tabesceus et fere consumptus, quid sibi defuncto fieri velit, *Cleobulum* docet. — V. 1. τὸ γάρ. Haec, usque ad *σποδίσ*, uncinis compescenda esse, monet *Br.* in *Leçt.* Quaedam apogr. τὶ γὰρ legunt cum interrogationis signo

in

in fine pentametri. Sed bene se habet membranarum lectio: *major enim mei pars igne consumpta perii*. Vide ad Epigr. XV. 2. *Callimach.* Ep. IV.:

ἤμισυ μὲν ψυχῆς ἔτι τὸ πύον, ἤμισυ δ' οὐκ εἶδ'
εἶν' ἔρως, εἶν' Ἀΐδης ἤπαρ· πλὴν ἄφαντος.

Theocrit. Eid. XXIX. 5. τὸ γὰρ ἤμισυ τῆς ζωῆς ἔχω, τῇ τὰν θᾶν ἰδεῖν, τὸ δὲ λοιπὸν ἀπώλετο. — Verendum erat itaque, ne, quod reliquum esset, mox eodem igne consumeretur. Hinc ἤν τι πάθω, si quid mihi humanitus acciderit, *Asclepiad.* Ep. VIII. ἤν γὰρ ἐγὼ τι πάθω, τί ποιήσεται; *Aristophan.* Vesp. 384. καὶ μανθάνει, ἤν τι πάθω ἐγὼ. In hunc modum accepti versus sensum efficiunt optimum, nec vulneris, quod nusquam est, quaerendum remedium, nisi forte comitate post πλέον incidendum existimaveris, ut arctius jungantur τὸ γὰρ πλέον καίμαι et ἐν πυρὶ βαλλόμενος, ut Epigr. ἀδίσκ. IX. ἐν πυρὶ γὰρ ἰοῦς βέβληται. *Watson* tamen inepte tentavit, ἤν ποθῶν et ἤν γε θάω, quasi vulgata non idem idque elegantius significet. Doctius, pro exquisitiore sua graecae linguae scientia, *Wakefield* in *Sylv. crit.* T. II. p. 61.:

Μή τι πάθω, Κλεόβουλε, (τί γὰρ πλέον, εἰ πυρὶ παύσω
βαλλόμενος, καίμαι λείψανον ἐν σποδίῃ;)
Μεσεμῇ, ἀκρότη μέθυον — — —

Interpretationem non addidit; sed videtur sibi fingere poetam rogantem Cleobulum, ut ad restinguendum ardorem merum sibi affundat. Sed hanc veram poetae mentem non fuisse, sequentia docent. Vino cineres irrigare solemne fuit, idque iis, qui viventes vino et Veneri litaverant, imprimis gratum fingitur. Unum ex pluribus excitabo *Antipatri Sidonii* locum Epigr. LXXII. p. 25. ubi cum Anacreontis tumultum vino rigandum esse dixisset, causam addit:

ὄφρα κὶ τοι σποδὴ το καὶ ὀστία τέρψιν δέχεται,
εἰ δὲ τις φθιμένοις χρηματίζεται εὐφροσύνη.

V. 3. *Μεσον' ἔμ' ἀκρήτη* Klotz. quae *Salmasii* videtur emendatio, sed praepostera. Junge, quod nec *Wartonum* fugit, *μύθεον κάλπιν*. ut Epigr. ἀδίστ. LXXVIII. *τέφραν δὲ μύθεον*. *Philodem.* Ep. XVII. *λόχρον ἱλαυγῆς ἐμυθόσπον ἰδέσθον*. — Vir Doct. in margine Sched. Tryll. conjiciebat *κάλπιν ἔπι γράφας*. frustra. Totum distichon *Schneiderus* sic distinxit, ut ap. *Br.* exhibetur; idemque comparavit Ep. XXXVI. Urnae, quae cineres suos teneret, inscribi vult poeta, hanc Amorem Orco dedicare; quandoquidem se amoris impotentia ad inferos detrusum iri putat. Ejusmodi elogium cippo insculpi voluit amator apud *Theocritum* Eid. XXIII. 46. *γράφον καὶ τόδε γράμμα, τὸ σοι στίχοις χαράξω· τοῦτον ἔρως ἔκτεινε, ὁδοιπόρε*. *Propertius* II. I. 88. *Taliaque illacrymans mutae jace verba favillae: Huic misero fatum dura puella fuit*. II. 10. 35. *Ex duo sine versus: Qui nunc jaces horrida pulvis, Unius hic quondam servus Amoris erat*.

XVII. Vat. Cod. p. 580. Integrum edidit Klotz ad *Tyrt.* p. 112. Alterum distichon *Valckenaer* ad *Hippol.* p. 301. Vide *Schneider.* *Peric. crit.* p. 72. (*Manso* nr. XXIX. p. 15.) Confer Epigr. IX. cui nostrum simillimum. — V. 2. *περιβλήτους*. „In aliis apogr. „*περιβλήτους* legitur, quod praefereundum censeo.“ *Br.* Illud est in membranis. Hoc *Klotz* exhibet; non tamen in hac lectione acquiescens, siue *πυρεμύτους* ex *Callimachi* H. in Del. 145. siue *πυρὶ θαντοῦς* legendum existimat ex *Moschi* Eid. I. 29. Hoc mihi quoque placeret. Putabam olim:

πυριφλεκτοὺς εἶχε Πύθων ἐκιδπε.

ut Epigr. ἀδίστ. XXIX. 3. *πυριφλεκτοὺς πύθισσι*. *Euripid.* Ion. 196. *πανὸν πυριφλεκτὸν αἶρε*. — §. 8.] V. 3. *ἐπόμεν* *Valcken.* malit. Sed confer Ep. IX. In Vat. Cod. *ἐπομνμν* vitiose exhibetur. — V. 4. Pro *ἦ τις*, quod in membranis est, quaedam apogr. *ἦ τις* legunt, Veram lect. sua sponte vidit *Valckenarius*.

XVIII. Vat. Cod. p. 580. Nemo, quod sciam, ante *Br.* edidit. (*Manſo* nr. XXXVII. p. 19.) Poëta, cum Dionysium, formosum puerum, vidisset, frigidam sibi, ad amoris ignem restinguendum, affundi rogat. Corrigit hoc Epigr. *Br.* in *Leât.* p. 312. — V. 1. » In pri-
 » ma voce codicis scriptura vitiosa est: ibi enim legitur
 » ψυχράται, quod, licet a totius sententia alienum, tue-
 » batur tamen *Bern. Moneta*.“ *Br.* Hinc colligo, ψυχρά-
 » ται *Salmasii* emendationem esse. Alloquitur poëta con-
 vivas, qui, pro veterum more, nivem vino miscebant.
Aſclepiades Epigr. XX. ἄλλ' ὁρέουσι δειψῶντι χυμὸν πετόν. Hinc
 χύβηα πίνειν dicebant; cujus rei plurima exempla collegit
Athen. L. III. p. 123. F. sq. Vide *Casaubon.* *Animadv.*
 p. 236. *Burmamn.* ad *Petron.* c. XXXI. — Cod. Vat.
 τὰν φιλέπαιδα legit. — V. 2. τοῦ πικροῦ μέλιτος. (*Apogr.*
Lips. πικροῦ.) Dictum est per oxymorum, de amoris vo-
 luptate, multorum dolorum causa et parente. *Longus*
 L. I. p. 13. χεῖλη μὲν βόδων ἀπαλότερα καὶ στήμα κηρίων γλυ-
 κύτερον· τὸ δὲ φίλημα κέντρον μελάντης πικρότατον. — V. 3.
 οὐψις. Verbum hoc et sensui et constructioni officit.
 »Scribo: ψυχρὸν ὕδωρ, λίτομαι, ψυχρὸν — sic infra XCIII.
 »λίτομαι occurrit.“ *Br.* *Leât.* p. 2. Idem vero p. 313. haec
 scribit: »Pro corrupto αἴψα conjeceram λίτομαι. A pri-
 »stinae lectionis vestigiis minus recedit, illamque vere
 »revocat *Buherii* emendatio αἴψα, unde palam est ulcus
 »etiam esse in τέρως. Idem vir amplissimus *Bern. Mo-*
 »netæ conjecturam probat, ψυχρὸν τ' αἴσος. Sed hoc ipsa
 »nive frigidius mihi videtur et valde κακὸν φανερὸν.“ *Bern-*
ekius itaque corrigendum proponit:

ψυχρὸν ὕδωρ, αἴψα, ψυχρὸν, φίλοι, ἄρτι τακίσως
 ἐκ χύβητος τῇ μὲν χεῖρτι περὶ κραδίη.

idque recepit *Manſo*. Mihi sic persanatum esse hunc
 locum non persuader; sed una syllaba fugitiva reducta
 scribendum puto:

ψυχρὸν ὕδωρ νιφάδος, ψυχρὸν, τάχος, ἄρτι τακίστως

ἐκ χιόνος — —

Cui conjecturae merito confido, cum eam *Schneidero* probaverim, qui praeterea τάχος in τέκος mutandum censebat. Egrege!

ψυχρὸν ὕδωρ, νιφάδος ψυχρὸν τέκος, ἄρτι τακίστως

ἐκ χιόνος — —

Aquam frigidissimam significans *Achilles Tar.* L. I. 2. p. 16. ὕδωρ ψυχρὸν, ait, εἶν ἀπὸ χιόνος ἄρτι τακίστως ἐρχεται. *Leonidas Tar.* Ep. XXXIX. νῆμα βορραιοῦς ψυχρότερον νιφάδος. Jungitur χιὼν et νιφάς ap. *Alciphbr.* L. Ep. 23. p. 92. χιὼν πυκνὴ καὶ ἐκάλυπτος φερομένη πρῶτον μὲν τοῦταφος ἐκάλυπτεν· ἔπειτα οὐκ ἐπικολήε, ἀλλ' εἰς ὕψος ἤρθε νιφάδος χῆμα κάμπον. Homericum νιφάδος χιόνος illustrat *Eustath.* IL. M. p. 904. 58. Ceterum hic vel similis locus obversabatur *Philostrato* Epist. XLVIII. p. 937. καὶ τίς ὁ κινδυνεύων αὐτῶν ὕδωρ, κομίζει δὲ οὐδεὶς, ἐπὶ τῷ εὐεστέρῳ εἰς ταύτην τὴν φλόγα ἀπορώτατον. — V. 4. χιὼν Vat. Cod. et versu seq. εἰ γάρ. Quod *Brunckius* in 5 γάρ mutavit. Idem versu 6. distinguit et legit:

πρὶν ψῦσαι, ἐκλάγχων πρὶν ἀπ' ἡμῶν εἰσεσσε.

XIX. Vat. Cod. p. 581. Edidit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 98. et ex eo *Pierfon.* in *Verisim.* p. 91. Prius distinctionem, interpunctione laborans, excitavit *Alberti* ad *Hesych.* v. ρωθαῖν. Tertium *Watson.* ad *Theocrit.* T. II. p. 229. Vertit *Reisk.* in *Misc.* Lips. IX. p. 93. sq. (*Manso* nr. XLIII. p. 22.) Hominum auxilium implorat poeta, qui e longa navigatione rediens, vix dum pede in terra posito, pueri cujusdam amore in nova pericula conjicitur — V. 1. ρωθαῖν. ρωθαῖντες. ρωθαῖντες. *Hesych.* Mox miror, *Brunckium*, qui Epigr. sq. doricam formam πιλάγους contra codicis auctoritatem posuit, hic vulgarem πιλάγους reliquisse. — V. 2. ἄρτι γὰρ *Dorvill.* — πρῶτόπλεον ἰχθός, pro πρῶτον. Sic *Plato*

Epigr. VI. secundum lectionem Cod. Vat. νεότατος πρὸς τοῖς παλαιοῖς. Constat, poetas crebro usurpare adiectiva composita, ita ut altera pars compositionis in interpretatione prorsus negligenda sit. — V. 3. ἰλκεῖ. ut captivum trahit. *Callimach.* Ep. V. 4. *Philostrot.* Epist. XLVIII. p. 937. — φλέγα προβαλὼν. Videtur imago ducta a famulo facem praeferente: ut in *Propert.* III El. XIV. 16. *Ipse Amor accensus praecussit ante faces.* *Plautus* in *Curcul.* I. 1. 9. *Tute tibi puer es: laetus lucet cereum.* ubi correxerim: — *puer es factus: lucet cereum.* — Membranarum lectio displicebat *Wakefieldio*, qui in *Silv. crit.* T. III. p. 131. corrigit: φλέγα δ' οἷα, πρὸς ὧν πικρὸς — comparatis verbis *Horatii: Uris Glyceræ nitor, Et vultus nimium lubricus adspici.* — ἀπαστρέπτει, quod *Darvillio* deberi puto, cum membranæ ἀπαστρέπτει legant, significatione transitiva est positum; qualia nonnulla apocritas occurrunt. Vid. *Brunck.* ad *Apollon. Rhod.* III, 225. et ad *Sophocl. Ajac.* v. 40. — V. 5. ἢ tertium distichon est δυσνόητον, adeoque a quibusdam, ut aliunde traductum, proscriptum est. Credo injuria. Omnia apographa habent τέπυσεν· arripui ex uno τυκμήν. ἢ δὲ φίλῃ libri traduces; sed Cod. Palat. ut edidi. *Gujetus* ἀδουφίλοι. Fortasse alius veritatem viderit. *Darvillii* verba sunt; qui quod ait, in membranis ἀδουφίλῃ legi, falsum puto. In meo certe apographo, quo nihil accuratius, ἢ δὲ φίλῃ exstat. *Scaliger* ἀδουφίλῃς corrigebat. *Pierſon* et *Reiske* ἢ δὲ φίλῃ. Ille sic vertit: *Et promq. vestigia ejus, et suavem imaginem, in aëre formatam, labiis abripiens suaviter exosculor.* Apud *Theocrit.* XX. 1. *ἔβλεπε μ' ἐγὼ λατρεῖ θελοντά με ἢ δὲ φιλεῖν*, sunt qui ἀδουφίλῃς malint; contra ap. *M. Argentarium* Ep. II. καὶ μέλας μὲν ἐτάζει ἀπὸ χρίσεως ἀδουφίλῃς, *Reiske* ἢ δὲ φιλεῖσα corrigit. Idem vocabulum binis versibus repetitum offendit *Wakefieldium*, qui l. c. legit: ἦντε τυκμήν. — Ad explicandam imaginem de pueri εἶδει ἐν ἡμέρῃ τυκμήντι

facit, ni fallor, *Plusarch.* T. II. p. 766. A.: Amantium
 οὗτος ἴσκειν ὁ τοῦ πλείονος ἰατρὸς εἶναι καὶ πλάνος, ἐν ὁσφιν
 κενὸν ἄσπερ σκιαῖς θηρυμένους τὸ ποθεύμενον. Notum est hoc
Petrarchae:

*Ove porge ombra un pino alto, od un colle:
 Talor m'arresto, o pur nel primo sasso
 Disegna colla mente il suo bel viso.*

— — — — —
*Io l'ho più volte (or chi sia, che mel creda?)
 Nell' aqua chiara, e sopra l'erba verde
 Veduto viva, e nel troncon d'un faggia,
 E'n bianca nube sì fatta che Leda.
 Avria ben detto, che sua figlia perde.*

ἀφαιμάζειν, si genuina est lectio, de osculo raptim dato
 et accepto intelligendum; dicitur enim ἀφαιμάζειν φιλήματα,
 ut Ep. XIV. 8. et oscula rapere ap. *Horat.* II. Od. XII. fin.
 De potestate verbi ἀφαιμάζειν, qua celeritatem indicat,
 vide *Abresch.* ad *Aeschyl.* T. I. p. 122. *Achilles Tar.*
 VI. 7. p. 254. ἡ δὲ ἱερὰς — τὸ μὲν κάλλος εἰς τὴν ψυχὴν
 ἔρπασε. Nescio tamen quomodo magis mihi arridet:

ἐν χερσὶ δ' ἡδὲ τυκωδὴν
 αἶδος, ἱφαιμάζων, χαίλαςιν ἡδουφίλῃ.

ad pulcram illam, in aere expressam speciem, pedesentim
 arreptens. Plane ut hic βάλων ἔχων ἐκ' ἔχων — ἱφαι-
 μάζων, ap. *Apollonium Rhod.* III. 446. Medea Jasonem
 oculis prosequitur καὶ ἄχι: σμύχουσα ἴδω: δέ σι, ἡν' ἔστις,
 ἱφαιμάζων πεπότητο μετ' ἔχων νισσομένησα. Conf. *Spanhem.* ad
Aristoph. *Plut.* 674. p. 260. — V. 7. *Miror Reiskium*,
 qui cum in apographo suo lectionem *Darvillianam* mi-
 κρότερον, quas ipsa est membranarum lectio, probandam
 iudicasset, in *Miscell.* tamen *Lips.* vitiosam apographi
Lipsiensis scripturam πρῶτερον praetulit. Poëta ex maris
 undis servatus, in ipsa terra se multo gravioribus Vene-
 is fluctibus objectum videt. κύμα ἐν χερσὶ. *Macedonius*

Ep. III. animam sibi κύματι Κυπριδίῃ commotam, seque ipsum ναυηγὸν εἶπ' ἠπειρῶ dicit; cui praeivit *Posidippus* Ep. VI. ὃ μὲν ἐνανάγει γαίης ἱππ. *Alciphron* L. I. Ep. 18. p. 70. πῖπασο εἰς ταῦτα δαπανώμενος, μή σε ἐντὶ τῆς θαλάττης ἢ γὰρ ναυηγὸν ἀποφύγῃ. — Ceterum haec per interrogationem elata, aliquid inepti habent. Quare probandam puto conjecturam *Wakefieldii*, qui, deleta interro-

XX. Vat. Cod. p. 581. (*Manf.* nr. XLIV. p. 22.) Eiusdem cum praecedente argumenti. — V. 1. πλάγους. Cod. Vat. — ἐν χθονί. in terra naufragium facientem. — V. 5. διαστίχοντ' membranæ. — V. 6. »E codice editum αὐτόματος δ' αἶων. At contraria sunt et sibi »repugnantia αὐτόματος et αἶων. Recte *Bouberius* »reponit αὐτόματος αἶων. « *Br.* in *Leclit.* p. 313. At nihil *Bouhariana* emendatione frigidius. Nec video, quid in repugnantia verborum αὐτόματος et αἶων tantopere possit offendere lectorem in Anthologia non plane hospitem, Quidni is, quem cupiditas impellit meliore sui parte frustra repugnante et reclamante, sponte sua quidem, sed tamen invitus, ire dicatur? Commentarii sit instar *Propert.* II. El. 19. 59. Ultero consensus (Amor) rogas et peccasse fatetur Laesus, et invisus ipse redit pedibus. *Ovidius* Remed. Amor. 218. Sed quanto minus ire voles, magis ire memento; *Perfer et invisos currere coque pedes.* *Meleagro* praeivit *Homerus*, cujus est ἱκάν, ἀίνοντι γὰρ θυμῷ. *Il.* 2. 43. — V. 7. γυμνάσις. Plane ut *Achilles* *Tat.* L. I. 6. p. 17. τῶν τῆς κόρης προσώπων γυμνάσις. Obversabatur fortasse nostro *Anacreon* Od. XIII. Ἐγὼ δὲ τοῦ Λυαίου καὶ τοῦ μέγρου κορυσθῆς καὶ τῆς ἀμφὲς ἱνάλης, Θέλω, θέλω μανῆσαι. — In *Lips.* apogr. perperam γυμνάδην legitur. — V. 8. Obscurum est in Cod. Vat. φῖλα fit scriptum, an φίλοι. Jam diu est, quod propter ξῖνος sequens scribendum putavi:

ἀλλὰ, φίλη, ξείνοι, βαδὲ παραίεσσι.

κεκέναι, ξείνοι —

nec *Meleagrum* sic scripsisse dubito. — v. 9.] V. 9. *κεκέναι* Vat. Cod. — Ut veteres per Jovem hospitalem invocare solebant hospites, sic poeta convivas, et ipsos Amoris telis saucios, per *ἑρως ξείνους* implorat.

XXI. Vat. Cod. p. 593. Edidit *Klora* in *Musa Strat.* p. 63. In apographo Lipsi. junctum est Epigrammati XXIX. (*Manso* nr. XLV. p. 23.) Ad Theoclem, puerum, cui se totum deditum fatetur, et quem ut deum, suae fortis arbitrum, veneratur. — V. 1. Quaedam apogr. *αὐθιγ*. Tibi me *Venus et Amor*, ut *captivum et inermem*, *subjecerunt*. γυμνός est, qui armis privatus in hostium potestatem venit; saepe adjecta voce *δύλων*. Vid. *Wesfeling*. Dissert. Herod. p. 99. Passim etiam γυμνός et *ἀσπλος* junguntur. Veterum loca collegit *Klora* ad *Tyrtaeum* p. 21. — V. 3. *ξείνους* Vat. Cod. In Lipsi. apogr. *ξείνους*. In Tryllitschiano, quod passim ad *Salmasii* mentem emendatum textum habere suspicor, *ξείνους*. *ἀλότοις χαλκούς*. *Rhian.* Ep. IV. 7. *οὐκ ἐστὶ γυνὴ κινήσει, ἀλόντῃ δ' ὅς κ' ἄδμαντι μινεύει*. — V. 4. Profert hunc v. *Alberti* ad *Hesych.* v. *ἡβητός* T. I. p. 550. — V. 6. *ὁ ξυνός*. *περὶ κοινῆς ἀποδείξεως*. In his haerere me fateor. Ad puerum commovendum nihil facile, nisi amantis spectata virtus facere poterat. Quo igitur *ξυνός* referendum? — V. 7. *ἱλαθ'*, *ἡλαξ*, *ἱλαθι*. His verbis deorum numina invocari solebant. Vide *Westein.* ad N. T. Vol. I. p. 432. *ἀνακτα* puerum itaque, non ut dominum modo, sed ut deum appellat. *Aristoph.* *Avēs* 782. *πᾶς δ' ἱκετόντ' Ὀλυμπος, εἰς δὲ θάμβος ἀνακτας*. *Schof.* *θεός*; *θεός*. Cf. *Eustath.* ad *Il.* α. p. 16. 34. — Hinc statim *ὁ γὰρ θεὸς ἦρξαι δαίμων*, te enim *ἀνακτα* appellare tuumque propitium nomen invocare fas est, cum te fatum constituerit deum. *δαίμων* de *faso* illustravit *Valcken.* ad *Hipp.* p. 251. — V. 8. *ὅς σοι μοι ζ*. Vat. Cod. — *ὅς*

σει πείρατα ζωής. Dictum secundum Homericum αὐτὰρ
ὑπερθεν Νίησ πείρατ' ἔχοντα· ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι. IΛ. Η. 102,
quod expressit *Archilochus* fr. XXXII. Similiter *Ep.*
XLIV. ἐν σοὶ τῆμ' αὖ, Μένεα, βίου προμνήσει' ἀνῆπτα. Ut ve-
rum amoris sensum decet, simpliciter *Admetus* ap. *Εκ-
rpidem* Alc. 285. ἐν σοὶ δ' ἔσμαι καὶ ζῆν καὶ μή.

XXII. Vat. Cod. p. 573. Edidit *Abr. Gronovius* in
Variis Geogr. p. 174. (*Mansō* nr. XXXVI. 19.) *Po-
lyxeniden*, delicias suas, *Heracliti*, olim pulchri, nunc
exolefcentis, exemplo prolato, ut tempore utatur, μο-
ρε. — V. 1. ἢ καλῶς apogr. *Lipf.* Pro ἔτ' ἢ ποτε
Gronovius inepte legebat, οἱ ἢ π. ταχ, fuit olim. *Epigr.*
XXVII. ἢν γὰρ ἔτ' ἢν δάφνης μὲν ἐν οὐραῖς — τερανός. —
εἶναι dicuntur, qui florent; μὴ εἶναι, qui perierunt. Vide
Elfner in *Obst. Sacr.* T. II. p. 25. et 382. *Westf.* ad
N. T. I. p. 252. — V. 2. Florem *Heracliti* decidisse,
τείχεος indicant, quibus obducitur. δέξις. — τείχινον
πέντασμα, ἐπὶ ταῖς θύραις ταῖς αὐλαῖς βαλλόμενον. *Etymol.*
M. — Vitiose apogr. *Lipf.* κρύσσει π. δέξις. — V. 3.
μὴ γὰρ αὖ φρονήσσει. *Rusin.* *Ep.* XXXVII. ποῦ δ' ὄφρα καὶ
γὰρ αὖ φρονήματα. φρονήσσει de iis, qui majores spiritus
sumunt, illustrat *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* T. I. p. 318. —
Nemetin respicere jubet poeta puerum, quippe quae
superbos pueros puniat, pilos, floris juvenilis pestem,
proliciens. Comparandus *Automedon* *Ep.* II. T. II. p. 207.

Πᾶν γιν, καὶ λάσαι μὲν τείχεος, ὡς ταχὺ πάντα

ὁ χρόνος ἀλλάσσει· Κόνιχα, τοῦτ' ἐγίνον.

οἷα ἔλεγον· μὴ πάντα βαρεὺς θάλα, μὴδ βάναντες

εἶναι. καὶ κάλλους εἰσὶ τινες Νεμῆσις.

Conf. Straton. *Ep.* XXXV. et LXXI. *Plutarch.* T. II.
p. 770. B. ἔτι δὲ φορτικώτερον ὁ σοφιστὴς βίαν τῆς τῶν καλῶν
τείχεος Ἀρμαδίου ἐκάλει καὶ Ἀριστογείτονας, ὡς ἄμα καλῶς
τυραννίδος ἀπαλαττομένους ἐπ' αὐτῶν τοῦ ἐραστῆς. Unde
emendandus *Stobaeus* *Tit.* LXIV. p. 410. βίαν πρὸς τοῦ
λέγοντας, ἐπὶ τῷ κάλλος τυραννίδα ἔχει, φεῖ, ἔλεγε, τυραννίδος

τριχὴ καταλυομένης, ubi vulgo τριχῶ legitur. Meleagra puerum τὴν ἐν γλυταῖς Νέμισιν venerari iubenti obversabatur fortasse dictum Leonis Byzantii ap. *Plutarchum* T. II. p. 88. E. Ἄνω Ενζάντιος ὑπὸ κυρτοῦ λαιδορηθῶς εἰς τῆς τῆς ὀμμάτων καθένειαν, ἀνδρῶπινον, ἔφη, πάθος ἐκπύλλει, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ φέρων τὴν Νέμισιν.

XXIII. Vat. Cod. p. 587. Edidit *Alberti* ad Hefych. v. γλυκυδορκίς unde sumit *Pierſon*, in Verisim. p. 84. Prius distichon profert *Watson* ad Theocr. T. II. p. 238. (*Manſo* nr. XXXVIII. p. 18.) Ipsas Gratiarum Aristagorae venustatem tribuisse ait. Comp. *Rhiani* Ep. V. T. I. p. 480. quod Moleager expressit. — V. 1. Male distinxit *Brunckius* post τοῖδ' οὖτοι, quod mutavit *Manſo*, *Watson* et *Wakefield* in Delect. Trag. T. II. p. 131. et in Silv. crit. T. I. p. 133. — Dii adſpectu et contactu suo mortalibus virtutes, quibus ipsi pollent, tribuunt. *Alciphron* L. III. Ep. XLIV. τί δὲ θεμελιτικὸν καὶ ἡδὺ φέρει; ἀλλ' ἴσως εὐμενιστέροις ἡμῶν ἐκείνων εἶδον αἱ Χάριτες. Unde *Poſidippus* Ep. VII, αὐτοὶ τὴν ἀπαλὴν Εἰρήνην εἶδον ἔρωτες, et *Horatius* IV. Carm. III. 1. *Quem tu, Melpomene, semel Nascentem placido lumine videris.* Cf. *Muresum* Var. Lect. IV. 20. — V. 4. γλυκυμοῦσι καίρια. *Agathias* Ep. XXXV. ὅς τε σοφοῖς μύθοις καὶ πλάσμασι καίρια λέξας παίζων ἐν σπουδῇ, παίζει ἐχθροῖσιν. *Callimach.* Ep. LXIII. εἶναι καίρια συγγέλματα. In prudentiae laudem passim ap. tragicos τὰ καίρια λόγῳ occurrit, quorum loca collegit *Abresch*, ad Aesch. T. I. p. 120. Unde apparet, poetam in Aristagora simul prudentiam sermonum eorundemque suavitatem et amoenitatem laudare. Quare non erat, cur *Watson* corrigeret — καὶ γλυκυμοῦσι καίρια. *suaviter loquitur ipſos favas.* Inter exempla, quae ad hanc suam conjecturam firmandam profert, nullum est, quod ei probabilitatem conciliet. — V. 5. τί δὲ πλόν; Quid lucrabor, puero, qui vel ex longinquo ferire potest, procul abeunte? ἥ γὰρ Ὀλ. Vat. Cod. Quaedam apogr.

etiam Ὀλυμπιον exhibent. Pro νέον, quod friget, *Reiskius* et *Wakefield* νέος legunt. *Christodorus* in Ecephrasi v. 91: οἷα Ζεὺς νέος ἄλλος ἐν Ἀθηναίοισιν ἱκνούει. Cf. ad Epigr. VIII. 3. — μακρὰ περαιοβολεῖ, ut is, qui certa temera tela dimittit manu (*Seneca* Herc. Oet. 540.) apud *Maschum* Eid. I. 13. μικρὰ μὲν τῆς τὰ χειρὶς, μακρὰ δὲ βόλλαι. Verbum περαιοβολεῖν, quo lexica carent, hinc fortasse sumit *Philipp. Theff.* Ep. II.:

ἄρα, καὶ ἡ Νέμεσις με συνήρπασε, πρὸς ἐκίματι
ἐν πυρὶ, καὶς δ' ἐς ἔμ', ὡς Ζεὺς, ἐπεραιοβόλαι.

XXIV. Cod. Vat. p. 587. Edidit *Kloss* in *Musa Strat.* p. 61. Primum distichon laudat *Warren* ad *Theocr.* p. 166. Ultimum *Valken.* ad *Ammon.* p. 136. (*Manso* nr. XXXIII p. 17.) Disputavit de variis hujus carminis lectionibus *Schneider.* Per. crit. p. 58. Somnium poeta enarrat, quod, cum puerum ipsi in ulnis posuisset, dulce amoris desiderium in pectore suo reliquerat. — V. 1. 2. Cod. Vat. legit: ἐνέκνιον ἄρα γε λῶντος Ὀκτωκταῖ-
δονέτους παῖδες ἐν' ἐν χλαμύδι. Quam lectionem etiam *Lips.* apogr. servavit, nisi quod ἄρα γε λῶντος exhibet. Alii aliter; piget enim fuitiles apographorum enotare aberrationes. *Brunckiana* lectio in schedis *Tryll.* reperitur, unde eam a *Salmasio* profectam esse suspicor. Pro meo sensu optime se habet membranarum lectio, et *Salmasii* invento longe est elegantior. Vulgaris enim loquendi ratio fert dicere: ἔρως κατ' ἐνέκνιον ἔγγυς παῖδα ὑπὸ χλαμύδας exquisitior autem et poetica: ἐνέκνιον παῖδες, i. e. pueri per quietem visa species. Verba ἐν' ἐν χλαμύδι aetatem pueri significant, qui ephoborum vestem nondum deposuerat. Vide ad Ep. IX. 1. Confert *Schneiderus* in *Addend.* p. 115. Ep. CXXIV. 1. 2. — Vers. secundum sincere scriptum profert *Valken.* ad *Adon.* p. 408. A. ubi de forma ἐκτωκταδόντος disputat. Superfedere possumus *Warsoni* conjectura, παῖδα μετὰ χλαμύδι legentis. —

¶ 10.] V. 3. ἐνδ' ἡλαινεν. Vide ad *Asclepiad.* Ep. XX. 3. — V. 4. ἐντρέφμεν est ex emendatione *Scaligeri*; nam membranae ἐντρέφμεν legunt. In nonnullis apogr. ἐντρέφμεν exstat. Vide *Valckenar.* ad *Amm.* p. 45. — κενάες δαίδαις. vanum veras et robustas voluptuosis simulacrum. κενή κέρεια obfcoeno sensu dixit *Scyrbinus* Ep. I. 8. T. II. p. 104. De Hannibale per quietem bella gerente *Silius Ital.* I. 69. invenero futuras *Miscensem* pugnas et inania bella gerentem. — Vix tamen puto, verba δαίδαις ἐντρέφμεν in hoc rerum contextu recte locum habere, siquidem, quod *Valckenarius* putabat, pro βουκολιέθαι δαίδαις sunt posita. *Spei* certe mentionem hic fieri non expectaveram. — V. 5. μόνως Vat. Cod. et apogr. *Lipf.* Sed unde τέρας in hoc apographum venerit, non exputo. Etiamnum desiderium hoc somnio excitatum in mente haeret; sive, desiderium verae et solidae voluptatis mihi somnii suavissimi memoriam nunquam non revocat. Expressit *Noster Anacreontem* VIII. qui idem, grato somnio viso, μεμονωμένος, inquit; δ' εὐχόμενος πάλαι ἴδμεν καθεύδαι. Pro πτηνῷ Cod. *Tryll.* δεινῷ. Comparavit *Schneiderus* Epigr. Anthol. Lat. T. I. p. 643.

Te vigilans oculis, animo te nocte require;
Victa jacens sola cum mea membra toro.
Vidi ego te mecum falsa sub imagine somni;
Somnia tu vinctes, si mihi vera venis.

V. 7. Post versum sextum in Cod. Vat. relictum est spatium, ut si quid abesset, quod nihil est. — Versu sq. pro κάλλινο *Köhlerus* ad *Theocrit.* p. 58. ubi integrum carmen ex *Musa Strat.* *Klosii* repetivit, καλοῖς conjicit; glandes pro frugibus offerens. Aptè vulgatae lectioni defendendae *Schneiderus* adhibuit Ep. *Posidippi* XVII. T. II. p. 50. τὸν πρῶτον παίζοντα περὶ φράγας ἁγνίσματα ἔδμεν μαρφᾶς καὶ δὲν ἐπιστάματα. εἰδμεν de vano et inani simulacro illustrat *Elsner.* Obs. Sacr. p. 97.

XXV. Cod. Vat. p. 587. Duo priora disticha expromsit *Warton*. ad Theocrit. T. II. p. 75. postremum p. 84. Secundum *Alberti* ad Hesychi *ῥήματα*. Varietatem lectionis enotavit *Schneider*. Per. crit. p. 84. sq. (*Manf.* nr. XXXIX, p. 20.) Se Cupidinis malitia novis amoribus irretitum esse conqueritur. — V. I. *ῥήματα* Cod. Vat. quod *Salmasius* procul dubio statim in describendo emendavit. Apographa enim, quae scio, *ῥήματα* habent. — ἢ γὰρ ἄλλων. Significare videtur, Amorem obiter et aliud agentem vulnus ipsi infixisse; quod ad superthos protervi pueri mores adumbrandos facit. ἄλλων enim nonnunquam otiosi et remissi animi conditionem significat. Vide *Perizon.* ad Aelian. V. H. IX. 26. et quae de hoc verbo disputavit *Krebs* ad Plutarch. de Aud. Poet. p. 166. Hoc sensu usurpatum opponitur τῷ ξυνείσταν, ut ap. *Philostr.* Vit. Apoll. VI. 5. p. 233. ἀνδρὶ δαταλῆτι τρέπον ἄνθρωποι οἱ μαρμαίται, καὶ ἄλλωντι μᾶλλον ἢ ξυνείσταντι. *Schneiderus* tamen lectionem ἄλλων vitiosam censebat. — ἔκινε δ' ἄρα μοι ἔργα. Socrates cum ad pulcrum puerum paulo propius accessisset, ταῦτ' ἄρα ἔργα, αἰσῶντες ἐπὶ θυροῦ τοῦδε δαδῆγμῆός, τὸν μὲν ἄμωσ πλάττει ἢ πείνει ἡμέρας ἄδαζεν καὶ ἐν τῷ καὶ δὲ πύγματι τι ἰδέσθων ἔχον. *Xenophon* Symp. p. 698. 50. κλέμα et κλέματι de amoris cruciatibus jam *Herodotus* usus est V. 62. p. 465. τὸν δὲ Ἀρίστωνα ἔκινε ἄρα ἐν τῇ γυναικὶ ἔργα. Nec non de laetitia animum suaviter pungente et commovente *Pindari* Isthm. VI. 74. δῖον δ' ἴδον μιν ἔκινε χάρις. — V. 3. ἔκινε πάλιν Cod. Vat. et in fine versus γράμμα. Utrumque a *Guyese* mutatum putatur. Alterum, monente *Watsono* in Addendis p. 351. in Cod. Parisino emendatum est, viro docto κράμμα, i. e. κράμα, adnotante. Eidem *Guyese* versu sq. *Alberti* tribuit conjecturam κείμνος. Verum haec omnia a *Salmasio* profecta nullus dubito. Si *Brunckius* membranarum lectionem cognovisset, vix πάλιν et κείμνος immutasset. Utraque lectio optima. Poeta non

nunc primum amaverat; hinc πάλι: mulsus amoris autem vim habebat ad inflammandum pectus; hinc καθ' αὐτοῦ μέλνῃ. Recte *Alberti* adnotavit *Melagri* Ep. LVIII. 14. ὅτι καὶ καθ' αὐτοῦ μέλνῃ, ubi eidem emendatorum πομπῆν legenti *Brunchius* non obsequutus est. — Seq. vers. *Schneiderus* λαρὴ malebat; in quam conjecturam postea etiam *Waksfeld* incidit in *Dilectu* Trag. T. I. p. 223. — V. 5. Διοφάντων. *Watsoni* Apogr.

XXVL Cod. Vat. p. 588. Duo priora disticha edidit *Watson* ad Theocr. II. p. 81. Ultimum *Alberti* ad Hesych. v. λωσιμελής. Integrum *Klax* ad Straton. p. 62. Varietatem lectionis collegit *Schneider* in Per. crit. p. 59. et 113. (*Mens* nr. XXXII. p. 17.) Conqueritur poeta de flamma, quam pulcri pueri adpectus in pectore suo incenderat. — V. 1. Εὐόδιον στείχοντα μετέμμενον Cod. Vat. *Brunchiana* lectio reperitur in marg. apogr. Voss. et in Schedis Vinar. Neceffitatem mutationis non video. Parum aut nihil refert, utrum poeta in via ambulans Alexin viderit, an idem Alexin in via ambulans observaverit. Nec μετεμμενον articulum neceffario postulabat. Theocris. VII. 21. πᾶ δὲ τὸ μετεμμενον πίδαξ ἰλκός; — V. 2. Quod *Brunchius* edidit, idem in Cod. Vat. legitur, nisi quod membranae κατὰ exhibent, κατὰν reperio in Schedis Vinar. eamque lectionem Vir doctus allevit margini Cod. Voss. Cum in apogr. Lipsienfi legatur: ἀγρινῶν κατὰν πομπῆν θέρος, *Schneiderus* tentavit: ἀγρινῶν, κατὰν πομπῆν θέρος, messē vel segetem intelligens, quae adhuc in flore est, quod tempus anni calidissimum esse solet. *Koeblerus* in Notis ad Theocrit. p. 66. ἀγρὶ κῆρον κατὰν πομπῆν θέρος, interpretatione non addita. In *Brunchiana* lectione κατὰν ἀγρινῶν de arboribus accipio, jamjam eminentibus, et quasi crine quodam glutinam vestientibus. θέρος ipsa segetes est. θέρος πομπῆν κατὰ κατὰ ἀγριν. cum in segete arborum jam produnt et emicantes torrensque agnunt. — V. 3.

3πλὰ Cod. Vat. — Verf. seq. ἡέλον Apogr. Voff. — V. 5. Et in hoc versu discrepant apographa, quorum nonnulla αἰ, alia οὖν pro οὐξ exhibent. Nex solis radios sopire dicitur, ut ap. *Sophocl.* in *Trach.* 94. ὅν αἰόλα οὐξ — κατευνιάζει φλογίζομενόν ἄλλον. — Flammam de pueri oculis pectore conceptam, ejusdem species per somnum visa, denuo excitavit. — V. 7. ὕπνον. Apogr. Lipsi. — λυκίονος, quem *Homerus* λυκίησιν vocat. Vide *Eustath.* in *Odyss.* p. 720. 47. et in Il. p. 1463. 20. — Egregie nostrum carmen illustrat locus *Achillis Tatii* a *Schneidero* laudatus L. VI. p. 399. ἐπεὶ δὲ εἶδεν τὴν Λευκίονην, ἀνέφλογε τὴν ψυχὴν καὶ ἰδοῦσεν αὐτῷ τότε καλλίων γεγονέναι. ὁρῶν γὰρ ὅλης τῆς νυκτὸς τὸ πῦρ, ὅσον χρόνον ἀπελείφθη τῆς κόρης, ἀνεζυπόρευσεν ἐξαίφνης, ὅλην λαβὼν εἰς τὴν φλόγα τὴν θίαν. Similiter *Xenophon* *Epich.* I. 4. p. 9. τὰυτὰ ἑκάτερος αὐτῶν δὲ ὅλης τῆς νυκτὸς ᾤδοντο· εἶχον δὲ πρὸ ὀφθαλμῶν τὰς ὕψεις τὰς αὐτῶν, τὰς εἰκόνας ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἀλλήλων ἀναπλάττουσας. Novissima ejusmodi sunt, ut ex *Meleagri* verbis — ψυχῇ κάλλος ἀπεικονίσας, expressa dicas.

XXVII. Cod. Vat. p. 588. Primum distichon dedit *Salmas.* ad *Solin.* p. 30. A. Integrum *Toup.* in *Cur.* Noviss. p. 277. ed. Lipsi. (*Manso* nr. XL. p. 20.) Non jam *Daphnidem*, nec *Hyacinthum* carminibus celebrandos esse, cum *Dion* inter pulchros principatum tenest. — V. 1. De *Daphnide*, inter *Siculos* celeberrimo, omnia nota vel ex *Theocriti* *Eid.* I. Conf. *Parthenium* c. XX. *Aelianum* V. H. X. 18. Pani ille in deliciis fuisse dicebatur. Cf. *Glaucum* *Ep.* II. T. II. p. 347. *Zonae* in *Anal.* T. III. p. 331. (Lipsi. ed. II. p. 69.) Recte itaque caprarii, quod pastorum genus in primis tutela Panis gaudet; *Daphnidem*, in Panis gratiam, celebrare dicuntur. — V. 3. Cod. Vat. habet λόρη, casu recto, et sq. verf. Δόρη. Illud verum puto propter ἀποκλίνας σέβας. Instrumento Pani et caprariis proprio opponitur λόρη, φεβαιο προφήτις, *hyla*, *Phoebe* interpretat. U

Pani Daphnis, sic Apollini Hyacinthus in deliciis fuerat; illum canebat syrinx, hunc lyra celebrabat. Haec si recte posui, et λόγῃ pravam esse emendationem apparet, et Daphnes mentionem seq. versu factam, plane ab hoc loco alienam esse. Depravatam esse lectionem in verbis Δάφνῃ παρθένῃ, nullus dubito, sed quid reponendum sit, non facile dixerim. Expromam tamen conjecturam, magis ut alios ad similes conatus excitem, quam quod me verum reperisse existimem:

μηδὲ σὺ τὸν στερχθέντα, λόγῃ, Φοίβοιο προφῆτι,
ἄνδρι παρθένον μέλφ' Ἰάκινθον ἔτι.

Neque tu, o lyra, Phoebi interpret, adhuc celebra Hyacinthum, olim amatum et virginali flore conspicuum. ἄνδρι παρθένον vocat, cujus genas nondum lanugo obumbrat, puellae quam puero similiorem. Philostrat. Epist. XLIII. p. 944. πρὶν μὲν γὰρ ἄνδρῶν, εὐδὲν ἀπὸ τοῦ γυναικὸς αἰσῶναι παρθεῖναι, οὐκ αἰσῶναι ἀλλὰ καὶ διαγυῖς· ὅτε δὲ ἤδη χυοάζει, ἀνδρικοτέρως εἰς αὐτοῦ. Jam videamus, quae alii de hoc disticho statuerint. Brunkius igitur haec habet: «Hic nihil emendandum est, nisi quod v. 5. scribendum ἐν ποσειδῶνι, ἢ δ' Ἰάκινθος. Hoc omisso vir sagacissimus, cuiusque doctrinae plurimum tribuo, Cur. noviss. in Suldam p. 123. (277. ed. Lips.) aliud quid emendatione indigere censet, et distichon medium sic constituit:

μηδὲ σὺ τὸν στερχθέντα, λόγῃ, Φοίβοιο προφῆτι,
ἠδάφνῃ παρθένῃ μέλφ' Ἰάκινθον ἔτι.

Verum hic de puerorum amoribus agitur, nec ulla Daphnes Nymphae mentio fieri debuit. In primo disticho poeta non Pana, sed caprarios silere jubet; sic in secundo non Apollinem, sed sacerdotem Apollinei templi, cui in honorem amatae deo Daphnes, nomen Apollini eorum, Daphne, impositum. Duo pueri in tertio disticho soli commemorantur; nihil ibi de puellari amore. Nec Daphnis Pani amatus, nec Hyacinthus,

«cinsbus, Apollinis deliciae, amplius celebrandi sunt, sed
 «Dion solus. Sic sibi omnia respondent, et apte co-
 «haerent. μηδ' εὖ προφῆτι Δάφνι παρθενίῃ hoc confertur
 «cum αἰπολικάι σόριγγες. μέλπω ἔτι Ἵάκινθον cum μηκέτι
 «Δάφνιν φωνίῃται. τὸν στερχθέντα λόγῳ φοίβαιο cum αἰγιόβατῃ
 «Πατὴ χαριζόμεναι. Dixit autem poeta λόγῳ φ. pro φοίβῃ
 «λυραιοῖδῃ, aut quia fingitur Apollo amatio Hyacintho
 «affectus suos fidibus saepe cecinisse, pueri pulcritudi-
 «nem celebrasse, et mortem lugubribus elegiis ad ly-
 «ram cantando desseuisse.» Haec Vir clarissimus; cu-
 jus interpretationem argutiorē quam veriorē esse,
 omnes intelligunt. In *Toupii* vero emendatione Δάφνι
 παρθενίῃ dictum foret pro εὖν Δ. simul cum *Daphne* puella;
 quod et ipsum durissimum. — §. II.] V. 5. ἔτ' ἦν.
 dum florebas s. vivebas. Cf. ad Ep. XXII. I. — Mox
 pro εὖ non, ut *Brunckius* voluit, εὖ legam, quod etiam-
 be est, sed:

ἦν δ' Ἵάκινθος

τερπνός.

Ceterum *Meleager* expressit *Callimachum* Ep. XLVI. οὐδ' ἴ
 Δάφνιν, ποιμένες, Ἰακινθὸν δ' αὖτ' αἰσάμεθα.

XXVIII. Vat. Cod. p. 575. (*Manso* nr. XLII. p. 21.)
 Ad Amorem, face et sagittis in poëtam furentem. —
 V. 1. ἄγρις δαίμων. Saevus Amor. *Tibull.* III. El. IV. 65.
 Infra Ep. XCV. 6. Venus ap. *Aristaeneta* II. 15 p. 95.
 καὶ ταύτην ἐξ ἡφαιστὸς ἡ Δαίμων προσέπνευσέ μοι τὴν γνώμην. —
 λὰξ ἐπιβάς, ut dominus servi cervicibus imponit pedes.
Paulus Silens. Ep. XX. Amor mihi λὰξ ἐπιβάς ἐτίθοντο
 πικρὴν ἐπηξεν πόδα. *Ovid.* Remed. Amor. 529. Mollior
 es, nec abire poter, vinculusque teneris, Et tua saevus Amor
 sub pede colla premis. De Venere *Deidamia* in *Heroid.*
 Ep. IX. 11.:

Plus tibi quam Juno nocuit Venus: illa premendo
 Suisulis: haec humill sub pede colla premis.

D

Tum omnino irae et contemptus vox τὸ λᾶξ ἐπίβαινε.
Theognis v. 325. λᾶξ ἐπίβη δ' ἡμῶν κενόεφρονι, τόπτε δὲ κέντρον
 ἐξίῃ καὶ ζεύγλῃν δυσλόφῃ ἡμφίτιθι. Tanquam irati cujus-
 dam et alterum ad iram provocantis vocem *Plutarchus*
T. II. p. 457. C. hunc versum laudat:

βαῖνε λᾶξ ἐπὶ τραχήλου, βαῖνε καὶ πύλα χροῦ.

V. 4. τέφρη. Ex *Asclepiad.* Ep. XIII. καὶ πάντως τέφρην
 θίεθε με κήρυτταίην. *Theophyl. Simoc.* Ep. IX. ἡμῶν ἡγη-
 θαλάθρην αἱ φρένες τῇ ἔρωτι, καὶ θαλάττῃ δίκην τὸ περιστέρειον
 ἐκπεφλόγισται.

XXIX. Vat. Cod. p. 593. Edidit *Klotz.* in *Straton.*
 nr. XXV. In apogr. Lipsiensis conjunctum est cum Ep. XXL.
 Vide *Schneider* in *Per. crit.* p. 56. (*Manf.* nr. IV. p. 6.)
 Poëta animam suam navi, quam Venus et Amor regant,
 comparat. Eadem Allegoria est Ep. XLV. ubi etiam
 pars versus tertii repetitur. — V. 1. Amorem guber-
 natoris fungentem vicibus habemus ap. *Ovidium* in *He-
 roid.* XV. 215. *Ipse gubernabis, residens in puppe, Cu-
 pido, Ipse dabis tenera vela legesque manu.* οἷαξ est pars
 πηδαλίου, ut ex *Eustathio* Od. V. p. 221. 35. docuit
Schneiderus. — V. 3. χειμαίνει Vat. Cod. et βαρεῖ. et sic
 Ep. XLV. Nostra lectio reperitur in Schedis Tryll. —
 Versu ult. *Klotzius* παμφύλῃ edidit. Ad mare Pamphy-
 lium respici, ita tamen, ut πᾶμφυλος appellative sit posi-
 tum, in mari omnis generis puerorum, notavit *Brunckius*,
 post *Schneiderum* l. c. p. 57.

XXX. Vat. Cod. p. 594. Edidit *Watson* ad *Theocr.*
T. II. p. 102. *Klotz.* ad *Tyrt.* p. 79. Cf. *Schneiderum*
 in *Per. crit.* p. 96. (*Manf.* nr. XXVII. p. 15.) *Cleo-
 buli* et *Alexidis*, utriusque pulchri et jucundi, mutuos
 amores celebrat. In simili argumento *Martial.* IV.
 Ep. XIII.:

*Tam bene rara suo miscensur cinnama nardo,
 Massica Thesais tam bene vina favis:*

Nec melius teneris junguntur visibus ulmi,

Nec plus lotos aquas, litora myrtus amat.

V. I. νῦμα habet *Watson*, qui νᾶμα, χιῦμα et θιῦμα tentat. Membranarum lectio verissima. Ad sensum facit *Lucianus* in *Prometh.* 5. p. 31. τί οὖν οὐχὶ καὶ ἱμναλὺν γένοιστ' ἂν εὐμερῶδη τι ἐκ δυοῖν τοῖν ἀρίστοιν ξυντιθέν, ὥσπερ ἀξίου καὶ μέλιτος τὸ ξυναμείβετον ἤδιστον. — V. 3. τὸν ἀβροκῆμην ex *Anacr.* Od. VI. 8. Vide *Hesych.* in ἀβροκῆμῃ, ubi *Alberti* hunc versum expromsit. Sylvam locorum, in quibus hoc vocabulum occurrit, congeffit *Locella* ad *Xenoph.* *Ephes.* p. 123. — V. 4. θνατὸν ὄντως τὸ K. s. Vat. Cod. quod etiam in *Lipf.* apogr. legitur, ubi in marg. θνητὸν γ' ὄντως τᾶς K. notatum; omnino male. *Watsonus* habet εὐκράτον ὄντως τᾶς K. nescio unde; ipse εὐκράτου corrigendum censet. *Klotzius* ὄντως θνητὸν K. edidit. His omnibus *Brunckiana* lectio elegantia praestat; an etiam omnes veritatis numeros habeat, definire non aulam. — οἰόμεαι quod vetustiores μάλλαρατον vocabant, *mulsum* ex vino et melle mistum. Conf. *Pierfon.* ad *Moer.* p. 254. sq. et *Bernard.* ad *Theoph.* Non. T. I. p. 125.

XXXI. Vat. Cod. p. 594. Edidit *Majus* in *Bibl. Uffenbach.* nr. 152. unde sumsit *Wolf.* in *Fragm. Sapph.* p. 237. (*Manso* nr. XXVIII. p. 15.) Poëta binos diversi coloris pueros, candidum et fuscum, amans, id sibi propter nomen fatale fuisse docet. Hanc poëtae mentem esse, et *Schneiderus* perspexit et *Manso.* *Brunckius* haec notavit: „Mutilum videtur hoc carmen; unum „saltem in medio distichon deest. In cod. scriptum „v. ult. πλέξιν ἐκ λευκοῦ φασί — correctum in margine „ἢ γὰρ ἔρωτας ἐκ λευκοῦ πλέξαι. Nihil hic decreverim, „quum vix sensus aliquis ex his reliquiis erui possit.“ Nihil plane deest; et amplectenda marginis lectio: *Dicunt enim, Amores me ex candido et nigro contexuisse;* ex μέλανος et ἀργεῦς scilicet. Similiter, id est, inepte in

eodem nomine lusit *Euripides* ap. Etymol. M. p. 576. 30. Μελέαγρος μέλει γέ ποτ' ἄγχι βίβης ἔγγεν. Noster autem *Philodotum* ante oculos habuit, qui simili acumine Ep. II.:

αὐταὶ πεν Μείραι με κατανόμασαν Φιλδοῦμον,
ὥς αἰεὶ Διμηῦς θαρμὸς ἔχει με πέθος.

XXXII. Vat. Cod. p. 119. et 571. Sub *Posidippi* nomine legitur in Planudea p. 452. St. 587. W. Huic potius quam *Melengro* hoc carmen tribuere velit *Brunkius* propter *Posidippi* Ep. X. quod ad Heliodorum est scriptum. (*Manfo* nr. XLI. p. 21.) Amorem per Musam precatur, ut tandem suum Heliodori amorem sopire velit. — V. 1. Ἡλιοδόρε. Sic Vat. loco secundo. In priore Ἡλιοδόρας, quod Planudes arripuit. — Seq. versu εἰσέναι Vatic. altero loco. Haec vocabula passim confusa sunt. Vide Exercit. crit. T. II. p. 180. —

§. 12.] V. 3. καὶ γὰρ. Planud. — βαλλῆν. sic Vatic. altero loco; et sq. versu πᾶν loco priore. Ad sensum conf. *Paul. Silens.* Ep. XX. — V. 5. Mira discrepantia lectionis in hoc versu. Priore loco Vatic. habet: αἱ καὶ με κτείναις, λείψω φωνὴν προῖοντα et supra scriptum ἵεσαν. quod fere convenit cum Planudea lectione, ubi tamen κτείνης legitur. Eaedem membranae loco posteriore: αἱ καὶ ἐμὲ κτείναις λείψω φωνῶντα ἐπὶ τέρμῳ, quod *Br.* secutus est, κτείναις in κτείνης mutato. Color fortasse ductus ex *Theocrit.* Eid. XXIII. 46. γράφον καὶ τόδε γράμμα, τὸ σοὶ στίχοισι χαράξω· τοῦτον ἔρως ἔκτεινεν, ὀδοιπόρε, μὴ παρεδέεργε.

XXXIII. Vat. Cod. p. 577. Planud. p. 485. St. 629. Wech. (*Manfo* nr. XXII. p. 13.) Sententiam ductam notat *Schneiderus* Per. crit. p. 132. ex *Xenoph.* Symp. p. 138. ed. Bach. οὐν γὰρ ἐγὼ Κλεινὸν ἦδιον μὲν θαύμα ἢ τᾶλλα πάντα τὰ ἐν ἀνθρώποις καλὰ· τυφλὸς δὲ τῶν ἄλλων ἀπάντων μᾶλλον ἢ διζήμενος εἶναι ἢ Κλεινὸν εἶδος ὕψους.

Idem *Brodacus* animadverterat. Menander, sine Glycera sua Aegyptum aditurus, sibi videretur μέγας ἐν τοσούτῳ ἔχλην Αἰγυπτίων ἀρημίαν πολυάνδρατον ἔρᾶν, ap. *Alciphron*. L. II. 3. p. 228. Ab hujus distichi, quod et elegantissimum est, et facillimum, sensu mire aberravit *Mcineckius*, cujus verba adscribam, ut ex hoc uno specimine illius enarratoris virtus et praestantia intelligatur. „Poëta „cum fulgentem Theronis pulcritudinem describere „vellet, comparat eum cum universo. τὰ πάντα, quod „solis radiis egregie solendeat. ὦν δέ. jam, inquit, cum „universi coeli serenitatem, Solis ignes, siderumque „fulgorem adspicio, cum igitur tuam, Theron, prae- „claram pulcritudinem specio, τοῦμπάλιν, oculis nebula „offunditur et me excoecat fere praestantissima facies.“ Denissimas profecto tenebras interpretis animo offusas fuisse necesse est, cum ea scriberet, de quibus poëta ne cogitavit quidem. — Ceterum *Br.* exhibuit lectiones Planudeae. In Vat. Cod. pentameter sic legitur: βλέψω, τέντες δὲ μὲν, τὰμπάλιν οὐδὲν ἔρῃ.

XXXIV. Vat. Cod. p. 591. Edidit *Pierſon* in Verisim. p. 85. (*Manso* nr. XXIII. p. 13.) Poëta, cum Theronem pulcrum esse negasset, mox Nemefin ultricem expertus, incredibili pueri amore incensus est. Expressit Nostrum *Philipp. Theff.* Ep. II. p. 211. — V. 1. ἂ μὴ θέμις. Hanc lectionem praestat Cod. Vat. et margo apogr. Scalig. in cujus contextu θίς legitur. — Sequ. versu membranae οὐ με μάζων, quod, nescio quis, in marg. Scalig. corrigere ausus est in οὐκ ἔμαθον· imperrite. Θυμὲ legitur in apogr. Voss. — V. 3. αὐτὸς ὑπέστη. Si sincera est lectio, sensus esse debet, *et solus ausus et ejusmodi quid pronuntiare.* αὐτὸς pro μένος; passim illustrarunt Viri doctissimi. Vid. *T. Hemsterb.* ad *Lucian.* T. I. p. 130. Sed mihi Meleager scripsisse videtur:

ἀλλ' ἑνός ἐστις,

οὐδὲ διδὸς πηξίας πῦρ τὸ κεραυνόβολον.

Tu cum contra intueri ausus es, quae non multo minor est audacia, quam ipsum Jovis fulmen sustinere. *Sappho* virum pulcrum puellam ex adverso spectantem diis comparat: *ἴσται ἑναντίον τοι ἰζάναι*. Cf. Nostri Ep. V. 3. et XXIII. *Euripides* Orest. 1479. *ἑντίοι σταθόντας*. *Hippol.* 1078. *προσβλέπειν ἑναντίον πάντα*. Celeberrimus locus *Herodoti* L. V. 18. p. 379. de Persis, quibus γυναῖκες ἑντίαι ἰζόντε — ubi illi dicebant, melius fuisse, mulieres omnino non arcessere, quam ἀλθούσας καὶ μὴ περιζομένας, ἑντίας ἰζισθαι, ἀλλοτρίους ἐφ' ὀφθαλμῶν. — V. 4. πῆξις. Vatic. Lips. Recte emendatum. — V. 5. τὴν πρόσθε λάλον. Nioben esse monuit *Br.* inductus procul dubio Ep. *Antipatri Thessal.* LV. μέναν ἐν τέχνους, νικουστρά, δέξο με, πορθμεῦ, τὴν λάλον' ἡρκαὶ σοι φέρτος ὁ τανταλίδος. et Nostri Ep. CXVII. de eadem Niobe: ἃ δὲ λάλον στήρξασα πάλαι στόμα. *Brunckii* interpretatio peperit ineptam conjecturam in Biblioth. Liter. et Artium Fasc. II. p. 45. quam repetere piget. Nulla omnino causa est, cur de Niobe cogites, cujus mentio ab hoc loco alienissima. De sua ipsius audacia et inepta loquacitate poeta agit, quae ipsum, ut *Theronem* pulcrum esse negaret, impulerat. Hujus magniloquentiae cum poenas dedisset, se ab irata *Nemese* in aliorum exemplum punitum esse ait. Scribendum autem:

ταῖγάρ, Ἥσδ, τὴν πρόσθε λάλον — —

quo ducit membranarum lectio, quae non τὴν, sed τὸ exhibent. καλὸν apogr. Lips. et Scal. — Seq. versu Lips. habet δαῖγμα θυροστομῆς' fortasse δαῖγμ' ἀθυροστομῆς. Cf. *Theodorid.* Ep. VII. T. II. p. 42. quod tamen Codicis lectioni non praeferendum. Ad sensum facit *Tibull.* I. El. V. 5. *Ure ferum es torque: libeas ne dicere quicquam Magnificum posthac: horrida verba doma.*

XXXV. Vat. Cod. p. 577. Edidit *Valcken.* ad *Hippol.* p. 285. *Watson* ad *Theocr.* T. II. p. 101. *Kloze.*

in Musa Strat. p. 58. (*Manfō* nr. VII. p. 8.) De Myſico puero. Eſt Μυſικός ὑποκριτικὸν a Mys deductum, docente *Salmaſ.* ad Solin. p. 24. B. Idem nomen occurrit ap. *Herbaſtione* *Ptolemaeum* in Bibl. Photii p. 244. ὅτι 'Οδυσσεὺς ἐπεὶ θῆκε δῶκεν ὁ πατὴρ μνήμονα Μυſικὸν τοῦτομα κεφαλῇνα' ut hunc locum conſtituit idem *Salm.* l. c. in Prolegg. p. 2. A μνῆα hoc nomen derivat *Solan.* ad Lucian. T. III. p. 98. 64. — V. 2. ἔσβησεν. Hinc *Strabo* Ep. XX. Θεῶδες ἰλάμπετο παισὶν ἐν ἄλλοις, οἷς ἐπαγγέλλων ἁπτεῖσθαι ἥλιος. *Marc. Argent.* Ep. XII. καὶ γὰρ ἔπτερεν ἁπτεῖσθαι ἐν μνήμῃ φέγγος ὑπερίσταναι. Cf. *Sapphus* Fragm. XXVI. in *Collectione Wolfii*.

XXXVI. Vat. Cod. p. 572. Edidit *Warion* ad Theocr. T. II. p. 261. *Klotz* ad Tyrt. p. 93. Conf. *Schneider*. Per. crit. p. 54. (*Manfō* nr. VIII. p. 8.) Poëta ſe, cum olim aliorum amores riſſet, nunc ipſum ab Amore viſtum fatetur. Cum hoc carmine *Hufſchmius* in *Epist. crit.* p. 105. ſq. comparavit *Tibull.* I. El. 2. 89.;

*Vidi ego, qui juvenum miſeros riſſet amores,
Poſt Veneris vinclis ſubdere colla ſenem,
Et ſibi blanditias tremula componere voce,
Et manibus canas fingere velle comas.
ſtare nec ante fores puduit.*

V. 1. Cum καὶ abſit a Cod. Vat. alii aliter euenti metro ſuccurrere conati ſunt. Apogr. Lipſ. ἐμπεσθαι habet. *Schedae Lacroz.* τὰ περ. An ſcribendum:

ὑπερβῆκε κῆρὰ πρὸς θέν ποτὶ τοῖς θυτίταις — —

Schneiderus malit ὁ πρὸς θέν, cui leſtioni patrocinator *Alci-phron* L. I. XIII. p. 54.: φεγγαίαι καὶ ὁ ποτὶ γελῶν τοῦς ἐκ τρυφῆς πᾶσι δουλεύοντας, ὅλος εἰμὶ τοῦ πᾶθους. Similiter *Xenoph.* *Erhef.* I. 4. p. 7.: ὁ μέγας νῦν ἀνδρὶνδς Ἀβρεσθμης, ὁ κατὰ φρονῶν ἔρωτος, ὁ τῷ θεῷ λοιδόρεσθμνος, ἑλάνκα καὶ νενίωμι καὶ παρὲν ἡμῶν δουλεύειν ἀπαγκάζεται. Conf. *Epigr. ἀδένκ.* IX. — V. 3. Meleager ſe ad Myſici januam, tanquam

in dei cujusdam vestibulo, ab Amore collocatum fingit. Ibi enim arma, hostibus deducta, aliaque ejusmodi ἀσπιδήματα poni solebant; quibus poeta se comparat. σκῦλ' ἀπὸ σφραγίδος. *Xenoph. Ephef.* l. 4. p. 8.: σκῦλ' ἔστω, μέγα σοι τρέπαιον ἐγγύστεται καὶ Ἀβροχόμου τοῦ σφραγί-
δος. Usus est noster formula in hac re solemni. *Aristoph.* ap. Athen. XIII. p. 563. C. περιφανὲς σκῦλον ἀπὸ πολέμων. Crates cum Delphis auream Phrynes statuam vidisset, dixit, τῆς τῶν Ἑλλήνων ἡγεσίας ἀνακλίσθαι τρέπαιον. *Plutarch.* T. II. p. 401. A.

XXXVII. Cod. Var. p. 584. sq. Edidit *Dorvill.* ad Charit. p. 521. *Valcken.* ad Hipp. v. 525. p. 224. primum distichon cum parte secundi. Idem v. 3. et 4. ad Ammon. p. 225. protulit. Integrum *Pierf.* in Verigim. p. 147. (*Manf.* nr. IX. p. 8.) Poëta puerum, de se, severioris olim philosophiae assecla, triumphantem, monet, non esse, quod tantopere jactet victoriam; cum vel Jupiter Amori victas manus dederit. Ἔννοια fortasse ducta ex *Hermesianaclis* Elegia v. 80. sqq.:

οὐδὲ μὲν οὐδ' ὅπως σκληρὸν βίον ἐστίσαντο
ἐνθρόνων, σκολιὴν μαίμενοι σοφίην,
οὐς αὐτὴ περὶ πικρὰ λόγοις ἐφ' ἔλκετο μῆτις,
καὶ δεινὴ μέδων κῦδος ἔχουσα ἄρετή,
οὐδ' οἱ δεινὸν Ἔρως ἀπαστρέψαντο κυδοιμὸν
φαινόμενον, δεινὸν δ' ἦλθον ὧφ' ἡνίοχον.

Certe ex uno eodemque antiquioris cujusdam poëtae fonte hauserunt *Meleager* et *Propertius* L. I. l. 1.: *Cynthia prima suis miserum me cepit ocellis, Contactum nullis ante cupidinibus. Tum mihi constantis dejecit lumina fastus, Et caput impositis pressit Amor pedibus.* Quae ex nostro carmine lucem lucrantur. Cum verba *dejecit lumina fastus* manifeste exprimant graecum τὸ ἀπ' ὀφθαλμοῦ κείνο φέβαγμα, apparet, *dejecit lumina* h. l. non de eo dici, qui oculos humi figat, sed de superbo, qui super-

gillum ponit. Docte *Propertius* loquitur, pro, Amot
saltum deiecit, qui olim supercilio meo infederat. *Me-
seagri* carmen imitatus est *Paulus Silens*. Ep. XXXII. —
V. 2. ἑμμοσιστοῦς. Comparat *Pierſon*. Lc. *Aristae*. L. I. 1.
"Εως ἔταλυσεν τὴν ἀρμυρὴν ἐκταξέον τῆς τῶν ἑμμάτων
βολαῖς. et *Liban* p. 710. D. τῆς βολαῖς τῶν ἐστίνης ἑμμάτων
ἐκταξέον τὴν τέχνην. — §. 13.] V. 3. τὸν θεοῦ
αἶλον, ἡγῶ. *Propert.* II. 2. 1. *Qui nullam tibi dicebas jam
posse nocere, Haesisti: cecidis spiritus ille tuus. Aristae-
tes*. I. XXII. p. 56. ἡγῶ σοι μόνῃ τὸν ὑπερφανὸν ὑπέρτατα τοῖς
πρῶτον. Ut in loco supra laudato *Propertius* dixit *luminis
deijcere*, sic *Euripid.* Cycl. 166. καταβάλλειν τὰς ἀφρο-
νι ubi vid. *Musgr.* *Agathias* de vetula meretrice Ep. XIII.
πίστον ἀφροῦς, quod eodem sensu dictum, ut haec *Sopho-
clis* in *Antig.* 470. ἀλλ' ἰσθι τοι τὰ καλὰ ἄγαν φρονήματα
πίστον μάλιστα. — V. 4. ποσσὶ πατῶ. ut πατὼν θάμβος
ἀρ. *Apollon.* Rhod. II. 17. Vide *Fischer.* ad *Anacr.*
p. 101. — V. 5. ἑμπεύσας et θαμβεῖς Cod. Vat. et
apogr. Lips. quod etiam τῶνδ' initio versus exhibet. No-
ster Epigr. LXXXVII. εὐδ' ἴσον ἑμπεύσαι βαινὶ ἰσοί χρέ-
ων. — τί θάμβος; Quid, quaeso, in hac victoria tanta
admiratione dignum? Ep. LXXXVI. 4. ἢ τόδε κατὸν θάμβος
δρῶ. — V. 6. Laudat h. v. *Valchen.* ad *Ammon.* p. 143. —
Vitiose membranae Ὀλυμπον. — Jovis Amores persaepe
a poëtis advocari, ad homuncionum peccata excusanda,
nemo ignorat; nec quicquam frequentius obvium, quam
Amoris potestas ex Jove superato significata. *Claudian.*
Eid. V. 53. *Quaeris tibi, saeve puer, non est permessa potestas?
Tu magnum superas fulmen, coeloque relicto Fluctibus in
mediis cogis mugire Tonantem.* Similia collegit *Burmanni*
diligentia ad *Anthol.* Lat. T. I. p. 4. 5.

XXXVIII. Vat. Cod. p. 586. Edidit *Majus* in *Catal.*
Bibl. Uffenb. p. 631. *Pierſon* in *Verisim.* p. 85. sine
lectionis varietate. (*Manso* nr. X. p. 9.) Myiscum ut
deum aliquem veneratus, propitium sibi optat. —

V. 1. ἡστραψα. Significatione transitiva, ut Ep. XIX. 4. Finge tibi poëtam Mylscum contemplantem, et admiratione captum subito exclamantem. — ἄρα. Num Amor puerum, fulmina gerentem, finxit? Ipse nonnunquam Amor, ut plures praeterea dii, (vide *Winkelm.* Monim. ined. T. II. p. 3. sq.) fulmen gerens repraesentatur. *Beger.* Thesaur. Brandenb. T. I. p. 183. In Alcibiadis scuto ἦν Ἔρως κεκρυμνὸς ἠγκυλομήνους. *Asben.* XII. p. 534. E. — ἀντίειξεν, ut statuarius. Vid. ad Epigr. LXXXV. — V. 3. ἀκτίνα et ipsum de fulmine accipiendum videtur. *Lucian.* in Timon. 10. T. I. p. 118. κατεκρυμένῳ γὰρ αὐτοῦ (τοῦ κεκρυμνῶ) καὶ ἀπιστομημένῳ εἶδεν δὲο ἀκτῖνες αὐτοῦ. In Iasonis scuto conspiciebantur Cyclopes Ζηὶ κεκρυμνὸν ἄνακτι πορεύμενοι — μή τις δ' ἐπεὶ δίδωτο μεδῶν ἀκτῖνος, ap. *Apollon. Rhod.* I. 731. — V. 4. Puerum, qui fulmen gerit, ipsum πυρεδν vocari, durum esse apparet. Nec tamen propterea locum depravatum dicam, etsi minima mutatione legi possit:

καὶ λάμπουσιν ἐπὶ γὰρ πυρεδν ἄνθος φίλλας.

Novissimum φίλλας etiam in schedis Tryll. reperio. *Tu, novus Cupido in terris, amoris mihi facem exferas.* λάμπουσιν transitivam significationem habet, ut hic, sic ap. *Ansipar. Theff.* XIII. ἦν δὲ μ' ἀνάψας εὐξενται, λάμπουσιν φίλλας ἐκονοῦσθαι.

XXXIX. Vat. Cod. p. 585. Edidit *Klotz.* in *Cartm.* Strat. p. 60. Prius distichon cum parte versus tertii laudat *Watson* ad Theocr. T. II. p. 192. (*Manso* nt. XI. p. 9.) Poëta, cum jam nihil praeter Mylscum suum videant oculi, eos animo adulari suspicatur. Comparavit *Manso* *Tibull.* IV. 13. 2. *Tu mihi sola placer, nec jam, te praeter, in urbe Formosa est oculis ulla puella meis.* — V. 1. ἴν' μοι. Vat. Cod. et Wart. — τὸ λίχρον ἄμμα. τὸ λίχρον a gulosis passim ad alias cupiditates translatum legimus. *Aelian.* ap. *Suid.* v. λίχρος ἄνδρ' ἀνδρὶ ἄμμα καὶ ἀσέλγες πιαίνων κακῇ ἰστιάσει. *Callimach.* ap. *Lu-*

cian. T. II. p. 452. Fragm. CVII. αἶθε γὰρ, ὦ κοῦροιεν
 ἐπ' ὅματα λίχνα φέροντες, ἔρχοιο ὡς ὅμην ὄριμα παιδοφιλεῖν.
 Ut hic apud nostrum oculi animo praestare obsequium
 dicuntur, sic contra ap. *Philostrophum* Epist. I. III. p. 940.
 ἡ ψυχὴ πείθεται, παρακινεῖν μὴ δυνάμενη λίχων δορυφόρων. *Li-*
mina cupidae faventia menti dixit *Ovid.* *Heroid.* VI. 71. —
 V. 3. Apographa variant δὲ καῖνος, δ' ἐκαῖνος et δὲ ἐκαῖνος. —
 V. 4. ψυχὴ Cod. Vat. ψυχῇ apogr. Lips. et Voss. Nostram
 lectionem reperio in schedis Vinariensibus.

XL. Vat. Cod. p. 578. Edidit *Watson* ad Theocr.
 T. II. p. 89. *Klosz.* in *Musa pueril.* p. 58. nr. XX. Cf.
Schneider. *Per. crit.* p. 40. (*Manso* nr. XII. p. 9.) Jovem
 poeta timet, ne Myiscum sibi eripiat. Cf. *Epigr. ἀέτω.*
 V. et VI. — V. 1. Leves apogr. aberrationes epotare
 nihil attinet. καὶ imperito librario deberi judicans, *Brun-*
ckius corrigit: ὁ δὲ γ. κ. δ. το' ἔχει. *Is scilicet, qui Ga-*
nymedem rapuit, ut haberes. In marg. apogr. *Dresd.*
 legitur: ἵσως ἐστ' ὁ πάλας, quod merito placuit *Schneidero*
 l. c. p. 112. — V. 3. τὸν καλὸν ἵστω σπλάγχχοισι M. Vat.
 Cod. omisso ὑπὲρ quod alii aliter supplere conati sunt,
 ὑπὲρ habet *Watson*; nec aliter *Herelius* emendabat. *Theo-*
crit. VII. 99. καὶδὲ ὑπὲρ σπλάγχχοισιν ἔχει πόθον. In hoc
 versu aliquid ad sensus integritatem desiderabat *Wyn-*
senbach. in *Bibl. crit.* Vol. I. 2. p. 32. κῆμοι ἵστω foret,
 et mihi licet; at hoc minime expectabatur, sed potius
 necessitatis aliqua significatio. Corrigit itaque *Vir*
 doctissimus: κῆμοι τοι καλὸν ἵστω — docet me puerum
 in visceribus, in intimo pectore, celare. *Euripid.* *Androm.*
 1054. οὐδ' ἔμοι καλὸν κρύπτειν, ἐν οἷσπερ εὖσα τυγχάνω κα-
 ποῖς. — V. 4. μὴ καὶ λάθῃ. Vat. Cod. In Vossiano καὶ,
 in marg. με. *Watson.* μύγε λ. dedit, ex emendatione
 sua, ut videtur. — Pro βαλὼν apographa quaedam λαβὼν
 et καὶδῃ. Utrumque male. βάλλειν pro ἐπιβάλλειν iterum
 dixit *Ep.* XLIV. 5.

XLL Vat. Cod. p. 579. Protulit *Watson* ad Theocr. T. II. p. 84. *Klass* in *Musa* puer. p. 58. Cf. *Schneider*. Per. crit. p. 41. et 113. (*Mauso* nr. XIII. p. 10.) In hoc quoque carmine suum de Jove timorem significat.— V. 1. ἀναιδής conj. *Schneider*. probante *Beckio* de Interpr. V. S. p. LXXXV. not. c. Vide, quae diximus ad Ep. XXXIV. 3. — In Vatic. membranis pro εἰ εἰ exstat εἰς ἀντ' quod e nullo apogr. enotatum video. Seq. versu ἀρτάξειν apogr. Lipf. Wart. Nostrum est in schedis Vinar. et Lacroz. Ad sensum comparandus *Longus* L. IV. p. 115. ed. Vill. ποιμὴν ἦν Γανυμήδης, καὶ αὐτὸν ἡ Ζεὺς ἤρπασε. Μὴ καταφρονέμεν παιδὸς, ὃ καὶ αἶγας, ὡς ἱερῆας, πείθεσθαι εἶδον· ἀλλ' αἰ εἴτι μένειν ἐπὶ γῆς ἐκτρέπονται τοιοῦτον κάλλος, χάριν ἔχοντες τοῖς Δαίεσσι. — V. 4. βάλλω membranae. *Klass* τήλοισ, quod in apogr. suo esse ait; sed falso. Perspicue in schedis Vinar. ζήλοισ scribitur. *Watson* sic edidit: εὖ σε βαλὼν ζήλοισ. inepte. *Schneiderus* affert glossam Lex. Msc. Coislin.: ζήλος, ἀπὸ τῆς ζήλουσις, εἶχ, ὡς εἰσονται, ἀπὸ μιμήσεως μίτον. βάλλειν ζήλοισ ita dictum est, ut βάλλειν ψόγῃ ap. *Aristoph.* Thesm. 902. κακοῖς ap. *Sophocl.* Aj. 1264. — εἶλα παῖδ' ἑλπίων. Paroemiae speciem gerit. Nobilissimus locus *Virgilii* in Aen. I. 630. Non ignara mali miseris succurrere disco. Epigr. *Adian.* XLIV. εὖκ ἑλπίς κατὰ πείραν ἔχουσα κακῶν. — V. 5. παρόπτη Vatic. Cod. deleto circumflexo, qui in postrema syllaba fuit. παρὰπτή *Schneiderus* restituit ex apogr. Lipf. et poetam h. l. in voce μῦα ludere suspicatur, cujus diminutivum μύσκες videri possit. Vix tamen hunc lusum in hoc contextu locum habere existimaverim. — Similiter deorum rapinas metuentem habes *Ovid.* Amor. I. X. 7. Talis eras; aquilamque in te tantumque timebam, Es quidquid magno de Jove fecit Amor. *Heroid.* XV. 86. Hunc ne pro Cephala raperes, Aurora, timebam, Es faceret, sed te prima rapina tenet.

XLII. §. 14.] Vat. Cod. p. 591. Prius distichon exhibuit *Alberti* ad Hesych. in τάρελοις. Cupidinem Myisci amore flagrantem fingit. Eundem deum sua flammis cruciatum habes in Anthol. Lat. T. I. p. 16. Similem nobis Cupidinis imaginem ob oculos ponit *Ovid.* III. Amor. IX. 7. in descriptione funeris Tibullie

Ecce puer Veneris fers eversamque pharetram,

Et fractos arcus et sine luce facem.

Adspice, demissis ut eas miserabilis alis,

Pectoraque infesta tundas aperta manu.

V. 1. φρενολογία. *Quintus Maec.* Ep. IX. ευφροσύνης ὄβρισην, φρενολόπει, λρητὴ λογισμοῦ. Pro ἄγρια membrae nae ἡχρῖα exhibent; illud *Alberti* habet. Utriusque vocabuli confusi exemplum dedi in Exercit. crit. T. II. p. 104. sq. — διφυή τάρετον. Sic *Pasidippus* Ep. XIII. de tempore: τί δὲ τάρετος ποσὲν ἔχεις διφυῖς. τάρετ' τὰ πτερῶν *Aelian.* H. A. II. 1. Vide *Ondendorp.* ad Appulej. Metam. V. p. 366. *Enstath.* in Od. a. p. 349. 34. — V. 3. ὁ δόρυμαχος. Ipse Amori τὸ ἄμαχον et ἀμήχανον, vis illa, cui resisti nequit, tribuitur. *Sappho* ap. *Hephaestus* p. 24. γλυκύπικρον ἀμήχανον ἔρκετον. Hoc ad pulcros transfertur. κρη ἀνέροςμαχος τὸ κάλλος *Heliodor.* VIII. p. 400. κάλλος ἄμαχον multi dixerunt. Exempla collegit *Abresch.* in Lectt. Aristaen. p. 146. — V. 4. πατρὶν ἔμαθες. Commentarii loco sunt *Aristaeneti* verba L. I. X. p. 23. de Acontio, pulcro puero et a multis amato: ἴδεν γούνην καλὴν, ποσὲτόνους τεταξενύβτα τῷ κάλλει, μῦς ἡνίδος ἔρῶτων περιθῆναι ποτα, καὶ γῆναι σαφῆς, εἰα ποτὲνδασον αἱ δι' αὐτὸν τραυματίαι. Auctor Epigr. inter ἑλλῆν. CCLXVII. in Amorem ob Anterote vulneratum: ἄς κε πᾶς, τὰ γ' ἔριξεν· ὁ δὲ θρασυς, ὁ περὶ κταρῆς, δακρυέει, πικρὸν γινώσκονος βελών. *Xenoph.* Ephef. L 9. p. 15. καὶ τὸν ἑμαυτῆς παῖδ', ἃ πικρὸς, αἶσα. τῷ πᾶσι μανθάνειν dixit *Aeschyl.* Agam. 165. Si plura vis, adi collectanea *Westonii* ad N. T. H. p. 401. sq.

XLIII. Vat. Cod. p. 592. sq. In Cod. Lips. huic carmini nexum est Epigr. *ἀδίσκ.* XXXV. Edidit *Watson* ad Theocr. II. p. 263. Posterius distichon excitavit *Valcken* ad Hipp. p. 201. Cf. *Schneider*. Per. crit. p. 97. (*Manso* nr. XV. p. 10.) Myīsci laudem praedicat, et in hoc puero suavitatem cum amaritudine mixtam esse ait. — V. 2. καὶ χαρίεις τιν ἔχω. Vat. Cod. et sic fere apogr. Lips. *Watson* sic edidit, ut *Br.* habet. *Schneiderus* conj. καὶ χαρίεις μὴ ἔχω οὐχὶ φ. π. *Tibullus* L IV. 9.:

Fuge te tenerae puerorum credere turbae:

Nam causam iusti semper amoris habent.

V. 3. καλός. Fere ut *Callimach.* Ep. I. 5. εὐ δὲ ναιχὶ καλός καλός. — Pro εὐ ὁ κνηρός, quae Codicis est lectio, *Br.* in Anal. ἦν δ' ἄ. dederat; cuius mutationis ipsum postea poenituit. — τὸ πικρὸν. Ex variis locis Comici, quae *Schneiderus* comparavit, unum adscribam, ex *Vesp.* v. 872. πικρὸν τ' αὐτοῦ τούτῃ τὸ λαλῶν στενοφρόν καὶ πρηνὲς ἦθος ἀντὶ σιγαίου μέλιτος σμικρὸν τῷ θυμῷ παραμύξας. ubi vide *Bergler*. In Amore γλυκοπικρὸν varie luserunt Latini. *Plautus* in *Cistell.* I. 1. 71. Amor et melle et felle est foecundissimus. Gustu dat dulce, amarum ad satietatem usque oggeris. *Catull.* LXIV. 95. Sancte puer curis hominum qui gaudia miscet. ubi vide, quos laudavit *Doeringius*. *Meleagro* fortasse obversabatur locus *Anacr.* Od. XLV. 5. ἐκείας δ' ἔβαντες κόπεις μέλι τὸ γλυκὺ λαβεῖν, ὅ δ' ἔρως χολὴν ὀμίσγει.

XLIV. Vat. Cod. p. 593. Edidit *Watson* ad Theocr. T. II. p. 96. posterius distichon p. 144. *Klortz* in *Musa Puer.* nr. XXIX. Cf. *Schneider*. Per. crit. p. 61. (*Manso* nr. XVI. p. 11.) Et vitam et omnem vitae fructum sibi in Myīsko positum fatetur. — V. 1. Sensus est, ut Epigr. XXI. 8. — πρηνέσι' ἀνήπται. *Euripides* in *Herc. fur.* 478. ὡς κνημένοι καλῶς (sic lege cum *Reiskio*) πρηνεμένοις βίος ἔχουσ' εὐδαίμονα. — Et propius etiam ad nostrum locum in *Med.* 796.:

αὐτος γὰρ ὄνῃς, ἢ μάλιστα ἐκείνοισι,
 λικὴν πίπτει τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.
 ἐν τοῦδ' ἀκαθόρισθαι προσηνέτην κέλευν.

De locutione προσηνέσια sive πεισμάτα ἐκείναι consule *Valcken.* ad Hippol. p. 246. A. — V. 4. Discrepant apographa, καὶ μὲ ἐὼν et καὶ μὲ τὸ ἐὼν exhibentia; *Spanheimius*, qui vers. 3 — 6 protulit ad Callim. H. in Cer. p. 785. etiam pejus καὶ μὴ ἐὼν. — V. 5. Hic quoque apogr. a membranarum lectione, quam *Br.* exhibet, varie recedunt. ἦν ἐὼ ἀνιφεῖς. *Lips.* ὁσνεφεῖς. *Wart.* συννεφεῖς pro σκυθεπεῖς positum illustrat *Rubnk.* ad Rutil. Lup. p. 122. Post *Lambinum* ad Horat. Epist. I. 18. 94. p. 218. exemplorum sylvam congerentem, has elegantias tractavit *Valcken.* ad Phoeniss. v. 1318. et ad Hippol. p. 183. C. D. Ad sensum facit Epigr. ἀδίσκ. X\XI. καὶ ποτε μὲν φαινεῖς πολλὸν ὕπνῳ, ἄλλοτε δ' αὖτε εὐδίας ἀρετῇ γελῶν ὄμμασιν ἐκκέχυσαι. — Pro ποτὶ *Schneiderus* malebat ποτὶ. In sched. Tryll. margini appictum χειμῶν, quo quis v. χεῖμα illustrare voluit. De figurato sensu vocis ἐκε nonnulla dedit *T. Hemsterb.* ad Lucian. T. I. p. 52. *Manfso* comparavit *Theocrit.* VIII. 41.

XLV. Vat. Cod. p. 594. sq. Prioris distichi partem protulit *Watson* ad Theocrit. II. p. 43. Integrum carmen *Kloze.* in Musa puer. p. 64. Emendavit *Schneiderus* in Per. crit. p. 57. cum quo *Br.* in omnibus conspirat. (*Manfso* nr. XVII. p. 11.) Poëta cupiditatis impetum, quo abreptus ad Mylisci limina deducitur, tempestati comparat. — V. 1. ἀδὲ ἐπὶ *Watson.* γ' ἐπὶ *Schedae Vinar.* — κύμοις ἀρπασθέν. In Epigr. simillimo LXVII. κύμα τὸ πικρὸν ἔρωτος, ἀκόλμητοί τε κινέοντες Ζήλοι, καὶ κύμων χειμέριον πέλαιος. Unde apparet, in nostro carmine verba ἀρπασθέν κύμοις neque cum *Manfsono* de nocte tempestatibus infesta interpretanda, neque cum *Beckio* (de Interpr. V. S. p. LII.) κύταις ponendum esse. — V. 3. χειμαίνεαι δὲ βαρύν. Cod. Vat. Cf. Ep. XXIX. 3.

Ariflaenes. L. I. X. p. 24. οὗτε θαλάσσης τρικυρίας, οὐτε πέθου κορυφωμένον σάκος εὐκαρὶς ἀφ' ἡγυῖοθαι. Similia vide ap. *Abresch*. in *Leclt.* p. 48. — ἐς ὅρμον δεῖξαι. Haec nonnunquam ita dicuntur, ut nequitia subsit, (vide *Macedon*. Ep. III.) ducta nimirum ex *Empedocle*, qui primus τοὺς λιμένας Ἀφροδίτης de natura muliebri usurpavit. Comparandum Ep. ἀδύων. LXV.:

εἰ τοὺς ἐν πάλῳι σάζους, Κύπρι, κῆμα τὸν ἐν γῇ
ναυπηγὸν, φίλῃ, εἴσω ἀπολλόμενον.

XLVI. Vat. Cod. p. 583. (*Manfō* nr. XVIII. p. 11.) Amico Philocli aliorum puerorum usum concedens, ut ab uno Myisico abstineat, precatur. — V. 1. Trigami puerorum, suis quemque illecebris praestantem, nuncupat. Pro τῆς τοῦ fortasse desideres vocabulum significationis minus generalis, quodque melius respondeat τῇ ἀπαλόχρεος v. tertio. Nihil tamen reperio, quod satisfacere possit. — §. 15.] V. 3. Haec in *Analectis* excusa sunt sine distinctionis signis, quibus ὅ δὲ a reliquis sejungendum: Cui tenera cutis, eum palpa, hunc insuere, alterum alloquere. — V. 4. γυνῆς in *Anal* pro γυνῆς. Mox membranae νόος et sq. versu λῆχος τὸν βλ. exhibent. — μὲντ' ἰδοίς. *Pulchri sensu in posterum destituaris.*

XLVII. Cod. Vat. p. 291. Exstat in *Planud.* p. 217. St. 317. W. (*Manfō* XLVI. p. 23.) Occasionem huic carmini fortasse dedit Panis simulacrum in urbe positum; unde poeta causam fingit, cur deus, rure relicto, in urbem commigraverit. De Panis et Daphnidis amoribus vide notata ad Ep. XXVII. — V. 1. οὐκ ἐστ'. *Planud.* — V. 2. ἐστὶν Πάν ἐστὶν κατ. verbis transpositis Vat. Cod. — V. 3. μου. *Planud.* — V. 5. ἐκ' ἄγρης. Vat. Cod.

XLVIII. Vat. Cod. p. 118. sq. Edidit *Reiske* in *Misc. Lips.* IX. p. 472. nr. 363. (*Manfō* XLVIII. p. 24.) In cod. praefixum lemma ἀποτρεπτικὸν παιδοφθορίας. Furorē in pueros valedicit, causa allata, quod in concubitu voluptas

voluptas non fit communis. Sententiam illustrat *Ovid.* in A. A. II. 682. *Quod juvet, ex aequo femina virque ferans. Odi concubitus, qui non utrumque resoluunt. Hoc est, cur pueri sangat amore minus.* — V. 1. παιδεμανής. Haec ante oculos habuit *Rufinus* Ep. XIV. T. II. p. 393. εὐνῆτι παιδεμανής, ὡς πρὶν ποτὶ* εὖν δὲ καλοῦμαι θελομανής. Pro ἔρῳτι membranæ ἱερταε legunt. — V. 2. »Observandum hic est verbum ἀνδροβατῆ, quo »carent Lexica. Verbale nomen est ap. *Hesychium*: »παιδονίκας* κρετιοβάτης* ἀνδροβάτης.« *Br.* Ejusdem compositionis est αἰγροβάτης Ep. XLIX. et νητεβατῶν ap. *Serapion*. Ep. LXX. — Pro εἰ μὴ Vat. Cod. ἡ μὴ legit. — V. 3. Valde corruptum est hoc distichon, nec sine melioris codicis ope restituendum. In Codice non est

καλπμεῖν, sed καλὰ μένει et παρὰ κοιτῆ. Sequ. versu δὲ πᾶς. Eodem fere modo apogr. *Lips.* exhibet. In marg. Cod. ζήτει τὴν ἔννοιαν. Versum tertium fortasse sic emendaveris:

ἂ χεῖρ γὰρ τὴν χεῖρα* — καλὰ μ' εἴη παρὰ κοιτῆ.

Manus enim, ut in veteri proverbio est, manum lavat. Quare pulcra tibi conzingat puella, quae tecum cubet, et, dum gaudium praebet, gaudio fruatur. *Paroemiani Epicbarmo* tribuit auctor *Axiuchi* c. VI. διὰ πάντας δὲ ἰδοὺ δεινὸν αὐτῷ φανεῖν τὸ Ἐπεχάρμοιον* ἂ δὲ χεῖρ τὴν χεῖρα νίξαι* ὅς τι καὶ λάβῃ τι, sive καὶ τι λάμβανῃ. Vide *Gasacker* in *Advers.* *Posthum.* c. XII. p. 516.

XLIX. Vat. Cod. p. 574. Edidit *Dorville* ad *Charit.* p. 40. *Valcken.* ad *Ammon.* p. 41. *Albersi* ad *Hesych.* v. θυσάνευρος. (*Manso* nr. XLIX. p. 24.) Ejusdem cum praecedente argumenti. In *Veneris* castra transiens, puerilem amorem caprariis relinquit. — V. 1. Ποταυγῆς pro nomine pueri habuit *Albersi*: male. *Reiske* in apogr. sui margine εὐδ' ὁ πῶς. conjicit; quod verum puto. *Apolodorus*, olim ut ignis splendidus, nunc sisio. Contulit

Dorvillius Horat. IV. Carm. XIII. 28. ubi vetulam dilapsam in cineres facem appellat. *Schneiderus* huc pertinere censebat glossam *Hesychii*: Δαλλά. ἡ ἀποπληκτος. οἱ δὲ τὴν ἔξωρον περιέχον ἢ γυναικα καὶ πρεσβυτέρα, ὅταν συμπαίξῃ ταῖς παρθέναις· ὑπερήλιξ. — V. 3. δαυτερώγλαν λατρεύων. *Eustath.* II. p. 359. 45. ὅτι δὲ καὶ λατρεύουσ τοὺς πάσχοντας, ὡς οἶον λατρεύουσ· ἔχοντες δασις τὸν τοιοῦτον ταύρον. Significationem hujus vocabuli, quo *capillometes* notabat populus, attigit *Hesych.* v. et *Casaubon.* ad Athen. I. I. c. VIII. p. 28. δαυτερώγου· vocat *Theocrit.* Eid. V. 113. Hinc pro convicio vulgo usurpatum; ut ap. *Alciphron.* L. I. 37. p. 170. ubi vide *Bergl.* — δαυτερώγλαν illustrabit *Strabo* Ep. XCVII. — V. 4. αἰγοβάταις. Huc facit *Lucianus* D. D. XXII. p. 272. ubi Pan ἰερωτικῶς, inquit, εἶμι, καὶ οὐκ ἂν ἐγκατήσαιμι συνὸν μῆ. Ad quae *Mercurius*, ταῖς αἰῖ διηλαδὴ ἐπιβαίνεις; αἰγοβάτην πολεῖν τρέγων dixit *Philippus* Ep. VI.

L. Vat. Cod. p. 114. Anth. Planud. p. 471. St. 612. W. neglecto dorismo. Ex cod. et conjectura emendatum exhibet *Dorvill.* ad Char. p. 41. (*Manso* nr. LVII. p. 27.) Mores Cupidinis unde originem ceperint, explicat. — V. 1. 2. Hos versus excitat *Suidas* v. λαμυρῆς· qui πικρὰ habet cum Cod. Vat. Planudea πυκνά. Cupidinis τόξα πυρίπνοα explicanda videntur ex veterum consuetudine, telis igniferis utendi. βέλη πυρφόρα commemorat *Appian.* in B. Mithr. p. 370. *Thucyd.* II. 75. et alii. — Ceterum huc facit *Ovidius* Rem. Amor. 25. ubi Cupidinis tela cum Martis armis comparat:

Nam poteras uti nudis ad bella sagittis:

Sed tua letifero sanguine tela carent.

Vitricus et gladiis et acuta dimicet hasta;

Et victor multa caede cruentus eat.

Tu cole maternas, tunc quibus nitimur, artes.

V. 2. βάλλον. *Suid.* λαμυροῖς ὄμμι. *loquacibus oculis.* Cf. *Tibull.* I. 2, 21. λαμυρόν. εὐλάλον. εὐτράπιλον καταπληκτικόν, τερπνόν. *Suid.* Ep. LXXVI. ἤγγρουται λαμυροῖς ὄμμασι Τιμαρίων. γ. 16.] V. 3. Hic et v. 5. Vat. Cod. et Planud. οὐ legit, interrogandi nota in fine enuntiationis posita. οὐ igitur utroque loco ex *Dorvillii* emendatione est. — κοινά. igni et ferro ex aequo juncta. In fine vers. Cod. Vat. ξίσι. recte. — V. 5. Ipsa Venus gravis et metuenda, quippe quae ex maris undis enata sit. *Tibull.* I. El. II. 39. *Quicumque loquax, is sanguine natam, Is Venerem e rapido senties esse mari.* *Lucianus* T. III. p. 401. duplices esse Amoris καταγωγὰς docens, τὴν μὲν, inquit, θαλαττίου τινος ἔρωτος παράφορον τε καὶ ἡγρίαν καὶ κυμαίνουσαν ἐν ψυχῇ, Ἀφροδίτης πανδήμιον λεβίωνα. Jam maris ferocitas in proverbium abiit. *Euripides* Hippol. 305. πρὸς τὰδ' αἰθαιότερος γίγνεν θαλάσσης. *Ovid.* Heroid. III. 133. *Sis licet immitis matrisque ferocior undis.* — ἡνέμων μάλιστα. Ut ap. *Musaeum* v. 296. χειμέριοι πνεύοντες ἀπὸ στυφίλιζον ἄηται λαλάκι μαστίζοντες ὄλην ἄλα. — V. 10. ἄρειος αἱματόφυρτα β. Cod. Vat. et in marg. ἐτέρηεν ἰσὺν ἄρειος δ' αἱματόφυρτα β.

LL. Cod. Vat. p. 112. Anthol. Planud. p. 470. St. 611. W. (*Manso* nr. XVI. p. 27.) Et hoc de Cupidinis moribus, qui conviciis nutritur, et injuriis gaudet. — V. 1. τί δὲ πλεον omisso τὸ Wechel. operarum vitio: Formulam illustrarunt *L. Bos* in *Animadv.* p. 20. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 340. — V. 3. κακιστοῖς ἡδίστοι. *Propert.* I. El. XII. 15. *Felix, qui potius praesenti flere puella! Nonnihil adspersis gaudet Amor lacrymis.* *Oppian.* Hal. IV. 16. δάκρυ δὲ σοι προβαλεῖν λεγὸν γάμος, ἡδ' ἰσακούσας εὐσεβῶτον εὐμωγὴν. — Sq. versu Florent. edit. vitiose λειδωρα. — V. 5. δὲ μοι. Planud. et Cod. Vat. Hic etiam γλυκεῖο, et sq. versu κόπης ὑπερτέτοκας. Colorem Meleager duxisse videtur ex *Ansip. Sid.* Ep. V. *Anthol. Lat.*

L. III. CCXVIII. *Quis locus insidiis dabitur mihi surus
Amoris, Frigore concreta si lates ignis aqua?*

LII. Cod. Vat. p. 113. Anthol. Plan. p. 471. St. 612. Wech. (*Mauso* nr. LVIII. p. 27.) Poëta, dum ira incensus Cupidini vincula minatur, mox periculi, quod sibi paraturus sit, memor, eidem vagandi libertatem permittit. Ex erotico fortasse poëta ductum, quod *Lucianus* habet in D. D. XI. p. 232. ubi Venus de filio quetta, ἄστε πολλὰς, inquit, ἤπειλῃσα, εἰ μὴ παύσεται τσιαῦτα ποιῶν, κλέσειν μὲν αὐτοῦ τὰ τέξῃ καὶ τὴν φανέρην, περιαιρήσειν δὲ καὶ τὰ πτερὰ ἥδη δὲ καὶ πληγὰς αὐτῷ ἐκτεῖνα εἰς τὰς πυγὰς τῷ σκεδάσῃ. *Tibullus* II. 6. 15. *Acer Amor, fractas utinam, tua tela, sagittas Ilices exstinctas adspiciamque faces! Tu miserum torques.* — V. 2. Σκυθικὴν φαρ. Nota Scytharum in arcu tractando peritia. *Schol. Theocrit. Eid. XIII. 56. Leonidas Tar. LIII.* Amori σκυθικῶν τέξων ἀεροβολαῖς ἀκίδας tribuit. — V. 3. γελᾷ. Vat. Cod. — Amorem protervum et mortalium cruciatibus gaudentem in Satyrorum morem ridentem fingit. τὸ σιμεῖν Satyris proprium, docente *Winkelmanno* in Monim. Ined. T. I. p. 44. *Theocritum* videtur expressisse poëta, *Eid. XX. 13.:*

Χεῖλεσι μυχθίζουσα καὶ ὄμμασι λοξὰ βλέπουσα
καὶ πολὺ τῇ μορφῇ θηλύνουσα, καὶ τι σεσάρδε
καὶ σεβαρόν μ' ἐγέλαζεν.

Quae est graphica superbae puellae descriptio. μυχθίζουσα, μυχθηρίζουσα. χλευάζουσα. *Hesych.* Cf. *Suidam* v. μυχθίζουσα, ubi laudat hoc distichon T. II. p. 592. item v. σιμεῖν T. III. p. 314. — V. 4. σεσάρδων. Planud. — V. 5. ποθυγὰ πόθων ὠκυότερα. Num alas, cupiditates et desideria adferentes, significavit? Paulo obscurius dictum. *Suidas:* ποθυγός. παιδαγωγός. ποθυγότερον, ἐδηγητικώτερον. Hinc ποθυγία pro ἐδηγία dicitur. — κέφας. Dii Cupidini pinnae praecidisse dicuntur ap. *Athen.* XIII. p. 563. B.

ὧς δὲ λίαν ἦν θρασὺς καὶ σοβαρὺς, ἀποκρίψαντες αὐτοῦ τὰ πτερὰ —
 δεῦρ' αὐτὸν ἐφυγάδευσαν. — Initio versus Planudea εἰ γὰρ
 legit; quod in ἡ γὰρ mutavit vir doctus in marg. Cod.
 Scalig. teste *Huetio* in Not. p. 46. Nec aliter est in
 Vat. Cod. — V. 7. Καήμεϊον κρᾶτος. Quamvis veteres
 hac paroemia in varios sensus uli sunt, maxime tamen
 ἐπὶ τῶν ἀλυσιταλῶν usurpatum, ut ait *Eustathius* ad Il.
 p. 373. 36. et *Pausan.* IX. 9. p. 729. καὶ ἐπ' ἐκείνου τὰ
 εἰν ὁλέθρου τῶν κρατησάντων Καήμεϊον ἐνομάζουσι νίκην. Hoc
 sensu passim occurrit ap. *Diodor. Sicul.* L. XI. 12.
 p. 413. Eclog. ex L. XXII. T. II. p. 495. ubi vid. *Wes-*
feling. — In fine versus Planudea παρ' οἴκου. Et sic
 quoque Vat. Cod. Junxit haec vocabula Vir doctus in
 marg. Cod. Scalig. teste *Huetio.* — Θῆρα παρ' αἰχολοῖς.
Ovens lupo committerem, ut ait *Tertius*, in *Eunuch.* V.
 I. 16. Eadem ratione a veteribus dictum: πρὶν καὶ
 λύκος οἶν πειμανέσσει, apud *Diogen.* Cent. VII. 63. —
 In Planudea vero et Cod. Vat. non Θῆρα, sed λυγρὰ exstat;
 nec, unde emendata sit vitiosa lectio, a *Br.* indicatum. —
 V. 9. λαβών. Non alis tantum, sed, si fieri potest, etiam
 talaribus sumtis aufuge, et alio trajice tela tua, ut *Pro-*
percius loquitur II. El. IX. 18. — Πρό δυσκίχτης, quae
 est Vat. Cod. lectio, Planudea δυσκίχτης legit.

LIII. Cod. Vat. p. 119. Anth. Plan. p. 471. St.
 613. W. (*Manfio* nr. LV. p. 26.) Poëta, se dies noctes-
 que a Cupidine infestari, conqueritur. — V. 1. δῶκε.
 Dicere videtur, se nihil audire et accipere, nisi quae
 ad amores suos spectent. *Burmamnus*, qui hos versiculos
 recte admovit loco *Propertii* L. I. El. XII. 5. *Nec mihi*
consuetos amplexu nutrit Amores Cynthia, nec nostra dul-
cis in aure sonat. Male tamen de illa veterum opinione,
 qua aures absentium tinnire credebant, interpretatur. —
 Vers. sq. *εἴη* ed. Flor. Oculi prae desiderio nunquam
 non lacrymas fundunt. Eleganter δάκρυ φέρει πᾶσι, ut
 libationem Amoris oblatam. Videtur autem πᾶσι

scribendum. — Π. 17.] V. 3. *ἐκσήμεν* Edit. Flor. *ἐκσήμεν* Vat. Cod. Cf. Epigr. XXVI. 5. — *γνωστὸς τόπος*. Hinc *Paulus Silens*, Ep. XXVII. 4. *γράφει ἔχον ψυχῆς εἴς τόνον ἐγλαίης*. Utrumque ductum ex *Anacr.* Od. LV. qui amantes peculiarem quandam notam, qua cognoscerentur, habere dicit: *ἔχουσι γὰρ τι λεπτὸν ψυχῆς εἶς ὁ χέραγμα*. τόποι autem in his dicuntur, quae alibi sunt *ἔχον*, *μύλωνες*. De verberum signis et vestigiis *Asben*. XIII. p. 585. C. τοὺς τόπους τῶν πληγῶν ἰδοῦσα. Omnes autem animi perturbationes vestigia quaedam animis impressa relinquere, philosophorum erat opinio, quam multis illustravit *Wyssembach*. ad *Plutarch.* de S. N. V. p. 111. Apprime huc facit *Plutarch.* ap. *Stob.* LXII. p. 401. ἂν δὲ καὶ λήξῃ (ὁ ἕως) καὶ διαλυθῇ χρόνῳ μαρτυρεῖ, οὐκ παντάπασιν ἐξεκρήλαται τῆς ψυχῆς, ἀλλ' ἐκτολείται περικαιντον ὅλην καὶ σημῖα θέρμῃ, καθάπερ εἰ κεραινοὶ τυφόμενοι. Etiam orationem Gratiarum et venustatis plenam *Lucianus* *ἔχον ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἐκτολεμένους* dicit, in *Imag.* 13. T. VI. p. 16. ed. Bip. — V. 5. *ἐφύπτασθαι* Vat. Cod. et sq. versu ἀπὸ πρῆναι, ut in verbis compositis solet. Pro μὴ καὶ ποτ', haud scio, an vitato καὶ, quod non habet, quo referatur, melius legatur: μὴ μοι ποτ' ἴδῃ. Comp. fragm. *Eubuli* ap. *Athen.* L. XIII. p. 562. C. in cujus primo versu cum *Valckenario* legendum: τίς ἦν ὁ γράψας πρῶτος ἀνδρώπων ἄρα ἔρωθ' ὑπέπτερον — pro τίς ἦν ἀνδρῶν. *Ovid.* II. Am. IX. 1. *O nunquam pro me fasis indignato Cupido, O in corde meo desidiose puer*. Nostrium expressit *Paulus Silens*. Ep. XX. — V. 6. εὖθ' ἴδον. *Planud.*

LIV. Vat. Cod. p. 360. *Planud.* p. 35. St. 52. W. (*Munso* nr. LII. p. 25.) Trilum mulierum desiderio flagrans, se totidem Amoris sagittis vulneratum ait, quot sint Gratiae et Horae. Conf. Ep. inter ἀδόν. XLIII. — V. 2. *Θηλυμνητῆ*. Vid. ad Ep. XLVIII. 1. — V. 3. ἢ γὰρ τοι τρία. Vat. Cod. et *Planud.* et *κατήγεσεν*. Veteres quaedam *Planudeae* editiones *κατήγεσεν*.

LV. Vat. Cod. p. 580. Edidit *Dorvill.* ad Charit. p. 201. et *Pierſon* ad Moer. Att. p. 472. (*Manſo* nr. LIII. p. 25.) Animam monet, ne vulnus, quod jam in cicatricem coire cœpiſſet, flammamve amoris, ſub cinere latentem, irriter. Recte *Manſo* monuit, vituperandam eſſe poëtae inconstantiam, qui animam primo diſticho ut telo Amoris ſauciam, altero igne combuſtam, tertio denique ut ancillam fugitivam compellaverit. — V. 1. *δυσδάκρυτα*. Formatum vocabulum ad analogiam τοῦ *δυσέρως* et *miſere lacrymantem* ſignificat. — *πικανθῆν*. Sic membranae, non *πικανθῆν*, ut in quibusdam apographis legitur. *Achilles Tat.* V. 8. p. 200. χρόνος *πικανθῆναι* τῆς ψυχῆς τὸ τραῦμα. *πικανθῆται, μαλάσσεται, περὶνεται.* *Heſych.* — *ἀναφλέγεσθαι* proprie dicitur ardens vulneris dolor, cum ipſum vulnus recrudescens. *Clemens Alex. Paed. L. II. p. 178. 23.* καὶ τῆς ψυχῆς τὸ τραῦμα φλεγμῶν ἀναφλέγει τὸ σῶμα. *Achill. Tat.* VIII. 12. p. 349. κατὰ μικρὸν δὲ τὰ τραύματα ἡμῶν ἱζάνεται. *Plutarch.* T. II. p. 165. E. φλεγμοναὶ περὶ τραύματα καὶ νομὰ *σαρκὸς*. Ad ſenſum facit *Ovid.* in Rem. Am. 623. *Vulnus in antiquum rediit male firma cicatrix.* et 729. *Admonitu refricatur amor; vulnusque novatum ſcinditur.* — V. 3. *φίλ' ἔβουλε* dedit *Dorville* contra Cod. fidem, ut poëta ſic compellet τὴν ψυχὴν, ſe ipſum reſpiciens. Prava emendatio. *φιλάβουλος* eſt ap. *Antipatrum Sid.* Ep. XLIII. Similia collegit *Manſo*. — V. 4. *ὀπολαμπόμενον* *Dorville* ex Vat. cod. Noſtrum debetur ſagacitati *Pierſoni*. Cf. Ep. IV. 4. *Callimach.* Ep. VI. 1. 2. Ep. inter *ἑδῶπ.* XVII.:

Ἀντίπατρος μ' ἔφιλε ἤδη λήγοντος ἔρωτος,

καὶ πάλιν ἐκ ψυχρῆς πυρὸς *ἐνέκρουσε* τέφρην.

V. 5. *ἀνίσταργος*. *ἐπιλήσιμον*. *Heſych.* quo ſenſu hac voce uſus eſt *Menander*, teſte *Phrynico* p. 76. — Pro *ἔλ* ex Cod. Vat. *αλεῖ* habet, quod *Dorvill.* emendavit. — V. 6. *δραπέτιν*. Ut fugitivam animam tractat *Callimach.* Ep. IV. *ἀπείπον* πολλὰκι, τὴν δραπετιν μὴ ὑπὸ δόλῳ, νέμει.

LVI. Vat. Cod. p. 586. ex quo edidit *Dorvill.* ad Charit. p. 88. Quaedam in eo emendavit *Reiskius* Misc. Lips. IX. p. 91. (*Manso* nr. LIV. p. 26.) Abiecto omni, quod paulo ante ceperat, prudentiore consilio, poeta se ad cōmissationem parat. Egregium carmen propter vim cupiditatis vivide expressam. Alloquitur autem poeta, quod bene monuit *Dorvillius*, partim famulum, partim cum animo suo sermocinatur: illi dans mandata; cum hoc rerum rationem iniens. Compar. inter *Antea*. Ep. XXIV. et XXV. — V. 1. τόλμα. Vat. Cod. cum ap. Lips. *τολμῇ* *Dorvill.* qui cum *Guyeto* *τολμῆς* corrigendum putabat. — Seq. vers. Codex vitiose τὸν ἔχεις φ. — βαλάντιον κύβος. *Adibo periculum; alea iacta sit.* ἄπτε. Ad puerum: *I, facem accende, quam mihi praeferas.* Tum se ipsum, non sine admiratione quadam, interrogat: *Quid agis, vinoſe? quae se abripis temeritas?* — V. 3. ποῖ. Vat. Cod. *Dorv.* Lips. — τί δ'; *quid? num Amor rationem curas?* Quamvis contubernalis ratio et cupiditas, perpetuas tamen inimicitias exercent. *Maximus Tyr.* VII. 5. συγκатаφικισ δὲ ὁ θεὸς τοῖς λογισμοῖς ἔγκτα καὶ ἐλπίδι. *Alciphron.* L. I. XIII. p. 52. Ἔρως μ' οὐκ ἐφ' παραμπροσθὲν ὑπὸ τοῦ λογισμοῦ κυβερνᾶσθαι. ubi vide *Bergler.* *Pesidippus* Ep. II. T. II. p. 46. se, nisi madaat vino, Amorem non timere, ait: ἄχρη δὲ νόσω, τὸν παραταξάμενον πρὸς σε λογισμὸν ἔχῃ. *Rufin.* Ep. XXIII. T. II. p. 395. ἄπλισμαι πρὸς ἔγκτα πρὸς στέργοισι λογισμὸν. — V. 4. τάχος σπουδή. Cod. Vat. *Dorvill.* Lips. Temere *Dorville* vitiosam lectionem interpretari conatus est. Verum vidit *Reiskius*; cuius ingenio praeclaram emendationem deberi, *Brunckius* monere neglexit. In schedis Tryll. et Cod. *Leonardi Philarae*, ex *Salmasii* fortasse correctione, σπουδῇ πρὸς σε λέγου; habetur. — λέγων μάλιστα. *Julian.* Orat. I. p. 10. D. οὐκ οὖν τῇ μὲν εἰς γυναικτικῆς τῇ σάματι τὴν ψυχὴν δὲ τῇ τῶν λέγων ἐκδομαι μάλιστα. ubi vide *Spanhem.* p. 101. A. *Theophr.* *Simos.* Ep. LIX. de phi-

lofophis, qui amore succubuerint: τὸ μετάρσιον ἐπεγγαλμα
 ἐψέσαντο· ἅπαντα φροῦδα τὰ πρὶν αὐτοῖς μεμελιτημένα πρὸς
 ἄσκησιν. — V. 5. ὁ πολὺς φθόνος. Sched. Tryll. Hinc in
 Ep. Inc. IX. τηκίσθαι Μουσίου ὁ πολὺς πόνος. Laudat hoc
 distichon Valcken. ad Ammon. p. 143. — Postrema
 conf. cum Ep. XXXVII.

LVII. Cod. Vat. p. 587. Nemo, quod sciam, ante
 Br. edidit. (Manso nr. CXIII. p. 47.) De Bacchi cum
 Amore confortio. Conqueritur de Bacchi perfidia, quod
 aliorum secreta revelet. — V. 1. In Anal. ἄγιστο ex-
 scriptum; quod Br. in Lectt. emendavit. ἄγιστο ab ἄγισ-
 ται. Perferam tuam ferociam; comissionem incipe;
 nec vides, ne Deus mortalia pectora regas. — ἀνιχαῖ Cod.
 Vat. quod et ipsum ferri possit; sed melior est Brunckia-
 na lectio. De verbo v. ad Ep. III. 2. — Pro θανάτω
 Apogr. Lips. θύεταν. Aristacnes. L. I. 17. p. 44. θνήσκεις
 ὡς πολλάκις ὑπερβήκα θνή. — §. 18.] V. 3. ἐν πυρὶ.
 Cf. Epigr. CXIII. Ion Chius Bacchum ἡδίστον πρόπολον
 βαρυδούπων ἑρώτων vocat ap. Asben. L. II. p. 35. A.
 Ovid. A. A. III. 762. Cum Veneris puero non male, Bac-
 che, facis. Plinius Sec. in Anthol. Lat. I. XXIII. Ardenti
 Baccho succenditur ignis Amoris; Nam sunt unanimi
 Bacchus Amorque Deus. — V. 4. Cum amor jam fere
 extinctus, inter bibendum in poëtae animo iterum in-
 caluisset, Bacchum accusat, quod se, ejus fidei creditum,
 Amori in vincula tradat. Hanc Meleagri mentem esse,
 nullus dubito; sed verba minus sunt perspicua. Deside-
 ratur in hoc versu sententiarum nexus, quem fortasse
 restitueris sic:

τῷ με πάλιν δῆσας τὸν ἐν ἄγαις λατῶν,

cui tu me, me, inquam, tibi supplicentem, adducis, post-
 quam me vinxeras. — Seq. versu inepte legitur προδόντας
 καὶ πιστός. Non video, quo jure πιστός vocari possit is,
 qui aliorum secreta prodit; nec referri potest ad verba

πικὰ δ' ὄργῃς κρύπτειν αὐτῶν· qui enim sua secreta servari jubet, aliis quidem fidem imponit, ipse vero propterea πιστοῦ nomen non meretur. Minima igitur mutatione correxerim:

ἢ προδότης κἀπιστὸς ἔφυε.

Arcana amantium referare Bacchum dicit *Asclepiad.* Ep. X. *Horat.* Epod. XI. 19. *Simul calentis inverecundus deus Feruidiore mero Arcana promorat loco.*

LVIII. Vat. Cod. p. 589. Edidit *Rubnkenius* ad Tim. p. 249. ed. nov. (*Manfō* nr. LIX. p. 28.) Ad animam: sua ipsius culpa fieri, ut gravissimis ab Amore cruciatibus afficiatur. Animam poëta alatum fingit, secundum Platonicum phantasma, quod etiam sculptores et pictores secuti sunt. Rem explicuit Auctor Libri *Explications de divers monumens singuliers, qui ont rapport à la religion des plus anciens peuples.* à Paris 1739. p. 300. Cf. inprimis *Doeringium* de alatis imaginibus in fin. p. 31. sq. — V. 2. προσηπταμένη. Vitiose Vat. Cod. ἔφ' pulcritudinis visco. Vide ad Ep. IV. *Meleager* in Epigr. nondum edito:

Ἴδὼν ἔχεις τὸ φίλημα, τὰ δ' ὄμματα, Τιμάρειον, πῦρ

ἢν ἔσθῃς, καί τις (in Cod. καὶ εἰς), ἢν γὰρ θύγῃς, δέδωκας.

V. 4. δέδωκεν. Vat. Cod. — V. 5. 6. Protulit *Dorvill.* ad Charit. p. 250. Animam nimio ardore jam fere exustam et tantum non extinctam, novis Amor alimentis excitat, alloquiis, puta, et spe, quaeque praeterea amorem alunt et reficiunt. Omnino comparandus est *Ovid.* ex Ponto L. V. 3. *cujus ab alloquiis anima haec moribunda revixit: Ut vigil infusa Pallada flamma soles.* *Charito* L. I. p. 3. Καλλιζῶν δὲ γυναικῶν τὸν ἐρώμενον, ὥσπερ τι λόγῳ φῶς ἢν εὐανθόμενον ἐπιχυθῆτος ἡλίου, καὶ μείζον ἔγινετο καὶ κρείττω. Vide *Dorvill.* p. 28. — μέγας δ' ἔσαν λειπόμενος. Cod. Vat. Nostrum habet ex *Rubak.*, *Dorvill.* et *Alberti*, qui hoc hemistichium exoi-

tat ad *Hesych.* v. λιπόβιοι. λιπόβιους. pro *exstincto* utitur. *Antip. Sid. Ep. XLIII.* αἱ δὲ λιπόβιους ἀκαλταί. *Aemilianus Nic. Ep. I.* ἥδη γὰρ ξιφθεοσι λιπόβιους. et alii. — μέρις. Unguentum lucernis pro oleo affundebatur nonnunquam. — V. 7. πῶδ' ἔργι μὲν ἐκ πυρὸς αἰῶν. Sic perspicue scriptum in optimo apographo Bibl. Buherianae, et in aliis, quos vidi, omnibus. ἐκ πυρὸς αἰῶν cl. *Rubnkenius*, ubi subaudito verbo εἰς, ὑπάρχουσιν, αἰῶν est nomen substantivum idem significans quod αἰῶν. Sed nescio an aliunde confirmari possit exemplo. — Br. — V. 9. τὸν ἀνέκων. Cod. Vat. quod egregie emendavit *Rubnken.* ἔρως ἀνέκων Amor, qui *unquam miscere discit* ap. *Virgik Ecl. X. 61.* καὶ θῆρας ἀνέκωντος *Meleag. Ep. XCIII.* — ἐν κέλευσι. Amorem, tibi infestissimum, ipsa in sinu nutriti, ut rusticus ille serpentem, pastor lupum. *Creon ap. Sophocl. in Antig. 531.*

πῶδ' ἔργι, ἡ κατ' εἶκος, ὥς ἔχον, ὑφ' ἡμέων
λέγουσά μ' ἐξέκρινε, εὐδ' ἀμύναντες
τρέφον δὲ ἄτα.

ἔργον θάλασσης, proverbialiter dixit *Philostr. in Vit. Apoll. IV. 25. p. 165.* Confer *Ep. Inc. CCCCXXII.* — In fine pentametri Cod. Vat. τέλειται exhibet. Nostrium reperitur in marg. apogr. *Lipf.* — V. 11. ἀλλοτρίαν τροφήν. *Jam vide, qualia tibi persolvas nutricia.* Facit huc paroemia de ingratu usurpata, κερὶς τὰ τροφία vel κερὶς τροφία ἀπέναντι, ap. *Zenob. Cent. IV. 65.* ubi vid. *Schoetz.* θρεπτήρια etiam vocantur, quae pro educationis cura persolvuntur. Vide ad *Ep. LXXII.* — V. 13. φέρε τὸν πόνον. *Pexfer et obdura.* *Ovid. III. Am. XI. 7.* — ἐπ' αὐτὴν μέλει. Vide ad *Ep. XXV. 4.* — πομένη V. D. hoc quoque loco volebat. Cf. *Schneider Per. crit. p. 85.*

LIX. Vat. Cod. p. 96. Edidit *Reiske* in *Misc. Lipf. IX. p. 123. nr. 299.* Hinc *Toup. Ep. crit. p. 30. ed. Lipf. (Manso nr. II. p. 35.)* Ludero poetam in duplici

significatione vocis ψυχῇ, quae animam et muscam quandam significat, notavit *Toup.* l. c. et *Schneiderus* in *Per.* crit. p. 9. ἐν πυρὶ νύχσθαι dicitur illa, quando amoris flammam perfert, haec, quando lucernas circumvolitat, non sine gravi alarum damno. Cf. *Salmas.* ad *Scr. Hist.* Aug. T. I. p. 157. sq. Vocabatur hoc animalculum etiam πυραύστης — ὅπῃ χεῖρὶ μὲν τῇ λαμπηδὸν τοῦ πυρὸς καὶ προσπίπτει τοῖς λύχνοις — ἐμπροσθεν δὲ ὑπὸ βόμης αἵμα μίντοι καταπίπτει. *Aslian.* H. A. XII. 8. ubi *Schneiderus* inter alia laudat *Aeschyli* versum: ἰδέοικα μοῦρον κάρτα πυραύστων μέρον. — V. 1. τηκεμένη conj. *Salmas.* — V. 2. ἔχεις. Vat. Cod. Vitium fustulit *Reiske.*

LX. Vat. Cod. p. 112. Edidit *Ruhnken.* in *Ep.* crit. I. p. 73. *Reiske* in *Miscell.* Lipf. IX. p. 315. nr. 344. (*Manf.* nr. CL. p. 43.) In meretriculam poeta invehitur, quam totam noctem Veneri et Baccho litasse, certis vestigiis deprehendit. Expressit hoc carmen *Paul. Silens.* Ep. IX. — V. 1. οἶδα. Vat. Cod. — De μηνύει vide notata ad *Asclepiad.* Ep. X. 2. Inter signa nocturnae libidinis primo loco ponit comam, unguentis paulo ante delibutam: πλόκαμος μυρόνους. *M. Argens.* Ep. XX. τὸν τε μυρόνουν βόστρυχον ἀραίων οὐλον ἀπὸ πλοκάμων. *Cbaisio* L. I. p. 7. 19. κέμην εἶχε λιπαρὴν καὶ βοστρύχους μύρον ἀποσπένοντας. Pulcre huc facit imago Clodii ap. *Ciceronem* Or. post Redit. II. 6. *Vini, somni, stupri plenus, madenti coma, composito capillo, gravibus oculis, fluentibus buccis.* — V. 3. ἰδοὺ Cod. Vat. Non tam haec vocola, eadem ratione posita Ep. LXI. 1. XCI. 9. XCV. 9. XCVIII. 5. quam μὲν me offendit, quod quo referatur non habet. Varia tentavit *Reiskius*, ἀγρυπνον, ψυμῶθου βεβ. ubi saltem ψυμῶθου scribendum, et, ἀγρυπνον μὲν, διμῶς δὲ βαρύνμενον δ. Hoc elumbe est; illud nec vulgatae duobus convenit, nec rei conditioni. *Manfoni* in mentem venerat μηνύει ἀγρυπνον μὲν, ὕπνῳ δὲ βαρύνμενον ὄμμα. *vigil quidem, sed somno oppressus.* Sed poeta

significare voluit oculos graves, quod per totam noctem vigilassent, i. e. ἀγρόπνους: nec diversa sunt inter se ἕμμα ἄγρυπνον et ἕμμα βεβαρημένον ὕπνῳ, quod ipsum usurpavit auctor incert. Epigr. inter ἀδίσκ. CCLXXXV. ut πυκνὴ βεβαρημένον ὕπνῳ Statyll. Flacc. Ep. XI. Putabam, Meleagrum dedisse:

μηδὲι ἄγρυπνον βρομῇ βεβαρημένον ἕμμα.

ex Epigr. ἀδίσκ. DXXV. ubi Anacreon, ἕμμα δὲ μιν, ἵπ-
quit, βρομῇ βεβαρημένον, ἡδ' ἀπὸ κόμων, Τερπνὰ φιλαγρόπνῳ
σῆματα παννυχίδων, quod ad nostrum locum proxime ac-
cedit. Prodit te oculus ex somno ex besterna crapula gra-
vis, ut Seneca loquitur Epist. CXXI. Homerus Od. τ. 122.
βεβαρηότα με φρένας οἶνον. Aristides p. 329. οὐδ' ἂν ἦεν οἶνον
βεβαρηότας. Similia collegit Westein ad S. Lucam XXI.
34. p. 801. et Fischer ad Anacr. LII. 18. p. 192. In
hac tamen lectione, quamvis probabilitate non destituta,
vix acquiescere licet, si, quantum intersit inter μὲν ἰδοῦ
et βρομῇ, spectas. Propius ad Codicis lectionem accede-
ret, quamvis minus elegans:

μηδὲι ἄγρυπνον ΛΗΜΗΙ βεβαρημένον ἕμμα.

Vide Snidam v. λήμη. Inprimis comparandus Rustilius
Lupus de Fig. p. 101. Nam simul atque ex prioris diei
nimia cibi ac vini satietate, vix meridiano tempore, plenus
crapula est experrectus, primum oculis miro marcidis, hu-
more oboccatis, VISCO GRAVIDIS, lucem constanter
intueri non potest. ut h. l. constituit Rubnken. quem vide
p. 103. — V. 4. ἀμφικύβηται junctum Vat. Cod. —
σφιγγὸς μίτος. Asclepiades Ep. X. σφιγγὸς οὐκ ἔμνη στέ-
φανος. Paul. Sil. Ep. XXXIV. κεφάλαι σφιγγουσι τοῖς
τρίχα. — §. 19.] V. 5. ἐκουλται, Ovidius III. Amor.
XIV. 33. Cur plus quam somno turbatos esse capillos,
Collaque conspicio densis habere notam. Confule Rubnk.
Ep. crit. p. 73. sqq — γυῖα σαλευτά. Sic M. Argent.
Ep. XVII. ἐν βρομῇ γυῖα σαλευόμενα. — πικρὴν πῖν.

Philostratus II. Icon. 4. πέφυται δὲ ἡ κόμη. — V. 7. γυνή *Reisk.* — *Te pectus vocat, comissionum socia.* De πεκτιδι disputabimus ad *Cometae Schol.* Ep. III. T. III. p. 14. — κροτάλων πάταγος. Huc facit elegans fragm. ap. *Herbaestionem* p. 40. Γαλλαι, μητρὸς ὀρείης φιλέθουσαι δρομάδες, ἃς ἔντα παταγίζται καὶ χάλασα κρόταλα. Mulieres crotalistræ simul crotalum quatiebant et saltabant. Vide *Salmas.* ad *Scr. H. Aug.* T. II. p. 822.

LXI. *Vat. Cod.* p. 114. Edidit *Reiske* Misc. *Lipf.* IX. p. 319. nr. 346. *Wyttenbachius* in *Bibl. Crit.* Tom. I. P. II. p. 29. hoc et sequens Epigr. pro uno habenda censebat, eaque ita jungi volebat, ut posterius priori anteponeretur. Sic exhibuit *Manf.* nr. LXIV. p. 30. probante *Beckio* in *Diff. de Interpr.* V. S. p. CIX. n. γ. Poëta Dorcadem ancillam ad puellam mittit cum mandatis; sed dum alia aliis addit, ancillam ecce prosequitur, ut jam ipse nuntii apud puellam vicibus fungatur. — V. 1. Δορκάς. Servæ nomen est ap. *Lucian.* Dial. Mer. IX. p. 301. — πάλιν. *Cod. Vat.* — V. 3. μηκέτι μέλλεις τοῦ. *Vat. Cod.* et *Lipf.* apogr. Vitium optime emendavit *Reisk.* In *Analectis* typothetarum errore μέλλον πέντε exscriptum est. — V. 4. ποὶ *Reiskius* in πρ mutavit. Vide Ep. LVI. 3. et quæ de his particulis notavit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 119. sq. — V. 6. ἀλλ' ἐνι. *Cod. Vat.* et apogr. *Lipf.* Nostrium debetur *Reiskio.* Praecedenti versu δ' ἐνι membranae habent, non δὲ εἰ, ut *R.* dedit. — V. 7. Etiam hoc distichon *Br.* ad *Reiskii* mentem constituit. In *Cod.* enim est: μὴ φ. τὰ πάντα λέγα' καίτοι τίς Δ. Ἐκτίμῃ σοι καὶ τὸς ἰδὼ πρόβῳ. Praepositio εὖν, quæ post ἐκτίμῃ excidit, lineæ recent. manu superscripta est.

LXII. *Vat. Cod.* p. 115. Planudea p. 451. St. 585. W. Per Dorcadem Lycaenidi simulatum amorem exprobrat. — V. 1. ἐκτίμηται φιλεῖν. non amare ex animo, simulatum amorem prae se ferre. *Cicero* ad *Attic.*

»VII. I. omnia illa prima, quae etiam tuis literis in co-
 »lum ferebas, ἐπίτηκτα fuerunt. Quam non est facilis
 »virtus! quam vero difficilis ejus diuturna simulatio! —
 »Hinc manifestum est, ἐπίτηκτα non caduca, sed simulata
 »significare. In Planudea sine sensu et contra metrum
 »ἐπίτηκτα.⁶⁶ Br. Nec aliter in Cod. Vat. exstat. Eadem
 »ratione peccatum esse put. ap. *Plutarchum* T. II. p. 65, B.
 »ubi de discrimine adulatoris et amici agens, ὅταν εὖν,
 »ait, εὐαφρὸς ὢν καὶ ἐπίτηκτος καὶ ἀπατηλὸς, ἐγγύθιν ἀντιξεί-
 »τάζηται πρὸς ἀληθινὸν καὶ ἐμμετρίῳ φίλον καὶ σφυσήλατον κ. τ. λ.
 »Vulgo ἐπίτηκτος legitur; idque *Wysenbachio* suspicionem
 »non movisse miror.

LXIII. Vat. Cod. p. 115. οἷς ἐπισκορον ἔταίρων. Edidit
Reiske in Misc. Lipf. IX. p. 322. nr. 348. (*Mansō* nr.
 CH. p. 43.) Puellae, quam cum alio cubantem de-
 prehenderat, perfidiam exprobrat. — V. I. τί θεούς.
 quid deos testes invocas? — Sequi. versum expressit *Serraso*
 Ep. LXXVI. μήτιτι νῦν ὁμῶς ἐγνώκα ἤδη, εὐδ' ἐμὲ λή-
 θεις. — V. 3. Hoc igitur erat, quod dicebas, te solam
 cubare velle? Fortasse Ildis sacra aliamve abstinentiae
 causam praetexens. *Ovid.* I. Amor. VIII. 74. Et modo
 quae causas praebeat, Isis eris. Cf. *Brouckbousf.* ad Ti-
 bulli. I. 3. 26. — Cum seq. confer *Anthol. Lat.* III.
 Ep. CCIV.:

Nempe parum casta es; nempe es deprensa; negabis?

Res venit ad lises, rursus et illa nega.

V. 5. οὐχ ὁ περιβλεπτός ὄλαιεν κἄν μὴ τίδ' ἐπισδῶ Vat. Cod.
 nec aliter apogr. Lipf. nisi quod ἐπισδῶ exhibet. Depra-
 vatissimam scripturam *Reiskius* binis conjecturis vexavit,
 sine successu. In contextu exhibet: κλαίω, κἄν μὴ σ'
 ἐπ' ἐπισδῶ. Non ego, vir spectabilis, jam ploro, (ut olim
 feci) etiamsi te non conspiciam. In notis vero: — κλαίω,
 κἄν μὴ τί (pro μὴ ἐπὶ) σ' ἐπισδῶ. Utrumque a sensu, quem
 poetam reddere voluisse probabile est, alienissimum.

Nec *Brunckiana* lectio, praeterquam quod nimis recedit a depravatae scripturae ductibus, satis commoda. Quomodo enim poeta dicere potuit, se videre puellae amantem — καὶ μὴ ἐπεὶ — quem abesse sequentia manifeste docent? Paulo melius *Mauso* ἐπεὶ conjiciebat. Verum ne sic quidem locus videri potest persanatus. Difficillimum mihi videtur in his tenebris veram et genuinam scripturam dignoscere; nec mihi saepius hunc locum tentanti quidquam sese obtulit, quod et a codicis lectione proxime abesset, et sensum efficeret commodum. Dicam tamen, quae mihi probabilia videantur; sic forte fiet, ut mea conamina aliis, idem tentantibus, ad verum inveniendum profint. Primum puto, *Stratone* Ep. LXXVI. vel *Meleagrum* secutum esse, vel utrumque antiquiorem quendam poetam expressisse. Ipsum carmen adscribam, ut imitatio appareat:

Χαῖρε σὺ, μισοτόνηε, πεπλασμένη, χαῖρε, βάναντε,
 ὃ πρώην ἔμψας, μηκέτι μὴ δίδναι.
 μηκέτι νῦν ἔμψας· ἔγνωκα γὰρ, σὺδ' ἔμψ' ἔλθεις·
 εἶδα τὸ ποῦ, καὶ πῶς, καὶ τίμ', καὶ τὸ πῶσον.

Hinc igitur fieri posse puto, ut *Meleager* scripserit:

οὐχ ὃ περιβλεπτός εἶ; — καὶ ὁσάκις, νῆ Δία, σ', εἶδα.

Nonne te pulchellus ille? — es, per Jovem, novi, quoties te. — Haec, ni fallor, satis sunt elegantia. Nemo ignorat honestam illam aposiopesis ap. *Theocriti*. Eid. I. 105. οὐ λέγεται τὰν Κόρινθ' ὃ βουκόλος — ἵψη περ' Ἰδαν, quam imitatus est *Virgil*. in *Eclog*. III. 12. *Novimus et qui te* — Vide *Taubmann*. ad *Plauti Cistell*. L. 1. 38. p. 368. sq. *Toup*. in *Addendis* ad *Theocr.* T. II. p. 389. — V. 7. Cum ira et indignatione commotus puellam a se abegisset, reputans, eam hoc ipsum cupere, ut ad amicum redeat, aliter statuit, eamque victam apud se retinet. — Sequi. versu restituenda Cod. Vat. lectio — εἶδε μέν. Ipsam mulierem alloquitur hic, ut in praeced. versu:

versu: οὐδ', ὅτι βούλει (i. e. βούλη) καὶ τὸν ἐρεῖν. Scio, te illum videre velle; sic igitur vincula hic mane. Epigr. XCV 10. καί τοι λίσσεται, ἰδοὺ, δαδαικρυμένον. εὖτε σε παλῶ, θάρεται. Ζηνοβία σόντροφος ἄδο μὲν. in quibus plane idem est orationis color.

§. 20.] LXIV. Vat. Cod. p. 116. Exhibuit Reiske in Miscell. Lips. IX. p. 456. nr. 351. ubi *Posidippo* tribuitur. Erroris causa in aperto est. Iemma est in Cod. Vat. τοῦ αὐτοῦ· εἰς ἑταίραν ἄσπετον, ζηλέτοπον καὶ μάλιστα μετάν. Jam in membranis *Meleagri*, in Lips. autem apogr. *Posidippi* carmen praecedit. Ipse *Reiskius* retulit ad *Meleagrum* in Notit. Poët. p. 259. (*Manso* nr. CIII. p. 44.) Poëta, dum inter comissionem ad puellae limina procedit, varia apud se consilia agitat. — V. 1. καλὸν φαίνεται. Ex *Theocriso* Eid. II. 10. ἡλλὰ Σελάντα, φαῖνε καλόν. — ἐργάσιν. Sive tibiā, sive faciem intelligit. Hoc probabilius. Vide ad Ep. LXXI. — V. 3. φιλέωτες. Cf. Ep. LX. I. Vox lexicis ignorata. — Num solam libidinosam illam reperiam, an cum amante cubantem? — Sequ. versu in Cod. scriptum ἀπὸ δουρμένην. *Reiskius* dedit ἀποδουμένην, nihil de varietate scripturae monens; ut igitur hanc lectionem in apogr. Lips. habuisse videatur. Putabat autem vir doctissimus, agi de meretricularum moecharumque consuetudine, pilos circa muliebrem locum amburendi. Vide inprimis *Aristophan.* *Lyfistr.* 827. ἀποφιλαμένον τῷ λόχῳ. At hoc a nostro loco alienissimum. *Salmasius* conj. ἐπαρσεμένην, multa imprecantem; nimirum quod sola sit, et amator nou veniat. Hoc *Brunchio* praestare visum est, dum melius quid excogitetur. *Manso* *Salmasianam* emendationem in textum recepit. Ejusmodi quid si poëta voluit, profecto malim:

λόχῳ πάλλ' ἀποδουμένην.

multa de solitudine sua ad lucernam conquerentem. Lucernis amantes curas suas enarrare dicuntur, ut ap.

Appulej. in Metam. p. 213. ed. Oudend. Multumque cum lucerna secreto collocata. Nemo ignorat facetum Praxagorae cum lychno colloquium in *Aristoph. Ecclef. init.* Recte autem ἀποδόρεσθαι λέγειν, ut ap. *Alciphr. I. Ep. XXXV. p. 154. τοῖς πεμπομένοις — θεραπεινῶσις ἀποδόρεσθαι.* Quod ap. eundem dicitur ἀποδόρεσθαι πρὸς τὸν, *I. Ep. XXXVIII. p. 182. — V. 5. Post σύγκειτον Reiskius* integrum distichon excidisse arbitratur; ejusque conjecturae subscribunt *Brunckius* et *Schneiderus*. Dubitat *Manfō*; subitum esse consilium et amantis adfectui accommodatum. — στεφάνους δάκρυον μαρ. Ductum videtur ex *Asclepiad. Ep. IV. αὐτοῦ μοι στέφανος παρὰ θυλῆς ταῖςδε κρημαστὴι Μίμνετε — οὗς δακρύοις κατέβρεξε.* Epigr. inter ἁδίσκ. XXIV. λάβε τούτων τὸν στέφανον, τὸν ἱμοῖς δάκρυσι λουόμενον. — Pro ἐκθέσθαι in Cod. Vat. ἐκθέσθαι legitur. Illud *Reiskius* dedit, ut oratio sibi constaret. — V. 7. ἐπὶ γρ. Cod. Vat. — δ μύστης σὺν κόμην. Veneris mysteria, passim ap. poetas et scriptores eroticos. *Manfō* v. 145. θεοὶ θεὸς ἱρόντα καὶ ἄγρια πιστά. Hinc Amor μυσταγωγεῖν dicitur ap. *Alciphr. I. XIX. p. 72.* Hujus generis nonnulla collegit *Arnald. in Lect. gr. p. 180. et Dorville ad Charit. p. 402. — V. 8. στεργὰς* Vat. Cod. ἡς superscripto.

LXV. Vat. Cod. p. 117. Edidit *Reisk.* in Lips. Misc. IX. p. 459. nr. 354. (*Manfō* nr. XCIX. p. 42.) Puellas enumerat, quarum amore incensus est. Haud scio, an M. imitari voluerit *Philodem. Ep. XXI. — V. 1. ὧ.* Hic et in sqq. Vat. Cod. ὧ exhibet; nec aliter ap. *Reisk.* legitur; sine sensu. Primo ὧ superscriptum in membranis μά. — Pro Δημοῦς iidem Τιμοῦς. Male. Nam Τιμὸς et Τιμάριον unum nomen. — μωρόβριαντον πρὸς. *Charito* L. I. p. 3. 6. ἔβριαντο δὲ τὰ πρὸς οὖνον καὶ μέροις. Ibid. p. 5. 8. ἰστοφάνωσαν τὰ πρὸς, μέροις ἔβριαν. — V. 5. Mutilus versus in Codice, qui habet: οὐκ ἐστὶ σοὶ φασίτην πρ... w... (hoc erasum in membranis) πρᾶξις διαιτούς.

Brunckius itaque h. v. ex ingenio explevit; ne verbo quidem lectoribus monitis. — V. sq. Cod. κρύπτεις. Quod ad sententiam attinet, similia dixit *Archias* Ep. I. οἷς με κρύψον Πῶν εὐ βέλους, λαιπὴν μηκέτ' ἀφείξαι ἁλῶα. *Paul. Silens.* Ep. XX. ἰοδόκην γὰρ εἰς ἡμᾶς λάβρος ἔρως ἐξενέωσεν ὄην. *Lucianus* in *Amor.* T. II. p. 398. ἐγὼγ' εὖν ἄπαν αὐτῶν (*Amorum*) κενὴν ἀπολελειψάμην φαρτέραν νομίζω, κἂν ἐπ' ἄλλον τινὰ πτῆναι θελήσωσιν, ἀνοκλός αὐτῶν ἢ δεξιὰ γυλασθῆσινται.

LXVI. Vat. Cod. p. 117. Planudca p. 452. St. 586. W. (*Manfo* nr. C. p. 42.) Ejusdem argumenti ac praecedens. — V. 2. ὑπναπάτην. Obscurioris significationis vocabulum. *Somnium fallentem* vertit *Brodaeus*. Verum in similibus compositionibus, ut βρωματομυξαπάτη ap. *Agath.* Ep. LIII. ξενονυσταπάτη ap. *Nicandr.* Ep. I. ἀπάτη oblectamentum et voluptatem significat. ψυχπάτης ὕμνος ap. Nostram Ep. CIII. *jucundum est somnium*. Vide ad Epigr. II. Acceperim itaque ὑπναπάτης pro ὕπνου ἀπάτημα ἔχων, quod somnium suavem et jucundum reddit. Eodem vocabulo Noster utitur Ep. CII. ὑπναπάτην χρῶντι χλιαυόμενος. — V. 3. ἱλιάδος. Plan. et Cod. Vat. Juntina edit. etiam ἱλιάδος. In marg. Codicis notatum recentiore manu: ἐγὼ νομίζω, ὅτι καὶ τὸ ἱλιάδος νοῖμα ἱταλῆας ἱστῶν. — V. 4. λόχον πίνοντα μέλη. *Eichstaedt* in *Diff. de Dram. Satyr.* p. 67. haec eo referenda putat, quod λόχοι dicuntur ἀδελφάγοι. Idem tamen κλύοντα corrigendum suspicatur. At πίνοντες idem dicit. Sic *aures bibere* et *imbibere* dicuntur, quae accipiunt; et *aures bibulae, fusienses*; quem loquendi usum illustrat *Oudendorp.* ad Appulej. *Metam.* p. 6. et *Burmamnus* ad haec *Propertii* L. III. 4. 8. *Nunc mihi, si qua tenes, ab origine dicere prima Incipe; suspensis auribus ista bibam.* — V. 5. τραῦμα. Vitiosa haec lectio totius carminis sensum pessumdat. Quid enim? Qui tot puellarum amore laborat, num βαλὼν τραῦμα, idque in labiis habet? Quo-

modo autem in labiis? et quare, quæso, *id sibi relictum esse* dicit? Præclare hujus loci ulcus intellexit Meinelke, qui corrigit:

βαίον ἔχω τὸ καὶ λαίψδν, ἔρω; ἐπὶ χεῖλεσι πνῦμα.

Quod sine dubio verum est. Tot amoribus excruciato poetæ tantilla pars vitæ relicta est, ut, si Amor vel paululum tormenti addiderit, ipsi pereundum sit. Qui in mortis limine constituti sunt, animam in labiis habere dicuntur; ut *Bassus* ap. *Senecam*. Ep. XXX. *Non dubitare se, dixit, quin senilis anima in primis labiis esset*. Idem in *Herc. Fur.* v. 1308. *Hanc animam levem, Fessamque senio, nec minus quassam malis, In ore primo teneo*. *Amphitryonis* verba sunt. Haec loca cum similibus laudavit *Gatacker* in *Misc. Advers.* II. 6. p. 302. — ἐκπύεσμαι. Sic parasita ap. *Alciphron*. L. III. 6. p. 290. *ἐκπύεον, πολυτελεὺς τραπέζης ἀπολαύσας, ἐκπύεσσι τὸ ζῆν*.

LXVII. Var. Cod. p. 116. Anthol. Plan. p. 471. St. 612. W. (*Manso* nr. LXIII. p. 29.) Comissatione poetæ ad puellam desertur. Comp. Ep. LIV. — V. 2. ζῆλον. Var. Cod. — κάμων πόντος. Haec ex antiquiore poetâ petita esse, colligere licet ex *Cicerone* de metaphoris agente in *Libro de Oratore* III. 41. *Nolo esse aut majus, quam res postulet, tempestas comissationis; aut minus, comissatio tempestatis*. — T. 21.] V. 3. πάντῃ Flor. Cod. Vat. — Laudat h. v. *Suidas* v. ἀζεύτται, sed mutilum: πάντα δὲ φρεσὶν εἰ ἀζεύτται. Errorem vidit *Toupius* ad *Suid.* Tom. I. p. 60. qui sequ. versu ἐπὶ δὲ μεθὰ corrigit, pro ἀποψόμεθα, quod in *Planudea* legitur. Haec correctio confirmatur Cod. Vat. ita tamen, ut τῇ ε super scriptum sit α. *Antipater* *Sid.* Ep. I. *Μῆν θάσσον ἐποψόμεθα*. *Philostr.* V. *Apoll.* IV. 47. τὰς ἀμπώτις τοῦ ἀκκαίου ἐποψόμενος. *Vulgatam* tueretur *Wakefield* in *Dil. Trag.* T. I. p. 402. ubi ἀπόπτομαι et ἀφερεῖν, *e longinquo videre*, illustrat. At haec significatio ab hoc loco aliena

est. Ceteram *Toupius* hoc Epigr. putabat scriptum in mercatorem quendam, qui cum Scyllam et Charybdiā non ita pridem effugisset, nunc denum Scyllae mulierculae cujusdam amoribus implicitus, eundem plane cursum deſuo periclitaturus eſſet. Sunt haec ſatis quidem ingenioſa, ſed minus vera. Scriptum eſt hoc carmen in Trypheram, quam Scyllam vocat, ſive propter pericula, in quae in ejus conſuetudine incurrebat, ſive etiam propter rapacitatem. Praeclare huc ſacit *Anaxilas* ap. Athenaeum XIII. p. 558. C. ubi meretricum tum temporis celebrium mores recenset: 'ἢ δὲ Ναννὰ τὴν οὖν διαζέγειν Σκύλλης δοντὶ; Οὐδ' ὅδ' ἠνεπιέχας ἐταίρους, τὸν-τρίτον Σεμέτρας, ὅτι λαθεῖν. Verſus ſunt tetrametri; primus laborans, fortasſe ſic reſtituendus eſt: 'ἢ δὲ Ναννὰ, πολλὸν γὰρ οὖν σοὶ διαφέρειν Σκύλλης δοντὶ. Miror *Huetium*, qui in Not. p. 47. illi mulieri nec Tryphaeae nec Scyllae nomen fuiſſe pronuntiat; ſed poëtam, metaphoram continquantem, Scyllae comparare puellam exiſtimat, non tamen lapideam eam vocare, ſed mollem et ſpirantem deliciis. Qui Epigrammatariorum acumina cognita habet, non dubitabit accedere interpretationi, quam jam *Brodaeus* dedit, et proximum Epigr. egregie confirmat.

LXVIIK. Vat. Cod. p. 110. Planud. p. 419. St. 583. W. Luſus in nomine Tryphaeae. — V. I. ἢ τὴν Planud. In pentametro Vat. Cod. ^uμορφῆς et τροφῆς, accentu perperam poſito.

LXIX. Vat. Cod. p. 110. Planud. p. 470. St. 611. W. Edidit etiam *Reiskius* in Miſcell. Lipſ. IX. p. 303. nr. 331. non ignorans tamen, in Anthologia exſtare. (*Manſo* nr. LX, p. 29.) Scriptum in puellam, quae ſecundum *Ovidij* praeceptum *comibus oculis amorem alliciebas*. III. A. A. 510. — V. I. ἢ Vario ſuperſcripto ἄ. Deinde idem Cod. χαλεποῖς exhibet. Hanc leſionem, ſine dubio vitioſam, *Orſoroſeus* ſic explicat:

Amabilis Asclepias duris, sanguam tranquillis, i. e. placidis oculis, persuadendo inducis omnes ἑταροταλεῖν. Hoc est veterum monumenta interpretari! — Pro γαλήνης, quod membranae praestant, Planud. γαλήνης legit; qua lésione admissa prorsus supervacuum erit εἶα. In *Brunckiana* ἑταροταλεῖν subaudiendum. Hoc merito displicebat *Tyrwibisso*, qui γαλήνη legendum censebat, in *Notis ad Tourii* Em. in *Suid.* T. IV. p. 422. Suavis in oculis risus pellaciae comparatur ap. *Heliodor.* L. II. p. 166. οὐκ ἀνέρεστον βλέπων, οἷον θαλάσσης ἀπὸ κύματος εἰς γαλήνην ἔρπει λεκινόμενης. Puellarum Veneris origines cauentium μετίσταμα γαλήνης αἰνιγμα ap. *Philostr.* II. Imag. I. p. 81 r. Minus argute *Alciphron* III. Ep. I. p. 274. βοστρόχους ἔχει βρέων οὐλοτέρους καὶ μετὶ τῆς θαλάσσης γαληνιώτης χαρίτερον. Asclepias igitur dulce ridentibus oculis viros ad amorem pellicit, ut maris tranquillitas navigandi cupiditatem excitare solet. *Lucretius* de priscorum hominum conditione agens L. V. 1002. *Nec poteras quetsquam placidi pellacia ponti Subdola pellicere in fraudem ridentibus undis.* *Lucianus* de Dom. 12. Tom. III. p. 197. ὅτι μὲν γὰρ καὶ ἡ θάλαττα ἰκτὴ προσήλασεν καὶ εἰς ἐπιθυμίαν ἐπιστάσανται ἐν γαλήνῃ φαῖναι. — *Conf. Moschi* Eidyll. V. 2. σὺν παιδί. Vat. Cod.

LXX. Cod. Vat. p. 116. Planud. p. 451, St. 586. W. (*Manfo* nr. LXI. p. 29.) „Sensus est: Si nudam videris *Καλλίστιον*, fatearis, vocandam illam esse „*Καλλισχιον*, mutato τ in duplicem literam Syracusiam, hoc „est in x. Vide *Salmas* in *Herodis Attici* Inscr. p. 223. „*Br.* Docet *Salmasius*, τὸ x duplicem literam vocari, quod tantum valeat, quantum κ cum adspirationis signo, sive κτ. Factem veri *Brodacus* vidit, qui tamen de binis ab *Epicharmo* inventis literis θ et x cogitans, hunc sensum elicit: *Non Καλλίστιον εἰσι τὸ κατὰς, sed Καλλισχιον.* Scholiastes, quem *Opsopeus* sequitur, in omnia alia abiens, *Ἐπὶ χερσὶν* τὸ ψ εἶρε notavit. Fateor, mihi hoc carmen,

etiam post *Salmassii* interpretationem, nondum satis videri expeditum. Ad verbum verti debbat: Si *Callistum* nudam videris, dices: Mutata est duplex Syracusana liseria. Jam si hoc aenigmate *Καλλιχίων* significare voluit poeta, sensus evadit ei, quem *Salmassius* indicavit, plane contrarius, nempe hic: Dices: illa pygarum pulchritudo, qua olim *Callistum* excellebat, nunc abiit et evanuit. — Ceterum *Καλλιχίων* meretricem commemorat *Aschen.* L. XIII. p. 585. B. Pro *Συρηκόσιον* autem, quae est *Salmassii* lectio, *Planudea* et *Cod. Vat.* *συρηκόσιον* legunt.

LXXI. *Cod. Vat.* p. 89. *Planud.* p. 467. St. 608. W. sine lectionis diversitate. (*Manso* nr. CIV. p. 44.) Dubitare licet, utrum *Philodemi* sit, cui *Planudes*, an *Meleagri*, cui *Vat. Cod.* tribuit. Puella de amante perjuro conqueri videtur; nisi forte ad pueriles amores referendum est. Manifeste falsum lemma Codicis: *εἰς ἐταῖρῶνα*. *Meleager* fortasse expressit *Asclepiad.* Ep. XVIII. — V. 1. *νῦξ ἱερή*. *Testes fidecae tota corona deae.* *Propert.* III. El. XIX. 10. *λόχνη, εὐλετορα*. Lucerna mysteriorum in Veneris sacris testis, ut dea invocari solet. *Philodem.* XVII. *εὐλετορα τῶν κλημάτων λόχνην.* *Statyll.* Fl. Ep. III. *νοχῶν με εὐλετορα πιστὸν ἱερῶν — λόχνην.* *Conscio lumine vultus ejus adspexi.* *Appulej.* *Metam.* V. p. 369. ubi vide *Oudendorp.* Similia collegerunt *Interpp.* *Perronii* c. XXX. *Burmann.* ad *Propert.* p. 315. ubi nec nostri carminis oblitus est; et *Heinrich* ad *Musaeum* p. 36. sq. — V. 5. *ἐν ὕδατι φ.* quae irrita cadunt, aut quorum memoriam oblitteratam volumus, ventis et undis tradere dicimus. *Propert.* II. El. XXI. 10. *Quidquid jurarunt, ventus et unda rapit.* *Ovid.* L. II. Am. XVI. 46. *Verba puellarum, foliis leviora caducis, Irrita, quo visum est, ventus et unda ferunt.* — V. 6. *ἐν κλάποις.* Ut *Philodemus* Ep. XX. *ἡμῖς δ' ἐν κλάποις ἡμεῖς Νηΐδες.*

LXXII. *Vat. Cod.* p. 590. Primum distichon edidit *Alberti* ad *Hesych.* T. I. p. 219. et *Burmannus* ad

Propert. p. 162. (*Manfio* nr. CVI. p. 45.) Gallo gallinaceo, qui cantando ei somnum turbaverat, mortem minatur. Expressum ex *Anacreontis* Od. XII. Nostrium ante oculos habuit *M. Argentar.* Ep. VIII. — V. 1. ἐρθροβέλα. Meminit hujus epitheti, ut a recentioribus usurpati, *Eustath.* in Il. p. 1162. 1. Ejus auctorem indicat *Asben.* L. III. p. 98. E. Fictum autem ad similitudinem τοῦ ἐρθροβέλου, quod est hirundinis epitheton ap. *Hesiod.* E. καὶ H. 568. Vide *Casaubon.* ad *Athen.* p. 194. 35. *Lucis auctores aves* gallos vocat *Propert.* IV. 2. 32. quod imitatus est *Martial.* XIV. Ep. ult. *Cristataeque sonant undique lucis aves.* — Seq. versu *Burm.* viuose edidit κρόταις. — πλειυ. κελιάδ. Fortasse ex *Anysae* petitum Ep. XI. εὐκέτι μ' ὦ; τεκάρος πυκινὰς πτερύγεσσιν ἐρέσω Ὅρσις ἐξ εὐνῆς ἔρθρος ἐγέρμενος. — V. 4. καὶ τὸ φ. Cum puella igitur cubare putandus est poeta, quod non diserte dixit. Paulo durior verborum compositio, βραχὺ τοῦτ' ἴτι νυκτὸς καὶ τὸ φιλεῖν, corruptelae suspicionem movet. — V. 5. φίλα θρέπτρια χάρις. Sensum horum verborum obscurum esse non patitur locus *M. Argentarii* l. c. hinc derivatus: ἡ τάδε θρέπτρια εἶναι; cum quibus comparari possunt haec *Aristaeneti* I. Ep. XXV. p. 61. ταῦτά μοι παρ' αὐτῆς τῇ τροφῇ· εὐτω με νῦν ἀντιπαλαγοῦσα δικαίαν ἀποδίδωσι χάριν. Hic igitur *nutricia* vocantur θρέπτρια sive θρεπτήρια et τροφεῖα· nusquam θρέπτρια hoc sensu occurrit, quod potius ipsam *nutricem* significat. Cf. *Diosimi* Ep. I. — His facile inducor, ut corruptam esse scripturam suspicer, fortasse sic corrigendam:

ἔδε φίλα θρέπτρια χάρις ἦν.

Fortasse tamen alii melius quid reperient. — Seq. versu Cod. Vat. legit: ἔχαρα γήρυσαι. quod in γηρύσις mutandum erat. Sic *M. Argent.* l. c. — εὐν ἴτι νυκτὸς φθίγγεται, αἰμάξας βρυχὸν, ὃν αἰμοσάμην, ut haec scribenda esse olim docui.

¶. 22.] LXXIII. Vat. Cod. p. 575. Planud. p. 484. St. 629. W. (*Manso* nr. L. p. 25.) Lusus est in ἴσσι, πνεῦμα καρβέν, quae de iis usurpatur, qui summum vitae periculum adeunt. Vide notata ad *Ansip. Sid.* Ep. XCIII. In ejusmodi periculum poeta se a Cupidine adductum esse ait, idque, quod mireris, a pusillo et supine agente puero. Vide, quae diximus ad Ep. XXV. 1. Amores talis ludentes habes ap. *Apollon. Rhod.* III. 115. *Lucian.* D. D. IV. *Philosoftr.* Imag. VIII. p. 872. *Asclepiad.* Ep. VIII. quod Meleagro fortasse obversabatur, dum haec scribebat.

LXXIV. Cod. Vat. p. 586. (*Manso* nr. CV. p. 45.) Neminem scio, qui elegans hoc distichon ante *Br.* ediderit. Eandem εἰρηάν iterum et fusius tractavit Ep. LXXXI. Colorem Meleagrum duxisse puto ex *Platonis* Ep. XXI.

LXXV. Vat. Cod. p. 586. Planud. p. 472. St. 613. W. (*Manso* nr. LXVIII. p. 31.) Amorem Timarii oculis captum fingit. Dubito fere, an integrum sit hoc Epigramma, in quo expositionem, quam vocant, desidero. Vide, an olim junctum fuerit hoc distichon ei, quod, ut *Meleagri*, legitur in Cod. Vat. p. 1011.

Ἴδὼν ἔχεις τὸ φίλημα, τὰ δ' ὕμματα, Τιμάριον, πῦρ
 ἢν ἰσθῆς, καί τις, ἢν δὲ θύγῃς, διδάκκας.
 καὶ τὸς ἔρως δ' πταίνῃς ἐν αἰθέρι δίσκοις ἤλα,
 τοῖς σοῖς ἀγγελείοις ὕμνοις, Τιμάριον.

Quod si tamen aliis aliter visum fuerit, non repugnabo. — Non omittendum, in membranis, ordine non-nihil diverso, legi: ἀγγελείοις τοῖς σοῖς ὕ. minus concinne.

LXXVI. Vat. Cod. p. 585. Edidit *Wolf.* ex Cod. Uffenbach. in *Fragm. Sapph.* p. 232. (*Manso* nr. LXIX. p. 31.) Diodorum, alios amoris ignibus inflammantem, ipsum Timarii puellae amore flagrare. — V. 1. Hunc vers. proferens *Watson.* ad Theocr. T. II. p. 238. βάλαι exhibet. Male. — λαμπροῖς ὕμνοις. Vide ad Ep. L. 2. —

ἦ. 2. τὸ γλυκὺ. *quamvis ipse Amoris armatus telis*. γλυκύ-
πικρον βέλος ductum, ut constat, ex Sappho fr. X. ἔρως
δ' αὐτὴ μ' ὁ λυσισμῶδες δονεῖ γλυκύπικρον ἀμείχχον ἔρωτος.
Consule Valcken. ad Hippol. p. 200. — Pto 4 τὸδε Cod.
Lipf. ἦν τὸδε. Geminum germanum est Ep. ἀδίστω.
CCLXVII. ἦ μὲγα θαῦμα· φάσκει τις πῦρ πῦρ, ἥδ' αὖτ' ἔρωτας
ἔρως. Epigr. Heroic. I. T. III. p. 141. τίς πῦρ πῦρ δά-
μυσεν· τίς ἔρως λαμπράς πύραυλιν. *Antipater Sidon*. Ep.
XLI. τίς πῦρ πῦρ καὶ δέλον εἶλε δέλιν. Simili acumine
Amor ad Psyche in Appuleji Metam. V. p. 364. *ipse
amator advolavi tibi. Sed haec feci leviter, scio: et praec-
clarus ille sagittarius ipse me telo meo percussit, seque con-
jugem meam fecit.*

LXXVII. Cod. Vat. p. 118. Edidit Reiske in Mife.
Lipf. T. IX. p. 466. nr. 360. Ad *Toupii* mentem emen-
datum dedit *Schneider*. in Per. erit. p. 15. sq. (*Manso*
nr. LXX. p. 32.) *Timarium*, jam vetulam sacram,
cum navigio, fluctibus et ventis quassato, comparat.
Allegoriis, a re nautica ad rem Veneream traductis, ni-
hil in hoc poetarum genere frequentius. Conf. Ep.
Antiphrasti Byz. I. et quae ibi notavimus. *Simonid.* Ep.
LXIV. *Paul. Silens.* Ep. X. De Clodio, impurissimo
homine, *Cicero* in Orat. de Harusp. Resp. 27. *Quaenavis*
unquam in flumine publico tam vulgata omnibus, quam
istius aetas fuit. Facit huc locus sacetus *Plauti* in *Me-
naechm.* II. 3. 51. ubi cum *Erotium* meretrix quaelivif-
set a *Menaechmo*, *quam tu nunc mihi navem narras?*
isque respondisset: *liqueam, saepe trisam, saepe fixam,*
saepe excussam malleo; id allegorice de sua conditione
dictum accipit. — V. I. Laudat hoc distichon *Suidas*
T. II. p. 294. κέλες· εἶδος πλοιαρίου μικροῦ· pro τοῦ πρὶν
legens τὸ πρὶν, et sq. versu εὐερεῖν. Utrumque etiam
in membranis est. Nostri lectio *Toupio* debetur, in
Em. ad Suid. T. I. p. 224. cujus interpretationem ad-
scribam: *Timarium, quae antea fuerat venusta, solida,*

succi plena, jam anus facta, non amplius remigio Veneris est idonea. Non amplius fert corpus, Veneris remigio πλεον. Lusus fontem, in ambiguitate vocabuli κλέος positum, indicavit Kuster. ad Suid. l. c. Rem fusius explicavit Schneiderus p. 99. Aristophani nimirum debetur, cujus haec sunt in Lyfistr. v. 60. ἀλλ' ἐμῶν γὰρ οὐδ' ὅτι ἐπὶ τῶν καλῶν διαβιβήκασι ἔρχονται. — τοῦ πρὶν γλαφυροῦ. *olim elegantis, nitidae et tersae.* — V. 3. κλέος ἰστῶ. Sic Codex. Sed Br. ἰστῶ scribendum censet: ut *antenna mali*. Proprio κλέος antennae cornu. Vide Lambin. ad Horat. Epod. XVI. 59. *Non huc Sidonii sorserunt cornua naucae.* — Mox verba κελὶς πρέτονες Manso de capillo caudae et *borrido* accipit, quod vix verum. Collum significari videtur; hoc in vetula (κελίς ad partem tractum) ἐκκελονται, *solutum est*, et vix tremulum caput sustinet. — V. 5. Excitat h. v. Suidas T. III. p. 358. in σταδονίσματα. Ad quem locum Tourpius p. 433. haec notavit: *Ros innuachi sive στάθονες flaccidae ac pendulae sunt.* Hinc eleganter poeta de mammis pendensibus σταδονίσματα μαστῶν. *Mammis pannosas vocat Marcialis. Hesych. σταθονίσματα. τὰ σταδονίσματα.* — Seq. versu Br. γαστρός nove et inusitate pro casu recto positum putat. Qua admissio, omnia sunt expeditissima. Vide tamen, an verba jungenda sint in hunc modum: *Tumarium ἔχει στεινὴς ἰσθμῶς ἐκ σάλου γαστρός. ventre, in Veneris remigio, saepe exagisato et concusso.* Verbum ἐκκεῖσθαι pro *subagitari* passim obvium. Scraso Epigr. XCV. — Tum vero etiam χαλῶ versu praec. ad meretricem referendum, *pannosas mamas* haud aliter ac *vela pendula laxantem*, — V. 7. κελὴ θάλασσα. Proprio est unda dehiscens terramque aperiens inter fluctus. Pollux l. 108. θάλαττα τραχὺν, κελὴ θάλαττα, καὶ κοιλαινόμενῃ, καὶ τραχονομένη. ubi vid. Intrpp. Turpiora sunt haec, quam quae diserta interpretatione explicanda fuscipiam. Curiosioribus Reiskins satis faciet. Puto tamen, *Melaegrum* scripsisse:

καίλη δι' ὁμόσεως

πλημμυρεῖ.

πᾶντος αὐτοῦ abundant aqua marina. καίλη, sc. ναῦς. *Theocrit.* Eid. XXII. 11. εἰ δὲ (venti) σφῶν κατὰ πρύμναν κελαινὰς μέγα κύμα — 'Ες καίλαν ἐτίψαν. Quo sensu a veteribus dicatur καίλη ναῦς, exemplis allatis, docuit *Dorville* ad *Charit.* p. 673. sq. — V. 9. Vitiosam lectionem *Analektorum* γ' ὁς ζωός, emendat *Br.* in *Leßt.* γ' ὁς ζωός. In membranis δόσανός τε ζωός. Nec aliter apogr. *Lipf.* ejus lectionem correxit *Reiske*. Post αὖν caedem membranae δ' inferunt. Ad sensum *Manso* comparavit *Aristoph.* *Eccles.* 1090. ὃ τρισκακῶδαιμεν, εἰ γυναῖκα δι' σκερὰν βροτῶν. — Sq. versu in apogr. *Lipf.* ἐκ' omittitur, lacuna relicta, quam *Reiskins* implevit, ἐν reponens. Nostrium est in *Cod. Vat.* — εὐδότης. ἐρημίαι τοῦ εὐδότης τὸ εὐδοτεῖν ἰταλούς ἔχον τοὺς ἐρημίοντας ὠραδίη. *Eustath.* ad *Od.* p. 358. 14. *Simonides* in *Epigr.* supra laudato meretriculas ναυκλήρων ἐλαδὸς εὐδοτήρας appellat. — Lectio *Δωδς* vitiosa videbatur *Schneidero*; qui in margine ἀφω conjecit. Satis concinna fotet oratio, si *Melenger* scripsisset:

δόσανός γ' ὁς ζωός ἐτ' αὖν Ἀχχερουσίᾳ λίμνῃ
πλεῖσεν ἄνδρ, ἐπιβὰς γράδς ἐκ' εὐδοτήρας.

Sed hoc genuinum praestare minime aulim. *Reiske* Δωδ ἐπιβὰς, cum in apogr. *Lipf.* Δωδ' ἐπιβ, exstet.

¶ 23.] LXXVIII. *Vat. Cod.* p. 581. (*Manso* nr. LXXI. p. 32.) Lusus est in nomine φάμιον, quod *facem* significat. Vide, quae de verbis φάμις, πᾶμις et φάμιον collegit *Weistlein.* ad *N. T. I.* p. 946. sq. Apud *Aristoph.* in *Vesp.* 1363. meretrix Δφ; vocatur; ubi vide *Fior. Christ.* — V. 1. ἐτρεμεν. Genuina est *Cod. Vat.* lectio, quae etiam in marg. ap. *Lipf.* notata reperitur, cum in contextu sit ἐτρεμεν. — Seq. vers. αἰθουσίαν *Cod. Vat.* apogr. *Lipf.* et *Giesl.* — V. 3. In comissione se Phanji

amore incensum esse. indicare videtur. φάνιον εν κ. π63. facem, quam Cupidines in comissione gestaverant. Hinc Veneris φάνιον. — Pro μοροφεγγε in membr. et in apogr. Lipsf. μοροφεγγε exstat; quod recte emendatum existimo. Fax erat jam fere consumta, βραχὺ φάνιον. ἀπόμορον φλόγα Oppianus vocat flammam celeriter per-euntem sive morientem, in Κωνυ. L. I. 131. Sic Ovid. I. Amor. II. 11. Vidi ego jactatas mora face crescere flammam: Ex vidi nullo concutiente mori. — V. 5. τὸ δὲ βραχὺ φ. Parva illa fax maguum in pectore meo incendium fecit. In sequ. versu valde dubito de lectionis sinceritate. Illud πῦρ ψυχῆς, animae ignis, qui pectori incenditur, καίμενον τῇ καρδίᾳ, mire ineptum est. Emendandum putavi:

πυρεὶς, φεῦ, τῇ μὴ καίμενος καρδίᾳ.

πυρεὶς de Amoris flamma frequens. Epigr. Inc. XLIX. ὄσσοι ἐλ καρδίᾳ πυρεὶν ἔχουσι πένθου. et Ep. Inc. III. πυρεὶν ἄρσενος καρδίᾳ θῆκαν ἐκ' ἀνδρακίῃ. Bene sibi opponuntur φάνιον μοροφεγγε, fax parva et minimi fulgoris, et πυρεὶς, fax major, et magna flamma ardens. Sic Epigr. sequ. ὃ βραχὺ φέγγος λάμψαν ἐμοί· μέγα πῦρ φάνιον ἐν καρδίᾳ.

LXXIX. Vat. Cod. p. 580. sq. Anthol. Planud. p. 485. St. 630. W. (Manf. nr. LXXII. p. 33.) Similis lusus. Primi distichi sensum illustrat Ep. ἐδέσθ. XVII. Ἀντίπατρός μ' ἐφίλησ' ἦδη λόγοντος ἔμετος, καὶ πάλιν ἐν ψυχῆς πῦρ ἐκίναυσε τέφρης. — In fine pentametri male apogr. Lipsf. βυττόμενον. — V. 3. κερθινυχα. Flor. edit. — V. 4. τῷδε λ. ἰβραλ. Planud. ubi κλισματι subaudiendum. Sed elegantior est membranarum lectio. — V. 5. ἐκ δὲ φλ. Si vera est lectio, accipi debet, ut fecit Opsopoeus, de Amore, qui post flammam, in pectore poetæ accensam, ipse impetum facit. διετρίβειν dicuntur hostes, qui in regionem aliquam irrumpunt. Vid. Dorv. ad Charit. p. 573. At plura sunt, quae mihi displiceant in hoc

missicilio. Cupido, cum flammae particulam poëtae flori injiceret, certe amoris aestum in eo excitavit; idque factum esse poëta queritur; non igitur opus erat, primum flammam, deinde etiam ipsum Cupidinem in pectus immitti. Deinde desidero expressam significationem effectus, quem Cupidinis strategema habuisse debuit; qualis est in praecedente Epigr. cui nostrum ex omni parte simillimum: *ὅκ δὲ με φέγγος ἔτηξε*. Certe, si Meleager scripserat:

αὐτίκα φάξ πάντῃ μοι ἐπέσσυεν —

concinnior esset oratio, neque quidquam superesset difficultatis. Nec tamen nostrum sic scripserat pronuntio; quamvis videri possit expressisse versum *Sapphus* a *Plutarcho* servatum T. II. p. 81. D. *ὅκ δὲ λεπτὴν αὐτίκα χεῖρ πῦρ ἐπέσσυεν*. Propius foret ad vulgatae ductus:

ἄλλα δὲ φάξ — —

idque etiam propter servatam part. δὲ magis probandum. — V. 6. *ἡγάδῃ* Cod. Vat.

LXXX. Vat. Cod. p. 576. (*Manso* nr. LXXIII. p. 33.) Navibus poëta quaedam puellae Phanio nuntianda mandat. Carmen paulo obscurius, in quo quaedam minus diferte dicta, quaedam in Codice depravata sunt. Adscribam, quae *Brunckius* in *LeSt.* p. 313. de hoc carmine monuit: „Hoc carmen foede corruptum est et a „viris doctis feliciter emendatum, excepto v. 6., in quo „scriptura codicis: *ὅδ' αὐτίκα, ποσειδὲ πειζονόρον*, repolito „*πειζονόρον* non juvatur sensus, qui ineptissimus est. „Qui enim e Tyro, aut altero quovis continentis loco „in insulam pedestri itinere pervenire poterat? Pro- „fecto non e Tyro mandata haec dedit; nam e Syria „vela in Hellespontum facientibus secundus ventus non „est Boreas, quo flante illis in portu subsistendum est. „Multum exercuit hoc carmen virum doctrina et ingenio praestantissimum, *Bern. Monesam*, qui felici vena

illud elegantissimis latinis versibus reddidit, quos, quum inediti sint, hic cum lectore communicabo:

- »Velivolae pinus, quaecunque Aquilone egent
 »Hellespontiacum finditis aere salum,
 »Si mea se vobis in Coe Phanion offert
 »Littore, venturas prospicit unde rates,
 »Haec illi pro me vos pauca: Quid anxia navam
 »Expectas? peditem dux tibi sistet Amor.
 »Nulla mora, bis dixit, Boreas a puppe secundas
 »Flabit, et ad portum lintea vestra feret."

Haec ille. Qui quae de obscuritate et corruptela v. 6. dicit, infra videbimus. Hoc optime notavit, haec mandata navibus dari, ex septentrionali maris Aegaei parte ad meridionales regiones tendentibus. Hinc efficitur, poetam, cum haec scriberet, in aliqua Asiae parte, sive in una insularum Archipelagi, certe in regione fuisse, quam praeterire debebant naves ab Hellesponto insulam Con petentes. Ceterum navibus mandata dari, quibus prolatis secundis usurae sint ventis, vix probabile commentum. — V. 1. *παραγίνδεσθαι*. Vat. Cod. A seq. vers. *βορέην*. — *καλὸν* vocat Boream, sive ut faventem navibus, sive ut Orithyae amatorem. — V. 3. *ἐν ἡϊόνῳ* exhibet apogr. Lips. *ἡϊόνων* dedit, ubi hoc distichon excitar, Ducker ad *Thucyd.* L. VIII. p. 251. ed. Bip. — *κατὰ νῆσον*. Manso, ut difficultatem, a *Bruckio* motam, expediret, interpretatur de Phanio in litoribus insulae Coe oppositis, h. e. in litoribus Cariae, fortasse Halicarnassi sedente. Sic certe intelligatur, quomodo poeta *pedibus* ad puellam pervenire possit. Nec dubitare licet de significatione praepositioni *κατὰ* tributa; quam illustrant *Valkenar.* ad Herodot. L. III. p. 200. 27. *Dorville* in Sicul. T. I. p. 4. *Burmamnus* in Sic. T. II. p. 448. Quum mihi tamen de sensu seq. distichi paulo aliter statuendum videatur, ac *Br.* statuit, malim verba sic

jungere, ἢ κατὰ νῆσον Κρήν, εἶναι scil., ὅπου θάσιον. Naves ipsae dicuntur κατὰ τινα τόπον εἶναι, cum loco alicui e regione sunt: *auf der Höhe des Orss. Plutarch. T. II. p. 419.* C. vocem gubernatori auditam narrat, quae diceret, ὅταν γένῃ κατὰ τὸ Παλῶδες, ἀπ' ἀγγεῖλον, ὅτι Πάν ὁ μέγας τίθηκε. et mox: ὡς εὖν ἐγένετο κατὰ τὸ Παλῶδες. Non igitur fieri potest, quin tibi Phanium ab litore insulae in mare prospicientemingas. Nam nisi hoc significare voluit poeta, profecto non video, cur insulam Con omnino commemoraverit. — V. 5. ἀγγεῖλατε. Cod. Vat. ἀγγεῖλατε apogr. Lips. — Mox membranae corruptissime: καλὰ νοσεῖς με κομίζεις. Haec satis feliciter emendata videri debent. Nōδε pro νόμῳ posuit Theocritus. XVIII. 15. Cf. Valcken. ad Adon. p. 371. C. — με ad poetam referendum. — In sequentibus nihil video, nisi hyperbolicam desiderii significationem. Cupiditas το videndi me vel per mare et undas, nec, ut vulgo solet, navibus, sed vel ipsis pedibus in tuos amplexus ducet. Hic non quaerendum, an fieri possit, ut quis pedestri itinere insulam accedat. Amori nihil non exsuperandum videtur. Similem ardentissimi desiderii significationem praebet Seneca in Epist. XLV. *nec me Charybdis et Scylla ex fabulosum istud fretum deterrere potuisset. Transnasassem ista, non solum trajecissem, dummodo se complecti possem.* Alexis ap. Athenaeum L. IV. p. 165. A. ἐπὶ δειπνίῳ ἐς Κόρινθον ἐλθὼν Χαιρεφῶν Ἀληγτος, ἥδη γὰρ πένεται διαπόντιος. Quod parasita potest, quidni amator efficiat? Quin in hac ipsa re amatoria simile quid dixit Strato Ep. XLIV.:

πηλὸς ἔρως ἀγαγὲν με δι' ἥϊρος, ἥϊκος, Δᾶμι,
γράμμα εὖν εἶδον, ὃ μοι δούρε μολεῖν σ' ἔλεγε.

et Paulus Silens. Ep. XXXVI.:

Εἰ καὶ τηλοτέρῳ Μερῆος ταῦν ἶχθους ἰσάσεις,
πηλὸς ἔρως πτηνῷ καίτε τᾶχει με φέρει.

εἰ καὶ δὲ ἀντολίην πρὸς ἀμέχρουν ἔχειαι ἦδ',
 παρὲς ἡμετέρησις ἔφομαι ἐν σταδίαις.

Fateor, inter haec exempla nullum esse, quod nostro loco ad amussim respondeat; in nullo enim eorum commemoratur, qui mare pedibus transire velit. At plurima sunt in his carminibus sine exemplo dicta; ut hoc ipsum, quod navibus mandata dantur; cui *ἀντολῆς* similes scio permultas, parcm nullam. — V. 7. *εὖ πέλοι αὐτίκα.* Cod. Vat. In apogr. Lipf. *εἰ γὰρ τοῦθ' ἔρδμετ' εὖ* πέλοι αὐτ. In marg. notatum *εὖ μοι πέλοι.* — Ζεὺς *εὐριος*, i. e. ventus secundus, quem Jupiter mittere existimatur. Vide *Bergler* ad *Alciphr.* p. 255. sq.

V. 24.] LXXXI. Vat. Cod. p. 112. Edidit *Reiske* in Misc. Lipf. T. IX. p. 313. nr. 341. (*Manso* nr. LXV. p. 30.) Poëta in puellae amplexibus haerens de Luciferi ortu conqueritur. Conf. Ep. LXXIV. — V. 1. *δυσέμενα.* *Aurora* — *ingrata viris, ingrata puellis.* *Ovid.* I. Amor. XIII. 9. Pro *εὐετης* apogr. Lipf. *εὐετης*, quod emendavit *Reiske*. — V. 3. Optat, ut Lucifer converso cursu Hesperus fiat, quod jam olim in Jovis gratiam fecerit. Pro *εἴτ' Ἀλκμήην* in *Reiskii* edit. *Ἀλκμήην* legitur; idque verius videtur: *in Alcmenae, a Jove amatae, gratiam.* Vide *Abresch.* in *Leßt.* *Aristaen.* L. I. p. 97. sq. — Versu ultimo δ' abest a membranis; nec *Reiskius* agnoscit. Reperitur in Cod. Dresd. Certe hac particula omissa, paulo vividior existit oratio, modo post *εὐριος* colon ponas. Ad Jovem in simili re provocat *Ovidius* I. Amor. XIII. 45. *Ipse deum genitor, ne te tam saepe videres, Commisit noctes in sua vota duas.* Conf. *Macedonii* Ep. IX.

LXXXII. Vat. Cod. p. 112. *Reisk.* in Misc. Lipf. IX. p. 314. nr. 342. (*Manso* nr. LXVI. p. 31.) De noctis, sine puella transactae, longitudine conqueritur. — V. 3. *Reisk.* *εὐριος* habet pro *εὐριος*. — V. 4. *ἐπὶ χειρὶ καύου*

Cod. Vat. Byblis ap. *Ovidium* Metam. IX. 484. *Us memnisse juvas! quamvis brevis illa volapsas, Noxque suis praeceps, et coepris invida nostris.*

LXXXIII. Vat. Cod. p. 110. Primus edidit *Majus* in Obsf. sacris p. 147. *Reiske* in Misc. Lips. IX. p. 304. nr. 334. (*Manfō* nr. LXVII. p. 31.) Ad Demo, puellam, Judaei cujusdam amore flagrantem. Non bene cohaerent duo disticha, quod animadvertit doctissimus *Manfō*. Vide, an integrum sit carmen. — V. 3. εαββατικὸς πόντος. De amore erga virum, Sabbata celebrantem, accipe. Si *Judaeum* amas, et cum eo Sabbata celebrare cupis, non equidem miror, nam in ignavis et frigidis Sabbatis amoris tamen ignis calet. ψυχρὸν. *Judaeis* — sepsima quaeque suis lux Ignava. *Juvenal.* Sat. XIV. 105. τὸ ψυχρὸν, ut ap. Latinos frigere, de otio et ignavia; quae *Heynii* verba sunt ad *Tibull.* l. X. 53. ubi *Rusilius* laudat l. 389. de Judaeorum agentem populo, cui frigida Sabbata cordi, Sed cor frigidius religione sua est. Sepsima quaeque dies surpi damnata vespertino. Graecis vilia et inutilia omnia vocantur ψυχρά. ut ψυχρὰ καὶ ἀνωφελῆ ὄνματα ap. *Lucian.* T. I. p. 155. ψυχρὰ ἐπικουρίη ap. *Herodos.* VI. 488. 72. ubi vide *Wesseling.* Mire nostrum locum explicavit *Majus* l. c. p. 149. cujus interpretationem contortam et ineptam adscribere piget. Ceterum *Bernardus* in Epist. ad *Reiskium* datis, in calce Vitae *Reisk.* p. 492. hunc versum expressum putabat ex *Theocritis.* Eid. III. 20. εἶσι καὶ ἐν νενοῖσι φιλάμασιν ἄλλα τέρεσι Similitudo est in positione verborum, quae an sit fortuita nec ne, nemo facile dixerit.

LXXXIV. Vat. Cod. p. 116. Planud. p. 452. St. 586. W. (*Manfō* nr. LXXIV. p. 33.) In hoc Epigr. et Ep. LXXXVI. ductus videtur color ex *Leonid.* Tar. Ep. LXXIII. εὐχαιτα φίλτρα. pro συνδύτα videtur positum; nihil amplius; ut συντρέφεσθαι, συννοήζεσθαι et similia

pro συντάξει. ἀσχρόνυ εὐντροφον βλάμμα dixit auctor incert.
Ep. IX. Anacreon ἰμῆρται εὐντροφος. ap. Euseb. T. II.
p. 453. σέγουται γλυκὺν ἔκγονο dixit Pindar. Pyth. 3. 42. —
Perperam Cod. Vat. ζήροφλα exhibet casu recto.

LXXXV. Cod. Vat. p. 109. Planud. p. 470. St.
611.W. (Manso nr. LXXV. p. 33.) In pictam Zenophilas
imaginem scriptum videtur. Aliter Manso, qui poetam
gratum animum amico testari putat, quod ipsi in con-
trahenda familiaritate cum pulchra Zenophila profuerit.
Dubito, an recte. — V. I. ἐταίρην. Cod. Vat. λαλῶν de
dulce loquens puella non male accipias. λαλῶ enim de
familiarī collocutione cum amico aliove poni docet Ca-
saub. ad Athen. VI. p. 423. 21. et λέλειος in bonam par-
tem crebro usurpatum illustrat Rubnken. in Epist. crit.
p. 135. et ad Hermesian. Eleg. v. 78. p. 297. Quum
tamen in sequentibus Epigr. canora Zenophilas vox
plus semel laudetur, haud scio, an epitheton ad illam
facultatem referendum sit. Horat. III. Od. XI. 5. de
testudine: nec loquax olim neque grata. i. e. οὐτε λαλή-
ποτε οὐτε ἡδύτα. Lucian. T. III. p. 97. 43. puellam comme-
morat πᾶν καλὸν, λέλειον μὲν τοι γὰρ καὶ ἐταίρην καὶ ἡδύτην. —
Ut hoc carmen de imagine picta interpretandum putem,
facit inprimis verbum περιδείξεν. Pictor, quae ad vivum
expressa sunt, dicitur δείξει κατὰ τὴν φύσιν ap. Philostrat.
II. Icon. XXVIII. p. 853. Timomachus mortalibus
ζῆλον εἰδείξει μηδένος in Ep. ἡδύτα. CCXCIX. Sed de hac
verbi δεικνύναι significatione, de pictoribus sculptoribus-
que usurpata, qui expressissima similitudine imagines
animant, fusc disputavit T. Hemsterb. ad Lucian. T. I.
p. 111. — §. 25.] V. 3. ἢ δ' ἐτόιμος ἡνὲρ. Planud. me-
tri ratione neglecta. Vat. Cod. etiam vitiosius ἢ ἐτόιμος
ἡνὲρ κ. — Lusus est in verbo περιχαριμένον et χάρει. Illud
et opus est gratum ei, cui dono datur, et a Gratiis per-
fectum sive omnino venustum: χάρει aatem etiam mu-
nus significat, quando gratia munus sequitur. Hinc

χάρις et δωρὰ frequenter junguntur. Exempla collegit *Wetstein*. ad N. T. II. p. 48.

LXXXVI. Cod. Vat. p. 108. Planud. p. 470. St. 611. W. (*Mansō* nr. LXXVI. p. 34.) Causæ, cur Zenophila regnum quoddam inter mortales exerceat, enumerantur. His simillimi versus *Propertii* l. El. II. 27. *Cum tibi præfersim Phœbus sua munera dones, Aoniæque libens Calliopa lyram: Unica nec desit jucundis gratia verbis, Omnia quæque Venus quæque Minerva probat.* Nostrium expressit Auctor Inc. Ep. DCCXLIII. μερῶν δ' ἔργων δ' ἄνδρα τερπνὰ σκερσύνει, Μένει δὲ καὶ σοφίαν, καὶ παντὶ τὰν φιλέεσθαι Σόμφρον ἑταροῖς μετρίῃ μελάσι. — V. I. Μουσικῆ Var. Cod. et ἄδυμειλῆς. Hoc etiam Planud. habet. — Quod in fine pentametri legitur, ὑφ' ἡνίοχῃ debetur *Toupio* in Em. ad Suid. T. I. p. 240. nam in Planudea et in membranis Vatic. ὑφ' ἡνίοχῃ legitur. Idem ἡνίοχος et ὑφ' ἡνίοχος. Vid. *Homer.* II. 2. 19. Eleganter autem, secundum *Toupium*, poeta Zenophilam suam Amoris ὑφ' ἡνίοχον vocat. Hoc *Brunckio* placuisse miror. *Wyszenbach.* in Bibl. crit. T. I. P. II. p. 29. κάλλει ἡνίοχος legendum existimat. Rationem enim suadere, Zenophilam κάλλος ab amore accepisse. Sic certe Ep. I. XXXIV. Ζηνοφιλάη κάλλος μὲν ἔρως — εἶδεν. et Ep. LXXXIX. δ' ἡνίοχος ὑπλήσεν εὐδὴν καὶ Πειθᾶ μύθευ, καὶ γλυκὺ κάλλος ἔρως. Hanc Viri doctissimi conjecturam *Mansō* in contextu posuit. Vehementer tamen dubito, an sic *Meleagro* vera et genuina lectio restituta sit. Amorem ἡνίοχον appellari, supra vidimus ad Ep. III., sed ita, ut, cujus rei habenas gerat, adjectum sit. Ne opponas *Hermesjanactis* versum 85. δέιδεν δ' ἡλθον ὑφ' ἡνίοχον, quamvis hujus loci diversa ratio est, depravatum videtur δέιδεν, quod in hexametro præcedit, et scribendum:

Θυμῶν δ' ἡλθον ὑφ' ἡνίοχον.

Sic oratorem *animi habenas tenere* dixit Auctor Dial. de sauf. corr. eloq. c. XXXL — Deinde in *Wyszenbachii* lectione etiam hoc durum, quod *σὺν* omittitur. Quare veram lectionem latere puto. Quod ipse olim conieci:

καὶ ἔρως κάλλει σὺν γλοκερῶ,

a vulgata longius recedit, quam ut pro vero haberi possit. Sed huiusmodi quid latere, suspicari licet ex verbis supra laudatis Ep. LXXXIX. — V. 3. *κα' εἰσιμαν.* Cod. Vat.

LXXXVII. Vat. Cod. p. 107. Planud. p. 448. St. 581. W. (*Manfo* nr. LXXVIII. p. 35.) Canentem Zenophilam poëta audiens, vehementi amoris flamma corripitur. — V. 1. Excitat *Suid.* v. *πικρίς*. De *πικρίς* vide notata ad *Cometae* Ep. III. T. III. p. 16. In Planud. versu primo *ἔδδ* legitur; versu secundo *ἄδδ*. Ibi-
dem *ἢ πᾶνα* legitur. — V. 2. *Ζηνοφίλα λήγει ἄδδ*. Planud. *Ορφορεὺς λήγει* coniecit. In Vat. Cod. *λήγειν* omisso *τι*. *Suidas* v. *κρίσις* *Ζην.* *λεγὸν κρίσις τι μέλος*. *Brunkius* exhibuit emendationem *Toupii* in *Em.* ad *Suid.* T. I. p. 239. Sed parum elegans illud *τι*, alieno loco interpositum. Longe elegantius *Schneiderus* coniecit: *Ζηνοφίλα, λαν ἄδδ κρ.* Hoc verum puto. — V. 5. *ἢ γὰρ μοι μορφὴ βάλλει πῶθεν*; Planud. *πῶθεν* emendavit *Toup.* et *Schneider.* Idque membranis confirmatur, ubi praeterea in margine legitur *ἔτι ἢ μορφὴ βάλλει τὸν πῶθεν, ἐφθάλμῳ διακόνῳ χερμίνῃ*. Pro *ἢ γὰρ*, nam sic et Planud. et Vat. Cod. habent, *Wyszenbach.* in *Bibl. crit.* T. I. P. II. p. 31. *ἢ γὰρ* legendum monet; nec aliter *Toupius* habet. Post *πᾶνα* interpungendum esse, vidit *Reiskius*; monuit etiam *Schneiderus* in *Peric. crit.* p. 107.

LXXXVIII. Vat. Cod. p. 112. Edidit *Reiske* *Misc.* *Lipf.* IX. p. 315. nr. 343. (*Manfo* nr. LXXIX. p. 35.) Apud dormientem Zenophilam Somni vice poëta fungi velit. — V. 1. *τροφερὸν θάλας*. *Saepe* in laudem poni-

τυρ θάλος et ἱερὸς. *Theocrit.* Eid. VII. 44. πᾶν δὲ' ἀλαδύλα
 πεπλεγμένον ἐκ αὐτοῦ ἱεροῦ. Eid. XXVIII. 7. Νεκλιν Χαρίτων,
 ἡμεροφώων ἱερὸν φυτόν. Quod haud scio an *Ihyco* debeat,
 cuius fragmentum servavit *Asben.* L. XIII. p. 564. E-
 ita fortasse constituendum: ἑδρύαλα, γλυκεῖαν Χαρίτων θά-
 λος, καλλιόμην μελέην 'Ερώτων. Ibidem in *Philoxeni* ver-
 bis pro ἄλλος ἱερῶτων scribendum videtur: θάλλος ἱε-
 ρῶτων. Ut hic *Zenophila* τρυφερόν θάλλος, sic ap. *Oppianum* κυν.
 L. I. 3. γλυκερόν θάλλος, Ἀντιόχῳ. — V. 2. ἄπτερος ἀετλὴν
 — βλεψάρεος dedit *Reiske*. Nostrium est in membranīs.
Salmasius ἄπτερος conjectit, et ὑπὸ βλεψάροις. Vulgatae
 lectioni ita patrocinatur *Manso*, ut potam indicare
 suspicetur, se in *Zenophilae* oculis recubantem alarum
 remigio facile casiturum esse. At hoc ut nimis argu-
 tum sit vereor. Somno poetas tribuisse alas, satis con-
 stat ex iis, quae protulit *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Del.
 234. et *Doeringius* in *Diff. de Imaginē Somni* p. 18: sq.
 et de *Diis alatis* p. 45. nec causa est idonea, cur hoc
 loco alis suis privetur deus — ἀηθέριον δὲ πτερὸν δρισεως
hominum oculis, secundum *Callinacch.* l. c. Nec tamen
 propterea *Salmasii* conjectura, quamvis facillima, reci-
 pienda est. Verbum ἄπτερος enim ex eorum est nume-
 ro, in quibus a significationem intendit, docente *Ar-*
inaldo in *Leât. Gr.* p. 20. *Apollon.* Rhod. IV. 1765.
 καὶ θῶν δ' ἄπτερος, διὰ μέγιστον οὐδὲν λιπόντας, Ἀλγυλῆς ἀετλὴν
 ἐκτελεθῶν. *Tryphiodor.* 84. ἄπτερον δριμεν. — V. 3. ἔμ-
 ματα Στρυγν. Hoc Somno tanquam proprium tribuitur.
 Hinc *Eurip.* *Orest.* 211. ἄλθον ἔμμου Στρυγνῶν. *Ovid.* *Me-*
tam. VIII. 824. *Lenis adhuc somnus placidis Erifischebona*
pennis Mulcebat. Cf. *Epigr. Platon.* XIII. et XV. —
 Inest in hoc voto zelotypiae significatio satis elegans.
 Sed lectio parum certa. In Cod. enim φοιτῆσαι (*Br.*
 qui in *Anal.* φοιτῆσαι habet, in *Leât.* φοιτῆσαι corrigitt.)
 κἀνταχον. Sic etiam *Reiskius* ex Cod. *Lips.* edidit, ubi
 praeterea μένον legitur. Fortasse καταθῶ scriptum in

Buheriano apogr. ex emendatione *Salmasii*; fortasse ipsius *Brunckii* conjectura est. Et hoc quidem probabilius; nam vir doctissimus suas emendationes reticere solet.

LXXXIX. Vat. Cod. p. 116. *Reisk.* in Miscell. Lips. IX. p. 458. nr. 353. Hinc duo priora disticha repetivit *Toup.* in Em. ad Suid. T. I. p. 239. (*Manso* nr. LXXVII. p. 34.) Zenophila a tribus Gratiis triplici munere exornata. — V. Γ. συνέναι Ζηνοφίλῃ apogr. Lips. Unde *Reisk.* συνήγον Ζηνοφίλῃ. Verum vidit *Toupinus*. Mox Cod. Vat. τρεῖσάς legit. — στοφάνωμεν de ornamento illustrarunt *Valcken.* ad Phoen. v. 1378. *Lenner.* ad Phalar. p. 133. — V. 3. Inter dorismum et vulgares formas fluctuat Vat. Cod. ἃ μὲν superscripto ἃ, et μερῶς superscripto ἃ; exhibens. Sequ. versu omittit ἃ ante δέ. Ad sensum comparandum Ep. LXXXIV. — V. 5. „Sic prohabili emendatione *Reiskius*. Scriptum in codice: τρεῖσάκι σου δὲ μόνος καὶ Κύπριδος ὤλισσεν εὐνάν. *Salmasius* legebat: τρεῖσάκι σου δὲ μόνος ὑπὸ Κύπρις ἀπάλισσεν εὐνάν — „quod impium est, tanquam si Venerem, Suadam et „Cupidinem de gradu suo deiecisset Zenophila.“ *Brunckii* In meo Vat. Cod. apographo non ὤλισσεν, sed ὤπλισσεν legitur. *Wyttenbach.* in Bibl. crit. l. c. p. 30. tentabat: τρεῖσδὲν καὶ τοὶ δαίμονες, ἃ Κύπρις ὤπασεν εὐνάν — ut δαίμονες; dii sint, a Gratiis distinguendi, a quibus Zenophila triplicem coronam acceperit. In qua conjectura solitam sagacissimi viri felicitatem desidero. Veram scripturam praestat nostra emendatio, a *Mansone* commemorata in Comment. p. 129.:

τρεῖσάκις ἐπλάζων, ἃς καὶ Κύπρις ὤπλισεν εὐνάν — ubi vix unam alteramve literam mutata[m] vides. Verbum ἐπλάζων fortasse verum; nam ut ἐπλά instrumenta; sic ἐπλάζων instruere significat. Propter sequentia tamen malim:

τρεῖσάκις ἐπλάζων, ἃς καὶ Κύπρις ὤπασεν εὐνάν

¶ 26] XC. Vat. Cod. p. 109. Planud. p. 449. St. 583. W. (*Manfō* nr. LXXXII. p. 36.) Culicem ad Zenophilam cum mandatis mittit. Ut Meleager culicem, sic apud *Theocritum* Eid. VIII. 51. pastor hircum ad delicias mittit; *Anacreon* columbam ad Bathyllum. Apud *Philoxenum* Polyphemus Delphinis hoc negotium dabat, ut Galateae nuntium de se ferrent; tradente *Plutarcho* T. II. p. 622. C. — V. 1. πταῖς Vat. Cod. In marg. γρ. πταῖς. — V. 3. λήθαργς. Cf. Ep. LV. 5. Fuisse, qui λήθαργς corrigendum putarent, ex *Brodae*i notis colligas. Pro φιλοῦντων sane mallet φιλοῦντες, ut ad unum *Meleagrum* referatur. — Seq. versu membranae Vat. vitiose λατύν. — V. 5. ἡχα δὲ φ. Vat. Cod. qui in pentametro κινήσεις obrulit; cum Planudeae edit, κινήσεις exhibeant. — V. 7. *Meleager* sperat, fore, ut Zenophila, hoc nuntio audito, mariti cubile relinquat et ad se properet. Hinc ἢ ἀγάγης τὴν π., si mihi puellam adduxeris: Pro δεῖξ et Planudea et Vat. Cod. δορεῖς habent. Nostrium est ex emendatione *Pierfōni* in Verisim. p. 221. Hercules ornamenta promittit culici, bellicosae et gloriae appetenti bestiae; qualem describit *Aesopus* Fab. CXLIX. et *Achilles Tatius* L. II. 22. p. 78. ubi culex ad leonem: οὔτε μου καλλίως οὔτε ἁλκιμώτερος εἶπες. — τὴν δὲ ἐνδερίαν μου μὴ καὶ γελοῖον ἢ καταλόγειν* ὄργανον γὰρ ὅλος εἰμὶ πολέμου. μετὰ μὲν σάλπιγγος περπατάτομην* σάλπιγγα δὲ μοι καὶ βέλος τὸ στόμα* ὥστε εἰμὶ καὶ εὐλητής καὶ τεξόντης. Parioemia: *Induistis me leonis exuvias*, ad quam *Brodaeus* lectores remittit, ad hunc locum illustrandum nihil facit.

XCI. Vat. Cod. p. 113. Planud. p. 450. St. 584. W. sine memorabili lectionis varietate. (*Manfō* nr. LXXXIV. p. 37.) Amorem fugitivum cum poëta descripsisset, ut ad se reduceretur, ecce deum in Zenophilae oculis latentem deprehendit. *Ἐννοια* procul dubio ducta ex *Moschi* Eid. I. Dignus est, qui comparetur, *Plutarchi* locus ap.

Stob. Tit. LXII. p. 403. — V. 1. κηρύσσω non est alta, tanquam praeconis, voce revoco, sed est verbum proprium de domino, qui servum fugitivum proclamat. Formulam ejusmodi κηρύγματος habemus in *Luciani* Fugitivis c. 27. T. III. p. 279. — ὀφθαλμοί. Cf. ad Epigr. LXXIII. *Asclepiad.* Ep. V. — Verbum ἀποκτάμενος Vat. Cod., ut solet, dividit in ἀπὸ πτάμενος. — V. 4. σιμὴ γελῶν. Cf. III. 3. — V. 5. πατέρες. *Plato* in *Conviv.* p. 178. B. γονεῖς ἔρωτος οὐτ' εἰσὶν, οὔτε λέγονται οὐκ οὐδενός, οὔτε ἰωάντου οὔτε ποιητοῦ. *Sappho* tamen et *Ibycum* parientes Amori dedisse, illam Terram Coelunisque, hunc Chaos, tradit *Schol. Apollon. Rhod.* L. III. 26. — V. 8. γῆ σου Vat. Cod. — τίσσῃ λίαν. retia Cupido tendit animis; Verba venatoria ad res amatorias frequenter translata esse, multi docuerunt. Vide ad *Theocrit.* Ep. III. 3. — V. 9. ζαλεῖν. ut fera aliqua in lustris praetereuntibus insidias faciens. — τεξέτα. Cur poeta in hoc contextu Amori hoc potissimum epitheton tribuerit, apparet ex *Aristaen.* L. I. 1. p. 2. ὁ δὲ χρηστός ἔρως ἐπαίδευσε τὴν ποσειδέων ἐθετόχως ἐπιτεξέβαν ταῖς τῶν θεμάτων βολαῖς. Huc facit carmen Anthologiae Lat. III. 212. p. 646. O blandos oculos — Illic et Venus et leves Amores, Atque ipsa in medio sedet Voluptas.

XCII. Vat. Cod. p. 108. Anth. Planud. p. 448. St. 582. W. (*Manus* p. LXXXI. p. 36.) Verno tempore hoc Epigr. concinnatum finge. Zenophilam flores, quotquot in pratis splendeant, superare. Floribus puellam comparantem audiamus *Achillem* *Tat.* L. I. p. 44. τὸ τοῦ εὐμάτος κάλλος οὐκ ἔστι πρὸς τὰ τοῦ λευκῶτος ἡριζεν ἄνδρα· κερκίσσου μὲν τὸ πρόσωπον ἔστιλβε κερκίαν, ἴδον δὲ ἀντέλλεν ἐκ τῆς παρειᾶς, ἴον δὲ ἢ τῶν ὀφθαλμῶν ἐμάρμαρσεν ἀνγὴ, αἱ δὲ κύμας βοστρυχόμεναι μᾶλλον εἰλίσσεντο κίττου. — V. 1. λευκὸν ἴον. Planudeae est lectio; Vat. Cod. λευκίον habet. — Ut hic νάρκισσος φιλομυρεός, sic apud *Rufin.* Ep. XV. ὕγρον, et in Ep. *Δίωσκ.* DCCV, ὑδατίνη νάρκισσος. — κρῖνα οὐρανί-

φαιτα. *Theocrit.* Eid. XI. 26. ὕακινθ' ὑακινθίῳ φάλαξ ἔξ
 ἔρως θέρψανθαι. Jam idem videtur *hyacinthus* et *lilium*
purpureum. ὑακινθοὶ τὰ κρῖνα τὰ μέλανα. *Vetus Lexic.* ap.
Salmas. ad *Solin.* p. 908. F. — V. 3. Zenophila inter
 omnes flores flos longe praestantissimus. ἄριστον ἄθος
 florem pulcherrimum quidem, sed omnium facile soga-
 tissimum significare videtur. καρπεὶ ἄριστοι et ἄριστοι fructus
 vocantur, qui pro anni ratione provenerunt; *Graevii*
Leclt. *Heliod.* c. XXIII. tum, qui non diu durare nec
 per integrum annum conservari possunt, docente *Bo-*
daco a Stapel ad *Theophr.* IV. p. 395. Fieri tamen
 possit, ut ἄθος ἄριστον h. l. nihil sit aliud, nisi *rosa ver-*
nalis, ut βέρον θερῖον ap. *Anacr.* Od. LIII. 2. ἄρα de
 vere, quia tum *formosissimus annus*, illustravit *Alberti* in
Obss. phil. p. 225. sq. — Παιδοῦς βέρον. De puero for-
 moso *Asclepiad.* Ep. VII. παιδοῦς ἄθου καὶ φίλης. Cujus
 loci tamen paulo diversa est ratio. Παιδά apud *Nostrium*
 una e comitibus *Veneris*, tanquam una *Gratiarum*. Et
 sic apud *Pindarum* *Pyrh.* IV. 390. Ap. *Himerium* Or. L
 19. p. 360. junguntur παιδά καὶ παῖδοι καὶ ἱμερος. Argu-
 tius, quam *Noster*, qui *Zenophilam* *Suadela* *rosam* vo-
 cat, *Philostas.* Epist. XXXV. p. 929. puerum φειγγά-
 μων βέρον appellat. — V. 5. ἄθ, mutato accentu, *Vat.*
Cod. ἄθου praei ipsi ejus flores sunt. *Aristaenes.* L. II. I.
 p. 72. ὥς μὲν οὖν ἡ ἄθου τῇ λαμβάνει, ἐκκαμάζει καὶ ἡ χρῶς
 τὴν ἀνθρώπου. Vide ad CX. 4.

§. 27.] XCIII. *Vat. Cod.* p. 809. *Planud.* p. 449. *Str.*
 582. *W.* (*Manf.* nr. LXXXIII. p. 37.) *Culices*, ne
 dormientis *Zenophilae* somnum turbent, rogat; deinde,
 eos amore irretitos ad puellam advolare suspicans, mi-
 nas adjicit. — V. I. σέφανες, quandoquidem *culices* si-
 phone instructi sunt. — Sq. versu ὡς τὸς ex *Vat. Cod.*
 in textum venit, pro ὡς τὸς, quae *Planudea* est lectio.
 Huic faciunt verba calvi illius ad *muscam* ap. *Pbaedrum*
 V. 3. *Consensti generis animal improbum, quae delectatur*

libere humanum sanguinem. — πῶδαλα ap. Nicandr. Ther. 759. de insectis noxiis. Interiorem hujus vocabuli significationem aperuit Ilgen. ad Homeri Hymn. in Merc. 188. p. 413. sqq. — V. 3. παρὰ δ' ἥσυχον vitiose Cod. Vat. qui etiam ὕπνῳ exhibet. — V. 4. σαρκοφαγίται. Cod. Vat. — V. 5. καὶ τί προσκλήτην αὐδῶ; Planud. Et sic fere Vat. Cod. καὶ τοὶ πρὸς σῆμα τῶν αὐδῶν. Esse, qui πρὸς ἡμῶν legant, notavit Brodaeus. Grave, quod huic loco infidet, vitium Reiskius in Miscell. Lips. IX. p. 452. ita eximendum putabat, ut scriberet, καὶ τί πρὸς ἡλακῆτην αὐδῶ; *et quid ego caudicem alloquor?* ἡλακῆτην enim esse omnem stipem, truncum, scapum. Hoc igitur in textum recepit Brunckius. Sic Theophrast. H. Pl. II. 2. ἡλακῆτην vocat, quod Latini arundinis *calamum* vocaverunt. Vide Schneider ad Columell. IV. 32. p. 230. Apud Leonidam Tar. Ep. LXXVIII. iisdem fere verbis reperio, καὶ τί πρὸς ἡλακῆτην — ἥσυχον; Sed ibi proprio et suo sensu de muliere ad colum canente usurpatur. Dixeres fortasse, proverbialem esse locutionem de iis, qui tempus sive canendo, sive sermocinando fallunt, ut mulierculae ad colum susurrantes. Audio; sed exempla hujus paroemiae desidero; nec sensum video in hoc rerum contextu valde accommodatum. Saltem scribendum: πρὸς ἡλακῆτην ᾄδω; Manso conjecit: καὶ τί πρὸς ἡλακῆτην αὐδῶ; *quid culices tam mansueta voce appello?* Idque probat Vir doctus in Ephemerid. Univerf. quae Jenae prodeunt, an. 1795. nr. 45. Satis profecto lenis mutatio, et fortasse amplectenda, nisi paulo durior verbi προσκλήτης temetipsum impediret. κλήτην veram existimo. Vulgatam lectionem καὶ τί προσκλήτην αὐδῶ diligenter rimantibus probabilis fortasse videbitur emendatio nostra:

καὶ τί πέτρῳις κλήτην ᾄδω;

quid lapidibus frustra cano? Quantillum interfit inter πέτρῳις et πέτρῳις, non ignorant, qui verborum compendia in codicibus noverint. Inter plurima, quibus labo-

res frustra susceptos significabant Graeci, proverbialiter erat etiam *μισθὸν διαλέγεσθαι*, quod attigit *Erasmus* Cent. V. Chil. I. nr. 89. Etiam *μάτην κελύειν* paroemiacum est. *Zenobius* I. 72. ἄλλως ἄρα· ἐπὶ τῶν μάτην ποιούντων, unde similia egrogie correxit *Ruhnkenius* ad *Tim.* p. 199. *) — Poëta, frustra se culices rogare animadvertens, illos candida et delicata puellae cute defestari suspicatur. Comparanda sunt haec cum verbis *Luciani* in *Muscae* *Encomio* T. III. p. 98. οὗτος μορσὺς οὐκ ἄγχιότατος, αἶτ, εὐνοίη σημεῖον, ἀλλ' ὅμως καὶ φίλα· θρωπίας· οἷς γὰρ δυνατόν ἐκτολάει καὶ τοῦ κάλλους· τί ἀπειθίζεταί. Conf. *Turnebi* *Adversar.* LXVI. 3. — Pro ἀτεγκτοί *Cod. Vat.* ἀτεκνοί, sere ut edit. *Junina*, ubi typothetae errore ἀτεκτοί legitur. Cf. *Epigr.* LVIII. 9. Comparandus *Callistr.* *Stat.* VI. p. 899. καὶ λιτόντων ἀτεγκτος φέρεται περὶ τὴν ἀρμονίαν κατηνύχεται. *Philostr.* *Epist.* XLI. p. 931. ὅς οὕτως ἀτεγκτός ἔχει περὶ τὸν ἔρτα. — V. 6. τρυφερῶ. Idem sere versus in optimi poëtae *Epigr.* inter *ἄλιστα*. XXXII. μέ μ' ἀνύπτει τὸν τρυφερῶ παιδὸς σαρὰν χλαυόμενον. — XCIV. *Vat. Cod.* p. 112. *Planud.* p. 450. *St.* 584. W. (*Manso* nr. LXXX. p. 36.) *Calicis*, e quo puella biberat, sortem sibi exoptat poëta. — V. 1. τῆς *Vat. Cod.* Versu tertio *Brunck.* exhibuit membranarum lectionem. Vulgo: ἔλπιον εἶδ' ἐπ' ἡμοῖς χεῖλεσσιν χεῖλεσσι θεῖσιν. Quod inconcinnum. In edit. *Lipsiensis* χεῖλεσσι libroriorum negligentia omissum est. Comparavit h. l. *Burmannus* cum *Propert.* I. El. XIII. 17. *Et cupere optatis animam deponere labris.* Ubi doctissimus *Husckbius* in *Epist. crit.* p. 36. nuper oblati conjecit. Equidem praetulerim *Burmanni* conjecturam *optatis* propter haec

*) His jam scriptis in manus mihi veniunt conjecturae *Jes. Scaligeri*, marginali *Aldinae* adscriptae; interque eas etiam hujus loci emendatio: καὶ τοῦ περὶ τὴν μάτην αἰδῶ; ubi si *Jes.* scripserit, veram fortasse *Meleagro* lectionem restitues.

Aristaeneti L. II. 19. p. 102. εὖ μόνον στήναι ἀρμόζοντες, ἀλλὰ καὶ φιλήμασιν ἐπιπυνάπτοντες ψυχὰς. Similia dabimus ad *Platon.* Ep. II.

XCV. *Vat. Cod.* p. 113. *Planud.* p. 451. *St.* 585. *W.* (*Manf.* nr. LXXXV. p. 38.) Poëta Cupidinem, pravi ingenii puerum, vendere constituerat; sed mox eum, pueri precibus animo commotum, capri consilii poenitet. Ut sensum et venustatem hujus carminis perspicias, Cupidinem tibi fingere debes in catasta collocatum, hand aliter ac poëtae mancipium. Descriptio Cupidinis comparanda cum ea, quae Ep. XCI. continetur. Ceterum *Meleager* imitatus est *Anacreontem* Od. X. — V. 1. καὶ ματρός. Quamvis tenellus et adhuc in matris gremio dormiens. In hac enim tam tenera aetate jam satis ingenium manifestaverat, ut dominus eum bonum et frugi servum evasorum esse desperaret. Cf. *Epigr.* XXV. — τί ὁ θεός. Illustravit hanc locutionem *Westen.* ad *Corinth.* L. 5. 12. p. 119. Expressit *Anacr.* l. c. ἀλλ' οὐ θάλα εννοικίειν ἔρωτι παντορίκη — V. 3. εὐξεν. *Vat. Cod.* — V. 5. ἀτρεστον *Stephano* debetur. Editiones Florent. Ascens. et filiorum *Aldi* ἀτρεστον exhibent; duae *Aldinae* et *Juntina* ἀδρεστον, quod etiam *Vat. Cod.* praestat. — V. 6. τιθαρόν. *Herodicus* ap. *Athen.* p. 219. F. πῶθας παιδὸς ἀκηχέν· τὸν ἰγὺ τιθαρόν σοι ὑπίστην ποιήσω; *Themist.* Or. XXII. p. 273. B. ἀνδρωτοὶ ἡμεροί· τα καὶ τιθαρόν. — *Planud.* αὐτῇ ματρὶ φίλῃ. — V. 8. θάλοι. *Planud.* — V. 9. οὐδ' ἔτι πικρῷ. *Cod. Vat.* Pro *δεδακρυμένῳ* editio *Flor.* *δεδακρυμένον* habet. — σὺντροφεός. *Zenophilae* te in contubernium trado. Respondeant haec quodammodo *Anacreonticis*: ἄδς αὐτὸν ἡμῖν ἀραχμῆς καλὸν εὐνοῦνον.

§. 28.] XCVI. *Cod. Vat.* p. 109. *Planud.* p. 450. *St.* 583. *W.* (*Manf.* nr. LXXXVI. p. 38.) Amorem sibi in intima anima novam animam, *Heliodoram*, finxisse. Sic plane *Plutarch.* T. II. p. 759. C. Κάτων ἔλεγε τὸ ψυχὴν τοῦ ἀρώτους ἐνδιατᾶσθαι τῇ τοῦ ἡμετέρου. Minus ai-

guta est, sed similis Ἰνναία apud *Aristaen.* II. Ep. II. *Ἰνναίᾳ συνὼν οὐκ ἁμνημονίᾳ τῆς ἰτέρας, τὴν εὐδαιμονίαν ταύτης ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἀναπλάττειν.* *Xenophon Ephef.* L. I. p. 7. *τῆς εὐδαιμονίας ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἀλλήλων ἀναπλάττοντες.* Similia collegit *Abresch.* in Misc. Obs. Tom. X. p. 204.

XCVII. Vat. Cod. p. 119. Edidit *Reiske* in Misc. Lips. IX. p. 473. nr. 365. unde repetivit *Schneider.* Per. crit. p. 79. (*Manf.* nr. XCIV. p. 40.) Probabile est, quod *Schneiderus* observavit, *Melagrum* ante oculos habuisse *Anacreontem*, cujus fragm. ad nos transmisit *Athen.* L. XIII. p. 599. C. *Σφαίρην δεινὴν με πορφύρεν* (sic lego pro *πέρφρεν* *Id.*) *βύλλων χρυσοκόμης* "Ἐως — συμπαίζειν προκαλεῖται. Cor suum, cupiditate palpitans, ab Amore ad *Heliodoram* pilae ad instar mitti ait. Tum puellam, ne id rejiciat, precatur. Ut in allegoria permaneat, "Ἐρωτι collusorem opponit Πόδον. Non alienus est ab hoc carmine locus *Philostrati* Libro I. Icon. VI. p. 771. Cupidines describentis, οἱ ἀντιπρόκειται μῆλον ἀλλήλοισι. — φιλοῦσι ταῦτα καὶ ἀλλήλων ἱμερος. εἰ μὲν γὰρ διὰ τοῦ μύλου παί-

ζοντες πόδου ἄρχονται. — V. 2. παλλομένην καρδίαν. Sic Vat. Cod. *πάλλομαι palpitare* dicitur ἡ καρδία, non prae metu, sed prae amore et desiderio. *Aristaen.* II. 5. p. 78. *ποικῆ παλλομένης ἰφάπτομαι τῆς καρδίας καὶ δεινῆς ἀπαιδίας καὶ σφίγγεσσι μοι δοκῶ αὐθις.* ut haec emendare conatus sum. Cf. *Abresch.* in Lectt. p. 211. — V. 4. ἀπαλαυσιόταν. Cod. Vat. Emendavit *Reiskius*; (cf. *Stra-pon.* Epigr. LXIV. 7.) qui hunc locum sic illustravit: „Ad gymnastica exercitia et ad palaestram pertinet pila quoque. Ludentibus pila inter alias haec etiam lex erat, ut, quam projiceret unus ad alterum pilam, hic exciperet, et ad priorem rejiceret, non autem fineret humo cadere, aut alioversum detorqueret. Huc alludit poeta non ineleganter. Si amorem meum non admiseris, et tuum mihi non refuderis, non seram,

παῖρ, injuriam, palaestrae venereae pugnantem." Haec ille. *Plutarchus* justi concentus imaginem posuit lusorem et collusorem T. II. p. 45. E. ὥστε ἐν τῷ σφαίρειζεν πῶ βάλλοντι δαὶ συκινούμενον εὐεθρῶς φέρεσθαι τὸν δεχόμενον. Cf. *Senecam* de Benef. II. 17. Meretrix, quae ab uno ad alterum transit, pilae comparanda secundum *Arsenidor.* Oneir. I. 57. ἵκεν γὰρ ἡ σφαῖρα καὶ τὸ ἀρπαστὴν ἐταίρῃ διὰ τὸ μηδαμῶς μένειν καὶ πρὸς πολλοὺς φερεῖται.

XCVIII. Vat. Cod. p. 107. Edidit *D. Heinsius* in Carm. Gr. p. 148. *Bentley* ad Callimach. Ep. XXXI. p. 206. ed. Ernest. *Reiske* in Misc. Lips. IX. p. 297. nr. 324. (*Manf.* nr. XCIII. p. 40.) Poëta inter potandum absentis puellae memoriam refricat. — Vers. 1. expressus ex *Callimachi* Ep. II. — V. 2. μίγ' ἔνομα. Nomen, quod inter bibendum pronuntiatur, vino videtur misceri. *Scholias* Theocrit. Eid. XIV. 18. εἰσθαί: ἐν ταῖς συμποσίαις ἄκρατον λαμβάνειν καὶ ἐνομάζειν τινὰς ἐρωμένους ἢ φίλους καὶ ἐπ' αὐτῶν τῇ γῆ, καὶ φθέργεσθαι τῶν φίλων τὰ ἔνομα. — V. 3. τὸν βερχθ. μύροις. Coronam unguentis delibutam et hesternam, χθιζὸν ἰόντα. *Hesterna* rosa: *Ovid.* III. Amor. VII. 66. *Me juvet hesternis positum languere corollis.* *Propert.* L. II. El. XXV. 59. — Coronas unguentum redolentes, σταφάνους μύροις ἐν πινόντας, *Priapo* offert *Alexo* in Epigr. inter ἑλίσκ. CXL. Hinc apparet, non tam infrequens fuisse, quod tanquam exemplum rusticae et ineptae magnificentiae commemorat *Plutarchus* T. II. p. 713. E. καὶ γὰρ ἡ τοῦ μεγάλου βασιλέως μεγαλοφροσύνη πρὸς Ἀνταλκίδα τὸν Λάκωνα, δεινῶς ἡπειρεκκλος ἐφ' αὐτῇ καὶ ἀγροίκαις, ὅπηνικα βόδων καὶ κρέου μεμυγμένων, στάφανον εἰς μύρον βάψας ἵταμψεν αὐτῇ, τὸ εὐμφορὸν καὶ ἴδιον καλὸν ἡποσβέσας καὶ καθυβρίσας τοῖς ἄνδρεσιν.

XCIX. Vat. Cod. p. 107. Protulit *Bensl.* ad Callim. p. 206. ed. Ern. *Reiskius* in Misc. Lips. T. IX. p. 299. nr. 325. (*Manf.* nr. XCII. p. 39.) Poëta Helio-

doram in Veneris, Suadelaē et Gratiarum loco ponit. — V. 1. Codex τῆς, frequenti ap. eum errore. — V. 2. τῆς αὐτῆς ἀπὸ λόγου χάριτος. Idem. In apogr. Lipf. ἀπὸ λόγου χάριτος. Bv. recepit lectionem Bentejanam. — ἔξ ἑοικα, ut praecedente Epigr. vers. secundo. Inter bibendum veteres amicitiam firmare solebant diis invocatis; unde *Dioscorides* Ep. V. οἱ κρητῆρι μύκτες δαίμονες.

C. Vat. Cod. p. 592. ubi nullum lacunae vestigium, (*Manfō* nr. XCV. p. 40.) Adscribam *Brunckii* notam: »Ultimum distichon, quod venustissimum est, nemini »non desiderium incutiet deficientis initii. Verbum »ἐναιχμάσει hinc notavit *Hesychii* sospitator. Animadver- »tenda cōdicis scriptura, quae talis est: ἀρπασταὶ τις »πτόσσεος ἐναιχμάσει (in meo apogr. ἐναιχμάσει) ἄγχιος εἶναι »ν τις πτόσσεος. Admodum probabile est, scriptum fuisse hoc »carmen in disputatione poëtae cum semet ipso; ut supra »est Carmen LVL. Legendum puto: ἀρπασταὶ — τις »πτόσσεος ἐναιχμάσει. Hoc compositum sensus admittit: »ἐναιχμάζειν ἐπὶ τινι. Non alterum, αἰχμάζει. πολέμει, μάχεται. Αἰχμάσει. ἀκοντίσει. πολέμει. Ἐναιχμάσει. ἐν- »μαχίσει. *Hesych.* Eodem composito usus est *Lycophron* v. 546. — §. 29.] V. 3. καὶ τοὶ pro τίς Cod. Vat. et apogr. Lipf.

CL. Vat. Cod. p. 110. *Reiske* in Misc. Lipf. IX. p. 303. nr. 332. (*Manfō* nr. LXXXVII. p. 38.) Inter nequitias amantium est πόσμα, cujus vim, ad intimas usque medullas pertendentem, poëta expertus, Heliodorae unguibus hanc potentiam a Cupidine tributam fingit. De unguum pulcritudine, qua Heliodora praefluerit, cum *Reiskio* cogitare ineptum; licet *Propertius* L. III. VI. 6. dixerit: *Et mea formosis unguibus ora nota.* Pro ἀντράφει Cod. Vat. ἀντράφει. et sq. versa πάντας.

CII. Vat. Cod. p. 111. Edidit *D. Heinsius* in Carm. Gr. p. 149. *Majus* in Obsl. sacris L. IV. p. 189.

Reiske in Misc. Lips. IX. p. 307. nr. 337. (*Manſo* nr. XCVII. p. 41.) Noctem precatur, ut Heliodorae cum amante cubanti fructus voluptatis pereat. — V. 1. *λειο-*

μη. Cod. Vat. — V. 3. *βεβλημένον*. Sic Vat. Cod. Vide ad *Asclepiad.* Ep. XX. — Ad seq. vers. confer Ep. XIII. 4. XCIII. 6. — Optat poeta, ut lucerna exstinguatur, *κοιμάσθω μὲν ὁ λύχνος*, quo facto *παῖσα γυνὴ ἢ αὐτὴ*, (ut mulier quaedam Philippo dixit, ejus pudicitiam expugnatur, ap. *Plutarch.* T. II. p. 144. E.) omnisque, quam oculi conciliant, voluptas perit. Simile est votum *Asclepiadis* Ep. XXV. *ἔταν φίλον ἐντὶς ἔχουσα Παῖζα, λυσεβρεδέε μάλιστα φῶς πάρεχα.* *Propert.* L. II. XII. 9.

Quam multa apposita narramus verba lucerna,

Quantaque sublato lumine rixa fuit?

Non juvas in coeco Venerem corrumpere moem.

Si nescis, oculi sunt in amore duces.

Gallienus in Anthol. Lat. III. 258. p. 684. novos sponſos hortatur, *Vigiles nolint exstinguere lychnos: Omnia nocte videns, nil cras meminere lucernae.* Ad utrumque locum vide *Burmann.*; et *Dorvill.* in Misc. Obſſ. Tom. V. p. 115. — Quod ad alterum votum attinet — *κοιμάσθω δούτερος Ἐνδυμίων*, sine dubio dicere voluit, se optare, ut, quicumque cum Heliodora cubet, profundo somno voluptate oblata privetur. Recte advocavit *Manſo* *Schol.* *Apollon. Rhod.* IV. 57. *τινὸς δὲ τῷ ὄντι φίλονεν ἔργονα τὸν Ἐνδυμίωνα* ἢ φ' οὐ καὶ παροιμία, Ἐνδυμίωνος ὄντος, ἐπὶ τῶν πολλῶν κοιμημένων, ἣ ἀμαλῶς τι πρᾶττέσθαι, ὡς δοκεῖν κοιμάσθαι. καὶ Θεόκριτος μέμνηται. Ζαλωτὸς μὲν ἔμιν ὁ τὸν ἄτροπον ὄππεν ἱάσθαι. Locus *Theocriti* est *Eid.* III. 49. ubi vid. *Schol.* Addit *Suidas* in Ἐνδυμίωνος ὄππεν καθεύδεις, *Eudymionem* Somno in deliciis fuisse; idque *Cares* narrare ait auctor *Proverb.* in *Append. Vatic.* Cent. I. 61. Apud *Diogenianum* Cent. IV. 40. *Ἐν τῇ γὰρ πάλαι ἡράσθη ὁ ἴππος παιδὲς Ἐνδυμίωνος*, non exputo, quid sibi velint

verba ἐν τῷ πάλαι, quae fortasse depravata sunt. Loca veterum, qui hoc proverbio uti sunt, commemorat *Erasmus* Chil. l. IX. 63. — Similem fortunam, sed gravioribus verbis, imprecatur rivali *Propertius* l. II. 7. 98. *Atque utinam — Ille vir in medio fiat amore lapis*; cujus loci sensum recte percepit *Burmannus*. — Paene monere neglexeram, in membranarum καμάρου μὲν λόγους, omisso articulo, legi.

CIII. Vat. Cod. p. III. *Reiske* in Miscell. Lips. IX. p. 308. nr. 338. (*Manso* nr. XCVIII. p. 41.) Poëta, voluptatis, in Heliodorae amplexibus perceptae, memoriam refricans, num illa iisdem delectetur imaginibus, an novum amorem pectore soveat, com sollicitudine quadam rogat. — V. 2. ἔθων habent membranae. Brunckianam lectionem de vellicationibus et mollibus morsunculis, quales diluculo infesto ingruente amantes sibi in discessu inferre soleant, interpretatur *Manso*. Quae fortasse vera est interpretatio. Haereo tamen in σχολῶν, quod non simpliciter est *infestum* et *iniqum*, sed *pravum*, a recto *desortum*; ut ap. *Callimach.* H. in Jon. 83. ἐπέσιος, οἷτο δίκρσι λαὸν ὑπὸ σχολῆς, οἷτ' ἑμπαλὺν ἰδύουσι. Sic sibi opponuntur σχολὰ φρονῶν et εὐθία εἰναι, in Sclio XIV. Quod *Hesychius* σχολῶν interpretatur περὶ συζητῆς, ea non efficitur, ut quaecunque res ingrata σχολῇ vocetur; sed eae tantum, quae, quia contortae sunt et difficiles, molestiam pariunt. Sapientiam multis difficultatibus implicatam σοφίην σχολῶν vocat *Hermesiana* in Eleg. 81. quem locum sine causa tentavit *Heinrich*. in Obfl. crit. I. p. 45. Orationem dialecticis argutiis plenam σχολῶς μύθους dixit *Antip. Sidon.* Ep. LXV. Fortasse itaque vitiosa est membranarum scriptura, et legendum:

καὶ σχολῶν ἔθων κλισματὰ —

ἡ σχολῆς. σχολῆν. χαλεπὸν. ἀδιάλειπτον. πικρὸν. ἢ ἑσμενόν. *Hesych.* Cf. Etymol. M. voc. βεκαλί. Conf. *Reines.* Vat.

Leßt. III. 17. p. 645. Plurimae significationum, quas huic voci tribuit *Hesychius*, nostro loco conveniunt, ubi de ἑσθῆν amantibus *ingrato*, πικρῷ καὶ χαλεπῷ, sive, ut Noster appellat Ep. LXXXI. et LXXXII. δυσχερᾶτον agitur. Quae si recte posui, nollem verba κεκαλῶν ἑσθῶν κλισματα de vellicationibus matutino tempore illatis accipere — cur enim mane potius quam media nocte his nequitia utantur amantes? — sed de diluculo, quod amantium amplexus divellens vexat, κλίζει. Non enim semper nec ubique verbum κλίζειν sensu nequam ponitur. *Eurip.* Med. 599. Ἐλθε, ὅστις τὴν ἡμὴν κλίζει φρένα. *Andromach.* 208. ἦν τι κλισθῆς. Vide *Wesseling.* ad *Herodot.* VII. p. 513. 76. — Verum nec ultimum huius versiculi vocabulum vitii expers. Cod. habet δακχυαῖ. In apogr. *Lipf.* δακχυαῖ, asterisco appicto. Hoc sincerum putabat *Reiskius*, ut a δάκνω et χυρ derivandum. Metri detrimentum pro nihilo putabat Vir doctissimus. *Brunckius* unde suam lectionem sumserit, non indicavit. Ipius inventum puto; quam probabile, non dixerim. κλισματα δακχυαῖ (a δάξω et χυρ) forent cruciatus, qui aliorum malis gaudent; ut φῶς δακχυαῖσιν in re simili *Epigr.* LXXXII. Sensus optimus; sed aliud quid latere videtur. Correxerim equidem:

κλισματ' ἡδαιγμοχαῖ.

ἡδαιγμός. κλισμός. *Hesych.* Nihil diversa ἡδαιγμός et ἡδαιγμός quorum prius de graviore dolore usurpavit *Sophocl.* in *Trachin.* 769. ἡλθε δ' ὁ δούλος ἡδαιγμός ἀντιπαρτοός. ut *Brunckius* ex *Photii* Lex. Msc. restituit. De ἡδαιγμοῦ, mordere, pun gere, vid. *Foësi* *Oecon. Hipp.* v. p. 3. — *Mansoni* in mentem venerat — κλισματα δακχυαῖ. Nec ipse tamen sibi in hac emendatione satis faciebat. — V. 3. στερεῆς ἡμὴ λείψανον κοττι φίλημα. *Vat. Cod.* et sic apogr. *Lipf.* nisi quod ἡμὴ pro ἡμὴ legit. *Brunckii* lectio *Reiskii* habet auctorem. Sequi versu pro ἐν αἰσέσι in *Leßt.* corrigat editor ἐν αἰσέσι, quae *Schneideri* est conjectura.

ra, probata *Wyssembachio* in *Bibl. crit.* p. 31. In *Vat. Cod.* in *eleipsis* exstat. Mihi in hoc disticho nondum omnia videntur ad sanitatem perducta. — *μημέουον*. De vestigiis lecto impressis videtur agere. *Livius* l. 58. *Vestigia viri alieni, Collatine, in lecto sunt suo. Aristaeus.* Epist. II. 22. *ἐξάνεστη τῆς εὐνῆς, καὶ τὴν στρωμνὴν ἐντὶ τῷ ἑαυτοῦ, καὶ τὴν ἐντὶ τῷ δευτέρῳ εὐματός, ὅτι κατὰ γένει μνημέουον ἐσθλῶς.* Cf. *Tibull.* l. 9. 57. *Propert.* l. II. 29. 35. — V. 5. *καὶ μὲν ὄνειρον.* *Wyssembachius* in *Bibl. crit.* l. c. *καὶ μὲν ὄνειρον* conjicit, sive *καὶ μὲν ὄνειρον ψυχῶν*. Prius praesferendum. Num me *falsa sub imagine somni secum videt*, ut poeta loquitur in *Anth. Lat.* III. Ep. CCVI. *Agathias* Ep. XII. *ἵσκει δὲ τις ἐξ ὄντων, ὅς μ' ὁρᾷ τῶν πύλων ἀμφιβαλῶν.* — De *ἐσθλῶς* vide ad Ep. LXXXIV. — V. 8. *ἐσθλῶς* *Cod. Vat.* In *apogr. Lips.* *ἐσθλῶς* ubi etiam *ἔσθλῶς* exstat.

CV. *Vat. Cod.* p. 108. sine auctoris nomine. *Meleagro* asserit *Planud.* p. 448. St. 582. W. Similis est locus in *Ep. Inc.* LXVII. et LXVIII. (*Manso* nr. XC. p. 39.) *Philostrophus.* Epist. XXXIII. p. 928. causam, cur rosae, quas deliciis miserat, subito exaruerint, quaerens, quanti suspicari licet, ait, *οὐκ ἦν γὰρ παρὸνδοκιμώμενα, οὐδὲ ἠδύχετο τῆς περὶ ἐδ' ἀμύλλης, ἀλλ' ἡμεῖς τε ἐθίγον ἐνδυστέρῳ χερσὶ καὶ ἀπώλετο.* Idem Epist. XXIX. p. 927. *περὶ θύγῃ δὲ ἐδ' ἐδ' τὰ ἴδια, ἀλλ' αὐτὰ ἐδ'.*

[V. 30.] *CV.* *Vat. Cod.* p. 108. *Planud.* 449. St. 582. W. (*Manso* nr. XCI. p. 39.) Coronam puellae nectit. — V. 1. *ἀπαλοῖς* *Planud.* Longe elegantier membranarum lectio. — V. 5. *μυροβόστρεχον* *Planud.* *μυροβόστρεχον* in *Vatic. Cod.* a prima manu esse, notavit *Br.* Quod unde didicerit, ignoro; *Salmasius* enim in *Plin.* p. 536, ad quem lectores remittit, de *βύτρε* quidem disputat, nostrum autem locum non attingit. In meo autem *apographo*, nulla lectionis diversitate notata,

μυροβαστρέχον exhibetur. De βένους, quod crines fastigiatos, corymbium, significat, alio loco dicemus. — *ἑρβεόλα* in Cod. ab antiqua manu est; manus recentior *ε* superscripsit. Oportet autem poeta, ut corona Heliodorae comas floribus suis conspergat; quod cultus et venerationis significationem habet. De *ἑρβεόλα* vide quae collegit *Bourdeler*. ad Heliodor. Aeth. L. III. 3. p. 178. ed. Lips.

CVI. Cod. Vat. p. 108. Planud. p. 448. St. 581. W. (*Manso* nr. LXXXVI. p. 39.) *Schneiderus* in Per. crit. p. 107. hoc distichon iungendum putat Epigrammati LXXXVII. cum quo in Flor. edit. cohaeret. Verum in Florentina per multa Epigrammata cohaerent, quae separanda esse nemo dubitat. Mihi certe et illud Epigramma, quod in Planudea praecedit, et hoc distichon totum videtur constituere. — V. 1. *ἢ* Planud. Imitatus est haec *Agathias* Ep. XXV. 7. 8. *κλὰ τί μοι τῶν ἡδύων, ἐπεὶ σὺ μῦθον ἔκλυον ἡδύων ἢ κέρως κρόματα ἀηδέων.* Ante *ἢ* supplendum *μᾶλλον*, ut in Ep. inter *ἑτέροις*, CCCXXXIX. *ἄμωσαν αἱ Χάρτες φεραντοῖα κείθεν αἴγλης ἑνθάδε νικητῶν, ἢ παρὰ τῷ Πάφῳ.* Cf. *Antip. Thess.* Ep. I. 6. Hunc dicendi usum illustravit *Dorvill.* ad Charit. p. 538. et *Abresch.* ad Aesch. T. II. p. 19. — V. 2. *ἢ τὰς Λατρίδας* Vat. Cod. In Planud. *Λατρίδων*.

CVII. Vat. Cod. p. 108. Planud. p. 449. St. 582. W. (*Manso* nr. LXXXIX. p. 39.)

CVIII. Vat. Cod. p. 110. Planud. p. 450. St. 583. W. (*Manso* nr. XCVI. p. 41.) Ad apem, quae Heliodoram attingerat. Simile est Epigr. *Serapionis* LXXXVIII. Ineptam esse *ἑρβείαν* in nostro carmine, praecclare ostendit *Schneiderus* Per. crit. p. 47. Idem varietatem lectionis notavit p. 118. — V. 3. Quod apem Heliodorae cutem tetigit, indicare videtur poetae, puellam τὸ γλαυκῶπιον Cupidinis βίλος in pectore habere.

Simili acuminē, quamvis minus inepto, *Achilles Tazius* L. II. 7. p. 56. εἰ σου καὶ εὐ μέλιναν ἐπὶ τοῦ στόματος φέροις; καὶ γὰρ μέλινος γάμος καὶ τερνέσκεαι σου τὰ φιλέματα. — Pro δυσπαιστον Planud. δόκιστον. Vat. Cod. δόκιστον habet; quarum lectionum comparatio docet, verisimam esse Brunckianam, quam ipsius elegantissimi viri ingenio deberi puto. — V. 5. τοῦτ' ἦν, τοῦτ' ἢ φ. Planud. τοῦτ' εἴπας ἢ φιλέαστε. Cod. Vat. ἔστι igitur iterum ex ingenio est positum. Mihi tamen veritimilius est, Meleagrum scripsisse:

καὶ δοκίμ' τοῦτ' ἦν· εἴ, ἢ φιλέαστε, —

Epigr. XC. 4. εἰα πέντε, καὶ, φιλόμους, πέντε.

CIX. Vat. Cod. p. 232. Planud. p. 228. St. 332. W. (*Mauso* nr. CXIX. p. 50.) Nec in uxorem poetæ, ut *Opisopous* putavit. nec in filiam scripturæ, quæ *Valchamarii* est sententia ad *Phoeniss.* 88. p. 33. sed in amasiam, quæ post jucundam consuetudinem immatura morte perierat. — V. 1. πέντεν ὄπ. Plan. — πτοργῆς λείψανον, ut *Ep. Chl.* 3. *lacrymas, varias munus amicitiarum.* Anthol. Lat. T. II. p. 75. — V. 4. σπένδω. In hac re satis frequens apud poetæ. *Theocrit.* Eid. XXIII. 33. σπένδι δὲ καὶ βραχὺ κλαῦσον· ἐπισπένδεις δὲ τὸ δάκρυ Λύσον — Epigr. *ἐλθεν.* DCCXI. μνηστ' ὀδυρμόδε λιμερῇ κόδρυ σπένδεις μνημένοι. DCCXV. τόμβη σπένδεις ἐπὶ βλαφθεῖν δάκρυ βροχόμενῃ. *Aristot.* L. II. 13. p. 93. καὶ κατακτείνω δάκρυον τὸν γενημάτων. — Lectio ἡμα πέντεν quæ auctoritate nitatur, ignoro. In Planud. et in Vat. Cod. μνημα legitur. Sed verâ videtur Brunckiana lectio; certe est elegantissima. *Euripid.* *Phoeniss.* 381. δι' ὅσων ἡμῶν ἔχον δακρυφόρον· quæ est verissima *Musgravii* emendatio. *Hercul. Fur.* 625. καὶ ἡματ' ὅσων μνηστ' ἐκάνετε. — V. 31.] V. 4. σπένδω χάρι. inprile munus, quo nihil efficitur ad movendum Orcum, qui solus deorum παίωνων οὐκ ἄπτεται. *Dio Chrysost.* XI. p. 173. D. κινῆς αὐτῇ

χαρίζεται χάριτας καὶ δάμνη γυλοῖαν. *Notiti Dionys.* XLVII. δα: κινῆν πάλιν, ὕμνη, φίλην χάριν. Apposite Antigone in *Eurip.* Phoeniss. 1773. χάριν ἐχάριστον εἰς θεοὺς διδοῦσα, deos venerata videlicet, ἣ: χάριτος ἐμειβὴν παρὰ τῶν θεῶν οὐκ εἶχον, ut *Schol.* interpretatur. — V. 7. Quod *Moleager* Heliodoram θάλασς, vocat, inde non sequitur, ut ejus filia fuerit. Cf. *Epigr.* LXXXVIII. 1. — V. 10. Perperam in Lectionibus Aldinae primae subjectis *ματὶς ἐναγκαλισμῷ* corrigitur, quod receptum est in Ald. sec. quali hoc carmen in matrem poetæ compositum esset. In Akeniana *μάτερ*, omisso apostropho, et accentu mutato.

CX. Vat. Cod. p. 418. qui hoc carmen, quod sine auctoris nomine exstat in Planudea p. 124. St. 179. W. Moleagro vindicat. Tanquam venerandae antiquitatis pretiosissimum monumentum, a se recens detectum, eruditorum admirationi venditavit *Jo. Baptista Zenobesti*, sub titulo: *Ver Idyllium Moleagri e Cod. Vat. Msc. editum et illustratum.* Romae 1759. 4. Errorem editoris detexit Vir D. in *Journal de Trevoux* 1760. Mars. p. 763. Idem carmen separatim exhibuit, prolixo commentario instructum, *Meinecke* Goettingae 1788. 8. Habet hoc Eidyllum, quo se commendat; vix tamen dignam his laudibus, quibus nonnulli id cumulaverunt. Neque enim imaginum novitate, copia et varietate, neque admodum ingeniosa earum adornatione et concinnatione lectorem retinet et delectat. — V. 2. πορφύρεα. Cum se. purpureo vere remissis humis. *Tibull.* III. 5. 4. *Oppian.* Hal. L. I. 458. καλ' ἐπὶ δὲ ἀνθεμίσσας ἐπὶ χθονὸς διαφύει δῖα πορφύρεον γάλακτον, ἀνθεμίσσας τε θάλασσαν χείματος εὐδύωσα. — V. 4. In Analestis tyothetarum errore, θηλάσαντα legitur; pro θηλέσαντα. — Mox omnes Planudeae editt. et Cod. Vat. *ἐνέμωσι* exhibent, quod *Zenobesti* sic vertit, quasi *ἐνέμωσι* legisset. Nostri lectio debetur sagacitati *Huesii* in Not. p. 14. cujus emenda-

tionem firmat Cod. Planud. regias, ubi a prima manu *ἐλμας* habetur. Eundem errorem in *Callimachi* H. in Del. 262. correxit *Hemsterhusius*: *χρῆσις δ' ἐλμας γα-
νθαιον ἔρος ἀλμης. Anacreon* p. 334. *ἔπον λαμῖνες παρῶ-
σιν. Libanius* T. I. p. 280. 17. τῷ φωτὶ αὐτῆς ἡ γῆ κομῶ.
Herodes As. in Inscr. T. II. p. 300. λαμῖνον τε κῆμας
ἀπαλοτέρων ἐφίπουνται. *Horatius* IV. Carm. VII. 1. *Dis-
fugere nives, redeunt jam gramina campis Arboribusque
comas.* — Pro πεύλαις vitiose πεύλαις Vat. Cod. —
V. 6. *ἡτοιμαίνουσιν. Nec flos ullus bias pratis. Propert.* IV.
2. 45. Vide *Burmamn.* ad Lotich. p. 103. — V. 10.
ἡτοιμαίνου. πρηνύλας Ζέφυρος dicitur *Marco Argens.* Ep.
XXIV. *πρηνύλας* *Dioscoridi* Ep. VI. et *Philetheo* Ep.
XXV. Pro Ζεφύρου Vaticanæ membr. Ζεφύρ. male. —
Mox *Huesius* p. 14. *καλυψάμενος* conjicit. *Valgata* ele-
gantior. — V. 13. *τευχίστα* et *μέλεις*. Cod. Vat. —
βοηγέσεις. Nota veterum de prima apium origine opi-
nio. Loca scriptorum collégit *Beckmannus* ad Antig.
Caryst. p. 36. — Sq. vers. μέλα Cod. Vat. Una ex
Aldinis μέλοι. — *λεονά κῆλλα*. ut *Musæus* v. 54. *ἀδ
κῆλλα παρθεναίων*, ubi doctissimus *Heinrich* nostrum lo-
cum laudavit. *πολυτρήτοις* hinc fortasse sumit *Lucian.*
Ep. XXXVII. *μέλισσα πολυτρήτοις ἐν σίμβλοις. Nonnus*
Dionys. L. V. p. 152. *Aristæus* Harmoniæ attulit
*σοφῆς μέλισσας ἀπὸ ἀλλῶν ὅδῃ πολυτρήτοις λεχέως. Phocylé-
des* v. 162. *ἐνδὲ σίμβλων Σμῆνισι μυρίοντα κατ' ἄγρια
κηροδομεύει*, ut hæc emendavit *Ruhnken.* in Ep. crit.
p. 89. — V. 16. *λεγέμενος*. Planud. — V. 18. *κύνες
δ' ἐπ' ἔχθισι*. Vat. Cod. Inter eas, quas vernum tempus
adducit aves, cygnum numerat *Himerius* Ecl. XIII. 35.
p. 237. *ἡμελλεν ἔρα τὸ καλὸν ἐκ οὐκ ἐκδόντος ἔξαιεν ἡμῶν, οὐδὲ
τινας κύνους ἢ τέττερας, ἀλλ' αὐτὸν τὸν ἥλιον.* — V. 20.
εὐνοία. Planud. Nostrum est in Vat. Cod. *κῆμα* itaque de
ovium lana usurpatum. *Valerius Flaccus* Argon. VIII.
122. *Micas omnis ager, villisque comantem Siderois totos*

pellem nunc fudit in artem. Appulejus Metam. L. VI. p. 402. Oves ibi nivescentes — Inde de coma pretiosi velleris floccum mihi confestim, quoquo modo quaesitum, afferas. Ubi vid. Intpp. — V. 32.] V. 21. καὶ ναύται δὲ πλείους εἰν Ἀδριανός. Vat. Cod. — Idem sequ. vers. περιεμένα. — ἄλλων de apibus Christodor. in Ecphr. 343. Περιεμένα δὲ μέλισσαι περὶ στέμα θεῶν ἄλλα κελόν ἄδινονα μελισσάζε.

CXL. Vat. Cod. p. 235. sq. Planud. p. 265. St. 381. W. (Manso nr. CVIL. p. 45.) Cicadam rogat, ut dulci cantu suo somnum ipsi conciliet. Elegans epigramma, et in fine praesertim caloris plenum. — V. 1. Laudat hoc distichon Suidas v. ὑγγιάνης T. I. p. 39. unde Br. ἡχία arripuit pro ἡχίαι, quod Planud. et Cod. Vat. habet. — Cicadam rore, non minus quam vino, ebriam duxit Melager ex Anacr. Od. XLIII. quae tota conferri meretur. Antipater Thess. Ep. XXX. ἡμεῖς τέττιγας μεθύνειν θέμεν. Quod incalcescente sole vehementius canunt, Theophyl. Simoc. Ep. I. τέττιξ, αἶν, ἡμεῖς δὲ πρὸς ἡλιακὸν μεθύμενοις τρεφίξου. Cicadas rore vesci, primus dixit Hesiodus in Scuto 395. ὃ πόντος καὶ ῥέοις θάλας ἔρεξ. Aristoteles H. An. IV. 7. δὲ δὲ τέττιξ μένει τῶν τοιοῦτων στέμα οὐκ ἔχει — δὲ δὲ τῶν ῥέοις τρεφίξου μένει. Cf. Aschm. L. II. p. 46. E. et Virgil. V. Ecl. 77. Lepide Philostratus poetam, quem cicadae comparat, amico commendans Epist. XVII. p. 921. ὡς δ' ἂν μὴ θέσθαι, inquit, ἀλλὰ στίλβει τραφέει, ποτίσσειν καὶ σοὶ μέλειται. — Demelelaeus Tourpius emendavit ad Suid. T. I. p. 14. pro ἐρημέλαον, quod in Planud. Vat. Cod. et ap. Suidam habetur. Epigr. inter ἄλλων. CCCCXVI. τίς τίς με τὸν φιλέμενον ἂν στίλβειν θέσθαι ἔλκετ' ἢ κακώμενον. — V. 3. πανάων cōvigit Jof. Scaliger. — ἄλλων Aldina princeps. Reliquae ἄλλων. pedes serratos intellige. Quomodo cantum edant locustae, docere studuit Aristoteles H. A. IV. 9. Σωκράτης in Bibl. Nat. p. 504. Elegans est nescio cuius locus ap. Demetrium de Elocutione c. CXLII. p. 61. qui

vulgo depravatissime legitur sic: *πτερόων δ' ὑποκαχέει*
λογυρὰν κοῦδαν, ὅτι ποτ' ἂν φλόγιον καδέταν ἐπιπλάμινον
καταυδαίη. Quae si comparaveris cum verbis *Aristophanis*
in Av. 1095. τίνα' ἂν ὁ θεσπέσιος ξεῖνός τις ἤχεται; θάλασσι
μοσημβρινοῖς φλοιομανθε βοᾷ — et magis etiam cum his ap.
Alexandr. Clementem Cohort. p. 2. ὅσα καὶ μακροῖς θεσπίαι
οἱ τέττιγες ἐπὶ τοῖς πετάλοις ἴδον ἀπὸ τὰ ὕψη θεωμένοι φέλω —
 sic forte constituenda existimabis mecum: *πτερόων δ'*
ἔπο καταχέει λογυρὰν κοῦδαν, ὅτι ποτ' ἂν φλόγιον καὶ ἄλλοτα
ἐπὶ πετάλοις καταυδαίη. Ab *alio sonorum cantum fundit*,
quando ardens solis aestus eam sub foliis latentem atria
φλόγιον καὶ ἄλλα καταυδαίη, ut ap. *Archiloch. fr. XLIII. αἰλλοῖς*
μὲν αὐτῶν Σείριος καταυδαίη. ubi vide notata. — V. 3. 4.
Profert. Suidas v. κῆλα. — λέρεος Vato supercripto a. —
κλάζεις μέλισσα λέρεος, cantum lyrae sonis similem edis.
Alcaeus Ep. X. κατὰ οἱ κλάζοντες ἰσού. φεμεγγύ· μελίσσῃ
κλάζειν de lyra usurpavit Orpheus in Argon. 8000. —
 V. 6. *καταχέει,* quasi cum pane certans. *Marianus Ep. II.*
II. ὅς ἐδ'· μελίσσῃ· ἀντιφῶν τέττιξ φέγγωνος ἀρμονίας. —
 V. 7. *μοσημβρινοῖς.* Hoc enim tempore cicadarum cantus
 maxime strepit. Cf. *Schol. Theocr. Eid. VII. 138.*
Alcian. H. A. III. 38. — Ceterum haec expressa sunt
 ex *Mnasalcae Ep. X. οὐδ' ἐπὶ κεκλιμένον αἰσέειν ἐπὶ φιλῶν*
πέρχους, Σουδῶν δὲ πτερόων ἀπὸ κρέσσονα μέλος. — ὕπνον
ἡγρεῖται. Cf. *Ep. XXIV. 6.* Locustae *Leonid. Tar. Ep.*
LXV. ὑπνίλιον πάταγον tribuit. *Phaen. Ep. II. λογυρὰν ὅσα*
Μῶσαν ἐνίκα ἄλκις ἐπὶ πτερόων, τὸν βαθεὺν ὕπνον ἄγει.

CXII. Vat. Cod. p. 235. Planud. p. 266. St. 383. W.
 (Manso nr. CVIII. p. 46.) Ad locustam. Idem argumen-
 tum, fere eadem ratione tractatum, ut in praecedente.
 — V. 1. *καταχέει μέδων* Vat. Cod. — Posteriori vocabulo
μέδων supercriptum. *καταχέει* est etiam in Planud. Ele-
 gans lectio, quam *Br. Meleagro* restituit, *Hucrium* ha-
 bet auctorem, in Not. p. 25. Minus feliciter, *Scaliger*
καταχέει. Macedon. Ep. I. 3. κατὰ κατὰ μελίσσας, quod

tamen et ipsam conjecturae debetgr. Codex enim ἡδύσμα habet. — παραμύθιον ὕπνου. cuius cantus ad somnum invitat, siye somnam leniorem et jucundiorē reddit. Ap. Eustath. de H. et H. L. II. p. 36. hortus jucundus τέρεος ἡδύσμα, καρδίας παραμύθη, παραμύθιον ψυχῆς. Lenimentum amoris παραμύθιον ἔρωτος, idem L. IX. p. 240. et Lucian Dial. Mer. T. III. p. 282. καμήτων παραμύθιον Sophocl. Elphiz. 129. Vide de hoc verbo et de παραμύθισθαι disputantem Waffius ad Thucyd. V. p. 371. et T. Hemsterb. ad Xenoph. Ephes. p. 153. quibus doctissimus Locella quaedam de suis addidit. — Vix notatu dignum, quod in Vat. Cod. παρὰ μύθιον legitur. — V. 3. αὐτοφύεις. Facultatem cicadae ab ipsa natura tributam significat. αὐτοφυῶ μέλει κτηνογάμει dixit Apollonid. Ep. XXV. Quintus Maecius Ep. V. φρουρετὸν κίερα αὐτοφυῶ ἐκλόπῃ. Thucyd. I. 93. λιμένας ἔχον τρεῖς αὐτοφύεις. ὡ χυροφυτῶδες Schol. — Sq. versu ἐκκροσίου φιλαι Planud. et Cod. Vat. Opfopaeus φιλαι conj. Brodaeus φιλαι. Dorvillius ad Chatil. p. 518. tentabat ἐκκροσίου φιλαι ποσειδ. λ. πτ. — V. 5. 6. Laudat Suidas v. μέτος T. II. p. 567. — φέγγον ἔρωτοςλάου de cantu amoris cruciatum leniente accipio, ἔργῃ πλατὺ τοῦ ἔρωτα. — V. 7. 8. Excitat Suidas in γήτειον T. I. p. 481. τὰ γήτειον, quod locustae promittit poeta, est caepae vel porri genus. Passim commemoratur apud Aristophanem, tanquam φέουμα cibi. Vide Schol. ad Ranas 635. et ad Vesp. 496. Attigit hoc verbum Casaubon. ad Athen. p. 142. sq. Bodaeus a Scapel ad Theophr. VII. p. 786. Quid vero sit, quod poeta hanc plantam, tanquam munus locustae imprimis gratum, commemoret, nemo dixit; nec ego dicere possum. — Versu sq. Vat. Cod. ἐνέμει σφ. φακίτρε. Prius etiam in Planudea est et ap. Suidam, φακίς attica est pronuntiatio pro φακός. Vide Pierseon ad Moer. p. 419.

CXIII. Vat. Cod. p. 412. Planudea p. 82. St. 120. W.
(*Manso* nr. CXL p. 47.) Vinum, nisi aqua dilatum et
temperatum, ignis naturam habet; secundum *Erasmo*
nem ap. Atheni. II. p. 36. F. οἷος τοι κρητὶς ἔχει μέλι.
Hanc ejus naturam ex fabula explicatorus, antiquam
esse, ait, Baccho cum Nymphis consuetudinem, jam eo
tempore contrariam, quo recens natus puer flammam
effugerit. Optime hanc fabulam illustravit *Broderick*,
laudato *Eurip.* Bacchi. v. 520.:

Ἀχελῷον θύγατερ,
πρόνι εὐπάρθενος Δίονα,
τὸ γὰρ ἐν σαῖς ποτὶ παλαιῇ
τὸ Διὸς βελέος ἔλαβες,
ὅτε μὲν κρητὶς ἔξ ἀνάντεν ἔειδες
ὁ τοῦτον ἔρπασε νιν.

Vide *Valckenar.* ad Phoeniss. 651: et *Burmenn.* ad An-
thol. Lat. T. I. p. 12. Vertit graecum Epigramma nescio
quis in Anth. L. Lib. I. XXII.:

*Infantem Nymphae Bacchum, quo tempore ab igne
Prodiit, inventum cinere abluerant.*

*Ex illo Nymphis cum Baccho gratia multa est,
Sejunctis quod sit ignis et uras adhuc.*

Non magni poetae versus; sed vitia, quae auctoris negli-
gentia fedit, libratorum oscitantia auxit. In hunc mo-
dum restituendum videtur carmen:

*Infantem Nymphae Bacchum, quo tempore ab igne
Profiliit, foedum abluerant cinere.*

*Ex illo Nymphis cum Baccho gratia multa est;
Sejunctis, prodit ignis et uris adhuc.*

Sic omnia sibi ad amissum respondent. Foedum cinere,
ὅτε τέρεος καλιδέμενον, dictum, ut ap. *Horat.* II. Serm.
III. 26. Caput foedum impexa porrigine. — Nymphis a
Baccho sejunctis, ὅτε οἷος τοι κρητὶς ἔχει μέλι, ignis adhuc prodit.

Posterior syllaba in novissimo verbo producta in hoc poeta lectorem non magis offender, quam eliso in pentametro neglecta. Hanc licentiam sequioris aevi versificatores, cum Graeci tum Latini, frequenter sibi sumserunt. — V. 2. *καλόμενον*. Planud. et Vat. Cod. Correctio- nis et auctor et causa latet. Idem *καλλέσθαι* et *καλλίδεσθαι* auctore *Hesychio*; eadem metrica ratio. Vid. *Theocr.* Eid. XXIV. 18. — Vers. seq. legendum puto:

τοῦτοκα σὺν Νόρφασις Ερμῆος φίλος.

Mox Flor. ed. *ἔργε*; Aldi filiorum *ἔργε* exhibent. Ge- nuina lectio in Aldina princepe et secunda, et in Ascen- siana habetur.

1. 33.] CXIV. Vat. Cod. p. 169. Edidit *Reiske* in Anth. p. 16. nr. 443. (*Manso* nr. CIX. p. 46.) Lu- cernam Veneri dedicat. Pro *συμπαικτορα* Cod. praebet *συμπαικτορα*. Eandem formam *Brunckius* restituit *Leo- nidae Tar.* Ep. XXX. ubi vulgarem *συμπαικτορα* etiam *Suidas* et Vat. Cod. tuetur. In *Orphei Hymn.* XLII. 7. *Horae Περσεφόνης συμπαικτορος*. — *μίστην*. Vide ad *Epigr.* LXXI. Fortasse huc respexit *Pompejus* Ep. II. T. II. p. 105. τὰ ποθύντων κλέματα καὶ μέστην λύχρον ἀντιπαμνύ. — Pro *εὖν* apogr. *Lipf. εὖν*.

CXV. Vat. Cod. p. 169. Planud. p. 444. St. 577. W. (*Manso* nr. CX. p. 46.) Scriptum in arma nova et splendida, quae Mars in templo suo suspensa esse in- dignatur. Expressum est ex *Leonid. Tar.* Ep. XLVII. Cf. etiam *Antip. Sidon.* Ep. XXIX. Anthologia Lat. II. Ep. CCXXXI. *Grandia qui exiguis deducit facta figuris, Ad Venerem [hinc] abeat; nos suba saeva juvas. Sanguis quae rubent, Gradivum carmina placent*. — V. 1. «*εὖν*» est ex emendatione, quam vir quidam doctus a *Scaligeri* codici adlevit, et *Huettius* p. 42. probat. At «*mihi valde displicet; cum sit prorsus inutile; integra enim esse arma, splendentia, pulcra, satis declaratur*

nini sequ. disticho. Θνητὸν habent Codd. omnes et *Suidas* in *Θρυγός*. Mallem fere, quod ibi *Kusterus* habet, itidem ex conjectura, licet sic in *Anthologia* legi dicat: *Θνητὸν περὶ τοῖς Θρυγαῖσι*, quod metrum in tuto ponit; sed hoc non magis est genuinum. *Περὶ* in hoc versu vacat, et non est in *Suidae* edit. pr. ubi locus sic scriptus: *τίς τάδε μοι Θνητὸν Θρυγαῖσιν ἐνῆψε*. Illi mihi epitheton quoddam voci *Θρυγαῖσι* congruum deesse videtur. *Brunckii* verba sunt in *Leßt.* p. 51. *H. Stephani* verbum *Θνητὸν* pro suppositio habebat, sine causa idonea. Vitium est in *περὶ*, quod jam antiquitus depravatum fuisse inde apparet, quod a *Suida* praeteritur. Vide, an corrigendum sit:

τίς τάδε μοι Θνητὸν ἱερῶς Θρυγαῖσιν ἐνῆψε.

Parum profecto discriminis est inter *ΠΕΡΙ* ET *ΙΕΡΩΣ*; error autem ex compendio scribendi *ἱερ'* ortus est. *Vat. Cod.* *Θρυγαῖσιν ἐνῆψεν*. et sq. versu *πάν ἀλεχίστην τ. Ἐνιάδου*. — *ἐνῆψε*. Vide *Homer.* *Od.* γ. 274. Cf. *Stanley* ad *Aeschyl.* *Agam.* 587. — V. 4. *ἔλθοις*. *Planud.* manifeste contra poetæ mentem. — *Μοχ* etiam recte *ἔρως* emendatum est pro *ἐνῆψε*, quod *Planud.* habet. Istae praeclaræ emendationes ad hujus carminis sensum perspicendum nihil omnino profuerunt *Maineckio*, cujus ridiculam interpretationem hic exagitare nihil attinet. — V. 5. *ἀντῆ*. *Planud.* Ad verum ducebat lectio *Vat. Cod.* *ἀντῆς*. Arma, frustra splendentia, nec telis percussa, choris quam pugnae aptiora, Gradivo displicent. — *χερσὶν ἔταρα*. Pueros in Panathenaicis cum clypeis saltasse, constat ex *Aristoph.* *Nub.* 984. ubi vide *Schol.* Alias cum clypeis saltationes, cum virorum tum mulierum, commemoravit *Spanhem.* ad *Callim. H. in Dian.* 241. p. 341. — Vers. 6. et 7. protulit *Suid.* in *ἔταρα*. ubi priores editiones legunt: *οἵαντες οὐκ ἐνοπῆς ἀλλὰ χερσὶν, εἰς ἔταρα θάλαμον νεμεῖντα*. Pro *ἐνοπῆς* Edit. *Flor. ἐνοπῆς*. — V. 7. 8. *Suidas* v. *ἀντῆς*. — *θάλαμον*. Cum indignatio-

ne hæc pronuntiat deus, muliebria hæc ornamenta esse significans. Respicitur autem ad morem veterum aedes et loca publica armis ornandi. In curia quidem Eleorum, *Ἀλίσκμον* vocata, ubi oratores eloquentiæ certamina habebant, scura erant suspensa, *θίας εἶντα καὶ οὐκ ἐς ἔργον πόλεμον ποιοιμένα*. *Pausan.* VI. 23. p. 513. Etiam in pulcherrimo illo et ad ostentationem exstructo Ptolemaei tentorio, quod *Callixenus Rhodius* describit ap. *Arben.* V. p. 196. F. inter reliqua ornamenta *θύροι περιέκριντα θαλάξ ἀργυροὶ τε καὶ χρυσοί*.

CXVI. Vat. Cod. p. 436. Planud. p. 33. St. 49. W. cum lemmate: *τίνας ἂν εἴποι λόγους Μελίττης βοὸς μέλλοντος θύσθαι τῷ Διὶ καὶ μυκημένον*. (*Manfo* nr. CXIV. p. 47.) Acumen, in quo definit poëta, debet *Μοσχο* T. I. p. 411. — V. 3. *τὸν κτερεῖα*. Bovem aratorem immolare nefas putabatur. Vide notata ad *Addaeum* Ep. III.

CXVII. Planud. p. 317. St. 457. W. (*Manfo* nr. CXV. p. 48.) Poëta se, conspecta filiorum Niobes caede, ad eorum matrem properare fingit, quo ei rem nuntiet. Vix autem filios interfectos nuntiaverat, quum, ecce, in alteram partem conversus, filias quoque Dianæ sagittis pereuntes videt. Confer *Ansipatr. Sidon.* Ep. XLII. et XLIII. *Theodorid.* Ep. VII. Septem puellarum diversum habitum Meleager adumbrat, quot filias, totidemque filios Niobe habuisse dicitur ap. *Eurip.* in *Cresphonte*. Vide *Schol.* ad *Phoeniss.* v. 162. ubi diversae aliorum traditiones docte recensentur. Disputavit de hac fabula *Cuperus* in *Obss.* L. III. 17. p. 338. sqq. Cf. *Heynium* ad *Apollodor.* p. 590. — V. 3. *λῦε κόμας ἀνάψωμον*. De ritu comas in luctu solvendi vide *Spanhem.* ad *Callim. H. in Cerer.* 5. p. 746. sq. — V. 6. *πλημύρει*. Jam caedes in puellas redundat. *φόνος* de loco, ubi caedes peragitur, accipi, quod *Manfo* fecit, usus dicendi vix patitur. — Pro *αἱ*, *αἱ* veteres editt. quæ

consului omnes αἰ, α' exhibent, secundum praeceptum *Suidae* P. I. p. 639. σημαίνει δὲ καὶ ἐπιβήματα θρηνητικῶν, περισπώμενον καὶ φιλοβόμενον. — V. 7. περὶ γούνασιν. Planud. — Haec cum carminis initio non satis congruunt. Ibi nuntius caedis ad Nioben properans auditur; hic caedes matre praesente peragitur. — V. 34.] V. 8. ἰντωπῶν. Haec ad telum, in se directum, stupet; illa pavet capite demisso et averso, quo lateat, quaerens. πτώσειν. ἑαυτὸν κατακλύπτειν. πτωκάζεσθαι, κρύπτεσθαι, *Hesych.* unde πτώξ. Idem est πτήσσειν, quod illustravimus in Exercit. erit. T. I. p. 125. — Mater ipsa, λέλον στόμα, i. e. λαοὺς ἀνθρώπων στόμα (cf. Epigr. L. 8.), olim loquacissima, jam prae stupore obmutuit in saxum mutata. Noster fortasse *Theodoridam* expressit l. c. ἡ δὲ λέγων καὶ σαρὶς μαγεμένης εἶδος ἔχουσα Περσούται.

CXVIII. Vat. Cod. p. 219. Edidit *Reiske* in Anthol. p. 72. nr. 560. (*Manso* nr. CXXI. p. 50.) Sepulcrale carmen in Heraclitum philosophum. Obscurum carmen, nec, *Brunchio* iudice, integrum. Quid ex vitiosis verbis interpretandi arte erui possit, bene tentavit *Manso*. Sed dubito, an ullis artificiis effici possit, ut ne vehementer corruptum videatur carmen. Adscribam primum, ut in Codice legitur:

ἄνθρωπ', Ἡράκλειτος ἐγὼ σοφὴ μῦθος ἰντωπῶν,
 φωνὴ τὰδ' ἐς πάτρην κρείσσεια [superf. κρείσσεια] καὶ σοφίης
 ἀλλ' ἔγωγε καὶ τοῦτον, ἄλκιμ' ἔτι δὲ σφρονος ἄνδρας
 δόλκευον' λαμπρὰ θρηνημένοις κείρις. [in marg. Ζήτω.]
 οὐκ ἐπ' ἐμῷ μὲν τρεχὺς ἐπὶ τάχα μὲν οὐ τίς πύσῃ
 τρεχέστερον' πάτρας χεῖρε σὺ δ' ἐξ' ἑρέου.

Jam singula videamus. V. 1. Heraclitus se inter omnes philosophos solum veram et sinceram philosophiam invenisse gloriatur. Nihil ad ejus mores accomodatius. Nam, ut ait *Diogenes Laert.* L. IX. 1. p. 548. μεγαλόφρον γέγονε παρ' ἰντωπῶν καὶ ὑπερόπτης. Idem se omnia

omnia scire, nihil ab aliis didicisse dicebat; ap. eundem sect. 5. V. 2. Si recte video, Heraclitus sua in patriam merita extollit, ea dicendi brevitate usus, quae ipsi *εκοτεινός* nomen meruit; unde *Timon* in *Sillis* Heraclitum *κοκκυτὴν*, *ἐχλαλοδωρον*, *αἰκτὴν* appellabat; ap. *Diogenem* l. c. 6. p. 551. Videtur autem scribendum esse:

φαρὶ τὰ γ' ἐς πάτρην κρείσσονα καὶ σοφίης.

Ea, quae patriae causa feci, majora etiam esse et praestantiora quam sapientiam meam. Eum per aliquod tempus bene de Ephesiorum rep. meritum fuisse, inde colligere licet, quod in summi magistratus locum eligebatur. Hoc autem loco, ni fallor, acrem et perpetuam in patriae hostes inimicitiam jactat. In hunc sensum equidem accipio verba, *ἄεϊ δόσφρονας ἄνδρας ὑλάντων*, *αλλὰ τράβην Ἀσiae adversarios*, fortasse eos, qui Persarum partibus favebant. Haeremus in verbis, *ἀλλὰ γὰρ καὶ τοκίων*, sic enim apogr. Spall. exhibet, non, ut *Br.* in *Vat. Cod.* esse ait, *ἀλλὰ γὰρ ἐγὼ καὶ τὸ κίων*, unde *Br.* emendandum putabat, *ἀλλὰ γὰρ ἐγὼ καὶ τὸ κίων ἄεϊ*, ita *Asiae insensus*, ut eam calcibus petere paratus esset. Minus etiam feliciter *Reiskius*, *ἀλλὰ γὰρ καινοτόμην κατῶν*, ξ. δ. δ. quod secundum ipsum significat: *Sublata enim voce latravi adversus civium quosdam novarum rerum studiosos, scaevorum consiliorum fautores.* Plura sunt a *Reiskio* in hoc carmine parum feliciter novata. Mihi placet *Schneideri* emendatio: *ἀλλὰ γὰρ ἐγὼ κατῶν*, in hunc fortasse modum leniter immutanda:

ἀλλὰ γὰρ καὶ κατῶν — —

Theognis: *ἀλλὰ κατῶν δῆμῳ κενόφρονι.* *Bianor* Ep. XI. καὶ ἐν ποίᾳ ἀλλὰ κατῶντα τοίχους. Inter *ἁδίσκ.* DCLIII. ἀλλὰ κατῶντος ἀνθρώπου ζῶντος. *Sophocles* in *Phaedra* ap. *Stob.* XLIII. p. 163: ἐν ᾧ τὰ μὲν δίκαια καὶ τὰ σέφοντα ἀνθρώπου κατῶνται. Hinc ductum verbum *κατατῶσαι*, quod *Hesychius*

ebius servavit; et *λεξιπότης* in *Antigone* 1391. ubi vide Schol. Hanc igitur emendationem unice amplectendam existimarem, nisi me nonnihil retraheret locus ap. *Leonid. Tar. Ep. XCVII.* ubi de *Hipponacte*, ejusdem fere ingenii viro, agitur: *ἄρτι γὰρ ἰσπανύκτος ὁ καὶ τοῖσιν καταβύβας ἄρτι κοιμῶνται θυμὸς ἐν ἡσυχίᾳ.* Quae verba si *Meleager* ante oculos habuit, alia circumspicienda emendatio. — *ὕλακτον.* Egregie ap. *Theodorid. Ep. XVIII.* ejusdem *Heracliti* cippus, *ἐγγύλλω*, ait, *βροτῶσι — θῆεν ὕλακτὴν δῆμον ἔχουσα κύνα.* — Post versum quartum vix dubito, quin unum aut alterum distichon intercederit; tam subita enim τοῦ ἕθους conversio, ut praecedentibus vix et ne vix quidem conjungi posse videatur. Ira commotus *Heraclitus* invehitur nescio in quem, fortasse in unum τῶν δυσφρόνων, eumque abigit; cum contra *Epheso* natum gaudere et valere jubeat. In priori hujus distichi parte tristis et dorus *Heracliti* animus sese prodit, quem *Lucianus* exprimere voluit, in *Vit. Auſt. §. 14. T. III. p. 97. Bip.* ubi cum *Heraclitus*, in cataſta collocatus, dixisset, οὐδὲν γάρ μοι μέλει ὕμνων, et emtor quidam respondisset, τοιγαρεὺν οὐδὲ ἀνέσται σε οὐ φρονῶν, ille iterum, ἐγὼ δὲ κέλωμαι πᾶσιν ἡβηδὸν εἰμαῖζεν, τοῖσιν ἀνισομήναισι καὶ τοῖσιν οὐκ ἀνισομήναισι. ubi *Kusterus* notavit, respici dictum *Heracliti* ap. *Diogen. Laert. IX. 2. universos Ephesios esse morte multandos.* vide *Menagium* p. 393. Ad verba, οὐκ ἔπ' ἡμεῖς; comparandus *Sophocles* in *Oedip. Tyr. 429.*:

ἢ ταῦτα δῆτ' ἀνεκτὰ πρὸς τοῦτον κλέειν;
οὐκ εἰς ὕληθρον; οὐχὶ θάσσον; οὐ πάλιν
ἄψιθός οἶκον τῶνδ' ἀποστρεφούς ἄπει;

Reliqua in hoc versu leviter depravata et fortasse in hunc modum corrigenda videntur:

οὐκ ἔπ' ἡμεῖς; ὡς τραχὺς, ὅπως τάχα * μὴ εὖ σε πείσῃ
τραχύτερον — — —

Nonne procul abhinc? Quam durus ille! fortasse dicat. Sed cave, ne quid etiam durius pascaris. Color, ut in Ep. Philippi LVI. ἔργιλος ὡς ὁ Περικλῆς, ἔργος. Reiskius hoc distichon sic constituit:

οὐκ ἔπ' ἀμύν; μὴ πρὸς χεῖρ. ἐπὶ τάχα καὶ σὺ τι πῶθεν
τρυχότερον πάτρας· χαῖρε σὺ δ' ἔξ' ἔφθου.

Quod mire vertit sic: Tunc igitur jam te hinc non propius tolles? Ne, quaeso, huc accedas. Nam fieri possit, ut ab hac mea patria tu multa quam ego acerbiora experiaris. Atqui salvere te jubeo ex Epheſo.

CXIX. Vat. Cod. p. 258. Planud. p. 227. St. 330. W. ubi ἀνελον. *Meleagro* membranae vindicant. (*Manſo* n. CXVII. p. 49.) *Lycambis* filiae, *Archilochi* jambis ad restim *adaſtae*, apud inferos jurant, falsa esse et fictitia, quae poeta ille in eas evomuerit, simulque *Musis* exprobrant, quod ejus maledicentiae infervierint. Comparandum *Dioscoridis* Epigr. XXIII. et inter *ἄλτω*. CCCVII. De *Neobule* ejusque patre vid. Schol. ad *Horat.* I. Epist. XIX. 30. et ad *Epod.* VI. 13. — V. 2. *Περικλῆς*. Cod. Vat. Qui seq. versu conspirat cum *Planudea*: παρθεῖν ὡς ἔνυμον. Ex conjectura igitur fluxit, quod *Br.* dedit, sed ea et elegante et probabili. — ἔφθου. Ex *Dioscoride* l. c. καὶ καθ' ἡμετέρας γυναικας ἔφθου. Vocabulum φλόος (pro φλυαρία), unde verbum fluxit, usurpavit ipse *Archilochus*, docente *Eustathio* ad *Od.* p. 523. Sensum verbi bene explicavit *Schol. Apollon. Rhod.* l. 275. φλόζει κυρίως τοὺς λέγοντας φημὶ κακομήτους καταβάλλειν θανάτου τὸ ὄντορ. Idem per ἐκφυγὴν reddit ad l. III. 583. Est igitur *ebullire*, quo verbo simili ratione utitur *Cicero* de *Fin.* V. 27. *Dixerit hoc idem Epicurus, semper beatum esse sapientem; hoc enim solet ebullire nonnunquam.* Conf. *Schneiderum* ad *Nicandri Alex.* p. 144. — Vat. Cod. ἔφθου legit. — V. 6. *Male Brunchius* omisit δ' post-

γυναικείον, quod et Planud. habet, et Cod. Vat. agnoscit, in quo lineae superscriptum est. γυναικείος πόλεμος. *bellum in mulieres susceptum*. Alio sensu muliebri bellum dixit Cicero Or. pro Coel. 28. — Mox Planud. ἀνδροειδέας junctim. *Truces jambos* vocat Catull. XXXIV. *pugnaces* Ovid. in Ibide 521. Ibidem v. 51. *Postmodo, si perges, in te mihi liber Iambus Tincta Lycambeo sanguine zela dabit.*

CXX. Vat. Cod. p. 237. Planud. p. 267. St. 385. W. (*Manfo* nr. CXVI p. 48.) In leporem pabuli copia enectum. Lepus loquitur. Primum distichon excitat Suidas v. λαγός. T. II. 408. — V. I. εὐν ἀναστάντα. Cod. Vat. — εὐαντάντα. *auritos lepores*, ex Afranio ductum, usurpavit Virgil. Georg. II. 308. Cf. *Macrob.* Saturn. VI. 5. p. 600. *Auritus* ap. Latinos simpliciter alinum et leporem significat. Vide Intpp. *Phaedri* in Append. Fab. XIX. p. 386. — §. 35.] V. 5. οὐδέ μ' ἔρ' ἔχει πάθος. Edit. princeps. Reliquae veteres *μυρτός* suppleverunt. — Mox *κρύβας* Flor. et Aldinae omnes. Ascensiana *κρύβας*, ut etiam Cod. Vat. In ult. versu *κοίτης* Planud. Paulo obscurius est hoc distichon, et, ni fallor, corruptum. Phaniam, lepus ait, cadaver suum prope caulas sepelivisse, ut in somniis suis sepulcrum cubili nunquam non vicinum videat Hic verba *ἐν ἑσπέρας* sic accepit Brodaeus, ut significant *apud inferos*, ubi evanidae somnoque similes imagines. Sed haud scio an Meleager scripserit:

— — κρύβας κρύβας, ἐν ἑσπέρας
αὐτὸν δὲ μὲν κοίτης γυμνασίου τάφον.

omisso *ὡς* sive *ὡς*, quod ad infinitivum verborum frequenter subauditur; et fortasse praeterea:

Ἰδὼς γυμνασίου τάφον.

ut apud inferos quoque nunquam non videam, i. e. habeam, sepulcrum pabulo propinquum. Quod expressum ex Dios-

coridis Ep. in vinofam mulierem defunctam, XXXVII. *ἡγήων ἐντὸς ἔθνην, ἐν ᾗ φιλάκητος ἐκίονη καὶ φθιμένη ληνοῦ γαίονα τέρβον ἔχῃ.* *Antipater Sidon.* Ep. CXI. in formicam in agro sepultam — *ἔφρη σε καὶ φθίμενον Διόους σταχυοτρεφὸς αὐλαὶ θέλγῃ, ἡσυχαστὴν κείμενον ἐν θαλάμῳ.* Anthol. Lat. T. II. p. 269. CCCLV.:

*Hoc mihi noster herus sacravit inane sepulcrum,
Villae tecta suae propter ut adspecerem.*

CXXI. Vat. Cod. p. 279. Anth. Plan. p. 193. St. 281. W. (*Manfo* nr. CXX. p. 50.) Viro bono et probo, Aeligeni, terram levem precatur; fere ut *Martial.* V. 34, 9. de puella: *Mollia necrigidus caespes tegat ossa, nec illi, Terra, gravis fueris; non fuis illa sibi.* Quod ex *Meleagro* expressum existimabat *Lessingius* in *Opp.* T. I. p. 296. sq. In eodem voto, quo mortuis terram levem apprecari solebant, lusit *Martialis* VI. 51. de puero, tonsore peritissimo, agens: *Sis licet inde sibi tellus placata levisque, Artificis levior non potes esse manu.* — Pro *Aleryōn*, quod habet Vat. et Codices Aldi, *Ἀλεργόνον* legitur in Edit. Flor. Aldina pr. et Ascensiana. Vat. Cod. praeterea *Ἀεργόνον*.

CXXII. *Meleagro* vindicavit Cod. Vat. p. 281. In Planud. p. 214. St. 312. W. *Antipatro* tribuitur. (*Manfo* nr. CXXII. p. 51.) Scriptum in Philaulum philosophum, qui se sponte sua vita exuerat. — V. 2. Valde depravatum hunc versum exhibent membranae Vaticae: *παῖς Εὐκρωτίδων [καὶ superscr.] ποταμὸς δ' οὐχ αἶμα, reliquis omisissis.* — *Θεράσιος. Θεῖα. δῆμος τῆς Οὐκιδος φυλῆς.* — *Ὁ δῆμότης Θεράσιος.* Fuit prope Eleusin, ut apparet ex *Thucyd.* L. I. 115. et *Strabon.* L. IX. p. 605. A. — V. 6. *καὶ ὡς πύλινον.* Philaulus veneno sibi mortem contraxisse significatur. Vide *Burmannum* ad haec *Propertii* L. II. 1. 53. *Seu mihi sint tangenda novercae pocula Phaedrae, Pocula privigno non nocitura suo.* — Non satis ta-

men apparet, quo sensu *κέρων* accipiendum sit. *Μανσό* *σοφῶν* subaudiendum rarus, vertit: *poculis istorum philosophorum*; qui *Zenonis dogmata et exemplum sequuntur*; *gustatis*. Quod an ferri possit, dubito. Retulerim equidem ad celeberrima illa Socratis pocula; nisi forte in ipso Philauli cippo poculum exstabat sculptum, quo quasi digitum intendit, qui hic loquitur. — V. 8. Laudatur in Philaulo, quod vitam philosophiae praeceptis consentaneam duxerit, cum in hac conditione haud pauci reperiantur, qui *pulcherrima dicta nec visa, nec moribus, nec re praestans*: *Juvenal. Sat. XI. 56.* eam videlicet excusationem in promptu habentes, qua ille utitur ap. *Plutarchum* T. II. p. 172. D. τῶν μὲν λόγων κέρως εἶναι, dicens, τῶν δὲ πράξεων τὴν τέχνην. Hinc *Quintilianus* Prooem. L. I. 15. *Ac veterum quidem sapientiae professorum multos et honesta praecepisse, et, ut praeceperunt, etiam vixisse, facile concesserim; nostris vero temporibus sub hoc nomine eximia in plerisque vicia lascerunt.* Eleganter *Gellius* N. A. XIII. 8. plurimos esse ait, qui *vicia facundissime accusans, intercusibus ipsi vitiis madentes*. Dissensum illum inter praecepta philosophorum eorumque actiones nemo saepius et acrius insectatus est *Luciano*, quem vide in *Fugitiv. 19.* T. III. p. 66. et 375. Quare parasita ap. *Alciphronem* L. III. 55. p. 404. ὅλην ἢ οὐδὲν διαφέρουσι τῶν ἰδιωτῶν οἱ σοφοὶ καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸν ἀρετὴν ἐξυμνοῦντες. De falsis his et simulatis philosophis veterum loca collegit *Gosacker* ad *M. Anton. p. 277.* et *Westen.* ad *Epist. ad Rom. II. 24.* p. 34.

CXXIII. Vat. Cod. p. 272. cum lemmate: *ἢς Ἀντίπατρον Σιδώνος*. ἢ δὲ ἐπὶ τῷ τάρῃ εὐθόγμα κατέκρυψεν καὶ φοβήσας πολλὰς, καὶ ἀσυνέτατους. Primus edidit *Cornel. de Pauw* in *Diff. de Alea Veterum* p. 115. cujus interpretationem et conjecturas impugnans *Dorvillius* in *Vanno* crit. p. 139. totum carmen ex optimo, ut ait, codice denuo edidit. Ejus textum in plurimis sequutus est.

Brunckins. Ex Lipsiensi cod. idem dederunt *Leichins* in Carm. sep. p. 16. et *Reiskins* in Anthol. p. 97. nr. 620. (*Manfo* nr. CXXIV. p. 52.) Poëta, variis de columna sepulcrali, cui gallus gallinaceus sceptrum et palmam tenens una cum talo lusorio insculptus erat, conjecturis propositis, tandem Antipatri Sidonii monumentum esse intelligit. Comparandum est Ep. *Antipatri* S. XCIII. quod *Meleager* ante oculos habuit. — V. 1. ἡ ἐτάλα. Attice nominativo pro vocativo utitur. Vide *Dorvill.* Eundem dicendi usum illustravit *L. Bos* ad Lucam c. XVIII. 13. — Sq. verf. Cod. Vat. ἔτανα λαίνα. In quinque ejusdem apographis *Dorvillius* reperit ἔτα καλλαίνα, quod ex *Salmasii* emendatione videtur profectum, qui de colore callaëno, i. e. purpureo sive coeruleo, disputavit in Opote de Homon. H. I. p. 177. E. Conf. *Bœchart.* in Hieroz. Tom. II. p. 730. sq. Facit huc imprimis *Egyptol. M.* Κάλλαινα. καλοῦνται τὰ κέκρυθεν τῶν λευκωμένων ὡς περ γένεια, διὰ τὸ εἶναι ἐκζηρὰ καὶ πορφυρεῖν· τὰ πορφύρεα γὰρ κέλλη ἐκαλοῦντο. Εὐκόλως· βάντεν τὰ κέλλη περίεσιμα τῷ θεῷ. καὶ Ἀλεχόλος· ἐν ποικίλοις γὰρ θητὸν ἔντα κάλλει· εἶθι καὶ τὸ καλλαῖνον· ἐστὶ δὲ χροῖμα ἐκζηρὸν ἢ τὸ βέντεον χροῖμα οὕτω λεγόμενον. *Aeschyli* locus est in *Agam.* v. 932. Argutatur *Reiskins*, dum in marmore sepulcrali de colore non cogitandum esse ait, quandoquidem veteres marmoribus colores illevisse non valde probabile sit. Quare corrigit *ἔτανα λαίνα*, prosodiarum de voce λαίνας praecepta mera somnia pronuntians. — At licuisse poëtae, coloris quamvis non expressi mentionem facere in ejusmodi descriptione, hodie non dubitatur. — V. 3. ὄψ' ἀργαζών. Vat. Cod. — νίκας κλάδος. palmae ramus, qui victoriae et victoris insigne. Ut gallus sceptrum inter alam insertum gerebat, sic palmam tenebat unguibus. In eodem autem monumento conspiciebatur praeterea talus in summitate crepidinis positus, ita ut cadere videretur. Sceptrum ad regem, palma ad victorem referri

poterat; sed quid tum talus? Nec tam parvos tumulus regi conveniret, sed potius pauperi cuidam. Ad pauperis conditionem etiam galli imago fortasse respiceret. At reliqua non accinunt. Quare hanc quoque conjecturam rejicit. — Sic haec cohaerent. — V. 5. et 6. *Leibius* omisit. Pro ἢ ἢ *Paus* ἢ ἢ, interrogative accipiens, male. In marg. apogr. sui *νικῶντα* invenit, idque probat, quod *νικῶντα* non *νικτορεν*, sed *νικῶν* significaret, graviter propterea vapulans *Dorvillio*. — V. 7. *Alde* edidit *Leibius*. Alius habet *περὶ δ' ἐνι*. Mox Vat. Cod. *ἐνι* *πρίν*, ut fere solet. Facit huc *Pausanias* VI. 26. p. 518. *πεπολεῖται δὲ ἡλεκτροῦν ἐπὶ τῷ κρήνῃ, ὅτι οὕτοι προχειρότατα ἔχουσιν εἰς μάχας οἱ ἡλεκτροῦντες. δόξαίτο δ' αὖ καὶ Ἀθηναῖς τῆς Ἐργάνης λίθος ὁ ὕψους νομίζεσθαι*. Conf. locum lepidissimum *Aristoph.* in *Avibus* 487. sqq. — [v. 36.] V. 9. *σκήπτρον*. Sceptrum de paupere et mercenario cogitare non patitur. Sq. versu Cod. Vat. *αἰολοφόν*, quod *Paus* in marg. apogr. sui emendatum invenit. — Verba *ἐν φαείνῃ καὶ τῇδε* optime illustravit *Dorvillius*, qui apte laudat *Plutarchum* T. II. p. 589. C. *ἀλλ' ἔστιν ὅσην φαῖναι τῆς ἡλιθίας καὶ τὸ μωδῶδες*. In re simili *Leonidas Tar.* Ep. IXXXIV. *καὶ δούκῃ, τῇδε προσεγγισαμέν.* *Antip. Sidon.* Ep. XCIII. *ἢ τὸ μὲν οὖν δούκῃ δὲ περὶ σκουδὶ ἰδὼν ὠλεσεν.* — Mox prava apogr. lectio *τῆς τριχλῆς Pausio* densissimas tenebras objecit. *ἐξασθεν*, ut ap. *Alcaem Mess.* Ep. XXI. *τὴν Σφίγγος γρίφους ὀλίγας ἐξασθεν.* — V. 13. Jam intelligit, palmam non, ut alias, victoriam, sed defuncti patriam significare, Tyrum videlicet, Phoenicum metropolin. Palmam in Tyrionum nummis conspici, docuerunt *Spanhem.* de Ufu et Praest. Num. T. I. p. 345. *Holstenius* ad *Steph. Byz.* p. 333. quos *Dorvillius* laudat. Non affectus est hujus distichi cum praecedentibus nexum vir acutissimus, *Gilbertus Wakefield* in *Silv. crit.* IV. p. 171. ubi *φολιγὴ μὲν νῦν αὖ δ. σάργην το μ.* verum judicat, quod est in Vat. Cod. *Vi*

tium, quod *Dorvillio* suboluit, praeclare sustulit *Reiskius*. Idem doctus Britannus, πολέμιας interpretatur de metro, poli, multarum coloniarum matre. — V. 15. Gallus virum voce canora, fortasse etiam in Venete praecellentem, et poetam significat. Mire hoc loco hallucinatur *Panwius*, qui corrigit: ἔρως δ', ὅτι γὰρ ὁ ἀνὴρ καὶ πρὸ Κόριν, πρῶτος ἦν Μούσαις κ. ὅ. Nulla profecto mutatione opus est. γαργὰς ἀνὴρ, *vir vocalis*, plurimis exemplis allatis illustratur a *Dorvillio*. Adde, quae de eadem voce monuit *Abresch* in Dilucid. Thuc. p. 732. et *Valcken.* ad Hipp. p. 228. C. D. — In plurimis apogr. πρῶτος ἦν legitur; idque in Vaticanis membranis haberi ait *Dorvillius*, qui καὶ restituit ex apogr. quod non ex Palatino cod. fluxisse existimat. In apogr. tamen Spall. καὶ legitur. ὕμνοθέτας ex *Panwii* et *Dorvillii* est emendatione pro ὕμνοθέταις. — Pro καὶ πον *Reiskius* dedit καὶ τῶν. Male. Non sine causa idonea dubitanter locutus est poeta. — V. 17. σέβημα. Sceptrum eloquentiam significat. *Eustasium* ad Il. α. p. 25. et Il. ε. p. 1158. laudavit *Manso*. — Talus pronus illum potando periisse significat. *Leonidas Tar.* Ep. LXXXIV.:

τί στοχασάμεθα σου, Παισιότατε, χῖον δρῶντας
 γλυπτὸν ὑπὲρ τρύβου κείμενον ἑστράγαλον;
 ἢ ἴά γε μὴν ὅτι Χῖος; εἴκοι γὰρ. ἢ ῥ' ὅτι παίκτης
 ἤρθε τις, εὐ λίην δ', ὃ γὰρ, πλειστοβόλος;
 ἢ τὰ μὲν οὐδὲ σύγγγος, ἐν ἡκρότῃ δὲ κατέρχης
 Χίη; ναὶ δοκίμ, τὰδε προσηγγίσμεν.

Arbitratur autem *Dorvillius*, illum iactum, qui χῖος vocatur, ipsa osculi positione cognosci, et hoc esse, unde *Meleager* Antipatrum εὐνοβρεχῆ periisse collegerit. Vidē Vann. crit. p. 163. — V. 19. Haec igitur ex signis et figuris cognoscuntur; ipsum autem defuncti nomen literis exaratum legitur. — Versu ultimo Cod. Vat. σέβη' αμ' ἑρμεῖ. quod *Dorvill.* in κα' mutavit, accedente

Reiskio. *Panab* in marg. apogr. sui *ἐντα περιστοιχὸς* (*περιθέντων*) invenit, ipse *ἐντά γ' ἔπειθ*. corrigens.

CXXIV. Vat. Cod. p. 281. Planudea p. 287^a. St. 416. W. ubi ultimum distichon deest. (*Mauso* nr. CXXIII. p. 51.) Lugetur Charixenus, Spirogonos filius, immatura morte extinctus. In Planudea *ἀδελφόν* est hoc earmen. *Meleagro* Vat. codicis auctoritate tribuitur. — V. 2. *ἐγδακνυμένον* Vat. et *ἐστέλειον*. In edit. pr. *ἐστέλειον*. Chlamyde defunctum induit, quam epheborum esse gestamen, docuimus ad Ep. IX. eamque *θάρον εἰς ἔδαν* vocat. — καὶ *πέρους*. Conf. Epigr. inter *ἄδαν*. DCLVI. Elegia in Anth. Lat. IV. 13. p. 7. *Me desolatum, me desertum ac spoliatum Clamarem, largis saxa movens lacrymis*. — Seq. versu membranae *οἰμωγῇ* exhibent, et verbo *ἐκθροφῆρον* superscriptum *ον*. — V. 5. *ἐκτρέσθαι* de laeto clamore non minus quam de lugubri dicitur; ut *ἀλαλῶζεν*, de quo *T. Hemsterb.* ad Luc. T. I. p. 7. et *Wessl.* ad Diod. Sic. T. II. p. 90. De tristi tamen et lugubri voce praecipue; vide *Trilleri* Obsf. p. 304. Respondet Latinorum *ululare*, quod de clamore incondito usurpatur. — Pro *γονίνας* Vat. Cod. legit *γονῆας*. Edit. pr. *ἐκτρέσονται*. — Charixenus matri *θρήνην οὐκ ἀντίσταν*, ut *Homerus* loquitur Il. γ. 478. *μαστῶν χάρτας* in *Eurip.* Phoen. 1443. *Jocasta*, filios conspicata interfectos, *θρήνηι τὸν πολλὸν μαστῶν πόνον*. — Parca *καυοτάρθνος* nihil aliud nisi *infesta, perniciofa*. Est qui verbat: *factum virginibus*, Charixenum sibi conjugem optantibus, *inimicum*. Minus recte. *Μοῖρας* ipsae sunt *σπερθέναι*. Jam vero adjectiva nonnunquam cum substantivis coalescunt, ut in *αἰνολέων*, *αἰσχροφάνες*, et similibus. Vide *Musgrav.* ad *Eurip.* Troad. 536. — V. 8. *σπείρει γονῆς*. Cod. Vat. — *ἐπτοσα; εἰς ἀνέμους*. vento tradidit, vana reddidit. *ἐκσπένει projicere*; ut ap. *Alciph.* III. Ep. VI. p. 290. *ἐπτοσα ἐκσπένει τὰ ἔγν*. — Seq. vers. Cod. habet *ἐμύλησας*. Significatur *aequales*, et *ἐμύλησας*.

Quo sensu autem vers. ult. ἀγῶς sit positum, non video; certe eos, qui, cum Charixenum non novissent, de immatura ejus morte audiunt, ἀγῶς περὶ θομένους dicere non potuit. An scribendum:

τοῖς δ' ἄλλοις περὶ θομένους θλαῖν.

iii, qui tantum fando audiunt. ἄλλοις, non nisi, illustravit Tour ad Longin. p. 289. Callimach. Ep. XLVIII, ἐγὼ δ' ἄλλοις ὄνομα τέμβος ἔχων.

CXXV. Vat. Cod. p. 233. Planud. p. 224. St. 326. W. neglecto dorismo. (Manf. nr. CXVIII. p. 49.) Clearista cum sponso in thalamum deducta, diem supremum obiit, domusque, quae modo tibiis et cantu resonuerat, lacrymis et luctu oppleta est. Meleager *Erinnae* Ep. III. expressit; ipsum imitatus est *Philipp. Theff.* Ep. LXXIX. Similis argumenti est Ep. inter *ἄλκων*. DCCX. Comparari possunt haec ap. *Achilleus Tat.* L. I. 13. p. 35. τάφος μὲν σοι, τέκνον, ὁ θάλαμος; γάμος δὲ ὁ θάλατος; θρήνος δ' ὁ μνηταῖος; ὁ δὲ κοκυτὸς τῶν γάμων οὗτος (fort. ὁ δὲ κοκυτὸς οὗτος, τῶν γάμων) ἵδαί. ἄλλο σοι, τέκνον, προσέδωκεν πῦρ ἀνάψαι; ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἔσβησεν ἡ πενήτη τέχνη μετὰ σοῦ, ἀνάπτει δὲ σοι δῆδως κακὸν. *Appulej.* *Metam.* IV. 86. *Cantusque laetus Hymenaei lugubri finitur ululatu, et puella nuptura deserget lacrymas ipso suo flammato.* — Ἄιδαν ἐκφυμφίδιον, Orcum sponsum sibi fuisse dicitur Clearista, secundum *Sophoclem* in *Antig.* 810. ἀλλ' ἤμ' ὁ πυγμαῖος Ἄιδας ζῶσσι ἄγει τὰς Ἀχέρους ἀκτὰν, οὗδ' ὁ μνηταῖος Ἐγληφρον, οὗτ' ἐκφυμφίδις Πω μέ τις ἦτο; Τρανσεν, ἀλλ' Ἀχέρουσι νεμφεῖσιν. — Cod. Vat. ἐκ φυμφίδιος; Κλαρίστου. — V. 3. 4. Laudat *Suidas* v. λωτὸς T. II. p. 463. qui λωτὸν ἔχων καὶ 9. i. w. Deinde rectius, ut ap. *Brannck.* ἐπερίσιν legendum esse vidit *Stephanus*, quamvis *Suidas* locum ignorans, ejus verissimam lectionem Vat. Cod. confirmat. Planud. ἐπερίσιν. De λωτῷ vide *Athen.* L. IV. p. 182. E. — ἐπ' αὐτῷ τῷ

de saltantium ad fores strepitu accipiendum, qui propriis
 κρότος. Cf. *Theocrit.* Eid. XVIII. 7. et *Arnald.* in *spec.*
Anim. p. 21. — 9. 37.] V. 5. ἤϊον δ' ὀλολυγμὸν ἀνέκραγεν*
 ἐν δ' ὁ. Planud. Non multum discrepat Vat. Cod. nisi
 quod ἐκ δ' ὁμ. pro ἐν δ' exhibet. Idem praeterea ὁμο-
 ναίου et μεθ' ἀρυσσας habet. Vitium non animadvertit
Dorvill. ad *Charit.* p. 126. ubi membranarum lectionem
 protulit. Comparatio hujus loci cum *Erinnas* Ep. III.
 καὶ σὺ μὲν, ὦ ὕμνιας, γάμιν μοιπαῖν κοιδᾶν' ἐς θρήνην γοεῖν
 φθόγμα μεθρημύσας, *Schneiderum* commovit, ut emendaret:
 ἤϊος τ' ὀλολυγμὸς ἀνέκραγε* τὸν δ' ὕμνιας ἄλγους εἰς γοεῖν
 φ. μ. (sic in margine emendavit; nec fere aliter in *Bibl.*
philol. IV. p. 60.). *Manfso* vero hanc conjecturam pro-
 posuit: — ἀνέκραγεν* εἰς δ' εἰς. Σγῆν, εἰς γ. φ. Recte
 uterque εἰς, ad constructionem orationis perneceffarium,
 restituit; in reliquis autem vereor, ut suam *Meleagro-*
manum reddiderint. Nostrium locum si comparaveris
 cum versibus *Parmenionis* Ep. XIII T. II. p. 203.:

Εἰς δὲ γόους ὕμνιας ἐπαύσατο* τὰς δὲ γαυρόντων
 ἀπιδὼς οὐ θάλαμος κέμισεν, ἀλλὰ τάφος.

mecum suspicaberis legendum esse:

ἤϊος δ' ὀλολυγμὸς ἀνέκραγεν* ἢ δ' ὕμνιας
 σχασθεῖς, εἰς γοεῖν φθόγμα μεθρημύσας.

Hymenaeus cessans in lugubrem ululatum se convertit,
σχασθεῖς nihil aliud est, quam παυσάμενος* plane ut re-
 quirat *Parmenionis* imitatio. *Schol.* ad *Aristoph.* *Nubes*
 106. σχάζειν* καταλύνει, καταπαύειν. *Euripides* in *Phoen.*
 464. σχάσειν δὲ δεινὸν ἔμμα καὶ θυμοῦ πνοή. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ
 τῆς ἐπιστάτης. σχάσει γὰρ τὸ ἐπισχᾶν τὴν κατὰ τὴν ἐπιστάτην.
 Cf. *Pindar.* *Pyth.* X. 89. *Callimach.* ap. *Strabon.* I. 46.
Philostratus lc. II. XV. p. 832. Huc imprimis facit
Eurip. *Phoen.* 967. Κρίον, τί σιγῆς, γῆρην ἄφθογγον σχάσει;
 Unde apparet, nos recte scripsisse, ὕμνιας σχασθεῖς, ἢ ε.
 σγῆν. — V. 7. 8. Profert *Suid.* v. πῆσαι Tom. III.

p. 104. De facibus, quae in nuptiis accendebantur, vide *Jungerm.* ad Polluc. III. 43. Cydippe ap. *Ovidium* Epist. XXI. p. 171. *Nostraque plorantes video super ora parentes, Et face pro thalami fax mihi mortis adest.* De eadem ap. *Aristaen.* l. X p. 26. ὑπενπιζετε γάμοι· καὶ πρὸ τῆς παστάδος τὸν ὑμέναιον ἦδον αἱ μευτικώτεραι τῶν παρ-
 θένων — ἀλλ' ἄρα μὲν τεύεσκιν ἡ παῖς καὶ πρὸς ἐκφορὴν ἀπὸ τοῦ φαγωγίας αἱ τεύεσκιν ἐώρων. *Heliodor.* II. p. III. ὑμέναιον φέρομενον ἐνὶ διαίχεται θρήνος· καὶ ἀπὸ τῶν παστάδων ἐπὶ τὸ μῦθον παρεπέρμετο. — V. 8. φθιμένοις *Suid.*

CXXVI. Vat. Cod. p. 270. Planudea p. 280. St. 405. W. cum lemmate: εἰς Μελέαγγρον. In Edit. Flor. duabus Aldinis et Ascensiana: Μελέαγγρον. Vat. Codici adscriptum: εἰς τὸν αὐτὸν τοῦ αὐτοῦ Μελέαγγρον. et in sq. pagina ad v. 3. iterum: εἰς τὸν αὐτὸν Μελέαγγρον τὸν ἀπὸ (pro Ἀνθίδος puto) ποιητὴν τὸν συγγραφεὴ τῶν ἐπιγρ-
 αμμάτων. Mihi nondum persuasum est, hoc et epigramma CXXVIII. ipsius *Meleagri* esse. — V. 3. Laudatur poëta, quod Amorem cum Musis et Gratiis conjunxerit. Ἔρως ad carmina amatoria, Χάριτες ad opus hoc nomine inscriptum (vide vitam *Meleagri*) referendum. Expres-
 sus est locus, quod *Mansonem* non fugit, ex *Simonidis* Ep. LV. ὃς Χαρίτων πνεύοντα μέλη, πνεύοντα δ' Ἐρῶτων τὸν γλυκερὸν ἐς παιδῶν ἡμέραν ἡμέβεατο. Similiter de *Euripido* auctor Epigr. inter ἄλλων. DXXXV. ὠόμεν Ἀθήνην τὸν σοφίῃ Μουσῶν μεζήμενον χάριτα. — V. 7. Ad triplicem *Meleagri* patriam referenda verba. Cf. Epigr. Inc. DLXXII. Pro ὅλοι in Planud. et Vat. Cod. ὅλοι legi-
 tur. Laudat *Brodaeus* d. *Hieronimum* in Eu. Matth. c. X. Hebraeo Syroque sermone verbo *Salomlach* Graecorum χαῖρς exprimitur. Conf. *Tollium* in Fortuit. c. VI. p. 131. *Reinesius* in Epist. priore ad Vitum Vuolfium, subiecta τοῖς ἱεροσουλμαῖς linguae Punicae, ὅλοι legendum censet; cui obloquitur *Majus* in Obsf. fact. T. IV. p. 150. et ὅλοι corrigit. — Mox initio vers. sequ.

valdior et Planud. et Cod. Vat. legit. Auctor emendationis a Br. in contextu positae est Scaliger in Append. Operis de Emend. Temp. p. 32. Hanno ap. *Plantum* in Poen. V. 2. 41. poenice salutans *Haudoni* dicit; quod Meleager in αὐδονις mutavit, ut Graecae orationis analogiae magis accommodatum. *Scaligeri* sententiae subscribit *Huetius* in Not. p. 27.

CXXVII. Vat. Cod. p. 269. Planud. p. 208. St. 302. W. (*Manfo* nr. CXXVI. p. 54.) Inscriptio tumuli Meleagri. — V. 1. νᾶες τόρος. Vide Ep. II. et *T. Hemsterb.* ad *Lucian.* T. L. p. 87. — Ἀνθις. Vide disputata in *Meleagri* vita. *Scholias* ad h. l. ἐν Ἀσσυρίοις. ἐν τῷ ἐν Συρίοις. Γάλαρα γὰρ, ὡς φησι Στέφανος, ἔστι πέλις Σύριας, ἣτις καὶ Ἀντιόχεια καὶ Σελεύχεια καλεῖται. — V. 3. δ' εὖν Μούσαις. ille a *Musis* amicus; fere ut ap. *Theocr.* Eid. VII. 12. καὶ τιν' εἶδεν Ἑσθλὴν εὖν Μούσαισι Κυδωνίῳν εὐρεμεν ἄνδρα. *Martinus* autem in *Epist.* T. L. p. 187. junxit δ' εὖν Μούσαις εὐντροχέας. cum in juvenia una cum *Musis* cursisasse cum *Gratiis Menippeis*, i. e. perinde, ut *Menippum*, risui, salibus, jocos et festivitati studuisse; cui interpretationi etiam saveat *Epigr.* CXXVI. 3. 4. durior tamen exhibuit oratio. Fere iisdem verbis utitur *Opfopoens*. Dicit poeta, se in eodem cum *Menippo* cucarisse stadio, et quidem περὶτα quo *Menippum* nullum nec priorem nec praestantiorum imitatore invenisse significat. — Pro *Μενιπείας* in Planud. μὲν Ἰωνείας, in Cod. Vat. μὲν Ἰωνείας legitur. Veram lectionem multi viderunt. *Salmastius* ad *Solin.* p. 607. B. hunc nostrum locum confundit cum Ep. ἀδισσ. DLXXII. ubi in Cod. μαλῆταις χάρις legitur pro *μενιπείας*. De *Menippo* Cynico *Diog. Laert.* VI. 99. τὰ δὲ βιβλία αὐτοῦ πολλοῦ καταγέλατος γέμει, καὶ τι ἴσον τοῖς *Μελιόχου* τοῦ κατ' αὐτὸν γινουμένου. — V. 5. εἰ δὲ τόρος. Me, Syrum uatum, haec de me praedicare, miraris fortasse? quasi quidquam inseris, qua quis patria natu sit. Nonne omnes ejusdem mundi incolae sumus?

Argutius etiam *Zenodorus* T. II. p. 78. Εἰ δὲ πάντα φέ-
 νουσα, τίς δ' ὁ φθόνος; ἢ γὰρ ὁ Κλέμεας Κίωνος, ἡφ' οὗ γρηγοῦντες
 Ἑλλὰς ἔχει σιλωπᾶν. Nos omnes mundi, tanquam unius
 civitatis, esse cives dixit Socrates, secundum *Masonium*
 ap. Stob. XXXVIII. p. 234. 28. τί δ'; ἐδὴ κοινὴ πατρίς
 ἐνθρόνουσιν ἁπάντων ὁ κόσμος ἔστιν, ὥσπερ ἡξίου Σακελάτης.
 Similia collegit *Gatacker* ad M. Antonin. p. 298. sq. —
 V. 8. γῆτον. Planud. . . Sq. verf. Cod. Vat. περισβότον περὶ
 αἰκίου. — ἐς γῆρας. ut ap. *Leonid.* Tar. Ep. LXXI. καὶ ἐς
 βῆδ' ἡγῆρας ἱκόντο.

9. 38.] CXXVIII. Vat. Cod. p. 270. cum lem-
 mate: αἰνυματώδες καὶ ὅτι διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ παλαιῦ
Μελεάγρου αὐτὸν οὕτως ἐκπίπτειν εἰβόνη καὶ κάρκου δέρματι.
 Planud. p. 281. St. 406. W. (*Manso* nr. CXXVII.
 p. 54.) Auctor hujus carminis, quisquis ille fuerit,
Meleagro enim perperam tribui existimo, fingit, se in
 tumulo collocatam juvenis alati statuam videre; variis-
 que conjecturis frustra tentatis, tandem intelligit, *Mele-*
agri Calydonii esse statuam, eaque significari, *Melea-*
grum sophistam sub hoc tumulo esse conditum. Frigi-
 dum carmen, in quo manifesta est imitatio Ep. CXXIII.
 Nihil in eo, corruptelis olim impedito, viderunt *Bro-*
daeus et *Opfopocus*. — V. 1. εἰβόνη five αἰγύνη. Cyprio-
 rum vocem esse, qua ὄπλον δέματι παραπλήσειν indicabant,
 tradit *Scholias*. Apollon. Rhod. II. 99. et is, qui inter-
 polavit *Herodorum* L. V. p. 375. Ejusmodi hastam
Dianam gessisse, intelligitur ex *Ephippo* ap. Athen. XII.
 p. 537. E. Conf. *Wesseling*. ad *Diodor.* Sic. T. II.
 p. 279. 2. Pro εἰβόνη Cod. Vat. εἰβόνη. — V. 3.
 Quamvis alatus puer, Cupidinem tamen esse negat, cum
 absorum sit, amoris deum tumulo imponi. Ex hoc et-
 iam loco apparet, recte judicasse *Lessingium*, pueros ala-
 tos, qui in monumentis crebro conspiciuntur, temere
 pro Cupidinibus haberi, in Diss. *Wie die Alten den Tod*
gebildet? p. 11. — Nec magis Cronum esse. *χρόνον* ex-

habet edit. Flor. Aldina pr. et Aldi fil., et Ascensiana. κρένον est in Aldina sec. — τίθηται μέλη. de eo, qui aetatis flore gaudet. *Philippus* Ep. XX. δένδρεαι καὶ γυλοῖς αὐχάνοντες θαλάσσιον. *Archilochus* Ep. XXVII. θάλλεις ἀνυλὸν χρέον. — V. 7. ὁ γὰρ ὑπερθε. Vat. Cod. In ed. Flor. et tribus Aldinis ὑπερθε. in Ascens. γὰρ ἐννευθε. — Sq. versu Vat. Cod. ἐστὶ et in fine versus λέγος. Utrumque etiam Planudeae habent editt. quas vidi omnes. In priore versu probò lectionem Stephani: ὁ γὰρ ὑπέννευθε, ex *Opisopoci* emendatione. Nam in hac verborum structura μὲν non videtur necessarium. In pentametro autem elegans est et vera *Brasskii* lectio, cujus auctorem non indicavit Editor. — V. 9. Versuum ordo turbatus videtur. Priore enim loco dicendum erat, quale nomen et quis illa imagine significetur; deinde quid in statuæ attributis sit, quod ad virum significandum pertineat. Omnia, si fallor, melius cohaerebunt, versibus sic positis:

— εὐ δ', ὁ πτερύεις, τοῦνομα τοῦδε λέγει.
καὶ μὲν δὴ Μελέαγρον ὑμάννυμεν Οἰνέως υἱῷ
σύμβολα σημαίνει ταῦτα εὐετασίης
ἐν προβολῇ δ' ἡμφῆκας ἔχεις γέρας — —

Jam intelligo, sophistam hic jacere, ejusque nomen ab alato hoc juvene indicari. Certe enim ille venatoris habitus et apri exuviae Meleagrum hic sepultum esse produnt; Meleagro illi, Oenei filio, cognominem. Quod vero praeterea bastam tenet ancipitem, eum jocis seriisque acque aptum fuisse indicat. — At etiam in fingulis haeremus. Primum in hac interpretatione alati juvenis, minimè apparet, qua causa commotus quidve significans sculptor Meleagrum Calydonium alis instruxerit. Quod si poeta verum monumentum descripsit, de veritate interpretationis dubitare licet. Deinde incertissima est lectio ἐν προβολῇ, utpote ex conjectura profecta, nec illa valde probabili. In Cod. legitur ἄλλῃ αὐτῷ ἡμφ. in Planu-

Planudea autem ἀλλῶ. Quare non dubito, quin nostra lectio *Branchii* debeatur ingenio, Meleagrum sibi *projecta hasta* tingentis. Quid sit ἐν περιβολῇ εἶναι, nemo ignorat post ea, quae de hac locutione disputavit *Rubukem*. In Ep. crit. p. 70. Sed vides, quam longe haec lectio ablit a vulgatae ductibus. In scriptura codicis ἀλλῶ αὐτῷ ἀμφήκες, haec latere dixeris :

ἢ λαὶὰ δ' ἀμφήκες ἔχει γέρας — —

five:

ἐν λαίῳ δ' — — —

Laeva manu hastam tener. Erunt fortasse, quos hasta in laeva manu offendat; nec immerito. Reperio tamen in Gemmis *Leonardi Agostini* nr. 108. *Ganymedem*, nr. 130. *Minervam*, nr. 165. *militem*; omnes hastam laeva tenentes; sed hoc fortasse sculptoris errore; certe autem *Meleagri* statua in Museo Pio-Clementino olim nitebatur hasta, quam laeva gerebat. Vide doctissimum *Visconti* Tom. II. p. 67. — ἐς γέλατα καὶ σπενδῶν, ut *anceps* nimirum. Hoc ad *Meleagri χάριτας*, quibus *Mennippum* Cynicum imitatus est, referri debere, nemo dubitabit. — Quo sensu accipienda sint verba μέτρον ἔρποντο γέρας, non dixerim; de *versibus argumens amatoris* accipere contextus vetat. — Ultimum distichon expressum ex Ep. CXXVI. 3. 4.

CXXIX. Vat. Cod. p. 607. Integrum primus edidit *Reiskius* in Not. Poët. p. 244. Primum distichon laudat *Albersi* ad *Hesych.* in ἔρποι. Vers. 3. 4. et partem 5ti *Dorvill.* in Vanno crit. p. 155. (*Manfio* nr. CXXVIII. p. 55.) Tenet hoc carmen locum coronidis, in fine Anthologiae a *Meleagro* consarcinatae ponendae. Ipsa coronis loquens inducitur, poetae mentem declarans. Paulo obscurius carmen, propter corruptelas, quibus inquinatum est; non tamen, si quid video, indignum *Meleagri* elegantia, ut censuit *Beckius*

in Comin. de Interp. Vet. Scr. p. LIII. — V. 1. *καμπτήρ*. Ducta metaphora ab iis, qui currendo cestant; nam *καμπτήρ* extremum stadium. *Julius Pollux* III. 147. *περὶ δὲ δάμπτουσι, νόσον καὶ καμπτήρ*. Graeca voce usus est inter Latinos *Pacuvius* ap. Nonium p. 64. *Exirenum intra campiterem ipsum jam praegreditur Parthenopaeum*. Solent poetae laboris finem per metam significare, ut *Manesbo* VI. 738. *αὐτὰρ νικτήν ἔλκων περὶ νόσον κοῖδ' ἄν*. Ad quem locum similia collegit *Dorville* ad *Charit.* p. 788. Cf. *Broukh.* ad *Propert.* IV. 2. 58. — V. 2. *ἐκκοῦρος* — *εἰλισιν*. Vat. Cod. Docēte *Alberto* l. c. *Guyetus* (live potius *Salmasius*) ad hunc locum notaverat haec: *ἢ ἂν* jurata custos? *an vero potius* ἔρκος καὶ εὐρος, i. e. ἔρκος ἢ καὶ φύλαξ. *vel* ἔρκος καὶ ἔρος. *seprum et finis?* *Reiskius* *εἰκοῦρος* coniecit. Fortasse nihil mutandum erat; ab *ἔργῳ* descendit *ἐρκάνη*, *ἐρκμον*, *ἔρκος*; quae, ut ejusdem sunt originis, ita eadem significatione gaudent. Postremum nititur auctoritate *Hesychii* *ἔρκος. δασμοί. ἐξεργῶτες*. Quare *ἐκκοῦρος* proprie de carceris custode, tum de custode simpliciter videtur fuisse usurpatum. — V. 3. Codicis lectionem *εἰς ἑνα μὲχθον* quis in *ἄμοργμον* mutaverit, igitur. Dubitare licet, an graecum sit vocabulum *ἄμοργμος*; quo nec veterum quisquam, quorum quidem opera ad nos pervenerunt, usus est, quodque nemo Grammaticorum commemoravit. Ab *ἀμέργασθαι* descendit *ἄμοργμα*, quod *ἐύλαγμα*, *ἄρτομα* interpretatur *Hesychius*. Apud eundem est *μέργος, φεργμέος*. His omisiss, quae aliquando melius restitutum iri spero, hoc mihi tamen intelligere videor, pro *ὑμνοδῶταν*, accentu mutato, *ὑμνοδῶτῶν* legendum esse, τὸν ἐκ πάντων ὑμνοδῶτῶν ἀθροισμένον live μὲχθον, live ἄμοργμον, opus ex omnibus poetis collectum, et ἐκλιζόμενον τῇδε βύβλῳ, hoc libro, his membranarum, jam ad umbilicum perductis, contineri. — V. 6. *ἐνδισιν ἀμπόξεα* apogr. Lips. Mox *Reiskius* *μενεσπῆλων* correxit, vulgare dicendi genus exquisitiori locutioni substituens. — Sq. versu Cod. Vat.

δρακοντελοεισαντωντοίς habet; quod *Reiskius* in δρακοντελοει
ἀνὰ νότοις mutavit, sensu impedito. De νότοις etiam
Salmasius cogitavit, qui in Exercit. Plin. p. 275. D.
hunc versum respexit, ubi graecum quendam poetam
δρακοντελοει ἀνὰ νότοις scripsisse ait. Valde hic locus in-
terpretes exercuit. Videamus singula. Primum coro-
nis se ipsa describens, οὐλα θυὰ καμψθεῖσα, inquit, ἰδρυ-
μαι γ. ε. quae verba *Beckius* l. c. de coronide *prorsus*
(θλας) *incurvata*, accipit; jam vero coronidem in fine
libri valde incurvari; *ultimam* igitur significari *coroni-*
dem. Minus recte. οὐλα καμψθεῖσα est *leniter inflexa*.
οὐλον ποτὶ μὲν τὸ μαλ' ἀνδρὶ καὶ ἀπ' ἀνδρὶ. *Hesych.* τὸ καμπῆς
ἔχον. *Schol. Theocr.* VII. 68. Hoc non fugit *Wakefieldium* in *Silv. crit.* T. II. p. 118. qui in reliquis arguta-
tur. — Deinde nihili est *Brunchii* lesio δρακοντελοει
κώτοις, quae *Manfonem* induxit, ut de illustri illo Homeri
codice cogitaret, quem draconis intestino aureis literis
conscriptum narrat *Zonaras* *Annal.* L. XIV. 2. p. 41.
Codicis Palatini scripturam, δρακοντελοεισαντωντοίς, rimanti-
bus, probabilis videbitur emendatio nostra:

— — δρακοντελοει ἴσα νότοις.

molliter inflexa, ad similitudinem tergi draconis. Quod
verum esse, sciunt, qui coronidem noverunt, cujus
figura haec est . Adverbii ἴσα, hoc modo positi,
exempla vide ap. *Bergler.* ad *Alciph.* L. I. p. 55. —
Tandem εἰμαθία dictum pro opere εἰμαθίας pleno, in
cujus fine, τέμναι, coronis collocata.

ARCHILOCHI PARII FRAGMENTA.

¶. 40.] I. Servavit *Stobaeus* in *Floril.* CXXIII.
p. 615. *Gesn.* 512. *Grot.* *Brunchius* *Grotii* lectiones
exhibuit. Est pars Elegiae de calamitate nescio qua

patienter ferenda. Si verum est, quod *Schneiderus* suspicatus est, fragm. VII. ejusdem Elegiae particulam esse, agitur de sororis marito, qui in undis perierat. *Periclem* alloquitur, eundem, de quo accipiendus est locus *Asbenaci* L. 1. p. 7. F. ὅτι περὶ Περικλέους φησὶν Ἀρχιλόχος ὁ Πάριος ποιητής, ὡς ἀκλήτῳ ἐπισπαιόντες εἰς τὰ σωματῶνα Μυκονίων δίκην. Hunc *Periclem*, quo *Archilochus*, cum hanc Elegiam scriberet, familiariter usus esse videtur, postea adversarium expertus est, ut apparet ex *Aristide* Or. T. 3. p. 437. ed. Cant. quem locum *Schneidero* debeo; nec in tantis veterum rerump. procellis et tempestatibus, ejusmodi animorum commutationem quisquam mirabitur. Odii et inimicitiarum in *Periclem* vestigia sunt in his *Archilochi* versibus ap. *Asben.* p. 8. A. quos numeris suis sic restituo:

καλλὸν δὲ πίνων καὶ χαλκίητον μέθυστος
 οὐ τίμειν εἰσινέγκας οὐδὲν, οὔτε κληθεῖς,
 ἀπεισπέπαικας, οἷα δὲ φίλος, ἀλλὰ σε γαστήρ
 νῶν τε καὶ φρένας παρήγαγ' ἐς ἀναιδείην.

Pro ἀπεισπέπαικας, quod genuinum esse arguunt verba *Asbenaci* supra posita, in contextum venit glosserna ἡλθες, languidum verbum, quod metrum jugulat. Cf. *Aristoph.* Plut. 805. *Sophocl.* Oedip. T. 1275. — In fragmento nostro v. 1. vulgo ἀστῶν quod *Grosius* sensu postulante in αὐτῶν mutavit. Nihil fere frequentius horum vocabulorum permutatione. Vid. *Pierfon.* Verisim. p. 37. sq. — V. 2. Corruptam lectionem, μεμψόμενος — οὔτε πόλις, egregie emendavit *Scaliger*, cujus correctiones *Grosius* recepit. Eidem debetur v. 4. ἔκλασεν pro ἔκλασεν, sive ἔκλαυνε, quod in marg. notatur. κῦμα quamvis sensu figurato de magna quadam calamitate accipi posset; (quo sensu usurpatum κῦμα cum similibus illustravit *Rittersb.* ad Oppian. Hal. IV. 195. *Klotz.* ad Tyrt. p. 85.) hoc tamen loco melius proprie accipies. τείων, tam probes,

nobisque cum amicitiae, tum necessitudinis vinculis junctos viros. — οἰδαίλους ex marg. in textu posuit *Grotius* pro οἰδαίλους. *Cor tumidum*, οἰδαίλον, irati, tristes, superbi, cupidi habere dicuntur. *Homer.* Il. i. 642. ἀλλὰ μοι οἰδάνετα κεαῖν χόλῳ. Cf. *Triller.* Obff. p. 4. *Apollon. Rhod.* I. 477. ἢ ται εἰς ἄτην ζυρὸν μέθῃ θαρσαλέον κῆρ οἰδάναι ἐν στήθεσσι. De dolore et rebus ingratis. *Herodot.* VII. p. 529. ὁ θυμὸς χρηστὸς ἀκούσας, τέρψιος ἐμπιπλεῖ τὸ σῶμα· ὑπαναγία δὲ τούτοις ἀκούσας, ἐνοιδεῖ. Similis est metaphora in his *Aristoph.* *Acharn.* 525. οἱ μαχηταῖς ἐδόναις παφιστεγγυμένοι. — V. 6. τλημοσύνην φάρμακον. Hunc locum, quod *Schneiderus* monuit, expressit *Philost.* Vit. Apollon. VII. 26. p. 306. ἐθυμωθέντας τὸν τοῦ Ἀρχιλόχου τοῦ Παρίου λόγον, ὅς τῃν ἐπὶ τοῖς λυπηραῖς κριτερίῳ τλημοσύνην καλῶν, θεῶν αὐτῇν φησιν εὖρημα, ἀναφῆρται τῶν σχετλίων τούτων. Quae sequuntur, quamvis poetici coloribus nitentia, non tamen *Archilochi*, sed *Apol- lonii* verba sunt. Hunc locum in animo habuisse videtur etiam *Horatius* I. Carm. XXIV. 19. *Durum: sed levis sit patientia, Quicquid corrigere est nefas.* *Phileas* apud *Stobaeum* CXXI. p. 524. χρόνος — ὅς ἐκ διδῶς ἄλγος πίσσει· ἔλλαχε καὶ πειθέων φάρμακα μόνος ἔχει. Quod ille patientiae, *Phileas* tempori tribuit, id rationi acceptum ferri ait *Plutarch.* T. II. p. 103. F. κρείτιστον πρὸς ἐλπίαν φάρμακον ὁ χρόνος. — V. 7. ἄλλοτε. Obscurius haec sunt dicta. Grammaticae leges τῶδε jubent referri ad φάρμακον, sed sensu invito et repugnante. Ex superioribus igitur κῶμα repetendum est. *Sinistra fortuna modo hunc, modo illum occupas. Nunc quidem in nos redundavis, mox ad alios conversetur.* Sententia est, ut ap. *Aeschyl.* in *Prometh.* 275. ταῦτά τοι πλανημένη πρὸς ἄλλοι' ἄλλον κη- μὴν προσζήνει. — V. 9. Vulgo ἐτάρευε, quod *Gesnerus* correxit. — Mox jungit: ταῦτε τάχιστα ἐκπνεύμενοι πνέ- θος. *Animum inducite, ut muliebrem lucem quam celer- rime fugetis.* Jungitur verbum ταῖναι et ταμῆν parti-

cipio; ut ap. *Hom.* Od. α 161. αὐτὰρ δ' τῆς μὲν ἐπέλμα
ἐνὶ μεγάρεσσιν εἴσι βαλλόμενος καὶ θυσιόμενος. *Simonides*
CIV. 13. Ψυχὴ τῶν ἀγαθῶν τλήθι χαριζόμενος. De verbo
τλήμι, de re dura et difficili usurpato, vide *Gasack.* in
Misc. Adv. II. 9. p. 318.

II. Habetur ap. *Athen.* XIV. p. 627. C. Ἀρχιλόχος
εὖν ἀγαθὸς ἂν ποιητὴς, πρῶτον ἐκπαύσας τὸ δόνασθαι μετέχειν
τῶν πολιτικῶν λόγων· δεύτερον δὲ ἐμνήσθη τῶν περὶ τὴν ποιη-
τικὴν ὑπερχόντων αὐτῷ, λέγων· εἰμὶ — — Apud *Plutarch.*
in Vit. Phocionis c. VII. legitur: ἡμιότερον, Θερσάνων μὲν
ἔ. Θεῶ καὶ Μ. ἑρσάνων. *Demetrius* in Or. de Virt. reg. XV.
p. 185. B. ἀλλὰ προκαλεῖται μὲν ἄνθρωπος, εἰ μὴ ἀέληθα βουκολό-
μενος, ἡμιότερον, ἔ. μὲν ἔ. Θεῶ καὶ Μουσῶν ἑρσάνων d. i. Hos
versus suos fecisse dicitur Spartanus quidam, Hadriani
Imper. jaclantiam irridens. *Anthol. Planud.* p. 145.
Wech.:

Εἰμὶ μὲν εὐδοκῆκος Ἐκκαλίου πολέμιστής,
εἰμὶ δὲ καὶ Θερσάνων Ἐλικεῖον Ἀπέλλανος.

Μουσῶν Θερσάνων Archilochus vocabatur ab oraculo; quod
laudat *Galen.* T. IV. p. 1. Vide *Wyttenb.* ad *Plutarch.*
de S. N. V. p. 81.

III Prius distichon servavit *Aristophanes* in *Pac.*
1298. sqq.:

Παι. Ἀσπίδι μὲν Σαίῳ τις ἀγέλλεται, ἣν παρὲς Θάμνη
ἔνθες ἡμῶν κἀλλίπον οὐκ ἔδιδων.

Τρ. Εἰπέ μοι, ὦ πόσθων, εἰς τὸν σπαντοῦ πατὴρ ᾔδει;

Παι. Ψυχὴν δ' ἐξέφρασα — Τρ. Κατ' ἑσυχνάς γε τοκέων.

Schol. δ' Ἀρχιλόχος ἐξήλθεν εἰς πόλειον ἐν τῇ πρὸς Σαίους μάχῃ.
ἔστι δὲ Ἰθὺς Θερσῆκος καὶ φοβηθεὶς ἔφυγε βίβας αὐτοῦ τὰ ὄπλα.
Plutarchus T. II. p. 239. B. Ἀρχιλόχον τὸν ποιητὴν ἐν Λα-
κεδαίμονι γενόμενον, αὐτῆς ὥρας ἰδίαν, ὡς ἐπὶ τὴν νῆσαν αὐτὸν
καποικίοντα, ὡς κρεῖττον ἔστιν ἀποβαλεῖν τὰ ὄπλα, ἢ ἀποθανεῖν.
Deinde profert prius distichon, et posterioris fragmen-

tum: — *ἡδὴ δὲ ἐστὶν ἡδὴ καὶ ἀποκαταστάσει.*
His locis inter se comparatis *Olcarius* ad *Philosfr.* Vit.
Apoll. II. 7. p. 55. duæ hæc disticha ita cōcinnavit;
ut v. 3. scriberet: —

ἡδὴ δὲ ἐστὶν ἡδὴ καὶ ἀποκαταστάσει.

quod ante eum fecerat *Muretus* in Var. Lect. IX. 2.
p. 201. Aliud supplementum offert *Sextus Empiricus*
Pyrrhon. Hypot. III. 24. p. 181. qui sic habet: *ἡδὴ δὲ*
ἐστὶν ἡδὴ καὶ ἀποκαταστάσει. Quod *Br.* recepit. — Prius
distichon his laudavit *Strabo* L. X. p. 702. B. —

Alf. p. 827. A. — Ubique ad eum perperam posito *ἡδὴ*
quod in *ἡδὴ* mutavit *Brunckius*. Vox in singulari pa-
sum usurpata: plurali *ἡδὴ* nihil ap. poetas frequentius.
Idem ante *Br.* viderat *Reiskius* in Anth. nr. 421. p. 23. —

V. 1. Codd. *Strabonis* p̄stare loco *ἡδὴ*, altero *πρὸ*
ἡδὴ habent. — De Sais, quos primos et antiquissimos
Samothraciae incolae fuisse ait *Strabo*, Pelasgae originis
populo, docte disputavit *Gasterer* in Comm. Soc. reg. Gott.
de Herodoti et Thucyd. Thracia, Part. ult. p. 57. sqq. —

V. 2. *ἡδὴ δὲ* *Eustath.* ad Dionys. Perlegr. v. 533. per
ἡδὴ δὲ interpretatur, ubi scribit: *ὃ (ἡδὴ) ἡδὴ καὶ*
καὶ ἡδὴ καὶ, ἡδὴ καὶ ἡδὴ καὶ τὴν αὐτὴν ἡδὴ ἐν τῇ
φύγῃ πολλοὺς ἡδὴ πρὸ αὐτοῦ. — V. 4. *ἡδὴ δὲ* *ἡδὴ*
legit; quæ lectio fortasse nūtur verbis *Philosfrati* Vita

Apoll. p. 55. *καὶ τοὶ ἡδὴ καὶ ἡδὴ καὶ ἡδὴ καὶ ἡδὴ καὶ ἡδὴ*
ἐν τῇ ἡδὴ καὶ καὶ ἡδὴ καὶ ἡδὴ καὶ ἡδὴ καὶ ἡδὴ καὶ ἡδὴ
Nec aliter hunc versiculom laudat *Schiffers* ad Aelian.

V. H. X. 13. — Ceterum *Horatio* obversabatur hoc
Archilochi carmen, cum se *ἡδὴ δὲ* fateretur L. II. Od.
VII. 9. *Tecum Philippos et celerem fugam sensi, Relicta*
non bene parmula. Nec tamen *Archilochi* tantum, sed

Alcaei quoque exemplo *Venusinus* sese rueri poterat, ut
constat ex *Herodoro* L. V. p. 425. De confessione igna-
viae ap. *Horatium* quid iudicandum sit, acute docuit
Lessingius in *Vermischten Schriften* T. III. p. 68. sqq.

¶ 41.] IV. Exstat ap. *Plutarchum* in vit. *Thest.* c. 5. ubi de Abantibus, antiquis Euboeae incolis, agents, εἰ δὲ Ἀβάντες, inquit, ἐκείνους πρῶτοι τὸν τρόπον ταύτων — ὄντες πολεμικοὶ καὶ ἀγχιμαχοί, καὶ μάλιστα δὲ πάντων εἰς χεῖρας ἀθροῖσθαι τοῖς ἑναντίοις μαμαθικότες, ὡς μαγιστρεῖ καὶ Ἀρχιλόχος ἐν τούτοις· οὐ τοι Faciunt huc inprimis observata *Strabonis* L. X. p. 448. sq. de Euboeae incolis, quos pugna stataria excelluisse docet ex *Homeri* Il. B. 542. τῷ δ' ἄρ' Ἀβάντες ἴκοντο θεοὶ ὅππῃ καί μιν ἔκρινε, Ἀλχημάς, μαμαθὺς ἐρεκτῆσι μάλῃσι. Adde *Eustathium* ad Il. p. 213. — V. 4. Vulgo δαίμονες, quod est glossema formae rarioris δαίμονες, quam *Bryantius* in Codd. invenit. *Schol. Homer.* Il. A. 222. δαίμονας καλεῖ τοὺς θεοὺς ἥτοι δαίμονες ἐμπροσθε γὰρ καὶ ἴδρις πάντων αὐτοὶ εἰσιν. *Hesych.* δαίμων. δαίμων. Ejusdem originis et significationis est αἶμων, quo *Homerus* utitur Il. E. 49. αἶμονα θύρας. ἐπιστήμῃσι κρηνηστικῆς. *Schol.*

V. *Asbencus* L. XI. p. 483. D. de cothone agents, quo poculi genere Lacedaemonii utebantur: μνημονεύει αὐτοῦ καὶ Ἀρχιλόχος ἐν ἐλεγείαις, ὡς ποτηρίον. ἀλλὰ — — — Erat hoc poculum ἐπιτηδεύστατον εἰς στρατείαν καὶ εὐφορέωντον, quae *Crisiae* verba sunt ex Rep. Laced. ap. *Asben.* l. c. p. 483. B. Vide Intpp. *Hesychii*, qui μνημονεύοντες explicat, unde enata palmaria emendatio *Polemonis* in Epist. ad Roeverum p. XXVI. Ab hac voce derivatum verbum καθύστεσι (μεθύσει) ap. *Aristoph.* in Pace 1094. — V. I. ἀλλὰ γὰρ σὺν κ. *Asben.* In elegia, unde haec sumpta, herum his verbis puerum allocutum esse suspicor. — πάντ' ἄφαλκ' αὖθις. Hic dies corsicem adstrictum pice dimovebis amphorae. *Horas.* III. Od. VIII. 9. τρεῖς δὲ πένθην ἀπὸ λυγρῆς κρατὶς ἀλκυονος. *Theocrit.* VII. 147. κάδος apud Iones κεράμιον significabat. *Asben.* XI. p. 473. B. Vide *Fischer.* ad *Anacr.* p. 347. — V. 3. ἐπὶ τρυγῆς. Posi faece tenuis cadis. *Horas.* III. Od. 15. 16. Diffugiunt cadis cum faece siccatis amici. Id. I. Od. 35. 27. *Theo.*

cris. VII. 70. καὶ πλοῦσι μαλακῶς — αὐταῖσιν κολλήσσει
καὶ ἐς τρέψα χεῖλος ἐρείδων.

VI. Plutarch. de Aud. Poët. T. II. p. 23. B. ἔταν
δὲ (δ' Ἀρχιλοχος) τὸν ἄνδρα τῆς ἀδελφῆς ἠφανεσμένον ἐν τῷ θα-
λάτῃ καὶ μὴ τυχόντα νομίμου ταφῆς, λέγει, θρηῖαν, μετρώτε-
ρον ἂν τὴν συμφορὰν ἐνεργεῖν· Εἰ κείνου — — — *Pro ἀμφεπο-*
λῳῇ apud Plutarchum, etiam in edit. Wyssenbach. ἀμφε-
ποιήθῃ legitur. Dubito, an idonea fuerit causa vulga-
tæ immutandæ. Ceterum hi versus ad eandem elegiam
referendi videntur, unde Fr. I. et VII. ducta sunt.

VII. Plutarch. l. c. T. II. p. 33. A. B. Πάλιν δ' Ἀρχι-
λοχος οὐκ ἐκινεῖται λυπούμενος μὲν ἐπὶ τῷ ἄνδρὶ τῆς ἀδελφῆς
διεφθαρμένῃ κατὰ θάλασσαν, οἷον δὲ καὶ παιδιᾷ πρὸς τὴν λῃπνὴν
μάχασθαι διανοούμενος. Αἰτίαν μάλιστα λόγον εἰχουσαν εἴηκεν·
οὔτε γὰρ Εἰ γὰρ ἐκεῖνος οὐδὲν ἐνέμιζεν ποιήσιν κά-
κιον τετραπλῆς καὶ θαλάσας ἐθέλων, πῶς ἡμῖν τὰ παθήματα χεῖρον
εἴη φιλοσοφεῖν; Haud scio, an Archilochus in mente ha-
buerit dictum Ulyssis ap. Homer. II. τ. 225. γαστέρι δ'
οὕτως ἔστι νέκυν περὶ θῆσαι Ἀχαιοῖς.

VIII. Cod. Vat. p. 165. Reisk. Anth. p. 12.
nr. 422.

IX. Majorem partem hujus Epigr. laudat Dio Chry-
sof. p. 399. (Tom. II. p. 8. 15. ed. Reisk.) Ὁ δὲ Ἀρχιλο-
χος περὶ στρατηγοῦ λέγων, οὕτω φησὶ· Οὐ φίλον μέγαν στρα-
τηγὸν οὐδὲ διασκευαγμένον α. β. γ. δ. ε. ὕ. Ἀλλὰ μοι, φησὶν, εἴη
βαρὺς β. β. κ. ι. δ. Galenus Opp. T. V. p. 618. et p. 630.
ed. Basil. nonnulla addit, alia omittit: οὐ φ. μ. σ. οὐδὲ
διασκευαγμένον, ἀλλ' ἔς μοι, φησὶ, μακρὸς εἴη καὶ περὶ κνήμας
ἰδεῖν. ῥοινοῦς ἀσφαλῆς βερβηδῶς· κατὰ πλῆκος. Quæ
Galenus hic habet, περὶ κνήμας ἰδεῖν, tanquam Archilochæa
profert Schol. Theocr. Eid. IV. 49. ῥοινοῦν. τὸ κνήμας
'Ἀρχιλοχος' ἀλλὰ μοι ῥοινοῦς τις εἴη κατὰ κνήμας ἰδεῖν. His
locis inter se comparatis, Br. totum hunc locum ἐξ
concinnandum existimabat:

Οὐ φίλῳ μέγαν στρατηγόν,
 οὐδὲ διαπεπλεγμένον,
 οὐδὲ βοστρεχοῖσι γαῦρον,
 οὐδ' ὑπεξυμμένον.
 ἀλλὰ μικρὸς τις εἴη,
 καὶ περὶ κνήμας ἰδίῳ
 βαιβός, ἀσφαλὲς βρογχῶς
 ποσσὶ, καρδίᾳ τε πλῆναι,
 καὶ ἀπνοήμασι δασύρῃ.

Hic in plerisque lectores *Brückio* assensum non negabunt; in versuum autem descriptiqne errasse videtur. Sunt enim tetrametri, facili opera restituendi in hunc modum:

Οὐ φίλῳ μέγαν στρατηγόν, οὐδὲ διαπεπλεγμένον,
 οὐδὲ βοστρεχοῖσι γαῦρον, οὐδ' ὑπεξυμμένον.
 ἀλλὰ μοι μικρὸς τις εἴη, καὶ περὶ κνήμας ἰδίῳ
 βαιβός, ἀσφαλὲς βρογχῶς ποσσὶ, καρδίᾳ; πλῆναι.

V. 1. in φίλῳ est synizesis, si forte dactylum in impari sede ferendum neges. In tetrametros hos versus dispescuit etiam *Valckenar.* in *Diatr.* p. 253. B. et ante eum *D. Heinſius* in *Leſſt. Theocrit.* c. VIII. p. 323. qui adſcivit pravam *Galenī* leſſionem διαπεπλεγμένον. Verum reſtituit *T. Heuſterb.* ad *Heſych.* v. διαπεπλεγθαι T. I. p. 959. De eo, qui inter eundem pedes alte tollit, et, veluti ſaltans, rhythmicè incedit. *Homer.* Od. ζ. 318. αἰ δ' αὖ μὲν τρώων, αὖ δ' ἐπλίσσοντο πόδιεσσιν. *Euſtaſi.* p. 266. Ἰνποκράτης δὲ, φασὶ, πλέγμα λέγει τὸ μεταξὺ τῶν μηρῶν διάστημα. ὁρῶν καὶ τὸ περιπεπλεγθαι τὸ περιπλέκειν τοὺς πόδας. Quaedam de hoc verbo dedit *Arnald* in *Ani-madv.* p. 68. et in *Leſſt. Gr.* p. 40. — ¶ 42.] V. 3. βοστρεχοῖσι γαῦρον. Qualem idem poëta διαβεροστρυμμένον vocavit, teſte *Polluce* L. II. 27. Menelaum flavis cinēin- nis ſuperbientem facit *Eūripides* in *Oreſte* 1532. Ἰων- ξανθοῦς ἐπ' ὅμην βοστρεχοῖσι γαυρομένον. *Dionysum* in *Bac-*

chis 235. ξανθοῖσι βοστράχεισιν ὕψιστος κέρως. — βαιβός, quod Br. ex *Dione* assumpsit, idem est quod βαιβός. Vide Intpp. *Hesychii* γ. et *Eustath.* ad *Il.* p. 878. 37. Notandum locum respexisse videtur, ut Br. animadvertit, *Pollux* p. 247. βαιβός δὲ καλεῖται, οἷς καμπύλα εἰς τὸ εἶδεν τὰ ἐκείνη· βλαπτοὺς δὲ, οἷς ἀπὸ τῶν γυνάτων εἰς τὸ εἶναι ἀπὸ στραπτῶν· καὶ τὸ μὲν Ἀρχιλόχος, τὸ δὲ Χειρόων λέγει. Hunc versum attigit *Salmas.* ad *Solin.* p. 663. G. ubi βαιβός veram lectionem esse iudicat. Vir fortis *Archilochi*, pedibus nonnihil incurvatis firmiter nixus, observabatur fortasse *Herodi Astico* ap. *Philostr.* in *Vit. Soph. L. II.* p. 552. in descriptione juvenis illius, qui *Herodis Hercules* appellabatur: καὶ κνήμην μικρὸν εἰς τὰ εἶναι κυρτωμένην (tibiis nonnihil incurvatis, i. e. βαιβός οὖν) καὶ παρέχοντα τῇ βίᾳ τὸ εἶναι βεβηκέναι. — δασὺς ἐπινεήμασι, corde pilis obducto et hirsuto, quod fortibus viris contingere arbitrabantur veteres. Nota sunt, quae de *Aristomene Messenio* narrat *Plin.* H. N. XI. 70. p. 626. et *Valer. Max.* L. I. 8. Si tamen vera est verborum Homericorum in *Il.* β. 850. Πυλαίμενος λάσιον κῆρ, quae *Archilochi* observata esse nullus dubito, interpretatio ap. *Eustath.* ad *Il.* p. 273. II. ψυχὴ πυκνὴ τοῖς νηήμασι, nostra quoque verba in hunc sensum accipi debent.

X. Sine auctoris nomine leguntur ap. *Plutarch.* de *Animi Tranq.* T. II. p. 470. B. *Archilochi* vindicantur ab *Aristotele* *Rhet.* III. 17. qui priora verba excitat. Ex eodem scriptore apparet, ductos esse hos versus ex carmine jambico, in quo poeta χάριν τὸν τάκτον loquentem fecerat, eosque illius carminis initium fuisse. Primum versum respexit auctor glossematis ap. *Herodot.* I. 12. p. 7. ubi vide *Wesseling.* eumque expressit auctor carminis inter *Anacreontea* *Od.* XV. Ὅ μοι μέλαι γόγυς τοῦ Σαρδίων ἄνακτος. Celeberrimae inter Graecos erant *Gygae* divitiae, cuius munificentiam experti erant *Apollinis Pythii* sacerdotes. Cf. *Herodot.* I. c. et qui fere ca-

dem ex *Phania Eresio* et *Theopompo* narrat *Asben*. VI. p. 231. E. Hinc Gyges et Croesus passim junguntur, docente *Schradero* L. II. Em. VI. p. 130. *Burm.* ad *Propert.* II. 20. 23. — V. 3. Verba μεγάλης οὐκ ἐστὶ τυραννίδος laudat *Schol. Aeschyl.* in *Prom.* 224. ubi nomen τυραννίδος antiquissimis temporibus ignotum fuisse docet. *Hippias* Sophistae hanc observationem debere, apparet ex argumento *Oedipi Tyranni*: ἴδιον δὲ τι περὶνθῆσαι οὐ μὲν Ὀμηρον ποιῆται, τοῦτε περὶ τῶν Τραινῶν βασιλεῖς τυράντους προσηγορεύοντες, ὅψι ποτε τοῦδε τοῦ ἐνέματος εἰς τοὺς Ἕλληνας διηλοθῆντες, κατὰ τοὺς Ἀρχιλόχου χρόνους, καθάπερ Ἰσπίας δ' σοφιστὴς φησιν.

XI. Sine auctoris nomine hos versus profert *Stobaeus* in *Ecl. phys.* I. Tit. III. p. 38. ed. *Heeren*, qui eos ex *Theonis* *Progymn.* p. 8. ed. *Heins.* *Archilochus* vindicavit. Eidem tribuit *Diog. Laert.* IX. 71. p. 585. ubi νούς legitur pro θυμῷ, ut etiam *Suidas* legisse videtur v. πυλῶνιοι. ubi *Archilochum* scepticis annumerandum censet propter hunc versum: τοὺς ἀνθρώπους νούς γίνεται θυμῷ, θυμὸν καὶς ἡμέραν ἔχει. Ad quem locum *Kusterus* primum versum sic constituit, ut ap. *Br.* legitur, melius quam *Menagius*, qui ad trochaici metri rationem non attendens, legit: τοῖς ἀνθρώποις (sic vulgo ap. *Diog.*, *Suid.* et in *Codd. Stobaei*) νούς, ὃ γὰρ καὶ λατρίων —. Etiam *Garckerus* erravit, qui in *Adv. Misc.* posth. c. X. p. 518. E. hos versus in senarios mutat. Ceterum in his et sequi versu tanta est sententiae similitudo, ut tres hos versus jungendos esse suspiceris. Confirmat hanc suspensionem *Sextus Empiricus* *adv. Mathem.* L. VII. p. 398. καὶ Ἀρχιλόχος φησι τοὺς ἀνθρώπους νοεῖντα φρεσὶν, θυμὸν καὶς ἡμέραν ἔχει. Ad verbum autem expressi sunt *Archilochi* versus ex *Homer.* *Od.* XVIII. 135.:

τοὺς γὰρ νόες εἶναι ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
οἷον δὲ ἡμᾶς ἄγει· πάντες ἀνδρῶν τε θύων τε.

Quae Cicero vertit ap. *August.* de Civit. Dei V. 8. *Sunt hominum menses, quali pater ipse deorum Jupiter aedificas lustrabat lampade terras.* Similia collegit *Clarke* ad *Homor.* I. c. et *Gasacker.* qui *Euripidem* laudat in *Suppl.* 734. sqq. — Pro *ἐκείν* *Heeren* *ἐκείν* dedit.

XII. Auctor *Eryxiae* in *Opp. Platonis* p. 397. B. (Tom. X. p. 255. ed. Bip.) ἔχει δὲ καὶ τὰλλα πράγματα αὐτῷ πάντα· ὅποιοι γὰρ ἂν τινες ᾤσιν οἱ χρωμένοι, τοιαῦτα καὶ τὰ πράγματα αὐτοῖς ἀνάγκη εἶναι. Καλῶς δ', εἴη, δεκτὶ μοι καὶ τὸ τοῦ Ἀρχιλόχου πικροῦσθαι·

καὶ φρονεῖσι τοῖα, ἐκείνοις ἐκκυρῶσιν ἔργμασι.

Apud *Stobaeum*, qui hunc locum ex *Eryxia* profert in *Flor. Tit.* XCII. p. 512. 51. etiam vitiosius legitur: καὶ φρονεῖσι τοὶ ἄνθρωποι οἷς ἐκκυρῶσιν ἔργμασι· ubi tamen verae lectionis vestigia facile agnoscis. *Valchenarius* ad *Herodot.* II. p. 141. 98. haec sic refingenda censet:

καὶ φρονεῖσι τοὶ ἄνθρωποι ἐκκυρῶσιν ἔργματα.

i. e. καὶ τοῖς αἰσὶ τὰ ἔργματα, ἐκείνοις φρονεῖσι ἐκκυρῶσιν. Rerum natura secundum hominum, in quos incidunt, mores mutatur. Paulo durior verborum structura; sed sensus plane is est, quem *Aeschinus* contextus flagitat, et quem desiderabat *Clericus* in not. ad *Aeschin.* p. 47.

XIII. Leguntur hi versus ap. *Heraclidem Pont.* de Alleg. *Homer.* C. IV. p. 12. ed. *Schow.* καθάπερ Ἀρχιλόχος ἐν τοῖς Θερμικοῖς ὑπολημμένος δαινοῖς (vide *Epist. Hymnii* ad Editor. p. XVI.) τὸν πόλεμον εὐάζει θαλαττῇ κλέδωνι, λέγων ἥδ' οὕτως· Γλαῦκος lidem versus, ultimo hemistichio omisso, habentur ap. *Plutarch.* de Superstit. T. II. p. 169. B. oppresso auctoris nomine. In iis constituendis *Bruckio* praeivit *Jo. Pierseon.* in *Verisim.* II. 10. p. 294. — V. I. Omnia *Plutarchi* exemplaria ante *Stephanum* γλαυκοκόρβους exhibent, quod emendavit *Theod. Canterus* Var. Lect. II. 15. p. 94. Ad metri

normam rectius dedit *Pierſon*: ἡ γλαῦχ' ἄρα. Sed ſcribendum γλαῦχ' ἄρα, ut ſecit *Wakefield*. in *Silv. crit.* T. IV. p. 206. *Propertius* L. I. 17. 6. *Adſpice, quam ſaevas increpet aura minas.* — V. 2. ἄρα γόργον ἔργον I. v. *Heraclid.* γοργὸν ἔργον *Plutarch.* et ἄρα. Hinc *Canterus*: ἡμῶν δ' ἄρα γοργὸν ἔργον I. γ. Quod *Brunckius* dedit, ἔργον, quo auctore nitatur, ignoro; ſed verius eſt ἔργον, quod *Theophrastus* tuetur in *Opp.* p. 438. ed. *Heinlii*: ἴδεν ἐπὶ κορυφῆς ὄρους νέφος; ἔργον ἐπὶ, χειμῶνα σηματοῖ· ὅθεν καὶ Ἀρχιλόχος· Γλαῦχ' Hinc *Wakefield*. l. c. corrigendum arbitratur:

παντός, ἡμῶν δ' ἄρα τ' ὄρους ἔργον ἰεταται νέφος.

Idem tamen de ῥῶγῃ vel ῥόγῳ, montis nomine, cogitavit. — ἄρα, quod *Heraclides* praeficit, *Plutarchi* ἄρα praeferendum eſſe cenſet etiam *Hermann.* de *Metr.* p. 118. Nec tamen alterum plane rejiciendum. — V. 3. Apud *Plutarch.* vulgo inverſo ordine χειμῶνος σῆμα, metro repugnante; quare a *Wittenbachio*, plurimam *Codd.* auctoritate, emendatum eſt. — ἐξ ἡλατῆρος hinc ap. *Hesychium* corrigendum eſſe pro ἐξ ἡλατῆρος, vix dubitare licet. Vide *Weſſeling.* ad *Herodot.* p. 56. 42.

XIV. Temere confuſi leguntur hi verſus in *Stobaei Flor.* XX. p. 172. 29. *Gesn.* quos in tetrametros digeſſit *Grotius* p. 150. quem *Br.* ſequitur. — Praeclari hujus fragmenti v. 1. laudat *Dion. Halic.* de *Compof. Verb.* p. 106. 8. ed. *Reisk.* qui κῆρσι habet, ut eſt etiam ap. *Gesnerum.* Miror *Brunckium*, quod fr. XIII. 1. caeſurae vim agnoſcens — κόμασι ταχέστεται, hic inutile fulcrum addidit. — κυκῶμεν, ut *Solon* fr. V. 61. τὸν δὲ κακῶς νόσσοισι κυκῶμεν. Duſta metaphora de mari perturbato. *Aeſchylus* ap. *Longin.* II. T. c. III. φοβῆς κυκῶ τὴν θάλασσαν. Oraculum ap. *Panſan.* L. III. p. 224. φθερσίβροτον τ' ἐπὶ κῶμα κυκῶμενον πόλεμον. Similis color eſt in hoc verſu *Philetæ* ap. *Stob.* CII. p. 482. ἢ μὲν δὲ

πολλοὶ πεφύκεται χαλκοῖσι, θυμ. — V. 2. ἀρχε est ex mera conjectura. In Gesn. δάδεν, in Grotii Codd. δαδ δὲ εὔ habetur. Aliud quid latere suspicor, quam quod Stobaei sospitator eruit: — V. 3. δόκοις est in contextu Gesn. In marg. δόκοισιν. Accentu mutato Grotius verum sensum restituit: *Luminentes inter hastas pone securum pedem.* — V. 4. ἡφαλῶς Gesn. in ejus marg. mox pro ἡφαλῶν notatur ἡμφάδην. Hinc fortasse expressa *Hegriana* II, Od. III. 1 - 4. *Aequam memensu rebus in arduis Servare mentem, non secus in bonis Ab insolenti temperantem Luctitia.* Homines male institutos ἐξέτρησι μὲν εὐτυχία, εὐετίλλει δὲ δυστυχία· ταράττονται δὲ ὑπ' ἡμφότεραν, μᾶλλον δὲ ὑπ' αὐτῶν ἐν ἡμφότεροις, καὶ οὐχ ἕττον ἐν τοῖς λεγόμενοις εὐτυχίαις, secundum Plutarchum T. II. p. 467. B. — §. 43.] V. 6. ἀσχαλλε vulgo. Vers. ult. in contextu Gesner. θυμῶς habetur; in marg. θυμῶς. i. e. τρέπος. *Anacreon* ap. Etymol. M. in ἡρακίς· μισμὸν δ' ἐγχευ πάντα, οἱ χθονίους ἔχουσι θυμῶς. Ubi fortasse σχολιῶς corrigendum.

XV. Stobaei Flor. Tit. CIII. p. 559. Gesn. 437: Grot. — Sententiam Archilochi, τοῖς θεοῖς τιθεῖ τὰ πάντα, reddidisse videtur *Horas*. I. Od. IX. 9. *Permitte divis cetera.* et III. Od. 6. 5. *Hinc (a diis) omne principium, huc refer exitum.* *Xenoph.* Exp. Cyr. II. p. 225. 12. πάντα γὰρ πάντα τοῖς θεοῖς ὑποχᾶ, καὶ πανταχῇ πάντων ἔσσι αἱ θεοὶ κρατοῦσιν. — τὰ ante πάντα vulgo omissum, inseruit Grotius. Sed articulus offendisse videtur *Valchenarium*, qui ad Theocrisii Adoniaz. p. 246. C. τοῖς θεοῖς πάντα τιθεῖ corrigi; metro repugnante, quod jambum non patitur. — V. 3. μάλ' εὔ βαρύνεας. Cf. *Fragm.* IX. *Qui firmo certoque gradu nixi consistunt.* Illustrat hoc dicendi genus T. Hemsterb. ad *Lucian.* T. I. p. 278. et ad *Herodoti* verba, τὴν τυραννίδα εὐ βαρύνειαν; *Valchenarius* L. VII. p. 581. 12. quo loco κλίνουσι corrigi; ut et ad *Phoeniss.* p. 564. Eadem sententia utitur *Jason*

Thessalus ap. *Xenophonem* H. Gr. VI. p. 468. 24. ὁ
 θεὸς δὲ, ὡς ἴσμεν, πολλάκις χαιρεῖ τοὺς μὲν μικροὺς μεγάλους
 ποιεῖν, τοὺς δὲ μεγάλους μικροὺς. Quod inde sumit *Aristides*
 T. II. p. 436. — V. 5. In contextu Gesn. *βλεν καὶ μή*.
 In marg. *Legē: χερῶν*. Hoc *Grosius* arripuit. Cor-
 ruptae lectionis vestigiis insistent *Abreschius* in *Diloe*.
Thucyd. p. 778. *χερῶν* legendum censebat; quod voca-
 bulum unius *Suidae* testimonio nititur. Vide *Valcken*.
 L. c. p. 247. verba *νόου παρέρως* conferentem cum *Homē-*
ricis II. ψ. 603. *ἐπεὶ οὐτὶ παρέρως οὐτ' ἐκείρων* *Ἡσίο*
πάρως. Praetermisit vir doctissimus, ubi de voce *παρέρως*
 egregie disputat, versiculum *Archilochi*, quem, auctore
 non nominato, laudat *Schol. Hephaest.* p. 18. 70. *πάτερ*
Λυκάμβα, ποῖον ἐκφράσω τοῖς· τίς εἰς παρέρως φέρνας. Quae
 nostri poëtae esse, cum ipsa res docet, tum manifestum
 fit, ex *Demetrio* de *Elocut.* V. p. 4. qui verba, *τίς εἰς*
παρέρως φέρνας, tanquam *Archilochi* laudat.

XVI. Servatum est insigne hoc fragmentum de solis
 defectione in *Stobaei* Flor. CIX. p. 578. Gesn. 461.
Grot. sine memorabili diversitate. Hunc locum in ani-
 mo habuisse videtur *Plutarchus*, cum scriberet T. II.
 p. 931. E. *οἱ δὲ μὴ θῆναι οὗτος Μίνιρμεν ἐπάξει καὶ Κούριον*
καὶ τὸν Ἀρχιλοχον, πρὸς δὲ τοῖς Στρεΐχορον καὶ τὸν Πίνδαρον
ἐν ταῖς ἐκλείψεσιν ἐλοφυρομένους τὸν φανερώτατον κλεπτόμενον
(ἥλιον) καὶ μέση ἡμέτῃ τὴν (ἡμέρῃ) νύκτι γενομένην. Duos
 horum poëtarum commemorat, ubi de magnorum viro-
 rum superstitionibus agit, *Plinius* H. N. II. 9. p. 79.
quo in metu fuisse Stesichori et Pindari vasum sublimis
ora pulam est deliquio solis. — V. 1. excitat *Aristoteles*
 in *Rhetor.* L. III. 17. ubi sine invidia criminari volen-
 tes docet non ex sua persona convicia conferre, sed
 alium quemquam inducere, qui id faciat — ὡς ἐ' *Ἀρχι-*
λοχος ψάγει· ποιεῖ γὰρ τὸν πᾶντα λέγοντα περὶ τῆς θύγατρὸς
 ἐν τῇ ἰάμβῃ· *Χρημάτων δ' Ἀλαπτεν οὐδὲν ἔστιν, οὐδ' ἐκώμετον.*
 Sic haec verba in senarios dispescunt editores. Fortasse

ex alio carmine desumpta sunt; nam quae *Aristoteles* de causa et occasione hujus carminis tradit quomodo nostro loco conciliari possint, equidem non video. Quicquid sit, male ap. *Aristotelem* vertitur: *Nihil prorsus est, quod non fiat pecunia.* — Verbis *ἀλαττον οὐδὲν* et *οὐδὲν ἀπώμετον*, praeunte *Archiloco*, plures usi sunt. *Pseudo-Linus* ap. *Jamblich.* in Vit. Pyth. p. 131. ἡλπισθαι καὶ πάντ', ἐπεὶ οὐκ ἔστ' οὐδὲν ἀλαττον. *Sophocles* in *Ajace* 64b. οὐκ ἔστ' ἀλαττον οὐδέν. *Euripides* *Ion*. 1510. *Antigone* 388. θροτοῖσιν οὐδὲν ἔστ' ἀπώμετον. Utrumque junxit *Aristides* I. p. 478. οὐδὲν ἀπώμετον, οὐτ' — ἀνέλπιστον. Cf. T. II. p. 84: — V. 4. Post exempla spondeorum in imparibus tetrametrorum sedibus, quae *Hermannus* etiam ex *Archiloco* protulit, de *Metris* p. 118. ubi hunc ipsum versum laudat, non facile offendemur his numeris — ἄλιον λάμποντος λογγόν — qui tamen vitiosi videbantur *Valckenario* ad *Phoeniss.* p. 487. ὄγγον — δίος tentanti — V. 5. οὐκ ἄπιστα πάντα, i. e. οὐδὲν ἄπιστον. Vide *Waksfield* in *Silv. crit.* T. II. p. 28. sq. Delenda videtur interrogandi nota post *ἀνδράκει*, quam nec *Gruener.* nec *Grosius* agnoscit. Quamvis sic dura est verborum structura et vix ferenda. *Valckenarius* l. c. corrigit:

ἐκ δὲ τοῦδ' ἄπιστα πάντα κατέλειπτα γίνεσθαι.

Ex illo tempore, quae olim incredibilia videbantur, sperare licet hominibus. Nescio, quid alij sentiant; me quidem offendit copula in *ἐτελειπτα*. Quare sic olim scriptum fuisse putaverim:

ἐκ δὲ τοῦδ' ἄπιστα πιστὰ κατέλειπτα γίνεσθαι.

V. 7. Quae sequuntur sunt ex genere τῶν ἀδονάντων. Tale quid dixit *Horatius* I. Od. II. 7. Omne quum *Proetus* pecus egis altos *Visere montes*. *Epod.* XVI. 22. quando *Padus* *Masina* laveris cacumina — *Amerque* *salsa* *levis* *bircus* *aequora*. — Scribendum autem cum *Valckenario*, quod et metri ratio et sermonis proprietas postulat: καὶ

Ἰὼ δελφίῃ — et ποικιλάων, quod etiam *Hermannus* vidit p. 118. — In fine tandem eruditissimus Criticus corripbat, τοῖσι δ' ἡδὲν γ' ἔρεε. Quam elegantissimam correctionem nemo non amplecteretur, nisi metrum molestio indigeret fulcro. Malim itaque:

— — τοῖσιν ἡδὲν δ' ἔρεε.

Particulam δὲ non semper secundo, sed etiam pluribus vocabulis subijci, docuit *Abresch.* ad Aeschyl. L. II. p. 18. 392. et in *Lectt.* Aristot. p. 252.

XVII. Leguntur ap. *Stobaeum* in Ecl. phys. I. p. 9. Canter. ubi in marg. ἀσχυλ. Codex tamen Pharnesii μη addit. Ibi sic exhibentur:

ὦ Ζεῦ πάτερ, Ζεὺς μὲν οὐρανοῦ κρᾶτος,
 σὺ δ' ἔργ' ἐπ' ἐκθρόνων δρεῖς
 λαιεργὰ κηθέμεντας· οἱ δὲ θνητῶν
 ὄβρις τε καὶ ἄνη μήλει.

Haec verba in senarios digessit *Grosius*, quod ut faceret, quaedam interferuit, p. 125. *Grosium* secutus est *Meeren* T. I. p. 122.:

ὦ Ζεῦ πάτερ, Ζεῦ, σὺ μὲν οὐρανοῦ κρᾶτος,
 σὺ δ' ἔργ' ἐπ' οὐρανῶν καὶ ἐκθρόνων δρεῖς
 λαιεργὰ κηθέμεντα, οἱ δὲ θ. κ. τ. λ.

Archilochus Paro haec tribuit *Clemens Alexandr.* Strom. V. p. 725. 10. qui fere sic habet, ut *Br.* edidit; nisi quod legit, ἐπ' οὐρανοῦ δρεῖς λ. καὶ ὁ θῆμις. *Brunckii* autem lectiones omnes depromptae sunt ex *Eusebio* in Praepar. Evang. XIII. 12. quem secutus est *Stephanus*. In his saltem optimum est κηθέμεντα· quo reperto carere possumus emendatione *Sopingii* ad *Hesych.* T. I. p. 274. καὶ ὁ μὴ θῆμις tentantis. — Pro δρεῖς *Sylburgius* conjicit δρεῖς, i. e. ἰεζεῖς. Jupiter nimirum his versibus omnium inter mortales malorum fons et auctor perhibetur. Quare *Clemens* eos comparat cum his *Orphici*: ἀνδρὶ δ' ἔ

ἀγαθὸν καὶ οὐκ ἐννητοῖσι φυντεῖται καὶ πόλεμον κρύβοντα καὶ ἄλγιστον
 διακρύβοντα. Hinc apparet, ὅπως vix locum habere, nec
 ea, quae apud *Stobaeum* assuta leguntur. Duo loca
 diversae sententiae confusa sunt, vel ab ipso *Stobaeo* vel
 a librariis, in quorum altero de Jove, malorum inter
 homines auctore, in altero de eodem, male ab hominibus
 factorum vindice, agebatur. Sententiae, quam secun-
 dum *Clementem Archilochus* pronuntiare voluit, unice
 convenit — ἐκ' ἐκδρόμους ῥεῖ, i. e. *effundis*. Hanc ve-
 ram esse lectionem, nec *Barthium* fugit in notis ad *Claudian.*
Ep. I. ad Adrian. 10. p. 951. cujus tamen inter-
 pretationem non probo. Transitivum verbi ῥεῖ usum
 bene stabilivit exemplis *Musgravius* ad *Eurip. Hec. 528.*
 et *Ruhnkenius* in *Ep. crit. II. p. 264.* Exemplis ab his
 duumviris allatis adde *Tibull. Eid. V. 124. 'μέλα κ' ὄ-*
δατος ῥεῖται γάλα. et *v. 126. ῥεῖται καὶ σφοδρῆτις ἰμὸν μέλα.*
Mella fluant illi. Virgil. Ecl. III. 89. Macedon. Ep.
XVI. τὴν χάριν ἐξέρχουσαι, δὲν ἔχουσιν. *Joannes Nodell* in *Notis*
crit. p. 59. verum horum verborum sensum vix intel-
 lexit, qui ea sic constituenda judicavit:

ὦ Ζεῦ, εἰς τ' ἐν ἐκδρόμῃ κρήτος,
 εἰς τ' ἐγγ' ὑπερυπάλιν ἐρεῖς,
 λυγρὰ καὶ κῆστι θύμῃς.

Hos versiculos nobis pro jambicis venditat emendationis
 auctor, qui, quod *Horatius* dixit, *Archilochum rabie*
proprio armasse jambo, illum poetam omnia metro jam-
 bico scripsisse existimat. Quid autem, quaeso, signifi-
 cant haec, καὶ κῆστι? Quis veterum unquam sic locutus
 est, aut loqui potuit? — In *Clementis* et *Eusebii* lectio-
 nibus, quamvis mutilum proferunt nostrum locum, de-
 prehendere mihi videor manifesta tetrametrorum vesti-
 gia. Haec saltem,

— — σὸν μὲν οὐρανοῦ κρήτος.

ῥεῖς λυγρὰ καὶ θύμῃς — — —]

finem et initium tetrametri trochaici constituunt. — His scriptis vidi in libro perutilli, cui titulus *Neuer Magazin für Schullehrer* T. III. P. II. p. 28. sq. doctissimum virum, *Augustinus Mastbiac*, lectionem Brunckianam, id est eam, quam *Eusebius* praestat, hanc ob causam impugnare, quod sententia sit impia. Scribendum censet:

ὦ Ζεῦ, σὺ μὲν ὀλεσθῆναι κράτος, σὺ δ' ἔργον
ἠνδραῖων ἔργῳ Μυρτιά το καὶ Θμιστά.

Haec sententia procul dubio Jovis numine dignior; at hinc non sequitur, *Archilochum* sic scripsisse. Cum contextus verborum apud *Clementem*, tum *Eusebii* auctoritas prorsus efficit, ut lectio eruditior, quam *Brunckius* dedit, pro vera habenda sit.

XVIII. *Stobaei Floril.* T. CXXIV. p. 617. Gesu. 513. Grot. *Clementis Alexandrini* Strom. VI. p. 738. 30. hunc *Archilochi* versum expressum putat ex *Homer.* Od. x. 412. οὐχ ὡς κτεμένοισιν ἐκ' ἠνδραῖων εὐχετάεσθαι. *Crasini* versum, quem ex eodem fonte derivatum existimat,

φοβεῖσθαι ἠνδραῖοις τόδ' αὖ
κτεμένοισιν ἐκ' αἰζηοῖσι καυχᾶσθαι μέγα,

Grotius retulit in *Excerpta* p. 491. nihil vitii suspicatus. *Crasinus* tamen non φοβεῖσθαι, sed φθονεῖσθαι scripsisse videtur, i. e. νηυσθεν.

q. 44.] XIX. *Stobaei Flor.* CXXV. p. 618. Gesu. 515. Grot. — V. 1. vulgo καὶ ἀερίφρονες; quod *Grotius* emendavit; qui v. 3. ἠνδραῖων fugitivum ex versu *Stoichori*, qui in *Stobaei* collectione proximum locum occupat, reduxit. Metri vitium, quod hunc versum devarpat, et deletum, sustulit *Hermann.* de Metr. p. 118. — Ad sensum comparandus *Sophocl.* Aj. 1266. sqq.

XX. *Plutarch.* de Aud. Poet. T. II. p. 23. A. B. χερσὶν τοῖς τῶν θεῶν ὀνόμασι οἱ ποιηταί, σὺν μὲν αὐτοῖς

θεῶν ἀντιθέμενοι πρὸς θεοῖς, κατὰ δὲ τῶν αἰσίων τῶν, ὡς οἱ θεοὶ
 ἀντιθέμενοι εἰς καὶ ἀντιθέμενοι θεοῖς ἀντιθέμενοι πρὸς ἀντιθέμενους· οὗτος
 οὗτος δ' Ἀρχιλόχος, ὅταν πρὸς ἀντιθέμενους λέγῃ καὶ οὗτος — — —
 Hic igitur, secundum *Plutarchum*, ipse deus intelligi-
 tur; fragmento autem VI. ἡφαίστος; ponitur pro ejus
 ἡφαιστῷ, ignemque significat.

XXI. Ap *Plutarchum* de Exilio T. II. p. 604. C.
 ubi ea quoque verba leguntur, quae *Brunckius* *Archilocheis* praemisit. Paucis coloniam in Thiasum dedu-
 centibus, *Archilochus*, qui in rerum civilium procellis
 fortunarum suarum naufragium fecerat, vitae sedes in
 eandem insulam transtulit; teste *Oenomaos* ap *Eusebium*
 in Praepar. Eu VI. 7. Cf. inprimis *Holsten.* ad *Stephan.*
Byz. p. 133. et *Perizon.* ad *Adrian.* V. H. XI. 13. In-
 sulam Thasum, quam alii propter divitias et fertilitatem
 laudant; (*Theocrit.* Ep. VIII. ἀρχὴν θάσων vocat; cf *Gar-
 serer.* in Comment. de Thrac. P. II. p. 87.) despiciatur
 tamen habuit *Archilochus*, ut, nostrum fragm. laudans,
 notavit *Valcken.* ad *Herodot.* VI. p. 458. 21. τερροῖς τε
 πάλιν eam vocavit, teste *Eustath.* II. Θ. p. 616. 46. eo-
 que, quicquid malorum et miseriarum in universa Gracchia
 fuerit, commigrasse dixit ap *Strabonem* L. VIII. p. 370.
 ὡς πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις ἐκ τῶν ἐκείνων ἐκκρίσθη, quem locum vulgo
 pessime interpretantur. — ὅντιν ἄρα propter montium
 jugum appellasse videtur insulam. Plurimas partium
 corporis appellationes ad terrarum situm et conditionem
 significandam translatis diligenter collegit *Eustath.* ad
Ilad. p. 233. sq. quaedam *Schol. Sophoclis* in *Oedip.*
Col. 691. Cf. *Wesseling.* ad *Herodot.* I. p. 35. 86. Pro-
 montorium *Liconiae* ὄντιν γῆρας appellatum commemo-
 rat *Pausan.* III. 22. p. 431. ed. *Facii.* Nec hoc, ὄντιν
 ἄρα, tam *Archilochus* proprium fuisse puto, quam potius
 vulgarem montosarum regionum appellationem. Apud
Diodorum certe T. II. p. 640. XIII. (ap. *Eustath.* Od. α.
 p. 1190. Rom.) ὄντιν ἄρα, non οὐρανῷ, olim lectum fuisse

arbitror, ubi ἄρην τινὰ τῆν Ἀλφειὸν, κορυφὴν τοῦ ὀρέαντος ἔρους δεκνῶσαν, ἢεν (vulgo εἰρηνοῦ, five per compendium σῆνος) ῥάχην κατὰ τὴν Ἀρχιλοχίαν καλεῖσθαι παρταί.

XXII. *Athenaeus* L. XII. p. 523. D. καὶ Ἀρχιλόχος ὁ ποιητὴς ὑπερτεταύμενος τὴν χάριν τῆν Σιριτῶν διὰ τὴν εὐδαίμονίαν. περὶ γούν τῆς Θάσου λέγων, ὡς ἤσσανος, φησὶν· ὁδὸ γὰρ — ἀνωμάδῃ δὲ ἡ Σίρις, ὡς μὲν Τίμαιος φησὶ, καὶ Εὐριπίδης ἐν Δασμώτιδι ἢ Μαλανίσι, ἀπὸ γυναικὸς τινος Σιριδος· ὡς δὲ Ἀρχιλόχος, ἀπὸ ποταμοῦ. Quamvis hujus nominis fluvius alibi non commemoratur, urbem tamen novimus Σίρις vocatam ex *Herodoto* VIII. 115. et *Sicpeban. Byz.* v. p. 604. ad quem locum egregia notavit *L. Holsten.* p. 295. Quae urbs ne confunderetur cum alia ejusdem nominis, apud *Lucanos* in Italia sita, cavet *Herodotus* VIII. 62. p. 646. Idem memorat populum Thraciae, *Σιριοταλῶνας* L. V. 15. p. 378. quos versus septentriones *Strymonem* attigisse suspicatur *Gatterer* in *Comm. Soc. Reg. Tom.* VI. p. 46.

XXIII. *Plutarchus* in *Vit. Demetr.* Tom. V. p. 42. ed. Bry. ubi Fortunam comparat mulieri ap. *Archilochum*. Fortasse hic locus obversabatur *Aristaemeto* L. II. 1. p. 71. φέρεται μὲν πῦρ, ἔχει δὲ ὕδωρ· τὴν εἰν αὐτῇ φλόγα κατέβησεν πρὸς βραχὺ.

XXIV. Exstat ap. *Scob. Flor.* LXII. p. 397. *Gesn.* 263. *Grot.* Est ex *Archilochi* Lyricis. Primus versus est asynartetus ex tetrapodia dactylica et trochaico ithyphallico, quo usus est *Horatius* l. Od. IV. Ei subjunctus est versus iambicus trimeter catalecticus. Tertius versus est mutilus. Vide de hoc metro disputantem *Miascherlich* in *Specim. Horatiano* p. 24. sqq. — ἵερος φιλόητος. Videtur esse concubitus cupiditas. ἵερος pro desiderio illustravit *Brunckius* ad *Oedip. Colon.* 367. — ἀνωθείς, quasi de serpente, in cubili suo contracto et convulso. *Schol. Theocr.* XV. 9. ἰλὸν λέγουσι τὸν φιλεῖν, ἀπὸ τοῦ τῆ

ἱερὰ ἐν αὐτῷ εἰσαῖθαι. Haec fusiùs persequutus est Valcken. in Adoniaz p. 247. sq. Archilochi versum ante oculos habuisse puto Apollonium Rh. III. 281. Amor αὐτῷ ἐπὶ βασιλεὺς Αἰσώλης, γλυφίλας μέσση· ἀνιδέσσης πύργῳ. et 296.:

τοῖος ἐπὶ κρατὶς εἰλαμένος αἴθετο λάβρῳ
 οὐλοῖς ἔρως· ἀπάλῃ δὲ μεττετραπῶτο παρὰ
 ἐς χλόν, ἄλλοι ἔρως, ἐκχέλει νόον.

In sqq. cupiditatis effectus iisdem coloribus adumbratus, ut ap. Sappho in loco celeberrimo: τό μοι ἔμην καρδίαν ἐν ἀτήθειν ἐπείσσει — ἐκπύσσει οὐδὲν ἔρως. et ap. Apollon. Rhod. III. 962. ἐκ δ' ἄρα εἰ κρατὶς στηθίων πίσει, ἔμματα δ' αὖτως ἔχλυεν· θέρμεν δὲ παρὰ δας οἶον ἔρως. — Ceterum in Stobaeo Gesneri his verbis aliud fragmentum jungitur:

δοτῆρος ἔγχεμαι πῶθῳ,
 ἄνυχος, χαλεπῆς θίδι δόνησιν ἔκρη
 πεπαρμένος δὲ δούρειν.

Archilochi ingenio dignissimum. Nec dubito, quia ei tribuendum sit, non magis quam Achilles Stat. ad Catull. Ep. LL et Douss Not. in L. II. Propertii cap. X. quamvis in Grotii Stobaeo p. 263. sine auctoris nomine prostat. Metrum est, ut in Horat. Epod. XV. Expressit Apollon. Rhod. IV. 1066.:

ὡς τῆς ἱμναιοντο παρὰ δας· ἐν δὲ εἰ ἔτος
 εἴλεις εἰλατο πεπαρμένον ἔμψ' ἐδόνει.

Orpheus de Lapid. XIII. 3. πικρὸν τότε γυνὴ πεπαρμένος ἔμψ' ἐδόνει. Hymn. Homer. in Apoll. 92. αἰδύσει πίκρα. Plutarcb. de Ser. N. V. p. 107. ed. Wyttenb. ἐν ταύταις φανῆται τὴν Νέωνος ψυχὴν γὰρ τοῦ ἄλλα κακῶς ἔχουσαν καὶ ἐν καὶ διαπεπαρμένην ἡλεις διαπύροις.

§. 45.] XXV. Ex carminibus, quae Archilochus in Nebulen ejusque patrem et sorores composuit, hunc

locum tenuit *Plutarch.* T. II. p. 386. D. εἰ γὰρ ὄφρα, φασὶ ἰατρὸς τῶν εὐχεμένων καὶ Ἀρχιλόχου. Εἰ γὰρ π. —. *Rost.* *Hemsterb.* tetrametrum ex his verbis constituit;

εἰ γὰρ ὡς ἐμὲ γέγοντο χαῖρα Νεοβουλῆς θίγαν.

Reiskius εἰ γὰρ ἐξ ἐμοῦ coniecit. Quae ad *Archilochi* cum *Neobule* amores cognoscendos faciunt; ea petenda ex animadversione *Hemsterb.* ad *Hesych.* in ἰργάνης Tom. I. p. 141.

XXVI. Laudat hunc versum *Herbaestio* p. 51. tanquam exemplum asynarteti ex penthemimere dactylica et jambico dimetro acatalecticō, quo metri genere usus est *Horat.* Epod. XI. *Scribere versiculos || Amore percussus gravi.* λυσιμελὲς πῶδες, ut in *Fr. Sapphus* X. ἔρος δ' αὐτὴ μ' ὁ λυσιμελὲς δονεῖ. Ex *Archilochi* carminibus in laudem *Neobules*, quae etiam *Neoboulis* vocatur, (vid. *Hemsterb.* ad *Hesych.* v. ἀντάδης) esse videntur, quae *Synesius* laudat in Encomio *Calvit.* p. 75. B. καὶ ὁ κάλλιπτος ποιητὴν Ἀρχιλόχου θηαιέτας αὐτὴν (τὴν κόμην), ἔκπινε μὲν οὖσαν ἐν ἑταίρας εὐματί, λίγει δὲ οὕτως.

ἢ δὲ οἱ κόμη

ἄμους κατασκιάζει καὶ μετάρηνα.

et in *Luciani* Amor. p. 1021. τὴν φωνὴν δ' ἴσον τῇ *Λυκάμβου* θυγατρὶ ἀφιδόνων. Plura supersunt ex iis, quae in ejusdem puellae et sororum contumeliam scripsit; interque ea nonnulla, *Origenis* (contra *Cels.* III. 125.) de *Archilochi* obfoenitate iudicium firmantia. His annumerandus senarius ap. *Harpocrationem* v. παλινέκιον πρὸ τοῦχοις ἑκινῆθης ἐν παλινέκιῳ, ejus sensum praeclare intellexit *Toup.* Epist. crit. p. 43. Cf. *Aristoph.* Nub. 1736: *Ranae* 159. Ejusdem generis sunt verticuli ap. *Athen.* X. p. 447. B. ab eodem *Toupio* in *Em.* ad *Suid.* P. I. p. 230. feliciter emendati:

ἦ παρ' αὐτῷ μὴδ' ἀλλὰ βρότον ἢ θορῆξ ἰσὺς

ἢ θορῆξ ἰσὺς, κύβη, ἢ καλλιμένη.

XXVII. Profert *Hephaestio* p. 19. 22. et 50. Metrum, ut Fr. XXIV. Pro κάρφεται *Misfcherlich* in Specimine Horat. p. 25. elegantius iudicat κάρφει. *Archilochum* imitatus est *Macedon*. Epigr. XVI. ὡς δὲ μένιν θάλλεισις ἐν εἰσι· οὐδ' ἑμάρκιδος ἱέρως ἀρχιμενῶ κάρφεται θέρει. *Apollon. Rhod.* IV. 1094. στενέοντι κάρφεται οἶνον. *Senex* ὑπέργυρος, φυλλίδος ἤδη κατὰκαρφομένης, τρίποδος μὲν δίδος ἐνίσχει. *Aeschyl.* *Agam.* 79.

XXVIII. *Etymol. Magn.* in Προίκετος. — — τινος δὲ παρὰ τὸ ἱζεσθαι, λαρεῖν γὰρ λαμβάνειν, ὡς Ἀρχιλαχος·

ἡμεῖς δ' ἐκείνους οὐ κατακροῖζομεν.

Ζήτει ὡς τὴν κατὰ. Ὁ δὲ Ἡρωιδεύς, παρὰ τὸ ἴσεν, ὡς Ἀρχιλαχος·

Προίκετον χεῖρα προίσσομεν.

Fere eadem habentur in *Scholiis Aristoph.* Equ. 433. et *Suida* in *Κατακροῖζομεν*· ubi tamen male οὐ δ' ἐκείνους legitur. (Rectius in *Gloss. Herodot.* p. 175. ἡμεῖς —). In altero fragmento autem ex iisdem corrigendum: προίκετον χεῖρα καὶ προίσσομεν. Vide *Toup.* in *Em.* in *Suid.* P. II. p. 211. qui inde corrigit *Schol. Homer.* Od. ε. 352. ubi alterum fragmentum exstat, sed depravatum, *Aristophanes*, ut in veterum poetarum locis facere solet, hunc quoque *Archilochi* versum in suam rem convertit, in *Nub.* 1241. οὗτοι, μὴ τὸν Δία μέγαν καὶ τοὺς θεοὺς, ἡμεῖς κατακροῖζοι. Comici loca, in quibus idem verbum occurrit, cum aliis collegerunt *Intpp. Thomae Mag.* p. 506. Nostri versum non praetermisit *Valckenarius*, verbum *κατακροῖζεσθαι* illustrans ad *Herodotum* p. 213. eumque ad perfidum *Lycambem* referendum suspicatur. Egrege *κατακροῖζατο* restituit *Wytzenbachius* *Pseudo-Plutarcho* T. II. p. 10. C. ὅθ' μὴν ἐκείνους γὰρ παντὶ ὡς κατακροῖζατο (vulgo *κατακροῖζατο*) πάντων δὲ αὐτὸν ὑπὸ δόξῃ καὶ λακτιστῇ θανατοῦνται, ἐκφράζατο. Auctorem haec cum scriberet, de *Lycambe* cogitasse, verisimile est.

XXIX. Servavit. *Herbaest.* p. 48. 50. ubi non bi
solum versus, sed et alii praeterea habentur:

Ἐρασμοῦδῃ Χαρίλας, χεῖμα τοι γελῶν
ἀντὶν δ' οἱ μὲν κατὰ κισσοῦν ἦσαν οἱ δὲ πολλοί·
ἀντὶν, πολλὸν φίλον δ' ἐταίρων, τέρψιν δ' ἑκόντων·
φιλῶν στυγῶν περ ἰόντα μὴδ' ἀλλὰ γέλοισθα.

Horum versuum primum et tertium recte, si quid video,
junxit *Gisb. Koep.* ad *Gregor.* p. 10. ubi χεῖμα γελῶν
illustrat. Quartum vero versum a *Brunckio* non imme-
rito cum versu 3. conjunctum esse, apparet ex eodem
Herbaestione p. 27. Idem notavit parodiam *Cratini* in
τοῖς Ἀρχιλόχοις

Ἐρασμοῦδῃ Βάβριος, τὸν ἀπολοῖσται.
De Charilao, ejus voracitatem *Archilochus* passim per-
strinxit carminibus, consulendus *Perizon.* ad *Aelian.* V.
H. L. I. 27.

XXX. Hunc versum profert *Clemens Alexandr.* Strom.
VI. p. 739. 2.^a eumque ex *Homero* derivatum censet
Il. i. 116. κατὰ μὲν, οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι· ἐντὶ τοῖς πολλοῖς.
In *Archilochi* versu *Sylburgius* ἡμῶν verius putabat;
non tamen ignarus glossae ap. *Hesychium*: ἡμῶν
ἡγούμεν - ἡμῶν ἀναίνομαι.

XXXI. *Clemens Al.* l. c. p. 739. 7. qui comparat
Homer. Il. ε. 309. ξυὸς Ἐνέλιος, καὶ τε κραυγὴ καὶ ἄντη.

XXXII. Ap. eundem p. 739. 12. Dictum est se-
cundum *Homer.* Il. ε. 102. αὐτὸς ὑπερθεὶς Νίκης πείρατ'
ἔχοντος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι. Simile est ap. *Meleagrum* XXI.
8. ἐν σοὶ καὶ Ζηὺς πείρατα καὶ θανάτου.

XXXIII. Ap. eundem p. 739. 20. ubi comparatur
Homerica Od. ε. 228. ἄλλος γὰρ ἄλλοισι λόγοις ἐκτίθεται
ἔργοις. Eosdem inter se versus comparat *Sextus Empir.*
adv. Mathem. XI. 3. p. 699. ubi habetur sic:

ἄλλος ἄλλῳ ἐν ἔργῳ κατὰ τὴν ἰσότητά.

Hunc versum attigit, ubi interiorē verbi *λαϊνῶσαι* significationem enucleavit, T. Hemsterb. ad Hesychi, T. II. p. 4. Alia, quae huc faciunt, vide ap. Valckenar. ad Herodot. I. 18. p. 22. 26. et, qui similia comparavit, Gatackerum ad M. Anton. VIII. p. 253.

π. 46.] XXXIV. *Asbenaes* L. XIV. p. 688. C. τὸ δὲ τοῦ μέλου θύματα πρῶτος Ἀρχιλόχος πύχνηται ἄλγυν' οὐδ' ἄν. . . καὶ ἀλλὰ καὶ δ' ἐφ' ἡμετέριαις. . . Hinc *Estsch.* ad II. 4. p. 1413. 32. μέλου δὲ, φασί, ἐνέματι πρῶτος Ἀρχιλόχος ἐκρίνατο. Hunc versum Pericles ad Elpinicen, Cimonis sororem, adcontumdiisse narratur ap. *Plutarch.* T. I. p. 369. ed. Bry. Priscis temporibus Graeci non μέλοις, sed λαϊῶν utebantur. — Vide *Salmast.* ad Solin. p. 665. F. *Spanhem.* ad Callim. p. 611. — Sequens fragm. male reddidit *Asbenaes* interpres. Sensus est: Coma ejus et pectus ita unguentis erat delibatum, ut vel senem amore incideret; quod non fugit perspicacissimum *Gilbertum Wakefield* in *Sily.* crit. IV. p. 43. ubi *λεμνισμένη* corrigit; quod verum videtur. Hunc locum procul dubio in animo habebat *Rhianus* Ep. II.

Ἰσχυρὰ καὶ Χάρεις τα κατὰ γλυκὺν χεῦρον ἔλασαν, πρὸς ἡ πύλῃ, κούρεται οὐδ' ὄψοντες ἔφθ.

ubi vide, quae notavimus.

XXXVI. *Asben.* L. XIV. p. 628. A. φιλόχορος δὲ φησιν, ὡς οἱ παλαιοὶ στίχοι, οὐκ ἔστι διδύραμβοι, ἀλλ' ὅταν στίχοι, τὸν μὲν διδύκτον ἐν οἷον καὶ μέδῃ, τὸν δὲ Ἀπὸ λυγρὰ μετ' ἡσυχίας καὶ τάξις μέλοντες. Ἀρχιλόχος γοῦν φησιν, ὡς Διονύσιος. . . . *Bentley* ad *Phalar.* p. 163. ubi *Dithyrambum* *Lasio* et *Arionē* antiquiorem esse judicat, recte vidit, hos versos trochaeos esse, eosque sic numeris suis restituit:

ὡς Διονύσιος ἄνακτος καλὸν ἐξέρχαι μέλος
οἷα διδύραμβον οἷον παλαιότατον φέρεται.

Idem vidit *Hermannus* de *Métris* p. 118. qui tamen initio vers. I. ὁ Διονύσιον scribit. ἔλαξαι μάλας proprie dicebantur, qui choro praeibant. *Aristoteles* tragoediana originem duxisse sic ἀπὸ τῶν ἐλαχίστων τῶν διδάραμβον. Vide *Tyrwhitt*. ad *Poët.* p. 130. — συγκρατηθεὶς εἶνα, percussus, saucius vero. Cf. *Taubm.* ad *Plauti Casin.* III. 5. p. 346.

XXXVII. Discrimen inter ῥέον, ῥέονα et ῥέονα docens, hos versiculos profert *Ammon.* de *Diff. Verb.* p. 123. *Etymol. Magn.* v. ῥέονα priorem modo habet, pro ῥέονα legens ῥέονα. Uterque exhibet ἰτίρπτο. *Moschopolus* autem et *Phavorinus* in ῥέον legunt ἀφίρπτο. Eandem lectionem sequitur *Phileus* in *Lex. Techn.* ap. *Villoison.* ad *Apollon Lex. Hom.* p. 704. quem locum *Schneiderus* mihi indicavit. Sub *Antilocbi* nomine verba ῥέονα τε καὶ ῥέονα ἄνδρες profert *Athen.* L. II. p. 52. F. — Lucem hoc fragm. lucratur ex loco *Hesychii*, a *Vulckenario* allato: ῥέονα κλέον ἢ ῥέονα παρὰ νότον δίδοναι τοῖς κατακλιμένοις ἐκ διαδοχῆς, ὑπὲρ τοῦ ῥέονα, ἐντὶ τοῦ βαρβάρου.

XXXVIII. *Ammonius* de *Diff. Voc.* p. 6. in ἄνδρες. Ubi vulgo sic habetur: αἶνός τις ἀνδράπων (sive ἀνδράπων) ὅς, ὡς ἄρ' ἀλώπηξ το κριτὸς ξυνυλὴν ἴδεντο. Alii ξυνυλὴν. Sic fere hunc locum exhibet etiam *Eustath.* ad Il. λ. p. 796. et ad Od. ξ. p. 556. ubi ὅς, ὡς δ. ἢ δ. ξ. ἴμεξαν, ἢ καὶ ἰτίρπτο γραφὴν ἴδεντο. Cf. *Schol.* ad *Odyss.* ξ. 508. Haec *Vulckenarius*, paucis immutatis, sic exhibuit, ut versus evaderent jambici dimetri acatalectici:

αἶνός τις ἀνδράπων ἴδεντο,
ὡς ἄρ' ἀλώπηξ κριτὸς
ξυνυλὴν ἴδεντο.

In *Animadversis* p. 17. eosdem in trimetros mutavit, sicut ap. *Br.* leguntur. Id eum sine causa idonea fecisse, recte iudicavit *Saundersius* ap. *Ruhnken.* ad *Tim.* p. 257. Certe *Brunchius* interpolatos *Archilochi* versus

pro genuinis exhibere non debebat. Exstare hoc fragmentum cum varietate ap. *Scholiasst. Hermog.* p. 404. notavit *Schneiderus*. Sed frustra adhuc hunc librum quaesivi, qui e rarissimis est. *Archilochi* de vulpe fabula passim a veteribus memoratur. *Hermogenes* in *Progymn.* quae edita sunt in *Bibl. L. et Art. VIII.* p. 5. de fabula agens: φαίνεται δὲ τούτῳ χρησάμενοι καὶ οἱ Ἀρχαῖοι, Ἡσίοδος μὲν τὸν τῆς ἀγέλης εἰπὼν, Ἀρχιλόχος δὲ τὸν τῆς ἐλαφύκος. ubi tamen incertum, auctor hanc de vulpe et aquila fabulam, an eam, cujus fragm. sequitur loco proximo, respexerit. Sic quoque *Dio Chrysost.* *Orat. LV.* p. 560. 37. τὴν τοῦ Ἀρχιλόχου ἐλάφου simpliciter laudat. Nostram fabulam in mente habuit *Aristophanes* in *Av.* 652. ὦρα νῦν, ὡς ἐν Αἰσώπῳ λέγεις ἔστιν λεγόμενον δὲ τι· τὴν ἐλάφην ὡς φλαύρας ἐκποιήσας αἰετῷ ποτε. ubi *Schol.*: ὅτι σαφῶς ἐνετίθενται Αἰσώπῳ ταύτης λέγουσι καὶ τοῦτον τὸν παρὰ τῷ Ἀρχιλόχῳ λεγόμενον καὶ τοὶ πρεσβυτέρῳ ὄντι.

XXXIX. Hoc quoque fragmentum servavit *Antiphanes* L. c. καὶ πάλιν, ὅταν λέγῃ· Ἐρῶ τιν' ὅ. α. ὅ. κ. δ. σκυτάλη. εἴτ' ἐπιφέρει Πίνδαρος.... Secundum versiculum excitavit *Schol. Pindari Ol. VI.* 154. ad verba ἡνὸρμον Μοισᾶν σκυτάλη. σκυτάλην ἐκ τοῦ συμβεβηκότος λεγούσιν, ὡς καὶ Ἀρχιλόχος· ἐχρυμένῃ σκυτάλη. Tanquam exemplum brevioris versiculi Archilochici eadem verba profert *Demetr.* de *Elocut. V.* p. 4. de quibus *Aristophanes Grammaticus* commentarium scripsisse videtur secundum *Athenaeum* L. III. p. 85. Ε. μνημονεύων αὐτῆς Ἀριστοφάνους ὁ γερμαντικός ἐν τῷ περὶ τῆς ἐχρυμένης σκυτάλης συγγράμματι. Unde fortasse derivata sunt, quae de scytala leguntur ap. *Erym. M.* p. 720. Sensem dicti aperire conatus est *Diogenianus* in *Proverb. Cent. III.* 25. et *Erasmus Chil. II.* 2. 1. In *Tristis Scytale*, ubi laudat *Platarch.* VII. Sap. Conv. T. II. p. 152. Εἰ ἀλλὰ μὲν, ὁ Νεωλέωνος ἔφη, τὴν μὲν τοῦ Αἰθίοπος ἐκτίναξιν οὐδὲν ἂν τις ἄλλο πλὴν ἐχρυμένην σκυτάλην προσέτιται κατ' Ἀρχιλόχον. — V. 4. ἐχρυμένην. in locum

solitarium. Illustravit hanc vocem *Bergler* ad *Alciph.* I. 26. *Hemsterbus.* ad *Lucian.* T. I. p. 394. *Toup.* ad *Theocrit.* T. II. p. 328. — V. 5. κλώπῃς κερδαλῆς. Ex hoc loco vulpi epitheton τῆς κερδαλῆς adhaesit. *Plato* *Polit.* II. p. 124. F. τὴν δὲ τοῦ σοφιστῆτος Ἀρχιλόχου κλώπῃκα ἰκάνειν ἐξέτιον κερδαλὴν καὶ ποιίλῃν. quem locum explicavit *Rubnk.* ad *Tim.* p. 257. *Dio Chrysost.* *Orat.* LXXIV. T. II. p. 399. ed. *Reisk.* ἡ κερδαλὴ δὲ κλώπῃς ὅτις τις ἐστὶ παρὰ Ἀρχιλόχῳ, ubi alii ἑταῖρά τις ἦν legunt. *Aelian.* H. A. VI. 64. ἡ κλώπῃς ποτηρὸν ζῆλον δέσιν, ἔνθεν τοι καὶ κερδαλὴν οἱ ποιηταὶ καλεῖν φιλοῦσιν αὐτήν. *Basilius* in *Orat.* de *Leg. poet.* p. 107. ed. *Grot.* κολακείας δὲ καὶ θωπείας διαζήμεθα καὶ τῆς Ἀρχιλόχου κλώπῃκος τὸ κερδαλεῖν τε καὶ ποιίλῃος ζηλοῦμεν. Vocem κερδῶ, de vulpe usurpatam, a κέρδος derivabant Grammatici. Vide *Hesych.* in *κερδαλέφρων* et *Rubnk.* ad *Hesych.* T. II. p. VI. — Ceterum vix necesse est moneri, hanc et praecedentem fabulam ab *Archilocho* Lyricis intextas fuisse. In illa de vulpe et aquila suam cum *Lycambe*, dolofo homine, societatem significasse videtur; ut suspicor ex *Philostrati* *Icon.* I. 3. p. 766. ubi cum fabulam ab *Homero* et *Hesiodo* neglectam esse negasset, addit — ἐμέλγει δὲ καὶ Ἀρχιλόχῳ πρὸς *Λυκάμβην*.

[1. 47.] XL. *Erymol. M.* v. κορωνός. ὁ γὰρος καὶ ὑψάσχην . . . Ἀρχιλόχος βοῦς. . . *Hesych.* κορωνός. ποτηρὸς. δευτέρως ταῦρος. Hinc derivatur verbum κορωνῶν, quo usus est *Philippus* *Ep. L.*

XLI. *Erymol. M.* in Ἀκὴ. ἡ ἐξότῃς. οὕτως Ὀρος (haec ex codd. accesserunt). παρὰ τὸ ἦμα ἦκῃ, ὃ σημαίνει τὴν ἐξότῃτα. Ἀρχιλόχος Ἰσση κατ' ἦκῃν κόματος κορινθίου. et iterum in Ἠκὴ. ἡ ἐξότῃς τοῦ σιδήρου. Ἀρχιλόχος Ἰσση κατ' ἦκῃν κόματος κορινθίου. Vide *Valckenar.* ad *Herodot.* IV. p. 367. 54. ἦκῃν κόματος de litore videtur dictum. Poeta jubet aliquem ad litus, in ipsos ventorum undarumque fines, accedere.

XLII. *Plutarch.* Sympos. L. III. Tom. II. p. 658. B. τὸν δὲ ἦλιν ἀναγράφειν μᾶλλον ἐκ τῶν ἑωμένων τὸ νοτιοτὸν διὰ τῶν πύρων· πρὸς δὲ καὶ τὸν Ἀρχιλόχον εἰρηκέναι φασιν· ἢ ἑλπεύειν.... Hunc locum respexit *Hesychius* v. Σείριος· ὃ ἦλιν, καὶ ὃ τοῦ κυνὸς ἑσπέρη — Σείριον κυνὸς διην. — Σείριον Σοφικλῆς τὸν ἑσπερῶν νότον· ὃ δὲ Ἀρχιλόχος τὸν ἦλιν· Ἰβρυκὲς δὲ πάντα τὰ ἑσπερα. Sic hunc locum constituit *Toup.* in Emend. in *Hesych.* P. II. p. 470. Idem in Fragmento *Callimachi* CXXIV. acute correxit πύρην τι Σείριον (vulgo πέτρην) ἄλλα ἐκείνη. Ex *Archilochi* profecit *Lycophron* de Ajacis cadavere: ἀποβεβησμένον νέκυν ἑκτὶς Σείριον καταναίειν, quem comparavit *Grævius* in *Leclt.* *Hesiod.* ad Ἑλ. α. ἦ. 417. De Sirio pro soleposito conf. *Enstas.* ad *Od.* p. 471. 25. *Salmas.* ad *Solin.* p. 305. Ut hic *Sirius* dicitur καταναίειν, sic ap. *Tibull.* I. 4. 42. *Canis areneæ torret arva feni.* Cf. *Heyne* ad l. I. 1. 27. Versus autem non jambici, ut ex initio tertii versus apparet, sed trochaici tetrametri:

ἔλπομαι, πολλὰ δὲ μὲν αὐτῶν Σείριος καταναίει
ὄξυς ἀλάμπων.

XLIII. *Scholias.* *Pindari* Ol. α. 97. Ἀλκιῶς δὲ καὶ Ἀλκμὸν λίθον φασὶν ἀπαιρῆσθαι τῷ Ταντάλῳ· ὃ δὲ Ἀλκμὸν ὅπως ἂν ἦ δ' ἐν ἡμετέροις ἡλιτῆρες ἦεν· διὰ θάλασσαν κατὰ πέτρην, ὅστις μὲν εὐδὲν, δοκῆεν δέ. ἔποιε δὲ καὶ Ἀρχιλόχος·

μὲν δ' ὁ Ταντάλου λίθος
τῆς δ' ὑπὸ νέφους κρυμμένης.

Totus hic locus insigniter depravatus est. In fragmento *Alcmenis* initium et finem sic constituam: ὃ δ' Ἀλκμὸν οὕτως· ἡνὲρ δοκῆεν δ' ἀπαιρῆσθαι. καὶ Ἀρχιλόχος. In ipsis *Archilochi* verbis autem pro ὅτι legendum ὅτις, ut *Plutarchus* habet, qui haec laudat Tom. II. p. 303. A. Ad hunc *Archilochi* locum, ubi *Brannockius* iterum numeros trochaicos mutavit in jambicos, respexit *Pausan.* X. 31. p. 876. in descriptione tabulae Polygneti: Τάνταλος

καὶ

καὶ ἄλλα ἔχον ἵστιν ἀληθεῖα, ὅπερ ὁ Ὅμηρος ἐπ' αὐτῷ πεποιήκειν, ἐπὶ δὲ αὐταῖς πρόσκειται οἱ καὶ τὸ ἐκ τοῦ ἐκρηγμένου λίθου δαῖμα. Πολύγνωτος μὲν δηλὸς ἵστιν ἐπακαλεσθῆσας τῇ Ἀρχιλοχου λόγῳ· Ἀρχιλοχος δ' οὐκ οἶδα εἴτε ἐδιδάχθη παρὰ ἄλλων τὰ ἐς τὸν λίθον, εἴτε αὐτὸς ἐς τὴν ποίησιν ἐκρηγνυκται. Eandem fabulam explicat *Atben.* L. VI. p. 281. B. C. ex Ἀτρεΐδῳ καὶ δὲ narrans, Tantalum a Jove petiisse coenam deorum coenae similem. Tum Jovem id quidem fecisse: *ἄνω δὲ μηδὲν ἡτολαδὴ τῶν παρακειμένων, ἀλλὰ διατελῆ παραττόμενος, ὅτε τῆς κεφαλῆς ἐκέρτησεν αὐτῷ πέτρην, δι' ἣν (f. οὐ) εὐ δόκτωι τῶν παρακειμένων τυχὲν εὐδαίος.* Ad Euripidis *Orest.* 5. Τάνταλος κορυφῆς ὑπερέλλοντα δαιμαίνων πέτρην, notavi veterum loca, in *Animadv.* ad Eurip. p. 10. ubi Latinos poetas hanc fabulam ignorasse perperam statui. Ejus meminit *Lucres.* III. 973. *Cicero* *Tusc. Quaes.* IV. 16. Eandem commemorat *Philostatus* in *Vit. Apollon.* p. 116. et *Suidas* v. *Τάνταλος*, ex *Nonno* in *Gregor. Nazianz.* in *Stel.* p. 171.

XLIV. Ex *Leclt.* p. 236. Servavit hos senarios *Atben.* L. X. p. 447. B. τὸν δὲ κρείττον οἶνον καὶ βρώτην τινος καλοῦσιν — καὶ Ἀρχιλοχος·

ἄνωγε αὐλῷ βρώτην ἢ θρηξὶ κνήρ ἢ θρηξὶ
βρωξὶ· κρόθ' ἦν πονυμῆν.

Obscurum hunc locum sic corrigere conatus est *Casaubonus* p. 743. — ἐβρωξὶ κοβάβῃ ἢ πονυμῆν· putans nimirum, significari a poeta, mulierem aegrotantem sic sanguinem rejecisse, ut cum bryti zythivi salientem ex ore mittit Thrax aut Phryx aliquis. αὐλὸν enim pro κρητῶν esse positum, et αὐλῷ βρωξὶν βρώτην poetica elegantia esse dictum pro αὐλὸν βρώτην. Denique κοβάβῃ ap. *Amathusios* pro αἵματι fuisse usurpatum docet *Hesych.* In his felix *Casauboni* ingenium prorsus desidero. *Scaliger* haec adscripserat: ἄνωγε γὰρ αὐλῷ βρώτην ἢ θρηξὶ κνήρ ἢ θρηξὶ. ἢ κρόθ' ἢ πονυμῆν. *Conquini* fecbat eo modo *sura-*

gens mulier, quo siphone cerevisiam bauris Thrax aut Phryx, ipsa quoque iugens. Contortis his lectionibus nemo facile erit, quin lenem et elegantem Tourpii emendationem praeferat, qua hos versus constituit in Em. ad Suid. P. I. p. 230.:

ἤπερ πρὸς αὐλὴν βρόταν ἢ θρηΐξ ἐνὶ
ἢ φρὺξ ἔβρουζε, κάρδ' ἔην πικλευμένη.

Ubique ad potandum convenissent barbari, ibi proslabas illa muliercula. Cetera perspicua sunt et expedita; κάρδ' autem est σχῆμα venereum, docente Schol. Aristoph. Eqq. 364. unde Tourpius etiam ap. Hesych. κάρδα' σχῆμα, (vulgo αἶμα) corrigit. πικλευμένη in hoc negotio usurpatur a Plutarcho in Solon. p. 91. πλὴν ἔσσι παρὰ μένους πικλύνται, λέγω δὲ τὰς ἐταίρας. Hesych. πῖλος ἐταίρα, Conf. Fischer. ad Anacr. Od. LXI. p. 227. Braunkii lectio simpliciter de puella inter viros versante eosque frequentante accipi debet. — ἔβρουζε positum pro ἔβρουζε. Hesych. ἔβρουζεν· οὐκ εἶτο. ἔβρουζοιτο· οὐφραίνοντο, ubi Inrrp. Archilochi locum comparaverunt.

XLV. Arben. XIII. p. 594. de Plangone meretricula, quam Iones, benignitatis ejus causa venerati, Παμφίλαν appellabant: μαρτυρεῖ δὲ καὶ Ἀρχιλόχος πρὸς αὐτὴς ἐν ταύταις· Συναί.... quos versus Schneiderus in Peric. erit. p. 73. comparat cum Sraton. Ep. XXVII. — Verba ξείνων δέκτρια π. in suum usum convertit Lucien. Ep. XII.:

καὶ γὰρ σοὺ μεταί μὴ ἴδω, μετὰ δὲ θάλασσα,
καὶ λιμένες, πάντων δέκτρια Γραμματικῇ.

ARIONIS METHYMNÆI

HYMNUS.

Ex Tom. III. p. 327.] *I.* Servavit hunc hymnum *Aelian.* de N. A. XII. 45. eumque ab *Arione*, e flusibus servato, cantatum esse ait. Historiam de *Arione* post *Herodotum* L. I. 24. sqq. multi narrarunt, quos laudat *Harduinus* ad *Plin.* H. N. IX. 8. p. 502. Adde *Plutarchum* T. II. p. 161. Nostrium hymnum pro genuino *Arionis* foetu habendum esse negat *Schneiderus*. — V. 3. *ἔγκυμον ἄλμαν* habet *Gesner*, qui in altero Cod. distinctis vocibus scriptum reperit: *ἔγκυμον ἄλμαν*. Quod *Branchius* habet, *καταχαιῖνα*, ipsius conjectura esse videtur: quam certa, non dixerim. Sed totum hoc carmen curam medicam nec recipere; nec mereri judicat *Aeliani* sospitator. *Hymn. Homer.* XXIII. 6. *Χαῖρε Πησείδαον, γαίῳ χαῖρε, καταχαιῖνα*. Ad depravatæ scripturæ ductus propius accederet: *ἐγκυλομήτα*. At nec hoc pro vera lectione habuerim. — V. 4. *βράγχισι* verbum a poeta fictum a *βράγχια*, quæ piscibus propria sunt. Imago ducta ex *Homer.* II. v. 27. *βῆ δ' ἰάσαν ἐπὶ κόματ' ἄταλλε δὲ κῆρ' ἐπ' αὐτῷ πάντοθεν ἐκ κενθρῶν, οὗδ' ἠγνοίησεν ἀνικτα*. Quæ expressit *Virgil.* *Aen.* V. 822. — V. 5. Vulgo *χαρτόναι κέλευ*. In inferit Cod. Medic. Mox *Gesnerus* *πτερόγυν* coniciebat pro *κελεύ*, invito *Schneidero*: ineptum enim auctorem delphico eadem audacia pedes appingere, quæ antea *branchias*. — V. 8. Pro *εὐερῶ* *Gesnerus* *εὐιστοί* coniecit. — V. 9. *εὐόλαυε*. Hæc fortasse obversabantur *Philippo Theff.* Ep. LXXII. *νῆδε πτερογμένης αἰὲν ἰέρμεν κρηφάρων ἀλφειῶς πηλὸν ἐχθροῦ σκύλακε*. — V. 10. *φιλάμυσον*, *φιλαυλος* *δελφίς*, *Aristoph.* *Ran.* 1352. De delphino, non homini tantum amico animali, verum et

musicæ arti, quæ Plinii verba sunt Tom. I. p. 501. fragmentum exstat Pindari ap. Plutarch. T. II. p. 704. E. ὁ Πίνδαρος φησι πεποιηθῆαι πρὸς ᾧδὴν ἄλλου Διελφίως ὑπέκρινεν, τὸν μὲν ἀκούοντες ἐν πάντων παλάγῃ ἀδῶν ἐκίνασεν ἑρπῆδὲν μέλιος. Quæ hic depravata sunt, non sincerius leguntur p. 984. C. nec Reiskius, qui totum locum immutavit, veram lectionem affecutus est. Scribe: ἀκούοντες ἐν πάντων παλάγῃ, ut mox ap. nostrum v. 18. ἄλκα Νηριῶς παλάγῃ. Ipse Pindar. Pyth. α. 45. ἐς βαθυῖαν πάντων πλάκα. Oppian. Hal. L. II. 186. ἔστραπεν αὖ βυθίως μὲν ἔχει πλάκα. Ep. ἀΐεν. CCM. κατ' Ἀργίην πάντων πλάκα. Aristoph. Ran. 1486. πειλαγὶν ὑπὲρ πλάκα. Quæ de delphini musices amore narrant veteres, recentiores de manato tradunt; quare Linnaeus delphinum veterum pro manato habendum esse censebat in Amoen. Acad. VII. p. 315. non assentiente Beckmanno ad Antig. Car. p. 110. Vide Camus Notes sur l'Hist. des Animaux d'Aristote p. 284. sq. Schneider. ad Aelian. II. 52. p. 74. — V. 11. ἑλάα θέρματα vulgo. Elegantiorem lectionem ἑθέρματα Valckenarius invenit, in Diatr. p. 289. C. ubi hoc vocabulum Aeliano in deliciis fuisse notavit. Quæ observatio tamen ad lectionem ἑθέρματα Arioni asserendam nullam vim habet, nisi fortasse Valckenarius totum hunc hymnum pro Aeliani foetâ habuit. Vide imprimis, quæ collegit Stœber. ad Thom. Mag. p. 18. et Lennep. ad Coluth. p. 19. sq. — V. 15. Vulgo ἐπερσάσας. et v. 17. α. νῶτοις χορεύοντες. Utrumque Brunckius emendavit. Fere suspicæris, hæc obversata esse auctori odæ inter Anacr. LL. 23. ὅδε ἐργάσθ' ὁρῶνται ἔπι δελφίσις χορευταῖς — Ἔρως, ἱμερὸς γαλλόντες, Χορὸς ἰχθύων δὲ κυνέες —. Philostr. I. Icon. XIX. p. 794. ἐχέσεται γούν μικρὸν ἑσπερον Παλαίμων ἐν δελφίσι. Hoc ipsum verbum ἐχέσθαι in fabula de Arione usurpat Oppian. Hal. V. 449. ὡς ἐλπίδας ἐχέσμενός περὶ νῶτοις Κύμα μέλαν περάσσει — Ταυρὶς τ' ἐτίλασεν ἐπὶ προβολῇ Λακωνῶν. — V. 20. ῥῆτις δ' ἔλει με ἀπὸ

ἀλλὰ. Vulgo. Cod. *Gencri* offerebat ἄλλοι, ipse conjiciebat ἄλλοι sive ἄλλων. Utrumque posthabendum eleganti *Valckenarii* correctioni in *Diatr.* p. 289. C. ἰόλιος legentis. Reliqua *Brunchio* debentur. — V. 22. ἀλλὰ πέρυτον ἄλματος. Vulgo. Quae lectio nulla emendatione indigebat.

Tom. III. p. 328.] *II.* Hoc distichon Arionis, delphini insidentis, statuae insculptum tradit *Adian.* Hist. Art. XII. 45. p. 407. Hujus monumenti mentionem facit *Herodorus* L. 24. p. 11. epigramma non commemorans, non magis ac *Pausan.* L. III. 25. p. 275. et *Dionysios.* Orat. XXXVII. p. 455. 32. Cf. *Gellium* L. XVI. 19. *Solin.* p. 16. F. — Vulgo legebatur κύκλαος, quod emendavit *Salmas.* ad *Solin.* p. 98. A. Praeterea *Geisnerus* πομπαῖον malebat.

PISANDRI RHODII EPIGRAMMA.

[T. II. p. 294.] *Brunchio* obsecutus (*Leßt.* p. 197.) collocavi hoc epigramma ante fragmenta *Sapphus*, quam poetriam *Pisander* aetate praecessit. Exstat in membranæ Vatic. p. 251. cum lemmate: Πισάνδρου ῥοδίου τοῦτον τοῦ ἐπιγράμματος μνηστὴς Νικέλαος ὁ Δαμασκηνὸς ὁ ἐκ Κρήτου. Εἰς Ἰππάλμονα τὸν δὲ Κρήτης Μάγνητα. Ultima inepta sunt. *Anthol. Planud* p. 203. St. 296. W. Apud *Pollucem* L. V. 46. p. 501. prius distichon laudatur. *Pollucis* verba haec sunt: οὐ μὲν οὐδὲ ὁ Μάγνης ὁ Κών, τὰ Ἰπτάμονος ἄξιμα, ἢ Λάδαργος ἐπώνυμον, οὐκ ἀνώνυμος, δευτέρῳ συντάσσεται, καθάπερ μνηστὴς τοῦ ἐπιγράμματος. Versu enim secundo pro Θάδαργος legit Λάδαργος, quae lectio etiam in Vat. Cod. notata. Nec aliter habet *Dionysios Chrysostomus.* Or. XXXVII. T. II. p. 121. 15. ed. Reisk. ubi postquam prius distichon protulit, scribit haec: εἰς οὐκ

οἶδεν Ἑλλήνων, οὐχ ὅτι τὸν ἴσκειν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἵππαιμονα.
 δουλοῦμεν οὐδὲ Μαγνήτων [οὐδὲ] οἶδεν ὅς ἵππαιμον. οὗτος μὲν
 αὖν φρενὸς ἐξ ἀνδράων αὐτῷ εἴσθην καὶ Πόλεγγον. Secundum
 Pollucem igitur Canis fuisset Magnesius; secundum
 Chrysostomum ipse Hippaemon. Ab utroque discedit
 Brunckius, qui equum Thessalum, canem Creticum, ser-
 vum Magnetem fuisse pronuntiat. Sed sic Hippaemonis
 patriam praeteriisset poeta, quod non admodum proba-
 bile est. De ipso heri nomine dubitatur. Apud Pol-
 lucem ἵππαιμον legitur, quod Casaubonum in ἵππαιμον
 mutasse ait Reiskius. Ubi? quaeso. Certe non in Dia-
 triba in Dionem, ubi ἵππαιμον legit. Ap. Chrysostomum
 olim erat: ἵππαιμον τῷ ἴσκειν δέ.

SAPPHUS EPIGRAMMATA.

V. 55.] I. (IL) Vat. Cod. p. 193. αἰ Σαπφῶ(ς).
 ubi totum sic exhibetur:

Ζ.	Παῖδες ἄφρονος εἰσὲν τίτ' ἐνίσκει. αἱ τις ἴσκει	Θ
Π	φάναν κικαμέναν κατθεμένη πρὸ ποδῶν.	Δ
Η		Ο
Υ	Αἰδοῦμαι με πύρην Λατοῦς ἐνδύκειν ἑρίστῃ	Σ
Ι		Φ
Ξ	ἐρμηνεύσας τὰς αὖν αἰδέα	Α
Ξ	σα πρὸς τοὺς δέσποινά γυναικῶν ἢ συ χρεῖσας	Λ
Ο		Τ
Ν	πρόφρων ἀμετέρην εὐκλείσας γενεάν.	Θ
		Ν.

Sic quoque, si a paucis iisque levissimis discesseris, in
 apogr. Bentleyano existabat. Emendavit hoc carmen
 Bensleyus in Notis ad Callim. Fragm. nr. CCCXVII.
 Tom. I. p. 566. ed. Ern. in hunc modum:

Παῖδες, ἄφρονος εἰσὲν τ', ἐν' ἐνίσκει, αἱ τις ἴσκει,
 φάναν κικαμέναν κατθεμένη πρὸ ποδῶν
 Αἰδοῦμαι με πύρην Λατοῦς ἐνδύκειν Ἀρίστῃ
 Ἐρμηνεύσας τῷ Σαινιῶδι,

ἐκ πρὸς τοῦ, δὲ παῖνα γυναικῶν· ἢ οὐ χαρίῃς,
πρὸς τοῦ ἀμείβων εὐκλείδων γυναικῶν.

Statua ait, se vel mutam loqui posse; si quis inscriptionem, quatuor, qui sequuntur, versiculis constantem, legere velit, ante pedes in basi positam. *κατατίθεσθαι, aliquid literis mandare.* *Cornelius de Pauw*, qui hoc carmen repetiuit in fragm. Anacr. XCVI. p. 308. quamvis recte intelligens, primum versiculum nondum persanatum esse, infeliciter ipse tentavit, *παῖδες ἄφρονος τοῖα*, quod sensu caret. Brunckiana lectio *Dorvillii* sagacitati debetur (in Vanno crit. p. 193. lqq.): *παῖδ' ἄφρονος τοῖα τὰ ἐνέτω.* Esse enim infantis, recens nati statuam, à matre deditam Dianae, puerperarum tutelari numini. Ipsam puellam infantem induci loquentem. Idem *Dorvillius* tentat, si quis *ἐν* necessario adesse velit: *παῖς ἐν ἄφρονος τοῖα τὰ ἐνέτω, αἱ τίς ἐρεται.* Particulam αἱ in ἡ mutandam esse, *Br.* monuit. *Reiskius*, qui hoc Epigr. edidit in Anthol. p. 52. nr. 515. prius distichon sic exhibet: *παῖδ' ἄφρονος εὖσε γὰρ τοῖ ἐνέτω, αἱ τίς ἐρεται* *Θωνδὺν ἀποιμέταν κ. π. κ.* quod nemo facile amplectetur. *Toup.* Epist. crit. p. 120. corrigendum censet:

Παῖδες, ἄφρονος τοῖα τ', ἐν ἐνέτω, αἱ τίς ἐρεται —

Nimirum τὴν στήλην sive cippum hic loqui; esse autem antithesin: ipsa ἄφρονος non suis, sed παῖδες verbis loquitur. Vereor, ne haec emendatio eleganti *Toupiis* ingenio indigna sit. Profecto enim inepte arguta foret poëtria, discrimen inter στήλην et puellae ibidem collocatam statuam ponendo. Nec, hac interpretatione admissa, video, quem sensum habeat τ' post τοῖα, ἐν ante ἐνέτω collocatum; quamvis Bentlejana lectio eodem laborat incommodo. *Dorvillii* conjecturam si quis veram esse dubitaverit, elegantem tamen esse et probabilem non negabit. — V. 3. *Ἀθηνῆς.* Dianae cognomen. *Seraphan.* Byz. *Ἀθηνῆς*· *χαρὶς Κυδίας παρὰ ἑλλαν, πλησίον τοῦ ἑδρῆ.*

πον, κφ' εδ' η "Αγρμις ΑΙθιοπία, οί δέ, ὅτι παρὰ τοῖς ΑΙθίοφιν
 διόγουσιν, Ἀπέλλαν ἤγαγεν αὐτήν· οί δέ αὐτῇ τῇ Τελώνη διὰ
 τὸ πῖθον· ὡς Καλλιμάχος. Vide Intpp. *Hesychii* in ΑΙθιο-
 πιαία. *Antipater Thess.* Ep. XXXIV. ΑΙθιοπίης Βερνυνοίδος
 Ἰχνην νοῦν. — V. 4. Etiam hunc versum *Br.* exhibuit
 secundum emendationem *Dorvillii*, qui τῷ Σκουαίῳ
 cum *Gygeto* pro nomine patronymico habendum cense-
 bat. Cum *Bentlejus* ad Ἑρμακλείδαν θογατέρην subaudien-
 dum existimasset, *Dorvillius* de conjuge *Hermoclidæ*
 accipi malit, remittens lectores de hac ellipsi ad *Sal-*
mas. in *Inscr.* *Herod.* p. 40. *Perizon.* in *Diff. Triado*
 p. 19. et *Burm.* ad *Sueton.* de *Ill. Gramm.* c. X. Nam
 cum mater *Aristo* hanc statuam dedicaverit, verisimilius
 esse, patrem pueri, quam ejusdem avum maternum, com-
 memorari. Non acquiescens in lectionibus *Bentleji* et
Dorvillii, *Reiskius* conjecit: Ἑρμακλείῳ, κατὰ δὲ παρὰ
 νῦν κείῃ, εὐδὲ πρόκολος. *Filia Hermaclysi, qui nunc infra est*
apud Plinonem, tunc olim famulus. Omnino male. Ejus
 tamen vestigiis insistere non dubitavit *Toupius* l. c., qui
 tentat, Ἑρμακλείδαν, τῇ δὲ νῦν εἰν κείῃ, se verum exsculpsisse
 ne dubitans quidem. — V. 5. εὐδὲ πρόκολος. Fuit *Ariste*
Dianæ neocoros, vel saltem ex iis, quæ præcipuo cul-
 tu eam deam prosequiebantur; quare non mirum, infan-
 tis effigiem *Dianæ* dedicari a puerpera *Dianæ* aedi-
 tua. — Precatur autem infans, ut *Diana* genus suum,
 i. e. ipsius infantis, patris et matris, prosperare velit.
Dorvill. Ultimum versum, sicut hic scriptus est, laudat
Suidas v. εὐαλίσσον *T. I.* p. 893. Totum repetivit etiam
Wolffius in *Fragm. Sapph.* p. XX.

II. (III.) *Vat. Cod.* p. 286. *Planud.* p. 196. *St.*
 285. *W. Ursinus* in *Carm. Ill. Fem.* p. 17. *Wolff.* in
Fr. Sapph. p. 78. ex *Dorvillii* apographo. — V. 1. mem-
 branae γοῖται, et ἐκείνη. V. 2. κρησίδας. *Br.* exhi-
 buit lectionem *Planudeæ*, quam in omnibus antiquis
 editt. reperi, præterquam in *Wecheliana*, ubi κρησίδας

legitur. Comparavit Brodaeus *Virgil*. Aen. VI. 232. *At pius Aeneas ingensi mole sepulcrum Imponis, suaque arma viro, remumque tubamque: quod ductum ex Homeri Od. M. 14. τόμβον χεύαντες καὶ ἐπὶ στήλην ἐρέσαντες, Πήξαμεν καρπότην τόμβῳ αὐτῆς ἐρετμῶν.*

III. (IV.) Vat. Cod. p. 285. Planud. p. 229. St. 333. W. *Ursinus* et *Wolf*. L c. In Timadis, puellae, immatura morte extinctae tumulum. — V. 1. Vulgo et in Cod. Vat. *θαιούσαν*. — V. 2. Proserpinae θάλαμος ex hoc fortasse loco ad plures manavit. *Simonidis* Ep. CIII. κατέβην τὸν ἄφικτον — ξανθὴς φερειφθῆς θάλαμον. Epigr. inter ad. DCCXXXIV. 2. *Empedoclis* Ep. II. Similia collegit *Burmannus* ad Anthol. Lat. T. II. p. 222. sq. — V. 3. ἐνὸς φθιμένης. Vat. νεθῶγι χαλκῷ Planud. Ursin.

In Vat. Cod. νεθῶγι εἰδήρη. Expressit hunc locum *Andronicus* T. II. p. 399. ἃ δὲ, εἶδεν φθιμένης, πολιοδὸς νεθῶγι εἰδήρη Κεῖρατο γηραλίας ἐν κεφαλῇς πλουήτους. *Archestratus* ap. Athen. VII. p. 306. B. παντήσαντα ἔμμες νεθῶγι μαχαίρῃ.

ERINNAE EPIGRAMMATA.

§. 58.] I. Vat. Cod. p. 206. Planud. p. 301. St. 441. W. Quamvis editum, *Reiskius* tamen denuo exscribi iussit in Anth. p. 67. nr. 549. ut ex apographo suo emendatius daret. Ex mente *Dorvillii* constitutum edidit *Wolf*. in Fr. Poëtr. ubi *Erinnae* carmina exhibuit p. 10 — 25. Qui idem emendandi causa protulit in Epist. de Syrac. p. 334. *Toupius*, vix tamen quidquam habet novi, et ab ipsius ingenio profecti. Scriptum est hoc epigr. in Agatharchidis imaginem, puellae tam egregie similem, ut nihil ei nisi loquendi facultas deesse vide-

retur. — V. 1. *διξ' ἀταλῶν*. Cod. Hanc lectionem ex
 »Vatic. membrana notavit *Salmasius*, qui tamen *διξ'* scri-
 »bebat, quae mutatio mihi necessaria non videtur. Hinc
 »est forte, quod in epigrammatum codice Bibl. Buh-
 »rianæ scriptum *διξ' ἑτάλων χειρῶν*.^a *Bruck*. In apogra-
 pho Spalletti *διξ' ἑτάλων* legitur, idque in Codice ipso
 legi nullus dubito. Contra lectionem *διξ' ἀταλῶν* ex *Salmasii*
 ingenio profectam existimo. *Reiskius* *διξ' καλῶν*. Saltem
 scribendum:

διξ' ἀταλῶν ἀπὸ χειρῶν.

Quae si sincera est lectio, Prometheo illam imaginem
 dedicari puta. Vulgo *διξ' ἀταλῶν*. *ἀταλαί* *χειρὶς* sunt *scitae*
manus; periti videlicet artificis opus. *γλαφυρᾶς χειρὶς* Epigr.
Theocriti. VII. Manus sculptoris, qui molle et ad ungues
 exactum opus exolverit, recte *molles* appellari, neq
Ilucium fugit in Notis p. 29. ubi commemorat con-
 jecturam viri docti in marg. *Scaligeri*, *εὐκαλῶν χειρῶν*
emendantis. Hoc a se probatum, postea rejicit *Tourne-*
in Corrigendis, patrocinaturque vulgatae. — Ceterum
γράμματα h. l. de tabula picta accipiendum esse, dubitari
 nequit; nec debebat hoc carmen ab iis laudari, qui Pro-
 metheo literarum inventum vindicare conati sunt. Vide
Harlesium ad Fabr. Bibl. Gr. T. I. p. 216. c. Ad Pro-
 metheum se convertit poëtria, tanquam ad principem
 sculptorum, qui etiam viva et spirantia signa finxisse pu-
 tabatur; cui quidem *συνιστάζετε καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἑμπνεύουσα*
τὸν πηλόν, καὶ ἑμψυχα ποιοῦσα τῶν τὰ πλάσματα. *Lucian.* in
Prometh. 3. T. I. p. 20. ed. Bip. Eadem plane oratio-
 nis conversio in epigrammate, quod hinc expressum
 puto, *Ansipatri Sid.* LV. in Myronis vaccam:

αἱ δάμαλις, δοῦναι, μυκήσεται· ἢ ῥ' ὁ Προμηθεὺς

οὐχὶ μόνος, πλάττει δ' ἑμπνεῖα καὶ εὐδ', Ἰδρυόν.

Unde Dorvillianae lectionis, a *Bruckio* repraesentatae,
 veritas apparet. — V. 2. *τὴν ἑταλὴν εὐφραν*. *Sunt etiam*

inter mortales aliqui sibi peritia similes. Verissima Cod. lectio. Vulgo τῶν δ. ε. quam lectionem vir doct. in marg. Scalig. ita emendare conatus est, τῶν μάλ' ἢ σοφία, probante *Huesio* p. 29. *Jos. Scaliger* in marg. Aldinae emendavit: τῶν δ' οὐ σοφία. — σοφία de arte crebro usurpatum. Vide ad *Anacr.* Epigr. LXXI. — Qui autem humanam speciem ita pingunt effinguntve, ut vivere et spirare videatur, ἐνύμωσ γράφειν dicuntur. In descriptione tabulae pictae *Theonis* ap. *Aelianum* V. H. II. 44. haud scio an scribendum sit, ἡμετέρας καὶ πάντων ἐνύμωσ ὁ παντοῦς ἵσταν δεικνύει εἰς τὴν μάχην. Vulgo ἐκθύμωσ legitur. Vide notata ad Ep. *Longini* T. II. p. 200. — Pro ταύτα, quod exstat in Planudea et in apogr. Gothano, *Dorvillii* Cod. ταῦτα. — Versu ultimo vulgo legitur: αἰ' αὐγὰν ποτ' ἴθνη', ἥς 'Α. ἔλα. Qui reliqua recte exhibet Cod. Vat. tamen vitiosum αὐγὰν praebebat. Hoc praeclare emendavit *Ursinus* in Carm. Mul. III. p. 295., Vir D. ap. *Huesium* et *Brodacum*. Incertus Ep. DXIV. de Pythagora:

Αὐτὸν Ποσειδάων δ' ἑρμῆς, ὃν μετὰ φωνῆς
ἔδρας ἂν, εἰ γε λαλεῖν ἤθελε Ποσειδάων.

II. Vat. Cod. p. 319. Ἡρίωνος Μετσηληνάας εἰς ἑρμῆδα. V. I — 4. protulit *Olearius* ex collectione Msta, quae *Agathias* Scholastici nomen gerit. Hinc *Wolfius* in Collect. Fr. p. 20. Integrum carmen edidit *Jensius* nr. 17. et *Reiskius* p. 122. nr. 674. Emendare conatus est *Heringa* in Obsf. p. 195. — V. I. σιρῆνης. Multum in hac voce explicanda fluctuat *Reiskius*, tandem acquiescens in interpretatione *Olearii*. Sirenium simulacra tumulis fuisse imposita, constat ex *Plutarcho*. Vit. X. Orat. T. II. p. 835. et biographo anonymo *Sophoclis*: φαι δὲ, ὅτι καὶ τῷ μνήματι αὐτοῦ Σιρῆνα ἐτίεσσεν. Sed in *Isostratis* et *Sophoclis* tumulo Siren spectabat ad orationis dulcedinem; vulgo vero earundem imagines ad luctum referebantur. Conf. Epigr. *Mnasaleus* XVII. et quae

notavi in *Euripidis Helenam* v. 166. in *Animadv. L. II.* c. XI. p. 142. sqq. De lugubri Sirenum cantu vide inprimis *Spanhem.* de Ufu et Praest. Num. T. I. p. 254. quocum conferas *Burmamn.* ad Anthol. Lat. T. I. p. 113. — V. 2. ἄλλῃ *Reisk.* τὰν ἰ. σπαδῖαν *Wolf.* et sic in Cod. esse videtur; sed corrigi debuit tam manifestum vitium. — V. 3. τοῖς ἀμὲν δεχ. Cod. Vat. et *Wolf.* In fine versus iidem et *Jensf.* χαίρειν. — Versu sequ. vitiosissime Codex αἰν' ἀντὶ τοῖς ἀνδρῶν τ' αἰδεσμευτοῦς. *Olearius* versus initio ἀνταστὰν exhibuit, idque ut sanum et sincerum explicare conatus est. *Brunckiana* lectio debetur *Heringae*, ante quem *Crozius* in eandem inciderat. *Reiskius* dedit αἰν' ἀντὶ τοῖς ἀνδρῶν, αἰν' ἰνέρας πτόλιος. — V. 6. χῶτι παντὲ Cod. qui etiam *Brundis* exhibet. Ex sq. Epigrammate hoc emendavit *Heringa*, cujus emendationem *Reiskius* recepit. — Seq. vers. Vaticanæ membr. τῆσι δάσσειαντι, et sic fere *Jensius*: τῆσδε αἰδοντι, quod *R.* retinuit, quum sanare non posset. Poëtriam tamen familiam in Graecia illustrem nominasse suspicatus, τῶν ἱαμαδῶν vel ἱαμίδων ἦν olim fuisse lectum, putabat. *Heringa* patriæ significationem quaerens, legit, τῆσι, ὡς αἰδοντι, quod languere *R.* bene monuit. *Brunckius* audacem suam conjecturam ne verbo quidem indicavit, nedum firmare conatus est. Literarum ductus spectantibus non improbabilis fortasse videbitur emendatio nostra:

χῶτι γένος

τῶν κίδων φιλων ἐντὶ — — —

parentes mihi etiam in Orco habitant caros esse. γένος pro parentibus; ut in *Epigr. Sapphus* I. 6. πρεσβύων ἀμεινέων ἀνὰ κλίσιν γένων. Nec tamen multum tribuerim huic conjecturae.

III. Vat. Cod. p. 319. sq. Edidit *Olearius* ex eadem collectione *Holsteniana* l. c. in qua etiam corruptissime legitur, nihil tamen difficultatis habere pronuntiat. Repet-

divit Wolf. p. 20. Corrupta emendare tentavit *Heringa* in Obsf. p. 197. *Toup.* in Em. ad Suid. p. 508. Exhibuit *Reiskius* in Anthol. p. 123. nr. 676. passim emendatum. Scriptum est in eandem *Baucidem*, quae in ipso nuptiarum apparatu morte exstincta est. Conf. hinc expressum Epigramma *Meleagri* CXXV. — V. 1. *πολλοκλαιντον*, ut rectius, dedit *Reiske*; qui et *εἰς* habet, ut est in membranis. Ad verba *Erinnga*, *βασκανός ἐστί*, 'Αἴδα, respexit *Leonid. Tar.* Ep. LXXXI. Plures deinde, poetriae nostrae exemplam secuti, Mortem et *Parcas* *βασκάνους* appellavere. Conf. Ep. inter *ἄδελφ.* DLXXXII. et DCI.VI. *φθονερὰ Μοῖρα*. *βασκανὸν δαίμον* Ep. DCXCV. — Mox Codex τὰ δὲ τοι καλὰ τὰ μὲν ἔφεσθτι Ὀμματα τὰ β. & τέχνη. Nec aliter *Olearius* et *Fenhus*, qui tamen τὰ post καλὰ omittit. Parum feliciter hanc versum tentavit *Heringa*: τὰ δὲ τοι καλὰ τῷ μ' ἔφεσθτι Ὀμματα τὰν βαυκοῦς, hac interpretatione adjecta: *Baucis maritus fuit Baucidis: pulchri vero hi oculi (Baucidis nempe effigies in sepulchro expressa erat) cuicunque me intuenti ostendes gravem Baucidis infortunium, qui puellam in miserando rogo ita cremavisti sedit, quibus gavisus paulo ante fueras Hymenaeus*. Minus etiam probabiliter *Reiskius*, τὰ γὰρ τοι καλὰ τῷ πεφθεσθτι Ὀμματα τὰν — τέχνη. Partem depravati huius loci *Brunckius* constituit ad *Toupii* mentem, reliqua ex suo ingenio dedisse videtur. Adscribam notam clarissimi editoris: »Bauke et Bauke diversae sunt ejusdem nominis formae; una eademque persona his indigetatur. Nunc hoc sepulchrali epigrammate monumentum ipsum loquitur: hoc autem symbolis erat ornatum, quibus sepulchri mulieris mors ipsas consecuta nuptias significabatur. Hinc intelligendus versus tertius: pulchra haec mea ornamenta ininsipienti tibi crudelissimum Baucomis, sive Baucidis, inveniunt casum. In cod. scriptum ἄμματα τὰν β." Haec *Brunckius*, qui quod in Cod. legi ait, id in suo apogr. ex *Salmasii* emendatione legi existimo: ἄμματα speciem

habet, si comparaveris *Meleagr.* Ep. CXXV. 2. vix tamen in hoc contextu ferendum est. Mihi antiquae scripturae vestigia propius consideranti, *Erinna* sic fere scriptis-
se videtur:

— — τὰ δὲ ποικίλα γράμματα' ἐξέιντι
ἀμοιράτων Βαυκοῦς ἐγγυαλίοντι τύχην.

five :

— — τὰ δὲ ποικίλα μὲν παθεῖντι
Σάματα τὴν Β. ἢ. τ.

varia illa signa, quae miserandam Baucidis fortunam indicant. Idem, quond sensum, εἰματα et γράμματα, ut apparet ex *Eustathio*, de Bellerophontis εἴμασι disputante, ll. ζ. p. 632. sqq. De ποικίλα vide dicta in Exercit. erit. T. II. p. 63. sq. — V. 5. Cod. Vat. ὡς τὴν π. τ. ἐφ' αἷς ἤδετο πύλαις. *Salmasius* ἐφ' αἷς correxit; in qua lectione ἐπὶ positum pro μετὰ. Vide *T. Hemsterb.* ad *Lucian.* T. II. p. 434. ed. Bip. et *Valckey.* ad *Herodot.* p. 521. 27. — In quibusdam apogr. initio versus ὡς legitur. Lacunam in medio versu relictam alii aliter expleverunt. *Heringa* et *Lacrozius* ἐφ' αἷς πάρος. *Olearius* καλός. *Reiskius*, ἢ τὴν παῖδ' ὑμέναιος ἐφ' ἢ ἐχθρὸν ἤδετο πύλαις τῇδ' ἐπὶ κηλεύει. I. π. Cujus voluntate puellam, cui tantum non jam canebatur hymenaeus, picea sacula assis hic super vogo edact. Quod et frigidum et contortum est. *Toupinus* corrigit: ἢ τὴν παῖδ', ὑμέναιος ἐφ' αἷς πολλὰς ἤδετο πύλαις, τῇδ', ἐπὶ καὶ αὐτὰς I. π. πολλὰς ὑμέναιος, ut ap. *Homer.* ll. ε. 493. Temere vero idem defendit formam καθευτῆς, pro qua in Cod. recte legitur καθεστῆς. In iisdem membranis τὴν δ' exstat, non τῇδ'. Secundum *Brunckium* καθεστῆς hoc loco maritus foret. Vide *Etym. M.* in καθεστῆς. Non dixit Cl. editor, an lectionem, quam exhibuit, in apogr. suo invenerit, an ex sua conjectura dederit. Non multum interest; nam ex Cod. eam non fluxisse constat. Ordo verborum est: ὡς τὴν παῖδα ἢ καθεστῆς ἐπὶ παρακαίει

ἔφλεγε τῇ αὐτῇ πύκνῃ, ὅφ' ἥς ὁ ὕμναιος δέμον ἦγγο. Quam hac conjectura amplius inquirendi studium minime impediatur, liceat mihi doctorum virorum emendationibus meam quoque adjicere. *Eriannam* scripsisse puto:

αἷς τὰν παῖδ' Ὑμέναιος ἐφέπερος ἦγγο πύκναις,
ταῖς δ' ἐπὶ καθεστὺς ἐφλεγε πυρκαϊᾷς.

Quam lectionem, codicis scripturae tantum non inhaerentem, reliquis concinniolem esse mihi persuadeo. *Quibus facibus Hymenaeus puellam in sponsi domum duxerat, iisdem ejus sive pater sive sponsus rogam accendis.* Vocis ἐφέπερος vestigia sunt satis manifesta in lectione codicis ἐφαῖς...., quem codicem in vocabulis cum praepositione compositis jungenda saepissime divellere, multis jam exemplis docuimus. Idem *ai* cum *i* crebro confundit; ejus confusionis exemplum vidimus in Ep. *Meleagro* LXXX. 6. ubi παιζοπέρον exhibet pro παζοπέρον. Cf. *Dorville* ad Charit. p. 683. *Eriannae* ὕμναιος ἐφέπερος observabatur *Meleagro* Ep. CXXV. ἄρετι γὰρ ἐστίριοι νόμφας ἐπὶ διώλειν ἄχων ἄνθρωποι. Hymenaeus vero puellam ἦγγο, ut sponsus, qui mulierem ducit, ἦγγο. Vide *Valckenauer* ad Herodot. IV. p. 317. 52. — Recte nos denique servata Cod. scriptura πύκναις legimus, ut apparet ex *Meleagro*, qui in primis comparandus est:

αἱ δ' αὐταὶ καὶ φέγγος δάκρυάχονι παρὰ πατρί
πύκναις, καὶ φθιμένα νέκυν ἔφαινον ὀδόν.

§. 59.] V. 7. In edit. Jenf. lacuna est ante αὐτά. Fal-
litur *Reiskius*, qui μεταίτην ex *Olearis* ingenio profectum
putat. Ipsa est Cod. lectio; quae cum optima sit, con-
jecturis supersedendum est. — Vers. ult. Cod. γοῖσθον,
quod *R.* in γοῖσθον mutavit. Idem hoc carmen in fine
mutatum putat, quod particulae μὲν versu 7. nihil re-
spondeat. Sed vide *Hoogstraen* de Part. Gr. p. 455. sqq.
ed. *Schäfer*.

SOLONIS SCOLION.

¶ p. 75.] Servavit *Diogenes Laert.* L. I. 61. p. 38. ed. Meib. Saepius hinc repetitum. Versus aliter disposuit *Br.* in *Gnomicis* p. 84. nr. XXXI. versum tertium in duos dividens:

κρατὴν, φαίδρῃ
προσέειπεν πρόσωπον.

— Versu primo, qui logaoedicus est, scribe: *κράτῃ* ἔκκευεν, quo et metrum juvatur, et hiatus tollitur. — V. 2. *Sambucus* ἔχθρος exhibet, et *κρατὴν*. *Casaubono* ἔχθρο: placebat, probante *Mcnaagio*. — V. 3. *φαίδρῃ*. Ad sensum facit *Lucian.* T. III. p. 153. 20. *προσέειπεν μὲν καὶ — προσέειπεν* τοῖς χεῖλαις ἄνθρωποις, μισοῖ δὲ καὶ ἀλόγιστα τοῖς ὄντας διακρίσει. et *μοχ:* ἔτι καὶ κούφοντα ἐν φρεσὶ, ἄλλα δὲ λόγοντα καὶ ἀποκρινόμενον ἰλαρῶ καὶ κερικῶ προσώπῳ, μάλιστα περιπαθῆ καὶ πένθους γέμονταν τραγυδίαν. — V. 5. *μελαίνας*. mentem nigram et improbam. Illustrat *Gasacker.* ad *M. Anton.* IV. p. 115. sq.

CLEOBULI LINDII CARMINA.

¶ 76.] *I. Vat. Cod.* p. 228. 'Ομήρου' εἰ δὲ *Κλεοβούλου* τοῦ *Λινδίου*. τὸ σχῆμα πύλας. Novissima verba quem sensum habeant, apparet ex *Platone*, qui hoc carmen laudat in *Phaedro* T. III. p. 264. D. tanquam exemplum carminis, ubi nihil referat; quam partem in primo ultimo loco ponas: *ὅτι δὲ οὐδὲν διαφέρει αὐτοῦ πρῶτον ἢ ὀκταεὶν τι λέγεσθαι, ὡς ποιεῖς ποιεῖς.* *Homerum* hoc carmen scripsisse *Midae*, *Phrygiae* regi, in socerorum ejus gratiam, tradit *Pseudo-Herodotus* in *Vita Homer.* p. 750. 46. Idem

eum a regis filiis rogatum fecisse, ait *Auctor* certaminis Homeri et Hesiodi. Horum testium auctoritate nixus *Barnesius* ad Homeri Ep. XXXVI. T. II. p. 89. temere obloquitur *Diogeni Laërtio*, qui L. I. 89. p. 55. hoc epigramma Cleobulo vindicat, ad *Simonidis* testimonium provocans, quem vide Fr. X. p. 122. Contra eundem disputat *Buborius* in Diff. Herodot. c. VIII. p. 84. Praeter eos, quos diximus, proferunt hoc carmen *Dio Chrysostomus* Orat. XXXVII. p. 465. (T. II. p. 120. sq. *Reisk.*) qui nihil de ejus auctore statuit; non magis quam *Longinus* π. τ. XXXVI. p. 132. ed. *Toup* ubi v. 2. excitatur, et *Sextus Empiricus* L. II. Hypot. p. 75. et adv. Gramm. p. 221. Sub *Homeri* nomine legitur in Planudea p. 219. St. 319. W. — V. 1. χαλαρή est ex *Br.* emendatione. Vulgo χαλαρά. Cod. Vat. χαλαρή. — Mox alii μέδον, alii μέδω habent, alii denique μέδω, quod Vat. exhibet Cod. Imposita erat tumulo Midæ aeneae puellae statua, cui Epigrammatis auctor aeternitatem quandam praeferat. — V. 2. pro μέν alii νέν legunt, interque eos Vat. Cod. Initio versus Planudea εὐτ' ἄν. *Plato* 849' ἄν. *Libanius* in Monodia Tom. I p. 519. ed. *Reisk.* ἐν τῷ πένθει κατέχον ἑνθρώπους καὶ κατασχέων γὰρ, 849' ἄν ἴδωμεν τε νέν καὶ δένδρεα μακρὰ τετέλεσθαι. Ceterum hinc expressa sunt Virgiliana in Aeneid. I. 607. *In freta dum fluvii currens, dum montibus umbrae Lustrabunt convexa, solus dum sidera pascet; Semper honos, nomenque tuum laudesque manebunt.* — V. 3. 4. omittunt membranae Vatic. *Plato*, *Dio Chrysost.* Tertium solum Planudea, *Herodotus* et *Diogenes* quartum ante tertium legunt, sic scriptos:

ἡλίος τ' ἐνὶ ὄντι λήμνη, λήμνη τε σελήνη,
καὶ ποταμοὶ γὰρ μένουσι, ἀνακλῶν δὲ θάλασσα.

Et in pluribus etiam *Herodoti* Codd. vers. tertius desideratur. Pro λήμνη veteres Anthol. editt. λήμνη praef-

bent. — V. 5; *πελυκαστόν ἐσὶ τέρψεν*. Plat. et Herodot. Reliqui, ut nos; nisi quod nonnulli *πελυκαστόν* habent. — V. 6. *μίδας*. Cod. Vat. Plato, Chrysof. Diogen. Anthol. *μίδης* Herodot. Hunc et praec. vers. laudat *Suid.* v. αὐτιῦ T. I. p. 389. et in *μίδας* T. II. p. 559.

II. Hoc de anno aenigma tanquam *Cleobuli Lindii* ex Παμφίλης ὑπομνήμασι profert *Diog. Laërt.* L. I. 91. p. 56. et *Stobaeus* in Ecl. Phys. p. 240. ed. *Heeren*. Reliquerat *Cleobulus* *ῥήματα καὶ γρίφους εἰς ἔπη τριεχίλια*, teste *Diogene*. Eodem genere scribendi ejus filia delectabatur, *Cleobuline*, cui hoc aenigma tribuit *Suidas* in *κλεβουλίνη*, T. II. 323. ubi v. I. et partem secundi laudat. Simile in annum aenigma laudat *Arbenaenus* L. X. p. 451. F. *Εἰς καίγνηται δέτται, ὅν ἡ μία τίκει τὴν ἑτέραν· αὐτὴ δὲ τεκοῦσα πάλιν γ' ὑπὸ ταύτης τεκνοῦται*. Aliud *Hermæ* incisum protulit *Visconti* in Museo Pio-Clement. T. VI. p. 46. cujus particula tantum integra servata est, ex mente doctissimi editoris sic scribenda: *Εἰσὶν μοι δὲ ἡδαιφοὶ ἑμῶν μοι, δὲ ἑμοῖσι, οἳ μέχρι μὲν ζήσουσιν, τὸν ἥλιον οὐα ἐσφῶσι, αὐτὰρ ἐπὶν....* reliqua defunt. — Ceterum in nostri aenigmatis v. 2. ap. *Diog.* et *Suid.* habetur: *παῖδες ἔσσι τετήκοντ' ἀνδρα εἶδος ἔχουσαι, ἧ μὲν λ. ἦ. ἰδεῖν, ἧ δ' α. μ.* — V. 4. *δέ τε εἶσαι*. Vulgo.

AESOPI EPIGRAMMA.

Vat. Cod. p. 506. hoc carmen *Aesopo* vindicat, cum in Planudea p. 18. St. 29. W. *ἄνηλεν* sit; ut etiam ap. *Stobaeum* Flor. XCVI. p. 531. 30. Gesn. p. 413. Grot. Est hoc epigramma ex genere gnomico. Vitae miseriis cum ejus bonis comparatis, apparere, ait, bona esse, quae natura effecerit; reliqua omnia metu et dolore referta esse. Praeterea si quis felicitatis partem

attigisset, statim eum Nemefin experiri; nec tamen aliud esse effugium vitae, quam mortem, ceteris omnibus majus malum. — Nulla est in editt. diversitas, nisi quod v. 5. Aldinae et Juntina simul cum *Stobaeo* τῶν ἀλλὰ exhibent. — V. 4. κύμα σελήνης, ut ap. *Leonid. Tar. Ep. XLIX.* ἰερὰ κύμα σελήνης, et *λαμπρὸς ἥλιος κύμας* ap. *Sophacl. Antig. 416.*

PHOCYLIDIS FRAGMENTA.

§. 77.] *L. Planud. p. 117. St. 169. W. ubi ἀδελαν.* Phocylidi vindicat *Cod. Vat. p. 505.* qui versu tertio ἐνθάδε exhibet.

II. Servavit *Stob. Floril. T. IV. p. 52. 9. Gesn. p. 25. Grot.* Vitiose *Grotius* ἔχοντες.

III. Ap. *Stob. Tit. LIV. p. 369. 6. Gesn. p. 215. Grot.* ubi Ἀμαρθαιῆς et Ἀμαρθαίας legitur. Scribendum esse Ἀμαρθαίας, *Brunckius* in *J. edt. monuit p. 13.* Vide *Zenob. Cent. II. 48. et Callicter. Epigr. III. T. II. p. 294.*

IV. *Stob. Floril. T. LXXI. p. 434. 29. Gesn. 312. Grot.* De more *Phocylidis* sententiis suis, quae paucis quibusdam versibus absolvuntur, nomen suum praefigendi, dedit quaedam *Dio Chrysost. Or. XXXVI. p. 440. (T. II. p. 79. Reisk.)* Nostri carminis, ubi mulierum, in quatuor classes divisarum, mores describuntur, *Διγυια* fortasse ducta est ex nobilissimo loco *Hesiodi* in *Theog. 590. sqq.* Similitudo ejus cum carmine jambico in mulieres, quod *Simonidi* tribuitur, neminem fugit; idque ex nostro expressum ejusque quasi amplificationem esse puto; contra ac *Koelerus* in *Præf. ad Simonid. p. 7.* qui *Phocylidem Simonidis* carmen quasi in compendium cōgisse existimat. — V. I. γένοντι. *Germ.* — V. 4. εὖ.

φορος, ἢ δὲ ταχέια. Sic vulgo legitur et distinguitur. —
V. 5. οὐδὲ μιν. Gesn. οὐδὲ μιν Gros. — 7. 78.] V. 7.
μελίσσης, *Simonides* v. 83.:

τὴν δ' ἐν μελίσσης· τὴν τις εὐτυχὶ λαβών
καίην γὰρ οἷον μῆμος οὐ προσηύδει·

τοίας γυναῖκας ἀνδράσιν χαρίζεται
Ζεὺς τὰς ἀρίστας καὶ πολυφραδιστάτας·

V. *Stobaei* Flor. T. LXXXV. p. 496. 48. Gesn.
p. 355. Gros. Constantiae causa hic et Fr. IX. X., Φωκυ-
λίδου scribendum. Multos genere nobiles esse ait, qui
nihil nec dicant, nec faciant, quod gratiam mereatur.
χάρεις ἔσονται, ut ap. *Simm. Rhod. Ep.* II. καὶ φθόνος οὐχ
ἔσονται.

VI. *Clemens Alex.* Strom. I. V. p. 725. seq. de
daemonibus agens, ἐπεὶ πρὸς τοῖσδε, αἱτ, Φωκυλίδης, τοὺς
ἀγγέλους δαίμονας καλεῖν, τοὺς μὲν εἶναι ἀγαθοὺς αὐτῶν, τοὺς
δὲ φάβλους, διὰ τούτων παρίστανειν· ἐπεὶ καὶ ἡμεῖς ἀποστάτας
τινὰς παριλύφαμεν· ἄλλ' ἄρα κ. τ. λ.

VII. Servavit *Plutarch.* de Puer. Educ. T. II. p. 3. F.

VIII. Sine auctoris nomine profert *Clemens Alex.*
Strom. V. p. 733. 29. καὶ τῷ ὄντι ἀνάγκη Παλλὰ πλανήθηναι
δ. δ. δ. *Phocylidi* h. v. vindicat *Plutarch.* T. II. p. 47. F.
ubi πάλλ' ἀπατηθῆναι habetur.

IX. Exstat ap. *Dionem Chrysost.* Orat. XXXVI.
p. 440. (T. II. p. 80. ed. R.) Eundem locum in mente
habuit *Themistius* Or. XXIV. p. 307. C. ἀλλὰ Φωκυλίδης
τὰ τε ἄλλα ἀληθῶς λέγει, καὶ ὅτι σμικρὰ πόλις μετὰ φρονήσεως
ἐπὶ σκοπίου κατοικοῦσα κρείττων Νίβου ἀφρονέσεως. ubi ἀφραι-
νέσεως corrigendum.

X. (T. II. p. 522.) Apud *Strabonem* L. X. p. 747.
B. Leriae, unius e Sporadibus, incolae male audiebant
propter maledicentiam. Ante *Casaub.* legebatur καλὸν
Πατροκλέους καὶ Πατροκλῆος. Hanc ἐννοιαν suam fecit *De-*
modocus Ep. I. Tom. II. p. 56.

ANACREONTIS EPIGRAMMATA.

¶ 116.] I. (LXIX.) Vatic. Cod. p. 608. Primus edidit *Barnesius* ex Mss. Hudson. (*Fischer.* nr. XIII. p. 481. ed. noviss.) Versus sunt trochaici tetrametri, in Aristoclidem, qui pro patria pugnans perierat. In Cod. δουλειην legitur.

II. (LXX.) Vat. Cod. p. 165. Edidit *Bentlej.* ad Callimach. p. 327. ed. *Ern.* ex codice *Bernardi.* Ex Lipsiens. apogr. *Reiskius* in Anth. nr. 424. p. 13. *Barnesius* ex apogr. Kusteri. (*Fischer.* nr. VIII. p. 476.) Scriptum in Phidolai equum, cujus aenea imago Jovi, post equestrem victoriam, dedicata est. Vidit hanc statuem *Pausanias*, quem conf. L. VI. 13. p. 484. Factum, quod Geographus commemorat, *Anacreontis* fere aetate accidisse docet *Reiskius* in Notit. Poët. p. 183. — Pro ἔγκλειται Cod. *Bentlej.* ἔγκλειται. ποδῶν ἡγετῆς. *Tyrtaeus* El. III. 2. *Pindar.* Pyth. 1. 36. χερσὶν ἢ ποδῶν ἡγετῆς κρατῆρας.

¶ 117.] III. (LXXI.) Vat. Cod. p. 166. *Reiskius* Anth. nr. 425. p. 13. (*Fischer.* nr. XIV. p. 482.) Sine auctoris nomine protulit *Suidas* in τῆμα T. II. p. 25. Parvi momenti sunt, quae R. ad hunc locum monuit. Dedicatorium est Epigramma de veste, quam duae mulieres fecerant, ita ut altera ejus ornamenta adumbraret (ἀνδραγαθῶν), altera eam ad prioris mentem texeret. Recte *Toupinus* in Em. ad Suid. P. II. p. 155. *Praxidicus fecit, Dyeris invenit.* Idem nomen δόσης, quod *Reiskio* suspectum fuit, vindicavit ex *Aristidis* Orat. in Eteon. p. 75. — Apud *Suidam* legitur ἀμφότερας σοφίης. In apogr. Lipsiens. φιλίης. Vera est scriptura Codicis. Laudat poeta peritiam in texendo illo vestimento ab utraque puella monstratam. Σοφίη tribuitur poetis, fabris

cujuslibet denique generis artificibus. *Homerus* II. *ε.* 412. τέκτων — ὅς μ' ἐπεὶ πάσης εὖ εἰδὼ σοφίης. ubi *Scholias*: τὸ γὰρ παλαιὸν πᾶς τεχνίτης σοφὸς ὀνομαζέσθην. Qua observatione usus *Hesychius* σοφίαν interpretatur πᾶσαν τέχνην καὶ ἐπιστήμην. Verum de hac re, quantum satis est, disputavit *Cuperus* in *Apoth. Homer.* p. 115. et *Garacker.* de *Stilo N. T.* p. 92. sq. Exemplorum, ubi σοφὸς de artificibus usurpatum occurrit, copiam congescit *Westen.* ad *N. T.* II. p. 110. Ut vero hic σοφίη de opere artis perfectae, sic *Aelianus* H. A. VI. 57. de araneis, καὶ ὅτι ἐν διαβήξει δαίνων τῆς εὐπύρου το καὶ εὐμύτου σοφίης, αἶθε ἀνακούνται καὶ ἑταῖρος καὶ ἐλέληκεν αὐτοῖς ἀποδίδουνται. — Pro *ἡμετέρων Τουρίου* probabat *Suidae* lectionem *ἡμετέρου*, saltem in *ἡμετέραις* mutandam, ut *Br.* monuit.

IV. (LXXII.) *Vat. Cod.* p. 166. *Reisk.* in *Anth.* nr. 426. p. 13. (*Fischer.* nr. IX. p. 477.) Tanquam *Archilochi* profert *Westen.* ad *N. T.* II. p. 252. Male *Reiskius* πρόσθεν pro *Apollinis* epitheto habuisse videtur. *Hesychium* apte excitavit *Fischerus*: πρόσθεν, πρόσθενος, εὐνοῖε — εὐχαλή. ipsa votorum solutio; res voto promissae. In *sine Cod.* ἐπὶ δεξιμένε, ut solet.

V. (LXXIII.) *Vat. Cod.* p. 166. *Reisk.* in *Anth.* p. 13. nr. 427. (*Fischer.* nr. XV. p. 483.) Intelligi nequit hoc distichon, cui quid occasionem dederit, penitus ignoramus. In *Cod.* est τὸν δ' ἐκείνου, quod etiam in *Analectis* legitur. In *Leñt. Br.* τὸν δ' ἄρ' ἐκείνου corrigendum esse monuit, hanc genuinam *Codicis* scripturam esse adjiciens. Quod falsum. *Reiskius*, qui sibi ne ab iis quidem, quae non intelligebat, nec intelligere poterat, mutandis temperabat, edidit: αὐτὸν δ' ἐκείνου —.

VI. (LXXIV.) *Vat. Cod.* p. 166. *Reisk.* *Anth.* nr. 428. p. 13. (*Fischer.* nr. X. p. 478.) Quibus donis hoc distichon additum fuerit, ignoratur. *Anaxagoram*, cujus hic fit mentio, *Reiskius* in *Not. poet.* p. 184. pro

eodem habet, quem, post Mardonium devictum, Jovis simulacrum fecisse *Pausanias* narrat L. V. 23. p. 437. *Barnesius* in ionicae dialecti gratiam Περξαγῶρος et Ἀναξαγῶρος scripsit.

VII. (LXXV.) Vat. Cod. p. 166. *Reisk.* Anthol. p. 14. nr. 429. (*Fischer.* nr. XVI. p. 484.) Melanthus in memoriam victoriae, choro partae, Baccho donum, fortasse tripodem, offert. Pro φιλοστειφάνου *Barnesius* φιλοστειφάνου conjecit, probante *Fischero*, quod poetae tragici victores Baccho coronas suspendere soliti sint.

VIII. (LXXVI.) Vat. Cod. p. 166. *Reisk.* Anth. p. 14. nr. 430. (*Fischer.* nr. XI. p. 479.) Laudatur a *Suida* in Ἀσκησις Tom. I. p. 635. ubi ἰσοκαμὴν et δυσχερὸς legitur, ut est ap. *Barnesium*. *Homer.* II. β. 686. ἀλλ' εἴς οὐ πολλοῖσι δυσχερὸς ἐμνέοντο. Hoc *Anacreontis* distichon fortasse obversabatur *Alnasfalcae* in Ep. IV. ἤδη τῷδε μὲν πολλοῖσι δίχα, καλὸν ἄνακτος στήθεσσι ἐμῷ νύτ' ὀ πολλὰκι ἰσοκαμῆνα.

IX. (LXXVII.) Vat. Cod. p. 166. *Reiske* in Anthol. nr. 431. p. 14. (*Fischer.* nr. XVI. p. 485.) Post Διδου in membranis legitur διδου, sed inductum, et ἀγλαῶν. *Barnesium* doricae dialecti formas mutavit. — Ἐχεκρατίδας. Sitne hic Echecratides, Thessaliae princeps, idem cum illo Echecratida Larissaeo, de quo quae refert *Pausan.* X. 16. p. 836. efficiunt, eum perantiquum esse, dixerint alii. *Reiske.* Echecratem, a Lapithis oriundum, commemorat *Herodot.* L. V. 19. p. 419. 86. Ejusdem nominis Thessalum inter Ptolemaei milites *Polyb.* V. 63. I. I.

¶ 118.] X. (LXXVIII.) Vat. Cod. p. 166. Anth. *Reiskii* nr. 432. p. 14. (*Fischer.* nr. XVII. p. 486.) Timonax, artis palaestricae, ut videtur, magister, ante vestibulum aedium suarum in Mercurii honorem sive Hermam, i. e. quadratam columnam, sive aram collo-

exerat. Hoc monumentum praetereuntes alloquitur, eosque hortatur, ut Timonaci Mercurium apprecentur propitium. Simul Timonax palaestrae studiosis operam suam promittit. Hoc memorabile. Inserviebat illa columna eidem usui, quem nostris artificibus tabulae aedibus appensae praestant. — V. 2. $\kappa\epsilon\mu'$. et ornamentum vestibuli et Mercurio honorem. Perperam *Maisaire*, qui hoc Epigr. cum ceteris edidit, $\alpha\iota\delta' \delta' \epsilon\pi\alpha\upsilon\tau\iota\varsigma$ legebat. — V. 3. $\alpha\lambda\sigma\tau\epsilon\upsilon\varsigma$ *Reisk.* qui janitori vertit. Vitium ex eod. correxit *Valcken.* ad Hippol. p. 287. E. Idem p. 166. A B. formam $\kappa\alpha\theta\iota\sigma\tau\epsilon\upsilon\sigma\iota$ illustrans, prius distichon cum parte v. tertii excitavit.

XI (LXXIX.) Vat. Cod. p. 205. *Reiskius* in Anth. nr. 141. p. 65. (*Fischer.* nr. XX. p. 488.) Tellias quidam ex Euonymorum tribu, Mercurio dona dedicans, suavem sibi et tranquillam vitam precatur. — V. 1. Codex legit: $\tau\epsilon\lambda\lambda\iota\alpha\iota \epsilon\upsilon\mu\epsilon\tau\epsilon\upsilon\sigma\iota\beta\epsilon\tau\alpha$. In schedis Dorvill. $\tau\epsilon\lambda\lambda\iota\alpha\varsigma$ legitur. Admodum probabilis est *Reiskii* emendatio, $\tau\epsilon\lambda\lambda\iota\alpha\varsigma$, quam *Br* recepit. $\tau\epsilon\lambda\lambda\iota\alpha\varsigma$ Phocensium dux commemoratur ab *Herodoto* VIII. p. 632. et *Pausan.* X. 1. p. 800. Syracusanus ap. *Thucyd.* VI. 103. Is autem, quem *Athenaeus* laudat L. 1. p. 4. A. (vid. *Reisk.*) non $\tau\epsilon\lambda\lambda\iota\alpha\varsigma$ scribendus erat, sed $\tau\epsilon\lambda\lambda\iota\alpha\varsigma$, ut docuit *Casaubon.* p. 12. 24. Cf. *Wesseling.* ad *Diodor. Sicul.* L. XIII. 83. p. 608. — $\epsilon\upsilon\omega\upsilon\mu\epsilon\tau\epsilon\upsilon\sigma\iota\beta\epsilon\tau\alpha$. Vide *Stephan. Byz.* v. $\epsilon\upsilon\omega\upsilon\mu\epsilon\tau\epsilon\upsilon\sigma\iota\beta\epsilon\tau\alpha$, et *Meurf.* de Pop. Att. p. 35. — $\kappa\alpha\theta\iota\sigma\tau\epsilon\upsilon\sigma\iota$ dedit *Barnesius*.

XII (LXXX.) Vat. Cod. p. 229. Planudea p. 197. St. 286. W. Hoc et sqq. Epigrammata, ultimo excepto, exhibet *Ursinus* in Lyr. Fr. p. 141. sq. (*Fischer.* p. 469. nr. L.) Timocritum, hoc disticho celebratum, *Barnesius* in Vit. Anacr. §. VI. pro Teio habet, qui pro Abderis, nova patria, contra Thracas pugnans perierit. Quod autem *Anacreon* dicit, Martem non fortibus, sed ignavis parcere, idem sic enuntiavit *Sophocles* in Phil. 436.

αδελφος οὐδέν' ἄνδρ' ἐκὼν ἄλγει πονηρῶν, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς ἐκί-
et Aeschylus ap. Stob. p. 356. 28. ἀλλ' ἄλγει φιλεῖ γ' ἐκ
τῶν ἀμείνων πάντ' ἡμῶν στρατῶ. ut haec emendavit Valckenar.
in Diatr. p. 225. B. quem vido.

XIII. (LXXXI.) Vat. Cod. p. 241. Planud. p. 197.
St. 287. W. (Fischer. nr. II. p. 470.) In Agathonem,
fortissimum virum, in pugna pro Abderis interfectum.
Prius distichon laudat Suidas in ἀδελφῶν Tom. I. p. 653.
Alterum in ἡνέριον T. II. p. 62. — V. 3. Ὑρσινος
p. 142. τοῖονδ' ἦεν, male. Planudeae lectionem tuetur
Cod. Vat. et Suidas, ap. quem recte ἡνέριον. Vulgo ἡνέ-
ριον. — Στροφάλιγγι proprie de pulveris turbine. ἐν στρο-
φάλιγγι κοίτης Homer. II. φ. 503. In Oraculo ap. Suidam
v. Ἰουλιανὸς ἡμῶν θυελλεύσει κυκούμενον ἐν στροφάλιγγι. Apol-
lon. Rhod. L. IV. 140. καπνοῦ στροφάλιγγος. — ἄλγει ἡνέ-
ριον. ut ap. Homer. II. ε. 844. τὸν μὲν ἄλγει ἡνέριον μι-
σῶν. quem locus Fischerus comparavit.

XIV. (LXXXII.) Vat. Cod. p. 245. sq. Planud.
p. 244. St. 355. W. (Fischer. p. 471. nr. III.) In
Cleenoridam, qui naufragio perierat, dum patriae de-
siderio ductus navigationem tempore non satis oppor-
tuno suscepserat. — V. 2. Cod. Vat. θαλάσσαν. — Νότον
λαίλαπιν. Homer. II. λ. 306. κρύβεται Νότος βαθεῖν λαίλαπιν.
— V. 3. Pro ἄρην Casaub. αὔρην conjicit in not. msc. —
ο' ἐπίδησεν Barnes. Pro ἐπὶ γυνος Cod. Vat. ἐπὶ γυνος. Lau-
dat hunc vers. ubi de voce ἐπὶ γυνος disputat Wasse ad
Thucyd. III. c. 46. Commiserat ille, quem Anacreon
hic celebravit, navigium Noto, quo vento in mediter-
raeano mari navigantibus nullus est periculiosior. (Horat.
I. Carm. XXVIII. 21. 22.) Hic tempestas orta eum
cōbibuit, πῶδεν, quominus iter institutum conficeret.
Haud scio, an hunc locum expresserit Isidorus Aeg. Ep.
IV. T. II. p. 474. — V. 4. ἡμῶν ἡμερῶν. Vulgo. ἐφ'
quod conjectura affectus est Huetius p. 23. Vatic. con-

firmat. *Barnesius* 15° exhibuit, ex emend. *Stephani* ad *Anacr.* p. 110.

§. 119.] XV. (LXXXIII.) *Vat. Cod.* p. 165. *Planudea* p. 301. *St.* 441. *W.* Alterum distichion *Reiskius* exhibet in *Anth.* nr. 423. p. 12. particulam epigrammatis esse non animadvertens. (*Fischer.* nr. IV. p. 472.) Subscripti fuisse videntur hi verticuli tabulae, in qua tres mulieres, Baccharum ornamenta gerentes, exhibitae erant. *Brunckius* expressit textum *Planudeae*. — V. 1. αὐτῇ *Barnesius*. — V. 2. γλαύκῃ τ' εἰς χορὸν ἐρχόμεναι. *Vat. Cod.* Hoc elegantius. Saltantium speciem gerebant illae mulieres. — V. 3. χυθοῦσι, ἀποθήκῃ. *Reisk.* — κισσὸς, ipse thyrsus, hedera circumdatus, κισσόν βάντρον vocat *Eurip.* in *Bacch.* 363. et *Ion.* 216. βέβητος ἄλλον Ἀπολλῆμινος κισσόνος βάντρον ἐκάλει.

XVI. (LXXXIV.) Servavit *Arben.* XI. p. 463. A. unde *Stephannus* retulit in *Append. Anth. Plan.* p. 513. *St.* 18. *W.* In conviviis, tristium rerum memoria procul habita, uni laetitiae operam esse dandam.

Praeterea in *Cod. Vat. Anacreonti* tribuantur *Epigr.* a *Brunckio* inter *ἄδιστα* relata nr. CCXXVII. (ap. *Fischer.* nr. V. p. 473.) et CCXXVIII. (*Fischer.* nr. VI. p. 474.)

SIMONIDIS CEI

ET ALIORUM, EJUSDEM NOMINIS POETARUM
RELIQUIAE.

I. Ex Lyricis.

§. 120.] I. Servavit *Srob.* in *Flor. Tit.* XCVI. p. 527. *Gesn.* 401. *Grot.* sine lectionis diversitate. *Ursinus* p. 170. Ne deorum quidem filios, priscos illos heroas, vitam mo-

lestis et periculis immunem egisse. *Antip. Sidon. Ep. LXVII.* de Orpheo agens: τί φθιμένους στεναχέυμεν ἐφ' οὐρανόν, ἀντὶ ἀλάλκεν τῶν παλίων Ἀΐδην οὐδὲ θεοὺς δόναμις. Cf. *Callini Eleg. v. 12. 13.*

II. Ex *Simonidis* Threnis, unde etiam praecedens fragm. decerptum videtur, secundum *Stob. Tit. XCIII.* p. 558. Gesn. 433. Grot. Versus *Brunckius* aliter constituit in Gnomis p. 100. et quaedam ex Codd. mutavit. Duos versus priores in tres divisit, qui anapaestici sunt:

ἄνθρωπος ἰὼν, μήποτε φήσας,
ὅ τι γινέσται,
μὴδ' ἄνδρα ἰδὼν, ἔσεν ἔσσειται
χρῆνον — — —

V. I. *Grosius* γὰρ inseruit, quod non agnoscit Cod. *Br.* unde ἔσσειται pro ἔσσειται sumtum. Pro γινέσται vulgo γίνεται legitur. Hoc fragm. respexit *Phavorinus* ap. *Stobaeum* p. 562. 4. ἄνθρωπος ὦν μὴδέποτε φῆς, ὅ τι γίνεται αὔριον, μὴδ' ἄνδρα ἰδὼν ἑλπίον, ἔσεν χρεῖον ἔσσειται ἁλλὰ μὴδ' εἶκον, ὥςπερ ἡμῶν (ἐν μέλει emend. *P. Leopardus* Em. X. 10. p. 262.) ὁ ποιητὴς τὴν τῶν Σκοπῶν ἀνθρώπων ἐκπῶσαι διεξέχεται. Hinc intelligimus, carmen, unde haec ducta sunt, scriptum fuisse in Scopadarum interitum, de quo *Cicero* II. de Orat. 86. *Quintil.* Instit. Or. XI. 2. Scopam, nobilem *Thessalum*, periisse in eo convivio constat: adjicitur sororis filius: putant et artos plerosque ab illo Scopam, quā major aetate fuerit. Ex *Phavorini* autem loco fere suspiceris, olim lectum fuisse ap. *Simonidem*:

— — μὴποτε φήσας,
αὔριον ὅ τι γινέσται — —

quo vis sententiae augetur. *Antipbil. Ep. XLIII.* πάντα λόγον παρόλαξο τὸν αὔριον. — V. 4. μυῖας. Frequenter poëtae fugam temporis comparant volucris *Philostroph.* *Epist. LXIII.* p. 944. τὸ μὲν γὰρ εἴδ' τῆς ὄρας παρελθόντων,

θεον τι πτηνὸν καὶ ἀπιστον. *Theognis* v. 963. αἴψα γὰρ
 ἔσται νέημα, παρέρχεται ἀγλαὸς ἄρσ'· οὐδ' ἔκπων ἐρμὴ γίγνεται
 ὀκνίτη. Verbo μεταστάσεις in hac re utitur *Euripides* in
Oedip. ap. *Stob.* p. 560. πολλὰς γὰρ ἐ δαίμων τοῦ βίου με-
 ταστάσεις ἔδωκεν ἡμῖν.

III. In *Stobaei* Floril. CXVII. p. 597. Gesn. 487.
 Grot. Junctim cum duobus hexametris, qui hoc fragmen-
 tum ap. *Stobaeum* praecedunt, sed *Simonidis* non sunt,
 illud exhibet *F. Ursin.* in *Fr. Lyr.* p. 168. Pro δασπλήνα
 ante *Grosium* legebatur λασπλήνα. Verbum δασπλήνης
 quod de Furiis usurpavit *Homerus* Od. ε. 234. a serio-
 ribus poetis ad quascunque res infestas, atroces terribi-
 lesve traductum est. *Simonidis* locum, in quo de Orci
 faucibus agitur, attigit *Rubnen.* in *Ep. Crit.* II. p. 155. sq.
 et *Interp. Hesychii* v. δασπλήνα.

IV. *Grosius* *Stob.* Flor. CXXII. p. 495. hoc fragmen-
 tum, quod in edit. Gesneriana desideratur, e Codice
 protulit.

§. 121.] V. *Stob.* Flor. CXX. p. 606. Gesn.
 495. Grot.

VI. Hujus versiculi sedem ad hunc usque diem
 frustra quaesivi,

VII. „Venusium hoc fragmentum servavit *Dion.*
 „*Halic.* de *Struct. Or.* p. 258. ed. *Jac. Ursin.* cujus pau-
 „cula habet *Asbemaus* p. 396. E. Quum parum dili-
 „genter a me curatum sit, quae prave sunt posita, hic
 „emendabo:

οὐτε λέρτασι ἐν δαίδαλῳ ἄνεμος
 οὐβρίμῳ πτόων, κινηθεῖσθαι τε λίμνα,
 οὐδαμῶς ἤρειπεν, οὐδ' ἀδάντοισι
 οὐπαρταῖς, κυφί τε Περσέϊ βάλε
 οὐφίλιν χρεα, εἶπέν τε ὃ τέκος,
 οὐεῖν ἐχὼ πτόων· τὸ δ' ὀκταῖς, γαλαθῆναι τ'
 οὐτόρ· κούρεσις — — —

»δαίματι ἤριπεν ad Danaēn refertur, cujus facta mentio
 »in proxime praecedentibus versibus, qui desiderantur,
 »non ad Ἀλμνα, quocum conjunxit interpres, qui hunc
 »locum male reddidit.« *Brunckii* verba sunt, qui hos
 versus maximam partem ad *Schneideri* mentem consti-
 tuit. Danaë loquitur, quam Acrisius simul cum Perseo
 cistae inclusam fluctibus tradiderat. Cf. *Schol. Apollon.*
Rhod. L. IV. 1091. *Apollodor.* L. II. 4. 1. p. 94. —
 V. 1. λάρνακα cistam Danaë etiam *Apollodorus* vocat.
 Cf. *Theocrit.* Eid. VII. 34. In ed. Aldina corruptissime
 legitur: ἄτι λ. ἰ. δαίδαλα ἀνέμος τ' ἐμῷ πνέων. Pro βερίμῃ
 Cod. Reg. et Colb. τε μὴν. Mox *Ursinus* notavit, esse,
 qui κινήσειά τε πρόμα κώματι sive κύμβα κώματι legeret.
 Nulla opus est mutatione. Pro ἤριπεν alii ἔριπεν, alii
 ἔριπεν legunt. — Deinde οὐτ' ἄλιν ταῖσι π. Ald. ἡδύν-
 ταισι *Sylburg.* — V. 4. βάλλε φ. χέραν. Ald. Prius ser-
 vavit *Sylburg.* — V. 5. ἃ τέκνον. *Ursin.* — V. 6. εὐδ'
 αὐταῖς ἑγλασθῆναι δεικνύσσεις ἐν κ. δρόναντι. Aldin. εὐ δ'
 αὐτε γαλαθῆν' ἤτορι κνύσσεις. *Sylburg.* et *Ursin.* Laudat
 hunc locum *Asben.* L. IX. p. 396. E. Σιμωνίδης δὲ ἐπὶ ταῦ
 Περσεύς τὴν Δανάην ποιεῖ λέγουσαν· ἃ τέκος, εἴεν ἔχου πνέον·
 εὐ δ' αὐτε εἰς γαλαθῆν' ὃ' ἤτορι κνύσσεις. Quem locum *Ca-*
saubonus sic emendavit, ut ap. *Brunckium* habetur.
 ἡωταῖς dictum ad imitationem *Homeri* Il. κ. 159. τί πάν-
 νεχον ὕπνον ἡωταῖς; Vide *Hesych.* v. ἡωταῖς. — V. 9. κναίῃ
 τε δ. τὰ δὲ εἰς ἀσπλ. Ald. τὰ δ' αὖ. *Sylb.* — V. 12. ἄσθγγον.
 Ald. — V. 13. πρόσσωπον καλόν. Vocandi casu accepit
Upton. Vocem πρόσσωπον bis posuit *Aldus* et ante et post
 καλόν. — V. 14. ἢ κέ κεν δ. β. λεπτῶν. Ald. λεπτῶν et-
 iam est in Codd. Reg. et Colbert. — *Schneiderus*, qui
 hoc fragmentum in linguam vernaculam transtulit ad
 calcem libri: *Versuch über Pindars Leben*, p. 138. sq.
 acute conjectit ὑπόμενας ἄν, κ. — V. 17. εὐδὲ τῷ δε π.
 εὐδὲ τῷ δ. Ald. *Alcman* ap. *Apollon. Sopb.* v. κνώδαλον·
 εὐδὲ δ' ἔχον περὶ τὰ καὶ φάραγγα. *Theocrit.* Eid. II,

38. ἔνδε, σιγᾷ μὲν πάντες, σιγῶντι δ' ἄηται. — V. 18. ματαιοβουλία. *Consilia eorum, qui me in haec mala con-
cogunt, per te, summe Jupiter, frustra cadant.* — V. 20. εὐχομαι κνοφίδικας εὐγγυῶδε μοι. Ald. Δίκας εὐγγυῶδε μοι.
Cod. reg. Verbum εὐγγυῶδε vulgo omittitur. Laborat
hic versus. — Ceterum totum hoc fragmentum *Her-
mannus* de Metris p. 452. restituit sic:

ὅτε λάρνακι ἐν δαιδαλέῃ ἄνεμος
βρίμῃ πνέων, κινηθεὶς τε λίμνῃ,
δαίματι ἔριπεν, εὐτ' ἀδιάτοισι παρειαῖ,
ἄμφι τε Περσεὶ βῆλα φίλαν χέρῃ,
εἰπὲν τε· ὦ τέκος,
οἶον ἔχω πόνον!
σὺ δ' ἔνταῖς, γαλαθηνῇ τ' ἤτορι κνώσσεις
ἐν ἑσπερίῳ δώματι, χαλκιογέμῳ τε,
νυκτιλαμπνῇ, κυανῇ τε δινόφῳ·
σὺ δ' αὖθις ἐπερθεῖς τεινὴν κόμην βαθειῶν
παριόντος κόματος οὐκ ἄλγους,
οὐτ' ἀνέμου φθόγγων, πορφύρεα
καίμενος ἐν χλαυδίῳ πρόσωπον καλόν.
εἰ δέ ται δειπὸν τέ γε δειπὸν ἦν,
καὶ κιν ἔμην βημάτων
λεπτὸν ὑπείχας εὖχος.
κίλομαι, εὐδὲ βεβίβας,
εὐδέντω δὲ πάντες,
εὐδέντω ἄμετρον κακόν.
ματαιοβουλία δέ τις φανίη,
Ζεῦ πάτερ, ἐκ σέο·
ὅτι δὴ θαρσαλέον ἔκτος, εὐχομαι
τεκνίφῃ δίκας μοι.

γ. 122.] VIII. Hes versus sine auctoris nomine ex-
citat *Plutarchus* T. II. p. 456. C. his additis: καὶ δ' Μαγ-
σθας, ὡς εἶπας, φερβιᾷ τινι καὶ περιστομίῳ βίῃ τοῦ πνεύματος
τὸ βαλδαῖον ἐγκαταίχῃ καὶ τοῦ προζώπου καταδόμῃς τὴν ἀν-

μαλίσαν. In his verbis miror *Wyttenbachium* non offendisse ad βίῃ, quod mihi quidem delendum videtur, utpote ortum ex posterioribus syllabis verbi φορβίῃ. Eodem modo peccatum est ap. *Athen.* L. IX. p. 374. C. πολλὰ τῶν ἀλεκτρούων τὰ κτήνη βίῃ τίκτουσιν ἀλλὰ πολλὰκις. Dele βίῃ, et senarium numeris suis restitueris. — Nostros autem versus *Tzetta* vindicavit *Simonidi* in Chil. I. 373. Agitur in iis de φορβίῃ sive capistro, quo *Marfyas* sibi, pro tibicinum more, os et genas solebat constringere. Illustravit hunc morem, nostri loci non immemor, *Salmasius* in Exerc. Plin. p. 585. B. et *Cuperus* in Obs. L. I. XII. p. 102. sq. Notissimi sunt versus *Sophoclis* ap. *Ciceron.* ad Attic. L. II. 16.:

Φορβὴ γὰρ οὐ συμφορὴν ἀλλήλοισι ἐστὶ,
ἀλλ' ἡγήσιαι φύσαισι, φορβίῃς ἄτερ.

Quos tractavit *Toupius* ad *Longin.* § III. p. 277. sq. — *Plutarchus* pro προσηύμεσιν legit συνήμεσιν, idque verius esse videtur.

IX^a. (Ex *Lection.* p. 18.) Hoc quoque servavit *Tzetta* in Chil. I. 310. *Ursinus* in Fr. Lyr. p. 171. De Orpheo agitur. *Simonidis* versus obversabantur *Apolonio Rhod.* L. I. 569. τοῖσι δὲ φορβίζων ἐὺθήμενι μέλινον κοῖτῃ Οἰάγρῳ παῖς — τῇδ' βαθείῃς ἰχθύος κίσσεντες ὑπερὶ ἔλδης, ἀμυγὰ παύροις Ἀπλῆτοι, ὅγρ' ἀλευθὰ διασκεύοντες ἔπειτο. — V. 4. haud scio an melius legatur:

καλῶς ὑπ' οἰδῶς.

Vide ad *Erinnae* Ep. III. 5.

IX^b. Ex *Athenaco* L. IV. p. 172. E. recepit *Ursinus* in *Fragm. Lyr.* p. 174. Ductum videtur ex Hymnis in honorem victorum scriptis. Respexit *Simonides* ad locum *Stesichori*:

Θρῆσκον μὲν γὰρ Ἀμφιάρεος,
ἄπειτι δὲ νῆκεσσι Μελάνχορον.

De quo disputavit *Suchfort* ad *Fragm. Stefichori* p. IX. fqq. qui acute suspicatur, referendos esse hos versus ad ludos funebres in Peliae honorem ab Argonautis celebratos. Conf. *Hygin. Fab. CCXXXVII.* — "Ἀναγερν. Fluvius prope Iolcum, de quo *Apollon. Rhod. l. 9.* Ἰόνιον χαιμερίου ῥέθρα κίων διὰ ποσσὶν Ἀναγερν. Vide *Casaubon. ad Strabon. l. IX. p. 667. A.* Quod *Simonides* ad *Homeri* testimonium provocat, ad *Meleagri* in hasta jaculanda peritiam referri nequit; certe in loco celeberrimo de *Meleagro* *Il. 1. 523. fqq.* nihil ejusmodi commemoratur. Alia quaedam de eo praecessisse videntur in versibus, qui perierunt.

X. *Ap. Diogen. Laërt. l. I. p. 56. ed. Meib. Ursinus p. 170.* Respicit *Simonides* versus *Cleobuli Lindii*, supra positos p. 76. eumque valde vituperat, quod monumentum, hominum manibus factum, cum rebus divinis componere ausus sit. — V. 3. in ed. *Lips.* post *ελαφίνοις* comma pone. — V. 6. Vulgo ap. *Diogen. ἐντιθεμένον στήλας*, in antiquis autem editionibus *ἐντιθεόμενος στήλας*. In *Codd. Stephani ἐντιθέντα μένος τάλας*. Unde ei facile erat, genuinam lectionem restituere.

XI. *Scobaci Flor. T. Cl. p. 550. Gesn. 425. Grot.* ubi *Scleriae* tribuitur. Sine auctoris nomine profert *Athen. l. XV. p. 694. E.* nec satis certum antiquitus ejus auctorem fuisse, apparet ex loco *Anaxandridis* comici ab eodem allati:

ὁ δὲ ἐκέλευε νύμφην ἐκείνης, ἔστις ἦν,
τὸ μὲν ὑγιαίνει — —

Fuerunt, qui *Epicarmo* tribuerent, ut apparet ex *Schol. Msc. ad Platonis Gorgiam* ap. *Koenium* ad *Greg. de Dial. p. 155.* et in *Bandini Catal. Bibl. Laurent. T. III. p. 272.* Ipse enim *Plato* auctoris nomen reticuit in *Gorgia* §. 7. p. 39. ed. *Findeisen.* Οἶμαι γὰρ σε ἀκηκόειν ἐν τοῖς συμποσίοις φέρονται ἀνδραγαθὸν τοῦτο τὸ εὐέλπον ἐν ᾧ

καταξι-

καταριθμοῦνται ἄδοντες, ὅτι ὕμναιεν μὲν ἄριτόν ἐστι· τὸ δὲ
 δεύτερον, καλὸν γινέσθαι· τρίτον δὲ, ὡς φησὶν ὁ ποιητὴς τοῦ
 σκολίου, τὸ πλουτεῖν ἁδόμενος. Non magis *Simonidem* no-
 minavit idem de Legibus L. I. p. 631. C. et L. II.
 p. 661. A. ubi hujus Scolii argumentum breviter affert.
 Cf. *Suid.* v. Ἀρχίας. Ad *Simonidem* auctorem retulit *Cle-
 mens Alex.* Strom. IV. p. 573. 32. et qui eum sequitur
Theodoretus Serm. II. p. 63. sq. Huic accedit *Scholias*.
Luciani de Lapsu inter Sal. §. 6. T. III. p. 292. ed.
 Bip. — In singulorum verborum lectione admodum
 variatur. — V. 1. Θνητῶ om. *Clemens*. In Schol. *Luciani*
 Θνητῶ ἀνδρῶ, ordine inverfo. — Sententiam eandem et
 elegantius etiam extrulit poëta ap. *Sext. Empir.* adv.
 Math. XI. p. 700. Σιμωνίδης γὰρ ὁ μελοποιὸς φησὶ, μὴδ'
 καλῶς σοφίας εἶναι χεῖρον, εἰ μὴ τις ἔχει σιμῶν ὕμνον. —
 V. 2. καλοφῶν *Asben.* φῶν καλὸν Schol. *Luc.* εὐφῶν κα-
 λὸν *Clemens*. Apud *Stobaeum* uterque versus sic legitur,
 ut ap. *Br.* — §. 123.] V. 3. τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἁδόμενος
 καὶ τὸ τέταρτον συνεβῆν μετὰ τῶν φίλων. *Asben.* et Schol.
Platon. τρίτον δὲ πλ. ἁδ. *Clemens*, reliquis omissis. Fere,
 ut *Asbenaens*, habet Schol. *Luc.* nisi quod omisso τὸ et δὲ
 legit πλουτεῖν et ἁδῶν. In *Stobaeo Gesneri*: τρίτον δὲ πλ.
 κ. εἴτα τ. ἁδῶν μετὰ τ. φ. *Brunchius* secutus est *Grosium*,
 qui verba transposuit, ut versus efficeret *Phalaecios*.
 Sed facti poenituisse videtur *Brunchium*, qui ad calcem
Anacreontis Argentor. 1786. Gesnerianam lectionem
 restituit. *Asbenaesi* lectiones reducendas esse, uno συνε-
 βῆν in ἁδῶν mutato, demonstravit *Hermannus* de Metris
 p. 415.

XII. Servavit *Asben.* L. XII. p. 512. D. neglecto
 dorismo in Θνητῶν et ζηλωτός. Doricas formas dedit
Ursinus p. 173. His simillima sunt illa *Mimnermi*: τίς
 δὲ βίος, τί δὲ τεκνὸν ἄτις χρυσῆς Ἀφροδίτης; Τειθαίην θ'
 ἀμὲν μηκέτι ταῦτα μέλει.

XIII. Exstat apud *Plutarchum* in *Conf. ad Apollon.* T. II. p. 107. B. *Ursinus* p. 172. — Hoc quoque fragmentum ex *Threnis* videtur desumptum. ἀπρηκτος μελεδόνες dictum, ut πένος ἀπρηκτος ap. *Apollon. Rhod.* I. 246. quod illustravit *Rubcken.* Ep. crit. II. p. 194. — In *Analectis Br. μελεδόνες* ex *Ursino* dederat; quod correxit in *Leßt.* p. 18. — V. 3. αἰῶνι πάρον. Haec fortasse obversabantur *Luciano* Ep. XXVI. καὶ γὰρ βούτοιο μετίσχον πάρον, καὶ πάρον τῶν βούτοιο κακῶν. — V. 4. ἄφυκτος ὅμως est in plurimis *Plutarchi* Codd. Quidam et vet. editt. ἄφυκτ' ὅμως. Mors inevitabilis capitibus nostris impendet, ἐκικρέμαται, ut ap. *Mimnerm.* Fr. IV. γῆρας ὑπὲρ κεφαλῆς ἐκικρέμαται. *Apollon. Rhod.* III. 483. πάντεςσιν ἐκικρέμαθ' ἥϊον ὕληθρος. Hujus generis exempla collegit *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* T. II. p. 120. 60.

XIV. Legitur ap. *Clement. Alex. Strom.* IV. p. 585. *Ursinus* p. 171. Praeclarus locus de Virtute in altarupe collocata, quo neminem, nisi multis laboribus exhaustis, pervenire dixit *Hesiodus* in loco illustri 'Ε. καὶ 'Ημ. 265.:

τῆς δ' ἀρετῆς ἰερῶτα θεοὶ προπάροιθον ἔθηκαν
ἀθάνατοι· μακρὰς δὲ καὶ ἔρδιος οἶμος ἐκ' αὐτῆν,
καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον· ἐπὶ δ' εἰς ἄκρον ἵκηται,
βηϊδίη δὲ πειτα πέλει, χαλεπή περ ἰαυσα.

Confer inprimis *Maximum Tyrium* Diff. XXXIX. 3. p. 235. sq. et *Eusebii* fragmentum ap. *Stobaeum* in *Ecl. Phys.* L. II. p. 206. quod emaculare conati sumus ad calcem *Animadv.* in *Stobaeum* p. 303. sqq. — V. 1. ὡςιν est in ed. Oxon. quamvis a *Sterbano* certa emendatione correctum. — δυσσμβάτοις ἐπὶ πέτραις. Viam ad virtutis arcem describens *Eusebius*, τὸ δὲ μετὰ τοῦτο, inquit, ἔστιν ἐρδή το καὶ ἐρευνῇ μέχρι τῆς ἐπὶ τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ τοῦ καλοῦ, ἐκ' ἧν ἀνελθὼν ἐν τοῖς καλλίστοις ἔσται, καὶ θύγ' ἄλλων το μυρίων ἀγαθῶν — ἀτὰρ δὲ καὶ φωτὸς παντὸς τοῦ λοιποῦ κάλλει μυρίῳ προηκκοτος. Sic haec emendanda suspici-

cor. Inepta vero est lectio apud nostrum *ῥῶν*, quod quem sensum habere possit, non video. Etiam *ῶν* videtur depravatum. Vide sis, an *Simonides* scripserit:

δυσκαβάτοις ἐν πίτταις· εἶθ' αὖ
μιν φανόντα χῶρον ἄγρην ἐμφέπειν.

Virtutem in rupibus aditu difficillimis habitare; ibi autem regionem luce collustratam tenere ait. φανόν. τὸ φαινόμενον. φωτεινὸν καὶ λαμπρὸν. φανόντα. λάμποντα *Hesych.* Locum, ubi omnes virtutes habitant, φανὶ πολλῇ καταλαμπόμενον esse ait *Cebes* p. 28. *Lactant.* Div. Instit. VI. 3. *Et quidem philosophi alteram (viam) virtutum esse voluerunt, alteram vitiorum, eamque, quae sit assignata virtutibus, primo aditu esse arduam et confragosam; in qua si quis, difficultate superata, in summum evaserit, habere eum de cetero planum iter, lucidumque amoenumque campum, et omnium laborum suorum capere fructus uberes et jucundos.* Conf. etiam *Silium*. *Isid.* XV. 101. sqq. et quos praeterea laudavit *Elmerus* in *Obss. sacris* Tom. II. p. 469. sq. — Posteriores tres versus *Brunckius* in hunc modum emendandos esse censebat:

οὐ πάντων βλαφάροις θνατῶν ἔσοπτες·
οὐδ' ἢ μὴ δακνόμενος ἰδρὺς ἐνδεδέν
μόλῃ, ἔπειτ' εἰς ἄχρον ἐνδράσας.

Vix tamen putaverim, *Simonidis* locum hac emendatione integrum praestari. Quid enim est, quaeso, sudor ἐνδεδέν μόλῃν? Corrigendum suspicor:

— ἢ μὴ δακνόμενος ἰδρὺς ἐπὶ θέρει
μόλῃ — — —

Cui non sudor creberrimus in pectus' destillaverit. Hoc ne quis insolentius dictum existimet, eodem modo dixit *Leonidas* *Tarent.* Ep. XLVII. 5. αἰεὶ πάντα πρόσωτ' ἰδρὺς δαίνομαι· ἐκ δὲ μετώπῳ ἰδρὺς πύτων στῆθος καταταλάει. *Va-*

Erinus Aedituus ap. Gellium N. A. XIX. 9. *Per pedus miserum manas subito mihi sudor.* — Jam vide, quomodo totam hoc fragmentum constituerit *Gilbertus Wakefield* in *Silv. crit.* T. II. p. 29.:

Ἔστι τις λόγος, τὴν Ἀρετὴν νολεῖν
 δυσκαμπάτοις ἐπὶ πέτραις· οὐν τέ μιν
 θεῶν χάριν ἄγαν ἀμφέπειν·
 οὐδ' ἔτι πάντων βλαψάροις θνατῶν
 ἔσοπτος, εἰ μὴ δακρύμοις ἰσθὺς ἐσθ' ἔταν
 πέτραις ἱκντ' ἐς ἄκρον ἀνδρείας.

XV. Servavit *Diodor. Sic.* L. XI. 11. Tom. I. p. 412. unde *Stephanus* recepit in *Fragm. Poët.* p. 279. omisis-
 nibus postremis versibus inde a *μαρτυρίῃ*. Integrum
 exhibet *Ursin.* p. 171. Est hoc fragmentum ex Hymno
 in eos, qui ad Thermopylas gloriosam mortem obierant.
 Fortasse fr. X. eodem referri debet. — V. 1. nonnulli
 Codd. *Θερμοπύλαις* legunt, et v. seq. καλὸς δὲ π. —
 §. 124.] V. 4. *προγόνων μνήστην*. Qui magnis facinoribus
 illustrentur, majorum memoriam eadem opera inter mor-
 tales renovant. Hinc *Plato* in *Menexen.* p. 235. A.
 epitaphiorum auctores, ait, γοητεύουσιν ἡμῶν τὰς ψυχὰς καὶ
 τὴν πόλιν ἐγκωμιάζοντες — καὶ τοὺς τετελευτηκότας ἐν τῷ πο-
 λέμῳ καὶ τοὺς προγόνους ἡμῶν ἅπαντας τοὺς ἐμπροσθεν. Conf.
Lyfiam in *Epitaph.* p. 54. et 58. ed. *Reisk.* Nolim ta-
 men ex his et similibus locis patrocinari ineptae lectioni
προγόνων, quam a doctis viris tamdiu tolerari potuisse
 miror. Vitium primus, ni fallor, animadvertit *Her-
 mannus* de *Metris* p. 453. ubi *περὶ χαῶν* emendavit. Si-
 militer eundem locum tentavit *Eichstaedt* in *Ephem.*
Jenens. (A. L. Z.) an. 1797. nr. 87. p. 690. qui *Si-
 monididis* verba a *Plutarcho* expressa esse suspicatus Tom. II.
 p. 114. D. *περὶ γόνων* corrigit. Chæronensis autem phi-
 losophi verba haec sunt: οὐδὲς ἡγαθὸς ἄξιος θρήνων, ἀλλ'
 ὁρῶν καὶ θνῆσκον, οὐδὲ πένθον, ἀλλὰ μνήμης εὐκλειοῦς, οὐδὲ

ἀπαρχῶν ἐπαύσαν, ἀλλ' ἀεταίων [θείων] ἀπαρχῶν. Eleganter hanc correctionem quominus certam putem, efficiunt alia quaedam loca, in quibus non minus manifesta est Simonidis imitatio, quaeque suadere videntur, ut legas:

κγῆρας δὲ μῦστος, δ' δ' αἰκτος
ἔπαινος.

Immortalis est eorum memoria, nec luctus eos: et lamentatio, sed laus et gloria sequitur. Loca, quibus huic conjecturae probabilitatem conciliari posse puto, haec sunt. *Lyfias* in Epitaph. p. 130. *Reisk.* καὶ τοιγαῦτ' ἀγέρας: μὲν αὐτῶν αἱ μνημαί; ζηλῶται δὲ ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων αἱ τιμαί; οἱ πενθεῦνται μὲν διὰ τὴν φέσιν, ὡς θνητοί, ὑμνοῦνται δὲ διὰ τὴν κρετὴν, ὡς ἀθάνατοι. *Hyperides* ap. *Stob. Flor.* CXXIV. p. 615. οὐ γὰρ θρήνων ἄξια πενήθειαν; ἀλλ' ἐπαίων μεγάλων ποσειήκειν. αἱ δὲ γῆρας θνητοῦ μὴ μετίσχον, ἀλλ' εὐδοξίαν ἀγέρας ἐλάφασιν. *Thucydides* L. II. 43. κοινὴ γὰρ τὰ σώματα διδόντες, λίγα τὸν ἀγέρας ἔπαινον ἐλάμβανον, καὶ τὸν τάφον ἐπισκευάσαντο, οὐκ ἐν ᾧ αἰετῶν μῶλλον, ἀλλ' ἐν ᾧ ἡ δόξα αὐτῶν παρὰ τῷ ὄντι αἱ λόγου καὶ ἔργου κριτὴ κρίμενος καταλείπεται. *Priscorum* oratorum loca observabantur *Aeliano* V. II. L. III. 25. καὶ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος εὐ καὶ καλῶς ἐγνωσμένοι τέλους: ἔτυχον εὐλογοῦς καὶ δόξαν ἐκτελεῖς ἀθάνατον ἀπέλιπον καὶ φῆμιν ἀγαθὴν δι' αἰῶνος. *Themist.* Orat. II. p. 28. Α. ἐπαίων τυχεῖν ἀγέρας τε καὶ ἀθανάτου. — V. 5. ἐντάφιον. Ex plurimis locis, quae *Wesselingius* ad *Diod. S. T.* I. p. 412. collegit de translata hujus vocabuli potestate, maxime huc facit *Polybius* L. XV. 10. οἱ μὲν ἀποθανόντες εὐγενῶς ἐν τῷ μέγῃ κάλλεσσι ἐντάφιον ἔχουσιν τὸν ὑπὲρ πατρίδος θάνατον. Certatim vocem ἐντάφιον illustrarunt *Cuperus* in *Obss.* L. II. 9. *Perizon.* ad *Aelian.* L. I. 16. 2. *Olearius* ad *Philost.* V. *Soph.* L. 16. 3. *Dorville* ad *Charit.* p. 421. — Cum sqq. comparandus est *Pindarus*, qui de laude ex Hymnis in victores redondante similia dixit in *Pyth.* VI. 10. sqq. —

V. 8. σπηλις est locus circumseptus et pro sancto habitus. De sepulchrae loco *Euripid.* in *Polyid.* Fr. IX. *μικρὴν γ' ἱλίκας βασιλικὴν σπηλιν τάφον*. — Quod ad numeros hujus loci attinet, *Hermannus* L. c. versus in hunc modum dispescuit:

τῆν ἐν Θερμοπύλαις θανόντων
 εὐκλείης μὲν ἡ τέχνη, καλλὲς δ' ὁ πόντος,
 βασιλὲς δ' ὁ τάφος, πρὸ χροῖν δὲ μῦσταις
 ὁ δ' εἰς τοὺς ἱταίους
 ἐντάφισιν δὲ τοιοῦτον
 οὐτ' εὐρώς, οὐδ' ὁ πανδαμάτωρ
 ἀμυράσει χρόνος, ἀνδρῶν ἀγαθῶν
 ὁ δὲ σπηλις εἰκετῶν
 εὐδοξίαν Ἑλλάδος εἶλατο.
 μαρτυρεῖ δὲ Λαωνίδας,
 ὁ Σπάρτας βασιλεὺς, ἑστῆς μέγαν λαοκρατὴν
 κέρμον, ἀνισθὲν το κλέος.

XV^a. (Lectt. p. 25.) Exstat ap. *Schol. Pindari Nem. B.* 17. p. 32. B. unde sumfit *Tzeizes* ad *Lycophr.* p. 31. B. *Potterus* hoc fragmentum in hexametros digessit, quod ut facere posset, plura mutare necesse habuit Sed e *Simonidis* canticis desumptum esse, non latuit *F. Ursinus* p. 174. — V. 2. *κατάλογον* et *Κυλίνης*. — V. 3. *τὴν*, quod *Br.*, metro postulante, in *τίμῳ* mutavit. Versus est dimeter jambicus acatalecticus, qui anapaestum habet in secunda sede et tribrachyn in quarta, quales ap. *Pindarum* multi.

XV^b. (Lectt. p. 25.) Ex *Aristotelis* H. A. V. 9. p. 122. ed. Sylb. Hos versus, item ex lyricis decerptos, in hexametros digessit *Kusterus* ad *Suid.* T. I. p. 118. sed vehementer elumbes. Aliam viam tentavit *Boscharius* in *Hieroz.* T. II. L. VI. p. 861. qui elegos efficere conatus, multis insertis, nonnisi vitiosos versus procudit. Ex lyricis esse vidit *Ursinus* p. 175. Pro *πύλαις* *Ruba-*

ken. Ep. crit. I. p. 38. corrigit *τιτόσκυ*. ut ap. *Arainum* Phaen. 418. πολλῶν γὰρ καὶ τοῦτο νότον ἐπὶ σῆμα τιτόσκυ νόξ αὐτῆς. Ad hos versus respicit *Mich. Apostol.* Proverb. II. 51. diversitatem sententiarum de diebus Halcyoniis persequens: Σιμωνίδης γὰρ ἐν Πεντάθλοις ἑοδικὰ φησιν αὐτῆς. Male. Legerat ap. auctorem, quem exscripsit, *IA*, cum esset, sive esse deberet *IA*.

II. Ex Elegis.

XVI. (XXII.) Sine auctoris nomine legitur in *Stob.* Excerpt. de *Rer. Nat.* Tit. III. p. 117. ed. Grot. *Simonidi* vindicant Codd. ap. *Heerenium* T. I. p. 28. In eadem pagina etiam aliud est ejusdem poetae fragmentum, quod plenius protulit *Theophilus* ad *Autol.* II. p. 74.

XVII. (XXIII.) Servavit *Plutarch.* de *Herodoti* Malign. T. II. p. 872. D. E. ut, quem locum Corinthii in pugna ad Plataeas occupavissent, et quo eventu pugnassent, doceret. Addidit autem, quo gravius videretur testimonium: ταῦτα γὰρ εὖχ' οἶον ἐν Κερσιθῶν διδάσκων, οὐδ' ἄρμα ποικῶν εἰς τὴν πύλιν, ἄλλως τε τὰς πράξεις λαιῶας, ἀλεγυῖα γρηῤῥων, ἰστέρεσκον. Non semper tamen *Simonidem* tam bene sentisse de Corinthiis, apparet ex *Plutarchi* Themist. T. I. p. 252. ed. *Bry.* quos etiam contumelia affecisse putabatur poeta versu: Κερσιθίαις δ' εὖ μέφεται τὰ Ἴλιον, ap. *Aristotel.* Rhet. I. 6. 24. de quo loco vide inprimis *Vaserum* in *Animadverff.* p. 41. sqq. — V. 1. μέσοι. in media acie collocati erant. *Simonides* Ephryaeos et Corinthios, tanquam diversarum urbium incolas, distinguit. Vide *Strabon.* VIII. p. 521. C. — γέφυραν *Ursinus* et v. 2. ἰέρως. — §. 130.] V. 3. πύλιν Γλαύκω. Corinthum a Glauco fuisse conditam, dicit *Scyphanius Bys.* v. Ἐφόρη, loco obscuro et depravato. — Versu sq. »Lacuna est in *Plutarchi* textu et . . . κάλλιστον,

quam *F. Ursinus* explevit inferendo καί. Sed voculae καί καὶ prorsus supervacuae sunt, et sq. versu χρυσῷ non habet, unde pendeat. Optima est *Cl. Reiskii* conjectura scribentis: κρείσσεια καλλίστων μάρτυν ἴδοντε πάντων χρυσῷ — Ordo est: οἷτε πάντων Κ. νέμοντες, καλλίστων πάντων ἴδοντε μάρτυν κρείσσεια χρυσῷ. Sic *Aristoteles* in *Paenae*: μακρὸν φέρεται τ' ἐθάνατον, χρυσῷ τε κρείσσει — τιμῆντες, si modo genuinum sit. Quo sensu accipi debeat, monstrat ipse *Simonides* in fragm. quod auctori suo asserit *Apollonii Lex. Homer.*: ξεινέδωκον δ' ὤριστες ὁ χρυσεὶς ἐν καὶθέρῃ λάμπων. *Brunck.* Vide *Reiskii Anim.* in *Gr. Auctores* Vol. II. p. 528.

III. Epigrammata.

XVIII. (XXIV.) Vat. Cod. p. 275. Planud. p. 205. St. 298. W. Scriptum est in Tegeatas, fortiter pro patria pugnantes. Non facile dictu est, quod proelium huic epigrammati occasionem dederit. Tegeatae saepissime cum Spartanis pugnaverunt, idque secunda fortuna, usque ad Croesi tempora; tum enim Lacedaemonii superiores fieri coeperunt. Quare cum in pugna Plataeensi altercatio esset orta de loco, quem Tegeatae occupaturi essent, dixerunt: πολλοὶ μὲν γὰρ τε καὶ εὖ ἔχοντες πρὸς ὁμάδας ἡμῶν, ἄνδρες Σπαρτιῶται, ἐγὼνες κυνιδάται, πολλοὶ τε καὶ πρὸς ἄλλους, ap. *Herodot.* IX. 26. p. 703. Brevi post pugnam Salaminiam Tegeatae una cum Argivis Mycenae invaserunt, urbeque direpta agrum inter se dividerunt. *Strabo* L. VIII. p. 377. *Simonidis* aevoduo praeterea proelia pugnata a Tegeatis commemorat *Pausanias* L. III. II. p. 233. prius ἐν Τυγέρῃ, πρὸς Τεγεάταις καὶ Ἀργείοις μάχης Λακεδαιμονίοις συνιστάσας ἐπὶ τούτοις δὲ ἐν Δελφείοις, Ἀρκάδων πάντων πλὴν Μαντινέων Λακεδαιμονίοις ἀντιτεταγμένων. Alteram hanc pugnam iterum commemorat L. VII. 45. p. 692. *Herodotum* secutus

L. IX. 35. — V. 3. πόλιος. Planud. Hoc emendavit Ursin. p. 160. — V. 4. Vat. Cod. κρατὸς Ἰλευθέρου. Sensus est, eos mortem servituti praetulisse. Defunctos certe Lacedaemonii libertate privare non poterant. Ἐλλὰς de una civitate hostili ad augendam rei magnitudinem positum videtur.

XIX. (XXV.) Planud. p. 204. St. 297. W. sine auctoris nomine, quod adscripsit Vat. Cod. p. 288. ubi lemma: τοῦ αὐτοῦ εἰς τοὺς Ἕλληνας τοὺς τὴν Τέγεαν ἰλιόθρεν ποιήσαντας. — V. 2. δαιμόνης. Horum virorum virtus prohibuit, ne Tegea incenderetur ab hostibus ejusque fumus ad aërem surgeret. Eurip. Hec. 476. ὦ μοι — χθονὸς, ἅ κακῶ κατὰρείκεται τυφομένη. Ibid. 814. κακὸν δὲ πόλιος τόνδ' ὑπερθρόσκονθ' ἔρω. — V. 3. Similiter de viro forti Tyrt. El. III. 23. αὐτὸς δ' ἐν προμάχοισι πρὸν φίλον ἄλυσεν θυμὸν, ἄστυ τι καὶ λαοὺς καὶ πατέρ' ἐόλκεας.

XX. (XXVI.) Sine auctoris nomine Planud. p. 204. St. 297. W. In Vat. Cod. adscribitur: ᾄδην· οἱ δὲ Σιμωνίδου. Qui Othryadae nobilissimum facinus enarravit Herodotus I. 82. p. 40. sq. nihil de tropaeo habet. Pseudo-Plutarchus ex Chrysermo auctore, ut fingit, T. II. p. 306. A. B. inter alia: ὁ Ὀθρυάδης ἐπιζήσας καὶ ἡμικλήστοις δόρκεσιν ἐπεριδόμενος, τὰς τῶν νεκρῶν ἀρτάζων δασύδας περιέλετο, καὶ τρέψαιον στήσας, ἐκ τοῦ ἰδίου αἵματος ἐπέγραψεν· Διὶ τροπαιούχῃ. Ad hoc carmen illustrandum imprimis facit Thesens ap. Stob. Tit. VII. p. 92. cujus haec sunt: Ὀθρυάδης πολλοὺς σκυλεύσας τῶν πολεμίων τρέψαιον ἔστυγε καὶ χρησάμενος τῇ τῶν τραυμάτων αἵματι, ἐπέγραψεν, Λακιδαιμόνιοι κατ' Ἀργείων καὶ τοῦτο πράξτε ἀπὸ θανά. Disputavit de Othryade T. H. ad Lucian. Contempl. p. 24. T. III. p. 412. ed Bip. ubi tentat locum Σιδάω in Ὀθρυάδης, quem sic corrigendum puto: αὐτὸς σκυλεύσας τοὺς Ἀργείων νεκροὺς, καὶ τρέψαιον ἀσπότης [ἐπιγράψας] τ' αὐτὸ ἰδίῳ αἵματι (vulgo ἀπὸ θανάτῳ αἵματι) ἠτελεύτησεν αἰδώς.—

Poëta Spartanos, qui in celeberrima illa pugna perierant, loquentes inducit. — V. 2. Ἰναχίδης Cod. Vat. Vitium Aldinae pr. εὐρίαν, quamvis in Additamentis correctum, tamen Aldi filii repetiverunt. — V. 3. ἔπαι, i. e. ἔπαι, Cod. Vat. ut etiam edd. vet. Polybius L. XV. 15. ἐν αὐταῖς ταῖς χώραις διαπονησκότων τῶν ἐνδόν διὰ φιλοτιμίαν. Hanc fortitudinis laudem Catilinae militibus tribuit Sallust. B. C. 57. nam fere, quem quisque pugnando locum ceperat, eum amissa anima corpore regebat; quem locum expressit Justinus IX. 3. adversis vulneribus omnes loca, quae tenenda a ducibus acceperant, morientes corporibus sexerunt. — V. 5. ἔπαιον de scuto usurpatum illustr. Cuperus Obsl. I. 7. p. 43. et Reisk. ad Const. Porph. de Cerem. p. 15. — V. 6. Haec verba pro ipsa inscriptione scuti habenda; ne cum Huetio p. 21. Θυρίαν emendandum censeas. — V. 7. ἦς ἔπαι Ἀδράστου. Adrastum, Argivorum regem, aemulatus est, qui, sex illis ducibus, simul cum eo Thebas oppugnantibus, interfecit, unus, non sine dedecore, aufugit. Comparat Brodacus Isocratem in Panath. p. 524. ed. Wolf. Ἀδράστος δὲ ἵκοντι δίοτος ἐνθάδε. Ex Antimachi Thebaide Pausan. VIII. p. 650. Ἀδράστος ἐφύγεν ἐκ Θηβῶν εἰματα λυγρὰ φέρων εὖν Ἀρεῖου κυανοχαίτη. Conf. Schellenberg. in Reliqu. Antim. p. 68. sq. — Pro ei Flor. et Ald. pr. ei legunt. ἦς servavit ed. Flor. et Cod. Vat. Reliquae editt. ἦν.

¶ 131.] XXI. (XXVII.) Servavit hoc Epigr. Herbaestio in Enchir. p. 40. ubi simile laudatur distichon ex Nicomachi Elegia:

οὗτος δὲ σοὶ ὁ κλεινὸς ἔν' Ἑλλάδα πάσαν Ἀπολλό-
δοτος ἔγνωσκε, τοῦνομα τοῦτο κλέων.

Utrumque ex Herbaestione repetivit Enstath. Il. ξ. p. 975. 3. Ursin. p. 161. et Stephanus in Append. Plan. p. 513. Wech. *17. — μέγα φῶς εἰδυῖα. ingenti laetitia Athenienses affecerunt tyrannicidae. Aeschylus in Persis 229.

ἡμοῖς μὲν οἷπας δῶκεται φῶς μέγα καὶ λαοὶν ἡμᾶς νυκτὸς ἐκ
μυλαγχίμου.

XXII. (XXVIII.) Planud. p. 336. St. 476. W.
Ursinus p. 165. Panis statuae, a Miltiade post pugnam
Marathoniam positaе, inscriptum. Hunc deum Athe-
nienſibus in celeberrimo illo proelio opem promiſſiſſe,
narrat *Herodotus* VI. 105. p. 486. ubi vide *Valckenar*.
Cf. *Solan.* ad *Lucian.* D. D. XXII. 3. *Meyrf.* in Athen.
Att. II. 8. *Longum* Pastor. II. p. 52. ed. *Vill.* Propter
illuſtre hoc facinus τροπαιοζόρος vocatur in Epigr. ἀνεπ.
CCLXIV.

XXIII. (XXIX.) Sine auctoris nomine profert *He-
rodotus* VII. p. 612. et *Diodor. Sicul.* XI. 33. p. 430.
qui hanc inscriptionem in omnium eorum, qui Ther-
mopylis pugnando occubuissent, honorem compositam
narrant. *Leonidae* cippo eandem fuisse insculptam, tra-
dit *Suidas* v. Λεωνίδης T. II. p. 428. Bene in Wech. p. 291.
eis τοὺς ἐν Θερμοπύλαις θανόντας [τοῦτο κοινῇ ἐπεγέγραπτε].
Tria postrema verba in marg. sunt adscripta; Steph.
p. 200. priorē tantum lemmatis partem habet. *Sima-
nidi* hoc distichon vindicavit *Schol.* ad *Aristidis* Panath.
T. II. p. 380. et Cod. Vat. p. 244. Hoc et seq. Epigr.
in mente habuisse videtur *Pausanias* L. IX. 2. p. 715.
Ἀπαθαιμονίων δὲ καὶ Ἀθηναίων τοῖς πιστοῦσιν ἰδὲ τέ εἶναι οἱ
τάφει, καὶ ἐλεγείᾳ ἔστι Σιμωνίδου γεγραμμένα ἐπ' αὐτοῖς. —
V. 1. τριηκοσίης *Aristid.* τριηκοσίαις reliqui omnes, prae-
ter *Diodorum*, qui solus διηκοσίαις legit, improbante
Wesselingio. — V. 2. Πελοποννήσου omnes, excepto *He-
rodoto* et Cod. Vat. — τέταρες. Vulgo in Planud. Sed
Flor. et Ald. pr. τέτορες.

XXIV. (XXX.) Spartanis solis hoc distichon fuit
inscriptum secundum *Herodotum* et *Diodorum* l. c. Idem
tradit *Srabo* L. IX. p. 656. C. qui columnam cum in-
scriptione suis temporibus exstare ait; et *Lycurg.* in
Leocrat. p. 163. (p. 215. *Reisk.*) Inepte *Suidas* l. c.

in duas fratres compositum ait. Exstat in Planud. p. 200. St. 291. W. Horum nemo *Simonidem* auctorem indicat. Tribuit huic poetæ Vat. Cod. p. 244. et, ejus haud paulo major est auctoritas, *Cicero* in *Tusc. Quaest. L. I. 42.* ubi ita vertit:

*Dic, hospes, Sparsae, nos se hic vidisse jacentes,
Dum sanctis patriae legibus obsequimur.*

— V. 1. ὦ ξέν', ἄγγελλον. Plurimi Codd. *Herodoti* et *Suid.* ὦ ξέν', ἄγγελλον. *Diodor.* ὦ ξέν', ἄγγελλον. Vat. Cod. *Lycurg* Planud. ἐπαγγελλον. *Serabo.* Elegantior procul dubio lectio, quam *Br.* recepit. — Sq. versu *Serabo*, *Lycurgus* et *Diodorus* κείνων παιδόμενοι τοιμοῖς exhibent. Sic quoque habet *Aldina* seq. et *Ald.* fil. cum in *Flor.* *Ald.* pr. et *Ascens.* sit κείνων ῥήματα παιδόμενοι, quae est *Herodoti* et *Suidae* lectio. Idem h. l. ῥήματα, quod ῥήματα in fragm. *Tyrsaei* ap. *Plutarch.* T. II. p. 43. εὐθείαις ῥήμασι συνεπαμειβόμενος. Eo autem Spartani, florentissimis civitatis temporibus, praestare ceteris existimabantur, quod legibus parerent; secundum *Xenoph.* *Mem. Socr.* IV. 4. 15. Λυκεῦργον δὲ τὸν Λακεδαιμόνιον καταμειβόμενος, ὅτι εὐδὲν αὐτὸν διαφέρειν τῶν ἄλλων πόλειν τὴν Σπάρτην ἐποίησεν, εἰ μὴ τὸ πείθεσθαι τοῖς νόμοις μάλιστα ἐπιγυγασσάμενος. *Diodorum*, ubi viros ad Thermopylas occisos eximiiis laudibus exornat, L. XI. 11. T. I. p. 412. verisimile est, hoc *Simonidis* distichon in animo habuisse: μόνοι τῶν ἐξ αἰῶος μεμνημένων εἰλοντα μᾶλλον τηρεῖν τοὺς τοῦ πόλεως νόμους, ἢ τὰς ὀδὸς ψυχάς. Similiter *Lyfias* in *Epitaph.* p. 87. ed. *Reisk.* Athenienses laudans, οὐ φιλεψυχίσαντες, καὶ μᾶλλον τοὺς παρ' αὐτοῖς νόμους ἀσχενόμενοι ἢ τὸν πρὸς τοὺς πολέμους κίνδυνον φοβούμενοι.

XXV. (XXXI) Hoc quoque carmen servavit *Herodotus* VII. 228. p. 613. his additis: ἐπιγυγμάσαι μὲν ἴνυ καὶ στήλησι, ἵξαι ἢ τὸ τοῦ μάντιος ἐπιγράμμα, Ἀμφικτύονος ἐλεῖ φέροιαι· εἰ ἐπιποσμήσαντες τὸ δὲ τοῦ μάντιος Μεγακτίου Σπυρίδους

Ἡ προαφαιρέσις ἐστὶ κατὰ τὸν δὲ ἀπογράφου. Quod si praecedentia duo disticha *Simonidi* recte tribuuntur, illa *Amphichyonum* auctoritate composuit; hoc autem in *Megistiam* epigramma privatus hospitis sui tumulo inscripsit. Ἐκ τῆς ἱστορίας Ἡροδότου, ut in margine notatur, venit in Cod. Vat. p. 313. in Schol. Anth. Planud. p. 291. Wech. et in Appendio. p. 511. St. *16. Wech. De *Megistia* vate, qui, postquam pugnae ad *Thermopylas* eventum praedixerat, a *Leonida* dimissus non abiit, sed filium, quem habebat unicum, dimisit, vide *Valcken.* ad *Herodot.* VII. 221. p. 609. 70. — Pro κλεινῶς Codd. quidam *Herodoti* κλεινῶν, Cod. Vat. *Μεγιστίαν*. Idem Vi 4. Σωκράτης.

XXVI. (XXXII) In Planudea p. 200. St. 292. W. *Ἰδμελον*. *Simonidi* tribuit Cod. Vat. p. 244. et Schol. inedit. ad Aristid. teste *Valckenario* ad *Herodot.* p. 612. 58. In *Simonideis* habetur ap. *Ursin.* p. 157. — V. 1. verbo *ἀετῆς* superscr. *ἀετῆς* in Cod. Vat. Per virtutem mori maxime viris dignum iudicat. *Sallust.* in fragm. p. 940. ed. *Corr.* Mors gloriosa post hostes devictos hominum felicitati tanquam corona imponitur, ut *Telli* illius, quem felicissimum mortalium praedicat *Solon* ap. *Herodotum* I. 30 p. 14. 51. — V. 4. *ἀγαθὸν* Cod. Vat. solempni errore. Vide *Rubuk.* ad *Tim.* p. 17. In *περιθάλου* ducta metaphora a corona, cui libertas comparatur ap. nostrum Ep. XLI. In Ep. *ἀέτω*, CLIV. αὐτῷ μὲν ἐνέφανον περιθάλει. Exempla vide ap. *Westen.* N. T. I. p. 634.

V. 132.] XXVII. (XXXIII.) Planud. p. 200. St. 292. W. *Ἰδμελον*. Ut *Simonidis* Vat. Cod. p. 244. Non minus, quam praecedentia, sic τοῦ ἐν Θερμοπύλαις θανόντος videtur conscriptum. Prius distichon comparandum cum vers. *Tyrtaei* supra laudatis ad Ep. XIX. — V. 3. Vat. Cod. *καθόπερ* recte. — V. 4. *ἀέτω* Planud. Bene *Hesiodi* *Ἰππ.* hunc locum admovebant III. Carm. II. 212

Virtus recludens immeritis mori Coelum, negata tentat iter via. Quibus similia dixit Hercules ap. Senecam in Herc. Oct. 1941. *Virtus mihi in astra et ipsos fecit ad superos iter.* Talia collegit Burmannus ad Anthol. T. II. p. 155.

XXVIII. (XXXIV.) Planud. p. 205. St. 299. W. Σιμωνίδου. Vat. Cod. p. 251. In eos, qui cum Leonida perierant. ipsum regem, summis laudibus dignum, nemo poetarum antiquorum versibus decoravit; nec ullus alius regum Spartanorum, Pausania excepto, carminibus laudatus est, monente Pausania L. III. 8. p. 360. — V. 1. Vat. Cod. εὐλαῖα γαῖα, et vers. seq. ἐπάρτης, ut etiam ed. Flor. εὐρυχάρου solemnī errore Ald. pr. — βασιλεῖς Cod. Vat. cui vers. quarto debetur πόλεμος, cum Planud. πόλεμον habeat. Mihi vulgata fere exquisitior videtur. Verba κλειεῖται τόξων respiciunt ad celebrem illum nuntium, fore, ut Persarum sagittis sol et dies absconderetur. Vide Wernsdorf. ad Himer. Or. II. 25. p. 408. — Pro μηδίων Ursinus in Cod. μυρίων invenit.

XXIX. (XXXV.) In Planud. p. 204. St. 296. W. prius distichon Simonidi tribuitur, idque solum inter Simonidea retulit Ursinus p. 163. Alterum ἄμμιον inscribitur in Ald. pr. et aliis; in Florent. enim lemmate caret. In Vat. Cod. p. 257. inter utrumque distichon multa interiecta sunt; posteriori autem haec praeposita: Καλλιμάχου εἰς Λάωνά τινα, ὃν Λάων ἐπὶ τοῦ Λέρμανος ἔκτισσε Λάωνος. Hinc relatum est inter Ep. Callimacbi nr. LXVIII. p. 330. ed. Ern. Salmasio auctore, qui divulsa disticha jungenda Callimachoque tribuenda existimavit. Illud etiam Haesius vidit in Not. ad Anth. p. 21. Simonidi, Leonidae aequali, melius tribui putavit Br. Dubitare licet, an Λάων v. 3. de Leonida accipi debeat, quanquam non ignoro, Leonidae, regis Spartanorum, tumulto leonem fuisse impositum. Herodot. VII. 225. p. 614.

Idem vero et aliis contigit, ut Teleutianti: cf. *Ausip. Sid.* XCI.: iisque, qui in pugna adversus Philippum Macedonem perierant, secundum *Pausan.* IX. 40. p. 795. Fuit autem Leo, Leonidae avus, rex Spartaë. *Pausan.* III. p. 210.

XXX. (XXXVI.) Ex *Asbenaso* L. XIII. p. 573. E. et *Plutarcho* de Malign. Herod. T. II. p. 871. B. qui id *Simonidi* asserunt, receptum est in *Append. Anth.* p. 512. St. * 17. W. *Ursin.* Fr. Lyr. P. p. 157. Laudatur etiam in *Schol.* ad *Pindar.* Ol. XIII. 32. p. 146. Ex *Theopompo* et *Timaeo* narrat *Asbenaes*, in bello Persico meretrices Corinthias pro Graeciae salute supplicationes in Veneris templo habuisse; bello autem profligato, Corinthios Veneri tabulam pictam dedicasse, hoc epigrammate addito. Quod de meretricibus *Asbenaes* narrat, *Plutarchus* et *Schol.* *Pindari*, et hic quidem *Theopompo* auctore, de matronis tradunt, quae deam orassent τὴν καλὴν ἑστίνην καὶ δαιμονίην εὐχὴν, ἵετα ταῖς ἁγλαῖς τῆς περὶ τοὺς βαρβάρους μάχης ἑμβαλεῖν τὴν θέν — nec tabulam pictam in hujus rei memoriam, sed statuas aeneas collocatas fuisse. — V. 1. Ἑλλήνων. *Asben.* ἐγχιμᾶχον πολέταιων. *Sch.* *Pind.* εὐθυμᾶχον. *Asben.* — V. 2. εὐχόμεναι. *Asben.* ἵστασεν εὐχόμεναι K. δαιμονίαν. *Schol.* — V. 3. ἐμύθετο. *Plut.* ἑβόλατο. *Schol.* — V. 4. πύρεσις. *Asben.* et *Ursin.* δόρυς. *Schol.* Ἑλλήνων ἡγετοῖς ipsa Corinthus est, quam Ἑλλᾶδος ἄστρον vocat *Polystr.* Ep. II.

XXXI. (XXXVII.) *Vat. Cod.* p. 180. τῇ Ἀγοῇ παρὰ νεότην. *Reisk.* *Anthol.* p. 28. nr. 468. Protulit *Plutarch.* T. II. p. 870. F. qui *Diodorum*, cujus hic sit mentio, unum ex Corinthiorum trierarchis fuisse docet. — V. 1. καὶ δυσμενῶν *Vat. Cod.* Junctim *Reisk.* a *Medis* abjecta haec scusa vertens. Non meminerat *Vir doctus*, meliorem lectionem ap. *Plutarchum* ex-
stare.

XXXII. (XXXVIII.) Servavit *Plutarch.* T. II. p. 869. C. graviter in *Herodotum* investus, qui, ubi Democriti Naxii, triremium praefecti, meminerit, (L. VIII. 46.) praeclarum ejus facinus, a *Simone* hoc ipse epigrammate celebratum, praeterierit. — V. 4. *Plutarchus* et ex eo *Urfinus* p. 160. sic exhibent: ἵκταν δ' ἐπὶ χεῖρα ῥέοντο βαρβαρικόν. Quod interpretes ita acceperit, ut Persae sextam navein a Democrito occupatam, eidem eripuisse dicerentur. In Codd. *Turnebi* et *Vulcobii* autem legitur: ἱ. δ' ἀπὸ χειρὸς ῥέοντο βαρβαρικῆς Δ. quod eodem redit, quo *Bruckiana*. De sex navibus, quas Democritus ceperat, quinque Persarum erant; sextam vero graecam, a Persis paulo ante occupatam, iis iterum eripuit.

¶ 133.] XXXIII. (XXXIX.) *Plutarch.* T. II. p. 870. E. sine auctoris nomine. Inscriptum fuit cippo Corinthiorum, qui in pugna Salaminia perierant. *Simonidi* tribuit *Dio Chrysost.* Or. XXXVII. p. 459. 25. ἐν Σαλαμῖνι δὲ ἤριστον, καὶ τῆς νίκης αἴτιον κατέστησαν (Corinthii). Ἡρόδοτος γὰρ οὐ προσέχω, ἀλλὰ τῷ τάτῃ, καὶ τῷ Σιμωνίδῃ, ὃς ἐπέγραψεν ἐπὶ τοῖς νεκροῖς τῆς Κορινθίων, ταθναμέλεις ἐν Σαλαμῖνι ὃ ἔστι κ. τ. λ. Hic locus non fugit diligentiam *Theodori Canteri* in Var. Lectt. L. II. 7. p. 77. sq. — V. 1. ὃ ἔστι *Plus.* et *Dio.* Cf. Ep. (XXX.) — αὐτοῦ, ἀρχ — in immanem altitudinem edita, fonsens fontibus. *Livius* XLV. 28. — V. 2. νῦν δὲ ἀνάματος ν. *Plutarch.* quod a νῆμα derivaus interpretes venit paupera aquas *Salamin.* Ap. *Dionem*: μετ' Αἰαντος ν. ἱ. quod ferri potest *Bruck.* recepit elegantem correctionem *Valckenarii* ad *Herodot.* VIII. p. 662. 79. — V. 3. μετὰ φ. ναῦς ap. *Dion.* quod variis conjecturis locum dedit. Optimum erat, quod *Raisius* fecit, *Plutarchi* lectionem νῆας in contextu ponere. Erant in pugna Salaminia trecentae triremes Phoeniciae. *Herodot.* VII. 89. p. 546. —

V. 4.

V. 4. 'Ελλάδ' ἱερνέμεθα. *Dio. Reiskius* conjecit, 'Ελλάδ' ἱερνέμεθα. In Veneta est 'Ελλάδι ἱερνέμεθα.

XXXIV. (XL.) Vat. Cod. p. 244. primum distichon habet, idque ad eos, qui in pugna ad Thermopylas perierant, refert. Nec aliter Planud. p. 200. St. 291. W. *Plutarchus* autem, qui nec ipse quidquam praeter primum distichon laudat, Corinthiorum, in pugna Salamina occisorum, cenotaphio inscriptum fuisse ait. Reliqui quatuor versus accesserunt ex *Aristide* T. II. p. 380. ed. Oxon. — V. 1. *ἡμῶς ἐπὶ ξυροῦ*. Ductum ex *Homeri* II. 2. 173. *ἦν γὰρ δι' πάντας ἐπὶ ξυροῦ ἱστάται ἡμῶς*. *Herodot.* L. VI. 11. p. 443. *ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἡμῶς ἔχεται ἡμῖν τὰ πρᾶγματα*. Vide *Tollium* ad *Longin.* π. τ. XXII. 4. — V. 3. Persis nullam non calamitatem intulimus, ne pugnam navalem obliviscerentur, in qua a nobis superati sunt. — In sequentibus vulgo dorismus negligitur.

XXXV. (XLI.) Sine auctoris nomine profert *Plutarch.* T. II. p. 870. F. ut Adimantum summo apud Graecos honore fuisse doceat. Tanquam *Simonidis* laudat *Dio Chrysost.* Or. XXXVII. p. 459. 40. (T. II. p. 109. *Reisk.*) eidem tribuit Cod. Vat. p. 257. *Reisk.* Anth. p. 81. nr. 590. quem loci ap. *Plutarchum* prorsus immemorem fuisse, apparet ex ejus nota p. 133. De Adimanto disputavit *Wesseling.* in Diss. *Herodot.* p. 128. *Valcken.* ad *Herodot.* p. 662. 79. — V. 1. *κτείνω* vulgo omittitur ap. *Plutarch.* In Variet. Lectt. ap. *Xylandr.* notatur lectio: 'Α. τάφος, ὃ ἔστι, &c. In Veneta *Dionis* διαβολῆς. unde *R.* conjecit διὰ βολῆς. Ap. *Plutarchum* praeterea legitur *ὅν διὰ πᾶσαν Ἑλλάδα* — De translato usu v. *στάβανος* vide *Valcken.* ad *Phoen.* 1378.

XXXVI. (XLII.) Vat. Cod. p. 245. *ἄθλων ἐπὶ τοῦ* *Ἀθηνῶν προμάχους*. Etiam ap. Planud. p. 201. St. 292. W. *ἀθλοποιόν* est. *Simonidi* tribuitur ab *Ursino* p. 158. ad fidem Schol. msc. *Aristidis* in Panathen. — V. 2. Planud. *δουλοῦν*.

XXXVII. (XLIII.) *Simonidi* vindicavit Vat. Cod. p. 175. *Reiskii* Anth. p. 21. nr. 453. Poëta non nominato hoc distichon laudat *Tibycyd.* L. I. 132. qui illud tripodi, a Graecis ex manubiarum primitiis Apollini dicato, *Pausaniae* jussu insculptum fuisse narrat: τὸ μὲν οὖν ἔλεγον οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐξέκοψαν εὐθὺς τότε κατὰ τοῦ τρίποδος τοῦτο· καὶ ἐπέγραψαν ὀνόμαστί τῆς πόλεως, ὡς συγκυβερνῆσαι τὸν βάρβαρον, ἐτετέσαντο ἐκείνημα. Iidem fere verbis *Suidas* v. Παισανίας T. III. p. 62. Protulit etiam *Plutarch.* T. II. p. 873. C. Vertit *Cornel. Nepos* in Vit. Paul. c. 1. Sed primum in eo est reprehensus, quod ex praeda tripodem aureum Delphis posuisset, epigrammate scripto, in quo erat haec sententia: Suo ductu Barbaros apud Plataeas esse delatos, ejusque victoriae ergo Apollini donum dedisse. Ad hoc distichon respexit *Aristides* T. II. p. 175. ed. Jebb. Aliud Epigr. in hujus locum a Lacedaemoniis scriptum, legitur inter ᾠδῆς. CXLIV. Non praetermittendus locus *Pausaniae* L. III. 8. p. 222. ubi nostrum distichon disertè ad *Simonidem* auctorem refertur. Br. dedit lectt. Cod. Vat. Reliqui ἄλλοι et ἐκείνημα legunt; nec doricæ formas agnoscunt.

§. 134.] XXXVIII. (XLIV.) Vat. Cod. p. 149. οἷς ναὶ ἀπατεῖνεντα τῷ Διὶ, Σιμωνίδην. Planud p. 438. St. 572. W. Protulit hoc carmen *Plutarch.* in Vit. Aristidis T. II. p. 315. ed. Bry. omisso versu secundo; integrum idem T. II. p. 873. B. ed. Fref. His locis inter se comparatis restituit *Guil. Canterus* in Lectt. Nov. Aut. L. II. 1. p. 80. *Brunckius* exhibuit textum a *Dorvillio* constitutum ad Charit. p. 629. — V. 1. νύχθι κέραι. *Plutarch.* ubi in nonnullis tamen codd. νύχθι κερταί legitur. Planud. et Cod. Vat. ῥύμη χειρός. — V. 2. ψυχῆς λήματι. Plan. Plut. λήματι Vat. Cod. Praeclare *Falcken.* ad Ammon. p. 142. emendavit versus ap. *Demosth.* p. Corou. p. 353. ὧς μαρτύμενοι δ' ἔρετθες καὶ λήματος (vulgo δελματος) οὐκ ἐδάκρυον ψυχῆς, ἀλλ' ἐκείνη κοινὴν εἴθιντο βλάβην. Vide

Wesseling. ad haec *Herodoti* V. 72. p. 408. τοῦ ἔργου χειρὶ καὶ αἵματος ἔχοιμ' ὅν' μέγιστα καταλίξαι. — V. 3. ἐξέλειποντες *Ursin.* — ἡλευθερον ἑλλαδίῃ κερμον *Planud.* et *Vat. Cod.* *Plutarchi* lectionem quodammodo firmant haec ap *Pausaniam* L. IX. 2. p. 715. οὐ πόρρω δὲ ἀπὸ τοῦ ΚΟΙΝΟΤ τῶν Ἑλλήνων διὰς ἔστιν ἡλευθερίου βαμός. De Jove ἡλευθερίῳ vide *Begerum* T. I. Thes. Brandenb. p. 383. et *Burm.* in Comm. ad Numm. Sic. T. II. p. 328.

XXXIX. (XLV.) Duo priora hujus carminis disticha servavit *Cod. Vat.* p. 180. et ex eo *Leo Allasius* in *Diatr.* de *Simeon.* p. 214. *Kuster.* ad *Suidam* v. *Δαγερτίου* T. I. p. 509. *Scholias* *Pindari* *Pyth.* I. p. 176. a. profert v. 1. 2. 5. 6. medio disticho omisso. Hinc *Bentlej.* in *Diff.* de *Phalar.* p. 259. suspicatus est, mutilum esse *Epigr.* in *Vat. Cod.* eique distichon ex *Pindari* *Scholias* addi debere; cui conjecturae calculum adjecit *Wesseling.* ad *Diodor.* Sic. T. I. p. 425. *Reiskius* in *Not.* ad *Anth.* nr. 467. p. 51.^a et *Toup.* in *Ep. crit.* p. 73. cujus textum *Brunckius* exhibuit. Hoc si recte est positum, *Epigr.* nostrum inscriptum debet videri ei tripodi, quem *Gelon.* victoria de *Carthaginien*sibus parta, una cum fratribus *Apollini* dedicavit. Hunc autem tripodem, quem poeta plus quam quinquaginta talentorum fuisse ait; *Diodorus* XVI talentorum pondus habuisse narrat. Quae insignis ponderis diversitas *Wesselingium* adduxit, ut de aliis tripodibus in *Epigrammate*, aliis ap. *Diodorum* agi suspicaretur. *Josepb. Scaliger,* cui quatuor versf. priores ex *Cod. Vat.* apographo innotuerunt, ad *Hieronymi* *Chron.* p. 100. eos ad tripodem referendos existimat, a *Gelone* propter victoriam *Olympiacam* dedicatum. Sed in loco *Pausaniae*, quo hanc suspicionem firmavit, L. VI. p. 473. non de tripode, sed de curru a *Gelone* dedicato agitur. Dona propter *Carthaginien*ses superatos a *Gelone* et *Syracusani*s *Olympiam* missa, commemorat *Pausan.* VI. p. 499. *Hieronis* tripodem et *Victoriam* ex

auro Delphis positam novimus ex *Théopompo* ap. Athen. L. VI. p. 232. A. B. et ejusmodi donum ibidem a Gelone dedicatum ex *Phania* l. c. p. 231. F. — V. 2. *Διμεμήνους*. Vat. Cod. et Allat. *Διμεμήνους* reliqui. Hoc nomine pater Gelonis vocabatur secundum *Pausan.* VI. 12. p. 479. — τοὺς τετραδάς θάμνας *Schol.* Pind. Codicis Vat. lect. tueretur *Suidas*, qui v. *Δαερτίου* T. I. p. 509. haec verba cum versu seq. et parte quarti laudat. — De *litra* disputavit *Beusl.* l. c. p. 259. qui pro *Δαερτίου*, quod Cod. Vat. cum *Suida* habet, *Δαμαρτίου* corrigit; positam, necessitate coactum, paeone pro dactylo usum esse putans. νόμισμα *Δαμαρτίου* commemorat *Diodor. Sic.* XI. 26. p. 429. et *Pollux* L. IX. 85. ubi vid. *Hemsterb.* Diversam uterque hujus appellationis causam assert. Haec conjecturam, quam *Beuslejo* placuisse miror, cupide arripuit *Reiskius*. *Wesselingius* *Δαερτίου*, in quibusdam apographis inventum, pro genuina scriptura habuit. Satis noti sunt aurei stateres, a Dario *Δαρεϊκὰ* appellati, de quibus v. *Harpocraz.* et *Suid.* in *Δαρεϊκούβε*. Illos tamen a Graecis *Δαερτίον* *χρυσόν* fuisse appellatos, parum probabile; — eorum in Sicilia tum temporis magnam copiam fuisse credere licet. *Toupius* Codicis lectionem, a *Suida* confirmatam, ita tueretur, ut *Δαμαρτίου* in *Δαμαρτίου*, hoc, propter euphoniā, in *Δαερτίου* eadem analogiae lege mutari potuisse dicat, quā *δωδεκα* in *δωδεκ*, *δωδεκα* in *δωδεκα*, *δωδεκα* in *δωδεκα* mutatum sit. — V. 4. τὰς δαμάτας. Vat. Cod. et *Suid.* — V. 5. πολλὰν χεῖρα. multum auxilii. χεῖρ. ἡ βοήθεια καὶ ἡ ἐξουσία καὶ ἡ δύναμις. *Suidas*. Quantum praesidii Syracusanorum contra Carthaginienses susceptum bellum Graecis attulerit, docet *Herodot.* VII. 163. sqq. Dicitur Gelon eos fudisse eodem die, quo Persae ad Salamina ingentem cladem acceperunt, *Herodot.* l. c. 166. p. 582. *Aristot.* Poët. c. XXIII.

XL. (XLVT.) Ex Cod. Vat. p. 250. edidit *Leo Al-
latus* in Diatr. de Sim. p. 215. nr. X. Σιμωνίδου τοῦ Κήου
εἰς τοὺς μετὰ Κλέωνα στρατευσαμένους ἐν Κύπρῳ Ἀθηναίους, ὅτε
τῆς ῥ' αὐτῆς τῶν Φορκίων ἔλαβον. Legitur hoc carmen ap.
Diodor. Sicul. L. XI. 62. T. I. p. 451. et *Aristidem*
T. III. p. 260. et iterum p. 646. cum insigni diverfi-
tate. Optime de eo meruit *Dorvillius* ad Charit. p. 628.
Scriptum est in memoriam pugnae ad Cyprum a Cimone
feliciter pugnatæ. In qua cum ille Perfarum navales
copias fregisset, statim perrexit in Pamphyliam, ubi ter-
restres copiae stationem habebant ad Eurymedontem
fluvium, ibique eodem successu pugnavit. *Plutarch.* Vir.
Cim. p. 486. Juniori *Simonidi* tribuit *Goens* in Dissert.
de Simonide Ceo p. 33. quod pugna ad Cyprum pugna-
ta sit post *Simonidis* mortem. Vide Vitam *Simonidis*. —
V. 1. τ' ἐξέστ. *Aristid.* et *F. Ursinus*, qui hoc carmen
dedit in Lyricis p. 158. Εὐρώπην omnes praeter Vat.
Cod. qui tamen, parum sibi constans, Ἀσίαν praebet. —
ἐξέστ. *Aristid.* quod glossam redolet. Sensus est: Ab omni
aero nullum tam memorabile bellum fuisse gestum. An
Simonidem de diluvio illo, quo undis per Cyanearum
ostium irrumpentibus, Asia primum ab Europa disjuncta
est, (vide *Diodor. Sic.* V. 47. p. 369. *Serab.* I. 85. B.)
cogitasse putemus? Non credo. — V. 2. πόλεμον λαῶν.
Cod. Vat. πολλὰς θνητῶν — ἐπέχει. *Diodor.* πόλεως — ἐξέπει.
Aristid. *Brunckius* recepit emendationem *Dorvillii*, qui
commutationis verborum πόλεμον et πόλεων exempla de-
dit p. 702. sq. — V. 3. οὐδὲν πω τεισῶν. *Diodor.*
οὐδὲν πω καλλίων. *Aristid.* Nostrium est in Vat. Cod. nisi
quod ibi καλλίων et ἐπὶ χθονίων legitur. — Simili ratione
laudatur *Scipio Africanus* in Anth. Lat. T. I. p. 212.
XLV. A sole exoriente supra *Macoti* paludes Nemo est,
qui facit me equiparare queat. — In fine vers. quarti
Aristid. ἐμῷ habet. Vat. et *Diodor.* ἄμα. — V. 5. ἐν
γαλῆ unus habet *Aristides*; sed procul dubio verior est

lectio, quam *ἐν κόπῳ* ap. *Diodor.* et in Cod. Vat. Manifestum glossema *Dorvillio* tamen prae altero placuit. Non opus est exempla advocare, in quibus *ἐν γῇ* et *ἐν πόντῳ* sive *ἐν πελάγῳ* sibi invicem opponuntur; ubique sunt obvia, et res per se patet. Pro *ἐλθεῖντες* in nonnullis *Diodori* Codd. *ἐλάσαντες* legitur. Apud eundem *Μέδους* exstat. — *ἐκ τῶν ναῦς*. De hac expeditione agens *Thucyd.* I. 100. καὶ εἶπεν, *τριήρεις φοινίκων καὶ δελφίνων τῆς πόσεως εἰς διακυσίας*. Praeter naves Phoenicias aderant conducta ex Cypro et Cilicia navigia. *Diodorus Sic.* X. 60. — V. 7. *Br.* recepit lectionem *Aristid.* et *Diodori*, ap quem ante *Stephanum* vitiose legabatur *μέγα δέσπονικὸν ὑπ' αὐτῶν*, quod unde ortum sit, apparet ex lectione antiqui Codicis *μέγαδὲσπονταξ ὑπ' αὐτῶν*. Sed hoc spernens *Dorvillius* ex Cod. Heidelbergensi, ut ipse ait, reponit: *μέγα δ' ἐστὲν Ἐννεσίγαιος Πληγῆς* — graviter adjiciens: *qui non percipias, quantum hoc alteri lectioni praestes, ei se suadere, ne amplius obsurber Musis*. Jam primum hoc in Vat. membrana exstare, falsum est. Ibi enim lacuna post *ἐστὲν* . . . quam et apogr. nostrum et *Allsius* servavit; nec dubitare licet, quin lectio a *Dorvillio* tantopere laudata, *Salmasio* debeatur, lacunam sic forte inter describendum explenti. In Cod. Uffenbach. in margine *οἶμα θαλάσσης* tentatur. Nunc *Bruckium* audiamus: » Verissimum est, in tribus quae habeo » apographis horum Epigrammatum, quae olim Heidelbergae descripsit juvenis *Salmasius*, scriptum esse v. 7. » *μέγα δ' ἐστὲν Ἐννεσίγαιος*, pro qua lectione *Dorville* *ἐννεσίγαιος* *χρεῖται*, i. e. ut ipse interpretatur, *summa vi et omnibus viribus* pugnat. Sed pace viri optimi dixirim, mera est ineptia. Cur enim gemere debuit *Neptunus*? an a Persarum partibus stabat, et iis favebat, ut apud Homerum *Vulcanus Trojanis*? dein, quomodo percussus fuit, nisi remorum verberibus? Agitur hic de duplici Graecorum victoria; ad utramque finis

»epigrammatis referri debet. *Magnum autem ingemuit Asia, ab illis utraque manu percussa;* id est, a terrestribus et maritimis copiis. Hic est verus et optimus sensus, multoque major est Codicum Diodori et Aristidis auctoritas, in quibus habetur nostra lectio. Pro πολλῶν Dorv. corr. πολλῶν, ut accuratior dorismi forma etiam hic reperiretur. Pro ἡμφοτέραις Cod. Vat. et Allat. habet ἡμφοτέρως. *Ursinus* ἡμφοτέρως χιελ. *Aristides* loco pr. hanc lectionem, loco secundo habet: ἡμφοτέραις χιελ.

XLI. (XLVII.) Vat. Cod. p. 245. Anth. Plan. p. 201. St. 293. W. Scriptum in eos, qui in expeditione Cimonis contra Persas ad Eurymedontem perierant. Horum sepulcrum prope Athenas, extra urbem, vidit *Pausan.* L. I. 29. p. 74. — V. 1. Εὐρυμέδοντι Cod. Vat. et Plan. — V. 3. αἰχμηταῖς Vat. — παρ' ἱ το. *Tibucydid.* I. p. 66. ἐγένετο μετὰ ταῦτα καὶ ἐπ' Εὐρυμέδοντι ποταμῷ ἐν Παμφυλίᾳ πειλομαχία καὶ ναυμαχία Ἀθηναίων καὶ τῶν συμμάχων πρὸς Μήδους.

¶. 135.] **XLII. (XLVIII.)** Vat. Cod. p. 275. *Brunckius* hoc Epigr. edidit, ut legitur ap. *Allatium* in *Diatr. de Sim.* p. 215. idque medicam manum expectare putat. Pro inepti sophistae foetu habendum censet *Schneiderus*. Lemma est in Codice: Εἰς τοὺς πισόντας παρ' Εὐρυμέδοντα ποταμὸν Ἑλλήνων. — V. 2. in verbis φονίσεα ψεκὰς non cogitandum de Phoenicibus; sed sanguinem, rorem purpureum, significant. (Vide *Gatacker* in *Misc. Adv. Posth.* XL. p. 847. sq.) De sanguine *Aeschylus* in *Agam.* 1544. δέδοικα δ' ἔμβρου κτόπον δομοσφάλλ' τὸν αἱματηρόν· ψεκὰς δὲ λέγει. *Eurip.* *Iphig.* in T. 443. δρόσον αἱματηρόν. Cod. Vat. ψεκὰς, quae est antiquior vocabuli forma apud veteres Iones et Atticos usurpata. Vide *Falcken.* ad *Herodot.* II. 10. p. 198. 64. — Tres priores hujus carminis versus *Simonidis* ingenio non indignos puto; quartus vero a versificatore aliquo adfusus videtur. Certe ineptus est, nec sensum habet tolerabilem.

XLIII. (XLIX.) Vat. Cod. p. 141. Planud. p. 441. St. 575. W. Lemma est: ἐπὶ τόξοις ἀνατεταίεν ἐν νηὶ τῆς Ἀθηνᾶς. — V. 2. νηὶ ὑπ' Ἀθ. Planud. — ὑπερφίαλον, ὑπέστειλον. *Hesych.* παρθένης ὑπερφίους dixit *Apollon. Rhod.* IV. 168. In Ep. *Hegeffippi* III. ex nostro fortasse expressio: ὥς ἐπὶ βρετάνων ὤμων Τιμάνορος ἦμας Ναὺ ὑπερφίας Παλλάδος ἐλκυσμάχας. ubi ὑπερφία scribendum esse, plures viderunt. Utroque loco Vat. Cod. ὑποφία. In nostro etiam Ἀθηνᾶς. ὑπερφία Ald. pr. καὶ τῶν ed. Flor. — V. 4. αἵματι λουσάμενα. ut Ep. (XLVIII.) εἰστοδὲ λούσαν φοινίσσας Ἄρης ψακάδι. Sic locutus est *Callim.* H. in Del. 95. αἵματι λούσαν τόξον ἑμὸν. *Oppian.* π. κ. IV. 201. Ἰστέ μὲν πρῶτιστα λελουμένους αἵματι λάβειν. *Lucian.* Dial. Mer. XIII. T. III. p. 316. *Alciphron* L. III. Ep. 48. p. 382. *Laviz aster corpora sanguis.* *Virgil.* Georg. III. 221.

XLIV. (L.) Vat. Cod. p. 150. ἐν Ἀθήναις τῷ Διὶ παρὰ στρατιώτων. Planud. p. 442. St. 575. W. *Urfinus* p. 167. Hinc expressum Ep. *Mnasalcae* II. et III. — V. 1. μελίη τανυή. Vulgo, Dorismus restituendus ex Cod. Vat. et *Suida*, qui prius distichon laudat in ἔσο T. II. p. 81. et in μελίη p. 525. In τανυᾷ Tom. III. p. 428. pro ποτὶ exhibet ἐνᾷ. De Jove πανομφαίη vide *Eustath.* II. Θ. p. 711. 52. *Posser.* ad *Lycophr.* Cass. 6. — V. 3. χαλαρὸς γέρον, ut ap. *Homer.* Od. κ. 184. εἰς γέρον, γέρον, πεπταλγμένον ἄρῃ. Similia vide ap. *Valcken.* ad *Phoen.* p. 38. — Laudatur hic vers. a *Suida* v. τετρεώθαι T. III. p. 455. — V. 4. doricæ formas περιδανυμένα et δαίη servavit Vat. Cod. In posteriore voce tamen ex correctione. Eas restitui iussit *Br.* In edit. Lips. v. 1. recte emendatum τανυὰ μελία. V. 4. autem operæ lectionem, in *Analectis* repertam, me invito reliquerant.

XLV. (LI.) Vat. Cod. p. 244. sq. εἰς τοὺς Ἀθηνῶν προμάχους. Planud. p. 201. St. 292. W. *Opfericus*

scriptum putat in Arbeniensium juvenes, qui sub initium belli Peloponnesiaci occubuerunt; quod si verum est, male *Simonidi Ceio* tribuitur, qui ante initia illius belli obiit. Sed non satis expeditum hujus carminis argumentum. — V. 4. Vat. Cod. μαχόμενοι habet; in marg. μετρώμενοι. Hoc vulgo et ap. *Ursin* p. 158.

XLVI. (LII.) Planud. p. 205. St. 298. W. *Ursin*, p. 162. Compositum videtur hoc carmen in Athenienses, quibus, cum in Euboea pugnantes periissent, sepulcrum publicis sumptibus exstructum est. Horum *Aeschineta* c. Ctesiphontem mentionem facere, notavit *Opso-poeus*. Annis sedecim ante bellum Peloponnesiacum Euboea ab Atheniensibus defecerat. Hinc bellum ortum, a Pericle profligatum. Vide *Thucyd.* I. 114. *Plutarch.* Vit. Per. T. I. p. 363. ed. Bry. Ad hanc expeditionem si nostrum carmen spectat, seniori *Simonidi* abjudicandum est. Vide *Vitam Simonidis*. Longe etiam posterior, nempe Ol. XCII., fuit defectio insulae Euboeae, de qua *Thucyd.* L. VIII. 95. *Diodor.* XIII. p. 355. — V. 1. Δίφρος. Veteres habent. Hunc Euboeae montem *Stephan. Byz.* Δίφρος vocat ex *Euphorione*. Vide *Musgr.* ad Eurip. Herc. fur. 185. et *Koen.* ad Gregor. de Dial. p. 146. — V. 2. εὐρώπον Flor. et Aldinae. — V. 3. καταλεσόμενος Wechel. operarum vitio. — V. 4. τραχίην. Sic *Pindarus* Isthm. IV. 26. ἀμέτρη γὰρ ἐν μὲν τραχίᾳ νηὶς πολλοῖσι τεσσάρων ἀνδρῶν ἰσχύεσσιν ἡμικίχον ἰστίαν. *Plutarch.* Vita Marii T. I. p. 414. C. νῆος τασούτου πείλμου καὶ ἐκπτόν ὠσάμενοι quod partim ductum ex *Herodoto* VIII. 109. p. 670. De usu translato verbi νῆος quaedam collegit *Kloss* ad Tyrt. p. 86.

¶ 136.] **XLVII. (LIII.)** Servavit hoc Epigr. *Thucydides* L. VI. 59. ubi de Hippia, Athenarum tyranno, agens, Ἰππόκλου γοῦν, inquit, τοῦ Λαμψακηνοῦ τυράννου Ἀλαντίῃ τῇ παιδί θύγατρίᾳ ἑαυτοῦ Ἀρχαίου ἐΐωνεν, αἰσθανόμενος

αὐτοὺς μέγα παρὰ βασιλεῖ Δαρείῳ δόνασθαι· καὶ αὐτῆς εἶμα ἐν
 Λαμψάκῳ ἐστὶν, ἐπιγράμμα ἔχον τῷδε· Ἄνδρες —. Hinc
 a *Stephano* relatum est in *Append. Anth.* p. 511. St.
 *16. W. ubi recte *Simonidi* tribuitur, fide et auctoritate
Aristotelis, qui vers. 3. excitat in *Rhetor.* I. 9. 31. mo-
 nente *Casaubono* in *Epist. ad Rittershus.* nr. CCCCIX.
 p. 470. Inter *Simonidea* legitur etiam in *Fragm. Lyr.*
Ursini p. 157.

XLVIII. (LIV.) *Vat. Cod.* p. 211. Εἰς Ἀνακρέοντα
 τὸν Τήϊον Σιμωνίδου. ὅτι καὶ αὐτὸς Σιμωνίδης Τήϊος ἦν, ὡς καὶ
 Ἄνακρέων. *Inepte. Planud.* p. 276. St. 399. W. *Ursinus*
 p. 165. Vitem *Anacreontis* tumulo impositam fingit,
 poëtae cineres nunquam non vini latice conspergen-
 tem. — V. 1. *Snid.* in *Ἡμερῆς* T. II. p. 59. ὀπώρας ex-
 hibet. ἑπώρα, quod de omni fractum genere usurpatur,
 nonnunquam πῦμα κατ' ἐξέχην significat. *Macedon. Ep.*
 XXXII. εἰδὼς ἑπώραν οὐδ' αὖτε ἐκ βοτάνων ξανθὸν ἀμάλξι γένος.
 De uva accipienda etiam verba *Leonidae Tar. Ep.* XXX.
 σκυρῆς εὐπείκιλον ἀνδρὶς ὀπώρας. — V. 2. ῥ. *Planud.* et
 φέσεις. Nec aliter *Vat. Cod.* ἢ φέσεις emendavit *Scaliger*
 in *Not. mstis* et *Huetius* p. 27. et sic habet *Suidas* l. c.
 — εὐλῆς ἱλικός. Vide ad *Ep. Melcagri* CXXIX. 6. ἱλικός
 de vitis capreolis *Theocritus* *Ep.* IV. 8. ἰδὼν πῆρξιν ἐκχυτὰν
 βοτρυόπαις ἱλικί. Cf. *Simm. Theb. Ep.* II. — λεπτὴν χάματι.
humili poëtae nec divitis tumulo. *Antip. Theff. Ep.* LVI.
 in *Alcmanis* tumulum: ἀνδρὶ μὴ πέτρῃ τεκμαίρεται· αὐτὸς δ'
 τῶμβος ὀφθῆναι. — V. 5. φιλονεικίῃ *Vat. Cod.* qui sq. versa
 πρὸς πρὸν praestat, pro vitiosa lectione κροβί. Agitur de iis,
 quae vivens solebat facere *Anacreon.* φιλόκαλον χέλαν.
citharam, qua puerorum amores celebrabat. — V. 7. κύν.
Superscr. in *Vat. γρ. καὶ.* *Anacreon ap. Antip. Sidon. Ep.*
 LXXIV. μὴδ' ἀκαθάρτος βόσκον δίχα τοῦτον ὑπέτω τὸν
 γυνῆ μαρτύρων χῆρον ἀφειλόμενον. — V. 8. ἀραῖον. *Vat. Cod.*
 et duae *Aldin.* Recte *Stephanus* exquisitiorem lectionem
 praetulit. — V. 9. 10. profert *Suidas* in *λεξὶν* T. II.

p. 416. et in γεραιδ: T. L. p. 477. ubi εἰ: & γ. habetur. — Membranae Vat. καὶ σφεν ἔ. τέγγει. Cantum Anacreontis ipso vino dulciorem fuisse, ait *Simonides*.

XLIX. (LV) Vat. Cod. p. 211. sq. Planud. p. 276. St. 399. W. *Ursin*. p. 164. Laudatur Anacreon, etiam ap. inferos Musas et amores colens. Cf. Ep. *Ausip. Sid.* LXXIII. sqq. — V. 1. τὸν ἄφθρον, quem Musae perire non patiuntur. — Sq. versf. Cod. Vat. ὑμνωθέν. In Aldinis Planudeae edit. ὑμνωθέν legitur. — V. 3. Carmina venustatis et amoris plena, πνέοντα, ad puerorum amores celebrandos adhibuit. — V. 5. Color idem est, qui in Ep. *Leonidae Tar.* LXXXVII.:

στάνει δὲ καὶ γὰρ νέεσθιν, εὐχ' ὑπὲρ τέκνων,
 εὐχ' ἀνδρῶν, εὐς ἀλάσπειν ἑνδεῖς βίου,
 ὃν δ' ἐντὶ πάντων, εὐνέχ' ἢ κόλῃ κεῖν.

Megistes commemoratur ap. *Athen.* L. XV. p. 673. E. ubi versus exstant *Anacreontis* relata inter fragmenta nr. XII. p. 343. De Smerdie praeclarus locus est ap. *Maximum Tyrium* Or. XXVI. p. 15. ed. *Reisk.* ubi vide *Davisi*um. et Orat. XXIV. p. 481. 'Ἡ δὲ τοῦ Τηίου σοφιστοῦ τέχνη τοῦ αὐτοῦ ἡθους καὶ τρεῖς' καὶ γὰρ πάντων ἐξῆ τῶν καλῶν καὶ ἡπαινῶ πάντας' μετὰ δὲ αὐτοῦ τὰ ῥήματα τῆς Σμειθίου κέμης (hoc quo referendum sit, docet *Aelian.* V. H. IX. 4.), καὶ τῶν Κλεισρόβλου ἐφθαλμῶν, καὶ τῆς Βαθύλλου ᾠδῆς. — V. 6. ὁμοφ. Planud. *Ursin*. — V. 9. laudans *Suidas* in μολπῇ T. II. p. 571. εὐ λέγειν habet. Vulgo in Planud. λέγει. Duo Codd. regii ap. *Br.* et Vat. Cod. λέγει. — *ἑκῆον* Vat. Cod. Hinc duxit, quod de ipso *Simonide* canit *Christodorus* in ἐκφρ. v. 44. οὐδὲ εὐ μολπῆς εὐνασας ἀρεθὸν ἔρωτα, Σιμωνίδης.

§. 137.] L. (LVL) Servavit *Aristides* Tom. III. Or. p. 645. ed. *Caneer.* ubi *Simonidis* modestiam laudans, hoc Epigr. affert, ut appareat, modestiam non impedire, quominus virtutes nostras interdum contem-

moremus. Hinc relatum in Append. Planud. p. 513. St.
 *18. W. Hoc distichon respexit *Philostratus* in Vita
 Apoll. I. 14. p. 16. ubi de Apollonio: τὸ τοι μεμνημένον
 καὶ ὑπὲρ τὸν Σιμωνίδα ἐβόητο, ἑκατονταεὶς γινόμενος. Idem
 de Proclo in Vitis Soph. II. 21. 3. p. 604. τὸ δὲ μεμνη-
 μένον, ἑκατονταεὶς ἦν γηράσκων, καὶ ὑπὲρ τὸν Σιμωνίδα
 ἐβόητο. Attigit hoc carmen, ubi de hominibus, memoria
 eccellente praeditis, multa narrat, *Muretus* Var. Leât.
 L. III. 1. — V. I. μνήμην. *Ursin.* et *Aristid.*

LI. (LVII.) Ex Cod. Vat. p. 179. edidit *Leo Al-*
latius in Diatr. de Sim. p. 214. *Benilejus* de Epist. Phal.
 p. 169. *Reiskius* in Anth. p. 27. nr. 466. Ex hoc Epí-
 grammate constat illud, quod *Br.* laudat in Leât.
 p. 21. ex *Tzetze* Chil. I. 636. ap. *Ursinum* in Lyr.
 p. 153.:

*Εξ ἐπὶ πενήκοντα, Σιμωνίδα, ἤραο νίκης
 καὶ τρίποδος· ὀνήσεις δ' ἐν Σικελίᾳ πάθεις.
 Καὶ δὲ μνήμην λείπεις, ἔλλογαι δ' ἔπαινον
 εὐχυνέτου ψυχῆς σὺς ἐπιγενομένοις.

Ubi cum *Schneidero* τοῦς ἐπιγενομένοις videtur legendum.
 Agitur autem de victoriis, quas *Simonides* ex certami-
 nibus poetarum dithyrambicorum retulerat. In his eum
 Lasum Hermionensem habuisse adversarium, constat ex
Aristoph. Vesp. 1391. ubi vide *Schol.* — V. I. Σιμ-
 ωνιδης. Cod. Vat. et *Allat.* Ex apogr. Lipf. et schedis
Dorvill. *Reiskius* emendavit Σιμωνίδης. Sed genuinum
 esse puto Σιμωνίδα. ut ap. *Theogn.* 675. In membran.
 super ἤραο scriptum τ, ut sit ἤρατο, quod *Allatius* exhi-
 bet. τάρβους. Ut tragicis hircus, citharoedis vitulus, sic
 dithyrambicis taurus praemio erat destinatus. *Scholias.*
Pindari Ol. XIII. 26. p. 145. βοηλάτην δὲ τὸν διδάραμβον
 προσαγορεύει· ἔτοι δὲ τὸ βῶν εἶνα τῷ νικῶντι ἐπαθλον·
 ἰερὸς γάρ τοῦ Διονύσου. *Nonnus* in Dionysf. XIX. p. 512.
 21. Νηπειδῆς Διόνυσος ἀπειθῆα θῆκεν ἐγὼνα· καὶ τρέχει

εὐφώγῳ, — καὶ ἄρσενά ταύρην ἱερίσας διπλῶ θύκεν ἄλκι. — V. 2. pro πίνακα *Allatius* περιόδη dedit; schedae *Dorvill.* καὶ πίνακας πρὶν τόνδ' ἢ πίνακα, *Mirus error*. In Cod. enim sic est, ut *Br.* edidit. — πίναξ tabula cum inscriptione, *Plutarch.* Vit. Them. T. I. p. 251. Themistocles ἐπέγραψε ἐν καὶ χορηγῶν τετραγυδαίς — — καὶ πίνακα τῆς νίκης ἀνέθηκε, τοιαύτην ἐπιγραφὴν ἔχοντα. — V. 3. διδαζόμενος aberat a *Bentleji* apographo. Verbum proprium de poeta lyrico, qui chororum carminis verba docet., *Pausanias* IV. 4. p. 287. Μεσσήνιοι τότε τῇ 'Απόλλωνι ἐς Δῆλον θυσίαν καὶ ἁνδρῶν χειρὶ ἀποστέλλουσι τὸ δὲ σφισιν ἔσμα προσέδιδον ἐς τὸν θῆν ἐβλάξαν Εὐμήλος. Qui locus non fugit diligentiam *Böttgeri* in docta *Proluf.* *Quid sit docere fabulum?* p. 6. — V. 4. Νίκας ἄρμ' ἐπέθηκε, vicloriam reportasti. Infra Ep. LXXVI. Hipponicus tibicen ἐν χαρίτων ἔρμασιν φορηθήναι dicitur. Poetae ap. *Pindarum* Isthm. II. 2. οἱ χροσαμπύκων 'Ες δίδρυν Μοισῶν ἔβαινον. Idem Isthm. VIII. 133. ἔςσυντα Μοισαίων ἄρμ. Viclorem vero ipsam modo Νίκας ἐν ἡγαύεσσιν, *Nemea* c. 76. modo χροσάας ἐν γούνασι Νίκας πύττειν dicit, Isthm. II. 39.

LII. (LVIII.) Integrum carmen servavit *Schol.* in *Hermogenem* p. 410. unde *Bentlejus* edidit in *Diff. de Ep. Phal.* p. 20. et ad *Callimachi* Ep. L. p. 318. ed. *Ernest.* Habetur etiam ap. *F. Ursinum* p. 164. sine fontis, unde sumtum est, indicio. Postremum ejus distichon profert *Plutarch.* T. II. p. 785. A. idque respexit *Valer. Max.* VIII. 7. 13. *Simonides* vero poeta octogesimo anno et docuisse se carmina et in eorum certamen descendisse, ipse gloriatur. Vicloriam, hoc carmine celebratam, commemorat *Marmor Arundel.* in Ol. LXXV. 3. Σιμωνίδης δ' Ἀσωπερετοῦς, δ' Κείδος, δ' τὸ μνημονεύει εὐρὺν, ἐπέθηκεν 'Αθήνησιν διδάσκων, ἄρχοντας 'Αθήνησιν Ἀδριμάνταν. Eodem Adimanto archonte, *Phrynichus* tragicam reportavit vicloriam, tabulamque fixit *Themistocles*, cui haec inscripta: Θμιστεκλής Φρηγίος ἔχερ' ἔγει, Φρύγχος ἐβλάσκειν,

'Αδελμυπτος ἤρχεν. *Plutarch*. Vit. Them. T. I. p. 251. ed. Br. Similes inscriptiones collegit *Taylor* in *Lectt. Lyfiac*. c. XI. p. 323. ed. *Reisk*. Eadem tribus, cui tum temporis *Simonides* carmen pepigerat, eodem *Aristide* sumtus praebente, victoriam ex alio certamine reportavit, secundum *Plutarch*. Vit. *Aristid*. T. II. p. 289. ed. Bry. qui tripodis, in templo *Bacchi* dedicati inscriptionem commemorat: 'Αντισχίς ἐνίακ', 'Αριστειδὺς ἐχορήγει, 'Αρχεστρατος ἐδιδάσκει. Ceterum vix opus est monere, *Aristidem* hunc diversum esse ab illo, cujus iustitia non minus ac paupertas illustris fuit. — V. 1. ἤρχεν 'Αδελμ. μὲν. *Ursin*. — V. 2. ἐνὶ 'Αντισχίς. *Ursin*. — V. 4. παντὴ κεντ' ἀνδρῶν. Totidem hominibus etiam tragicus chorus antiquis temporibus constabat, secundum *Pollucem* L. IV. 110. — V. 5. δὲ omittit *Plutarch*. et sq. versu ὁ γδοικον τῶν τῶν legit.

LIII. (LIX.) In Cod. Vat. primum legitur in margine p. 219. cum lemmate: Σιμωνίδης εὐφραν νεκρὸν ἐν νήσῳ τινὶ θάψας ἐπεγράψεν κ. τ. λ. et iterum p. 289.: Εἰς τινα ὑπὸ λεγμένων ἐναιρεθίντα. Invocatio *Jovis* *ξείλου* efficit, ut eum, qui loquens inducitur, non a latronibus, sed ab hospitibus interfectum esse existimes. Exstat in *Planud*. p. 207. St. 301. *Wech*. — ὁμοίων. ut me interfecerunt, sic ipsi pereant. — In *Analect. Br.* ὑπὸ γὰν ediderat; γὰν scribendum monuit in *Lectt*. Sic habet *Ursinus* p. 162. — Pro *βίον* in Cod. Vat. loco altero *βίον*, sed *αυ* superscr. Interfectus bene precatur *Simonidi*, coniunctitatis causa plurali numero usus: ἐναιντο βίον. *Visa sua et omnibus in visa bonis fruatur*. *Enrip*. Hec. 997. ἐναιμην τοῦ παρόντος, *Helen*. 650. ἐναιμην τέχνης.

LIV. (LX.) Bis exstat in eadem pagina Vat. Cod. in marg. et in contextu p. 219. Εἰς Σιμωνίδην Σιμωνίδου. unde in schedis *Dorvill*. factum est Σιμωνίδου. Edidit *Leo Allatius* p. 215. *Ursinus* in *Lyr*. p. 157. *Reiske* in

Anthol. p. 72. nr. 559. Antequam hoc distichon ex Palatinis membranis erutum esset, innotuit *Opsopoeo* ex *Schol. Aristidis* l. p. 160. ubi in hunc modum habetur:

Οὐτός δ' ἔστιν (ἔστιν *Ursin.*) Σιμωνίδῳ ἐστὶ σαυτῆς,
ὃς καὶ τεθνηὼς ζῶντι παρέσχε χάριν.

Laudat etiam *Tzetza* in *Chil.* I. 24. p. 632. Quae ad historiam hujus carminis faciunt, adscribam ex *Cicerone* de *Divin.* I. 27. *Simonides cum ignorum quendam projectum mortuum vidisset, eumque humavisset, haberetque in animo navem conscendere, moneri visus est, ne id faceret, ab eo, quem sepultura affecerat: si navigasset eum naufragio esse periturum: itaque Simonidem redisse; perisse ceteros, qui tum navigassent.* Eandem rem narrat *Valer. Maxim.* l. c. VII. his additis: *Atemor beneficii elegantissimo eum carmine aeternitati consecravit, melius ei et diuturnius in animis hominum sepulcrum constituens, quam in desertis arenis struxerat.* — Pro ὃς, quod est in membranis, *Reusius*, cum in schedis *Dorvill.* ὡς invenisset, ἡ edidit. Deinde *Tzetza*, sicut *Schol. Aristidis*, ζῶντι παρέσχε χάριν habet; quam lectionem altera non deteriore esse, judicat *Br.*

LV. (LXI.) *Vat. Cod.* p. 257. *Planud.* p. 212. *St.* 308. *W. Ursinus* p. 163. *Athenaeus* l. X. p. 415. *F.* Τιμοκρίτων δ' ἑβδίοις ποιητῆς καὶ ἀθλητῆς πενταθλῶς διέφαγεν καὶ ἔπιεν, ὡς τὸ ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ ἐπιγρᾶμμα δηλοῖ. Inter voracissimos homines recensetur *Timocreon* ap. *Aelian.* V. H. I. 27. Contentionem fuisse inter eum et *Simonidem*, narrat *Diogen. Laërt.* l. II. 46. p. 108. et *Suidas* in *Τιμοκρίτῳ*. — *Br.* exhibuit lectiones *Planudeae*. In *Cod. Vat.* et ap. *Athen.* legitur: πολλὰ πῶν καὶ π. φαγών — καὶ ἐπιών. Ad ejus dicta referendum, quibus vel summos in rep. viros laceflebat. Nonnulla eorum refert *Athenaeus* l. c. p. 416. A. B. Memorabile carmen *Timocreonis* in *Themistoclem* servavit *Plutarch.* in *Vit. T. I.*

p. 122. ed. Br. : *Aristides* T. II. p. 294. ed. Jebb. καὶ περὶν ἡμῶν ὑπερβαλλόμεθα (*Archilochum*) μηδὲ τιμωρόντες τοῦ σχετλίου πρᾶγμα ποιῶμεν, ἀλλ' εἰδῶμεν εὐφραίνεσθαι. — V. 2. ἀνθρώποις Cod. Vat. Parodia hujus distichi est inter Ep. ἀΐσας. DCXXXVIII.:

Βαίᾳ φ' ἄγων καὶ βαίᾳ πῖον καὶ πολλὰ νοσήσας,
ὅψι μὲν, ἀλλ' εὖθιγον' εἴματα πάντες ἔμοῦ.

¶ 138.] *LVI. (LXII.)* Planud. p. 373. St. 512. W. Simoniden. *Ursin.* p. 166. Non *Simonidi*, sed *Antagorae Rhodio* hoc Epigr. tribuit Cód. Vat. p. 379. De ponte, quem *Xenocles Lindius*, in *Cephisso*, ut videtur, exstroxerat. — *Xenoclis*, de quo nihil aliunde constat, patria probabile reddit, *Antagorā Rhodium* verum hujus carminis auctorem esse. *Cephisus*, quem mystae in *Cereris* pompa transire debebant, paulo violentior nonnunquam ruebat. *Pausan.* I. 38. p. 92. βεῖ δὲ κεφισοῦ περὶ Ἐλευσίνι βραϊότερον περιχόμενος τοῦ προτέρου ἡνῶμα. *Aristoteles* hunc fluvium ποταμὸν ὡς ἰόντα vocat in Epigr. T. I. p. 178. Pontem vero a mystis transeundum illustrem fecerunt εἰ γυμνασίου, de quibus vide *Intpp. Hesychii*, et *Valcken.* ad *Ammon.* p. 209. Ad illam igitur γυμνασίαν hoc carmen referendum censebat *Casaubon.* ad *Strabon.* L. IX. p. 613. C. Ne quid tamen dissimulem, dubitare licet, an hic de *Cephisso* et *Eleusiniis* *Cereris* mysteriis agatur. Mystica hujus deae sacra in aliis quoque locis celebrata esse constat. — Etiam *Rhodus* sua habebat mysteria; de quibus vid. *St. Croix* de *Mysteriis* p. 83. *Proserpinam* ibi cultam esse, apparet ex *Suida* in Ἀεφώδεος. — Περιεφθίης καὶ χθονίων ἱερὸν καὶ ἑδδαίαν τὴν κέλην καὶ τὴν Ἀρταμὶν Ἀεφώδεω στίφουσι. — V. 1. ἄϊα. Sic in Ep. Anthol. Lat. T. I. p. 474. XXIV. item in pontem conscripto: *Ite igitur faciles per gaudia vestra, Quirites, Et Narfin resonans plausus ubique canat.* — V. 3. τοῖς Σεν. γέγ. Plan. ἀποκαλῆς emendavit *Brod.* In Vat. Cod.

Cod. τοῖον γὰρ τετραλῆς δ' Α. ἡεφαλῆς ὅμμεν. Prius recte. δ enim producitur sequente λ, quod in pronuntiatione duplicatur. ὅμμεν habetur etiam in ed. Flor. — V. 4. μεταμοῖο Cod. Vat.

LVII. (LXIII.) Vat. Cod. p. 110. Planud. p. 450. St. 583. W. Hoc et seq. Epigramma ejusdem auctoris esse, dubitari nequit. Jam Ep. LXIV. incerti est auctoris; nam non *Simonidi* solum, sed etiam *Hedylo* et *Asclepiadi* tribuitur. Recte igitur *Schneiderus* dubitat, an nostrum sit *Simonidis*. Agitur in eo de donariis, quae meretriculae, mercatoribus et nautis probe emunctis, nescio ubi dedicaverant. Hinc suspiceris, *Hedyli* Epigramma esse, quem donaria, quae in *Arfinoës* templo sua aetate visebantur, descripsisse constat. Vide *Casaub.* ad *Athen.* XI. 13. p. 817. In maritima urbe autem *Pythiam* nostram et *Boïdium* habitasse, ipsa res docet — V. 1. Βοῖδιον ἀλχητὴρ. Planud. Recte Vat. Cod. articulum servavit. Pro αἱ περ' ἐραστῶν *Brunck.*, quod ἐραστὴς masculini est generis, corrigit: αἱ περ' ἐταῖρων. Aliud quid latere suspicor. — V. 3. ἐμπορε καὶ φορτηγῆ. *Horat.* III. Carm. VI. 30. *Sen vocat institor, sen navis Hispanae magister, Dedecorum pretiosus emtor.* Plura similia ex poetis Latinis collegit *Huesius* in Not. p. 43. — βαλλάντιον. Vulgo. In ed. Flor. et Cod. Vat. βαλλάντιον. Grammaticorum loca, qui voc. βαλλάντιον explicaverunt, collegit *Westen.* ad N. T. I. p. 719. *Crison* ap. *Asbenaenit* L. IV. p. 173. C. φοῖνικα μεγάλου κέρου βαλλαντίου Ναυκληρον. Apud *Alciphr.* L. III. 65. parasita mercatorem laudat, qui, cum *Athenas* venisset, τοὺς πλουσίους τοὺς Ἀθήνῃσι κίμβικας καὶ μικροπρεπεῖς ἀπέφηνεν, οὕτως κεχυμένως πρὸς τὰς δέσεις κίχρηται τῷ βαλλαντίῳ. *Pseudo-Plutarch.* T. II. p. 5. D. δ πολλὸς πλούτος σκοπεῖ ἐκκείται τοῖς βουλομένοις βαλλάντια τοξεύειν.

LVIII. (LXIV.) Planud. p. 104. St. 153. W. ἡμῶθεν. *Urfeld.* p. 163. Bis legitur in Vat. Cod. p. 110.

'Ἡδόμεν' εἰ δὲ 'Ἀσκληπιάδου' et p. 508. Σιμωνίδου. In tres meretrices, nautis et mercatoribus ipsis Sirenibus infestiores. — αἱ Διομήδους γραῖαι. De meretriculis insigni rapacitate famosis accipiendum. *Schol. Aristoph.* in *Ecclef.* 1021. Διομήδεια ἀνάγκη· ὅτι Διομήδης ὁ Θερξ, πόδας ὄχων θυματέραις, τοὺς παρόντας ξένους ἐβιάζετο αὐταῖς ξυνεῖναι, ὥς εὖ κέρει σχῆσαι καὶ ἀναλωθῆσιν αἱ ἄνδρες· ὥς καὶ ὁ μῦθος ἰπποῦς ἀνδροφόνους εἶπεν. Similia tradunt *Suidas* et *Hesych.* in Διομήδεις ἀνάγκη. Aliam hujus paroemiae causam reddit *Zenob.* Cent. III. 8. — ναυκλήρων ἐλαῖδες. Meretrices navigiis, amantes remigibus comparantur. Vide ad *Ansipbil. Byz.* Ep. I. An poeta in εὐδωτοῖς ad amantium, quos admiseriut, numerum respexerit, ut *Brod.* existimat, non dixerim. — V. 3. Vat. Cod. loco priore Ἄτιν. Ἄτις πυγμάχος occurrit ap. *Lucill.* Ep. XIV. T. II. p. 320. Hos naucleros ita omnibus suis bonis exue- rant meretrices, ut naufragium fecisse viderentur. — V. 5. Omnis navigatio periculi plena est; sed in terra quoque naufragium facies, nisi meretrices, Veneris piratas, vitaveris. Hunc sensum esse puto. τὰ ληστρικά τῆς Ἀ. hinc sumfit *Nicarchus* Ep. III. καλὰ νόμοι παύσῃσι τὰ ληστρικά τῆς Ἀφροδίτης φοβόγγο. — *Anaxilas* ap. *Athenaeum* XIII. p. 558. ubi meretrices cum fabulae monstris comparat, Σιρῆϊα ἀποτετιλιμένην vocat τὴν Θανά. Phryne autem, τὸν ναυκλήρον, αἶτ, λαβοῦσα καταπέττω' αὐτῇ εὐάφοι. Eleganter Corinthia meretrix ap. *Strabon.* VIII. p. 581. B. cum inertiae accusata esset, ἐγὼ μέντοι, inquit, ἡ τοιαύτη πρὸς ἡδὴ καθεύδον ἰστέος ἐν βραχὺ χρόνῳ τέτυκ'· cujus dieli acumen, vulgo male acceptum, explicuit *Valcken.* in *Adonias.* p. 338. C. — Pro ἐχθρότητι Cod. Vat. loco priore ἐχθρόταται habet.

LIX. (LXV.) Ex *Polluce* p. 501. *Stephanus* retulit in *Append. Planud.* p. 512. St. *17. W. In canem venaticum. Epitaphium catellae vide inter Ep. ἐδέσπ. DCCLV. sq. Tria Latinorum poetarum in canes Epi-

grammata dedit *Burm.* in Anth. Lat. T. II. p. 291. lqq. — V. 1. corruptissimus ap. *Pollucem* et *Ursinum* p. 160.: ἦς αὖ καὶ φθιμένας λευκοστίαται ἐν τόμβῳ. Hic ἢ εἰδ legendum esse, non fugit *Stephanum* in fine Annot. Totum versum sic, ut *Br.* dedit, emendavit *Salmasius* in *Plin.* p. 223. B. nisi quod ἢ εἰδ voluit: *Lycas nomen canis venaticae, quae ἀγρῆα dicitur ab ardore et aviditate venandi, ut φονῆα χνῆς, caedis avida ac sitiens.* Hanc *Salmasii* emendationem et interpretationem assensu suo probare videtur *Br.*, qui merito dubitat, an ἀγρώτης cum substantivo semini generis construi possit. *Schneiderus* ἀγρῆα suspicabatur; idque verum. Ut ab ἀγρῆα formatur ἀγρώτης, (vide *Schol. Apollon. Rhod.* IV. 175.) sic ab ἀγρῆα (ἀγρῆα. κυνηγός. *Hesychius.*) descendit ἀγρῆα. — *Reines.* in Var. Lect. p. 639. λευκοστίαται ἐν τ. legit, idque de marmoreo tumulo interpretatur. Male.

LX. (LXVI.) Vat. Cod. p. 610. ἀπὸ περὶ ἐξαμέτρους πεντάμετρον. Edidit *Valcken.* in *Adon.* p. 199. C. et *Klort.* inter carmina Musae Strat. nr. XLV. *Brunckius* haec notavit: »Perperam hoc Epigr. tribui *Simonidi*, cujus nec est, nec esse potest. Obiit enim hic »poëta ineunte Olymp. LXXVIII. Cyniscaë autem victoria, quam demum mortuo patre Archidamo obtinuit, »post Ol. LXXXVII, obtigit. *Xenophon* in Agesilao refert, Lacedaemonium hunc regem Κυνίσκῳ ἀδελφῶν εὖσαν »πύσῃ ἀματότροφῶν, καὶ ἐκιδίξῃ, νικῶντι αὐτῆς, ὅτι τὸ »θῆμα τοῦτο οὐκ ἀνδραγαθίας, ἀλλὰ πλοῦτος ἐκιδίξῃς ἐστι. »(Cum his conf. *Plutarch.* T. II. p. 222. B.) Epigr. hoc »innotuit *Pausan.* p. 222. cujus olim cursum a me lecti, »prava interpunctio mihi fraudi fuit. Editorum notae »rem bene declarant.« Haec ille. Ex loco *Pausaniae*, a *Br.* commemorato, L. III. 8. p. 360. ed. *Facii*, auctoritatem hujus Epigr. aut plane ignotum aut saltem incertum fuisse, apparet: ὅτι γὰρ μὴ τῷ Κυνίσκῳ τὸ ἐπὶ γράμμα θοῖσιν ἔστι δῆ —. Multa in *Analectis* non suis auctorit

bus tributa leguntur, quae in hoc commentario nostro diligenter notabimus. Futurus Anthologiae editor, ordine, qui *Brunckio* placuit, plane relicto, Vaticani codicis ope, multos hujus generis errores emendabit. — Non omittendus locus *Pausaniae* L. VI. 1. p. 453. ubi narratur, fuisse Olympiae Κυνίσκας ἐκόντα, Ἀπελλοῦ τέχνην γέγραπται δὲ καὶ ἐπιγράμματα ἐς τὴν Κυνίσκην ἔχοντα. — V. 3. τὴν δ' ἔσθης Cod. Vat. quod emendavit *Valcken.* l. c. — μέναν. Prima mulierum, quae in Olympicis certaminibus equorum celeritate certaverunt, Cynisca fuit. Post illam plures idem tentarunt. *Pausan.* III. 8. p. 222. Κυνίσκας δὲ ὑστερον, γυναῖξί καὶ ἄλλαις καὶ μάλετα ταῖς ἐν Μακεδονίᾳ γενόμεναι Ὀλυμπικὰς νίκαις, ὧν ἡ ἐπιφανέστερα εἰς τὰς νίκας ἐστὶν αὐτῆς. Hic *Heynius* in Comment. Soc. reg. Tom. X. p. 102. corrigit: ἐν Λακεδαιμονίᾳ et αὐτή. Inter quas mulieres victoriis maxime insignis fuit ipsa Cynisca.

LXI. (LXVII.) Planud. p. 2. St. 4. W. *Ursinus* p. 161. In Theocriti pugilis statuam, qui Olympiae inter ephebos vicerat. Alias non commemoratur. — παλαιμοσύνας ἦντοχον. peritum pugilcm. Minerva ap. *Aristoph.* Nub. 602. αἰθῖδος ἦντοχος. Epigr. ἡδίστη. DXXXVIII. Τιμῶσιν κισθάρκας δαξιδὼν ἦντοχον. Vide *Wernsdorf.* ad *Himer.* Ecl. XXXVI. p. 315. et quae notavimus ad *Meleagri* Ep. III. — V. 3. Non minus fortem quam pulcrum. *Pindar.* Isthm. 2. 29. σθένει τ' ἐκπαγλός, ἰδεῖν τε μορφάει· ἄγχι τ' ἡρετὴν οὐκ αἶσχον φῶς. Ubi φῶς pulcritudinem significat. Cf. *Valck.* ad *Ammon.* p. 87. *Koen.* ad *Gregor.* p. 155. Contra *Glaucus* de *Hectore* ap. *Homer.* II. XVII. 142. Ἐκτερ, εἶδος ἄριστε, μάχης ἄρα πολλὰν ἔδωκε. — V. 4. ἰστοφάνους πόλεον. Bene explicuit *Brod.* Cf. *Plin.* H. N. XVI. 4.

LXII. (LXVIII.) Bis legitur in Vat. Cod. Altero loco p. 166. *Anacreonti* tribuitur; altero p. 179. *Si-*

monidi. Hinc factum, ut *Leo Allatius* illud ederet inter *Simonidis* reliquias p. 215. *Barnesius* autem inter *Anacreontis* fragmenta referret p. 324. (*Fischer* p. 480.) Eidem tribuit *Kusterus* T. I. p. 35. Sine auctoris nomine *Reisk. Anth.* p. 15. nr. 433. — V. I. *Στοβίου* καὶ. Var. loco pr. (*Barn. Kust.* qui praeterea καὶ exhibet.) *Στρέβου* loco altero. (*Reisk. Στρέβου Allat.*) Jam *Brunckium* audiamus: „In Vat. Cod. aut saltem in apogr. *Buheriano* scriptum *Στοβίου* καὶ — illud καὶ explicat *Salmastius*, quod scilicet alias statuas posuisset *Leocrates* eidem *Stoebo*. At verum est καὶ, quod ex eodem cod. dedit *Leo Allatius* — *Reiskius*, quem sequitur *Toup. Ep. crit.* p. 13. n(11. ed. *Lipf.*) e pravo apogr. *Στρέβου*. Verum hujus viri nomen in *Thucydide* deprehendit et mihi monstravit amicissimus studiorum meorum socius, qui mihi in edenda horum analectorum dimidia parte egregiam navavit operam, *Job. Gottlob Schneider* Scribendum autem *Στοβίου*. Verba *Thucydidis* haec sunt p. 68. μετὰ ταῦτα ναυμαχία γίνεται ἐκ' Αἰγίνης μεγάλη Ἀθηναίων καὶ Αἰγινητῶν καὶ οἱ ξυμμαχοὶ ἐκατέρωσιν παρεσαν καὶ ἐνέων Ἀθηναῖοι, καὶ ναὺς ὁ λαβόντες, ἐς τὴν γῆν ἀπέβησαν, καὶ ἐπολιόκουν Λακεδαιμόνιοι τοῦ Στρέβου στρατηγοῦντος. Bellum hoc cum *Aeginetis* paulo fusius persequitur *Diodor.* Sic. T. I. p. 463. quod *Leocrate* duce gestum ait, sed quem *πατέρον* non indigetat. Incidit autem haec *Aeginetarum* clades in Ol. LXXX. 2. Statuam autem *Mercurio* dedicasse *Leocratem* adolescentem probabile est, qua aetate *palaestram* frequentabat, et *Simonidi* innotuit. Haec ille. — ἄγαμα, quod *Leocrates* *Mercurio* dedicasse dicitur, *Hermam* fuisse, suspicatur *Reiskius*; hoc autem donum deo gratum esse, indicant verba, οὐκ ἔλαθες χάριτας. καλλιόμους easdem *Gratias* vocavit *Sesiclorus* in *Orestia* ap. *Schol.* in *Arist. Pac.* 797. — V. 3. Ἀκαδημαίων. Cod. Vat. *Allat.* *Reisk. Suidas* in ἡγοσθῶ T. I. p. 35. τῷ ἡγοσθῶ ἐν Ἐπιγρ. Οὐκ ἔλαθες χάριτας

Οὐδ' Ἀκαδημίας πολυγ. τὴν ἐν ἡγοστῷ ε. ε. τ. π. λ. Hanc *Suidae* lectionem τὴνδ' ἐν ἡγοστῷ genuinam censebat *Kusterus*, qui sensum eliciebat hunc: *Sed beneficium hoc tuum, quod cubito inscriptum gero, omnibus accedens ilus narro.* Merito *Reiskius* de hujus interpretationis sinceritate dubitans, correxit: τὴν ἐν ἡγοστῷ εἶν — γ. Perperam. Unice probanda est interpretatio *Toupii* in *Epist. crit.* p. 11. qui hanc statuam Mercurio a *Leocrate* in sinu live loco interiore *Academiae* positam fuisse arbitrat: hoc ἐν ἡγοστῷ Ἀκαδημίας, in ulnis almae matris, potestam vocare. ἡγοστὸς, ἡγκῶνες, ἡγκάλας tribuuntur iis rebus, quae aliquid intra se continent et complectuntur. *Aeschyl.* *Prom.* 1018. πετραία δ' ἡγκάλας σε βασιλεύει. *Aristides* T. I. p. 458. ὦ λιμένες ποσειδῶντες τῆς τῆς φιλότιμος πέλαος ἡγκάλας. *Oppian.* *Hal.* L. III. 33. εἰσέειν ἄλλας Μητρός ἐν ἡγκόλῃσι εἰσεσόμεναι δούδαντα. *Sallust.* *Catil.* 52. alij intra moenia, in sinu urbis sunt hostes. — V. 4. εὐεργετίας^u *Vat.* Cod. loco sec.

LXIII. (LXIX.) *Vat. Cod.* p. 611. ἐπὶ ἐξαμέτρῳ ἀναλλὰξ τότε καμικὸν τετραμέτρον δύο συλλαβῶν λείπον καὶ τὸ ἡρχιλόχειον ἐκάζον τρίμετρον. *Olpi* Atheniensis *Veneri*, quam sibi in amore erga puerum favere cupit, tibias dedicat. Prius distichon excitavit *Salmas.* *Exerc. Plin.* p. 24. B. qui Ὀπικε legit, et inde Latinum nomen *Vopiscii* derivat; nec aliter *Leo Allasius*, qui integrum edidit p. 216. In *Cod. a* superscriptum, nisi me fallit *Goth.* apogr. *Opis* rex *Iapygium* commemoratur ap. *Pausan.* X. 13. p. 830. Idem puellae nomen ap. *Herodot.* IV. 35. p. 296. — Tibias, ex arundine compactas, (vide *Salmas.* *Exerc. Plin.* p. 82. B. et *Harduin.* ad *Plin.* XVI. 24. T. II. p. 45.) terrae filias vocat; easque *Opis*, quia non sine arte factae erant, εὐν ἡφοιστῇ τέλει^u dicitur; nisi forte ad arundinem acre vinetam respicitur.

LXIV. (LXX) Ex *Hephaestione* de Metr. p. 64. et 66. venit in Fr. Lyr. *Ursini* p. 161. et Appendic. Planud. p. 513. St. *17. W. ubi sic exhibetur:

Ἰεθμία, θε Νεμέα, θε Ὀλύμπια ἑτεφανύθη,
οὐ πλάττει νικῶν εὐμπατος, ἀλλὰ τέχνη·
Ἀριστοδάμης, θρασυς, ἁλῆος, πάλα.

Hos versus *Jos. Scaliger* ad *Eusebii Chron.* p. 266. comparavit cum *Pausania* L. VI. 3. p. 457. ἠνάσθηναι δὲ καὶ ἐξ αὐτῆς Ἥλιδος παλαστῆς καὶ Ἀριστόδημος Θερσίδης γυγνῆσθαι δὲ αὐτῶ καὶ Πυθοὶ δύο νῦναι· ἡ δὲ σικάν· ἑτεῖ τοῦ Ἀριστοδήμου τέχνη Δαϊδάλου καὶ Σικωνίου. unde ei enata est elegans v. tertii emendatio, quam *Br.* exhibuit. De veritate lectionis ἁλῆος dubitavit *Corssinus*, qui hoc Epigr. in *Catal. Olymp.* proferens, ἁλῆος scribendum censet, quoniam Eleus esse, et victoriam ex Isthmiis referre non poterat *Aristodamus*. Elei enim ab Isthmiis prohibebantur, Cf. *Pausan.* V. 2. p. 378. et *Corssin.* Diff. IV. pt. 2. *Alca* vero est *Arcadiae* oppidum. Vid. *Pausan.* p. 642. At hanc emendationem *Pausaniae* locus, paulo ante adscriptus, falsam esse arguit. Quare *Brunckius*, ex ingenio, ut arbitror, pro Ἰεθμία scripsit Νόθια, recepta distinctione *Dörvillii* in *Vanno crit.* p. 204. quem vide. *Cornelii de Pauw*, qui *Scaligeri* correctionem ignorabat, conjecturas memorare supersedeo. Ceterum *Aristodamus* luciae palmam reportavit Olympia Ol. XCIII. (vid. *Corssin.* p. 116.) unde apparet, hoc carmen junioris esse *Simonidis*. — οὐ πλάττει. *Theseus* *Cercyonem* superans κατεπάλασεν αὐτὸν σοφίᾳ τὸ πλέον· παλαστῆσθαι γὰρ εὖτε τέχνην Θεσπὶς πρῶτος καὶ πάλας κατέστη δεύτερος αὖτ' ἑκείνου διδασκαλεῖα· πρῶτερον δὲ ἐχρῆντο μεγάλαι μέναι καὶ φόβος πρὸς τῆς πάλας. *Pausan.* I. 39. p. 94. Artis de immani robore victoriam cecinit *Theocritus* in *Pollucis* cum *Amyco* pugna, *Eid.* XXII. 80. sqq.

LXV. (LXXI.) Vat. Cod. p. 610. ἐν ἑξαμέτρῳ πεντάμετρον, καὶ δύο τρίμετροι, εἴτα ἑξαμέτρον. Edidit *Leo Allatius* p. 216. Scriptum in Dandem, Argivum, quem Olympia vicisse constat Ol. LXXVII. ex *Eusebii* Chron. p. 40. ubi vide *Scaliger*. p. 428. *Diodor. Sicul.* XI. 53. p. 443. — V. 1. Δάδις membranæ et *Allat.* — V. 2. ἐκπόθεν Vat. Cod. et *Allat.* In apogr. Lipf. ἐκέρχον. Causa non erat, cur a lectione membranarum recederetur. Ἄργος ἐκπόθεν satis tuetur *Hom.* II. β: 287. γ. 75. 258. *Odys.* 2. 562. — V. 140.] V. 4. 360 *Allat.* Νημάρ Vat. et *Allat.* — V. 5. ἐντ. *Allat.*

LXVI. (LXXII.) *Pausan.* VI. 9. p. 474. Παρά γὰρ τοῦ Γέλαντος τὸ ἄρμα ἀνάκειται φίλων, τέχνη τοῦ Αἰγινήτου Γλαυκίου. τούτῳ τῷ φίλῳ Σιμωνίδης ὁ Λιωνεῖςτος ἐλεγίῳ δεινότερον ἐποίησε. Πατρὶς —. Hinc receptum in *Ursini* Fr. Lyf. p. 160. et Append. Planud. p. 513. St. *17. W. Philonis, Corcyraei, ἐν παιδὶ δρόμῳ νενικημένος, mentionem facit *Pausan.* VI. 14. p. 483. Philonis pugilis *Christodor.* in Ecphr. 229. Pro νίκη *Amasæntis* legisse videtur *νικᾷ*, idque procul dubio verum existimat *Br.* Idem *Sylburgius* iudicavit.

LXVII. (LXXIII.) Planud. p. 2. St. 5. W. *Ursin.* p. 161. In Diophonem, Philonis (illius fortasse, quem praec. carmen celebrat) filium, qui quinquertio vicerat. Vide *Brodaenm.* De πεντάθλῳ notum est Epigr. inter 333. CCCCLIV. Ἄλμα ποδῶν, δίσκου το βαλὼν, καὶ ἔκοντος ἐρῶν, καὶ δρόμος, ἧδ' ἄλλη· μία δ' ἔκλειτο πᾶσι τελευτῇ.

LXVIII. (LXXIV.) Planud. p. 195. St. 284. W. In Casmylum, Euagoræ fil., Rhodium, pugilem. Habetur ap. *Ursinum* p. 161.

LXIX. (LXXV.) Vat. Cod. p. 611. ἐν ἑξαμέτρῳ ὀκτοσέλλατον. Edidit *Leo Allatius* p. 216. Vers. 1-4. profert *Temp.* in Addend. ad Theocr. p. 402. Celebrantur victoriae Nicolaïdae Corinthii, e variis certami-

nibus reportatae. — V. 1. *ἐν νύκτι* Cod. quod tacite correxit *Allas*. *Νικολάδης* idem. Alias hoc nomen *Νικολάδης* scribibi; notavit *Brunck.* Ap. *Pausan.* VI. 10. p. 476. commemoratur *Ἰσως δ' Νικολάδης Ταρωπῶδες*, qui quintus quartus vicerat. — V. 3. »Scriptum in Cod. *ἔξῃνον* ἀμφορέε δαίου. Absurde. In Panathenaeis singulae olei amphorae singulis dabantur victoribus. Vide *Meursi.* Idem hoc festo c. XI. Hanc tamen lectionem tuetur *Salmasius* in notis ad dedicat. statuae Regillae p. 87. scribens obmettunt *ἔξῃνον* ἀμφορέε, immemor correctionis, quam ipse margini alleverat hujus epigr. *ἔξῃ; δ' ἀμφορέε*. Haec *Brunckius*; qui fallitur, cum lectionem in codi. pisse ait; quae *Salmasio* debetur. Is enim h. v. sic laudat in *Hesiod.* H. I. p. 171. A. In Vat. membran. legitur *ἔξῃνον* ἀμφορέε; δαίου. ut et *Lips.* habet apogr. et *Sch liger*, qui hoc distichon profert ad *Hieronym.* Chron. p. 92. *Ἀμφορέε; δ' ἀμφορέε; δαίου κατὰ τὴν ἄντα δυνάμειν* φέρειν. *Athen.* XI. p. 501. Idem quod *ἀμφορέε*. Videt *Schol. Apoll. Rh.* IV. 1770. et *Schol. Pindari Nem.* X. p. 414. In pompa Dionysiaca Ptolemaei circumferabantur *ἀμφορέε; Παναθηναϊκὰ δαυτά*, ap. *Athen.* V. p. 199. unde colligas, formam has amphoras habuisse peculiarem. *Brunckii* lectioni cum res ipsa, tum ea, quae sequuntur, probabilitatem conciliant: *τρεῖς ἐπισχερά*. — V. 6. corruptissimus; in quo sanando *Br.* se frustra laborasse fatetur. Mihi varia tentanti haec emendatio sese obtulit:

Ἰσθμῷ δ' ἐν ζαθέῃ τρεῖς ἐπισχερά, ἔχῃ πένονται

Ἀκτῇ Παντεμένοντος ἁδίου.

In his a Cod. scriptura proxime absont. saltem haec: *ἀκτῇ Παντεμένοντος ἁδίου*. In fine hexametri alius fortasse, me acutior, melius quid invenerit. Facit huc *Pindarus* Isthm. A. 44. *ἔχῃ δὲ Πανδιδάου, Ἰσθμῷ τε ζαθέῃ — περιτέλλαν ἁδίου*. Neptuno Isthmia sacra fuisse, nemo ignorat. — In Cod. *Lips.* *ζαθέῃ* legitur et *πεν* ἁδίου. in marg. *ἐξῃνον*.

— V. 8. ΠΑΛΛΗΝ. De gymniciis certaminibus Pellanae celebratis, ubi victores χλαῖνας accipiebant, conf. *Schol. Pindar. Ol. IX. 148. XIII. 155. Nemea X. 82. — In Lycæo.* Lycæon in monte Lycæo certamina in Jovis honorem instituisse dicitur, de quibus vide *Pausan. VII. 2. p. 600.* Idem stadium, quod prope Panis lucem erat, describit *VIII. 38. p. 678.* — V. 9. καὶ τριγὰς Ἑρμῆ, ex conjectura dedit. In cod. legitur καὶ Νημεῖ, quod e praecedente hexametro repetitum est. De certaminibus Tegeae celebratis vid. *Schol. Pindar. Nem. X. 87.* In Aegina erant τὰ Αἰακίᾳ, Aëaci festum, ubi victoribus amphora erat proposita, unde: ἡγὼν ἀμφορίης. Otiginem certaminis narrat *Apollon. Rb. IV. 1765. lqq.* — Ἑκιδάρας, in Aesculapii festo. *Schol. Pindari Nem. V. 96.* Ludos solemnes Megarensium; Διβαλῆα appellatos (vid. *Schol. Theocr. XII. 29.*) et Πέθια commemorat *Schol. Pindari Ol. XIII. 156.* — V. 11. καὶ non agnoscit Cod. Vat. et *Allas. Reiskius in H. Olymptiῳ ἐταδίῳ corrigat.* De certaminibus Phliunte celebratis aliunde vix constat, *Pindari verba Nem. VI. 71.:*

ποδὶν ἔλκοντες νικέουσιν
 ἔρπ' ἀκρίοις Φλιοῦντος ὕμ' εἰ-
 γυλοῖς ἔρπει.

Schol. de Nemeis certaminibus interpretatur. Nescio, quàm recte.

[V. 141.] LXX. (LXXVI.) Vat. Cod. p. 613. καλλι-
 μάχου ἐπὶ τῷ αὐτῷ τετραμέτρῳ ἰνδικασάμενον. βακχυλίδου ὃ
 Σαμνίδου σὺν αἰνῶν τετραμέτρῳ πεντάμετρον. ὁμοῖον τῷ αὐ-
 τῷ γένετο παρθένης καλὴ τε καὶ ἀρετῆς· μὴ δὲ μόνον συλλα-
 βῶν πλεονάζον, ἐπὶ γὰρ τετραπόδιον εἶναι εἶχει ἱσχυμένον, ἀλλ' ἐν-
 αίσθητον. — Secundam hanc inscriptionem hoc carmen edi-
 tum est inter *Ep. Callimachi p. 313. ed. Ernest.* — *Simonidi* autem vindicavit *T. Hemsterbuis ad Aristoph. Plus.*

p. 334. et in *Addendis* ad *Lucian.* T. I. p. 82. laudans
testem idoneum *Sperbanius Byz.* v. Ἀκαμαντίων — Ἰκαρίδης
καὶ Φυλῆς Ἀκαμαντίος τῆς Ἀττικῆς, ὡς Σμυρναῖος. Fesellit ni-
mirum viros doctos lemma Codicis, cujus pars prior
καλλιμάχου ἐπὶ τῷ αὐτῷ τετραμέτρῳ ἰσοκατάλλαμτος ad *Colli-
mach.* Epigr. pertinuit, quod in Cod. deest. Ad nostrum
autem faciunt verba βακχολέου ἢ Σμυρναίου. Metrum est
ut in *Archiloch.* fr. XXIV. et XXVII. tetrameter dactyl-
licus cum ithyphallico; hunc excipit versus asynarto-
tus, compositus ex penthemimere jambica, et dactylico
logaedico; cujus haec est ratio: — — — — —

Scriptum est hoc carmen in victricem, a tribo Acaman-
tide ex Dionysiis reportatam, Antigone chorum docente,
Aristone Argivo tibiis canente, Hipponico symtus praesi-
bente. — V. 1. Cod. ἀφῆκε, quod *Andreas Dacier* in
ἡ φ. mutabat, metro repugnante. *Sam. Saep.* *Horas*
in choris tribus Acamantidis ad dirhyramphos proclamantem
Schneiderus in *Vita Pindari* p. 25. ὅταν ἀγωνίζονται i-
pretatur de festo, solenni tempore pedescente, compe-
ratque ἀφῆκε ap. *Pindar.* Ol. IV. 3., *cyclum* Olympiadem
et Pyth. II. 34. ἄγωνες ἀγῶν, praecoques in sacris certami-
nibus. Sensus igitur esse, eandem tribum jam saepe
in certaminibus cyclicis vicisse. Haud scio tamen, an
poëta ipsas deas significare voluerit. Certe Baccho, sicuti
simul cum Gratiis colebatur, (cf. *Pausan.* V. 14. p. 413.)
ita cum Horis quoque magna fuit conjunctio. *Philachar-
us* ap. *Asch.* II. p. 38. C. D. Amphidyonem narrat
ἰδὲ καὶ ἐπὶ βακχολέου ἀφῆκεν ἐν τῇ τῶν Ἀγῶν ἡμέρᾳ. Idem
Athenienses narrat Horas singulari honore affectisse, ap.
Asch. XIV. p. 656. A. — V. 2. ἀνέλασαν in Cod. esse
ait *Dorville* ad *Charit.* p. 278. quod verum esse dubito.
In apogr. Goth. certe ἀνέλασαν. — V. 3. μέγαται ἢ
ipsa est Cod. lectio, recte ab *Ernesto* restituta, pro τῷ
μέγαται nihil diversae a τανταῖς, quibus victoriam in corpore

tumenibus tempora ornabantur, ut praeter alios docuit
Wesseling. ad *Diodor. Sic.* XVII. p. 101. et *Rubnk.* ad
Tim. p. 246. Non igitur opus est conjectura *Koelckii*,
 qui in *Not.* ad *Simonidis* Carmen de Mulier. p. 72.
μῆνους tentat. — V. 5. *παυξέων* Cod. et mox *ἰθὺναι*,
 quod *Bentl.* metri causa in *ἰθὺναι* mutavit. In apog.
Rubnk. vir doctus pro *μῆνους* emendavit *εἰς δ'* —, quod
 non intelligo. Pro *ἰθὺναι* quod in Cod. habetur,
 alii *ἰθὺναι* legunt. *Ἀντιγόνη* dithyrambi, quo ille chorus
 vicerat, auctor. non fabulae scriptor, ut *Bentlejus* ait. —
 V. 7. In Codice *εἰ δ' ἰθὺναι* et *τὸ*, quod *Salmasius* inter
 describendum emendasse videtur. Sensus est, Aristo-
 nem, tibiis *Doricis* usum, choro accinuisse, ejusque adeo
 cantum jussisse. Nihil hic vidit *Anna Fabri*, quae *Ἀντιγόνη*
ἰθὺναι inepte corrigit. *τιθῆναι*. *τρεφῆναι*. *ἰθὺναι*.
Hesych. *Sophocl.* in *Oed. Coli* 1049. *εἰ πάντα σιμῶ*
τιθῆναι *εἰθὺναι* *ἰθὺναι* *καὶ ἰθὺναι* *θρακίαι*. *Schol.*
 Noster infra *Ep.* CVI. *βούρεον* *οὐκ ἰθὺναι* *τιθῆναι*
θρακίαι. Fortasse *γλυκερὸν* *ἔπαι* ad ipsius Aristonis vocem
 referendum est, quam ille excoluisse et elaborasse dica-
 tur. Et hanc interpretationem fere meliorem puto. —
 V. 9. *πύλων* Cod. quod *Anna Fabri* emendavit. Sic
 ipse chorus appellatur, qui dithyrambum canit. Hinc
 dithyramborum auctores *πύλων* *χορὸν* *ποιῆται* appellaba-
 tur, ut *Cintfias* ap. *Asian.* V. H. X. 6. et *πυλοδιδάσκαλοι*
 ap. *Aristoph.* *Aves* 1403. ubi vide quos laudat *Beckius*. —
 V. 10. *ἑρμῆδος* Cod. et in fine vers. *φωρῆς*. Hippo-
 nicum, qui somnus praeberat, (minus recte *Bentlejus*
 eum *duxisse chorum* ait) quia victoria maxime ad eum
 spectabat, Gratiarum curru vehi, poeta ait. *Χάρις* enim,
 ut saepe est ap. *Pindarum*, victoriam tribuere putantur.
Hemsterbuisius, qui hunc versum attigit ad *Lucian.* T. I.
 p. 28. accipere maluit de viro omnibus gratiis instru-
 ctissimo. Exemplis ab eo allatis addendum hoc *Sapphus*
 ap. *Himerium* *Orat.* I. 4. p. 330. *ἔγει καὶ Ἀφροδίτην ἰθ'*

ἄρμα χαλκῶν. — V. II. 12. abest ab edit. *Annae Fabri*; addidit *Bentl.* ἐκβρώτους et ὄνομα καὶ τὸν. Cod. — Versu post. Cod. ὅρκαν ἰστροφάνων θῖαν ἰ. M. quae *Bentlejus* sic transposuit. Qua transpositione quid metrum juvetur, non video. *Μοῦσῶν* prorsus abundare suspicor; quo omisso versus exit dactylicus logaoedicus ex dipodia dactylica, et dimetro trochaico brachycatalectico (vide *Hermann.* de Metr. p. 286.):

ὅρκαν ἰστροφάνων θῖαν ἰκατι.

His interpretationis causa *Μοῦσῶν* est additum.

LXXI. (LXXVII) Cod. Vat. p. 609. unde dedio *Leo Allarius* p. 216. Hic notavit *Brunckius*: „Quae hic „Simonidea leguntur, non sunt omnia ejusdem hominis: cognomines enim fuere plures . . . Nescio cujus „sit hoc Epigramma. Non profecto *Simonidis* avi, qui „ex vivis abierat, antequam natus esset Dorieus; nec „nepotis fuerit, si verum est, quod ait *Suidas*, illum „ante Peloponnesiacum bellum vixisse. Nam Dorieus „Olymp. LXXXVIII. secundam ex tribus Olympicam „palmam adeptus est, et Ol. XCII. 1. qui erat Peloponnesiaci belli XX. Thuriis navibus praefectus fuit „contra Athenienses.“ Haec ille. Ad Dorieum cognoscendum facit inprimis *Pausanias* VI. 7. p. 469. Δαρῖος τῷ Διαγύρῳ παρέξῃς Ὀλυμπιάσιν Ἰσθμίων μὲν γένεσθαι ὀκτὼ ἔτη, Νεμείων δὲ ἑποδίσθαι μίᾱς ἐς τὰ ὀκτὼ. λέγοντο δὲ καὶ αἱ Πύθια ἐνέλειτο ἡσυνῆτι, ἀνυγερόντο δὲ οὗτός τε καὶ ὁ Παιέσιμος Θεόριοι, διωχθέντες ὑπὸ τῶν ἐκτιστασιωτῶν ἐκ τῆς Ῥόδου καὶ ἐς Ἰταλίαν παρὰ Θουρῶν ἀπελθόντες. χρόνῳ δὲ ἑστέροις κατέλθον ὁ Δαρῖος ἐς Ῥόδον. — Quae sequuntur, quamvis memoratu dignissima, ad nostrum tamen carmen illustrandum nihil faciunt. Cf. *Thucyd.* L. VIII. 35. et *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* XIII. 38. p. 570. et 45. p. 575. *Meurf.* Lectt. Att. L. III. c. 13. *Victor.* ad *Aristot. Rhetor.* I. 2. p. 49. — In lemmate legitur, metrum esse

πενθέμετρον συνοχρηματικόν. Hoc quid sit, ignoro. Secundus versus asynartetus est ex penthemimere dactylica et dimetro jambico acatalecticō; primus, ni fallor, asynartetus est, compositus ex ordine dactylico catalecticō in disyllabum cum anacrusi jambica, et ithyphallico (vide *Hermann. de Metr. p. 383.*):

— — — — — | — — — — —

Hoc ut recte fiat, in voce *σοφίας* admittenda synizesis. Tertius versus est jambicus tetrameter brachycatalecticus, secundum emendationem Brunckianam; nam in Cod. legitur: *πάλ' ἔρξας ἔργα καὶ βίαια.*

LXXII. (LXXVIII.) Planud. p. 195. St. 284. W. in Milonis statuam. Milo ex Simonidis aequalibus fuit; quippe qui primam palmam adeptus est Ol. LXII. Veterum de eo loca collegit *Simson* in Chron. an. 3473. — Pro *ἐπὶ* Aldina pr. et Ascens. *ἐπὶ* habet. In numero victoriarum Milonis discrepat *Pausanias* VI. 14. p. 486. qui sex numerat: *ἠφίκετο δὲ καὶ ἔβλεπον παλαίσων ἐς Ὀλυμπίαν* ἁλλὰ γὰρ οὐκ ἐγένετο οἷος τε κατακαλῆσαι *Τιμαίω* πολίτην τε ὄντα αὐτῷ καὶ ἡλικίᾳ νέον. *Eusebius* in Chron. p. 41. ad Ol. LXII. *ὅς νικᾷ Ὀλύμπια ἑξάκις.* ubi vide *Scaliger.* qui hoc distichon excitat. — Quod de athleta, qui dejicitur, proprie usurpatur, *εἰς γένυ πίπτειν*, eleganter translatum est ad alia; ut *πᾶν βάλλειν εἰς γένυ* dixit *Herodotus* V. 27. p. 450. ubi vide *Intpp.*

LXXIII. (LXXIX.) Vat. Cod. p. 180. unde edidit *Leo Allat.* p. 214. et *Reiske* in Anth. p. 28. nr. 469. qui hunc verborum lusum *Simonide* prorsus indignum iudicat. — V. I. in Cod. est *εὐτέρη*, quo etiam lemma spectat: *ἀνάθημα τῷ διὰ παρὰ Σώσου καὶ Σωσοῦς.* Metro timentes Viri docti *εὐτέρη* et *εὐτέρ* σοι emendarunt; sed frustra. Brevis syllabae extra caesuram productae exempla in Anthologiae carminibus multa sunt obvia. Vide *Brunck.* in *Lefft.* p. 199. — *Reiskius* ex marg. apogr. *Lipf.* *εὐτέρη* τῶνδ' ἄν. arripuit.

LXXIV. (LXXX.) Servavit *Diogen. Laërt.* IV. 45. p. 253. γινώσκει δὲ καὶ ἄλλοι τρεῖς Ἀρκεσίλαοι· ποιητὴς ἡγε-
 χαίας καμψίας, ἄλλος ἀλεγειας, ἴτερος ἡγαλματοποιός· εἰς δὲ
 καὶ Σιμωνίδης ἐπὶ, ἔχρμα τούτῳ Ἀρτίμωδος . . . *Ursinus*
 p. 165. Scriptum in Dianae statuam, Arcefilai opus, qui
 pro eo ducentarum drachm. mercedem accepit. — V. 1. pro
 δ' ἄρ' vulgo γὰρ legitur. — Sequ. versu gravius est
 vitium in *Diogenis* libris — τῶν ἐπίσκη' Ἀρατος. Hujus
 lectionis patrocinium, quod mireris, suscipere conatus
 est *Salmasius*, cui *Menagius* metri rationem opponit.
 (Conf. *Ernest.* ad Callim. p. 337.) De quinque a toti-
 dem criticis tentatis conjecturis, quae in *Menagii* com-
 mentario asseruntur, nulla est, quae in censum venire
 possit. Nec *Brunckii* lectio, quae mera conjectura est,
 habet, quo se magnopere commendet. Praeclare
Heynius in comment. Soc. reg. Tom. X. p. 105. *Tenta-*
runt locum alii ap. Menagium. An navigium poculumve
in Pariorum drachmis expressum fueris, ignoro: caprum
occurrere bene novi, adeoque deliberandum, sine legendum:
τῶν ἐπίσκημα τράγος. — [V. 142.] Eximie hunc Arcefi-
 laum celebrat poeta, tanquam ipsis Minervae manibus
 formatum artificem. Ceterum Arcefilaum Parium lau-
 dat *Plin.* T. II. p. 703. sed ut pictorem; eundem for-
 tasse, cujus tabulam pictam commemorat *Pausan.* I. 1. p. 4. Alios ejusdem nominis artifices vide ap. *Junium*
 in Catal. — Pro ἐποίησεν *Ursinus* ἐποίησεν habet.

LXXV. (LXXXI.) In primis Vat. Cod. paginis
 sine lectionis varietate legitur; et in Planud. p. 296. St.
 436. W. *Ursinus* p. 166. Scopae Bacchiam descriptis
Callistratus in Statuis II. p. 891. sq. ad quem notavi
 nonnulla in Exercit. critic. T. II. p. 11. sq. Nec hoc
 distichon veteris est illius *Simonidis*, qui Scopae florem
 videre non potuit.

LXXVI. (LXXXII.) Apud *Pausan.* X. 27. p. 866.
Ursin. p. 165. Descripta tabula Iliaca, κατὰ ταῦτα τῆς

γράφει, inquit, καὶ λέγουσιν ὅτι Σιμωνίδου· Γράφει . . .
 Huc pertinere glossam *Hesychii*, *Θάσιος παῖς Ἀγλαοφώντος*,
 ibique γένος scribendum esse, putavit *Wasse* ad *Toucyd.*
 L. I. 100. p. 377. ed. Bip. non assentiente *Hemster-*
huisio. In Cod. Vat. p. 474. unde illud tanquam inedi-
 tum protulit *Luc. Holsten.* ad *Steph. Byz.* p. 133. insigni
 cum varietate legitur: Γράφειν Ἀργυρούς -. Sq. versu
 autem ἥλεον. Mira lectio, cujus origo non tam facilis
 est intellectu. Polygnotum Trojae excidium pinxisse
 in porticu, satis constat. Arignotus quidam occurrit
 ap. *Pausan.* II. 27. p. 172. Thrasymedis Parii sculpto-
 ris pater, qui ipse an sculptor pictorve fuerit, non constat.

LXXVII. (LXXXIII.) *Planud.* p. 302. St. 442. W.
 Vulgo ἄδμεν. In Florentina nihil superscriptum. Prae-
 cedit autem Epigr. *Simonidis*. Huic *Br.* tribuisse vide-
 tur propter Ep. (LXXXIV.) quod nostri esse *Planudea*
 et membranae testantur. Fuit *Cimon* inter primos artis
 pictoriae auctores, quippe qui *Eumari*, marem femi-
 namque primum discernentis, *inventa excoluisse* dicitur
 ap. *Plin.* XXXV. 34. p. 690. Ejus nomen, in κίμων
 depravatum, *Perizonius* restituit *Asiano* V. H. VIII. 8.
 qui *Cimonis* aevo τὴν γραφικὴν τέχνην τοῦ ἐν σκαργάνῳ
 καὶ γάλαξιν fuisse, eleganter dicit. Eum aequalium
 suorum calumniis laborasse, ex hoc epigrammate suspi-
 cari licet.

LXXVIII. (LXXXIV.) *Vat. Cod.* p. 480. *Planud.*
 p. 361. St. 500. W. De quibus portis hic agatur, igno-
 ramus. De *Dionysio* pictore vide *Junium* in *Catal.*
 p. 79. et *Perizon.* ad *Asian.* V. H. IV. 3.

LXXIX. (LXXXV.) *Vat. Cod.* p. 610. sine aucto-
 ris nomine. Ut ἄδμεν edidit *Wolf.* in *Fr. Sapph.* 232.
Simonidi *Bruckius* videtur attribuisse propter Ep. sequ.
 ubi ejusdem *Iphionis* fit mentio. Corrigendum videtur:

ἰφίωνος τὸν ἔγραψεν - - -

De *Iphione* aliunde non constat.

LXXX.

LXXX. (LXXXVI.) Vat. Cod. p. 480. Planud. p. 302. St. 442. W. *Ursin.* p. 166.

LXXXI. (LXXXVII.) Hoc distichon unde sumserit *Brunckius*, lectores non monuit. In Anthologia Vat. Codicis non magis habetur, quam in Planudea. Fortasse alii ejus sedem, quam frustra quaesivi, indagabunt.

§. 143.] LXXXII. (LXXXVIII.) Vat. Cod. p. 179. Hinc edidit *Leo Allatius* p. 214. *Reisk.* in Anthol. p. 27. nr. 465. In Cytonem, Corinthium, ut videtur, qui victoria quadam parta Pheebo dona dedicaverat. Obscurius est epigramma nec valde felicitis venae. *Reiskius* e titulo *Διότορα*, qui Cytoni tribuitur, apparere judicat, non veteris, sed recentioris cujusdam poetæ esse. Veteres enim nonnisi numina hac appellatione ornabant. Cf. *Eurip.* Hipp. 88. ubi *Valckenarius* p. 175. E. notavit, Graecos ne deos quidem, quamvis dominos esse omnium rerum ac moderatores agnoscerent, libenter *Διότορας* appellasse. — V. 1. τοι Cod. τοῖς in Cod. Menag. corrigitur. *Allatius* et *Δωρίσι* exhibet, et verba *ἂν δὲ χαρίεντα* omittit. Idem vitiose *καληχθεύον*. Non satis video, cur *Reiskius* *ἡγορήν* de panegyri Delica interpretetur. Dedicaverat Cyton, in victoriae suae memoriam, dona quaedam in Apollinis templo, in foro exstructo, unde ipse deus *τῆς ἡγορῆς πρόεδρος* vocatur. Tale quid de Diana *Sophocles* in Oedip. Tyr. 161. *Ἄρτομεν, ἃ κυλλέοντ' ἡγορῆς θρόνον εὐκλέα θάσσει.* Corinthi, ubi haec donaria forte sunt posita, Apollinis statua ex aere fuit in foro, *Ἀπόλλων ἐπέκλησεν Κλέριος.* *Pausan.* II. 2. p. 116. — V. 3. *Κέρουθεν* Cod. Sensus esse videtur, *et peregrini et cives Corinthi te propter beneficium, quo civitatem victorias reportando maclasti, laudant.* Molesta tamen verba, *Διότορα τοῖς στεφάνοις*, ab interpolatoris, mutilum versum explere conantis, prava sedulitate profecta suspicor.

LXXXIII. (LXXXIX.) Planud. p. 302. St. 442. W. ubi *Simonidi* tribuitur. Veteris esse non patiuntur ra-

tiones chronologicae, cum Colossium positum esse constet Ol. CXXIV. Cf. *Polyb.* V. 88. et *Scaligerum* ad Hieron. Chron. p. 137. Hoc nostrum distichon Colosso insculptum fuisse, tradit *Constant. Porphyrog.* de Adm. Imp. p. 172. ed. *Bandur.* quod verum esse negat *Maffei* in Crit. Lapid. p. 31. sq. cum illa statua basin non habuerit. Ineptum quoque esse additamentum ἐν ῥόδῳ, cum quisque videret, ubi posita esset statua. Pro ἐν ῥόδῳ δὲ *Strabo* XIV. p. 964. B. ἐν ῥόδῳ δὲ *Strabo* legit; in qua mensura *Straboni* convenit cum *Plinio* XXXIV. 18. T. II. p. 647. *Solis colossus Rhodi, quem feceras Chares Lindius, Lyssippi supradicti discipulus. Septuaginta cubitorum altitudinis fuit.* Quod nostra lectio *Lachesi*, alia *Charesi* tribuit. Nam ap. *Strabon.* l. c. Χάρες ἱστοί legitur; unde *Eustath.* ad *Dionys.* Perieg. 505. p. 72. *Brunckius* cum *Harduino*, Charetem hoc opus inchoasse, Lachetem perfecisse, judicat; unde diversitas traditionis originem duxit. Eadem ratione jam *Meursius* difficultatem expedire tentavit in Rhod. I. 15. Causam, cur Chares sibi post opus inchoatum mortem consciverit, narrat *Sext. Empir.* adv. Mathem. VII. p. 391. Non erat igitur, cur *Raderus* ad *Martial.* l. Ep. LXXI. p. 146. lectioni Χάρες patrocinaretur.

LXXXIV. (XC.) Planud. p. 331. St. 470. W. Σιμωνίδου. *Ursinus* p. 166. *Athenaeus* L. XIII. p. 591. A. ὁ Πραξιτέλης, ὁ ἀγαλαματοποιὸς, ἰσθὲν αὐτῆς (Φρόνης), τὴν Κυδίστην Ἀφροδίτην ἀπ' αὐτῆς ἐπλάσαστο καὶ ἐν τῇ τοῦ Ἑρωτος βάσει τῇ ἐκ τῆς σκηνῆς τοῦ Θεάτρου ἐπέγραψεν Πραξιτέλης. . . . Quae verba *Brunckius* non ita accipienda esse monet, ut *Praxiteles* ipse elegorum auctor habeatur; quamvis nec *Simonidis* sint habendi, cujus aetas cum *Phrynes* aetate non convenit. De hoc *Praxitelis* Amore, quem inter praestantissima sua opera ipse censebat artifex, vide *Pausan.* I. 20. p. 46. — V. 1. Argutum hoc: *Praxiteles* Amorem, cujus telis flagrabat, repraesentavit ita, ut ejus spe-

ciem ad exemplum, suo animo impressum, adumbraret. Hanc sententiam expressit *Julian.* Ep. XII. αὐτὸν γὰρ τὸν ἔρωτα τὸν ἐνδοθὶ κενθόμενον με Χαλκιδεὺς, Φρύνη δὲ καὶ γέρας φίλης. Phryne ipsi vicissim pro Amore amorem rependit. μεθὲν ἡμοῖο *Asben.* Ipse deus loquitur. — φίλτρα δὲ βάλλω οὐκ ἐτ' οἰστυύων — *Asben.* quod alteri lectioni praeferendum non videtur. Amor desiderio et cupidine implet pectora intuentium. ἀπενεζόμενος. Qui rectis oculis aliquid intuentur, ἀπενεζέειν dicuntur. *Posidippus* Anal. T. II. p. 528. τὰς ἀπενεζόμενας οὐκ ἰμύγησε κέρας. *Synepsius* Epist. I. ὥστερ' ἐγάλμασιν ἐναπενεζέει τοῖς βεῖφαισι, ἡγαμέδων τοῦ κάλλους. *Lucian.* T. III. p. 370. οὐκ ἀπενεζέει τοῖς ἐφθαλμοῖς καθ' ὅσον δυνάμενον, ἀλλ' ὅσον λημέωντες.

LXXXV. (XCI) Ex Cod. Vat. p. 612. edidit *Leo Allatius* p. 216. cum lemmate: ἐπὶ τῷ τετραμέτρῳ τρίμετρῳ. Metrum prioris versus est, ut in Epigr. (LXXXVI) tetrameter dactylicus cum ithyphallico, quem excipit versus iambicus trimeter catalecticus. — Scriptum in Xanthippen, Archenautis conjugem, ex Periandri, tyranni, genere ortam. — V. 1. *Allatius* contra Cod. fidem ἔρχεν ἀδελφῷ. De hoc homine nihil mihi compertum est, nec de ejus uxore. De Periandro omnia nota. — V. 3. *Allatius* vitiose: Περιάνδιον ἢ διπλότ' ὠψυπόργον Σ. λ. Σίεμ' ἔχων κ. In Codice τέρεμ' ἔχων legitur. Vera videtur emendatio, ἔρεμ' ἔχων, cujuscunque sit. *Homerus* principatum sive principes urbis ἔρεμα πόλεως appellat in Od. ψ. 121. ἡμεῖς δ' ἔρεμα πόλεως ἀπέσταμεν, οἱ μὲν ἄριστοι Κόδρον εἰν' Ἰθάκῃ. ubi *Eustath.* p. 806. 34. τὰ στοιχείματα ὡς ἐπὶ τῶν κατὰ τὰς νῆας ἐρεμάτων — ἢ καὶ ἄλλως τὰ κατὰ τοὺς στόλους καὶ κίονας ἰδεύματα. Sarpedonem a Patroclo interemtum plorabant Trojani — ἐπεὶ ἐφίειν ἔρεμα πόλεως ἔσκεν. II. π. 549. Comparant *Scholia* Pindaricum ἔρεσιν Ἀμφιγαντος Olymp. II. 12. Qui maxime pervulgatam vocis ἔρεμα significationem, de *saburra* usurpatae, meminerint, tyrannum civitatis imperium fortibus manibus tenen-

tem, caventemque, ne civiles procellae remp. subvertant, non ineleganter ἔρμα πάλως appellatum fatebuntur. *Phanias* regulam, quae manum, quo minus a recta linea aberret, impedit, ἔρμα πορείας παραθέτω vocat in Ep. III. T. II. p. 52.

LXXXVI. (XCII.) Ex Cod. Vat. p. 286. primus hoc carmen edidit *Leo Allarius* p. 215. cum lemmate: *οἷς τὸν ναυηγὸν ἐν Γερανίᾳ καὶ ταῖς Σκυρίαισι πέτραις ναυηγῆ-
σαντα.* *Holsten.* ad *Stephan. Byz.* p. 83. *Heringa* in *Obss. crit.* p. 266. *Reiske* in *Auth.* p. 134. nr. 703. qui hujus carminis emendationem infelici successu tentavit. Dubitari non potest, quin poeta primo disticho rupem *Gera-*
neam alloquatur, quam inter *Megaram* et *Corinthum* sitam esse tradit *Stephanus*. Prominebat autem in mare, ut ex *Inus* fabula apparet, quae *Athamantem* fugiens inde cum *Melicerta* desiluit. Hic igitur naufragium fecerat is, cujus mortem poeta deplorat. In ἡσέῃ multa frustra tentavit *Reiskius*, cum sit *alta, aëria rupes*, quam ad *Istrum* potius et *Scythas*, quam ad *Mare Aegaeum* sitam esse optat *Simonides*. Nihil hic difficultatis video, quae tum demum existit, ubi Ὠφέλης cum *Reiskio* ad naufragum referas. Ceterum idem probe vidit, pro Ὠφέλει, quod est in Cod., Ὠφέλης legendum esse. Sic etiam *Salmasius* dedit ex conjectura in *Exercit. Plin.* p. 98. D. ubi duo priora disticha emendatiora exhibet; unde eadem repetivit *L. Holsten.* ad *Steph.* p. 201. — Mox

Cod. Ἰστρὸν Ἰστρὸν habet *Allarius*; reliqui Ἰστρὸν. — V. 2. *Reiskius* male ἐν Σκυρ. corrigit, quamquam eum non fugiebat, sensum esse, *Tanain longo tractu e Scythiis descendensem.* *Heringa* ἐς Σκυρίαις emendavit. — V. 4. ἀγρία νεφεμένης ἡμῶι μὲν Δουριάδος. Codex. *Allat. Holsten.* Hic tamen *μεθουριάδος* habet, quod *Reiskius* pro genuina lectione arripuit, scribens: *Ἀθῆναι (sive Δουρία) ἢ ἡμῶι μεθουριάδος. o Aenea circa insulas Methuriadas ni-*

vibus pressas. — ἤρικα. *Salmas.* emendavit et *Heringa*. Gravius vitium, nomini proprio in fine versus inhaerens, feliciter emendavit *T. Hemsterb.* ad *Lucian.* T. I. p. 307. ἀμφὶ Μελουριάδος. Cujus veritatem evincit *Schol. Pindari* p. 428. Ἰνὰ — διὰ Γερμανίας τοῦ ἔρους τοῦ Μεγαρικῶν φυγοῦσα, καὶ ἐτάξα ἐπὶ τῆς καλουμένης Μελουριάδος (scr. Μελουρίδος ex *Tzetza* in *Lycorh.* v. 229.) ἤλλετο σὺν τῷ βρέχει εἰς τὴν ὑποκαίμενην θάλασσαν. Praeter *Sirabonem*, cujus loca *Hemsterb.* collegit, harum rupium situm descripsit *Pausan.* I. 44. p. 108. — V. 5. βερσίαν *Allat. Βαρτίαν Holsten.* Initio versus *Reiskius*, qui poëtam cum naufrago loqui temere arbitrabatur, scripsit, ὦν δὲ σὺ μὲν πόντῳ — —.

¶ 144.] LXXXVII. (XCIII.) Ex *Vat. Cod.* p. 288. protulit *Allatius* p. 215. *Reiske* in *Jensiana* p. 135. nr. 705. — V. 1. Σινώπῃς *Cod. Σινώπῃς Allat. et Reisk.* — Deinde ὑπέθνηεν *Jens.* quem errorem *R.* correxit.

LXXXVIII. (XCIV.) *Codex Vat.* p. 288. *Allatius* p. 215. *Reiskius* inter *Jensiana* nr. 746. p. 153. Megacelis nomen inter Athenienses illustrissimum. Vide *Herodor.* I. 59. 60. VI. 125. 127. et 131. Non minus illustre nomen Calliae; quo item plures usi sunt, quos enumeravit *Palmerius* in *Exerc. crit.* p. 754. et in nota, eruditionis plena, *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. XIV. 16. Cum his conf. *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* T. I. p. 480. Ad quod factum hoc distichon referendum sit, mihi quidem non constat. Megaclem, cujus mortem poëta commemorat, *Reiskius* pro Calliae filio habet; quod certe non necesse est.

LXXXIX. (XCV.) *Planud.* p. 256. St. 370. *W. Ursinus* p. 162. Inter *Jensiana* repetivit *Reiske* p. 135. nr. 706. In *Vat. Cod.* legitur p. 288. In *Clisthenem*, qui in ponto Euxino perierat. Inscriptum cenotaphio;

unde: *εἴμα μὲν ἡλλοδ. κ. κ.* ut quidem in Planudea scribitur. In Vat. Cod. *εἴμα* legitur. Hoc arripuit *Reiske*, qui praeterea *ἀμοδαπὴ* corrigit. In sensu arguitur, cum *καύθει* per *ἔχει* explicat. Fatendum tamen est, parum concinnam esse antithesin in hoc disticho: Corpus tuum peregrina quidem condit terra, peristi autem in mari nigro. Auxilium feres poëtae, verba *ἐν δὲ* — *πλαζόμενον* uncinis coercendo; quo facto sensus eradet melior. Hoc tibi quidem contigit, ut humareris; reditum in patriam autem satum negavit. — V. 2. *κῆρ* et *κῆρ* in Planud. *μοῖρα* praebuit Vat. Cod. — V. 4. *ἡμβροτες*. Planud. Quod cur *Reiskius* membranarum lectioni *ἡμῶνες* praetulerit, ignoro. — *ἐν* Vat. *ἐς* Planud.

XC. (XCVI.) Cod. Vat. p. 238. Primus edidit *Allatius* p. 215. *Reiskius* in *Jensf.* nr. 747. p. 153. Hinc, ut videtur, prolatum a Cl. *Goens* in *Not. ad Porphyry.* de *Antr. Nymph.* p. 69. In Cleodamum quendam, Diphili filium, qui, in Thracum insidias incidens, cum fugam capessere nollit, interfectus est. Ineptè lemmatis in Cod. auctor ex uno nobis duos fecit: *εἰς κλειόδημον ὃν τὸ θεοκλῆν ἐναυμάθεντα καὶ κλένον διζέλου υἱόν.* — V. 1. *κλειόδημον* Cod. Vat. et *Allat.* — Quem fluvium poëta *θεοκλῆον* vocat, idem esse videtur ac *τίταρος* *Herodoti* p. 322. 30. cui loco *Wesselingius* hoc *Simonidit* Epigr. admovit. Vide *Gaizerer* *Comm. de Thracia* P. II. p. 62. — *ἐν τῷ προχοῦντι*. ubi Theaerus in fluvium Contadesdum fuit; secundum *Herodot.* p. 323. 4. — V. 3. *Allatius*, a lemmatis auctore in errorem inductus, *κλένον* edidit. *Reisk.* *κλειόνον*.

XCI. (XCVII.) Bis exstat in Vat. membranis: p. 246. *εἰς τοὺς ἐν τῷ Σπάρτης ναυαγῆσαντας*, et p. 310. *εἰς ναυηγούς τινες ἐν Τούρῳ ναυαγῆσαντας.* *Allatius* p. 216. *Fulv. Ursin.* p. 158. *Reiskius* in *Jensf.* nr. 715. p. 140. Planud. p. 245. St. 356. W. — Insignis est lectionis in

v. 1. diversitas. Planudea et Vat. Cod. priorē loco τοῦ-
δε ποτ' ἐκ Σκάρτα; legunt. Brunnkiana lectio habetur in
altero Vat. loco et ap. *Allat. Schuciderus* suspicabatur;
hoc distichon scriptum esse in puerorum Messeniaco-
rum gregem, qui Rhegium missi, in mari Siculo s. Tyr-
rhenico perierunt. Vide de hoc casu *Pausan.* V. 25.
p. 442. et notata ad *Hippias Elei* Epigr. in Anal. T. II.
p. 57. — κεροθήναι Φαῖβ' ἐγάρωντας. Vat. pr. loco. — V. 2.
ἐν σκάφος. Planud.

XCII. (XCVIII) Vat. Cod. p. 251. Planud. p. 194.
St. 282. W. *Ursin.* p. 163. » In Planud. Νικόδικον — πόλις ἔδε
» καλεῖται, contra metricum. Scribere poterat Monachus ποδῆ.
» At vera lectio est πόλις. Scriptum in Vat. Cod. a prima
» manu πολὶς et supra correctum πολλή. Vide *Dorvill.* ad
» Charit. p. 288. « *Brunck.* In Cod. Vat. a pr. manu
fuit πολλή, sed alterum λ erasum. *Salmasio* debetur hujus
loci emendatio. Fortasse olim scriptum fuit ΠΟΛΑΙ,
quo numero hujus urbis nomen effert *Tzetza* ad *Lycophr.*
p. 141. et, qui paulo gravior est auctor, *Callimach.* ap.
Strabon. I. p. 46. — τὸ μὲν φυγάδων τις ἐπίσκοπος Γραικός,
κτῆρ καί τιναν γλῶσσαν ὀνόμαζε Πόλις. — Ceterum Νικόδικον est
etiam in Cod. Vat. *Ursin.* Νικόδημον. quo versus vitium
insigniter augetur.

¶ 145.] XCIII. (XCIX) Vat. Cod. p. 505. Τιμα-
ρίδου. In Planud. p. 52. St. 74. W. ἄδελφον. — In *Aldina*
sec' θάνατον. — χαίρει τις: haeres, puta. Nunc ager *Um-*
breni sub nomine, nuper *Ofelli* dictus, eris nulli proprius;
sed cedes in usum Nunc mihi, nunc alii. *Horat.* II.
Serm. II. 133. — θανάτῳ ὀφειλέμεθα. Debemur morti
nos nostraque. Idem in Ep. ad *Pison.* 63. Morientes
debitum persolvere existimantur. Vide, quae notavimus
ad *Theodorid.* Ep. X. T. II. p. 43.

XCIV. (C.) Vat. Cod. p. 288. Planud. p. 256. St.
371. W. *Ursin.* p. 162. Timarchi ejusdem morituri

ad patrem verba. Simile est carmen *Anxys* XVIII. et *Samii* III. In Cod. Vat. nomen viri est *Περίμαχος*, quod metrum non patitur. Inepte lemma: εἰς Περίμαχον υἱὸν Τιμάνορος. Timarchi pater filius erat Timanoris; hinc Τιμάνοριδος. — V. 2. ἀμφ' vulgo. Veram lectionem, quam membranæ præstant, vidit *Scaliger* et *Huetius* p. 24. ἀφ' ἡμερῶν ἴππων ἡλικίην dictum, ut ap. *Pindar.* Isthm. z. 47. οὐρανὸν ἡλικίης ἀλκίαν. — V. 3. εὐπετα λήσῃ — ποθέων. *Semper memineris filii tui virtutem et modestiam desiderare.* In Edit. Flor. et Ald. pr. λόσῃ.

XCV. (CI.) Vat. Cod. p. 289. Planud. p. 261. St. 376. W. *Ursin.* p. 162. In eundem Timarchum. — ψυχαῖσι μένιν. ut in Epigr. ἀδιστ. DCCXX. Parca — ἡ θνητοῖς ψυχὴν πείσας ἐπὶ σώμασιν ἰλθὺν αὐτὴν τοῖς μέλλοις οὐκ ἀνέκτισσε μένιν. Pro ἰεστῇ Cod. Vat. κρετῇ habet. — V. 4. κουρίδαν Planud.

XCVI. (CII.) Planud. p. 286^a. St. 414. W. Vat. Cod. p. 251. *Ursin.* p. 163. In Megaristi liberos, Pythonacten filium ejusque sororem, immatura morte extinctos. — V. 1. In contextu Cod. Vat. κατεγγήτε κένουθε. Lemma est: εἰς Πυθόνακτα καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ. In marg. γρ. κατεγγήτε. — V. 3. idem ἐκδ' ἐθιμένον. — In Planudea patris nomen non comparet, quia librarii in duas voces illud diviserunt, μέγ' ἄριστος. Similem mendam in *Apollonio Rhod.* sustulit II. 102. elegantissimus *Pierseus*. Verisim. p. 206.^a Br. In Cod. Vat. item μέγ' ἄριστος. — μνήμα κτάματος. Hinc fortasse *Philiscus* T. I. p. 184. θόρυα καταθιμένῃ καὶ τάφῳ κτάματος. Quamvis incerta lectio. — In fine Cod. χαρίζεσθαι.

XCVII. (CIII.) Cod. Vat. p. 288. integrum habet, cum lemmate: Σιμωνίδην εἰς Γέργικον ἐκτενέμενον. In Planud. p. 209. St. 304. W. prius tantum distichon

prostat, sub *Alexandri* nomine. Posterius primus edidit *Burmamn.* ad Anth. Lat. T. II. p. 222. ex Excerptis *Sylburg.* Mihi nondum persuasum est, duo haec disticha unum carmen constituere; certe si disjunxeris, utrumque perfectum et integrum videbitur. — Alterum distichon comparandum cum Ep. *Sapphus* IV. in puellam — τὰν δὴ πρὸ γάμοιο θανοῖσαν Δίξτεο φερρεφόνας

κύντος θάλαμας. — V. 3. Cod. *πειδὴ*. et in fine θάλαμοφ. *Burmamn.* Περρεφόνης. φερρεφόνας θάλαμα. *Empedocl.* Ep. II. Ep. inter *ἐδίδεκ*. DCCXXXIV. τὸν καὶ νυντὸς ἔχων θάλαμον.

XCVIII. (CIV.) Exstat in *Stob.* Flor. XCVI. p. 528. Gesn. 407. Grot. et primo versu, qui ap. *Stobaeum* desideratur, addito apud *Ursinum* p. 167. et in Appendice Planud. p. 511. St. *16.W. Elegiae videtur particula. Vituperat mortales, qui rerum humanarum mutabilitatem non reputent. — T. 146.] *Homeri* versus, quem *Simonides* laudat, est in Il. z. 146. Eundem in mente habuit *Mimnermus* ap. *Stob.* p. 526.:

ἡμεῖς δ' οἶά το φύλλα φύει πολυάνθεμος ἄρ' αὖ
ἦρος, ὅτ' ἂν αὐγὰ αὖξεται ἡλίου,
τοῖς ἱελαί, πύχυνον ἐπὶ χρόνον ἀνέσκειν ἦβης
τετρίμαθα — — —

et is, qui *Musaei* nomen mentitus est, ap. *Clement. Alex.* Strom. VI. p. 738. 18. *Horatius* Epist. ad Pison. 60. ad sermonis mutabilitatem significandam eadem imagine utitur: *Ut sylvae foliis pronos mutantur in annos, Prima cadunt, ita verborum vetus interit aetas, Et juvenum risu florens modo nata vigensque: Debemur morti nos nostraque.* Plura vide ap. *Gatackerum* in M. Anton. X. p. 312. — *Χίος ἡνέρι.* *Theocrit.* Eid. VII. 47. *Χῶν καὶδὲν.* *Homerum.* Vide *Leon. Allar.* de Patr. Hom. p. 240. — V. 7. *ἔχων* ex *Ursino* in *Analect.* edidit *Br.* Sed *ἔχων* scribendum monuit in *Leclt.* p. 24. et sic ap. *Stobaeum* legitur.

Dum juventutis flore fruimur, mentis levitas multa designat non habitura exitum. Qui, quae humilem mortalium sortem exsuperant, dicit, cogitative, quo deorum vindictam in se excitet, καὶ τὰ λέγειν et φρονεῖν dicitur. Nautam, qui sibi certum reditus tempus animo fixerat, — κατέτρυχε τοῦτο τὸ πούζον ἔπος, ap. *Antipbil.* Ep. XLIII. Hinc Nemesis τὰ καὶ τὰ φρονήματα θνατῶν frenare cohibere dicitur ap. *Mesomed.* I. T. II. p. 292. Dedit huc pertinentia *Munker.* ad *Antonin.* Liber. XI. p. 72. — V. 9. ἀπιδῆ. Nec senectutem cogitat juvenis, nec morbum sanus. ἀπιδῆ pro cogitatione, ἀπιδῆν pro φροντίζεν illustrat *Abresch.* ad *Aesch.* T. I. p. 363. — V. 11. ὑπὸ τοῖς ταύτῃ *Stob.* et ἰμοὶ οὐδὲ ἴσαρην. — ταῦτα μαζών, Haec apud animum tuum reputans, usque ad vitae terminum indulge genio animumque bonorum fructu impertire ne dubites.

XCIX. (CV.) *Athen.* L. III. p. 125. C. D. καλλίστρατος ἐν ἐρῶνι συμμίκτων φεῖν, ὡς ἰστιάμενος παρὰ τισι Σιμωνίδῃ; ὁ ποιητὴς, κραταίου καύματος ἦσαν, καὶ τῶν εὐροχέων τοῖς ἄλλοις μεσγόντων εἰς τὸ ποτὲν χιόνος, αὐτῷ δὲ οὐ, ἀποσεχιδίαις τίθῃ τὸ ἐπίγραμμα· τῇ βῆ ποτ' *Ursinus* p. 167. — V. 1. emendavit *Casaubon.* τῇ βῆ pro τῇ βῆ. Nivem poëta digito ostendere videri debet. *Hac nive Boreas Olympum quondam obruit.* — Pro ἐξῆς vulgo ὥςδε legitur. Ex observata imitatione Callimachea Hymn. in Dian. II 4. Αἴμαρ εἶσι θέρην· τίθῃν βορέο κατὰ τῆς ἑρχεται ἐχλαίνουσι δούσαί κρυμνὸν ἔχουσα, *Valckenar.* ad *Herodot.* VIII. p. 675. 5. emendavit ἐξῆς, quo *Boreae penetrabile frigus* indicaretur. *Sophocl.* Aj. 258. ἄξας ἐξῆς. ὥςδε ὥς. *Pindar.* Pyth. I. 39. χιόνος ἐξῆς τ. θῆνῃς Αἴτῃα. Quae loca cum similibus ad verbum ἐξῆς illustrandum attulit *Gracivus* in *Leclt.* *Hesiod.* c. IX. p. 46. Inprimis comparandus ad nostrum locum *Eurip.* *Cyclop.* 328. ἔσαν δὲ βορέας· χιόνῃ θέρηνος χίρῃ, Δορυχίῃ θέρην σῆμα περιβαλὼν ἔμην — χιόνος οὐδὲν μοι μέλει, *Orpheus* Hymn. LXXIX.

χειμερσις αὐρασι δουρὶν βαθὺν κίον κέμεν, Κρυμοταγῆς Βορέα;
 χιονόδοος ἰαθ' ἀπὸ Θερμῆς. De Thracia, ventorum sede;
 veterum loca collegit Klorz. ad Tyrt. p. 70. — Pro
 ἀνέμῳ ap. Asben. legitur ἰκμῳ. Hoc contra Dale-
 champii conjecturam ἰ-εμῳ tueri conatus est Casanbo-
 nus p. 239. antithesin statuens inter ἰδανς et ἰκμῳ, olim
 hiemis tempore mordebat nix, nunc emollita est. Hanc
 interpretationem adoptavit interpres Franco-gallus, qui
 vertit: mais elle s'est enfin relâchée de sa rigueur, étant
 enfoncée dans la terre de Pieris. Idem defendit vulga-
 tam τῷ δέ — primum distichon hoc sensu accipiens:
 Le vent soufflant avec violence, avais jetté cette neige dans
 les flancs de l'Olympe. Male. Brunckii lectio accipienda
 de nive in terram defossa. χιὼν ζῶν, viva nix, opponitur
 nivi aestatis calore solutae. Eleganter et ingeniose poëta
 de nive ut de homine loquitur, γῆν ἐπισκέπτους. Vide
 Intpp. Hesychii T. I. p. 1352.

C. (CVI.) Ap. Asben. X. p. 456. C. et in Append.
 Anthol. p. 512. St. *17. W. Ex Asbenaso, qui Simonidi
 hoc aenigma tribuit ex auctoritate Chamaeleonsis Hera-
 cleotae ἐν τῷ περὶ Σιμωνίδου, apparet, jam veteres de ho-
 rum verborum sensu vehementer dubitasse. Alii ea
 donario, hircum et delphinum insculptos habenti, in-
 scripta fuisse putabant; alii earundem bestiarum ima-
 gines in psalterio fuisse dicebant, et verba, βοῦδόνος ἀν
 Διωνόδοος θεράπωντα, de dithyrambo accipienda esse. (Cf.
 ad Ep. LVII. 2.). Alii totam rem in hunc modum ex-
 plicabant: Morem obtinuisse in Iulide, ut, cum sacra
 fierent, juvenis bovem securi foriret. Quod officium
 cum quondam Simonidi delatum fuisset, isque, instante
 festo, securim ad fabri aerarii officinam tulisset, illum
 quidem dormientem, in terra autem utrem et forcipem,
 sibi invicem obversa, offendisse. Tunc itaque poëtam,
 domum reversum, familiaribus suis hoc aenigma propo-
 sisse. Verbis παρὰς ἐρίου utrem significari; τὸν ἐχέμεν

ἔχθρὸν esse forcipem, qui καρπῖος vocatur; νυκτὸς παῖδα de somno, quo faber oppressus fuerit; τὸν βουφόνον denique de securi accipiendum esse. — V. 1. πατὴρ τ' ἔρ. Vulgo. et v. 2. ἔρσαντο.

CI. (CVII.) *Asben*, L. X. p. 456. E. F. Πικρίωνος δὲ καὶ ἄλλων ἐπιγράμματα Σιμωνίδης, ὃ παρέχει τοῖς κριταῖς τῆς ἱστορίας κριταῖαν. Φημί — — —. Relatum in Append. Anth. p. 513. St. *17. W. Distichon hoc aenigmati- cum ita interpretatur *Asbenaeus*, ut τέττιγος ἀεθλος sit *cantus certamen*, ad quod *Simonides* discipulos convoca- bat. Qui eorum condita hora non adessent, asino, quo magister ad aquam advehendam utebatur, semimodium hordei (μέτρα δεικνόν) dare jubebantur. Asinum vero *Asbe- naeus* iudicat Epeum vocari, quod Epeus, secundum fabularum traditionem, Atridis aquam praebuerit; id- que facientem eum in tabula picta conspici. Πανοπιδάδης. Epeus, Panopei filius, ap. *Homer.* Il. ψ. 665. Cf. *Eustath.* ad Il. p. 1445. 48. et *Suchfort* in *Stesichori* Fragm. p. XXX. sq.

¶ 147.] CII. (CVIII.) „In *Salmasiana* collatione „Anthol. Plan. cum Cod. Vat. margini adscriptum Σιμωνίδου, nulla cum mentione *Callimachi*. Epigrammati, „quod praecedat in *Planudea*, quodque inter ἀδίσκωτα „retuli DCLXXIX. nec *Simonidis* nec *Callimachi* ad- „scriptum nomen. Alia, forte accuratiori, collatione usus „est *Ernesti*, cujus *Callimachum* vide p. 331.“ *Brunck.* In *Planudea* p. 222. St. 323. W. *Leonidae* tribuitur. In membran. Bibl. Vatic. bis legitur. Loco priore p. 234. cum lemmate τοῦ αὐτοῦ. (Praecessit Epigr. *Philippi*.) Loco altero p. 257. τοῦ αὐτοῦ, scil. Σιμωνίδου, cujus solius nomen adscriptum est priori disticho Epigr. XXXV. quod hoc nostrum proxime praecedat. Epigramma il- lud, quod in *Planudea* nostrum praecedat, et cui ini- tium: ῥῆγαι καὶ πῶς — in Cod. Vat. satis longo inter-

vallo a nostre sejunctum, auctoris nomen non adscriptum habet. In nota *Salmasii*, quam exhibet *Ernest.* ad Callimach. p. 331. nr. LXXI. omnia perperam confusa. Erroris fons et causa patebit consulentibus notas ad Ep.

Simonidis XXXV. — V. I. ἡ γρηῤῥὴ νικά. Sic Vatic. loco pr. Poëta Plutoni injustitiam exprobrat, quod, naturæ legibus turbatis, puellam filiam ante vetulam matrem ad inferos devocaverit.

CIII. (CIX.) Ex Cod. Vat. p. 614. edidit *Leo Allatius* p. 216. cum lemmate: Σιμωνίδου. καὶ μέτρον καὶ τοῦτο τροχαῖον. πεντάμετρον κατὰ μετὰθεσιν τῆς λέξεως. Qui reliqua mutavit *Brunckius*, etiam τετράμετρον pro πεντάμετρον debuisset scribere. Pro καλλισφύρον Cod. in utroque versu καλλισφύρον præbet; idque repetivit *Allatius*.

CIV. (CX.) Ap. *Ssohaenium* in Eclog. Phyl. I. Tit. IX. p. 232. ed. Heeren. p. 143. Grot. *Brunckius* exhibuit emendationem *Pierfoni* in Verisim. p. 132. Vulgo: καὶ π. ψυχὴ καὶ τὰ βιότατα. *Grotius* dederat: καὶ π. σμύχαι καὶ τὰ βιαιότατα. Quum Codices lectionem βιαιότατα confirmarent, *Heeren* recepit *Grosii* lectiones: ἔτι (ex Codd. ap. *Canser.* αὐτοῖς) χρόνος ὅδε δόδοντας καὶ πάντα σμύχαι καὶ τὰ βιαιότατα. Non tamen dubitaverim ψήχαι præferre, quod a ψυχὴ proxime abest. Firmatur etiam imitatione nescio cujus in Epigr. ἄδισπ. DCXV. ψήχαι καὶ πτέρην ἔπολδς χρόνος. ubi similia notabimus. De permutatione vocabulorum ψόχαι et ψήχαι vide quæ dedit *Ernesti* ad *Callim.* H. in Cerer. 46. p. 242. βαιὰ et βλαια confusa in *Sophocl.* Oedip. Colon. 1199. ubi vide *Brunck.* — Ad sententiam facit *Tibull.* I. 4. 18. Longa dies molli saxa peredis aqua.

CV. (CXI.) Planud. p. 274. St. 396. W. In Cod. Vat. bis exstat, p. 210. et 213. in calce paginæ, alia, sed antiqua, manu scriptum. Protulit *Suidas* v. οὐρανός.

ubi male *ἡρετόμενος* habetur. De *Sophoclis* tragici morte duplex est veterum traditio. Sunt, qui eum, *accepto tragicæ victoriæ nuntio*, exspirasse dicant. *Plinius* H. N. VII. 54. p. 408. et alii, quos *Harduinus* laudat. Alii eundem uvæ acino suffocatum narrant. Hoc *Istro* et *Neantis* auctoribus diserte tradit *Biogr. Anonymus* p. XI. *Καλλιπιδὴν ὑποκτείναν ἀπὸ ἔργασίας ἐξ Ὀποῦντος ἔχοντα παρὰ τοῦς χῶας, πίψαι αὐτῷ σταφυλῆν· τὸν δὲ Σοφοκλῆα λαβόντα καὶ βαλόντα εἰς τὸ στόμα βῆγα ὅτι ἐμφανίζουσαν, ὑπὸ τοῦ ἄγαν γήρως ἀποκτεινόντα ταλυντῆσαν.* Idem secutus est *Sotades* ap. *Stob.* Tit. XCVI. p. 526. 18.:

Σοφοκλῆς βῆγα φάγὼν σταφυλῆς πυγῇς τέθνηκε.

Et *Lucian.* de *Macrob.* T. III. p. 226. 30. Diversas has traditiones conciliare conatus est *Harduinus*, dicens, *Sophoclem*, in illa laetitia, quam ex nuntio de victoria tragica cepisset, vinum bibisse acinique haustu strangulatum esse. At ejusmodi interpretationes si admittendae sunt, nihil est in universa historia difficultatis, quod non expediri queat. Ingeniosius *Lessingius* noster, in *Operibus* Tom. I. p. 304: sqq. fabulam de *Sophocle* acino uvæ strangulato ex hoc ipso *Epigr.* male intellecto profluxisse arbitrat. Verba poëtae non proprio sensu explicanda esse, sed victoriam, poëtae a *Baccho* concessam, sub uvæ imagine intelligi; uvam itaque mortis dici causam, quod poëta, nuntio de victoria accepto, subita morte extinctus sit. Agnoscimus in hac explicatione *Lessingii* acumen, cujus ope ut saepe numero ea, quae ceteros omnes fefellerant, investigavit, sic contra eodem crebro a recta et simplici veritatis via deductus est. *Anacreontem* eodem mortis genere periisse, narrat *Plinius* VII. 5. *Valerius Max.* IX. 12. ubi certe allegorica interpretatio locum non habet.

CVI. (CXII) *Vat. Cod.* p. 180. Primus protulit *Leo Allarius* p. 214. *Kufter.* ad *Suidam* v. ἡρετ. *Anthol.*

Reisk. p. 28. nr. 470. Non veteris illius *Simonidis* carmen esse constat; sed nec illius nepoti cum *Reiskio* tribui potest. Sacra Gallorum post Ol. CXXV. in Graeciam penetrarunt. Jam *Antiocho M.* regnante, i. e. post Ol. CXXXIX. 2. vixit *Simonides Magnesius*, *Sipyli* filius, quem *Suidas* Antiochi res gestas scripsisse tradit. Vide *Allazium* p. 217. *van Goens* Dissert. de Sim. p. 33. Hic fortasse hoc Epigr. conscripsit, in quo Gallus, vi tempestatis sub rupem compulsus, leonem tympani sono in fugam compulisse narratur. Idem argumentum tradiderunt *Alcaeus Messen.* Ep. VIII. *Dioscorid.* Ep. XI. *Antip. Sidon.* XXVII. quod, ni fallor, totum e nostro expressum est. — V. 1. 2. *Suidas* in κατήλυσιν sic profert: Χειμαρίην νικηταῖο κατήλυσιν δερματὴν ἤλθεν ὑπὸ σπιλάδα. *Reiskius* ἤλθεν dedit, contra Cod. fidem, quam securus est *Kuster*. — V. 3. ἀπ' ἐμὸς ξαντο. Cod. Seq. versu εἰς κοίην. operarum fortasse vitio. κοίην ἀτραπὸν poeta dixit, ubi Gallus effugium non habebat. — Pro ἴκτο λίων apogr. Lips. ἤλθε λ. male. — V. 5. 6. habet *Suidas* v. ἤρασε sic: αὐτὰρ δ πεπταμένῃ μ. τ. ἔσχετο χ. Hic in *Suidae* edit. p. 8 legi, distinctione in fine versus posita, monuit *Bruckius*; nec aliter hunc versum scribendum censebat *Toup*. in Cur. nov. p. 216. In cod. est δ πεπταμένῃ et ἔσχετο. In marg. γγ. δ εχετο. Idque una cum lect. contextus exhibet *Allazius*. Poteramus igitur supersedere conjectura *Reiskii*, αὐτὰρ δ πεπταμένῃ μ. τ. ἔσχετο τὸ χειρ. — V. 7. ἴκμον est in apogr. Lips. et ap. *Kuster*. In Cod. ipso et ap. *Allazium* legitur βεῖμον. *Dioscorid.* Epigr. XI. τὸν βαρὺν οὐ μέλινος ἀνοχὴ ψέζον. *Antip. Sid.* XXVII. αὐτὰρ δ θαμβήσας φθόγγον βαρύν. Non erat, cur a Codicis scriptura recederetur, quae altera longe est gravior. De sonitu vehemente et terribili *Eurip.* in Hippol. 1201. ἤχη, χόθους ὡς βροντὴ διδο, βαρὺν βρόμον μεθῆναι. De ipso tonitru *Pindar.* Ol. II. 45. Σεμελε ἀποθανοῖσα βρόμῳ κεραυνῷ. Et βρονταὶ βαρύβρομοι *Euripid.* in Phoen. 190,

Quo vero epitheto gravissimum tonitru sonitum pinxit, idem graviter sonanti tympano tribuit in Bacch. 156. βαρυβρόμον ὑπὸ τυμπάνων. Idem in Helena 1363. junxit τύμπανα βυρσοτενῇ et βαρύβρομον αὐλόν. Jam confer *Aeschyl.* ap. *Strabon.* X. p. 721. C. τυμπάνω δ' ἤχω, ὡς ὑπεργαίου βροντῆς φέρεται βαρυταρβής. — V. 8. ἴθουντες omnes, etiam *Allatius.* — ἡμυγόναια. ad rei miraculum augendum: *Antip. Sidon.* l. c. Ἰθεις ἀνῆρ, ut praeclare correxit *Cl. Hufschke.* — V. 9. 10. laudat *Suidas* in Ἀντρῆς et Ἰρῆια, qui utroque loco ὡς τὰδ' Ἰρῆια habet. *Allat.* τὰδ' Ἰρῆια. In apogr. Gothano ταδερῆια, eraso ι, quod in fine vocis apicatum fuerat. — *Ciucinnos Gallus* dedicat ap. *Anisistum* Ep. I. et Ep. inter Ἀνίστου. CLXXIV. εἰ τὰδε θῆλυς Ἀμῆξις — φάσγανον καὶ ξανθὰς τὰς πρὶν Ἰσῆισι κόμας.

Ex *Leclit.* p. 25.] CVII. (CXIII.) Servavit *Aristoteles* Rhetor. I. VII. 32. unde in Olympionicam scriptum esse apparet. Primum versum iterum profert omisso vocabulo ἑσπῆαν L. I. IX. 31. In *Cod. Victorii* notatum, in quibusdam Codd. legi v. I. πρῶτον μὲν τραχίαν ἔχον ἄμοισιν ἑσπῆαν et addi praeterea vers. tertium:

Νῦν δὲ κράτες φέρομεν μέγα πᾶσιν Ὀλυμπιονίκαις.

Simonidi hoc distichon vindicat *Eustath.* ad Od. ξ. p. 545. 52. qui de τογάν ἔφαγε legit. — Scriptum est in hominem infimi ordinis, qui, cum piscibus vendendis vitam tolerasset quondam, victoriam ex Olympicis reportavit. ἑσπῆα jugum utrique humero impositum, quo onera sublevata facilius portantur; cujus machinae usus in ferendis piscium corbibus vel praecipuus, docente *T. Hemsterbusio* ad *Hesych.* T. I. p. 589. Vide etiam *Bergler.* ad *Alciph.* I. I. p. 6. εὐθὺς οὖν ἐφῶντο πλησίον, καὶ τὰς ἑσπῆας (vulgo τὰς εἰλας) ἐπαρούς ἀνελθόμενοι, καὶ τὰς ἐκατέρωθεν στροβίλας ἐξαργύροισι.

In hac fragmentorum *Simonidis* collectione non debebat omitti distichon, quod in τῶν Σιμωνίδου ἐπιγραμμάτων

των servavit *Scobaeus* in *Ecl. phys. L. I. IX. p. 230. ed. Heeren. Vid. Ursin. Carm. IX. ill. Fem. p. 168.:*

οὐκ ἔστι μείζων βέλανος χροῖον εὐδενός ἔργον,
ὅς καὶ ὑπὸ στέρνοισι κνήρη; ἔδειξε ἴδον.

Ap. *Grotium* p. 143. in marg. lemma est: *Incertus Caco.*
In Codd. *Heerenii* *Λακωνων.* fortasse pro *Ἀγαθωνος.*

In Cod. Vatic. *Simonidi* tribuitur Epigr. quod *Brunckius*, auctore *Diogene Laertio*, *Empedocli* tribuit T. I. p. 163. nr. II. — Ejusdem *Empedoclis* Ep. I. *Leo Al-lasius* p. 216. ad *Simonidem* auctorem refert. Vide *Suidam* v. *ἄκρον.*

PHILIADAE MEGARENSIS.

Ex Tom. III. p. 329.] Legitur hoc distichon ap. *Stephan. Byz.* in *Θεσσαλια.* unde sumsit *Euslab. II. p. 201. 40.* Utroque loco 9' αἰ legitur pro *τολ.* — V. 2. in *Holsten. Cod.* *ἀρχην* pro *αὐχην.* Scriptum videtur in eos, qui a Persis, versus Athenas proficiscentibus, in Thespiarum incendio et vastatione interfecti sunt. Probabile est, eos, qui Thespiis relictī eiant, cives urbem contra hostium impetum defendisse, quamvis hoc diserte non traditur ap. *Herodor. VIII. 50. p. 651.*

TIMOCREON RHODIUS.

I. Hoc scolion servavit *Scholias. Aristoph. Acharn. v. 532.* ubi Comicus Periclem νόμους dedisse ait

— — ὥσπερ σκολιὰ γυγισμένους,
ὡς χρὲ Μεγαρέας μήτ' ἐν γῇ, μήτ' ἐν ἀγορῇ,
μήτ' ἐν θαλάττῃ, μήτ' ἐν ὑπέρῃ μύουσιν.

μιμνήσκεις τὸν Σκολιὸν ποιητὴν· Τιμοκρίτων δὲ ὁ ῥόδιος, μέλοποιος, τοιοῦτον ἔγραψε σκολιὸν κατὰ τοῦ πλοῦτου, εὐὴ ἢ ἄρχη· ὦφελος —. Quae *Suidas* habet v. *Σκολιδος* T. III. p. 334. sumpta ex *Scholiiis* ad *Ran.* 1337. ubi antiquius illud ad *Acharnenses* Scholion exscriptum est. Nostrium carmen *Stephanus* retulit in *Fragm. Lyric.* p. 396. Sic, ut *Br.* dedit, distinxit *Alberti* Obfl. phil. in N. T. p. 401. Initium Scolii laudat *Isidor.* *Pelusiota* L. II. Epist. CXLVI. — V. 2. μήτε ἐν γῇ. *Suidas*, et sq. vers. φανήμεναι. — V. 6. πάντ' ἐν ἀνθρώποις κακὰ. omisso ἐστί. *Suid.* et *Schol.* — *Brunck.* in *Notis* ad *Aristoph.* *Acharn.* 533. scribendum censet:

ὦ φίλος γ', ὦ τυφλὰ πλεῦτε,
μήτε γῇ — —

omnes enim hujus scolii versus esse dimetros trochaicos acatalecticis, praeter penultimum, qui catalectus est. Paulo aliter hos versus laudat *Isidor.* *Pelusiota* L. II. Ep. CXLVI. Ἰσοε γὰρ ἦν παλαιὸν μετὰ τὴν συνειστίαν ἀπτεσθαι λόγους καὶ εἶναι Ἀπέλοις, ὦ Πλεῦτε, καὶ μήτε ἐν γῇ φανήμεναι, μήτε ἐν θαλάσσῃ. — Ad sententiam ultimi versus cf. *Anacr.* Od. XII. 12. πόλλοι μοι, φέροι δὲ αὐτόν· τὸ δὲ χεῖρον, ὀλλόμεσθαι διὰ τούτων εἰ φιλεῦντες. *Teles* ap. *Stob.* XCI. p. 510. 34. ἐξ αὐτοῦ δὲ αἱ πλεῖστοι πεινῶσι, καὶ μυρία τῶν κακῶν οὐκ ἂν ἦν, εἰ μὴ πλοῦτος ἦν (vulgo ἦσαν). γένοιτο φέρος διὰ κέρδος, ἱερὰ συλᾶται, φίλια παραβαίνονται, πίστις ἡμελείται. Cf. *Horat.* III. Od. III. 49. sqq. *Theophyl.* *Simoc.* Ep. X. χρεὼς — δι' οὗ μέγιστα κακὰ τοῖς ἀνθρώποις φοιτᾷσιν.

II. Ex *Cod. Vat.* p. 614. edidit *Leo Allatius* p. 213. »Ὅμοιον τῷ *Σιμωνίδου*, non quoad metra, quae plane diversi generis, si modo metra sunt.« *Brunck.* Miror, haec quid sibi velint. Certe hoc distichon, et *Simonidis* CIX. sibi simillima sunt. Utrumque hexametro constat, quod verbis transpositis in tetrametrum trochaicum mutatur. Elumbes sunt *Timocreontis* numeri, sed numeri tamen, nec in metri leges peccant, nisi quod in prima sede

tetrametri dactylus est, a quo tamen tetrametrorum scriptores non penitus abhorruisse, inde patet, quod *Hephaestio* dactylum imparibus sedibus concessum dixit. Vide *Hermann.* de Metr. p. 115. — De similitudinibus inter *Timocreonem* et *Simonidem* quaedam notavimus ad *Simonid.* Ep. LXI. p. 137.

A E S C H Y L U S.

I. Anthol. Planud. p. 201. St. 292. W. „Tetra-
stichon hoc fragmentum esse elegiae, quam scripsit in
eos, qui ad Marathonem occubuerant, credit *Stanley*
„Comment. in vit. Aesch. p. 707. ut et *Simonidis* Car-
men LI. particulam esse elegiae, quam in idem argu-
mentum scripsit *Simonides.*“ *Brunck.* Idem, sed dubi-
tante, dixit *Leo Allasius* p. 212. Verum haec intel-
ligi nequeunt, nisi lectis, quae ap. *Biographum Aeschylæ*
habentur: ἀπὸ δὲ (Aeschylus) ὡς ἴδμεν τὸν Σικελίας
εὐρανόη, κατὰ τινὰς μὲν, ὡς ἔκ' Ἀθηναίων κατασκευασθεὶς,
καὶ ἡσυχθεὶς νόμῳ ὄντι τῷ Σοφοκλεῖ· κατὰ δὲ διόλου ἐν τῷ εἰς
τοὺς ἐν Μαραθῶνι τεθνηκότας ἐλεγείῳ ἡσυχθεὶς Σιμωνίδῳ. At
in hoc tetra-sticho non de iis agitur, qui in pugna Mara-
thonia, sed de aliis, qui ad Oflam perierant. Hoc probe
vidit *Heathius*, qui in Addend. ad Aeschyl. in fin. non
antiquiori illi, sed recentiori cuidam *Aeschylæ*, fortasse
Alexandrino, tribuendum censet hoc Epigramma. In
Cod. Vat. p. 245. lemma est: εἰς ἱέρους προμάχους Θασσα-
λῶν. *Opfopoens* in Thessalos putabat scriptum, qui in
pugna contra Philippum caesi, in suo agro sepulti sint.
Qui si Philippum, Amyntae filium, intellexit, fallitur;
is enim Thessalos sibi amicos habuit. Equidem in tanta
rei obscuritate vanis conjecturis indulgere nolim. —

V. 3. ζῶν Vat. Cod. — V. 4. ἀμύκταρτο αἶμα. De fra-
S 2

tribus *Agasbias* LXXXIX. ξυὼν ἐμφοβήλοντο νῆνιν. Eleganter de Plataeënsibus, urbe everfa, occisis — εἴμ' ἱερὰν πύργον Κίριμ' ἐφιστάμενοι. *Nicomed.* T. II. p. 283.

II. Ex Tom. II. p. 523.] Servavit *Auctor Vitae Aeschyli*: κτεθανόντα Γελῶσι πολυτελεῖς ἐν ταῖς δημοσίαις μνήμασι θάψαντες ἐτίμησαν μεγαλοπρεπῶς, ἐπιγράψαντες οὕτως· *Alexélos* Ipsi *Aeschylo* tribuit, alterum distichon laudans, *Athen.* XIV. p. 627. D. *Alexélos*, τηλικαύτην δόξαν ἔχων διὰ τὴν ποιητικὴν, οὐδὲν ἤρτεν ἐπὶ τοῦ τάφου ἐπιγραφῆναι ἤτις ποῦ μᾶλλον τῆς ἀνδρείας, ποιήσας· ἡλικὴν Prius distichon excitavit *Plutarchus* de Exfil. T. II. p. 604. E. Non dubitari debet cum *Harlesio* (ad *Fabricii* Bibl. Gr. T. II. p. 172. z.) loci apud *Athenaeum* non memori, quin hoc ipsam Epigr. respexerit *Pausanias* L. I. 14. p. 35. ubi Athenienses de nulla unquam victoria magis gloriatos esse ait, quam Marathonias: καὶ δὴ καὶ *Alexélos*, ὥς οἱ τοῦ βίου προσιδοῦντο ἡ τελευτῇ, τῶν μὲν ἄλλων ἐμνημονεύουσιν οὐδένδε, δόξης ἕως τοσούτου ἦσαν ἐπὶ ποιήσαι καὶ πρὸς Ἀρτεμισίῳ καὶ ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχήσας· ὃ δὲ τό τε ὄνομα προτεθὲν καὶ τὴν πόλιν ἔγραψεν, καὶ ὥς τῆς ἀνδρείας μέγιστος ἔχει τὸ Μαραθῶνιον ἄλλας καὶ Μήδων τοὺς ἐς αὐτὸ ἐποβάντας. — V. 2. πυροφόροις Γέλας. Hanc formam attigit *Stephanus Byz.* v. Γέλα. ubi *L. Holsten.* p. 32. hujus distichi non immemor fuit. Idem laudavit, de illius regionis fertilitate agens, *Dorvillius* in Sicul. T. I. p. 131. — V. 3. ἄλος. Lucus Marathonis herois, a quo ille campus appellatus est. *Pausan.* I 15. p. 37. et 32. p. 79. — V. 4. βαθυκατῆρας. capillis promissis hirsutis, ut de Persiae incolis *Ammian. Marcell.* XXIII. 6.

P I N D A R U S.

Tom. II. p. 523.] Legitur ap. *Suidam* v. τὸ Ἡσιόδου γῆρας T. II. p. 483. quod ductum esse ex *Aristotelis* Republ. tradunt Proverbia ex Cod. Vat. Cent. IV. 3. p. 315. Ἀριστοτέλης ἐν Ὀρχομανίαν πολιτείᾳ δις τὰ δέφθουσαι τὸν Ἡσίοδον καὶ ἐπιγράμματα τοῦδε τοχαῖν· χαῖρε — —. Ex schedis Barberinis protulit *Wasse* ad Thucyd. L. III. p. 226. Cf. *Fabretti* p. 675. *Tzetzen* ad Hesiodum p. 3. In his omnibus locis legitur μέτρον ἔχον. Merito haec displicuerunt *Graevio* in Lectt. Hesiod. c. VII. p. 34. ubi ex Msto Voisiano corrigit — μέτρα χλιν σοφίης. Homini bus tradens sapientiam sive praecepta sapientiae. Sed μέτρον σοφίης non est simpliciter sapientia, sed sapientiae summum, ipsa ejus mensura et perfectio; ut et ap. *Homer.* II. A. 226. ἦθες μέτρον non juvenatus; ut vulgo interpretantur, sed flos juvenutis; quod indiget *Eustarb.* ad II. p. 774. 28. Qui praestantissimum cognitionis genus colit, cum ἡμετέρις σοφίης μέτρον ἐπιστήμενον dicit *Solon* Fr. V. 52. Jam quis veterum dixit χλιν σοφίης, sive μέτρα σοφίης, pro tradere? Nec in verbis μέτρον ἔχον vitii sedes quaerenda est; (quamvis et *Gilb. Wakefield* in Silva erjt. T. III. p. 97. μέτρον ἔχον sive μέτρα κοχλὸν tentavit; quibus conjecturis difficultas minime tollitur) sed in ἡμετέροις. Vide, an corrigendum sit:

— Ἡσίοδ', ἡμετέροις μέτρον ἔχον σοφίης.

μέτρον ἔχον, ut Epigr. Inc. DCCXXXV. γῆρας ἔχοντα βίον. *Archestratus* ap. *Athen.* VII. p. 302. B. ἔχοντες δὲ τέμματα νίκης. — Sapientiam vero eximiam ἡμετέροις vocavit *Pindarus*, tanquam ex deorum fontibus haustam ipsamque immortalitate dignissimam. Idem *Pyth.* A. 531. εὖρε παγὰν ἡμετέροις ἐκείν. Inter alia translatus usus

τῶν ἀμφοτέρων exempla ἀμφοτέρως ἄγως laudatur ab *Eu-
starbio* ad II. p. 333. 13. — Quod si quis opposuerit
tot testium in eadem lectione conspirationem, primum
idem de *Graeviana* lectione valere dicam, deinde hos
omnes testes pro uno habendos esse. Fons, unde
Paroemiographi hauserunt, *Aristoteles* fuit; quo forte
rurbato, corruptela ad omnes permanavit. Unus ex-
scripsit alterum. Marmor autem, cui idem distichon
inseculptum esse dicitur, nihil equidem moror, talia per-
multa a fraudulentis hominibus confecta, nonnunquam
etiam ab eruditae antiquitatis amatoribus facta esse probe
gnarus. Certe versui a nobis concinnato,

ἀμφοτέρως μέτρων ἔχων σοφίης

ad amussim respondet versus *Solonis*:

ἡμετέῃ σοφίης μέτρων ἐπιστάμενος.

BACCHYLIDES.

Tom. I. p. 149.] I. Servavit *Stobaeus* in *Eclog.*
phys. I. 9. p. 11. *Cans.* p. 131. *Gros.* p. 166. ed.
Heeren. Ex *Stobaei* Cod. primus edidit *Fulv. Ursinus*
Carm. IX. ill. fem. p. 201. — V. 1. εἰς αἶν ex Cod. Vat.
cum *Ursino* edidit *Heeren.* — V. 2. οὐτ' ἄλλος τ' *Ursin.*
Heer. ἄλλων *Cans.* ἄλλοι *Gros.* — V. 3. οὐ *Ursin.* πάν-
φορος *Cans.* et *Gros.* Nostrum *Ursin.* dedit. Sensus est,
mortales neque bona neque mala vitae ipsos sibi sumere,
sed omnia in *Fortunae* manibus posita esse. — V. 4.
ἐνὶ χερσίν *Gras.* *Cans.* quae verbi forma nec ipsa impro-
banda est, utpote antiquior, iudice *Wesselingio* ad *He-
rodot.* II. p. 132. 5. Consule, de verbo ἐνὶ χερσίν
et ἐνὶ χερσίν *Valcken.* ad *Herodot.* IV. p. 331, 26. et in-
printis *Rubiken.* ad *Tim.* p. 104. sq. — In fine αἶν est
ex emendatione *Ursini*, pro αἶν, quod *Heerenius* quo-

que in Codd. suis invenit. Ap. *Hesych.* reperitur: *Δαιίδα*. *ἐλν μεῖλαν*. De Fortuna agi apparet, quocunque tandem nomine *Bacchylides* illam appellaverit. Fortuna modo huc, modo illuc admovet *νέφος* *tempestatem* interpretatur *Heerenius*. Miror, nihil a poeta additum esse, quo rem accuratius definiret, ut ap. *Plutarch.* in *Vit. Mar. T. L. p. 414.* *νέφος τοσούτον κελύμεν καὶ σκηπτὸν ἀσάμενοι*. Quod ex *Herodoto* videtur derivatum *L. VIII. 109. p. 670.* *Homer. Il. g. 243.* *ἐπὶ πολλοῖσι νέφος περὶ πάντα καλύπτει*. *Pindar. Isthm. d. 26.* *τρηχέα νέφος πολλοῖσι*. Quod convenit cum *Simonideis Ep. LII.* *νέφελι κελύμεν τρηχέα*. — Neque *νέφος* calamitatem in universum significare videtur, cum h. l. non solum de calamitatibus agatur, quas Fatum admoveat, sed de quavis fortuna, secunda ad-versave. His fere adducor, ut *νέφος* depravatam suspiceret. Quid, si scriptum fuerit:

ἀλλ' ἐπιχειρῶνται λαῖφες

ἄλλοι' ἐπ' ἄλλαν γαῖαν

ἢ κείνηρος Αἴα.

Hæc nobis gubernatoris imaginem subijciunt, qui navem, prout res postulat, modo ad hanc, modo ad illam terram convertit. Jam hæc ipsa imago observabatur *Pindaro* ap. *Plutarch.* de *Fort. Tom. II. p. 318. A.* qui Divam, ubi Romam ingressa fuerit, non amplius mutabilem fuisse ait, οὐκ ἀκινδύνος, κατὰ Πίνδαρον, οὐδὲ διδομον σφίγγουσαν πηδάλιον, ἀλλὰ μᾶλλον Εὐνομίας καὶ Πειθοῦς ἐκείνη. *Dio Chrysost. Orat. LXIII. p. 591.* Fortunam alii ἐκ ζυγοῦ ἐστῆσαν, οἱ δὲ ἐκ σφαίρας, οἱ δὲ πηδάλιον ἔδωκαν κρατεῖν — τὸ δὲ πηδάλιον θελοῦ, οἷς κυβερνᾷ τὸν τῶν ἐκθρόνων βίον ἢ τύχην. *Idem Orat. LXIV. p. 593.* τῇ μὲν δεξιῇ χειρὶ πηδάλιον κατέχει — διότι τὸν βίον ἡμῶν ὡς τινα μεγάλην ναῦν κυβερνᾷ. *Vela* autem, τὸ λαῖφες, pro navi simpliciter; plane ut ap. *Horatium L. V. Carm. 16. 59.* non *hic Sidonii torserunt cornua navis*. ubi *cornua* antennarum sunt

pars, τὰ κέρατα. — Nec male etiam tibi Fortunam finxeris aurā mutabili vela implentem, qualis imago est in Eurip. Oreste 340. ὁ μέγας ἄλβος οὐ μένιμος ἐν βροταῖς Ἄνδ' ἢ λαῖφος ὥς τις ἑκάτον θεῶς Τινάξας δαίμων, κατέκλυσε. Similiter in Rheseo 322. ἥϊα' ἐξώστης Ἄρης Ἐθρυνε λαίφῃ τήδε γῆς μέγας πνέων.

II. Strobaci Flor. CVI. p. 567. Gesn. p. 451. Grot. Urfinus p. 202. V. 1. et 2. leguntur etiam Tjit. I. p. 1. 28. Gesn. p. 5. Grot. Omnem felicitatem in animo tranquillo positam esse ait; quam sententiam plurimis locis egregie tractavit Horatius II. Carm. XVI. 25. *Laetus in praesens animus, quod ultra est, Oderis curare, et amara lento temperat risu: nihil est ab omni Parva beatum.* I. Epist. XI. 28. *navibus atque Quadrigis petimus bene vivere: quod pesis, hic est, Est Ululris, animus si se non deficit aequus.* — V. 2. pro διαπλέειν βλον, ut est ap. poetam anonymum in Archn. L. XI. p. 453. B. ἐπὶ τοῖς παρῶσι τὸν βλον διάπλεει — et, qui saepe poetarum formulis utitur, Herodotum p. 422. 63. ubi vide Intrpp. — V. 3. ὡς Γεν. ὡς Gros. quod haud scio an genuinum sit: *qui multa animo versas.* Si ᾗ admiseris, etiam φεῖνα legendum videtur. — V. 4. Hujus versus emendatio Grosio debetur, (ante quem legebatur παρῶμαρτε νότα) nisi quod παρ' ἡμᾶς dedit. — In fine versus idem μελλόντων χάριν ἔνδ' ἵππεται κίαρ, pro vulgato, μ. χάριν ἔδναι ἄπτεται κίαρ. Hic Gesnerus et Urfinus ἔδναι, ut sensu cassum, omiserunt. Vide, an Bacchylides scripserit:

μελλόντων χάριν ἔνδ' ἵππεται

ἄπτεται κίαρ — —

Aeschyl. Prom. 436. συνολῆ δαπτομαι κίαρ. Paul. Silent. Ep. LXXXII. φεῖν — δυσελήτῳ πένθει δαπτομένην. Aristophan. Ran. 66. με δαρδάπτει πάθος Εὐριπίδου. Rbians Ep. I. θυμὸν εἰδουσι κατηφελὴ καὶ εἰζός. Apollon. Rhod. I. 1289.

παρὰ τὴν εὐδοκίαν ἔχει θυμὸν ἔλκων. *Sappho* in Schol. *Pind. Pyth.* 2. 408. Διδοὺ παῖς ὁ χρυσὸς, κεύθων οὐ σῆς, οὐδὲ κίς, δάπτει δὲ φερύλλαν φέρην κρείττετον ἡψέως. Sic haec scribenda videntur, quae aliter tractavit *Valcken.* ad *Asm.* p. 102.

III. Servatum in *Flor. Stobaei* Tit. CVI. p. 568. *Gesn.* 457. *Grot.* ἀπαρτ' e codicibus restituit *Grosius*. — δοῦν κρεῖττον. *Sappho* Fr. X. ἔρος δ' αὐτὴ μ' ὁ λυσιστῆδης δέει. Exemplum verbi δοῦν, ad affectus translati, collegi in *Animadv.* ad *Theocrit.* p. XXII.

IV. Apud *Stobaeum* Tit. XI. p. 136. *Gesn.* p. 77. *Grot. Urfin.* p. 201. Haec *Bacchylidis* verba veteri lapidi insculpta reperit *Caylus Recueil d'Antiq.* Tom. V. p. 134. — V. 3. σοφία τε vulgo. σοφία emendavit *Salmassius*. Lapis *Lydius*, quo aurum probatur, etiam χρυσίτις vocabatur. χρυσίτις λίθος ἡ λεγομένη βάρανος ἢ Αὐδία. *Hesych.* *Theocrit.* Eid. XII. 36. Αὐτὴ ἴσων ἔχειν πτέρην στέμα, χρυσὸν ἐσὼς πτερόεντα — λευγαυροῖσσι. Similis color in his *Theognidis* 491. ἐν ποτὶ μὲν χρυσὸν τε καὶ ἄργυρον ἰσότης ἔσθ' ἔργον ἰσότητος, ἀνδρὸς δ' αἶσος ἔδειξε νόον. Vide *Salm.* ad *Solin.* p. 776. — Post παγκράτης vulgo τ' inferitur.

§. 150.] V. Apud *Stob.* Tit. X. p. 127. *Gesn.* 69. *Grot. Urfin.* p. 202. — Vulgo ἀνδρώπῳ. In marg. *Gesn.* ἀνδρώπῳ notavit. *Grotius* tacite recepit ἀνδρώπῳ, quod vel sine codicis auctoritate fieri poterat.

VI. et VII. Ap. *Stob.* Tit. XCVI. p. 528. *Gesn.* 405. *Grot.* — Alterius fragmenti sententiam expressit *Posidipp.* Ep. XVI. ἢν ἄρα ταῖς τοῦ δυοῖν ἰδέσθαι πύξαι, ἢ τὸ γὰρ τῆς Μυλῆται, ἢ τὸ θαντὶν αὐτὴν τικτόμενον. *Plin.* H. N. VII. 1. p. 369. Itaque multi existere, qui non nasci optimum censerent, aut quam ocyssime aboleri. Plane contrario sensu *Ursinus* p. 205. ex Codice *Stobaei* edidit: θανταὶς μὲν φῶνι κρείττετον, καὶ δ' ἀλλῶν φάος ἔρος ἀποκτείν.

VIII. Ap. *Stob.* T. CI. p. 549. *Gesn.* 425. *Grot.* Versum quartum solum laudat idem Tit. XCVI. p. 528.

Gesn. 405. Grot. — *Ursinus* p. 201. Similia comparavit *Barthius* ad *Claudian.* De Laud. Stilic. I. 24. p. 188.

IX. Ap. *Stob.* Tit. LIII. p. 367. Gesn. 209. Grot. ex *Pacanibus.* *Ursinus* p. 200. Pacis bona recensentur. — V. 1. δὲ τε β. *Ursin.* — τίς τε Εἰρήνη πλοῦτον. *Pausan.* I. 8. p. 19. Ἀμφιάρους καὶ Εἰρήνη φέρουσα Πλοῦτον παῖδα. ut egregie emendavit *Facius* pro πλοῦτον. *Pindar.* Ol. XIII. 8. Δίκη — καὶ δούροπος Εἰρήνη, ταμίαι ἑνδράσι πλοῦτον. Per pacem laetitia floret et cantus. *Hesiodus* urbem pace florentem describens, primo loco ponit viros — ἐν ἑσπέραις τε χοροῖς τε τέρψιν ἔχοντες, in *Scuto Herc.* 272. Cf. *Homeri* Il. XVIII. 490. sqq. — V. 3. δαίδαλόν τ' ἰ. β. β. τίθενται β. *Gesner.*, qui in marg. τίθεσθαι conjecit: parum feliciter. *Grotius* δαίδαλλον dedit, reliquis servatis. *Brunckius* recepit emendationes *P. Leopardi* in *Em.* L. IV. 21. p. 114. — V. 4. ξανθὴ omittit *Ursin.* — μελέης εὐτρίχων τε μ. *Gesn.* et *Grot.* — *Leopardus* μερία τῶν ε. — V. 6. αἶθ' ἡράχην. *Gesn.* qui v. οὐρανο εὐρώς omittit, quam vocem *Leopardus* restituit ex *Plutarcho* in V. Num. c. XX. p. 159. qui Numa regnante tantam omnium fuisse felicitatem ait, ὥστε καὶ τῶς ποιητικῆς ὑπερβολῆς ἰδεῖν πρὸς τὴν τότε κατὰστασιν λέγουσιν. Ἐν δὲ εὐδαίμοντοισι πόρκαξεν αἰθῶν δ' ἡραχίῃς ἔργα [τέλλονται], καὶ εὐρώς δάμναται ἔγχεά τε λοίχχά τε, ξίφεά τε ἀμφήκεα, χαλκίῳ δ' εὐλάτι σαλπείγγων κτύπος, οὐδ' εὐλάται μελίσσων ἕκτος ἀπὸ βλεφάρων. Plura ex his *Bacchylidis* versibus derivata loca recenset *Clark.* ad *Hom.* Od. XVI. 34. ex quibus inprimis memorabilis est hic *Theocriti* Eid. XVI. 96. ἡράχην δ' εἰς ὑπὸ ἡράχῃς Λεπτὴ διμετέστακτο, βοῶς δ' ἐτι μετ' ὅμοι' εἴα. *Tibull.* I. El. X. 49. Pace bidens vomerque vigens: at tristitia duri *Militis* in tenebris occupat arma *sisus*. Fortasse ejusmodi quid significabatur etiam in versibus *Inachi Sophoclei*, quorum unum nobis servavit *Suid.* in ἡράχην T. I. p. 310. πάντα δ' ἡρῶ

ἀραχὺν βρῖθει, quamvis haec verba omnino locum parum frequentatum describunt. Facetus est senarius *Cratini* ap. *Suidam* l. c. de homine famelico: ἀραχὺν μετὴν ἔχως τὴν γαστέρα. Cui similis ille ap. *Casullum* XIII. nam cui *Casulli* plenus *sacculus* est *aranearum*. Conf. *Bocharti* Hieroz. L. IV. 7. p. 1084. — Magis ad *Bacchylidem* nostrum faciunt haec ap. *Plutarchum* in Vit. Nic. Tom. III. p. 217. Athenienses longis bellis attriti ἡδῶς μὲν ἑλόντων τὰ τροιῶτα χορῶν διούκοντες· αἰεθω δὲ μοι μῦτοι ἐμφωπλῆκει ἀράχωναι· ἡδῶς δὲ μνημένοι τοῦ εἰπόντος, ὅτι τοὺς ἐν εἰρήνῃ καθεύδοντας εὐ σάπυγγες, ἀλλ' ἐλαττοῦνες ἀφουκίζουσι, — V. 151.] V. 9. σαλπύγγων κτόνος. Comparat *Bern.* *Martin.* Var. Lectt. II. 26. p. 50. *Horat.* in Epod. II. 5, nec excisatur classico miles iruci. *Tibull.* l. I. 4. *Martia* cui somnos classica pulsa fugens. ubi *Heynius* *Bacchylidis* versus sic constituit:

χαλκῆαν δ' οὐαὶ σαλπύγγων κτόνος· οὐτα
 συλῆται μελίφρων ὕπνος ἀπὸ βλαφά-
 ρων, ἑμὲν δὲ θάλλει κίχα.

— V. 11. ἄμος δὲ θάλλει. *Gess.* in marg. θάλλει. Hoc recepit *Grosius*, qui praeterea ἄμον ex ingenio dedit, improbane *Koenig* ad *Gregor.* de Dial. p. 168. Servata vulgari lectione sensus est: Qui tum, pacis tempore scilicet, pectus mulcet. Sed cum *Heynio* scribendum ἑμὲν, i. e. ἡμέτερον, quod *Br.* quoque verum esse censuit. — V. 13. ὕμνοι φλέγονται. *Sophocl.* in Oed. Tyr. 187. παιδὶ δὲ λήμται στυνέσσει τε γῆρος ἡμῶντος.

X. Ap. *Stob.* Tit. CXXI. p. 610. *Gess.* 503. *Grot.* *Ursin.* p. 203. — μεῖζον ἢ ποθεῖν. Cf. *Wasse* ad *Thucyd.* L. VII. 75. p. 518. ed. Bip. *Herodot.* L. III. p. 200. 60. τὰ μὲν ἐκείνη ἦν μέζον κατὰ τὸ ὅς τε ἀνακλίσιν, ubi *Valckenarius* similia dedit, nostro loco non omisso. — ἀφθόγκτων οἶν ἰσὺν nihil aliud est quam ἀφθόγκτων. Locutio similis ei, qua *Herodotus*, quique eum imitati sunt, passim

untur, ὅμοια τοῖς πρώτοις, τοῖς μάλιστα ὁμοίως δοκίμας, quae cum similibus illustrat T. Hensterb. ad Lucian. Tom. I. p. 3. sqq.

XI. Servavit Athen. L. II. p. 39. F. οὐ γὰρ ἐκ τῆς ἀδύμιας καὶ πληρώσεως τὸ κεχῆσθαι καὶ σπῆπτειν καὶ γλοιῶ-
ζειν. ἐκ δὲ τῆς ἀλλοιούσης τὴν γλῶσσαν, καὶ περὶ τὸ ψευδὲς
ὑποθέσης, ἣ γίνεται κατὰ τὸν μέθην. διδ. Βακχολίδης φησὶ
γλοιῶν ἀδύμια κ. τ. λ. Ursin. in Fr. Lyr. p. 200: sq. —
Ad vers. I. ubi vulgo γενομένη legitur, Casaubonus haec
notavit: „In primo versu Bacchylidis σινομένη habent
etiam membranae antiquitatis venerandae. Non pos-
sum interpretari, nisi praepositionem ἐκ vel ἐκτὸς adjicias.
„Ο δαλκὺς νείεσσις, quae venit et oreris ex poculis. Nam
σινομένη nihil aliud, quam ποτινομένη et δρυῖσα. Acce-
ssidam lubens ad libros alios, ubi γενομένη. Sed eligant
doctiores. Ἀδύμια vocat mellitissimus poeta τὴν φρενὴν
ἐκστασιν, cum, poto liberalis vino, homo suae spontis
non est, neque mentis sanae. Hanc necessitatem vocat
γλοικίαν, quia erat aliud olim ananca potionis genus,
eius tistis necessitas. Plantus Rudente: Perit posan-
do opinor. Neptunus magnis poculis hac nocte cum in-
vitavit. Credo; hercle, Ananaco datum hoc quod bibe-
ret.“ Haec Casaubonus, cum quo conspirat Salmas.
ad Solin. p. 764. F. At nihil hic egisse Casaubonum,
contendit gallicus Asbenaei interpretes Le Febvre de Ville-
brune p. 141. qui vertit: La douce nécessité de boire met
à peine en train, qu'elle calme la colère de Venus: secutus
auctoritatem Scaligeri, qui ad Tibull. L. III. 6. 13. sic
distinguit: γλοιῶν ἀδύμια σινομένη καλλικὴν Θάλακην θυμὸν
κέρειδος. Ad perficiendam sententiam extrinsecus nihil
assumendum: ἀδύμια καλλικὴν pro posandi necessitate a poe-
tarum usu minime alienum est. Blandam illam neces-
sitatem, ubi sive aliorum blanditiis, sive nostri ipsius ani-
mi propensione ad rem aliquam faciendam impellimur,
ποτῶνάμην a veteribus vocatam, paucis attigit Valcker.

ad Hipp. p. 262. A. B. Cum in toto hoc carmine suaves illusiones, quae bene potorum animos mulcent, describantur, alienus videtur ab h. l. sensus, quem secutus est *Villebrunius*. Aut fallor, aut depravatam est hujus fragmenti initium, quod in hunc fere modum corrigendum esse suspicor:

γλυκεῖ' ἀνάγκη στυγμένα κυλίσκω
θάλασσε θυμὸν Κύπριδος
ἐλατίζῃ· αἰθέσσει δὲ ζέφαιος
χαρὰ μνησμένα διανοήσοις δάριος.

Blanda illa potandi necessitas, ubi exoritur, animum mulcet grata spe Veneris, et laetitia, Bacchi donis commiste, pectus suaviter commoves. Haec expressisse dixeris *Ovidium* in A. A. L. I. 237. *Vina parant animos, faciliusque caloribus aptos: Cura fugis multo diluiscunque mero.* Tunc veniens risus, tunc pauper cornua sumis: Tunc dolor et curae, rugaeque frontis abis. — Illic saepe animos juvenum rapuere puellae: Et Venus in vinis ignis in igne fuit. *Horat.* IV. Carm. XII. 19. *cadus — Spes donare novas largus amaraque Curarum eluere efficit.* Vinum, quod Veneri favet, Ion Chius ap. *Athen.* L. II. p. 35. E. ἡδιστον πρόπολον βαρυγαστρῶν ἐσθίων vocat. *Euripid.* in Bacch. 272. οἶνου δὲ μὴκέτ' ἔντος· οὐκ ἔστιν Κύπρις. θάλασσειν verbum in re venerea inprimis aptum. *Aeschyl.* Prom. 592. Ἰναχίη θάλασσει κτάρ' ἔρωτι. 650. ἰμέρεν βέλει πρὸς σοῦ τίθαλαται. Spes autem dicitur saluοθῆναι, ut ap. *Aeschyl.* in Choëph. 192. modo θάλασσειν. *Charito* L. V. p. 80. β. καὶ ἄλλη δὲ τις ἐλατίζετο τὰς βαρβάρους. Ex *Josepho* τὸς δὲ ὑποθαλαπκόνους ἐλατίζετο laudat *Suidas* in θαλαπόμενοι. *Eustath.* ad Odyss. α. 167. ἰστέον δὲ, ὅτι τὴν χαροποιὴν ἐλατίζα θαλαπκρὴν λέγει, ἐπειθὲς θάλασσει τὸς πολλοὺς ἢ τὴν ἁγασθῶν ἐλατίζετο. — Denique Κύπριδος ἐλατίζετο comparandum cum verbis *Pauli Sil.* LXIII. de balneo, in quo viri mulieresque separatim lavabantur: ἄρχι μὲν ἐλατίζετο ἄρσενος —

V. 3. αἰδέσσει, ἡπίζει. αἰδέσσειν, ἐκαστεῖν. Σίμων Σοφικῆς. αἰδέσσαντος, δερμαίντος. *Hesych.* — V. 5. ὑψοτάτω πέλμασσι περὶ μνας. curas mortalium elevat, κουφίζει. *Hermesiana* Eleg. v. 91. ἐκ δὲ βαθείης ψυχῆς κουφοτέρως ἐξασέβησ' ἐνὶ δαίμονι — ut hunc locum restituit *Ilgen* et *Heinrich*. in *Obss.* p. 48. *Panyasis* ap. *Athen.* L. II. p. 37. πάσας δ' ἐκ κραδίας ἐνὶ δαίμονι ἐλαπάζει. — V. 7. αὐτὸς, si sincerum est, pro μόνος accipi debet. Qui vino se proluerit, is se solum urbium expugnatorem, se regem et dominum putat. *Horas.* *Epist.* I. 5. 19. *Quid non ebrietas designas? operata recludis: Spes jubet esse raras: in proelia trudit incertum. Sollicitis animis omnis eximit: addocet artes. Foecundi calices quem non fecere disertum? Contraicta quem non in pauperiis solutum?* — V. 8. λέει. Ex *Homero* II. π. 100. ἔφε' οἷσι τρεῖς ἰσὲς κηδεμένα λούμεν. et passim. — V. 10. μοναρχήσσειν δευσι. *Plato* de *Rep.* IX. p. 573. C. καὶ μὴν ὄγε (ὁ μεθυσθεὶς) μονοκράτορας καὶ ὑποκαταναγκάζει οὐ μόνον ἐνδράτω, ἀλλὰ καὶ θεῶν ἐντολὰς τε καὶ ἐπιτάγματα ἀνταρτῶς εἶναι ἄρχειν. — V. 11. χρυσῷ. Haec fortasse obversabantur *Horatio* II. *Carm.* XVIII. 1. *Non ebur, neque aureum Mea renidet in domo lacunar.* *Alcaeus* ap. *Athen.* L. XIV. p. 627. Α. μαρμαίρει δὲ μέγας δῆμος χαλκῷ. — V. 14. ἐκ' Αἰγύπτου. Aegyptum, ut terram fertilissimam, laudat poeta. Vide, quae collegit, et hujus fragmenti memor, *Barbini* in *Claudian.* p. 133. — V. 16. ὡς. Vulgata lectio mihi quidem servanda videtur. Verba, ὡς πίνοντες δερμαίνει κτλ., referenda sunt ad jucunda illa phantasmata, quae potantis animo blandiuntur. Sic accepit quoque interpret. gallicus: *Tant le plaisir lui agite le coeur lorsqu'il boit.* δερμαίνοντα. ἐνδυμώμενον. *Snidas.* *Homer.* II. κ. 4. ἵππος ἐχὲ γλυκερὸς, πολλὰ φρεσὶ δερμαίνοντα.

XII. *Athen.* L. IV. p. 178. B. Βακχυλίδης δὲ περὶ τοῦ Κρόνου οἶκον φησὶν· ἔσται — — *Ursinus* p. 202. — V. 2. ἔφας' *Athen.* — §. 152.] V. 3. *Paroemiacum* esse, ad-
εμάτοι δ' ἡγαθὰ ἡγαθὰ ἐπὶ δαίμονι ἴσται, *Athenaeus* docet.

In nostro fragmento Hercules loquitur ad Ceyxem, Trachinis regem, veniens, ut apparet ex Zenobio Prov. Ceht. II. 19. qui, posito proverbio, haec scribit: οὕτως Ἡρακλείτης ἐχρήσατο τῇ παροιμίᾳ, ὡς Ἡρακλῆους ἐπιφοινίσαντος ἐπὶ τὴν οἰκίαν Κήτους (l. Κήτους. cf. *Apollodor.* II. 7. 6.) τοῦ Τραχινίου καὶ οὕτως εἰπόντος. Hinc discimus, parodiam illius versiculi, quam *Asbepaeus* profert, ἀντάματοι δ' ἀγαθοὶ δειλὴν ἐπὶ δαίτας λαβεῖν, *Eupolidi* deberi. — οὐδὲν. bene instructas epulas. οὐδὲν. οὐδ' ἔχων. οὐδὲν. πλήρη εἴναι. *Hesych.* ubi vide Intpp.

XIII. *Ursinus* p. 200. ex *Asbep.* L. XI. p. 500. A. B. Μηχανεύει δὲ τῶν Βοιωτικῶν σκόφων Βακχυλίδης ἐν τούτοις, ποιούμενος τὸν λόγον πρὸς τοὺς Διοσκυρεῖους, καλῶν αὐτοὺς ἐπὶ ξενίᾳ οὐ βοῶν —. Illi scyphi Boeotici etiam Ἡρακλειῶτικοι appellabantur, ut *Asbepaeus* vult, ab Hercule, cui adversatur *Bentlejus*, qui eosdem ab urbe Heraclea, ubi consuebantur, appellatos dicit, in *Diff. de Phal.* p. 64.

XIV. Servavit *Dionys. Hal.* de Compos. T. V. p. 30. ed. *Reisk.* Primum versum excitat *Asbep.* L. XIV. p. 631. C. et seniores sophistae passim. *Ursin.* p. 202. *Aelianus* de animalibus agens, quae se ad pugnam excitant, οὐδὲ δέονται, inquit, τοῦ πρὸς μέντοι καὶ ἐρῶντος· οὐχ ἴδρας ἔργον οὐδ' ἡμβαλῆς in *H. An.* VI. 1. Male quidam de *Simonide* cogitarunt ap. *Lucian.* in *Scytha* §. 11. οὐχ ἴδρας τοῖνον, οὐδ' ἡμβαλῆς ἔργον, ὡς δ' καὶ εἰς φησιν. Omisso ἔργον, ut in proverbiali locutione, *Achilles Tat.* V. 12. p. 207. κάλλος γὰρ καὶ πλοῦτος καὶ ἔρας οἱ συνῆλθον ἐπὶ σε, οὐχ ἴδρας οὐδ' ἡμβαλῆς. ubi vide *Salmas.* — οὐχ ἴδρας ἀμὲν dixit *Sophocles* in *Aj.* 811. οὐχ ἴδρας ἡγὼν, *Euripides* in *Orest.* 1292. quae attigit *Valsken.* ad *Phoeniss.* 591. p. 221. — V. 2. Ἰωνίας. Minervae nomen apud Boeotios, *Pausan.* L. III. 9. p. 228. IX. 34. p. 778. et *Thesalos*, vide *Alberti* ad *Hesych.* v. Ἰωνία. Eodem cognomine deam appellat *Leonid. Tur.* Ep. XXI.

XV. Ap. *Plutarch.* T. II. p. 36. C. ubi similes sententias vide. *Ursin.* p. 203. δειλὸν sunt ignavi, nullius pretii homines, ut in *Scolio Praxillae* XIII. τοὺς ἀγαθὰς φίλοι· τῶν δειλῶν δ' ἄπτεχον. et frequenter ap. *Theognidem.* Cf. *Valcken.* ad *Phoeniss.* p. 365.

XVI. *Clemens Alex.* Strom. V. p. 715. 9. ubi pessime legitur *καὶ καὶ μὲν*, quod dedit *Ursin.* p. 204. Veram lectionem servavit *Eusebius*, qui hoc fragmentum ex *Clemente* laudat in *Praep. Evang.* XIII. 13. p. 678. Quo sensu dii ἀνάγκη dicantur, equidem ignoro; sed de sinceritate lectionis dubito. Quid, si *Bacchylides* cogitaverit de loco Homérico Il. ε. 341. οὐ γὰρ εἶπον ἔδουσι, οὐ πίνουσ' αἰθέρα οἶνον· τοῦνεκ' ἀναίμονες εἰσι καὶ ἀδίκωται καὶ λόντα; Nonne probabiliter correxeris:

καὶ ἀναιμοί, καὶ οὐδὲν ἀνδράποισι ἴσμεσι.

Cicadam diis assimilians *Anacreon* Od. XLIII. 17. ἀπαθήεις, ἀναιμώταρκε, σχεθὲν εἴ θεοῖς ὅμοιος. ubi apte comparant *Plutarch.* T. II. p. 167. E. Apud *Herodotum* III. p. 209. θεοὶ ἐναιμοὶ καὶ παρκαθεῖς Aegyptiorum a Cambyse ridentur.

XVII. Ap. *Clemens. Alex.* Strom. V. p. 687. 16. ἕτερος δὲ ἐξ ἑτέρου σοφός, τὸ τε πάλαι, τὸ τε νῦν, φησὶ *Βακχυλίδης* ἐν τοῖς Παιῶσιν· οὐδὲ γὰρ ἥμενοι ἐρήντων ἐπέων πέλαις ἐξουσιεῖν. Posteriorem hujus fragmenti partem ex *Clemente* laudat *Theodoret.* Therap. I. p. 477. unde haec separatim protulit, prioribus omisiss, *Ursinus* p. 204. Verba paulo obscuriora sunt. Priora illa, ἕτερος ἐξ ἑτέρου σοφός, proverbii vim habuerunt, ut apparet ex *Cyrillo* L. I. c. *Julian.*: *Asqui illud in praesentiarum dixisse operae pretium existimarim, quod vere a quibusdam celebratur proverbium, Sapiens alius ab alio. Manifestum autem, quod posteriores a prioribus didicerint, et non priores a posterioribus.* — Hinc verisimile est, novissima in hunc sensum accipienda esse, ut poëta dicat, difficile esse,
nova

nova nec ante dicta reperire, sive, tanquam per portas quasdam, ad ea, quae nondum reperta sint, accedere. Longe diverso sensu λέγει ἀήμετοι apud tragicos dicuntur.

V. 153.] XVIII. *Clemens Alex.* Strom. VI. p. 745. 3. ubi corrupte legitur παρ' οἰσι, quod *Ursinus* et *Szephanus* emendaverunt. — V. 2. τῷ δαίμονι δῶκε κρήσεντα *Clem.* qui in fine δυναις exhibet. *Sophocles* Antig. 1311. δαίλια δὲ συγκύβητας δῖα. ἐγκύβητας δῶκε, ut *Archiloch.* fr. XII. ἐκλοῖς ἐγκυβήτων ἔργματα.

XIX. Cod. Vat. p. 201. Edidit *Reisk.* in Anth. p. 62. nr. 538. Victoriā deam poëta invocāt, ut sibi in certamine musico palmam impertiat. — V. 1. Νῆα est in Cod. idque *Br.* restitui iussit pro Νῆα, quod in contextu dederat. Victoria Πάλλαντος vocatur filia secundum *Hesiodum* in Theog. 383. qui Pallantem ex Styge ζῆλον, Νῆην, Κράτος καὶ Βίην progenuisse auctor est. Cf. *Apollodor.* 1. 2. p. 6. Victoria etiam *Jovis* filia vocatur; tum nihil diversa a Minerva. Vide *Aristid.* Hymn. in Min. p. 29. et *Wernsdorf.* ad *Himer.* p. 717. Iq. Aurora ut Pallantis filia *Pallantias* dicta ap. *Ovid.* Met. IX. 420. et Luna Πάλλαντος θυγάτηρ, μεγαθυμέτης ἡσάκτος, in Hym. *Homier.* in Merc. 101. ut probabiliter emendavit *Cl. Ilgen*, quem inprimis vide p. 387. Iqq. — V. 2. κραναίων. Cod. Cranaa δῆμος Atticae. *Szepb. Byz.* Κραναή. — Τὰ ἱερῶν, εἰ μὲν τῆς Λακωνικῆς, Κραναῖτης, ὡς Καρυάτης· εἰ δὲ τῆς Ἀττικῆς, Κραναῖος, ὡς Ἀθηναῖος. Vide *Luc. Holsten.* p. 172. et *Alberti* ad *Hesych.* T. II. p. 338. — V. 3. ἐπ' ὀπτεῖσι Cod. — In Anal. ἐθέρμασι contra cod. fidem, qui ἐθέρμασι habet, quod reponendum. — Μόσχαν Cod. — V. 4. Κήρυξ ἢ Βαρυχάδης. Cod. Prius *Reiskius* quæri conatur. Alterum in marg. apogr. *Lipf.* emendatur.

XX. Cod. Vat. p. 150. Planud. p. 419. St. 554. W. *Ursinus* p. 205. Eudemus Zephyro, qui ei grana purganti secundus fuerat, sacellum dedicat. V. 1. 2.

Suidas laudat in *πύρατος*, i. e. *θρεπτικὸς, ἀξητικὸς*. *Casaubonus* in *Leßt. Theocr.* c. XI. comparat hoc Epigramma cum Theocriteis *Eid.* X. 47. ut frumenta dicantur per *Zephyrum incrementum accipere, si tempestiva fuerint decisa*. quae *Columellae* verba sunt *L. II. c. 20*. Apud eundem haec sunt: *At ubi paleis immista sunt frumenta, vento separentur: ad eam rem Favonius habetur eximius, qui lenis aequalisque aestivis mensibus perstat.* ubi *Schneiderus* p. 123. in nostro Epigrammate *πρὸν τὰν* corrigit. Facit huc *Hom.* *Il. ε. 499. Iqq. Il. ν. 590.* *Θρήσκουσι κόσμοι μελανόχροος ἢ ἐρίβινδοι, Πρωτὶ δ' ἐπὶ λογυρῇ καὶ λαμντήρεσσι θρωῖ.* — *βοάδοος* Cod. In *Anal.* *βοήδοος*.

TIMONIS MISANTHROPI

EPIGRAMMA.

In *Vat. Cod.* p. 252. et in *Planud.* p. 218. *St.* 317. *W.* sine auctoris nomine prostat. Ipsi *Timoni* vindicat (καὶ τοῦτο μὲν αὐτὸν ἔτι ζῶντα πεποινημένοι λέγουσι) *Plutarch.* in *Vit. Anton.* Tom. V. p. 138. ed. *Bry.* et Auctor Anonymus *Vitae Platonis*, quae e *Cod. Vindob.* edita est in *Bibl. Liter. et Art. Fasc. V.* p. 14. — V. 1. *ἀπορήξας ψυχὴν*. De morte violenta *Themist.* *Orat.* XX. p. 234. B. *ἐπὶ νύκτα ὡς τάχιστα τῷ δισμῷ τῆς φύσεως ἀπελόμενος, οὐκ ἀπορήξας οὐδὲ ἀποσπῆσας ἔτι κατέχοντος, ἀλλ' αὐτοῦ χαλάσαντος καὶ κένοντος*. Hinc apparet, non opus esse emendatione *Casauboni*, qui in schedis *ἀπορήξας* notavit. — V. 2. *εὐνομα*. *Plan.* et *Vat.* In *Vita Plat.* Anonymi: *τίς δ' ἂν εὐ π.* Pro *πύρατος*, quod veteres editt. offerunt, *Steph.* *πύρατος* edidit. *Vat.* *πύρατος*. Cf. *Ep. Leonidae Alex.* Ep. XXXIX.

S C O L I A.

Asbenaus, ubi multa Scolia, a vetustissimis poetis composita, laudat, L. XV. p. 694. A. inter varias de horum carminum nomine sententias maxime probat eam, quam secutus est *Artemon Cassandreu*s, qui *σκολιδν* appellatum ait, quod non ab omnibus convivis, nec certo ordine servato caneretur; quicum conspirabat *Dicaearchus* ἐν τῷ περὶ μουσικῶν ἡρώων, cujus locum, sed mutilum, profert *Suidas* ἐν *σκολιδν* Tom. III. p. 334. (Vide *Burette* in *Plutarchi* Tract. de Musica, Mémoires de l'Academ. des Inscr. T. XXIII. p. 95. qui loca veterum diligenter collegit.) Alii opinabantur, *σκολιδν* vocari κατὰ τὸν τῆς μελοποιίας τέχνην, ἔστιν, *σκολιδν* ἢ ἂν Ἀργαῖσι γὰρ, τὰ ἐν ταῖς ἀναιμῆσις εἶναι *σκολιδν*, quae *Asbenaui* verba sunt L. c. ab *Eustath.* ad Qd. η. p. 276. sic expolita: κατὰ τινὰ μελοποιίας ὄμιον, ὅς, οἷα, εἰκός, αὐτὸν περὶ αὐτῶν ἐπέλεχτο ἀπολικῶς, ἀλλὰ ποιητὰς ἐσκολιδῶτο. Haec fortasse ducta sunt ex *Didymo*, quem scimus in tertio τῶν *πνευματικῶν* libro varias hujus vocabuli etymologias dedisse, ex *Egyptol.* M. v. ubi *Hori.* sententia exprimitur, minime vera, ἀπὸ τοῦ μεθούσι καὶ *σκολιδν* ἔχουσι τὰ αἰσθητήρια ἡσυχάζει. Plura vide ap. *Interpp.* *Pollucis* VI. 108. ad *Hesych.* v. *σκολιδν*, et *Andr. Schoetzium* ad *Procli* Chrestom. p. 48. sq. *Cludius*, qui Scolia, ap. *Asbenaum* servata, interpretatus est in *Bibl. Lit.* et *Art.* Fasc. I. p. 54. sqq. et Fasc. III. p. 32. sq. carmina, certo metro conscripta, εἰς αὐτὰ fuisse nuncupata contendit, quae vero numeros haberent ἀτάκτους, *σκολιδν*. Ejusmodi carmina cum in conviviiis praecipue usurparentur, factum esse, ut *σκολιδν* synonyma fierent ταῖς παροιμίαις μέλει. *Proclus* in *Chrest.* p. 10. τὸ δὲ *σκολιδν* μέλος ἔστιν περὶ τοὺς πότους· διὸ καὶ παροιμίαν εἶναι καλεῖται. *Schol. Aristoph.* ad *Vesp.* 1231. *σκολιδν* τὰ παροιμία μέλη. *Sansenius*, ex ejus ineditis

Obff. in Terentianum Maurum particula decerpta legitur in Bibl. L. et A. Fasc. V. p. 21. sqq. Scolia nomen accepisse putat a pede *Scolio*, i. e. Amphibrachy, in illis carminibus admodum frequenti, ut animadverterunt Intpp. *Procli* l. c. Cognominis causam inde repetit, quod omnes reliquae partitiones, praeter solam Amphibrachi triplam, recti sive ερεσι vocentur rhythmici. Vid. *Etyim. M.* in δοχμακός. Illis igitur oppositum rhythmum appellatum esse σκελίον. — Ceterum illa Scolia maxime probabantur veteribus, quae sive exhortationem haberent, sive sententiam aliquam vitae utilem. *Asken.* p. 694. C. Vide, quae de his carminibus dixit *Klosz.* ad Tyrt. Dissert. II. p. 237. sqq.

¶ 154.] I. *Pittaci Mitylenaei* servatum a *Diog. Laert.* I. p. 49. τὸν δὲ φθονὸν αὐτοῦ μάλα στα εὐδοκίμους τίλο: ἔχοντα — —. Repetivit *Brunchius* cum reliquis Scoliis ad calcem *Anacreontis* an. 1786. p. 83. — V. 2. Ed. Steph. τὰ et cod. reg. in cujus tamen marg. seri notatum reperitur. — V. 3. paulo impeditior sententia corruptelae suspicionem movet. *Gilbertus Wakefeld* in *Sylv. crit.* Tom. V. p. 25. corrigit: πικρὸν γὰρ αὐτὸν γλώσσῃ διὰ στόματος καθεῖς ἀρχιμοχθὸν ἔχοντα ἀκαθάρτου. *Animus duplex nihil, cui confidas, lingua effasur.* Comparat *Horatianum*: *Post effert animi motus interprete lingua*, A. P. 111. γλῶσσα et ἀκαθάρτου similiter junguntur ap. *Thucyd.* v. 355. ἰσχὺν ἔχον γλῶσσῃ δὲ τὸ μελεχθὲν αἰὲς ἐπιείδῃ. *Διὸς τοι τολοῖσι εὐνοτέρῃ κρηλῇ.* Ad sententiam verq. inprimis facit id. v. 91. δεῖ δὲ μὴ γλῶσσῃ δὲ ἔχειν νόον, οὐτὸς ἑταῖρος Διὸς, Κρόνῳ δὲ χερσὶ βέλτερος, ἢ φίλος αὖν.

II. Ap. *Diogen.* *Laert.* I. c. p. 48. ἄλλα δὲ συνετὸν ἀνέρεσιν εἶναι, πρὶν — —. — V. 4. γαλήνην εὐ θάλασσαν. In hunc modum *Thucyd.* VI. 11.: *Lacedaemonii* cogitare debent, ὅτι τρέψῃ ἵτι καὶ αὖν, ἣν δύνανται, ἐρηλπότες ἡμᾶς πρὸ ἐφείρεον βασιλεὺς εὐ θάλασσαν. Hoc ipsum Scoliū respexisse vide-

tur *Cratinus* — ἀνδρες εὐφροδὲ χρὲ, τὸ γε παρὲν περὶ γὰρ, δὲ παρὲν, εἰς δόναμιν οὐ τίθεσθαι — quae laudat, ubi formulam, τὸ παρὲν οὐ τίθεσθαι, illustrat, *Garacker* ad *M. Anton.* VI. p. 171. B. Vide praeterea *T. Hemsterb.* ad *Lucian.* Tom. I. p. 485. sq. et *Valcken.* in *Hippol.* p. 241.

III. Ap. *Diogen. Laert.* L. I. 85. p. 53. in *Vita Biantis*: τῶν δὲ φιλοφρονούντων αὐτοῦ εὐδαιμονοῦσι τὰς κατὰ τὸν — In vulgata scriptura αἶσα μέγας offendit *If. Casaubonus*, qui ἢ κα μέγας corrigit, improbante *Marquardo Gudio*, qui in literis ad *Menagium* datis legit το πάλαι καὶ καὶ μέγας, in civitate deformata et afflicta maneat. Male. Sensus esse videtur: Civitas si displicuerit, eam relinques; si vero in ea manere volueris, omnibus placere et ad reliquorum civium mores vivere studeas. Hoc tibi multum gratiae apud eos conciliabit. At hoc fieri posse, ut unus omnibus placeat, negat *Theognis* v. 24. κατὰ τὸν δ' οὐκ οὐκ πᾶσι ἀνέσθαι δόναμα. — οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς οὐδ' ὅσων πέπλος ἀνέσθαι, οὐτ' ἀνέσθαι. Cf. 779. sqq. Hoc ipsam Scolion expressit veteris sapientiae studiosissimus *Enripides* in *Medea* v. 222. χρὲ δὲ εἶναι μὲν πάρα προσηγορίᾳ πάλαι. Οὐδ' ἄρα τὸν ἦσαν; ὅστις αὐθάδης γὰρ πικρὸς καὶ πάλαι ἔστιν ἡμαθίας ὄνομα. quod nemo interpretum animadvertit. Eadem fortasse obversabantur Tragicis, cum in *Alcmena* scriberet: καὶ δ' ἔστιν τὸς κατὰ τὸν τὰν γὰρ καὶ καὶ ἀνέσθαι. ap. *Stob. Tit.* LXII. p. 235. *Gros.* — V. 3. ἀνέσθαι ἔστιν. Mores superbi, quales eorum esse existimantur, qui τὰ κατὰ νόμον non curantes, suo more vivunt, saepe gravissimam noxam acceperunt. ἀνέσθαι, ut ap. *Herodot.* I. 80. p. 40. ἀνέσθαι. VII. 39. p. 529. ἀνέσθαι οὐ λάρψαι. Vide *Maittaire* de *Dial.* p. 119. C.

IV. Servavit *Archen.* XV. p. 695. A. Pro fragmento longioris carminis, *Alcaei* fortasse, habuit *Bernard. Martin.* in *Var. Lectt.* III. 12. p. 65. ubi horum ver-

suum sensum explanat. Metrum est Alcaicum; in primo autem versu post *καὶ γὰρ* omissum vocabulum trisyllabum, proprium fortasse nomen. Sententia eadem, quae in Scolio *Pistaci* II. sed magis exornata. Hinc profecit auctor incertus senariorum ap. *Stobaeum* Tit. LIX. p. 227. qui certe non *Callimachi* sunt: *Ὡς ἰδὼ μὲν θάλατταν ἀπὸ τῆς γῆς ἰσθμῷ, ἃ μῆτερ, ἔστι, μὴ πλόντα μὲναι.* *Oppian.* Hal. V. 348. *Lucretius* II. 1. *Suave, magni magno turbanzibus aequora venis, E terra magnam alacrius spectare laborem.* Cf. *Tibull.* I. El. I. 44. sqq. Verba, καὶ πάλῃ μιν ἔχοι, si quis possit, repetunt praecedentia, εἴ τις δύναται. πάλῃ μιν. ἢ δύναμις. ἢ τέχνη. ratio, qua quid efficitur. Hoc sensu vocabulum passim occurrit ap. *Pindarum.* *Aristoph.* in *Vesp.* 643. *δεῖ δὲ ἐκ παντοίας πλύνειν εἰς ἀπὸφύξιν πάλῃ μιν.* Quod vero in hoc versiculo eadem res bis dicitur, non valde mirabitur, qui synonymorum ap. *Homerum* tragicosque poetas cumulationem meminerit. Vide *Spanhem.* ad *Aristoph.* *Ran.* 1189. et *Stanlei* ad *Aeschyl.* *Choëph.* 5. Haec ejusmodi sunt, ut accedere nequoam ad sententiam doctissimi *Wakefield.* qui in *Sylv. crit.* Tom. IV. p. 63. ut tautologia vitetur, vertit: *Si quis habeat, unde vitam sustentare possit.* *P. Leopardus* in *Emend. L.* XII. c. 8. eadem verba vertit: *Si quis queat et artem habeat;* quod magis probandum. — ¶ 155.] V. 3. Hinc expressus, *Wakefield* admonente, *Horatii* locus I. *Epist.* XVIII. 87. *Tu, dum tua navis in alto est, Hoc age, ne mutata retrorsum se ferat aura.* Unde idem corrigit: *τῇ φορῶντι τρέχον ἄντη,* sive *τῇ φορεῖν τρέχον ἄμ' αὐτῇ.* Equidem in vulgata acquiesco. *τῇ πλεῖντι, ἄντη* scil. *ei, qui in ponso versatur, qualicunque vento usendum est.* Idem est, quod vulgo dicitur *ἐκπλεῖναι τοῖς πνεύμασι*, ut ap. *Teletem* in *Stob.* *Flor.* XCV. p. 523. Vide, quae collegit *Wesslen.* ad *Epist.* ad *Hebr.* XIII. 5.

V. Habet *Asbénacus* L. XV. p. 694. E. et hinc *Eustasbius* ad Od. η. p. 277. 5. — V. 3. γυναι α Br. additum est. — V. 4. εἰδόντα κλείσαντα πάλιν *Asben.* ἰδόντα *Eustasb.* *Hermannus* de Metris L. III. p. 415. versus ita distinxit, ut systema existeret, in septem minimum Scoliis obvium:

εἶθ' ἔξω, ὅποιός τις ἦν ἑκαστος,
τὸ στήθος διελόντ', ἔπειτα τὸν νοῦν
εἰδόντα, κλείσαντα πάλιν
ἀνδρα φίλον νομίζων ἀδὸλφον φρενὶ

Illa, ὅποιός τις ἦν ἑκαστος, ad εἰδόντα pertinent, sed ita, ut quasi eorum oblitus, rem reperat bis verbis, τὸν νοῦν. Neque a veteri Lasino sermone alienum est, ista sic versi: utinam, qualis quisque esset, postquam pectus aperuisset, eam demum mentem liceret cognoscere. Quod ad metrum attinet, duo priores versus Phalaecei sunt hendecasyllabi:

— — — — — — — — — — —

Tertius est choriambicus dimeter, cujus in primo ordine anapaestus est cum jambo

— — — — — — — — — — —

Quartus denique duos ordines habet, primum logaedicum, qui tertia arsi finitur, alterum dactylicum duplicem:

— — — — — — — — — — —

Sententiam *Eustasbius* comparat cum fabula de Momo, qui Prometheum reprehenderit, ὅτι πλάσας ἀνθρώπων, μὴ προσέπλασε τῷ στήθει καὶ νόμῳ, ὥστε ἀνοικομένην αὐτῶν βλῆσαι τὰς φρένας αὐτοῦ, ἀλλ' ἀφῆκε κενεὴν φρενα εἶναι. *Scaliger* hoc Scolion admovit *Propert.* L. III. 4. *O prima infelix fingenti terra Prometheo! Ille parum cauti pectoris egit opus. Corpora disponens mentem non vidit in arse. Recta animi primum debuit esse via.*

VI. *Asben.* L. XV. p. 695. E. Hic *Hermannus* προελύττατον corrigit p. 416. ut metri ratio postulat.

Idem systema, quod in praecedente Scolio, nisi quod ultimus versus non in duos dactylos, sed in ordinem logaoedicum triplicem exit:

— — — — — | — — — — —

Hujus Scolii sensum explicat *Suidas* v. ἐπὶ Λειψύδριον μάχη. Erat enim Leipsydrium locus in monte Parnetho, quem Hippias Athenis regnante, Alcmaeonidae cum aliis exfulibus communiverant. Ibi cum pugna superati essent, hoc in eds Scolion cani coeprum. Eadem narrat *Ευσταθ.* ad II. p. 351. 12. omisso ultimo Scolii versu, et *Ηεσυχ.* ἐπὶ Λειψύδριον. *Etymol. M.* in 'Επιλεψυδρία μάχη. Conf. etiam *Herodotum* L. V. 62. p. 401. — V. 1. προσκύβειτον *Ety. M.* — V. 4. Idem: ἐπὶ δ' ἴδμεν ο. π. ἔπειν. *Suidas*: ἐπὶ δ. ο. π. ἔπειν. *Asbenaei* lectio elegantior est.

VII. Nobilissimum hoc carmen legitur ap. *Asbenaicum* L. XV. p. 695. B. sine auctoris nomine. *Callistrato* assignit *Ηεσυχ.* v. Ἀρμόδιον μέλος. τὸ ἐπὶ Ἀρμόδιον ποιητὴν σκελὴν ὑπὸ καλλιστράτου οὕτως ἔλεγον. Ad verba τὸν Ἀρμόδιον ᾄδον *Aristoph.* in *Acharn.* 977. *Scholias* laudat vers. 5. φίλτατος Ἀρμόδιος, οὗτοι που τίθνηται, idque carmen ἐν τοῖς τῶν ποτῶν συνέδαις decantatum esse ait. De Harmodii et Aristogitonis, tyrannicidarum, facinore, cujus laudem in dubium vocare conatus est *Herodotus* L. V. 55. multi commemorarunt. *Aristotelis* *Polit.* V. 12. *Justin.* II. 9. *Thucyd.* VI. 54. sqq. ubi vide *Intpp.* et *Valcken.* ad *Herodot.* p. 398. 66. — In hoc quoque Scolio metri ratio ea est quam indicavimus ad Scol. IV. — V. 1. Ἐν μέρτεν. Hinc apparet, conjuratos tela abdidisse in myrti ramis, quos, qui Panathenaicis interessent, gestasse probabile est. *Robertus Loewsb.* qui bene de hoc carmine meruit in praeclaro opere de Poësi Hebr. p. 17. ed. *Mich.* comparat *Aristoph.* *Lyssistr.* v. 633. καὶ φορέον τὸ ξίφος τὸ λακκὸν ἐν μέρτεν κλαδί, Ἀγορέω τ' ἐν τοῖς ὄπλοις ἔξῃς Ἀριστογείτων, ubi *Schol.*: οὗτοι γὰρ ἀπὸ μυρσίνων κλάδων τὰ ξίφη

ἐνυπνέοντες τὸν τύραννον κατέβαλον. Idem suspicatur, hinc fortasse ductum morem, ut, qui in convivio cantaret Scolion; myrti ramentum manu teneret. *Plutarcb.* T. I. l. p. 615. B. C. De forma κλαδὶ pro κλάδῃ usurpata vide *Salmas.* ad Stat. Regill. p. 115. — V. 3. Vulgo κατὰ νότον. Genuinam lectionem, una litera deleta restitutam, habet *Lowth.* — V. 5. οὗτοι τε τέθνηκας. *Asben.* Lectio a *Br.* post *Lowthium* recepta, debetur *Schol. Aristoph.* in Acharn. 977. Haec respexit *Aristides* T. I. l. p. 80. ed. Oxon. καλὸν δὲ καὶ ἐν σχολιοῖς ὄντα Ἀριμίδιον ἔχειν, οὗτοι καὶ τέθνηκας λέγοντας. Ex hoc loco colorem duxit auctor Epigr. inter ἄλυσσ. DCCXXXVII. οὐκ ἔθανες, πρῶτον, μετέθνης δ' ἐς ἡμεῖς νονα χ-ίραν, καὶ ταῖς μιν κάρων νήσους θαλάῃ ἐν πολλῇ. — V. 8. φασὶν τὸν Ἰσθλὸν διωμῆδεα *Asben.* Otiosum epitheton omisit *Lowthius*, quem *Br.* sequitur. De Achille in beatorum insulas delato vide *Platon.* in Conv. p. 179. E. cui praeivit *Pindarus* Ol. p. 143. Idem Nem. v. 12. Diomedem a Minerva inter immortales relatam narrat, ubi vide doctum Scholion. Hinc in insula Diomedea pro deo colebatur, nec non ap. Thnrios et Metapontinos. — V. 11. ἐν Σουλαις. in Panathennoia, secundum *Thucyd.* l. c. Vide *Perizon.* ad Aelian. V. H. XI. 8. — §. 156.] V. 14. Ἀριστογείτων. Vulgo. et vers. sqq. κατὰ νότον, et ἐκπορεύοντες. quae *Lowthius* emendavit.

VIII. *Asben.* l. c. p. 694. D. »Videtur canticum esse ἐκείνων cujusdam poetæ, cui victoria obtigit in Panathenais ludis, in quibus praemium victoribus dabatur corona oleagina. Decerpebantur autem rami ex pomoriis illis, quae in arce erant, et quidem in Pandrosii templo. Vide Meursii Cecrop. c. XXII. Sic Scolia »verba intelligo, οὐκ ἔθανες εἰ θεοί, φέροντες παρὰ Πανδρόειον. Si quis alius eorum est sensus, hunc non assequor. Certissimum saltem mihi videtur hic neque de Marathonis pugna, nec de Pano Phidippidi hemero-

ndrome obviam facto, quam rem Herodotus narrat
 op. 486. agi. Schol. Pindari Pyth. III. t 38. haec ha-
 bet: *πάριδος γὰρ ὁ Πάν τῃ 'Ρία, ὡς αὐτὰς ὁ Πλούταρχος ἐν τοῖς*
πονηρομένοις τῶν παρθένων φησὶν· ὃ Πάν 'Αρκαδίας μέδων,
οἷος τοῦ, πατρὸς μεγάλου ὅπαδ', σπουδῶν Χαρίτων μέλημα τρυ-
φόν. Quod quatuor primae voces hujus scolii seu
 opaeanis in Pindari quodam cantico eodem quo hic
 ordine fuerint, inde non sequitur, Pindarum hujusce
 opaeanis auctorem esse, quod, qui eum toties laudat,
 Athenaeus non ignorasset, et si carmen hoc in Pindari
 melicis legisset, illius non suppressisset nomen, sicut
 nec Hybriæ nec Ariphronis. In deorum compellatio-
 nibus religiosae quaedam erant formulae, solennia
 verba, a quorum ritu discedere nefas. Nullum credi-
 derim Pani cantatum fuisse hymnum, a quo abfuerint
 haec verba: *Πάν 'Αρκαδίας μέδων.* Orphici hymni alius
 generis sunt, ubi de diis traduntur, quae solis initia-
 tis nosse et audire fas erat. Orphicus Pan plane di-
 versus a Pane vulgi Graecorum. Hic Arcadiae tutela
 contentus: illum Mystae invocabant *ὄρεσιν, ἢ δὲ θάλασ-*
σαν, ἢ δὲ χθονα παμβασιλειαν, καὶ τῶν ἐθάρων. In Orphicis
 hymnis integri sunt versus Homerici, ut iste: *καὶ θε-*
οῖσι Πανθεόν, γαίης τε, καὶ πτόχου, quem Homerus, ut plu-
 rimos alios, ab antiquiori quodam poeta mutuatus est.
 Haec Brunchius contra Schneiderum, ut mihi persuadeo,
 disputat, qui in Collect. Fragm. Pindari p. 19. hoc Sco-
 lion Pindaro vindicat, idque in Panis, quo duce Athe-
 nienfes Persas devicerant, laudem conscriptum existimat.
 Hermannus de Metris p. 414. acute perspexit, duo hic
 Scolia temere conjuncta esse, quorum prius ad usitatum
 illud in Scolii schema (vide ad Sc. V.) ita constituit:

ὃ Πάν, 'Αρκαδίας μέδων κλεινός,
ὄρχησθ', Βρομίας ὅπαδ' ὕμφοις,
γυλάσας, ἢ Πάν, ἐπ' ἐμαῖς
αὐφραδύσας ὀσείας ποταμίας.

Quatuor priores ap. *Brunckium* versus in duos Phalaeceos hendecasyllabos dispescendos esse, jam *Vulckenarius* perspexerat ad Phoeniss. 84. p. 30. qui etiam γαλαεαια, bisularis nobis adfuit, restituit, ὄρχηστὰ est ex emendatione *Casauboni*, cum vulgo ὄρχηστρα legatur. Illo epitheto Apollinem ornavit *Pindarus*, ap. Athen. L. II, p. 22. B. ὄρχηστὰ, ἀγαλαίης ἀνάσσειν, ἀρχυφάρετ' Ἀπολλων. Qui hic ὄρχηστῆς vocatur Arcadiae deus, ap. alios est σμικρυντῆς, ap. *Orpheum* Hymn. X. — V. 6, ap. *Asbenaum* corrupte legitur: ἐκ' ἑκατὶς εὐφρ. κοιδῆς εἰς αἶ. Novissimam vocem nihil aliud esse, quam depravatam praecedentis lectionem, statim apparet. Ea omissa et metrum salvum est et sensus optime procedit. — Alterum Scolion ex *Hermannii* mente sic restitue:

ἐνικήσαμεν, ὡς ἰβουλόμεθα,
καὶ νίκην ᾄδωμεν θεοῖς, φέρωντες
παρὰ Πανδρόσου ὡς φίλον Ἀθήνῃ.

Versus sunt Phalaecei. ἐνικήσαμεν est ap. *Asbenaum*. Ultimi versus sensus mihi quidem obscurus est. Ceterum duo haec Scolia jam recte distinxit *de la Nante* dans les Mémoires de l'Acad. des Inscr. T. XIII. p. 514. Et nuper *Cl. Ilgen* in Opusc. variis Philolog T. II. p. 75. qui in distinguendis et emendandis versibus nihil fero ab *Hermannio* discrepat. V. 4. et 5. legit: γαλαεαί, ἐν Πόν.

IX. *Asben.* l. c. p. 694. C. Hujus carminis metrum, paucissimis immutatis, restitutum est ab *Hermannio* p. 414. — V. 1. ubi vulgo ἄνασσα legitur, non hujus tantum vocabuli ultima syllaba elidenda, sed etiam praecedentis, Τριτογυῖαι ἄνασσ' Ἀθήνα. Vocem Ἀθήνα omittit *P. Leopard.* qui in Emend. L. XII. c. 8. hoc Scolion cum sequ. ex Cod. profert. V. 4. et 5. jungendi sunt:

καὶ θανάτων ἄρχην, εὖ τε καὶ πάντας

— V. 3. denique *τε* post *καλίων* delendum est. — Pro *ἁύρων* Excerpta Hoescheliana *ἑύρων* habent. *ἔ ἄυρος θά-
νυτος Plutarch.* T. II. p. 110. E. *ὅτι νήπιος ὢν ὁ παῖς καὶ
ἄγαν ἄυρος ἐτελεύτησε.* Ibid. p. 110. F. Iis malis, ad quae
sapiens animum bene praeparatum habere debeat, *Eu-
ripides* annumerat — *φυγὴς πάτρας ἡμῆς Θανάτους τ' ἁύρων
καὶ κακῶν ἄλλας ἰδέας.* ap. *Plutarch.* l. c. p. 112. D. Cf.
Orestem 1030.

X. *Athen.* p. 694. C. Quod ap. *Brunckium* legitur,
Ὀμπνίαν, Casauboni correctio est. Vide *Hesychii* Intpp.
v. *ἑμπνία*. Hac lectione Hendecasyllabum corrumpi,
animadvertit *Valcken.* ad *Phoeniss.* p. 295. ubi comparat
Plutarch. T. II. p. 993. E. *ἡ γὰρ γενεὴ αὐτοῦ ἐπίστω κατεπεφόρει·
σὺν δικαστίφας κέλευκος στοφάνοισιν ἄραις.* ubi tamen non
καλλιστοφάνοισιν, ut ille suspicatur, sed *καλοποστοφάνοισιν*
legendum est. — V. I. P. *Leopardus* l. c. *μᾶτερ Ὀλυμπία
Ἰωλὴν Δημήτρως* exhibet; et mox *τε* ante *παῖ* inferit. —
Hermannius p. 414. paucis immutatis hoc Scolion sic
constituit:

Παύτων μητέρ' Ὀλυμπίαν ἑστῆν
Δήμητρα, στεφανοφόροις ἐν ἄραις·
σὶ τε, καὶ Διδο, Περσεφόνῃ,
χαίρειτον, εὐ δὲ τάνδ' ἡμφέκτετον πόλιν.

V. 2. haud scio an corrigendum sit:

Δήμητρα στεφανοφόροις ἐν ἄραις.

ut se Cererem una cum Horis cantaturum esse profitea-
tur. Horae junguntur Proserpinae in *Orphci Hymno*
XLII. 7. *Περσεφόνῃ συμπαικτορες, ἥνικα Μοῖραι ταύτην καὶ
Χάριτες κυλλέουσιν χοροῖς πρὸς Φῶς ἐκίγναι, Ζητὶ χαρίζεσθαι
καὶ μητέρι κατεδοτεῖν.* ubi, ut hoc obiter moneam, in
primò versu *ταύτην* ineptum est versus fulcrum. Fortasse
olim scriptum fuit: *Περσεφόνῃ θάλαρᾷ* (vel simile quid)
συμπαικτορες, ἥνικα Μοῖραι καὶ Χ. — In fine ap. *Asbénatum*
ἑμψεν legitur pro *ἡμφέκτετον*.

¶ I. 157.] *XL. Asben.* p. 694. D. Hujus Scoliometrum unius literae abiectione restituendum esse monet *Hermannus* p. 414. ut nimirum 'απβλλων' ελαφρύνων legatur. Vulgo v. 2. ἀνακτα habetur. Dianam *αγροτίαν* colebant Athenienses, caprarum ei sacrificium stato die peragentes. Vide *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. II. 25. Hoc Dianae cognomen, cum similibus, illustrat *Munkerns* ad *Anton.* Lib. c. IV. p. 26. et *Rubnk.* ad *Tim.* p. 223.

XII. Asben. p. 695. C. Tres priores versus laudat *Eustath.* ad *Odyss.* 4. p. 454. 41. Ad hoc Scolion fortasse respexit *Hesych.* v. 'Αἰδαν. Αἴαν παῖ Τελαμῶνος ἦν το σκολὸν γιγχευμένον εἰς Ἀἴαντα. *Theopompus* ap. *Asben.* I. p. 23. E. Τελαμῶνος εὐμύζωντες ἀλλήλοις μέλη. *Ausiphanes* ap. eund. L. XI. p. 503. E. canticum postulat, non antiquam tamen — τὸν το Τελαμῶνα, μὴ δὲ τὸν Παιῶνα, μὴδ' Ἀρβῶνα. Sententia expressa ex *Homero* II. β. 768. ἐνδρῶν δ' αὖ μὲν ἄριστος Ἴην Τελαμῶνιος Αἴας, Ὀφρ' Ἀχιλλεύς μῆνιν· ὃ γὰρ πολλὸν φέρτατος ἦεν. Unde *Sophocles* de eodem, in fabula cognomine 1358. ἰὺ ἄνδρ' ἄριστον Ἀργείων, θεῶν ὕψιστον ἡφαιόμοισθα, πλὴν Ἀχιλλεύς. — V. 1. παῖ το Τελαμῶνος Αἴας αἰχμητὴς. *Eustath.* — V. 3. Δ. καὶ Ἀχ. Αἰδανῆος et *Eust.* et sic etiam v. 7. Recte emendatum esse μὲν, cum ipsa sententia docet, tum versus *Alcaei* ap. *Hephacst.* p. 35. κρονίδα βασιλῆος γένος Αἴαν, τὸν ἄριστον πῶδ' Ἀχιλλεύς. Depravatissimum esse hoc Scolion, judicat *Hermannus* p. 415. idque aliis resecdis, aliis transpositis, sic emendat:

Χαῖρε, παῖ Τελαμῶνος, Αἴαν αἰχμητῆ.

τ' ἐς Τροίαν σε Ἀργεὺς ἄριστον ἐλθεῖς

μετ' Ἀχιλλεύς τῶν Δαναῶν

τὸν Τελαμῶνα πρῶτον, εὐ δὲ δεύτερον.

Prinam vocem χαῖρε a praecedentis Scoli ultimo vocabulo χάρης absorptum esse putat. Vereor, ut vir doctissimus hoc paulo violentius remedium omnibus probaturus sit.

XIII. *Asben*. p. 695. B. Auctor hujus Scolii incertus est, ut apparet ex *Pausaniae* verbis ap. *Eustath.* ad II. β. p. 247. 20. Ἀπὸ δὲ τοῦ ῥηθέντος Ἀδμήτου σχολίου ἐστὶ ἐν Ἀθήναις ἦν ἀδόμενον, ὡς καὶ Πανουραίου φησὶ ἐν τῇ εὐκλείῃ λέξει, λέγων, ὡς εἰ μὲν Ἀλκαίου φασὶν αὐτὸ, εἰ δὲ Ἑσέφου, εἰ δὲ Πραξιλλῆς τῆς Σικυωνίας ἔρχη δὲ τοῦ μέλους αὐτῇ Ἀδμήτου — — —. ἴσκει δὲ διὰ μὲν τῶν ἑκαθῶν τὴν γενναίαν καὶ φιλευδὸν ὑποψασθὲν Ἀλκαίου, διὰ δὲ τῶν δειλῶν τὸν Ἀδμήτου πατέρα, ὅς ᾤκησε θανάτῳ ὑπὲρ τοῦ παιδός. Haec iisdem verbis habet *Eudocia* p. 21. *Eustathii* locus latebat *Brunckium*, cum *Praxillae* hos versus tribuebat; fide *Schol.* ad *Aristoph.* Vesp. 1231. Ἀδμήτου λόγον, ὃ ταῖς, μαθὼν τοὺς ἑκαθῶς φίλοι. Τούτῃ τί κέξεις σχολίον; *Schol.*: καὶ τοῦτο ἔρχη σχολίου· ἔξης δὲ ἴσται· τῶν δειλῶν ἑπύχου, ποιούσ', ὅτι δειλῶν ὀλίγα χάρις· καὶ ἐν Πηλεργοῖς.

ὃ μὲν ἔδειν Ἀδμήτου λόγον πρὸς μυθίην,

εἰ δ' αὐτὸν κήρυκαζαν Ἀρμόδιου μέλος.

Deinde additur: καλακίδων τὸ σχολίον· ἢ τῶς Πραξιλλῆς δὲ φέρεται παραινέσει. Ceterum *Praxillam* in Scoliiis componendis insignem gloriam consecutam esse ait *Asben*, p. 694. A. Ἀδμήτου μέλος in proverbium abiisse, discimus ex *Zenob.* Cent. I. 18. *Diogen.* II. 68. Versus sunt choriambici cum basi, monente *Flor. Christiano* ad *Aristoph.* Vesp. 1231. *Mureto* ad *Tibull.* L. II. E. III. qui tamen in eo fallitur, quod hos versus pro majoris carminis initio habet:

Ἀδμήτου λόγον, ὃ ταῖς, μαθὼν τοὺς ἑκαθῶς φίλοι,

τῶν δειλῶν ἑπύχου, γινώσκ', ὅτι δειλῶς ὀλίγη χάρις.

Sic hos versus constitutos dedit *Ursin.* in *Fragm.* p. 53. et *Brunckius* quoque ad calcem *Anacreontis* p. 91. Cum haec optime sic procedere nemo sit quin videat, minime audiendus *Wakefield*, qui in *Delect.* Trag. Tom. I. p. 257. corrigit: Ἀπὸ τῶν δειλῶν εἰ ἑπύχου· γινώσκ', ὅτι δειλῶν

ἄλγη χάρις ἐστίν. — V. 3. ἄλγη χάρις. *Eustath.* Pro ἡνὸς
in Schol. Aristoph. πομπῶς. Ad sensum facit *Theognis*
v. 107. δαίλους δ' εὖ ἱδόντι καταισχύνη χάρις ἐστίν. ἴσως
γὰρ σπείρειν πόντην ἄλγος πολὺς. *Nicol. Damasc.* in Thef.
Gron. T. VI. p. 3855. αἰσχεῖν δὲ ἐστὶ δαῖμον. αἰσχεῖν δ'
συγγυμναστὴν ἢ φίλον γινέσθαι.

XIV. *Athen.* p. 695. A. atque ex eo *Eustath.* ad
Odyss. p. 277. 3. *Brunckius* repræsentavit lectiones
Valckenarii ad *Phoen.* p. 304. nec ab iis discessit in
editione *Anacreontis* p. 91. — V. 1. Excerpt. *Athen.*
præbent χαλῶ. Inepte *Casaubonus* legit χάλα — pri-
mum hoc præceptum esse dicens, ut serpente prehensō
laxemus manum; nam poetam monere, ut, si quando
cum homine improbo amicitiam contraxerimus, statim
eam dissolvamus. Haec nullius sunt pretiū, ut apparet
ex *Aesopi*. Fabula LXX. ἐπιτηδεύας δ' ὁ καρφίος αὐτὴν
ὑποσύντη, καὶ τὴν φέροντος τῇ χαλῇ λαβόμενος — φοιτῶν· τὴν
δὲ ὄψιν μετὰ τὸν θάνατον ἐκταθίντες, ἐκείνος εἶπεν· οὕτως
ἴδαι καὶ πέθεθαι εὐθὺν καὶ ἀπλοῦν εἶναι. *Adrian.* H. A. XVI.
38. serpentibus quibusdam, Ephefi in antro nutritis,
exiituri ἰλλοχῶν καρφίους μεγάλους, εἴπερ οὗς κατασπιντες
τὰς χαλὰς συλλαμβάνουσαν ἐς πύγμα αὐτῶν καὶ καταρῶντι.
Vocem καρφίος pro ποδῆς nomine habuit, totumque
carmen inepte interpretatur *De la Nauee* dans les Mé-
moires de l'Acad. des Inscr. T. XIII. p. 512. sq. —
V. 3. et 4. vulgo sic leguntur: εὐθὺν χαλῇ τὸν ἵταϊνον μὴ
σκολιῶ φρονεῖν. Nostri lectio est in Excerptis. In quibus-
dam Codd. quibus *Casaubonus* usus est, legebatur: εὐθὺν
χαλῇ τὸν ὁ. ἐν μὲν καὶ μ. σ. φ. *Bentlejus* in *Diff. de Aesopi*
Fab. p. 104. haec sic scribenda esse censebat:

Ὁ καρφίος ἦν ἵταξ, χαλῇ τὸν ἵφιν λαβὼν.

Εὐθὺν χαλῇ ἵταϊνον ἔμην καὶ μὴ σκολιῶ φρονεῖν.

Quae licet aliquam metri speciem habeant, vereor ta-
men, ut ad certas leges revocari queant. Non nisi ad-

metris nonnullis metri rationem restitui posse putabat *Meermannus* p. 415. qui versus choriambicos cum basi esse sibi persuasum habens, sic legit:

Διὸ δὲ κακῆτος ὥς φησὶ ἄρα χαλῆ τὸν ὄφιν λαβὼν

ἔδδα χερὶ τὸν ἑταῖρόν μοι ἔμειν, μὴ σκολιὰ φρονεῖν.

In hac correctione mihi displicet ἄρα, versui primo, metri fulciendi causa, insertum: Quid si poeta scripserit:

Διὸ δὲ κακῆτος ὥς ἔνικε χαλῆ τὸν ὄφιν λαβὼν

ἔδδα χερὶ ἑταρον τοῦν θήμεναι, μὴ σκολιὰ φρονεῖν.

Haec mihi satis probabilia esse videntur, nec elegantia carent. Scriptum hoc carmen dialecto Ionica, cujus vestigium in lectione Cod. χαλῆ. Facilis autem et lenis mutatio τοῦ ἔμειν καὶ, sive, ut in Codd. est, ἐν μὲν καὶ, in θήμεναι. *Scolion XIX.* καλὴ γυνή — καθαρὸν θήμεναι νόον. *Prometh. Aeschylus* 163. θήμενος ἀγνακτοῦ νόον. ubi vide *Stanley* p. 728. *Theognis* v. 89. ἢ μὲ φίλει, καθαρὸν θήμενος νόον, ἢ μὲ ἀποσπᾷν ἔχθαιρ', ἐμφαδίην νόον; ἀειράμενος. — Possis etiam legeré, non minus leni mutatione:

ἔδδα χερὶ ἑταρον τοῦν ἐχμεν —.

§. 158.] XV. *Asben.* p. 695. D. Etiam hoc *Scolion* consistit e binis versibus choriambicis cum basi, quorum prior finitur verbo ὑποδότης. Verba ὑπὸ παντὶ λῖθῳ σκορπίος paroemiasca sunt. *Aristoph.* *Thesm.* 528. τὴν παροιμίαν δ' ἐκινῶ τὴν παλαιάν· ὑπὸ λῖθῳ γὰρ παντὶ που χερὶ; μὴ δάκνῃ βίτης, ἔθρου. quae longe festivissima sunt. *Sophocles* in *Ληκμαλώτῳ* ap. *Suid.* T. III. p. 558. ἐν παντὶ γὰρ τι σκορπίος φρουρεῖ λῖθῳ. Huc respiciens *Helian.* H. A. XV. 26. εἰ γὰρ τοῦτο μὴ γίνετο, δ' ἕως ἄβας ἐστι, ὑπὸ παντὶ γὰρ λῖθῳ καὶ θύλῃ πάσῃ σκορπίος ἐστὶ. Hanc paroemiam *Zenobius* Cent. VI. 20. et *Diogen.* VIII. 59. ita laudant, ut pro ὑποδότης legant εὔδα et καθύδα.

XVI. *Asben.* p. 695. F. Metrum idem, quod in praecedente. Utrumque jam recte constituit *Bruck.*

in

in ed. *Anacr.* p. 92. Color hujus sententiae fere est, ut in illo ap. *Terensium* dicto in *Phorm.* I. 1. 5. *Praefertim ut nunc sunt mores: adeo res redit: Si quis quid reddis, magna habenda est gratia.*

XVII. *Asben.* p. 695. E. De cothone vide ad *Archilochi* Fr. V. 1. Vocem κῶνον pro nomine proprio habuit de la Nauze dans les Mémoires de l'Acad. des Inscriptions. T. XIII. p. 534. Pro δίκωνε scribendum puto δίκων, ut pocillatorem alloquatur poeta. *Xenarchus* ap. *Asben.* XI. p. 475. Α. παιδῆριον, ἔγχε, νῆ Δία, νῆ τὸν κῶναρον. Nec aliter legit *Adr. Junius* Anim. III. 7., quem *P. Leopardus* exagitat in Em. L. XII. c. 8. *Infunde, minister, in vas.*

XVIII. *Asben.* p. 695. C. Hinc *Eustath.* Od. v. p. 277. 10. — Pro συνῆρα, quod ap. *Eustath.* est, vulgo συνῆρα legitur. — V. 4. *Hoeschelius* in Appendice Emend. ad *Damasc.* p. 92. εὐσεφῆρει corrigit, quod ap. *Eustathium* legitur. Ap. eundem pro εὐσεφῆρα φῆρει legitur εὐγκανῆρει. Quam lectionem inde protulit *P. Leopardus*. Emend. XII. c. 8. *Valckenarius* ad *Phoeniss.* p. 146. veterem scripturam fuisse putat hanc: εὐμμοι μ. μ. εὐσεφῆρει εὐφῆρει. Quod ex parte probat *Hermannus*, qui etiam hic metrum choriambicum agnoscens, p. 319. corrigit:

σὺν μοι πῖνα, συνῆρα, συνῆρα, εὐσεφῆρα φῆρει

σὺν μοι μαίνομένη μαίνο, σὺν εὐφῆρει εὐφῆρει.

Theognis v. 306. ἔν μὲν μαίνομένοις μέλα μαίνομαι, ἔν δὲ δικάσις ἄνδρῶν πάντων εἰμι δικάσιμος.

XIX. *Asben.* XV. p. 695. C. Ut *Scolion Atticum* hoc carmen profert, ultimo versiculo omisso, *Dio Chrysost.* Or. II. p. 32. (Tom. I. p. 95. *Reisk.*) apud quem versus aliter distribuuntur. — V. 1. γενέσθαι ἐλεφαντίνα. *Dio.* In cod. tamen *Parisin.* ἐλεφαντίνα. — V. 2. φορέσειον. *Dio.* qui et v. 6. γενὴ καλὴ φορεῖα legit. Versus fortasse sic constituendi sunt:

εἶθε λύρα καλὴν
 γινώσκων πλαφαντίνην
 καὶ με καλοὶ παῖδες φορέειν
 Διονύσιον ἐς χορὸν.
 εἶθ' ἄπυρον καλὸν
 γινώσκων μέγα χερσίον
 καὶ με καλὴ γυνὴ φορέειν
 καὶ παρὸν θεμέϊον νέον.

Haec duas strophas efficiunt, quae sibi ad amussim respondent. Poëta se in rem quandam pulchram, splendidam, jucundam mutari optat, ut venusti pueri pulchraeque puellae eum in pompis et festis ferant. *χερσίον* pro *χερσός* est ap. *Aristoph.* *Plut.* 809. *Ran.* 732. *χερσίον*, ὁ *χερσός*. *Hesych.* ἄπυρον ad *Homeri* imitationem videtur dictum, qui *Il.* 4. 122. inter ea, quae *Agamemnon* *Achilli* redituro promittit munera, ἄπυρους τρίποδας numerat; si veteres audimus, τοὺς μὴ εἰς πῦρ χρησίμους, ἀλλ' ἀναθηματικούς, κεινουργεῖς, τοὺς κέσμου χάριν τιθεμένους ἐν τῇ οἰκῇ. *Schol.* *Il.* v. 270. *Hesych.* φιάλην ἄπύρωτον κεινὴν ἢ ἀναθηματικὴν. Attigit hoc vocabulum *Hemsterb.* ad *Polluc.* X. 82. p. 1252. Cf. etiam *Beckmann.* ad *Aristot.* de *Mir.* *Ausc.* c. XLV. p. 88.

[v. 159.] XX. *Asben.* p. 695. D. In hoc et sq. *Scolio Brunckius* ad *Anacr.* p. 93. sq. metrum choriambicum recte restituit:

Ἄ ὅς τὰν βάλανον τὰν μὲν ἔχει, τὰν δ' ἔρωται λαβεῖν
 καὶ πῶγ' αὖ παῖς καλὴν τὰν μὲν ἔχει, τὰν δ' ἔρωται λαβεῖν

id quod ante eum fecerat *P. Leopardus* in *Emend.* L. XII. 8.

XXI. *Asben.* p. 695. E. — βαλανεύς, qui balneum succendit et calefacit. Vide *Salmasium* ad *Scr. Hist.* Aug. T. I. p. 474. — πύελες. *Pollux* X. 63. Εὐπολὸς τὴν πύελεν τὴν ἐν τῷ βαλανίῳ μάκτραν ἀνόμεσεν, ὡς εἰ νῦν. λέγει γὰρ ἐν τῷ *Διαίτητι*· εἰς βαλανίον εἰσελθὼν μὴ ζηλοτυφῆς

τὸν ἀναμφαινοτά σοι εἰς τὴν μάκτραν. Hinc apparere videtur, πάλιν pro *lacu* apud eos, qui *Eupolin* aetate praecederent, ap. sexiores autem μάκτραν usurpatum esse. Nec tamen recentiores ab illo vocabulo abstinerunt. *Lucian.* Tom. III. p. 72. 17. τρεῖς καὶ οὗτος θερμὸς πύλαου παρέχεται λουσαμένῳ. Disputavit de hac voce, nostro loco non omisso, *Salmas.* ad *Solin.* p. 847. — De meretricibus similiter *Alciphron* L. III. 58. p. 420. ἄναρ οὐκ τρέπον· τοῖς λουτροῖς καὶ τοῖς σκυῖσι κοινοῖς παρήμαθα καὶ (s. καὶ οὐκ) ἰδὼς εἶναι δοκεῖ, οὕτω καὶ ταῖς εἰς τοῦτον ἀπογραφὰς μέλαις τὸν βίον.

XXII. *Asben.* p. 695. F. Σκόλιον δὲ φασὶ τινες καὶ τὸ ὑπὸ Ἰσβρίου τοῦ Κρητὸς ποιηθέν· ἔχει δὲ οὕτως· Ἔστι μοι . . . Hinc protulit *Eustasb.* ad *Odyss.* p. 276. 47. *Kloster.* ad *Tyrt.* Dissert. II. p. 238. Illustravit hoc carmen *Koepfer* in *Anth. gr.* T. II. p. 107. *Cludius* de *Scoliis Graecis* in *Bibl. Lit. et Art.* Fasc. III. p. 54. — V. 1. μέγα ap. *Asben.* μέγα *Eustasb.* Vir fortis et generosus, qui hic loquitur, omnes suas divitias in armis positas esse ait, quibus sibi omnia, quae ad vitam sustentandam opus sint, comparet. *Maximus Tyr.* Diss. XXIX. 2. Tom. II. p. 75. ubi milites agricolis anteponendos esse ait, quia nemo eorum, qui e Spartanis ad insignem gloriam pervenissent, agriculturae operam dedisset: Θνητὰ ταῦτα, ait, ἐλκντικὰ ταῦτα ὑπὸ κακίων σέζεται, τούτων δόματα ὑπερμαχαί, ταῦτα δουλεύει τοῖς κρητοῦσι. et p. 77: μετέσθης γὰρ τῆς ἐλευθερίας ἢ γὰρ μέναι, τὰ φυτὰ μέναι, τὰ λήϊα. — λαισθήϊα secundum *Eustasbium* ad II. μ. p. 874. 47. ex pellibus non mollitis, ἀξ κατεργάστων βορέων, fiunt. *Herodot.* VII. 91. p. 547. 71. λαισθήϊα εἶχον ἐντὶ κακίαν, ἀμφοτέρους πεποιημένα. Vide *Hesych.* v. ibique *Intpp.* — πρόβλημα κρητός. *Hom.* II. v. 238. σάκος, τὸ εἰ ἤκουε λυγρὸν ἐλαδρον. *Paul. Silens.* Ep. XLVI. κακίδα ταυρίνην, ἱερὸν κρητός. — τούτω κρητός. Horum armorum praesidio tutus, quae alii labore parant, ipse possideo. His igitur

aro, messiem facio, vinum torqueo. In eundem sensum, ni fallor, *Archilochus* ap. *Asben.* L. I. p. 30. *Ἐν δὲ δασυῖ μαι μάχα μαμαγμένη, ἐν δασυ δ' οἶνος ἱεμαριῶδες, πῖνα δ' ἐν δασυ καυλόμενος.* ἐν δασυ est *hasta armatus.* — V. 4. ὅθεν ἔκ' ἡμῶν. Recte interpretatur *Cludius.* Sic *Hermesphanax* *El.* 36. καὶ μαλακοῦ πνεῦμ' ἀπὸ πενταμέτρου. quem locum a criticorum correctionibus vindicavit *Heinrich.* ad *Musae.* p. 52. et nuper *Ilgens.* p. 295. — παταῖν εἶναι pro *ληνός* sive *βέτρνα;* παταῖν, ut est ap. *Liban.* T. I. p. 138. A. — Pro ἡμῶν ap. *Asben.* ἡμῶν. rectius ap. *Eustasbium* ἡμῶν. — V. 5. μολας. οἰκεταλας. *Hesych.* *Soficrates* ap. *Asben.* L. VI. p. 263. F. τῇ μὲν κοινῇ, φησὶ, δουλείαν αἱ Κρήται καλεῖται. μολίαν, τὴν δὲ ἴλιαν ἡφαρμότας, τοὺς δὲ παροίκους ὑπεκρίβας. *Hermion* in glossis creticis ap. eund. p. 267. C. μολίαις τοὺς ἐγγενεῖς οἰκίας. Vocem *μολίαις* *Eustasbius* omittit, quam tamen alibi ex *Soficrate* explicavit, ad *Ik.* p. 1031. 5. — V. 6. post *λασιγίην* repertantur ap. *Asben.* verba *πρόβλημα χρωτὸς*, quae *Eustasb.* omisit. — *πεντηῖτες ἡμῶν.* *Eustasb.* Sed imperfecta est oratio in verbis πάντες γόνυ πεντηῖτες, ubi sine dubio legendum est πάντες ἐς γ. — περὶ γούνασι πεντηῖτα est ap. *Apollon.* *Rhod.* IV. 93. — ἐς, quod propter syllabam praecedentem excidit, restituit *Hermannus* p. 338. qui versus sic disposuit:

Ἔσται μαι πλεῖστος, μέγα δέξω,
καὶ ἕψος καὶ τὸ καλὸν λασιγίην, πρόβλημα χρωτὸς.
τοῦτω γὰρ ἔρῃ, τοῦτω θειρίζω·
τοῦτω παταῖν τὸν ἀδὺν οἶνον
ἔκ' ἡμῶν, τοῦτω δεσπότης μολίας κίκλημι,
τὸ δὲ μὴ τολμῶντες ἔχουσιν
δέξω καὶ τὸ καλὸν λασιγίην, πρόβλημα χρωτὸς,
πάντες ἐς γόνυ πεντηῖτες ἡμῶν, κυρίωςτι
δεσπότην, καὶ μέγαν βασιλέα φανίσοντι.

XXIII. *Arifbronis Sicyonio* hoc carmen tribuit *Asben.*

L. XV. p. 702. A. Tres priores ejus versus excitat

Lucian. T. I. p. 499. *Maxim.* Tyr. XIII. p. 229. Ex recentioribus multi hoc Scolion repetiverunt, quos vide ap. *Fabric.* in Bibl. Gr. T. II. p. 111. ed. *Harl.* Interpretatus est *Claudius* l. c. p. 50. qui recte comparavit Hymnum *Lycymnii* in Sanitatem, servatum ap. *Sextum Empir.* adv. Mathem. p. 447. C. — V. 2. εὖ vulgo. γαίῃ. Idem Gratias rogat *Theocrit.* Eid. XVI. 108. τί γὰρ Χαρίτων ἑγχαπτόν 'Αιθρώτοις ἑπένουθον; καὶ Χαρίτεσσιν ἄρ' εἶεν. — V. 4. Tu mecum propitia habites. *Pindar.* Isth. d. 73. Προφρόνως Μοισῶν τόχοιμεν. — εὖ τοιμεν. Lyricus ap. *Clem. Alex.* Strom. V. p. 731. de Justitia ait: ὁλοῦνται πάντες οἱ οὐν εὐρόντες εὖ τοιμεν. quem secutus *Oppianus* Hal. II. 680. νῦν γὰρ σε, ait, Δίκη, θρεπτοῖσα πολλῶν, Γυνώσκω μετέπεισι συνίστατον ἢ εὖ εὖ τοιμεν. — V. 5. Nihil sine sanitate gratiam habet. *Lycymnius* l. c.:

τίς γὰρ πλοῦτον χάρις ἢ τοῦχων,
ἢ τῆς ἰσοδαίμονος ἑοδαίμων (f. ἑοδαίμων)
βασιλῆδος ἀρχῆς;

εἶθ' οὖν δὲ χάρις οὕτως εὖδαίμων ἴφθ.

Haec ejusmodi sunt, ut, nisi alterum poetarum turpissimum plagium admisisse credas, vix dubitari possit, quin *Sextus* memoriae lapsu *Lycymnia* tribuerit, quae *Ariphronis* sunt. *Orpheus* Hymn. LXVII. 9. de eadem dea, οὕτω γὰρ ἑλθοῦσ' ἡς Πλοῦτος γλοισαρὲς θαλάσῃ, οὕτω γίγνεται πολλομυχοῦς ἄτερ εἰς γένετα ἡνέξ. — V. 6. εὖδαίμονος vulgo. Nostrum in Excerpt. est; nec de hujus lectionis veritate dubitare nos finit cum ejus elegantia, tum *Sexti* auctoritas, tum denique locus ap. *Plutarchum*, cui haec obversabantur T. II. p. 479. A. τὴν ἑρίστην καὶ ἡλιότην ἡρᾶσιν καὶ ἀρμονίαν, ἥς χάρις οὕτω πλοῦτον φασὶν οὕτω τῆς ἰσοδαίμονος ἑοδαίμωνος βασιλῆδος ἀρχῆς εἶναι τινα χάριν καὶ ὕμνον. — §. 160.] V. 7. πῆδον. furtiva voluptas, quam adeo furtivis Veneris retibus venāmur. Puellae Veneres et illecebras ἐπιδόχων δίκτυα καὶ παγίδας vocat *Sofista* Ep. III. Cf. ad *Meleagr.* Ep. IV. I. — *Θερσίαν* in re

Venerea admodum frequens. Vide Intppj ad *Phaedr.* IV. 4. *Dervill.* ad Charit. p. 555. — *U. 12.* Qui tuis muneribus gaudent, iis omnia *inftar veris affulgent.* *Horat.* IV. Carm. V. 6. Suavitatis et amoenitatis notio, quae inest verbis *ἐκ λήμναι*, ea augetur etiam appposito *χαρίτων*, quae veri venustatem suam tribuunt, quibusque adeo ver ipsum sacrum est. De puella, pulchritudinis eximiae, immatura morte extincta *Julian. Aeg. Ep. LI.* *χαρίτων ἐκπέπληκεν ἐκ.* *Anacreontis* deliciae τὸ πιδν *ἐκ;* ap. *Antip. Sid. Ep. LXXV.* *Meleager* ad puerum, *οὐ*, inquit, ubi hilarem video, *ἄλλο τιδμεν ἐκ*, *Ep. XLIV.*

A S T Y D A M A S.

Ex Tom. III. p. 329.] *Suidas* T. III. p. 291. in *Σαυτὴν ἑπαινεῖς, ὥς τις Ἀστυδάμας ποιεῖ. Ἀστυδάμας εὐμερῆσαντι ἐπὶ τραγῳδίας διδασκαλίᾳ Πλατῶνιστοῦ, δεδῆκται ὅτι Ἀθηναίων εὐνοίας ἐκείνῳ ἐν θεάτρῳ τὸν δὲ εἰς αὐτὸν ἐπιγράμμα ποιῆσαι ἑλαζονικὸν τοῦτο*

εἰς ἑγὼ ἐν κείνῳις — — —

διὰ οὖν τὴν ὑπερβάλλουσαν ἑλαζονικίαν παρατήσασθαι τὴν ἐπιγραφὴν καὶ παροιμία παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἐγένετο, ὡς παρὰ Φιλήμονι. Λέγεται δὲ καὶ κατ' ἐκτουστὴν τὸ, Σαυτὴν ἑπαινεῖς. Conf. Schoesium ad Zenob. Cent. V. 100. p. 151. ubi Philemonis versus sic exhibetur:

Σαυτὴν ἑπαινεῖς, ὥς τις Ἀστυδάμας, γόναι.

ut etiam, auctoris nomine omisso, legitur ap. *Asben.* L. I. p. 33. F. De poena, Astydamanti irrogata, quaedam habet *Diogen. Laert.* L. II. 43. cujus depravata sunt verba. Vide *Menag.* p. 96. sq. — Optat autem Astydamas in hoc Epigrammate, sibi contigisse, ut cum iis, qui in poetica facultate principatum tenere putaren-

tur, vitam ageret. *πεῦτα φέρειν*. Qui hoc dicendi genus illustrarunt *T. Hemsterhus.* ad *Luciani Tim.* 35. T. I. p. 400. sq. ed. Bip. *Wesseling.* et *Valcken.* ad *Herodot.* IX. p. 727. 21. *φείσθαι* dicendum esse contendunt, non *φέρειν*. *Astydamas* tamen, cuius locum nemo eorum meminerat, non dubitavit activa forma uti. — V. 3. *ἐκ ἀληθείας*, ut ap. *Theocrit.* Eld. VII. 44. *πάν ἐκ ἀλαθείας πεπλευμένον ἐν Διὶς ἴστος*. — *ἡφεθείς παρέμιλλας*, superior evaderem, omnes pone me reliquisse judicaret. Verbo *παρεμιλλᾶσθαι* superandi sensu, vel potius sic, ut superandi conatum significet, usus est *Polybius* XII. 11. 4.

IONIS CHII FRAGMENTA.

T. I. p. 161.] I. Servavit insigne hoc Elegiae fragmentum *Athen.* L. X. p. 447. D. F. In Analectis primus versus est *ἐντάμετρος*: *οἶκος θυρεοφύροις φίλος*, ut etiam ap. *Casaubonium* p. 744. 65. In contextu *Athenaei* legitur: *τῷ δ' ἡμετέρῳ χρόνῳ οἶκος φίλος ὢν θυρεοφύρος μέγα πρεσβύων Διδυνσος, ζησέτω ὁ Χῖος ἐν τοῖς λαγαίοις*. In sqq. poëta exponit, quot bona vini inventio hominibus procreaverit. Primum sermonis voluptatem auxit. Poëta ap. *Athenaeum* L. I. p. 32. C. *ἡ γὰρ εἶπες τὸδ' ἀληθὲς, ἔν' οὐ μόνον ὀδατος αἶσιν, Ἄλλὰ τι καὶ λισχὴς οἶκος ἔχειν ἰστέλει*. Scriptura versus secundi mihi depravata videtur. *Ionem* scripsisse existimo:

Θυρεοφύροις φίλος, μέγα πρεσβύων Διδυνσος,

ἄρχῃ καὶ πρόφασιν παντοδαπῶν λογίων.

Vinum, unde hilares sermones originem ducunt, eorum *ἀρχῇ* recte dicitur. *ἀρχῇ καὶ πηγῇ*. *Plato* in *Phaedro* p. 245. C. *οἷον ἀρχὴν καὶ πηγὴν λαβόντες*. *Plutarch.* T. II. p. 48. C. *ἐπὶ τῇ τῶν πράξεων εὐσυν τὴν διάθεσιν καὶ τὸ ἦθος ἀρχὴν καὶ πηγὴν τοῦ βίου*. Vocem *ἀρχῇ* hoc sensu usur-

patam tractavit *Valcken.* ad Herodot. p. 426. 98. — V. 3. fortasse αἴνε π. corrigendum est. Graecorum conventus, regum beatorumque convivia ex eo inde tempore celebrari coeperunt, quo vini cultura inventa est. *Varro* in Anth. Lat. T. I. p. 538. LXXXIII.:

Vino nihil quicquam jucundius cluit.

Hoc aegritudinem ad medendum invenerunt:

Hoc hilaritatis dulce seminarium.

Hoc continet coagulum convivia.

Ἀνέκταν de diis accipit *Casaubonus*. Vix recte. Nulla certe causa, quae nos propriam hujus vocabuli significationem hoc loco relinquere cogat. — V. 5. vulgo ἐπύξετο legitur, quod *Casaubonus* in ἐπύξατο mutavit; non explicato sensu, quem ex hac emendatione emergere putaverit. Quum vitis *ulnae*, κήχε, commemorentur, admodum probabile est, poetam admirabilem illam vitium facultatem, claviculis suis proximas arbores comprehendendi, significasse. Sed sensus non est integer. Seq. vers., quem sibi obscurum esse *Casaubonus* fateatur, procul dubio corruptus est. In αἰθέρος verbum latere suspicor, quo praecedens enuntiatio integra fiat; arboris fortasse nomen. Tum scribendum existimem:

— — θάλαρῃ περιπύξετε πτόρθῃ

ἄνδρα· ὀφθαλμοῖν — —

Nonnus in Dionys. XII. p. 338. vitis recens nata χλοοῦδε ἤσκηας ἰλέσων, οἷον γένειν ἄνδρα νέφ μετρώσας καρτῇ. p. 342. ἐμφὶ δὲ μέλει τανύς πόδας· ἐμφὶ δὲ σπυῖ Χείρας ἰφακλώσας ἐνερθεῖν. *Aristaen.* I. 3. p. 8. ἄμπελοι δὲ παρμήκες σφόδρα τε καὶ ὕψηλα περιμύττονται κυπαρίττους. — ὀφθαλμοῖν sunt vitis oculi, sive gemmae, a quibus oriens *sese ostendunt* uvae, ut Cato ait ap. *Cicer.* de Senect. 53. καῖδες ipsae sunt uvae, tanquam vitis infantes. Sic *Cbaetemon* flores modo ἁνθηρῷ τέκνα ἔσρος, modo λειμῶνας τέκνα, hederam vero ἑταυτοῦ καῖδα vocavit ap. *Athen.* L. XIII.

p. 608. E. Cf. *Philippi* Epigr. XLV. ἄρχῃ τὴν ἑσπέρην
 πετρὸπαυδα χέριν. Hanc interpretationem non dubito
 quin magis probaturi sint viri docti, quam *Westonis*
 Britannii conjecturam, qui in *Hermesiana* p. 37. αἰθέρος
 ἐσθλῶν corrigendum dicit, idque pro *solis* circumlo-
 cutione habet, ut ap. *Aristoph.* Nub. 284. uvas vero
solis filias appellari. — φωνήοντες vocantur uvæ, quod
 in torcular coniectæ, strepitum edunt. *Calpurnius*
Ecl. I. 2. *Quamvis et madidis incumbens prela racemis,*
Et spumens rauco fervensia musta susurro. — V. 9.
 νέκταρ ἐκκλινόντα. nectareus inde latex exprimitur. Hinc
 fortasse *Macedon.* Epigr. XXXII. οἶνός ἐπ' αὐτὴν οὐδατος ἐν
 πετρῶν ξανθὸν ἀμολξο γένος. Miror, neminem in μένος
 hæcisse, nec epithetorum, quibus hi versus onerantur,
 abundantiam vitii suspicionem movisse. Legendum
 puto:

νέκταρ ἐκκλινόντα, ποτὶν ὀλβιον, ἐνδράποισι

ξυνοὶ τοῦ χαίρειν φάρμακον αὐτοφύεις.

Vide, an hunc locum expresserit *Nonnus* in *Dionys.* XII.
 p. 346. Λαβὸν ἐνὶ βλάμῳ γένος ἐκκλινόντα νέκταρ ὀπύνης· καὶ βλο-
 σφαῖς γένος ποτὶν βακχεῖον ἐκκλινόντα —. Vinum vero τοῦ
 χαίρειν φάρμακον, *lactisia sator*, ut ap. *Clem. Alex.* *Paedag.* II.
 p. 179. ubi senibus meraciorem potionem permittit
 οἶνον ἐνδράποις· τῷ τῆς ἐκκλινόντα φάρμακον. ubi imitationem
Platonis agnoscis, qui ap. *Athen.* X. p. 440. C. ἐπίκουρος
 τῆς τοῦ γένος αὐτοφύτης ἐκκλινόντα τὸν οἶνον φάρμακον, ὡς
 ἐνδράποις ἡμῶς καὶ ἐνδράποις λαβὸν γένος. *Tibull.* I. 7. 37.:

Hic liquor docuit, voces inflevere cantu,

Movis et ad certos nescia membra modos.

Bacchus et agricolæ multo confecta labore

Pectora tristitiæ dissolvenda dedit.

Nonnus *Dionys.* XII. p. 342. Ἄνῃ πένθος ἔχον, ὅτε γένος
 καὶ ἴδιος οἶνον, Στυγὸν ἐκκλινόντα ἐκκλινόντα ἐκκλινόντα
Quaedam hujus generis collegit *Gascher* in *Misc. Adv.*

p. 558. — V. 12. χοεῖ. Nani, ut Nonnus cecinit L. XII. p. 342. οἶνον μὴ παρεόντος, ἀθελγέας εἶναι χοεῖται* secundum vetus proverbium, quod vinum dicit παῖθαι χοεῖσθαι οὐκ ἀθέλγους* quae Eriphi sunt ap. Athen. IV. p. 134. C. Anacreon Od. XII. 2. ἀναμείψομαι δὲ βάκχον, τὸν ἐφευρετὴν χοεῖας — δι' ἐν ἡμετέτῃ λόπῃ, δι' ἐν ἐνθάδε* ἔστω. — In seq. versu copula desideratur; nec video, cur vinum bonorum pectora magis quam malorum dicatur recludere. Ion scripsisse videtur:

τῶν δ' ἀνδρῶν βασιλῆς οἶνος ἔδειξε φέρτης.

Eratosthen. Cyren. Ep. I. T. I. p. 477. Vinum ubi pectus intravit — τὰ καὶ περικυμμένα φαίνει βυβάθην, ἐκ δ' ἀνδρῶν πάντ' ἐκίναξε νόον. Theognis ap. Stob. XVIII. p. 160. ἐν πυρὶ μὲν χρυσὸν τε καὶ ἄργυρον ἴσθις ἄνδρες Γργυῖσκους*, ἀνδρὲς δ' οἶνος ἔδειξε νόον. Ovidius A. A. I. 241. vino potio aperit mentes, aëre rarissima nostro, Simplicitas, artes excusiente deo. Vide Intpp. Theocrisi Eid. XXIX. 1.

H. Integrum fragmentum existat ap. Athen. L. XL. p. 463. B. Versum 2. et 3. idem profert in eodem libro p. 496. C. Explicavit et emendavit Toup. in Epist. crit. p. 90. Convivas poeta alloquitur, eosque, ut Jovi merum libent, hortatur. Augustum diis exaequans Horatius IV. Carm. V. 31. Romanus, ait, alseris te mensis adbibes deum. Te multa prece, te prosequitur mero De-fuso pateris. Hunc appellabant διὰς σωτήρος calicem, qui post coenam miscebatur, teste Athenaeo L. XV. p. 675. D. et Diodor. Sicul. IV. p. 249. ubi vide Westfeling. et Pierſon. ad Moerin p. 72. — V. 2. κεντὰρ Athen. loco pr. — V. 3. Athen. προχθραῖσιν ἐν ἀργυρίαις et προχουῖσιν. Hic ubi mutato accentu προχθραῖσιν scripseris, haud facile dictu erit, utrum poeta dederit. Unum est, quod lectioni a Brunchio repraesentatae patrocinetur, quod Athenaeus p. 496. Ionis versum laudat, ad illustrandam vocem προχθρας. Conf. Bergler. ad Alciphr.

III. p. 378. sq. — In fine versus *Asben*, habet — *ἔν
χρυσὸς ὄϊον ἔ. χρυσόν* — — quod *Benslejus* in Epist. ad
Mill. p. 63. sic corrigit: — *ἔ δ' ἱναστος. ὄϊον ἔχον χρυσόν
νίζτω εἰς ἱδαφος*. Rem minori molimine restituendam esse
judicavit *Toup.* qui in Epist. crit. p. 90. emendationem,
a *Brunckio* exhibitam, expromsit. Ejus verba haec sunt:
» *Χρῶνς* sive *Chryses* est nomen sacerdotis, quod ex Ho-
» mero satis notum. *Lucian. de sacrif.* 3. T. I. p. 528.
» ταῦτα δὲ; οἶμαι, καὶ Χρῶνς ἐπιστάμενος, ὅτι λεγὸς καὶ γάρ, καὶ
» καὶ τὰ θεῖα σοφεί. Nimirum hic sacra res agitur. Haud
» aliter *Eubulus* in *Ulyssē ap. Asben.* L. XI. p. 478. — —
» Idem autem νίζω εἰς ἱδαφος et νίζω ἱδαφος. Huc manife-
» sto respexit *Horatius*, perpetuus graecarum elegantiarum
» scellator, *Carm. II. 14. 26.* Mero tinguet pavimentum
» superbo Pontificum potiore coenis. Haecenus vir acutissi-
» mus. *Weston* in *Hermes.* p. 40. tentat: *ἔ δὲ χρυσὸς ὄϊον
ἔχον χρυσόν εἰσέτω ἔ. ἔ. Aurum vero vini plenum in pavi-
mentum effluat.* Sed in hoc verborum contextu quid
verbo χρυσόν facias? Fieri tamen potuit, ut, quod ille
scripsit, non recte enotaverim. Liber nunc non ad
manus est. — Quod ad nostram lectionem attinet, ar-
guta illa quidem; sed an ipsam poetæ manum praestet,
dubito. Praetulerim equidem *Bensleji* conjecturam,
sed ita, ut distinctione paululum immutata legatur:

*κινδύνων· προχύται δ' ἐν ἀργυροῖσιν ἱναστος
οἶνον ἔχον χρυσόν (ἔ. διαρν) νίζτω εἰς ἱδαφος.*

Vinum effundebatur ex *προχόοις*. *Antimachus ap. Asben,*
XI. p. 468. A. qui locus inprimis comparandus:

— ἐν μὲν ὕδασι, ἐν δ' ἀσκηθὶς μέλι χρῶς
Ἄργυρον κρητὶς περιφραδέως κερβυντις.
νύμφησιν δὲ δέκαστρα θούε βασιλεῦσιν Ἀχαιοῖς
ἐκ χειρὸς εἰσπίπτει, καὶ ἐκ λαιβῶν χθον εἰδῶς
χρυσὸν προχέει.

§. 162.] V. 5. *Heroës*, quibus poeta libari vult, rem
Argis agi, significare videntur. Ibi enim *Hercules*,

Alcmena et Persei progenies praecipuo honore colebantur. Heroibus autem pocula miscebantur in compositionibus, ut notum vel ex *Horatii* IV. Od. V. 34. sqq. Quis ille *Procles* sit, quem *Ion* inter heroas numerat, ignoro equidem. Cogites de *Procle* *Heracida*, cujus progenies *Spartae* regnavit. — V. 10. κολέτρων. *foris et confidens bibat*. Vide *Intpp. Hesychii* v. κολέτρα.

III. *Diogenes Laërt.* L. I. 120. p. 76. De *Pherecyde*, *Pythagorae* magistro, agitur. Quamvis non ignoro, in ejusmodi fragmentis, quae sensum integrum non habent, lubricam esse conjecturam de primis praecipue verbis, non multum tamen me a veritate aberrare puto, si *Ionem* scripsisse dico:

Ζῶν δ' μὲν ἦν ὁρῶν τε κεκασμένος ἤδη καὶ αἰδῶν,
καὶ φθιμὸς ψυχὴν τετραπὼν ἔχει πλεον.

Sic justa est antithesis. *Hymn. Homer.* in *Mercur.* 37. ἤ γὰρ θεῶν εἰς πολυμήμονος ἴσσει αἰχμὴ Ζῶνός· ἦν δὲ θάνατος, τότε γ' ἦν μέλα καλὸν αἰδοῖς. *Callimach.* Ep. XLIII. καὶ ζῶν ὄντων ἐντροπύμην καὶ φθιμένην ἐκείνην. — Etiam sequentis distichi sensus imperfectus. Poetae mentem hanc fuisse puto: Si vera sunt, quae *Pythagoras*, quem omnes homines prudentia longe superasse constat, de mortalium post fata sorte dixit, dubitari nequit, *Pherecydem*, qui, dum viveret, fortis inprimis fuit et modestus, etiam post mortem vita jucunda et beata frui.

IV. Sumtum ex *Plutarch.* Vit. *Thef.* c. XX. De *Oenopione* vide *Pausan.* VII. 4. et inprimis *Wesseling.* ad *Diodor.* Sic. T. I. p. 394. 49.

EMPEDOCLIS AGRIGENTINI

EPIGRAMMATA.

U. 163.] I. Legitur in Append. Planud. p. 539. St.
 *14. W. ex *Diogene Laertio* L. VIII. p. 533. Ἀκρων
 ἱατροῦ τόπον αἰτούντος παρὰ τῆς βουλῆς εἰς τὴν κατασκευὴν
 πατρὸς μνημάτων, διὰ τὴν ἐν τοῖς ἱατροῖς ἐκρέτητα, παρελθὼν
 ὁ Ἐμπεδοκλῆς ἐκάλυψε, τὰ τε ἄλλα περὶ ἰατρικῆς διπλοχθαί,
 καὶ τοὶ καὶ τοιοῦτον ἐκμήτῃσιν· τί δὲ ἐπιγράφωμεν ἑλκεῖν, ἢ
 τοῦτο· Ἄκρον ἱατρὸν Ἀκρων Ἀκραγαντίος π. κ. τοῦ
 δὲ τὸν ἀσπίτεον ἐπίχον οὕτω προφέρονται·

ἑκρετάτης κορυφῆς τόμβος ἄκρος κατέχων.

τοῦτο τινες Σημειώου φασὶν εἶναι. Hoc distichon, quod τι-
 θαστικὸν appellat, *Suidas* protulit v. Ἀκρων Tbm. L p. 96.
 ita ut ap. *Brunschium* legitur. *Enstasb.* ad *Odyss.* p. 362.
 παλαιὸς μὲν τις ἐπιγραμμὰ τιθαστικὸν εἰς τρία ἱατρὸν Ἀκρωνα
 ἔγραψεν οὕτως·

Ἀκρων ἱατρὸν ἄκρον ἀκραγαντίων

ἐπίτιδες οὕτω γράψας ἐκείνος καὶ οὐκ ἐκ τοῦ παρὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς
 Scoticum hoc Epigramma non putavit *Plinius*, qui id
 respexisse videtur, scribens in H. N. XXIX. 4. *Alia factio*
ab experimentis se cognominans Empiricen, coepit in Sicilia,
ab Acrone Agrigentino, Empedoclis auctoritate commen-
deco. Carminis auctor, sive *Empedocles* sive *Simonides*
 fuerit, urbis Agrigenti, altis impositae locis, situm de-
 piungit — κρημὸς ἄκρος πατρίδος ἑκρετάτης, ut *Virgil.* *Aen.*
 III. 702. *Ardunt unde Acragas ostentat maxima longe-*
moenia; an vero nominis etymologiam, τὰ ἀκρὰ τὰς γῆς,
 respexerit, quae *Darvillii* est opinio in *Sicul. T. I.* p. 88.
 non dixerim.

II. *Anibol.* *Planud.* p. 240. St. 348. W. ἀκρων,
 Empedocli tribuit *Diogen. Laert.* VIII. p. 531. rectius,
 quam *Cod. Vat.* qui id ad *Simonidem* auctorem refert.

p. 283. *Pausaniam*, in cuius laudem conscriptum est, *Empedocli* inprimis carum fuisse, plures testantur ap. *Diogenem*, qui illam tradit suos de natura libros *Pausaniae* dedicasse his verbis: Πάυσανίᾳ, εὐδὲ καὶ κλυδί, δαδφρονος Ἀρχίτρον υἱῷ. — Hunc *Pausaniam* Epigramma nostrum sui nominis medicum appellat, id est, qui, quod est, vere vocatur, ut *Ovidius* aīrex Ponto IV. 13. 2. καὶ τοῦ παύσαντος ὁνίας scilicet. Acumen est, ut in *Eurip.* Phoen. 1500. Πολέμουκας, ἴφους ἄρ' ἐπώνυμος, quod cum similibus illustravit *Valcken.* p. 242. sqq. — V. 1. Πάυσανίᾳ ἱατρῶν. *Diogen.* ἱατρῶν etiam Vat. — Ἀρχίτρον Plan. Vat. — V. 2. τὸν δ' Ἀ. Vat. et Plan. In fine vers. ἱατρῶν γὰρ *Diogen.* ἱατρῶν πλάς; Vat. Quod cum *Planudes* non intelligeret, emendare conatus est ἱατρῶν υἱῷ. — V. 3. *Brunckius* dedit, ut ap. *Diogenem* habetur. In Vat. Cod. et in Planud. legitur:

ὅς πλείστους κρυφαῖς μαρτυρημένους ὑπὸ νόσους.

— V. 4. Περιεφόνης. Plan. Περιεφόνης. *Diog.* et Vat. Cod.

SOPHOCLES EPIGRAMMA.

Ex *Hieronimi Rhodii* commentariis *Asbenaeus* narrat L. XIII. p. 604. F. cum *Sophocli* a puero, quem in deliciis habebat, pallium surreptum esset, et *Euripides* dixisset, se cum eodem puero rem habuisse, nullo tamen rerum suarum detrimento, *Sophoclem* hoc Epigramma scripsisse, in quo *Euripidi* adulterium teste exprobraret. Respicitur in eo fabula de *Solis* cum *Borea certamine*, quam *Avianus* narrat IV. Poëta pueri, quem deperibat, amorem et pulcritudinem *Solis* calori comparat. (Cf. *Philostyrasi* Epist. LXXII. p. 949.) Videtur igitur hoc dicere: Pallium abjeci equidem, ut viator, quem *Solis* calor, ut idem faceret, coëgit; tu tuum

servasti, quia puer, quicum te rem habuisse jactas, tantum abest, ut tibi saverit, ut potius, tanquam Eoreas in illa fabula, omnem irae suae vim et violentiam in te effuderit. Causa illius contemptus fortasse continetur verbis, φιλοῦντι ἰτέραν. Nisi forte verba, σοὶ δὲ φιλοῦνθ' ἰτέραν Βρῆρ' ἀμύλησε, ad unam adulterii exprobrationem spectant; sed ita, ut historia quaedam, nobis incognita, indigiteatur. In posteriore disticho verba, τὸν ἑρτα λυποῦσθην ἀπάγεις, ad puerum referenda sunt, pallii furem, quem Euripides tamen secum abducere non dubitaverat. Id ab eo prudenter factum Sophocles negat; praecipue cum eum mulieris quoque amore flagrare constet. Perperam satinus interpres verba, ἀλλοτρίαν ἐστέρων, vertit: amorem alienum in vulgus spargas; cum sit de eo dictum, qui ἀλλοτρίαν ἄρουραν, i. e. γυναῖκα, arabat; qua dicendi formula nihil ap. Tragicos vulgatius. Cf. Erasmus Prov. Alienum arare fundum. Chil. III. l. 42. Intpp. Euripidis ad Phoeniss. v. 18. Sophoclis Oedip. T. 1210.

EURIPIDIS EPIGRAMMA.

Ex Tom. II. p. 57.] In Append. Anth. Pl. p. 574. St. *18. W. ex Athenaeo L. II. p. 61. B. Sensum et argumentum satis declarant verba Athenaei a Brunkio ipsi Epigrammati praefixa. Initium est, ut in Eurip. Phoeniss. ὃ τῶν ἐν ἑσπερίοις οὐρανῷ τέμνων εἶδεν — Ἥλιε, et ap. Theophrastum in Stob. Flor. X. p. 126. Noster in Belleroph. ap. eundem l. c.:

ὦ καλλιφύγγη λαμπρὰ ἄλυσσιν φλογὶς
Ἥλιε, ποθεῖνδον πᾶσιν ἐκθρότοις εἶλες,
αἶδες τίς ἄλλον πύπτει εἰς οὐρανὸν μέγας
ἐλθόντ' ἀγῶνα;

EUENI PARI

ALIORUMQUE EJUSDEM NOMINIS POETARUM
FRAGMENTA.

I. 164.] Apud *Stobaeum* Tit. XX. p. 171. Gesn. p. 103. Grot. Vulgo χειρότερον legebatur. Nostrum debetur *Grosio*. Subaudiendum videtur χεῖμα. *Ira ipso furore gravior*; ut ap. *Platon.* in *Conviv.* p. 316. G. χαλεπὸν τοῖς ἐνθουσιασμοῖς ἢ μέθῃ ἐστὶ. Vide de hac generis enallage *Dorvill.* ad *Charit.* p. 244. et inprimis *Abresch.* in *Auſtar. Diluc. Thuc.* p. 330. Similes sententias collegit *Barb.* ad *Claudian.* p. 620.

II. In *Stobaei* Flor. XLIX. p. 354. Gesn. 197. Grot. Sensus est, quem expressit *Cicero* de *Offic.* l. 19. *Sed est animi elatio, quae cernitur in periculis et labribus, si iustitia vacat pugnatque non pro salute communi, sed pro suis commodis, in visio est; non enim modo id virtutis non est, sed potius immanitatis omniem humanitatem repellentis.*

III. Integrum exstat ap. *Asben.* L. IX. p. 367. E. Idem versum quartum excitat L. X. p. 429. F. Duo priora disticha habet *Stobaeus* Tit. LXXX. p. 472. Gesn. 345. Grot. — V. 1. in antiquis editt. *Asbenaeci* mutilus est. Eum ex Cod. sic scriptum profert *Theod. Canterus* in *Var. Lectt.* l. 8. p. 24. πολλὰς δ' ἀντιλέγειν κατὰ τὸν πάρον, ἐν ᾧ οὐκ ἔστι κατὰ πάντας δ. et in fine v. 2. οὐκ ἔστι τοῦτο ἰδέσθαι. Vitiosam pentametri scripturam perperam probabat *Canterus*, quamvis melioris apud *Stobaeum* lectionis non ignarus. In edit. Lugd. 1657. οὐκ ἔστι τοῦτο ἐν ᾧ οὐκ ἔστι habetur. — V. 3. τοῖς αἰσθητοῖς. *Asben.* apud quem in fine versus recte legitur εἰς δὲ πάλας, quod inde assumpsit *Grosius* pro vitioso εἰς δὲ παλ. — V. 4. ἐστὶ μὲν. Proverbialis locutio, qua usus est *Euripides* in *Suppl.* 466. οὐ μὲν δὲνασται τὰντ', ἐμὲ τὰντ' αἰνῶντα.

IV. *Ari-*

IV. *Aristotel.* Eudem. II. 7. τὰ βίαιον λυπηρὸν καὶ πᾶν,
 ὃ ἀναγκαζόμενοι παύσιν ἢ πάσχουσιν· ὥστε καὶ Εὐνόος φησὶ·

Πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον πρῶτον ἀνιερὸν εἶναι.

et iterum in *Metaph.* IV. 5. Legitur idem versus in
 fragm. *Theogn.* 464. *Plutarchus* T. II. p. 1102. C.
 eum *Eueno* tribuit, *Aristotelis* auctoritate, ut videtur,
 commotus. Apud eundem in *Eudem.* L. VI. 10. legun-
 tur hi versus, a *Brunchio* praetermissi:

Φημι πολυχρόνιον μελέτην εἶναι, φίλε· καὶ δὲ
 ταύτην ἀνθρώποις τελευταίαν φέει εἶναι.

quos etiam profert in *Eth.* ad *Nicom.* L. VII. 10.

V. Ad verba *Charisii* ap. *Rutilium Lupum* p. 38.
*Nimirum nullo consilio filios procreamus. Nam maio-
 rem partem ex illis doloris et consumellae capimus.* haec
 notavit *Rubnkenius*: „*Charisius* *Eueni*, poetae vetustissi-
 mi, versum, qui in proverbii consuetudinem abierat,
 expressit. Is ita legitur apud *Plutarchum* de *Amor.*
 prol. p. 497. A.:

Ἴδε, ὅση λύπη καὶ πατρὶ πάντα χροῖεν.

Apud *Artemidorum* I. 16. suppresso *Eueni* nomine sic:

Ὡς υἱὸς ἢ λύπη καὶ πατρὶ πάντα χροῖεν.

Rufus alio modo apud *Hermiam* *Comment. Msc.* in *Pla-
 tonis Phaedrum*: θνητοὶ δὲ ἐγένετο Εὐνόος, καὶ ἄλλω-
 χον αὐτὸν ἐπαινοῦ· ἐς καὶ τὸν ἱμνον (πεντάμετρον) volebat
 dicere) ταῦτον εἶπε·

Φόβος ἢ λύπη καὶ πατρὶ πάντα βίεν.

Isaaci Casaubonus, teste *Rigaltio* ad *Artemidor.* (p. 7.)
 emendabat: Εἶδεν, ὅση λύπη καὶ π. π. χρ. Omnia miri-
 fice pervertit *Defid. Heraldus* ad *Arnob.* I. p. 8. Ἡ εἶς,
 ἢ λύπος καὶ π. π. χ. In metri leges peccat conjectura
Jac. Tollii Fortuit. c. XI. p. 84. Ὡς υἱὸς ἢ λύπη καὶ πατρὶ
 π. π. Quarum, conjecturarum vanitate quando mihi

ad versus integritatem proficitur, dabimus veram et germanam scripturam, quam, ut indicio cel. Abr. Gro-
novii cognovimus, Codex Artemidori Mediceus con-
servavit:

Ἡ δέος, ἡ λύπη παῖς πατρὶ πάντα χρεῖται.

De cuius lectionis veritate tanto minus dubitandum,
quod eadem ferme in mentem venerat Valckenario no-
stro. Nec aliter legit Plutarchus, si *τ* in *η* mutas, et li-
teras male divulsas conjungas. Ceterum a Menandro
etiam ap. Stob. p. 451. liberi patri dicuntur *λύπη, φόβος,*
φροντίς quem locum Georg. Fabricius comparat cum
Terentiano Adelph. V. 14. 13. *Duxi uxorem: quam*
ibi miseriam vidi! nati filii: Alia cura. Adde Barth.
Advers. XXXIV. 19. — Optimam hanc lectionem in
Plutarchi contextu nuper exhibuit *Wyttenbachius*.

§. 165.] VI. Cod. Vat. p. 595. Εὐήνου. In Planud.
p. 486. St. 630. W. sine auctoris nomine legitur. Vulgo
ἐκ δύο λοιπών. In Cod. Vat. *ἐκ δύο αὐτῶν*, unde *Brunckius*
αὐγῶν scribendum putat. Simile est illud Anacreonti-
cum Od. XLVI. *χαλεπὸν τὸ μὴ φιλέσαι· χαλεπὸν δὲ καὶ*
φιλέσαι.

VII. »Hoc Eueno Ascalonitae tribuit Vat. Cod.
»(p. 368.) Exstat in Aristoph. Schol. ad Plutum 1130.
»ubi videnda sunt, quae notavit Hemsterh. p. 429. Illi
»genuina et veteris notae lectio esse videtur, quam e
»Cod. Msto ibi affert *ἴσσαν ἐπιλαΐσαι.* Hoc librarius de
»metro male sollicitus in *ἐπισπῆσαι* mutare potuit. In
»compositis prioris vocis ultima vocalis brevis produci-
»tur vi liquidæ, quæ posteriorem vocem inchoat . . .
»*ἐπισπῆσαι* tamen habet Vat. Cod. hic et in Leonidae
»Ep. LXI. quod ex hoc expressum, » *Brunck.* Exstat in
Planud. p. 10. St. 18. W. et ap. *Suidam* in *Ἀσκάς Κρη-*
σιφῶντος T. I. p. 354. Apud *Suetonium* in Vit. Domit.
c. XIV. Domitianus edicti de excidendis vineis proposui

gratiam fecisse narratur, non ulla alia re magis compulsus, quam quod sparsi libelli essent cum his versibus:

Κῆν μὲ φάγγες ἐπὶ βίβλαν, ὅμως ἔτι καρποφορήσω,
 ὅσων ἐπισπίσω καλεαὶ θυμὸν.

Eueni distichon latine vertit Ovid. Fast. l. 357.:

*Rode, caper, visem: tamen huic, cum stabis ad aram,
 In tua quod spargi cornua possis, eris.*

Ejus non immemor fuit Schoetus ad Proverb. ἀποτίσω, καὶ τὰ γλυκῆρα, p. 369. Non supervacaneum erit monere, *Libero patri, vitis repertori, bircos*, vitibus perniciosos, immolatos esse: proinde ut capite darent poenas, quae Varronis verba sunt de Re Rust. l. 2. 19. *Lascivum pecus et viridi non utile Baccho, Das poenas: nocuis jam tener ille deo.*

VIII. et IX. Planud. p. 323. St. 463. W. In primo disticho *Eueno* obversatus esse videtur nobilissimus locus ap. Homerum ll. γ. 156. — In altero Epigrammate acumen est in verbis αὐτὰς ἡ βοῦτας et πικρὴν ἔδωκεν. Venerem, quam Paris olim solus in Ida viderat, Praxiteles nunc omnibus conspiciendam dedit. Summam illius statuæ pulcritudinem ita significat, ut illam ab ipsa dea nihil diversam dicat. Sicuti enim Venus olim, ita nunc Praxitelis opus Paridis suffragium aufert. Nudam fuisse statuam, ex priore disticho intelligitur. Conf. Heynium in Comment. Soc. Reg. Tom. X. p. 106.

X. et XI. Cod. Vat. p. 476. ἔδωκεν. Planud. p. 303. St. 443. W. — V. 1. τὰ δεικνύμενα junctim edit. Flor. — In alterius distichi v. 2. Cod. Vat. ἀνεκλάσθη habet. Sensus est, ipsum Myronem mox operis sui veritate et pulcritudine deceptum, hanc suam buculam pro vivo et spirante archetypo habiturum esse, ad cujus similitudinem aeneam signum finxerit.

XII. Cod. Vat. p. 459. sq. ἔδωκεν Ἀθηναίων. Reiskius hoc carmen in Tirensae statuam conscriptum putabat.

Quae conjectura nititur depravata lectione vers. 7. Agitur de Tiresia ex femina in marem mutato, quales casus enarrat *Plinius* H. N. VII. 3, p. 375. et *Ansoninus Liber.* c. XVII. ubi p. 114. ed. *Verbeek*. pro ἐν καὶ τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν μάντεων cum *Fonteinio* ἀνδρῶν καὶ τῶν μάντεων — legendum est, sed sic: τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν μάντεων — quales verborum compositiones *Ansoninus* amat. Ibidem p. 116. legendum videtur: καὶ αὐτὸς ἀνὴρ ἐγένετο, πάλιν τῷ ἰατρῷ αὐτοῦ πατάξας. De hyaena, sexum mutante, agens *Aelian.* H. A. I. 25. εὐκοῦν τὸν καυὴν καὶ τὸν τειρεσίαν ἀρχαίους ἀπείδει, τὸ ζῷον τοῦτο, οὐ κέρποις, ἀλλὰ τοῖς ἔργοις αὐτοῖς. Facete fabulam de Tiresia ridet *Menippus* ap. *Lucian.* D. Mort. XXVIII. χρένω δὲ σοὶ ἡ μήτηρ ὑφανέσθαι, καὶ τὸ μέριον τὸ γυναικίον ἀποφράγει, καὶ οἱ μαῶδοι ἀπετάσσουσιν, καὶ τὸ ἀνδρῶν ἀνοσφύ, καὶ πύγωνα ἐξήνογνας; ἡ αὐτίκα δὲ γυναικὸς ἀνὴρ ἀνοσφύς; — V. 2. carminis nostri haud scio, an comma ponendum sit post κόρυδα, ut jungatur γάμον σὺν πύγαις, quandoquidem novis nuptis faces praeferebantur. — §. 166.] V. 3. In Cod. *Salern.* Cum puella in thalamum cum sponso intrasset, depolitis vestibus, subito vir apparuit. κουρίδιους χιτῶνας, vestem interiorem, quam gerebat ea, quae mox κουρίδιος ἄλογος futura erat. Cf. *Henr. Stephan.* in Voc. Herod. κουρίδιος. — V. 4. ἀνδρὸς τόπους ποταμὸν virilem vocant *Lusus* in *Priap.* LXVII. — V. 5. Codex Vat. om. Ἀφροδίτης. A Gothano saltem apogr. abest. Herculem dicitur venerari, sive ut fortem deum simpliciter, sive ut palaestrae praesidem. Vid. *Asben.* XIII. p. 561. C. — V. 7. Olim in patria Tiresia vocabar, ut puella, et mitram gerebam, nunc chlamyde utor, ut ephebus. In Codice non χαλῶς, sed χαλῶς legitur. Illud *Bruckius* ex emendatione *La Croxii* arripuit. Temere, sive urbem in Euboea, sive, quod *Bruckius* jubet, puellam significari dicas. Mihi in mentem venit:

— — νῦν δὲ Χερυλῶ

ἢ νῦν πάρος ἐν μήτραις ἡσπασατ' ἐν χλαμύδι.

Charyclo mater est *Tiresiae*, cujus mentio ab hoc loco non aliena. Hoc nomen, syllaba omissa in *Χακλῶ* depravatum, facile per pravam scioli solertiam in *Χαλκῶ* abire potuit. Conf. *Callimach.* H. in Lav. Pall. 67. *Apollodor.* L. III. 6. 7. — μήτραι pro zona videtur positum, qua puellae solae utuntur.

XIII. Bis legitur in Vat. Cod. p. 375. sq. *ἡδίστη* est; p. 413. *Εὐήνου*. In Planud. p. 86. St. 126. W. etiam *ἄδελον*. Scriptum in hirundinem, quae cicadam, quamvis ipsi multis rebus cognatam, ceperat. *Acilian.* H. A. VIII. 6. ἦν δὲ ἡρα εὐχίστετα καὶ ἀγρίῳ ἥετα, εἰ ὅσος μὲν τοῖς λύκῳ, ταῖς μέγῳσι δὲ αἱ μέλιται, ταῖς γὰρ μὴν χελιδόσι αἱ τέττιγες. — Hirundinem poeta puellam Atticam vocat ob notam de *Philomela* fabulam. *Apollodor.* III. p. 270. *Himerius* Orat. III. 3. p. 432. ἡδίστη δὲ καὶ ταῖς χελιδόσι ταῖς Ἀττικαῖς τὸν μῦθον ἐκτείνον τὸν *Θερμίων*. Πανδίωνος ap. *Hesiodum* H. κ. ε. 366. Vide *Bochart.* in Hieroz. Tom. II. p. 63. sq. Quare autem *μελιθρογκτος* vocetur, ignoro equidem. *Delicatis nurrisam* cibus vertit *Brodaeus*, sed causam epitheti non reddit. Ad vocis suavitatem referendum esse, non dubito; sed fortasse depravatum vocabulum, et legendum

μελιθρογκτος.

Hirundinis dulcem cantum laudat *Anacreon* ap. *Hesiodum* p. 22. ἡδμελῆς, χερύσσα χελιδῶ. Qui vocem ad mellis instar dulcem habet, *μελιθρογκτος* vocari potuit, ut *μελιθρους* ap. *Lolium Bass.* Ep. I. *μελιγηνς*, *μελιθρογγος* et alia, quae persecutus est *Klortius* ad *Tyrtaeum* p. 76. — V. 2. in Vat. Cod. loco pr. mutilus est post *τέττιγας*, loco posteriore *τέττιγ' ἐκτῶς* δ. φ. *τέττιγας*. Hoc ipsum *Salmasius* reponendum censebat, cum in Planudea legitur, *τέττιγας πτανοῖς* contra quam emendationem *Bruns*

chini monuit, ἀκτῆες graecam vocem non esse. ἀκτῆες est ex acutissimi editoris conjectura. Cf. *Hom.* II. 1. 323. *Oppian.* Hal. L. III. 243. Ceterum in hoc carmine eorundem verborum in v. 1. et 3. repetitio non immerito offendit *Gillbertum Wakefield*, qui in *Silv. crit.* T. II. p. 145. correxit: καλὸς καλὸν ἀκτῆες. — V. 4. τὸν ξένον, ἐξέλθον. Vat. Cod. loco pr. Hospites vocantur hiruſſo et cicada, quoniam utraque per aestatis tantum tempora in Europa versatur, hieme ingruente in alias regiones commigrat. Mox in *Planud.* ξένον ξένον, quod habetur in *Lectionibus Aldinae* pr. Nam in contextu illius editionis et in ed. *Flor.* ξένον et ξένον exstat. *Valckenar.* ad *Eurip. Hipp.* p. 172. C. corrigit ξένον ξένον, quod omnium plausus ferret, nisi Codex verissimam servasset lectionem, τὸν ξένον ξένον. *Plazo* in *Phaëdro* p. 230. C. ξένον τε καὶ λιγυρὸν ὕμνηται τῷ τῶν τέττιγος χορῷ. — V. 5. κοῦχι. r. Cod. Vat. utroque loco. οὐ γὰρ θύμω. Etiam in animalibus sui generis animalia laedere nefas putatur. *Aeschylus* ap. *Plutarch.* T. II. p. 286. C. θένθος θένος πῶς ἂν ἀγνίστοι φαγῶν; — Versu postremo Cod. loco pr. ἄλλουθ', poster. ἔλλουθαι, et in fine ἐτῶμασιν. Aliud agebat *Arnaldus*, cum in *Animadv.* p. 7. ubi hunc versum profert, verba ὁμολογῶντες ἐτῶμασι de ore puellae egregie canentis explicaret.

XIV. Vat. Cod. p. 367. Εὐήνου Σικελιώτου* fortasse pro Ἀσκαλωνίου. Vide *Epigr.* VII. *Planud.* p. 97. St. 143. W. Troja, quamvis everſa, *Homeri* tamen carminibus aeterna est. — V. 2. Cod. Vat. τὸν — κατίζεμασαν, in reliquis tamen vulgares formas non movens. — V. 3. αἰῶνος τίφην κατεβόδουν. cineres, quibus per sor ſepulchra ſepulta ſui, me penitus conſumſerunt. Inſolentius dictum, αἰῶνος τίφην, nulla tamen corruptelae ſuſpicio. *Callimach.* *Hymn.* in *Apoll.* 84. in ἀρα εὐνοιο χθονὶ περιβόηται ἀνδραγα τίφην. — In ſequentibus gloriae aeternitatem, quam per *Homerum* conſecuta eſt Ilium, ſatis

frigide significavit poeta, dicens, illam urbem portas habere aeneas, quas nulla vis perrumpere queat. — V. 6. *προ κείσμαι ἐν στήματι* Wakefield in Silv. crit. T. I. p. 84. κείσμαι posuit; nimis audacter. Probe scituer vulgata lectio exemplo Theognidis v. 234. de gloria, quam Cyrno suo conciliaverit, agentis: — *Θείναις τε καὶ ἀλαπίχαις παρέσθ' ἔν πάσαις, πολλῶν κείμενος ἐν στήμασι.* Antipater Theff. Ep. XXX. *πολλὰς μοι κείσται ἐν σάλοις.* Eustath. de H. et H. XI. p. 478. καὶ ἦν τὸ καὶ 'τρίμην καὶ 'τρίμην ἡμᾶς ἐνδὲ πᾶσαν γλῶσσαν διήγγικε κείμενον.

XV. Vat. Cod. p. 514. *Εὐών.* In Planudea p. 180. St. 264. W. *ἄδην* est. Veteris *Eueni* videtur, et fortasse Elegiae particula. — V. 3. membranae Vatic. sic habent: *χαίρει κρινόμενος δὲ τριῶν νόμφαισι τέταρτος*, quem elumbem versum *Brunckius* merito repudiavit. Comparandus *Mnesibaeus* ap. *Arben.* L. II. p. 36. B.:

*ἐν ταῖς εὐνοσίαις τε καὶ καὶ ἡμέραν
ταῖς μὲν μέτριον πίνοσι καὶ κεκραμένον,
εὐθυμίαν φέρει γ'· ἴδν δ' ὑπερβάλλει, ἔβρει·
ἴδν δ' ἴσον ἴση προσφέρει, μάστιγιν ποιεῖ.*

ubi fortasse corrigendum:

*εὐθυμίαν γ', ἴδν δ' ὑπερβάλλει, ἔβρει,
ἀν δ' ἴσον ἴση προσφέρει, μάστιγιν ποιεῖ.*

— V. 5. *εἰ δὲ πολλὰς πινέσται.* Si Bacchus vehementius spiraveris. Ut *Euenus* de Baccho, sic fere *Tybulus* de Amore. L. II. 1. 79. *Ab miseri, quos hic graviter deus urget: at ille Felix, cui placidus leniter afflat Amor.* ubi vide *Heynius*. Cf. *Burmamn.* ad Propert. I. 1. 31. — *πολλὰς, vehemens*, illustrat *Abresch.* in *Aust.* Diluc. Thuc. p. 327. sq. et *Valcken.* ad Hipp. p. 214. — In versu exitu Cod. Vat. *φατίσται* E. — V. 6. *βαπτίζει δ' ὕπνῳ.* Haec est genuina Cod. lectio. In Planud. *βαπτίζεται δ' ὕπνῳ*, quo metrum pessumdatur. *Scaliger* conj. *βάπτισται.* *Heliodor.* Aeth. IV. p. 192. *ἰσχυρὰ μέσαι νύκτες ὕπνῳ τὴν πάλιν.*

ἀρκετιζον. *Clement Alex. Paed. II. p. 182. 29. ὑπὸ μέθης βαπτίζεσθαι εἰς ὕπνον. βαπτίζεσθαι enim et si dicuntur, qui se largius invitarunt vino. Plato in Conv. p. 176. B. καὶ αὐτὸς εἰμι τῶν χθὺς βεβαπτισμένων. Unde Lucian. T. III. p. 81. 41. κατηβαρύντι καὶ βεβαπτισμένων τοίκεν. Quaedam huc pertinentia de verbo βαπτίζεσθαι vide ap. *Wesslen. ad N. T. Matth. XX. 23. p. 457.**

¶ 167.] XVI. - Var. Cod. p. 397. ἐξήνουν γυμνασίου. Primus edidit *Albersi* ad Hesychium v. ἐσφυκαμένον. *Reiskius* in *Jensian. p. 120. nr. 671.* Scriptum in blattam sive tineam, membranas rodentem. Mihi hoc carmen nondum satis videtur emaculatum. φιλάδα blattam appellat, tanquam in obscuris lustris degentem. De feris et reptilibus usurpatur. φιλάδες ἄρκει *Theocritus. Eid. I. 115. φιλάδες ὕδρι Nonn. Dion. II. p. 48. φιλὰς ἑκαχναῖα Erycius Ep. IX.* Hinc φιλεύειν, quod illustrat *Salmasius* ad *Solin. p. 223. — V. 2. Brunckius κτήματα* mallet pro κλήματα. Mihi neutrum satisfacit. — V. 3. κελαινέως, quo jure hoc epitheton blattae conveniat, non dixerim. Veteres plura et plane diversa insectorum genera communi filphae blattaeque nomine appellarunt, quae hodie difficulter distingui existimat *Schneiderus* ad *Nicand. Alexiph. p. 117. — ψήφισι* de ipsis scriptorum operibus interpretatur *Brunck. ψήφος. λεγος. Hesych. Reiskius*, qui hanc scripturam vitiosam putavit, reddidit in latinis, ac si βίβλοις legisset. Si σιλύσσει scripisset poeta, nemo haereret. — τὴν φθονερὰν εὐδυνα. De foraminibus, picturis et vestigiis vermium in libris accipit *Reiskius. — Vers. 6. in membrana sic scribitur: βάσκανον ἐν ψήφῳ δόξαν ἐν' ἐκαστάγῳ. Quod Br. edidit, Gueto deberi dicitur, cujus notam exhibuit *Albersius: ὅψι, hoc est, ore, rostro. βάσκανον ἐν ψήφῳ αἰτίνα* significatione pro τῷ ψήφοντι, εὐ ψήφῳ δυναμικῶς, δόξαν ἐκαστάγῳ. Paucos fore existimo, qui huic sententiae calculum adjiciant.*

Hoc vidēo, sinceram lectionem nondum repertam esse;
quid vero legendum sit, non assequor.

ANTIMACHI EPIGRAMMA.

In Planudea p. 340. St. 480. W. legitur sine auctoris nomine. Ad Antimachum refert. Vat. Cod. p. 410. Quum vero nullum sit Antimachi epigramma in Anthologia, *Rubkenius* existimavit, oscitantem librariam 'Αντιμάχου scripsisse pro Καλλιμάχου, ut alibi passim. Hanc ob causam relatum est inter Epigrammata Callimachi nr. LXXII. p. 331. Est in Venerem armis indutam. — V. 2. δ ψεύστας. artifex, qui tibi tribuit, quod a natura et moribus tuis alienissimum est. In sqq. poëtae obversabantur HomERICA II. s. 428. Οὐ τοι, τέκνον ἄνδρ, δέδοται περιμήκτα ἔργα, 'Αλλὰ σὺ γ' ἰμερόεντα μετέρχου ἔργα γάμοιο, ταῦτα δ' Ἀρχὴ θεῶν καὶ Ἀθήνη πάντα μελήσει. — Cum verbis, εἴτετα σὺ γὰρ ἔρωτες, comparaveris Anacr. Od. II. 10. sqq. Venus ipsa ap. *Coluthum* v. 159.:

ἔργα μέδων οὐκ οἶδα τί γὰρ σκεῖται Ἀφροδίτη;

ἀγλαΐη πολὺ μᾶλλον ἐριστεύουσι γυναῖκες.

et v. 90.:

μόνη Κύπρις ἄτακτος ἔην θεῶς· σὺ βασιλῆων

κοιρανίην, σὺ δ' ἔγχεας Ἀρήιον, σὺ βέλος ἔλας·

ἀλλὰ τί δαιμόνιον περιώσιον; ἀντὶ μὲν αἰχμῆς

εἰς θεὸν ἔγχεας ἔχουσα μελφρονὶ δασυδὲ ἑρσύναν.

— V. 4. κρετάλων. mulierum instrumentum. *Rufinus* a puerorum amore ad Veneris castra transiens, νῦν, ait, δίσκος ἐμοὶ κρέταλον Ep. XIV. — Pro 2 τέρψις Planud.

αἰ - τέρψις. — V. 5. Cod. Vat. vitiose καθ' ἑστέρηναι διὰ, t seq. versu σὺ δ' ἐνχίται ἂν εἰς 'τ. In ed. Flor. εὐχέταν.

SIMMIAE THEBANI

EPIGRAMMATA.

¶ 168.] I. Sine auctoris nomine in Planud. p. 275. St. 398. W. *Simmiae Thebano* vindicat Vat. Cod. p. 210. sq. Elegans carmen in *Sophoclem* Tragicum, quem *Σοφίλου* (non *Σοφίλλου*, ut est in Vat. Cod. et ap. *Clem. Alex.* p. 63. 5.) filium vocat; apud *Diodor. Sicul.* XIII. p. 625. 34. *Σοφίλου* fil. est, quod recte emendavit *Meursius*. Ut vitiosam scripturam defenderet, egregie argutus est *Lessingius* in *Vit. Soph.* p. 23. sq. — *ῥοιζήσας* de poetis usurpatum, multis placuit. Cf. *Alcaicum Meff.* Ep. VII. *Antipater Sid.* Ep. LXVIII. et quos laudat *Valcken.* ad *Hippol.* p. 284. F. — Verba, τὸν χορῶν μέλῳτα, hoc quidem loco sensu proprio accipienda non sunt, sed respicitur ad priscorum poetarum morem, qui ipsi chororum solebant ducere. *Sophocles* autem κατέλασε τὴν ἐκταρασίαν τοῦ ποιητοῦ διὰ τὴν ἰδίαν λοχρῶσαν, teste *Biographo Anonymo*; et praeterquam quod, Persis ad Salaminem superato, circa tropaea saltavit, in una tragoedia tantum, in *Thamyride*, διδάσκων αὐτὸς ἐκιδάμενος, ut est ap. *Athen.* L. I. p. 20. F. Cf. *Lessingium* in *Vita Soph.* p. 101. sqq. — V. 2. laudat *Suidas* in *Κλυφ* Tom. II. p. 292. Idem v. 3. et 4. profert in *Ἀχαρνέτης* T. I. p. 401. ubi ἐν *Θυμῳ* et *Ἀχαρνέτης* habetur. Hoc idem legitur in *βλασῳ* T. I. p. 437. Utramque vitium vitavit in *Θυμῳ* T. II. p. 211. sed aliud commisit, *βλασῳ* exhibens. Hoc a *Kustero* vulgatae lectioni praeferrī non debuerat, cuius elegantiam tuetur *Melager* L. 17. ubi vide not. Hederae, quae vario et erratico lapsu serpit, τὸ βλασῳ tribuitur, quod proprie pedum vitium significat. Expressius etiam *Philippus* Ep. XLV. λέγειεν, ἐρηστὴν, σκολὶδὸν πῶδα, κατὰ, χορεύσας Ἀγχις τὴν Βερμίου βοτρυόταυτα χεῖρ. et *Erycius*, qui nostrum locum ante oculos habuit, Ep. XIII.

αὐτὸ τοῦ Ἀνακρέωτος σήμαντι, δις Σοφόκλει, Ἰκνύτης μάλα καὶ ποδὲ κισσὸς ἔλειτο πῶδά κ. His accedat Nonnus in Dion. XII. p. 338. εἰς φυτόν ὑφικέτηλον ἰὸν πῶδα λοξὸν ἰλίσσεται κισσὸς ἐκείνου πόντος ἰὸν δειδρύνετο μορφήν. Eleganter Boetius a Siropel ad Theophr. L. III. p. 275. contulit Ovid. Metam. X. 99. Vos quoque flexipedes bederae venistis. — κισσὸς Ἀχαρνίτης (Planud. Ἀχαρνίτης). Hinc duxit Antip. Theff. Ep. XXV. de Aristophanis comoediis, αἰεὶν Ἀχαρνὸς κισσὸς ἐπὶ χλοερὴν πωλὸς ἔσσειε κέκμη. Euphorion Ep. L. αἰς χερσίδεν καὶ κισσὸς ἡξέμενον. De Acharnis agens Pansanias L. I. 31. p. 78. hujus demi incolae, inquit, ἔχουσι διδύσσον Μελεόμενον καὶ Κισσὸν τὸν αὐτὸν θῖον, τὸν κισσὸν, εὐ φυτόν, ἐνταῦθα πρῶτον φανήσκει λέγοντες. — V. 5. Tu quidem tumulo et parvo pulveris exigui munere cohiberis; verum immortalia tua carmina aevum tuum supra mortalitatis terminos extendunt. Eadem sententia ap. Leonid. Tar. Ep. C. αὐτὰ με δῶρα Κηρύσσει Μουσῶν πάντας ἐκ' ἡλίου.

II. Hoc quoque carmen ἄξιον est in Planud. p. 274. St. 396. W. Sed in Vat. Cod. p. 211. Σιμύλιον Θηβαίων nomen praefert. Quaedam hinc in suum usum convertit Antip. Sidon. LXXII. — V. 2. χλοερὸς πλωκήμενος. Anacreon Od. VI. 5. κισσοῖσι πλωκήμενος insolentius dixit; quod recte interpretatur Fischerus p. 31. sq. οὐχ αἰνέτης κισσὸς est ap. Mariani Schol. Ep. III. — V. 3. vulgo ῥόδον legitur; nec aliter membr. Vat. ῥόδον una Flor. ed. praebet, eamque, ut exquisitiorem, Bruckius merito adoptavit. ὁ ἄλλων nonnunquam vi transitiva gaudet, ut ap. Alexandr. Aetol. V. 9. θάλλῃσιν φίλον οἶνον. Hesych. θάλλουσα. ἀξάνουσα. — Vitis φιλόρηξ, acinis plena. ῥὸξ de acino uvae usurpare non dubitarunt veteres, quamquam invitis Grammaticis. Vide Intpp. Thomae M. p. 774. sq. — V. 4. Cod. Vat. κλῆματα. Ad vers. sq. Scholion in Wechel. legitur hoc: εὐρεσκοντο καὶ οὐκ ἐπὶ κηρὶ γυγχαμμένοι ἐν ταῖς βίβλοις ἑσθ' εὐεπεί, οὐ

ἀποὶ δὲ τοῦ, γράφεται ἔτσι. Verissima Scholiastae emendatio.

In Cod. Var. legitur: ^{79. 1010} ἀμείνων. In fine versus ⁸ μείλιχρον.
Hoc etiam Planud. habet et *Suidas* v. ἀμειν T. I. p. 139.
Sed idem in *κινρὲς* T. III. p. 117. μείλιχρον legit.

EUCLIDIS PROBLEMA.

Est in Appendice Planudeae, in quam jam ab Aldo
relatum est, p. 493. St. *3. W. Solutio problematis
haec est:

$$a + 1 = 2(b - 1)$$

$$b + 1 = a - 1.$$

$$a = 2b - 3$$

$$a = b + 2$$

$$2b - 3 = b + 2$$

$$+ 3 \quad + 3$$

$$2b = b + 5$$

$$b = 5$$

$$a = 7.$$

PHILISCI EPIGRAMMA.

Ex Tom. I. p. 184.] Hoc Epigramma, quod servavit *Plusarchus* in Vit. Orat. T. II. p. 836. C. hoc loco exhibendum esse monuit *Brunckius*, qui id post *Theocriti Chii* Epigramma collocaverat. Pro inextricabili portento habuit *Taylorus* in *Lyfiae* Vit. p. LIX. quod non deteruit *Lennepius*, quominus emendationem tentaret ad *Phalar. Epist.* p. 273. 25. nec *Toupinus*, cujus lectiones, in Em. ad *Suid.* p. 304. prolatas, *Brunckius* adoptavit.

Quid praestitum sit a viris doctissimis, ut melius intelligatur, hoc carmen adscribam, ut ap. *Plusarcbum* legitur:

ὦ Καλλιπὴς θύγατερ, πολυγῶρε, φροντίζι δειξίς,
εἴ τι φρονεῖς καὶ τι περισσὸν ἔχεις.
τὸν γὰρ ἐς ἄλλο σχῆμα μεταρμωθέντα καὶ ἄλλως
ἐν κῆρυσι βίον σῶμα λαβόντ' ἴτερον.
δαί' ἑρπυλὸς κέρυκα τεκεῖν τινα Λυσίδαμνον
δόντα καταφθίμενον καὶ σοφῶν ἡθάναντον.
ὣς τὸν ἑμῆς ψυχῆς δειξάμ' φιλοταίριον ἔπαισι
καὶ τὴν τοῦ φθιμένου πάσι βροτοῖς ἡρπύην.

Marklandus, cujus emendationes *Taylorus* dedit in *Vita* *Lyfiae* p. 156. sq. ed. *Reisk.* v. I. omisso δ, quod verbum onerat, *Καλλιπῆς θύγατερ* emendavit, quibus verbis *Philiscum* Musam suam significasse putabat. Hoc *Reiskio* displicuisse, non miror; sed quod *Reiskio* in mentem venit, magis etiam improbaturus fuisset *Marklandus*. Scribendum enim putabat, ὦ Καλλιπῆς καὶ πολυγῶρε, idque ad ipsum poetam referebat, cujus mater fortasse *Callippe* vocata fuerit. *Toupius Marklandi* emendationem adoptans, difficultatem, qua premitur, non attigit. Seq. versus lacunam *Marklandus* ita implendam existimabat, ut εἴ τι φρονεῖς ποντὸν scriberet; *Toupius* σοφίης interposuit ex *Theognide* v. 767. καὶ Μουσῶν θιγάποντα καὶ ἄγγελον, εἴ τι περισσὸν εἰδείη σοφίης, μὴ φθονερὸν τιλίθειν. Minus feliciter *Lenner*:

Καλλιπῆς θύγατερ, πολυγῶρε, φροντίζι δειξίς,
εἴ τι φρονεῖς ἡγαθόν, καὶ τι περισσὸν ἔχεις.

Quod nemo facile *Toupii* invento praetulerit. Miror autem, viros doctissimos non offendisse in inepto illo, εἴ τι φρονεῖς φροντίζι, quod librariis deberi non dubito, qui versum forte mutilatum varia ratione, sed sine successu, implere conati sunt. Mihi, turpissimo emblemate ejecto et revocata voce, forte omissa, legendum videtur:

Σήδε, Καλλιόπη, θύγατερ, πολυγύβη, δείξεις,

ἢ τι φρονεῖς, σοφίης καὶ τι περισσὸν ἔχεις.

Homeri Hymn. XI. Διὸς τέκος, ἄρχεο, Μοῦσα, Καλλιόπη.

Id. XVII. 2. ὕμναι, Μοῦσα λιγυῖα, Διὸς θύγατερ μεγάλοιο. —

V. 3. Accusativum in hoc versu jam Salmasius in τῷ μεθ-

αρμοσθέντι mutavit, qui nimirum praeclate intellexit,

v. 5. pro Λυσίδαίμων scribendum esse Λυσία ἡμῶν. Lennepius

tamen, quamvis et ipse hujus emendationis ve-

ritatem agnoscens, in nostro versu vulgatae patrocina-

natur, existimans, poetam, cum haec scriberet, in

mente habuisse τὸν γὰρ ἰ; ἄλλο σχῆμα μεθαρμοσθέντα Λυσίαν

εὐ λέγοντα δὲ vel simile quid; deinde vero non hoc scripsis-

se, sed Λυσίαν. Ejusmodi argumentis nullus facile locus

tam vitiosus est, quem non a criticorum emendationi-

bis vindices. Idem tamen Lennepius praeclare illustrat

verba ἄλλοις ἐν κόσμοις βίον, i. e. ἐν ἄλλαις τάξεσι βίον vel ἐν

ἄλλοις βίοις. Nec Marklandum εὐν κόσμοις νέον corrigentem

fugit, ista verba ad Pythagoricam metempsychosin

referri posse. — Hymnum, quo Lysiae virtutem cele-

braturus est, ἀρετῆς κήρυκα vocat, virtutis praeconem,

qui defuncto Lysiae immortale sepulcrum praebeat. Sic

Toupius quidem Hymnum ἐπιτάφιον a Philisco appellatum

putabat. Per se τάφος ἀθάνατος fortasse defendi possit;

certe μνημα ἀθάνατον dixit Simonides Ep. CII. μνημῖον

ἀρετῆς ἀθάνατον Phalaris p. 276. Sed hymnus, qui

aeternum sepulcrum tribuat, non eleganter, ut Tonpius

putat, sed inepte dictus. Reiskius conjecit: δόντα κα-

ταφθιμένη τι κλέος ἀθάνατον quod languidum est. Mark-

landus: δόντι καταφθιμένην καὶ ζέον ἀθανάτοις ὅτι τὸν

ἀμῆς ψ. δείξει — quod obscurum. Lennep. denique:

ὅτι καταφθιμένη καὶ σοφῇ ἀθάνατον quod frigidum. Quid

vetat, his doctorum virorum conjecturis et nostram addere,

ceteris vel meliorem, vel certe non multo pejorem:

— — ὕμνον,

δείξαν ἀποφθιμένην καὶ εὐφροδῆς ἀθάνατον.

Hymnus per appositionem *Lyfiae defuncti gloria et immortale decus* vocatur. *ετίφος* et *ετίφανος* pro *ornamento*, *κίσμος*, passim obvium. Epigr. *ἁδίσκ.* DCXLI. *τόμβον ἱμὸς αὐτοῦ γαμετῆς διεκῆσθε Φρούρης ἄξιον ἡμετέρης εὐσεβείας ετίφανον.* Alterum altero illustrat, qui dixit, *κίσμος εὐγῆς ετίφανος ἁνδρὸς οὐ κακοῦ*, Euripides in Antiope Fr. X. Apud hunc poetam decies saltem eodem sensu occurrit. Vide Valcken. ad Phoeniss. 1378. Ut Philiscus *ετίφος ἐθάνατον*, sic Antip. Sidon. Ep. LXX. *Περσίδων ετίφανον ἐκίχων* dixit. — V. 7. *δαῖξαι* servavit Toup. Recte Brunckius *δαῖξαι* dedit, in quod etiam Lennep. incidit.

THUCYDIDIS EPIGRAMMA.

Tom. II. p. 236.] In Planudea p. 273. St. 395. W. auctoris nomine caret, quem indicat Cod. Vat. p. 215. Thucydidī vindicat etiam *Tibom. Mag.* in Euripidis Vita: *ἰτάφη μὲν οὖν ἐν Μακεδονίᾳ, κενόταφον δὲ αὐτῇ Ἀθήνῃσι γέγονεν, ἐφ' οὗ ἐπέγραψε Θεουκλῆς ὁ εὐγγραφίδης, ἢ Τιμῆσιος ὁ μελοποιὸς τάδε· Μῆμα . . .* Euripidis cenotaphium prope Athenas commemorat Pausan. I. 2. p. 6. et de eodem in Macedonia sepulcro *Bianor* Ep. XIII. — Magnificam Thucydidis sententiam, universam Graeciam pro Euripidis monumento habendam esse dicentis, expressit *Tullius Gem.* in Themistoclem Ep. X. *ἂντι τάφον λιταῖς θίς Ἑλλάδα.* Cf. *Philippum* Ep. LXXXI. — Athenas Ἑλλάδος Ἑλλὰς hinc excitavit *Arben.* V. p. 187. E. *τοῦτο δὲ κομμεινὸς ἵσται πᾶν Ἀθηναίων πέλιον, τὸ τῆς Ἑλλάδος Μουσείον, ἣν ὁ μὲν Πίνδαρος Ἑλλάδος ἔργισμα ἔφη Θεουκλῆς δὲ ἐν τῇ εἰς Εὐρυπίδην ἐπιγράμματι Ἑλλάδος Ἑλλάδα· ὁ δὲ Πόδας ἱστίαν καὶ πρυτανίαν τῇν Ἑλλάδα.* Hunc locum exscripsit *Eustath.* ad Homer. II. β. p. 215. 2. Elegantem hanc dictionem plures imitati sunt, quos laudat

Casaubon. in Theophr. Prooem. p. 13. *Dorville* ad Charit. p. 120. — V. 2. Flor. ed. § 744. Reliquae veteres ꝑ. Florentina lectio praeplacuit *Stephano*; altera *Brodæa*. — V. 3. *Mosæ*; vulgo. Sed vera est Cod. Vat. scriptura: cum Musis, i. e. carminibus suis, saepenumero Athenienses delectaverit, permultos sui laudatores invenit.

HIPPONIS EPITAPHIUM.

Ex Tom. III. p. 330.] Hipponis Epigramma servavit *Clemens Alexandrinus* in Cohort. p. 48. 32. Morte se diis aequatum dicit, quod omnes deos revera homines, bene de mortalibus meritos, fuisse existimabat; quare inter atheos numerari solet. Vide *Asben.* XIII. p. 610. B. et quae de eo disputat *Perizonius* ad Aelian. V. H. II. 31. Non satis constat, quo tempore floruerit; sed satis antiquus fuit; certe ante *Aristotelem* vixit, qui eum commemorat. Conf. *Fabricii* Bibl. Græc. T. II. p. 658. ed. *Harl.*

PLATONIS PHILOSOPHI EPIGRAMMATA.

§. 169.] L. In Planud. p. 210. St. 305. W. ubi male adhaesit Epigrammati XXI. In Vat. Cod. p. 313. juxta leguntur, sed separata. Sic etiam ap. *Diogen. Laert.* L. III. p. 182. et *Appulejum* in Apolog. p. 416. ed. Paris. qui hoc distichon in hunc modum vertit:

Astra vides: usinam fiam, mi fides, Olympus!

Ut multis sic se luminibus videam.

Lusus est in nomine pueri, qui *Ἄρρις* appellabatur. Hunc *Platoni* in deliciis fuisse, plures dixerunt; *Aristippus* eum

eum una cum philosopho astronomiae operam dedisse tradidit ap. Diogen. p. 182. ex hoc ipso disticho, ut videtur. — πολλοῖς ἔμπεσον. Stellae tanquam *oculi coeli et mundi*, quibus mortalia contemplatur; vide *Burmamn.* ad *Ovid.* *Metam.* IV. 228. Arion, delphino vectus, cum coelum, stellis distinctum, suspiceret, sic apud animum suum cogitavit, ὡς εὖκ' ἴσται εἷς ὁ τῆς Δίκης ἐφθαλμὸς, ἀλλὰ πᾶσι τοῖτοισι ἐπισκοπεῖ κύβητις ὁ Ζεὺς τὰ πραττόμενα περὶ γῆν τε καὶ θάλασσαν, ap. *Plutarch.* T. II. p. 161. F.

II. Vat. Cod. p. 99. Πλάτωνος εἰς Ἀγάθωνα τὸν μαθητὴν αὐτοῦ. Ex *Diogene Laert.* L. III. p. 183. venit in *Append. Anth. Plan.* p. 526. St. *25. W. *Gellius* in N. A. XIX. 11. *Celebrantur duo isti graeci versiculi, multorumque hominum memoria dignantur, quod sint lepidissimi et venustissimi brevitatis. Neque adeo pauci sunt veteres scriptores, qui eos Platonis esse philosophi affirmant, quibus ille adolescens iusserit, cum tragœdiis quoque eodem tempore faciendis praeluderet.* τὴν ψυχὴν Eodem loco versio, sive potius amplificatio latina hujus distichi, a *Gellii*, ut ait, amico composita, quam, cum paulo sit longior, adscribere piget. — V. I. *ἔρχον Gell.* et Cod. Vat. *εἶχον Diog.* Quod dicit, sibi *Agathonem* exosculanti animam sponte in labia venire, plures postea imitati sunt. *Phanocritus* ap. *Stob.* Tit. LXIII. p. 407. οἱ γὰρ ἄλλοι ποιοῦσιν εἰ τῷ στόματι ψάλλοντες, (ἢ) συνάκτοντες τὰς ψυχάς; οἱ γὰρ θέρμε, ἴλαιντο τὸ σῶμα ὑπερβῆναι· νῦν δὲ δοῦναι περὶ τὸ σῶμα λιπαρεῖν ὡς περὶ θέρμε. Sic haec verba, quae vulgo depravatissima sunt, corrigi posse videntur. Aliam viam tentavit cl. *Hufschke* in *Epist. crit.* p. 39. *Aristaenes.* L. II. 7. p. 83. de puellae amplexibus, ἡγγε μὲν τοῦ στόματος ἡ καρδία, ἡ δὲ ψυχὴ τῶν θυρῶν. Id. L. II. 19. p. 102. φιλήμασιν ἐπισυνάκτοντες τὰς ψυχάς. τοῦτο γὰρ φίλημα δύνανται . . . ἐπιθῶσιν αἱ ψυχαὶ διὰ τῶν στομάτων πρὸς ἀλλήλους καὶ περὶ τὰ χεῖλη συναντῶσιν· καὶ ἡ μίξις αὐτῇ γλυκύῃ γίνεται τῶν θυρῶν. *Achilles Tat.* L. II. p. 57. αἱ τῶν στο-

μάτων συμβολαὶ κινούμεναι καὶ πτερουσθαι κατὰ τῶν ἐστίων τῶν ἡδονῶν, ἔλασσει τὰς ψυχὰς πρὸς τὰ φιλήματα. Ad Propertium L. I. XIII. 17. Et cupere aptatis animam deponere labris, Burmannus Platonis distichon commodè admovit. Quaedam ex his exemplis protulit elegantissimus Martinus in Var. Lectt. IV. 7. p. 89.

III. Vat. Cod. p. 222. inter Sepulcralia legitur, ut etiam in Planudea p. 289. St. 427. W. Idem carmen cum insigni varietate protulit Diogen. Laert. L. III. p. 183. et Appulejus in Apolog. p. 417. ed Paris. qui an prius distichon intellexerit, merito dubites. Sic enim in latinum convertit:

*Dixeris hic tantum, cum nil nisi pulcher Alexis
Exsistit, et versum quilibet in te oculos.*

*Cur, anime, os canibus monstras, aficisque (live angisque)
dolore*

Postmodo? non Phaedrum sic prius amissimus?

Ad hoc carmen Huetius p. 28. sq. notavit haec: „Si haec post Alexis obitum scripta sunt a Platone, ut visum est concinnatori Anthologiae et Interpretibus, omnino legendum est πᾶσι περιβλέπτο· ὅμως, τί μόνος κοινὸν ἐστίν; εἴτ' αὐτίσας ὕστερον κ. τ. λ. ut sensus sit: Nunc postquam obiit Alexis, memini, me, dum viveret, dixisse id solummodo, mihi videri pulcrum, et statim in eum omnes conjecisse oculos. Quid canibus os indicabas, o anime, unde postea tibi doluit? — Sed aliam tamen inesse suspicor sententiam. Scripta haec videntur a Platone, cum Alexin ceteris ignotum, perspecto ejus ingenio atque forma, sibi delicias et amasium destinaret. Nunc, inquit, cum nulla est Alexis existimatio, nullum nomen, hoc tantum dixi: Pulcher es, o puer, et jam omnes ad eum adjiciunt oculos. Parum prudenter id factum est a me, dum praeconio meo ad ejus amorem omnes allicio, unde vehementer sim doliturus. Annon ita

Phaedrum amisi? Itaque pro ἄπτης lego ἃ παῖ.^α Hasle-
nus doctissimus praeful, qui praeclare intellexit, hoc te-
traestichon sepulchralium numero eximendum et inter
amatoria reponendum esse. Sed ei in hac ipsa sententia
tenebras objecit vitiosa lectio ὅτι, in qua omnes conspi-
rant, etiam *Appulejus* et *Vat.* membranae; sed quam,
e conjectura procul dubio, nihil enim monuit, *Brun-*
ckius felicissime emendavit. Νῦν δὲ τὸ μὴδὲν (ὥς) ἄλλῃ.
Ille modo despectus puer, nunc praeconio meo conspicuus
est factus, et omnes in eum converunt oculos. In ἄπτης
latege ἃ παῖ, ante *Huetium* existimaverat *Stephanus*; sed
frustra. Cf. *Callimach.* Ep. XXVIII. In exitu pentametri
Planud. et *Cod. Vat.* habet: πᾶσι περιβάλλεται. Nostrum
est ap. *Diogen.* *Joseph.* *Scaliger* libri margini adscripse-
rat: καὶ πάντα πᾶσι πιστεύεται. Color in hoc disticho
idem ac ap. *Horatium* II. Epist. 19. 10. *Hoc simul edixi,*
non cessavere poetae Nocturno certare mero, putere diurno.
— V. 3. Sententia est, ut ap. *Ovidium* I. A. A. 741.
Non tutum est, quod ames, laudare sodali: Cum tibi lau-
danti credidit, ipse subit. In re simili ἀλλὰ τί μόνω κούει
ὁρτά· dicit *Sosipater* Ep. III. 7. — ἀνέστη. *Planud.*
Diog. Appul. Cod. Vat. ἀνέστη reponendum censebat *Ste-*
phanus. Leniori remedio *Brunckius* ἀνέστη, quae attica
secundae personae terminatio est. — οὐχ οὐτω φαίδρος
ἀπαύλαμν. *Sic erepta mihi puene puella mea est.* *Propert.*
II. 25. 2. *Haud scio, an Plazonis epigramma obversa-*
rum sit Ovidio III. Amor. 12. 5. *quam coepi solus amare,*
Cum multis vercor ne sit habenda mihi. *Fallimur, an no-*
stris innoxius illa libellis? *Sic eras; ingenio prostitis illa*
meo. Ibid. III. 11. 19. *Scilicet et populo per me comi-*
sata placebas. Causa fuit multis noster amoris amor.

IV. *Cod. Vat.* p. 99. et *Diogen. Laert.* L. III. p. 183.
Plazoni hoc distichum tribuunt. In *Planud.* p. 467. St.
607. W. *Philodemi* est. Malum loquitur, ab amante
Xanthippae missum. *Amatoriam mala jaciendi consue-*

tudinem, τὸ μεγαλοῦν, illustravit *Cerda* ad *Virgil.* Ecl. III. 64. et post hunc plurimi, quorum recensum dedit *Elmerus* in *Ohff. sacris* T. II. p. 464. — κῆρύ. *Clemens Alex.* Paedag. II. p. 211. 32. ἄμφω γὰρ μερικίνεθον καὶ τὸ ἄνθος καὶ τὸ κάλλος. — Pro βάλλαι *Meric. Casaub.* βάλλαι tentabat; frustra.

V. Cod. Vat. p. 99. cum *Diogene Laërt.* III. p. 183. *Platoni* vindicat, cum in *Planudea* p. 486. St. 631. W. sine auctoris nomine proster. Malum puellae mittit, quod eam de juventutis brevitate admoneat. — V. 2. μετὰδος. Ad formosum puerum *Philostatus* Epist. XXV. p. 929. μὴ δὲ μέλας, ἀλλ', ὥς ἔξεισι καὶ ζῆς, μετὰδος ἡμῖν, ὃν ἔχουσιν. — V. 3. γίγνωτε. *Planud.* Cod. Vat. Pro νεῖς Cod. Vat. μισοῖς, quod pro glossemate habendum, es ταῦτ' αὐτῶ. — Seq. versus idiotismum plures illustrarunt; inter eos *Serbanus* de *Dial.* p. 51. et *Wesseling.* ad *Herodot.* I. 78. p. 87. qui nostri loci non immemor fuit. — ὡς ὀλιγοχρόνιος. *Theognis* v. 1014. ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίνεσθαι, ὥς περ ὄναρ, ἥβη τιμήεσσα. *Galenus* in *προτροπ.* c. VIII. ἔμεινον οὖν ἐστίν, ἐγνακίας τὴν μὲν μερικίναν ὥραν τοῖς ἥρνοῖς ἀνδρῶν δοκῶσαν, ὀλιγοχρόνιον δὲ τέρψην ἔχουσαν. *Philostatus* Epist. laud. p. 929. ἔστιν ἔαρ καὶ κάλλος καὶ βῆδον, ὃ δὲ μὴ χρησάμενος τοῖς παρῶσιν ἀνδράσιν, ἐν οὗ μέλλουσι μέλλαν, καὶ βραδύνει ἐν ἐπιούσιν.

§. 170.] VI. Cod. Vat. p. 239. tanquam *Asclepiadis* exhibet, ut etiam *Planud.* p. 232. St. 337. W. Us *Platonis* profert *Athenaeus* L. XIII. p. 589. D. et *Diogen. Laërt.* L. III. p. 183. Hoc quoque carmen *Anthologiae* concinnatores in *Sepulcralibus* posuerunt; in quo non minus errarunt, quam in Ep. II. Recte *Brannckius* monuit, *Platonem* hos versus lusisse in *Archeanassam* adhuc viventem, cum qua, succo jam deficiente, consueverit. Quod si verum est, ut verum esse apparet ex imitatione *Rufini* Ep. VIII. minus recte legitur versu secundo ἔζητο* praesens enim tempus requiritur. Hoc ipsum

praestat *Arbenacus*, qui sic habet: ἥς καὶ ἐπὶ βυτίδων πικρὸς ἐπιστὶν ἔρως. Quam lectionem, verbo πικρὸς fortasse in δριμύς mutato, *Brunckius* reponendam censebat. Languet tamen nonnihil verbum ἐπιστὶ, praesertim ἐπὶ praecedente; quare *Wakefield*. in *Silva crit.* T. III. p. 52. ἐρ' ἔστι corrigit. In *Planudea*, in *Cod. Vat.* et ap. *Suidam* T. III. p. 272. in βυτίς legitur: ἥς καὶ ἐπὶ βυτίδων δ γλυκερὸς ἔστι ἔρως. *Diogenis* lectioni adhaeserunt *Dorvillius*, qui hoc Epigramma tractavit ad *Charit.* p. 206. sq. et *Toupius* in *Emend.* in *Suid.* P. III. p. 529. qui bene fecerunt, quod lectionem δριμύς praetulerunt alteri πικρὸς et γλυκερὸς. *Lucian.* T. III. p. 344. ἐριμὸν τίνα ἔρωτα ἐρῶν ἐτόγγχευ. *Libanius* Orat. I. p. 6. καὶ με ελεήρχετο δριμύς τις ἔρως τῶν λόγων. *Pausan.* IV. 36. p. 372. φαίνεται δὲ καὶ ἔρωξ τῶτα ἐν Σικελίᾳ δυναστεύων, δριμύν οὕτως ἔχων ἐς τὰς βοῦς τὰς ἑξ' ἑρῶσις ἔρωτα, ὅστις καὶ ἐπάλασε πρὸς τὸν Ἡρακλίᾳ. Ex hoc fortasse *Platonis* loco colorem duxit *Aristaenetus* II. I. p. 73. ἀναθεῖν γὰρ καὶ ἀτηνθηκῶτι σῶματι οὐ πέφυκε προσίζῆναι δ' ἔρως. *Philostrophus* II. Icon. I. p. 810. ἐπιζῆναι γὰρ τις ὦρα καὶ βυτίδι πρώτῃ, γήρως μὲν τὸ ὑπερμονον ἰλευσα, ταύτῃ δ' αὖ κερανῦσα τὸ συνεζόμενον τῆς ἀκμῆς. Epigr. ἀδισκ. LXII. ἡ βὰ γὰρ ταύταις θορῇ συνοικῆσαι καὶ πολιῆσιν ἔρως. Talem fere sententiam suspicor fuisse in loco lacero *Plutarchi* T. II. p. 770. C. οὐδὲ πολιῆς (vulgo πολιῆ) ἀκμάζων καὶ βυτίσιν, ἀλλὰ ἄχρι τῶν καὶ μεμημένων ἀναμνεῖ. non canis tantum et rugis affidet, nihil detrimenti possus, sed usque ad sepulcra et cippos duras. — V. 3. ap. *Arbenacum* fere sic legitur, ut *Brunckius* edidit, nisi quod ibi est ἀπαντήσαντες — πρωτοπύρου ἐξ ἡκιντο. Parum abludit *Diogen.* ap. quem tamen πρωτοπύρου et ἡλδοτε habetur. In *Vatic.* *Cod.* totum hoc distichon a priore avulsum est. Adscriptum legitur superiori margini, alia, sed antiqua manu, sic ut est ap. *Diogenem*; deinde iterum separatim post primum distichon Epigrammatis *Antip. Sidonii* LXXXIII. in hunc modum: ἥς νέον ἦρας ἄνδρος ἀπολεψάντες

ἔραται Πρωτοβόλου (correctum ex πρωτοβόλοι) ^{νοτι} δισσης ἤλθετο πυρκαϊῆς. Ex utraque Codicis lectione novam conflavit *Salmas.* ad *Achill. Tat.* I. c. 10. p. 37. ὡς νέον ἦθος ἀποδέξαντες; ἔραται Πρωτοπλόου δι' ὅσους ἤλθετο πυρκαϊῆς. Planudea habet ἢν νέον ἡβήσαν — Πρωτοβόλοι δισσης — in reliquis cum Vat. membr. conspirans. δισσης est in ed. Flor. tribus Aldinis et Ascens. δι' ὅσους emendavit *Bradæus*, idque recepit *Stephanus*. *Darvillius*, repudiata lectione Cod. Vat., cui tantum tribuere solebat, *Atbenacum* sequitur, πρωτοτόρου in πρωτοπλόου mutato; sed codicis lectiones, ut longe elegantiores, sine dubio revocandas existimavit *Brunckius*, a *Toupiis* sententia recedens, cujus emendationes in *Analectis* repræsentavit. Mihi lectionis in hoc disticho diversitatem, librariis certe nullo modo tribuendam, reputanti prorsus videtur jam olim duplex ejus recensio existisse, sive ab ipso *Platone*, sive a duobus auctoribus, simili modo in eodem argumento ludentibus, profecta. Horum unus scripserat, ut est in Vatic. Cod., paucis immutatis:

ἃ νέον ἦθος ἀποδέξαντες ἔραται
πρωτοβόλου, δι' ὅσους ἤλθετο πυρκαϊῆς.

ἦθρ πρωτοβόλος eleganter dictum, metaphora a plantis derivata, quæ novo vere turgescunt. Comparat *Θουπίος* Epigr. *Philodemi* XV. οὕτω σοὶ καλόων γυμνὸν θέρει, οὐδὲ μελίνοι βότρυς ὁ παρθεύοντι πρωτοβολῶν χάριτας. *Bernardus* in Epist. ad *Reliskium* p. 342. πρωτοβόλον tentabat, *rosam primulam* vertens. Scripsi autem ἃ νέον pro ἡς, ne ab eadem vocula bini versus inciperent. Altera et fortasse antiquior scriptura hæc fuit:

ἃ δαίλοι νεότητος ὑπαντίσσαντες ἐκείνης
πρωτοπλόου, δι' ὅσους ἤλθετο πυρκαϊῆς.

Hoc procul dubio expressit *Rufinus* Ep. VIII.:

ἃ πόσους κατέφαξε τὸ πρὶν Θεοίκαλον ἄνθος,
ὅσους πρωτόπλου ἔτρεχον ἡλικίην.

In *πρωτόπλους* cogitandum de nave recens instructa, nec dum imbuta pelago. Ut vita saepenumero cum mari comparatur, et, qui vitam transigunt, *διαπλέειν τὸν βίον* dicuntur, (vide ad *Leonid. Tar. Ep. XII.*) sic puella, cum in primo jurentutis flore est, vitae cursum ingressa sive *πρωτόπλους* esse dicitur. Hoc notandum putavi, ne cum *Dorvillia* de obsceno usu vocabuli *πλέειν* cogites, quod ab hoc loco alienum est. — *διὰ πυρκαϊῆς ἔρχεσθαι* paromiae speciem habet. Laudat *Dorvillius* Epistol. *Cbion.* XVII. 35. *διὰ πυρὸς ἐλθεῖν*. Similia sunt *διὰ φέου*, δι' αἵματος, δι' ἐλπίων ἔρχεσθαι, quae illustravit *Valcken.* ad *Phoen.* p. 177. *Platonem* respexit *Philodemus* Ep. XV. de puella formosa, viro nondum matura:

φεύγμεν, δυσέμετες, ἵως βίλος εὖν ἐπὶ νεφέ.

μή τις ἔγὼ μεγάλης αὐτίκα πυρκαϊῆς.

Vix memoratu dignum, quod *Westonius* in *Hermes* p. 47. vitiosae lectionis *πρωτόπλους*, quam unus *Asbenaeus* habet, patrocinium suscepit. Quis, frugibus inventis, utatur glandibus?

VII. Cod. Vat. p. 141: Planud. p. 421. St. 556.W. Laïs anus facta Veneri speculum dedicat. Imitando hoc carmen expressit *Julian. Aegypt. Ep. III. IV. V.* Hyperbole, qua *Plato* utitur, Laïdem *universam Graeciam* ludibrio habuisse, in hac re fere solemnis est. *Plutarch.* T. II. p. 767. F. ἵεσι δῆπουθεν ἀνεῖ Λαΐδα — ὡς ἐπέφηγε τῇ πατρὶ τὴν Ἑλλάδα, μᾶλλον δὲ ταῖς δυσὶν ἢ περιμέχοντος θαλάσσης. *Propert.* II. 5. 1. *Non isa complebans Ephyræas Laïdos aedes, Ad cujus jacuit Graecia tota fores.* *Gellius* N. A. I. 8. de eadem: *Conventusque ad eam ditiorum hominum ex omni Graecia celebres erant.* Cf. Epigr. *ἄδων.* DCXXVIII. — In exitu hexametri veteres editt. legunt ἢ τῶν ἑσόντων. In Cod. Gud. ἑσόντων. *Brunckii* lectio est in Cod. Vat. eamque firmat imitatio Ep. inter *ἄδων.* CCCXXXVII, ἢ δὲ φέροντα πόρεος ἀπὸ σώματος ἐσμεν ἑσόντων

ἔχει παρὰ προτέραις. — Posterius distichon vertit *Ansonius* Ep. LV.

*At mihi nullus in hoc usus, quia cernere salem,
Qualis sum, nolo? qualis eram, nequeo.*

Haec de Laïdis speculo, fortasse hoc ipsum *Plasonis* carmen, in animo habuit *Claudian.* in Eutrop. L. I. 90. *Haud aliter juvenum flammis Ephyreia Laïs Et gemino dotata mari, cum seris refundis Canities* — *Seque reformidas speculo damnare senectus.* *Ovid. Medic. Fac.* 45. *formam populabitur aetas, Et placidus rugis vultus aratus eris. Tempus eris, quo vos speculum vidisse pigebit, Et veniet rugis altera causa dolor.* Ceterum in his verbis idem color est, qui in dicto *Theocrisi*, quod refert *Stobaeus* Tit. XXI. p. 176. 38. Θεοκριτος δευτηριος, διὰ τί οὐ συγγράφει, "Οτι, εἶπεν, ὡς μὲν βεβλομαι, οὐ δύναμαι" ὡς δὲ δυνάμει, οὐ βεβλομαι.

VIII. Cod. Vat. p. 148. *Plasoni* hoc Epigr. asserit, quod in Planud. p. 437. St. 571. W. auctoris nomine caret. Viator, quem, cum siti laboraret, vox ranae e longinquo audita ad fontem deduxerat, Nymphis aeneam ranae imaginem dedicat. — V. 2. »In tribus Codd. »Planudeae scriptum τὴν κοῦφαις, omisso substantivo. »Horum in uno, qui fuit *Jani Lascaris*, margini adscriptum, τὴν ψευδὲς κοῦφαις ἰσως. E conjectura est, quod »legitur in editis Planudeae τὴν σταγύειν. Lectionem »dedi Vat. Cod. »*Brutck.* σταγύειν, quod deest in Flor. et tribus Aldinis, primum reperio in Ascensiana. Verum nec hoc, nec fortasse Vat. Cod. lectio poetae manum praestit, qui ranam aqua gaudere jam satis indicaverat in primo versu. Nec omnino commodum epitheton κοῦφαις λιβάνειν, quod hoc loco non de aqua ex alto cadente, ut *levis lympba* ap. *Horas.* in Epod. XVI. 48. sed de aqua simpliciter dictum est. Mihi satis probabile est, in ΛΒΑΣΙΝ latere ΑΛΜΑΣΙΝ, cujus vocabuli

prima litera si forte omissa fuit, nemo non intelligit, quam facile in alterum depravari potuerit. Puto igitur, *Plasonem* scripsisse:

ἄλμασι τὸν κοῦφοις τερπόμενον βάτραχον.

Hoc quam accommodatum sit ad ranae naturam, monere nihil attinet. Recte etiam κοῦφοις ἄλμασι. *Oppian.* Hal. III. 101. σπύδιον ὅσον εἶδος ἄλματι κοῦφον ἐρμήσκει. *Longus* L. II. p. 58. ἤλατο κοῦφον, βαδίζον ἀκτὶς ἱερῆος. *Heliodor.* L. IV. p. 191. ἄρτι μὲν κοῦφοις ἄλμασιν εἰς ὕψος αἰεθόμενοι. — V. 3. In *Planud.* στηλώσας. In *Cod. Vat.* in contextu legitur τυτώσας, et supra scriptum γὰρ μορφώσας. Hoc verum. *Clementis Alexandr.* Strom. VI. p. 761. 9. μορφώσαντες ξόλα καὶ λίθους, χαλκὸν καὶ αἰθαῖον. Id. VII. p. 886. 4. ἀνδρωτὸς ἄγχιος — μορφοῦμενος τῇ τοῦ Κυρίου διδασκαλίᾳ. — Alteram lectionem τυτώσας metrum non patitur. *Archias* Ep. XII. δὲ πλάσας ἐμπροσθὶ θῆρα τυπωσάμενος. Ep. in *Stat. Athlet.* XVI. Tom. III. p. 21. διχθὰ δὲ χαλκὸς οὐκ ἐχέθῃ, ψυχὴν αἰὶο τυπωσάμενος. — In fine versus scribe cum *Cod. Vat.* ἔθῃ. — V. 4. ἀκροσάμενος. *Cod. Vat.* Vulgata elegantior. — V. 7. ἀπὸ λείκων. *Cod. Vat.* qui etiam sequentem versum, in *Planudea* desideratum, praebuit in margine scriptum:

γὰρ πᾶσιν γλυκερὸν ἂν ἐκέθῃ ναμῆται.

Ultimam vocem *Brunckius*, metro iubente, mutavit in λιβάδων. Dubitare licet, an genuinam scripturam teneamus. — Ceterum hoc carmen elegantissimis *Anthologiae* *Epigrammatis* accensendum iudico.

IX. In primis *Vat. Cod.* foliis legitur. *Planud.* p. 323. St. 463. W. In celeberrimum illud *Veneris* simulacrum, quod a pluribus laudatum, describit *Cedrenus* p. 322. idque *CPoli* in *Lausi Palatio* stetit ait. Cf. *Constantin. Porph.* de *Them.* c. XIV. et *Bauduri* de *Antiqq.* *CPol.* T. II. p. 846. Ultimum distichon ad

recte duobus praecedentibus jungatur, dubito. Sensus in quarto versu perfectus est; distichon adjectum acumen prorsus retundit, et ipsum languet. Nec profecto antiquissimis temporibus hoc loco lectum est. Schedae *Krobnianae*, quamvis in reliquis non magnam auctoritatem habent, recte hoc distichon a nostro carmine separatum, Epigrammati *κίεσκ*. CCXLVI. annectunt:

‘Α κόποις τὰν Κυβὸν ἐν Κυβῷ εἶπεν ἰδοῦσα·

Φεῦ, Φεῦ, ποῦ γυμνὸν εἶδ’ ἡμε Πραξιτέλης;

Πραξιτέλης οὐκ εἶδεν, ἃ μὲ θήμης· ἀλλ’ ὁ εἰληγὸς

ἔξεσεν, εἶπεν ἄρης ἤθελε τὰν Παφίην.

Jam cum Schedis *Krobnianis* conspirat *Ansonius*, cujus haud paulo major auctoritas, Ep. LVII.:

Vera Venus Cnidiam quum vidit Cyprida, dixit:

Vidisti nudam me, puto, Praxitele.

Non vidi, nec fas: sed ferro opus omne polimus.

Ferrum Gradivi Martis in arbitrio.

Qualem igitur domino scierant placuisse Cytheren,

Talem fecerunt ferrea caela deam.

Haec cum ita sint, versus 5. 6. *Plasoni*, cujus ingenio vix digni videntur, abjudicandos puto. Recentioris poetae venam produnt, qui *Plasonis Iovian* arripuit, eamque, ut imitatores solent, amplificare conatus est. Qui conatus quam feliciter cesserit, ipse vides. Nihil languidius responso ad deae interrogationem; nihil frigidius acumine, quo ferrum, quod Martis est, Venerem sic formasse dicitur, ut Mars eam et viderit et semper videre voluerit. Neque tamen hic loci substitit Grammaticorum — nam Grammatici ingenio unice dignus est ejusmodi hufus — ludendi pruritus, sed alius exstitit, qui novum procuderet distichon, quo negaret, quod illius distichi auctor dixerat, ferrum Venerem formasse:

οὐτὲ σο Πραξιτέλης τεχνόεσσε, οὐδ’ ὁ εἰληγὸς,

ἀλλ’ οὗτος ἴσους, ὃς ποτα κρηομένη.

Nam nec hoc distichon, *Platoni* vulgo tributum, ex ejus ingenio profectum existimo. In editione Flor. non post *Platonis*-Epigr. legitur, sed post Ep. *hæmex*. CCXLVI. supra laudatum; quo ipso conjectura nostra nonnihil firmatur. Qui Grammaticorum lusus, quales in Anthologia latina permulti occurrunt, non ignorant, conjecturae nostrae calculum adjecturos spero. — V. 3. περιένεπεν χόρην, in conspecto, quod vulgo est ἐν τῷ περιβόλῳ. Vide *Salmas.* ad Solin. p. 8. D. — V. 4. ποῦ γυνήν. Hoc vel ipsa Venus fugiebat. *Ovidius* Fast. IV. 141. *Lisore* siccabat vorantes nuda capillos. *Viderunt Sazryri*, turba proserua, deam. *Sensit, et apposita sexis sua corpora myrto.* — ¶ 171.] V. 5. ἀ μὴ θείμις. *Tiresias* ap. *Callimach.* in Lav. Pall. 78. ποτὶ ἴδον ἤλυθε κρήνας, Σχέτλιος οὐκ ἰδέσθην εἶτα, τὰ μὴ θείμιδες. Quantum *Artemis* possit, ἰδεῖν Ἀκταίον, ἰδὼν, ἀ μὴ θείμις, ap. *Liban.* Or. V. Tom. I. p. 234. ed. *Reisk.* Vide notata ad *Parmenionis* Ep. V. — Versu ult. *Brunchius* repraesentavit lectionem *Srephani*. In Flor. Aldinis et Ascens. ἔξισ' εἶαν ἀρεῖς. Idem habent schedae *Krobnianae*. In Vat. Cod. ἔξισεν εἶαν ἀρεῖς.

X. Planud. p. 233. St. 463. W. Vide, quae ad praecedens Epigramma notavi, ad cujus ultimum distichon haec referenda videntur. Non statuam, sed ipsam Venerem esse ait; non marmor *Praxitelis* manu ferroque expositum, sed deam *Paridis* iudicium expectantem.

XI. *Brunchius* edidit ex emendatione *Menagii* ad *Olympiadori* Vitam *Platonis*, in calce *Diogen.* Laërt. p. 585. ubi τὸ περ οὗτοι πρῶτον Ζηλοῦσαι legitur. Sincerior lectio habetur etiam ap. *Thomam Mag.* in Vita *Aristoph.* p. XIV. *Plato*, quem magnum ingenii *Aristophanei* admiratorem fuisse constat, (vide *Fabricii* Bibl. Gr. T. II. p. 356. ed. *Harl.*) Gratias templum sibi in *Aristophanis* pectore invenisse ait. τέμενος, ut conscriptum, pro sacello ponitur. *Hesych.* τέμενος πῦρ δὲ μακροσμένον

νότος τὸν εἰς τὴν αὐτὴν ἡ ἑστὸν καὶ συμπερ. *Idem:* τερπὴν νοεῖ.
Conf. Kuhn. ad Polluc. p. 5. 38. Lennep ad Phalar. p. 78:
 Numina et Virtutes templa in hominum anima habere
 dicuntur. Theonoë, sanctissima mulier, in *Eurip. Helena*
 1008. Ἰσοεὶ δ' ἑστὸν τῆς διανοῆς ἀποὶ μέγα 'ἐν τῇ φέσει, ubi
 similia quaedam notavit *Magravius. Lactantius de Falsa*
Relig. l. 20. Firminus et incorruptius templum (τέμενος;
 καὶ εὐχὴ πνεύματος) est pectus humanum: hoc posius ornatur
 hoc veris illis numinibus impleatur. — At longe aliter,
 quam apud *Thomam Magistrum et Olympiodorum*, hoc
 distichon legitur in Vita Platonis, nuper ex Cod. Vindobonensi
 edita in *Bibl. Liter. et Art. Fasc. V. p. 111:*

Αἱ Χάριτες τέμενός τι λαβεῖν, ὅπερ ἤθελον εὐρεῖν,
διζόμεναι, ψυχὴν αὖτον Ἀριστοφάνους.

Quae vulgatis longe elegantiora judicat doctissimus *Heeren*, modo *εἶρεν* in *ἀρεῖν* mutaveris. Sic igitur Gratiae sibi non templum, sed agrum, quem colerent, quaesivisse dicerentur. Huc fortasse advocaveris *Pindarica* in *Pyth.* VI. 1. 2. ἡ γὰρ ἑλενπιδας Ἀφροδίτας Ἀφροῦσαν ἢ Χαρίτων ἀναπολλέζουσαν. Hortos Gratiarum Χαρίτων ἀναπολλέζουσαν habemus etiam in *Aristoph.* *Avibus* 1101. — *ἀρεῖν* elegans est acutissimi editoris inventum. Hoc verbum ab iis, quae plantas irrigant aluntque (vide *Eichstädt* ad *fragm.* *Lyttierfæ* p. 144.) translatum est ad alimenta animi; quam metaphoram illustrat *Wysstenbach.* ad *Plutarch.* de S. N. V. p. 117. sq.

XII. Cod. Vat. p. 444. Planud. p. 92. St. 135. W.
— V. 2. 40 22 Plan. Hujus carminis sententiam multi
vario modo repetiverunt.

XIII. Planud. p. 27. St. 4 r. W. — Pan loquitur, in arboris umbra, ad rivum collocatus. Imitatus est auctor Ep. inter *Adox.* CCLIX. — Ad vers. secundum, ubi *αυτοῦ* legitur in Planud. *Scholiaſtes* notavit hæc: *φεισσοῦσαν ἀδύμην· οὐλοῦν ἀνυπόζουσαν· φεισσοῦσαν ἢ οὐκ εἶναι τὴν*

φάλλα. *Brunckius* se haec verba, quamvis ab Interpp. exposita, non intelligere fatetur, et scribendum proponit κῆνον. In interpretatione vehementer fluctuat. Sive enim de arboris cacumine, τῷ ἄκρῳ τοῦ δένδρου, seu, singulari pro plurali, κῆνον pro κῆνους posito, de pini fructibus, sive denique de arbore ipsa accipiendum putat. κῆνον jam *Huetius* invenit in marg. libri *Scaligerani*, id vero pro pinu positum non temere probari posse iudicavit. Eleganter *Wakefield* in *Silv. crit.* Tom. I. p. 68. πυκνοῖς κλῆνας corrigit, sive φρίσσουσιν πέτρην κλῆνας ὁ Ζ. Hoc magis probaverim. Nam arboris disertam mentionem aegre desideramus. Epigr. ἀΐσκ. CCLIX.:

ἔρχην καὶ κατ' ἑμὴν ἵζην πίτυν, ἃ τὸ μαλιχρὸν
πρὸς μαλακοὺς ἤχει κεκλημένα Ζεφύρου.

V. 3. 4. Cum haec scriberet poeta, ei fortasse obverbatur locus *Sapphus*, quem servavit *Hermog.* περὶ 13. L. II. 4. p. 400. ἡμ' ὕδωρ ψυχρὸν παλαδί δι' ὕδων μαλίων, αἰθυσσόμενων (τε) φάλλων κῆμα καταΐησι. *Ovidius* III. Fast. 18. *Umbrosae salices volucresque canorae Fecerunt somnos et leve murmur aquae.* Ejusmodi locis regionem circa *Antiochiam* abundare, narrat *Libanius* Orat. XI. Tom. I. p. 284. ed. *Reisk.* καὶ διαφέρει εὐδὲν τῶν περινομένων ἐκίνας τὰς ὁδοὺς, ὅσην πηγὰς σκυραῖς καὶ τόποις ἀναπνευστηρίοις ἡμ' ἄρχῃς εἰς τέλος διαλημμέναι, μετ' εὐθυμίας τοδὲ δούσιόνουε παραπέμπουσιν. Pro ἡμῶς fortasse ἡμὰ legendum.

XIV. Vat. Cod. p. 488. Planud. p. 335. St. 474. W. Imitatus est *Alcaeus Mess.* Ep. XII. — V. 2. Planud. ρληχά. — V. 4. *Rubnken.* Epist. crit. I. p. 63. γυρὸν — χυλὸς legendum suspicatur, hunc *Platonis* versum a *Lucretio* expressum putans L. IV. 592. *Unco saepe labro calamos percurris bianzes, Fistula sylvestrem ne casset fundere Musam.* Similiter *Heinrich.* in *Obss.* p. 97. κυρτὸν — χυλὸς legit. Epigr. Inc. CCXXX. κυρτὸν ὅτις χυρτῶν χυλὸς ἰδὲ δονάων. Speciosa sunt haec; emendandi tamen

necessitatem non video. Certe et ὑγρὸν χιλεῖος dici potuit, ut sive *humida* intelligenda sint *labia*, sive *labia leviter intumescensia*; quam verbi ὑγρὸν significationem diserte et enucleate tradidit cl. Beck in Comm. de Interpr. Vet. Scr. p. 18. sqq.

¶ 172.] XV. Planud. p. 339. St. 479. W. *Plaseni* asserit. In Vat. Cod. p. 488. auctoris nomen deest. In eadem Satyri et Amoris signa versus sunt *Ammonii* II. T. II. p. 448. — V. 1. *τεχνάεσσι* et *δαίδαλῃ* Planud. — Seq. vers. *μόνη θεοποιῶς* in Planud. et in Vat. Cod. habetur. *Brunckius* audacter *κρηῖ* in contextu posuit, abolita omnium Codd. scriptura. Eleganter hoc dictum esse de lapide sensu carente, (vide *Valcken.* ad *Ammon.* p. 133. sq.) nemo facile negabit; sed hinc non sequitur, poetam hoc ipsum dedisse aut debuisse dare. Nondum mihi persuasum est, vulgatam correctione indigere, cum *μένος*, ut Latinorum *unicus*, saepenumero excellentiam quandam significare sciam. Exempla si quis desiderat, reperiet ap. *Westenium* ad N. T. I. p. 942. — *πνῦμα βαλοῦσα* est pro *ἐμβαλοῦσα*, quod ipsum in hac re usurpavit *Joann. Barbuc.* VI. *ζῶαν οὐκ ἐμβαλε κρηῖ*, et Ep. VII. αἶψ' ἐν κρηῖ καὶ ψυχὰν ἰθάης Σικρατικὴν βάλλειν. — V. 3. Vulgatum *ἐμπετιος* ex Vat. Cod. egregie emendavit *Rubnken.* Epist. crit. p. 215. ubi verbum *ἐψτα* cum derivatis illustrat. Cf. *Sprauhem.* ad *Callim.* H. in Dian. p. 162. — V. 6. pro *κινήσεως* etiam *νικήσεως*, sed perperam, legi, notavit *Stephanus.* Comparandus *Philostrophus* Icon. I. 22. p. 796. *καθεῖς δὲ ὁ Σάτυρος, καὶ ὁφειμένη τῇ φωνῇ λέγειν περὶ αὐτοῦ, μὴ ἔξοιζενται καὶ διαλύει τὰ δρούμενα.* Quae cum scriberet *Philostrophus*, in mente fortasse habuit Epigr. XVI. quod legitur in Planud. p. 340. St. 480. W. ubi de Satyro, argenteo cuidam vasi insculpto, agitur. De *Diodoro* sculptore vid. *Harduin.* ad *Plin.* T. II. p. 677. Nostrium distichon haud scio an obversatum sit *Plinio*, cum de *Stratocle* scriberet L. XXXIII. 12. cum *Satyrum*

in p̄bials somno gravatum collocasse verius, quam caelasse,
Eleganter Auctor Epigr. in Anthol. Lat. I. p. 62.:

*Hujus Nympha loci, sacri custodia fontis,
Dormio, dum blandae sentio murmur aquae.*

*Parce meum, quisquis tangis cava murmura, somnum
Rumpere: sive bibas, sive lavere, tace.*

XVII. Vat. Cod. p. 478. Planud. p. 350. St. 489. W.
In jaspidem, quinque boum imagines insculptas habentem et aureo annulo circumdatam. Paucis verbis mutatis hoc tetrastichon suum fecit *Polemo Rex III. T. II.* p. 184. — V. 3. et editi et Cod. Vat. καὶ τάχα. Formam *ποδίων* cum similibus attigit *Pierſon* ad *Moer.* p. 276. — μάνδρη, i. e. τῇ σφαιρόν. *Longus L. IV.* p. 114. 19. καθάπερ ἐν χροσφῇ σφαιρόν. Verbum μάνδρη praeclare restituit *Böttigerus Schol. Theocrisi Eid. III. 43.* ἐκτρέφοντι περὶ τῇ πατρὶ φυλάκῃ μάνδρην, ubi vulgo δένδρον legitur. Sensum perspexeram in Spec. Emend. c. IX. p. 41. genuinam autem lectionem reperire mihi non datum erat.

XVIII. „Ut in Planudea p. 168. sic in Vat. Cod.
„permutata sunt auctorum nomina praefixa duobus in
„hoc argumentum distichis. Quod Platonis est, Statyl-
„lio Flacco tributum, quod hujus est, alteri, his ver-
„bis: Πλάτωνος τοῦ μεγάλου, nulla Antipatri mentione.
„Fidem Salmasianae collationis sequor, a qua diversam
„habuisse necesse est cl. Dorville, quem vide in Charit.
„p. 701.“ *Brunck.* Planud. p. 116. St. 168. W. Στα-
τυλλίου Φλάκκου. Cf. ad *Stat. Fl.* Ep. VII. Tom. II. p. 263.
cujus in Planudea lemma: Πλάτωνος ὁ δὲ Ἀντιπάτρου. In
Vat. Cod. in extrema p. 364. legitur versus: Χρυσὸν
ἀνὴρ ἔλιπεν βρόχον αὐτῆς ὁ χρυσὸν. et in margine Στατυλλίου
Φλάκκου. Sequens autem pag. incipit lemmate Πλάτωνος
τοῦ μεγάλου, cui nostrum distichon subiectum, et deinde
alterum, quod *Brunckius* inter *Statyllii* carmina exhibet.

bet, sine lemmate. Priori autem in margine adscripta sunt verba: Σπαυλλίου Φλάκκου· τοῦτο εἰς εἰςθρακεν διὰ πόντον μέλλοντα ἀπάγεσθαι κ. τ. λ. Jam vides, unde ortus inter *Salmasium* et *Dorvillium* dissensus, qui nullo modo solvi poterat, nisi ipsis membranarum inspectis, sive apographi omnium, quae unquam sunt facta, fidelissimi ope. *Platoni* nostrum distichon tribuit *Diogen. Laert.* III. p. 184. Latine vertit *Ausonius* Ep. XXII.:

Thesauro invento, qui limina mortis inibat,

Liquit ovans laqueum, quo perisurus erat.

At qui, quod terrae abdiderat, non reperit aurum,

Quem laqueum invenit, nexuit et periit.

XIX. Bis est in Cod. Vat. p. 365. et 568. Planud. p. 121. St. 175. W.

§. 173.] XX. Vat. Cod. p. 358. Ἀντιπάτρου, εἰς δὲ Πλάτωνος. Sic quoque in Planudea p. 25. St. 38. W. ubi tamen antiquissimae editt. Στράτωνος legunt. Nux arbor, prope viam posita, de praetereuntium injuriis conqueritur. Idem argumentum per amplificationem tractavit *Ovidius* in Elegia, quae *Nux* inscribitur; ubi primus versus sic redditur v. 59. *Sponte mea facilis consentens nascor in agro, Parsque loci, qua sto, publica paene via est.* — παλιν. pueri me per ludibrium lapidibus perunt. — V. 3. laudat *Schol. Theocr.* VII. 138. — V. 5. *Ovidius* l. c. v. 39. *Non odium facit hoc, sed spes indulta rapinae. Sustineant aliae potius, querensur idem, et v. 107. Fructus obscū, peperisse nocet: nocet esse feracem, Quaeque fuit multis, et mihi praeda malo est.* Pro ἢ γὰρ Cod. Vat. εἰ γὰρ, et sq. vers. ἐκ τούτων ὅ, quod etiam *Aldus* in Codd. reperit, unde in duas Aldinas venit; et Cod. *Gudian.* — ὅρρε pro damno, ut passim. Vide *Albersi* Obss. philol. p. 219.

XXI. Vat. Cod. p. 313. Planud. p. 210. St. 305. W. Vide ad Ep. I. Ad verbum fere *Platonis* ἔνθα sibi

αἴρω-

arrogavit auctor Ep. inter *ἀδελφ.* DCCXXXIII. *Appulejus* in Apolog. p. 417. sic vertit:

*Lucifer ante meus rutilans mortalibus Aster,
Hesperus a fato Manibus ecce nites.*

Vertit etiam *Ausonius* Ep. CXLIV.:

*Stella prius superis fulgebas Lucifer: at nunc
Exstinctus, cassis lumine Vesper eris.*

Acumen est in eo, quod pueri pulcritudine conspicui stellis comparantur; cujus comparationis fons ap. *Homerum* est Il. VI. 401. Ἑταρδὶν ὡραίων, ἡλγικὸν ἡστέρι καλῷ. *Euripides* ap. *Plutarch.* T. II. p. 1090. C. ὁ δ' ἄρτι θάλλον σαρὰ, διοτρίης ὄρας ἡστέρι. Minyae per urbem incedentes apud *Apollon.* *Rhod.* I. 240. ἡστέρις ὡς νεφέεσσι μετέπεικον. *Theodorid.* Ep. VI. καὶ Ἰεὸν ἡστέρι λάμπει. Qui similia cupit e Latinis, adeat *Burmamn.* ad Anthol. Lat. T. I. p. 669. De viris eximiis et in suo genere praestantibus usurpatam comparationem illustrat *Valcken.* ad Hippol. p. 284. sq.

XXII. Vat. Cod. p. 222. Planud. p. 286^b. St. 423. W. Dionis Syracusani cippo insculptum fuisse hoc carmen, tradit *Diogen. Laert.* L. III. p. 182. Antithesis in prioribus duobus distichis non satis perspicua est. Hecubae quidem, ait, et Trojanis mulieribus fatum jam inde ab earum natalibus lacrymas et mala destinaverat; Dionis autem post egregie facta conceptas spes deorum quaedam malevolentia praecidit. — Hic ergo antithesis in verbis est magis quam in rebus. Nonne etiam Trojanae mulieres ante belli initium omni felicitatis genere floruerunt? nonne illas quoque multa designasse et longas spes animo concepisse dicamus? Et quid est, quod poeta illis tantum nascentibus mala et labores destinatos fuisse dicat; quasi, cum Dioni fatale fuisset ad speratum finem pervenire, invida quaedam fortuna; ipso fato invito, in eum irruerit? — V. I. 2. laudat *Suidas* v.

γεννημένης Tom. I. p. 479. qui δὲ τότε legit cum Vatic. Cod. Vulgo ποτε. — Μοῖραι. Epigr. ἀόκτ. DCXXXI. Ἄβραμος ἴδῃα ταρχύδῃ, Μοιρῶν ὡς ἐπέκλωσε μέτος. — ἔζησαν ἀπειρίας. *spes praeciderunt.* Hoc sensu *Macedonius* Ep. IV. cum sibi per quietem visus esset puellam amplecti, Ἐρως κατὰ νόκτα λαχέσας ἔζησεν φίλην, ὕπνῳ ἡποσεκιδάσας. *Empirides* ap. *Dion. Chrysost.* p. 575. B. ἐκὼ δὲ μάχδαν τῶν πρὶν ἐκχεῖν χάριν. *Sophocles Philoct.* 13. μὴ καὶ μάθῃ σόφισμα κήκχῃ τὸ πᾶν Σόφισμα. — V. 5. 6. Hps versus laudat *Appulejus* in *Apolog.* p. 418. eusque sic interpretatur:

*Civibus ingenti in patria laudare jaces nunc,
Qui insanum me animi reddis amore Dion.*

XXIII. Vaticanus Cod. p. 245. Εἰς τοῦδε Ἐρετριεῖς τοῦς ἐν Ἐκβατῶναις κειμένους. Planud. p. 201. St. 293. W. Sine auctoris nomine profert *Philostratus* in *Vit. App.* I. 24. p. 31. In primo bello Persico Datis, cum Eubocam cepisset, multos captivos in Persiam ad regem misit, quibus Darius vitae sedes assignavit in regione Cissia. Vide *Herodos.* VI. 119. et *Philostrat.* l. c. In hos si scriptum est Epigramma nostrum, non satis apparet, quomodo in medio Ecbatanae agro sepulti esse dicantur, cum Ecbatana a regione Cissia Susisque (vide Ep. sequ.) satis longo intervallo sit dissita. Nisi igitur alii Eretrienſium prope Susa, alii in agro Ecbatano collocati sunt, Ecbatana pro Media, haec pro universo Persarum imperio dicta videri debet. Ceterum de Persarum more, totis populis, insularum praecipue incolis, novas sedes in remotissimis regionibus assignandi, praeclare disputavit *Heeren* in libro inscripto: *Ideen über die Politik — der alten Völker* T. II. p. 364. — V. 2. Vat. Cod. κειμένα ἐν μ. Tres Aldinae μεσέκτῃ. — *Philostratus*, qui hoc tetrastichon nautarum Eretrienſium sepulcro inscriptum fuisse ait, primum versum sic legit: εἶς ποτ' Αἰγαιεῖα βαδίζοντες οὐδ' ἄρ' ἀπὸ πλοῦτος.

XXIV. In Planud. p. 201. St. 293. W. fine auctoritas nomine prostat. Plaroni asserit *Diogenes Laert.* III. p. 184. εἰς τοὺς ἑξαετίαις τοὺς παλαιολόγους. (Cf. *Valcken.* ad Herodot. III. p. 273. 71.) *Suidas* in Ἰωνίας T. II. p. 142. et Cod. Vat. p. 245. — Pro εὐβοίᾳ unus *Suidas* εὐβοίαν legit, idque vulgatae praestare iudicat *Brunckius*.

1. 174.] XXV. Vat. Cod. p. 246. Planud. p. 244. St. 355. W. Elegans distichon, cui comparandus praeclarus ap. *Petronium* locus p. 404. ed. *Hadrian.* Sed non sola mortalibus maria hanc fidem praestant. Illum bellantem arma decipiunt: illum diis vota reddentem penarum suorum ruina sepelis: ille vehiculo lapsus properantem spiritum excussit. Cibum avidum strangulavit, abstinentem frugalitas. Si bene calculum ponas, ubique naufragium est.

XXVI. Planud. p. 245. St. 355. W. In Vat. Cod. p. 246. lemma est: εἰς ναυηγόν, ὃν εὐβοίαν τις ἐξίδου τῶν ἰματίων. Praedo, naufragos in litore excipiens (ut ap. *Pseudo* IV. 21. tunc pauci enatant — Praedones adsunt, rapiunt, quod quisque extulit: Nudos relinquunt.) cadaveri — de defuncto enim verba accipienda videntur — vestem exuerat. πῦματι φάρος. quando ex omnibus bonis suis undarum furor nihil ipsi praeter hanc unam vestem reliquerat. In hunc modum acceptis verbis, non opus est cum *Wakefieldio* in *Silva* crit. T. I. p. 53. corrigas, ἵπτατον φάρος. Nec cum eodem interrogandi notam in fine prioris distichi posuerim. Rectius idem v. 3. particulam δὲ excidisse ratus, corrigit: δ. παλάμῃσι δ' ἀταρβήτοις ἐκίδου. Quamquam sic verba non pro gravitate sua collocata esse facile sentias. Si iustam antithesin efficere voluisset poeta, scripsisset:

ἄνθρωπος δ' ἐκίδου μ' ἀταρβήτοις παλάμῃσιν.

— V. 4. τέσσαρ' κέρδιος. tam pusilli lucri causa. — V. 5. καὶ οὐκ κτλ. Vulgo. Sic quoque Vat. Cod. In Flor. ed. et in

Planudeae codd. quibus *Brunck.* usus est, *μν.* Hoc praetulit, optativum sine particula *ἐν* locum habere iudicans, ut in hoc Homérico: *τίσιαν Δάναι ἰμὲν δάκρυα.* — Pro *φάρους* *Wakefield* corrigit *φοροῖτο*, comparans *Hom.* Il. 2. 137. *μήτρης δ', ἣν ἐφόρει.* *Matth.* Evang. XI. 8. *οὐ τὰ μαλακὰ φοροῦντες.* — In fine carminis vulgo *φάρος* legitur, quod metrum jugulat. *ῥάκος* est in Vat. Cod. et in marg. *γρ. φάρος.* — Paene monere neglexeram, primum quoque versum ex Vat. Cod. emendatum esse. Vulgo, *ἐν ᾧ κτείνουσα θάλαττα.* Perperam in ed. Flor. *θάλασσα*, quod *Br.* in *Analectis* exhibuit. Atticam formam restituendam monet in *Lectt.* p. 31.

XXVII. Cod. Vat. p. 246. Planud. p. 245. St. 356. W. Acumen versus secundi *Opisopoeus* non affectus est. Naufragus, dum praeternavigantibus omnia bona et fausta precatur, eosdem de periculis, in quibus versantur, monet. — V. 2. *παρ' ἐρχόμενοι.* Vat. Cod.

XXVIII. Bis exstat in Codice Vat. Priore locop. 213. *Leonidas*; altero p. 289. *Plasoni* tribuitur. (*Ansipatro* autem *Sidonio*, ut *Brunckius* ait, nusquam.) In Planud. p. 272. St. 393. W. ad *Leonidam* refertur. — V. 1. Cod. Vat. loco pr. *ἤπιος ἦν*, loco sec. *ἄρμενος* habet. Prius est in Flor. Aldina pr. et Ascens. Alterum in Ald. sec. et tertia. Lectioni *ἄρμενος* favet *Plutarch.* T. II, p. 1030. A. *ἀναστρέφουσιν δὲ τοὺς ἐχθροὺς καὶ πολεμίους, ὡς ἀναρμυστίαν τὴν διαφορὴν εὐσαν. ἡ δὲ τῇ Πινδάρῳ ποιήσας τὸ ἐπιπλάσειν ἄρμενος ἦν . . . εὐαρμυστίαν δηλῶς ὁτι τὴν ἀρετὴν ὑποβύμενος.*

XXIX. In Vat. post titulum in pag. versa. „In „lemmate Planudea p. 332. St. 471. W. addit haec „verba: *εὐρεθῇ δὲ ὑπὸ οὐάτων.* Scribendum est, ut in Vat. „Cod. *ὑπὸ ὁδοῦν, a viatoribus*, quod primum hujus „fragmenti versum spectat, ex quo intelligitur, viatores „narrare, quid sibi in itinere contigerit. Hanc lemmatis „partem, ut ineptam, et ad carminis intelligentiam in- „utilem, omisi.“ *Br.* In Vat. Cod. nullum omnino lem-

ma adscriptum. In edit. Flor. desiderantur verba, οὐδέ τι δὲ δ. δ. quae primum accesserunt in Aldin. pr. — V. 2. μέλουται. Rofis pulchrum puerum comparat *Aristaeus*. I. 19. p. 50. τρυφερώτερον καὶ τῶν ῥόδων, εἴς τις τοῖς τὴν χρυσίον. — Pro Κυθήνης edit. Flor. et tres Aldinae Κυθείρας. — V. 3. ἰοθάου Cod. Vat. — V. 5. Similiter ap. *Modestinum* in Anthol. Lat. I. XXXI. p. 16. *Forse jacebas Amor, vicius puer alise somno, Myrsi inter frutesces, pallens roris in herba. In caldaceis ῥόδων. in rosarum strato*, ut delicatum decebat puerum. Vide *Adian.* V. H. IX. 24. — Vers. 7. pro λαροῖς et Planud. et Cod. Vat. λαγαροῖς legunt. Comparantibus *Christodorum* in Ecphr. 385. ubi hunc versum expressit: τακταμένου γὰρ ἔζημιον λαγαροῖς ἐπὶ στομάτεσι μέλισσαι Κηρὸν ἀνιπλάσσοντο, verisimile fortasse videbitur, hoc quoque loco pro λαγαροῖς legendum esse λαγοῖς. *Οἱ canorum* tribuere licebat Amori, ejus ἀδὲ λάλημα laudat *Moschus* I. 8. canendi facultatem *Bion* III. — Ne quid tamen dissimulem; λαγοῖς στόμα poetæ, λαρὸν puero suaviter osculanti melius convenit. At quis in hoc versu tulerit tautologiam in κηρόχυτος et λαροῖς? quis ἐντὸς, prorsus alieno loco positum? Verisimilem emendationem suggerit comparatio *Antip. Sidon.* Ep. XLVIII. de Pindaro: οὐδὲ μάνη ἀνάλαις ξουίδε περὶ χείλεσιν ἑμῆς Ἐπλάσει κηρόχυτον, Πίνδαρε, σὺ μέλος. Pro ἐντὸς igitur ἑμῆς scribendum videtur; sive minima mutatione:

κηρόχυτος ἑμῆς λαροῖς ἐπὶ χείλεσι βαῖνον.

quod, in tanta locorum, in quibus brevis syllaba vi caesurae producit, multitudine, ferri posse, nemo dubitabit; sive verbis transpositis:

ἑμῆς κηρόχυτος λαροῖς ἐπὶ χείλεσι βαῖνον.

quod etiam gratius ad aures accidit. Comparandus *Adianus* Var. Hist. X. 21. καθιέδοντι ἑμῆς μελισσῶν Τμητίου μέλος ἐν τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ καθίσταται ὑπὸν, τὴν τοῦ

Πλάτωνος ἐγγληττίαν μαντιεύμενος ἐνταῦθεν. *Anisbol. Latin.* T. I. p. 365. 29. *Lata cohors apium subiso per vura jacentis Labra favis sexit, dulces fusura loquelas.*

§. 175.] XXX. Ut incerti auctoris existat ap. *Srob.* Tit. LXI. p. 388. 29. *Geu.* 251. *Grot.* — In *Planud.* p. 11. St. 20. W. lemma est: *Μουσικίου, οἱ δὲ Πλάτωνες.* In *Vat. Cod.* p. 364. *Μουσικίου*, *Platonis* nomine omisso. Fortasse olim *Μακρίου* fuit scriptum. Exhibet *Diogen. Laert.* in *Vita Plat.* III. p. 184. — V. 1. *Μοῦσαι* vulgo et in *Cod. Vat.* Ad *Thomam M.* confutandum, qui vocem *κορήσων* tanquam minus atticam damnat, non satis confiderate hoc versu abusi sunt *Intpp.* Utitur tamen ea *Lucianus* T. II. p. 116. *σφόδρα γὰρ ἦν ἱερὰν καὶ χαρίεντον μετὰ τὸ κορήσων.* Ex locis a *Weissenio* collectis ad N. T. I. p. 363. apparet, huic vocabulo fere contemptus notionem adhaesisse. — V. 2. *ἔρυν* *Diogen.* *ἔρυν Vat. Cod.* Utrumque est a librario metro perperam timenti. Passim in hoc opere notabimus pentametros, in quibus poëtae eadem licentia usi sunt. — Ut hic *ἔρυν ἄμυν ἰφροσύνας*, sic *Bion* Fr. XVII. 6. scripsisse videtur: *ἔτι δὲ νιν πτανὸν καὶ ἱκαβόλου ὠπλισας ἄμυν*, ubi vulgo *ἄππας* legitur. Cf. *Mela* gr. Ep. LXXXIX. 5. — V. 3. *αἱ Μοῦσαι*. *Diog.* *Μοῦσαι* habet *Ald. pr.* et *Junt.* *κόρη* *Cod. Vat.* — Verba *ἄρει τὰ σταμόλα ταῦτα* perperam accepit *Intpp. Diogenis.* Verum sensum aperuit *Menag.* p. 151. *Grosius* vertit: *At Veneri Musae: Marti jaculare memento Talia: nam nobis non volas iste puer.* Color, ut in *Theodori Cyrenaei* verbis ap. *Ciceron.* *Tusc. Quæst.* I. 43. *Istis, quaeso, inquit, ista horribilia minitare, purpurasis tuis.* — V. 4. *ἡμῶν δ' οὐ* *Planud.* et *cod. Gud.* *ἡμῶν οὐ Vat.* Apud *Lucian.* D. D. XIX. 2. *Amor sibi nihil in Musas juris esse ait: αἰδοῦμαι αὐτάς· τιμναὶ γὰρ εἰσι καὶ καὶ τι φροντίζουσι καὶ περὶ ὧδῶν ἔχουσι, καὶ ἀγὰρ περὶ σταμίας ψαλλάντες αὐταῖς, κηλοῦμενος ὑπὸ τοῦ μέλους.*

PLATONIS JUNIORIS
EPIGRAMMATA.

I. »Cod. Vat. p. 359. sq. ubi primum distichon paginam finit. Sequens pag. a disticho incipit ἄμφω μὲν, ad quod adnotavit librarius: εἰς τὸ αὐτὸ, περὶ τε τοῦ τυφλοῦ καὶ τοῦ χωλοῦ, ὅτι ἀλλήλοις τὸ ἑαυτὸς ἰδάνειζον. »Hoc et in aliis facere consuevit, quum in duas paginas divisum est Epigramma, in altera argumentum iterum reponit. Hoc Planudi fraudi fuit. Quare autem alteram Epigrammatis partem Antiphilo tribuerit, nescio. »Unum esse manifestum est.« *Brunck.* Planud. p. 4. St. 9. W. primum distichon *Platoni juniore*, reliqua *Antiphilo* tribuit. *Ilgen* in Opusc. Phil. Tom. II. p. 82. historiam, quae hoc Ep. narratur, primum tractatam putat a *Leonida Tarentino*; huic enim tribuit Epigr. quod inter *Leonidae Alexandrini* carmina posuit *Brunck* nr. XXXIV. Platonem igitur, qui eandem historiam exornaverit, diversum esse a Comico et ad recentiorem aetatem deprimendum. De nostro autem Epigrammate idem judicat, in duo dividendum esse, quorum prius terminetur v. quarto, *Platoni*, posterius inde a versu quarto *Antiphilo*tribuendum. - In lemmate Vat. Cod. quod *Brunckius* protulit, librarii oscitantia nomen Ἀντιφίλου omissum esse ante verba περὶ τοῦ τυφλοῦ, quorum cum illo nomine similitudo librario fraudi fuerit. In hujus conjecturae gratiam v. 5. ubi novi Epigrammatis initium esse statuit, τυφλὸς ἐκείνῃ corrigit. Ingeniosa haec esse, non nego; an vera sint, dubito. Admissa enim versuum divisione, quam *Ilgenius* fieri postulat, neutrum horum Epigrammatum mihi perfectum et integrum esse videtur, quamvis probe intelligo, expositionem, quam vocant, historiae in hoc carmine, sic ut apud *Br.* est, lecto, nimis verbosam esse. At hoc poëtae vitium fuerit. Quod

versu quarto epigrammaticae conclusionis species esse viderur, id, finem Epigrammatis hoc loco statuendum esse, non evincit. Vide *Lessingium* de Epigr. Tom. I. p. 149. Vera conclusio est in ultimo disticho; tertium distichon est uberior explicatio eorum, quae praecesserant, inprimis verborum — ἄλλον δ' ἄλλος ἀπερσεύη. Rem, ni fallor, conficit imitatio *Philippi* Ep. LXIX.:

Περὶς δ' μὲν γυίοις, δ' δ' ἄρ' ἑμμεσιν· ἡμφοτέρωι δὲ
εἰς αὐτοὺς τὸ τέχνης ἐνδοξὸν ἠράνυσαν.
τυφλὸς γὰρ λιπύγων ἀπαμείβων βάρος αἶσαν,
ταῖς κοῖταις φωναῖς ἑτραπὸν ἀεδοβάται·
πάντα δὲ ταῦτ' ἐδίδαξε κικηρὴ πάντολμος ἀνάγκη
ἡλλήλοισι μερίσαι τοῦλοις εἰς τέλος.

Vides, *Philippum* tria disticha 3 — 8. nostri Epigrammatis expressisse. Quod si aliquid refecandum est, servaverim equidem distinctionem Planudeae. — V. 4. δ Vat. — V. 5. αἶσαν. Id. Pro κικηρὴν Br. suspicatur ἀεδοβάται five ἰδοβάται. Cod. Vat. κικηρὴν.

II. Planud. p. 350. St. 490. W. Sine auctoris nomine habetur ap. *Schol.* in *Eurip.* *Orest.* 593. — V. 1. ἡμίδυσος et in lemmate ἡμίδυσον Cod. Vat. Verisimile est, quo tempore scripti sunt vetustissimi libri, qui ad nos pervenerunt, hanc formam magis fuisse in usu, et alteram per τ fere antiquatam. Nam observavi in *Dionysii Periegesi* v. 1122. in duobus Codd. vetustissimis scriptum esse γλαυκὴν ἡμίδυσον ὅπ' ἡρέμα πωροφύρουσαν, ubi editt. praeter Aldinam habent ἡμίδυσον. Sed in ἡμίδυσος penultima corripitur; itaque metro sic flagitante ἡμίδυσος hic reponendum est. *Brunck.* ἡμίδυσος est etiam in Planudea. Notum est, amethystum in amuletorum numero fuisse habitum, quo homines adversus ebrietatem muniri existimabant; quin omnia, quae ebrietatem prohibebant sive prohibere putabantur, hoc nomine appellabant. Vide *Krebsium* ad

Plutarch. de Aud. Poët. p. 102. *Casaubon.* ad Athen. I. 25. p. 74. f. Varia amethyfi genera describit *Salmaf.* ad Solin. p. 398. G. Cf. *Marsini* in notis ad Ernesti *Archaeol.* p. 157. sq. Cum carminis nostro conf. *Asclepiad.* Ep. XXXIII. — In v. 2. valde discrepant membranae Vaticanae, in quibus bis exstat hoc distichon p. 478. et 568. Loco pr. legitur ἡ νύμφη πύλας μ' ἔ. Loco sec. ἡ πύλας νύμφη. Utrumque vulgata deterius.

III. Vat. Cod. p. 479. Planud. p. 351. St. 490. W. Ludit poeta in nomine Hyacinthi, quod lapidis est et pueri ab Apolline amati. Lusus pro meo quidem sensu vehementer frigidus.

SPEUSIPPI EPIGRAMMA.

§. 176.] Anth. Planud. p. 283^b. St. 418. W. Paus immutatis iterum legitur inter *ἀδελφ.* DXLIV. sic:

ψυχή μιν ἐν κόλποις κρύπτει τόδε σῶμα Πλάτωνος
 ψυχὴ δ' ἀθανάτων τάξιν ἔχει μακάρων.

Animam *Platonis* ad beatorum sedes transiisse dicens, ex ipsa magistri philosophia eum μακάρων ἀθανάτων τάξιν tenere ait. De voce τάξις sensu Platonico usurpata consule *Lennerp.* ad Phalar. p. 102. sq.

AESCHINIS EPIGRAMMA.

Vat. Cod. p. 202. Edidit *Reiske* in Anth. p. 62. nr. 539. cum hac nota: „Illius cui tribuitur esse, spondere non ausim. Memini carmen hoc alibi quoque legisse, verum, ubi legerim, non pariter suggerit memoria.“ Vultus, quo per totum annum laboraverat,

cum nemo medicorum sanare posset, in Apollinis templum *Aesculapio* se contulit, ibique tribus mensibus sanatus est. Hoc Epigramma tabulae votivae inscriptum fuit, a poeta in Aesculapii templo dedicatae. Plura fuerunt illius dei templa, ubi sacerdotes aegrotis operam dabant, interque ea nullum facile antiquius illustriusve illud, quod Epidauri fuit. Vid. *Pausan.* L. II. 26. p. 169. sqq. *Strabo* L. VIII. p. 258. illustrem esse urbem ait, καὶ μάλιστα διὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Ἀσκληπιοῦ θεραπεύειν νόσους παντοδαπὰς πεπιστευμένον, καὶ τὸ ἱερὸν πλήρες ἔχοντος καὶ τῶν τε καμόντων καὶ τῶν ἀνακειμένων πινάκων, ἐν οἷς ἀναγεγραμμένοι τυγχάνουσιν αἱ θεραπεῖαι, καθάπερ ἐν Κῷ τε καὶ Τρίκλῃ. E recentioribus de hoc templo, in quo nostrum tetrastichon insculptum fuisse probabile est, disputarunt *Sprengelius* in *Histor. Medic.* Tom. I. p. 128. *Villoison* in *Prolegg. Homer.* p. LI. sqq.

ARISTOTELIS POEMATA.

§. 177.] I. Hunc Hymnum in Hermiam conscriptum servavit *Diogen. Laert.* Vita Aristot. V. p. 272. ubi ex *Phavorini* παντοδαπῇ ἰατροῦ narrat, *Aristotelem* propter hunc ipsum Hymnum a Demophilo impietatis accusatum esse. Non Hymnum, sed Scolion esse, contendit *Asbenaensis* L. XV. p. 696. B. ubi inter alia Scolia hoc quoque profert. Idem exstat ap. *Stobaeum* Flor. Tit. I. p. 2. Gesn. 6. Grot. Postea saepius repetitum est: a *Scaligero* in Poët. I. 44. *Maisaire* in Carm. Misc. p. 34. *Hurdio* in Comment. ad *Horatii* A. P. p. 166. edit. vernac. Singulati dissertatione illustravit *Koerppen* Hildesiae 1784. et post illum *Cludius* in Bibl. L. et Art. Fasc. III. p. 33. sqq. Criticis notis novissi-

me instruxit *Buble* in *Aristotelis* Opp. Tom. I. p. 32. sqq. — V. 1. 2. qui vulgo junctim leguntur, *Menagius* in duos dividit, ejusque sententiam secutus est *Brunckius*. Vir doctus ap. *Richardum Hurd*, quem *Tyræbitzum* esse suspicor, veterem scribendi rationem retinuit, *Brunckio* non improbante, qui ejus lectiones expressit ad calcem *Carm. Anacreontis* ed. an. 1786. p. 81.:

Ἀρετὴ πολέμοις τε γένει βρετείῃ

qui versus est anapaesticus logaoedicus. — V. 3. βῆ corrigiit *Sylburgius*, levi emendatione, quam in textum recipere dignatus est *Buble*, praeclaram dicens. Idem tamen v. 10. χρυσῷ et v. 11. ὄνιον servavit. Recte se habet vulgata et *Sylburgiana* elegantior est. *Euripid.* *Orest.* 834. Εὐμενίσι θύραμα δρομάσι. Sensus non est, quod putasse videtur *Sylburgius*, virtutem omnium rerum, quae in vita expetuntur, pulcherrimam esse; sed βῆ pro *hominibus* positum est, quibus nullo θύραμα virtute praestantius. Jam haec ita vides dicta, ut ap. *Eurip.* in *Heraclid.* 477. γυναῖκα γὰρ σιγῇ τε καὶ τῷ σωφρονεῖν κάλλιστον, quibus multa ubique similia reperiuntur. βῆ de humano genere illustrat *Davissius* ad *Max. Tyr.* p. 539. et *Reicinus* ad *Lucian.* T. II. p. 710. Latini *vitam* eodem sensu dixerunt. Vide *Burmamn.* ad *Phaedr.* praef. ad L. I. p. 4. — V. 5. ζυλωτὸς ἐν ἑλλ. *Diog.* et *Stob.* quam lectionem, dorica forma in ζαλωτὸς restituta, servavit *Anonymus* ap. *Hurdium*, qui proxima sic constituit:

καὶ πόνους τλήκει μαλερώς ἐκέρμαντας.

Quo facto binī hi versus, 5. et 6., sibi ad amussim respondēt, compositi nimirum e syzygia trochaica, et dactylico logaoedico, qui simplici trochaeo terminatur. *Casaubonus* ex *Stobaeo* post *μαλερώς* inferuit καὶ, quo versus pessumdatur. — V. 8. desideratur, quid virtus animo injiciat. Omissum est verbum, quod feliciter supplevit *Anonymus* ap. *Hurdium*, scribens:

τοὺν ἐπὶ φέρν' ἔγωγε βάλλαις"

unde versus existit decasyllabus Alcaicus, qualis hic est ap. *Herphaestionem*: καὶ τις ἐν' ἰσχυρίαῖσιν εἰσις. Seq. aq-tem versum idem in hunc modum constituit:

καρπὸν φέρεις τ' ἐθάνατον

qui versus est jambicus dimeter catalecticus, cum dactylo in tertia sede. Hujus lectionis vestigia sunt in *Diogen.* καρπὸν εἰς ἐθάνατον legente, quae scriptura vereor ut sensum efficiat integrum; certe vehementer languet. Fortasse tamen rectius scribas, καρπὸν τ' ἐθάνατον φέρεις, versu choriambico. In ἐθάνατον prima producitur, more Homérico. — V. 10. *Diogen.* κερῶσεν. *Stobaeus* κερῶσεν habet. *Bruckius* recepit lect. *Asbenaci* κερῶσεν. Utilitatem, quam virtus parit, poeta omnes divitias, nobilitatem et otii suavitatem longe superare dicit. Hic locus obversabatur fortasse *Libanio* in Or. V. Tom. I. p. 225. ed. *Reisk.* δοῦναι δέ μοι παρὰ τοῖς θεοῖς ὕμνος χρυσοῦ προσηρῆσαι, εἰ δὲ καὶ ἀνὴρ ἀγαθὸς τήνδε ἂν δοῖται παρὰ τούτων τὴν ψῆφον, σικνωτέρα: τούτῃ μᾶλλον ἢ κέρει γιγνώσκοντες. Sine causa idonea *Sylburgius* mendum subesse putabat vocabulo γούτων, quod de majoribus generisque nobilitate accipiendum est. Vide *Gronov.* ad *Herodot.* I. 38. 5. — V. 11. μαλακωνυγῆτοιο. *Diog. Stob.* μαλακωνυγῆ τοῖο θ'. *Maissaire* μαλακωτάτοιο conjecit. *Bruckianam* lectionem etiam *Anonymus* minima mutatione ex vulgata scriptura elicit. Idem, quod μαλακῶν ὕπνου, mollis somni. Vide *Intpp. Theocrisi* Eid. XV. 125. — V. 12. εἰθ' ἵππον *Asben.* εἰθ' ἵπνον ἐν Δ. *Diog. Stob.* Hercules et Ladae pueri tanquam exempla fortitudinis junguntur ap. *Horat.* II. Ep. I. 5 — 10. et I. Od. XII. 25. Dicam et Alciden puerosque Ladae. — V. 14. Expressa est lectio *Asbenaci*. Qui rebus gestis tuam vim, i. e. te ipsam sectabantur. Ferri possunt haec. ἀγρεύειν, ut θηρῶν, crebro sensu translato usurpatur. Vide ad *Meleagr.* XXIV. 6. Sed pro meo quidem sensu longe elegantior est lectio *Anonymi*, ἔργου

ἐκὼν ἀγορεύοντες, ex *Diogen.* et *Stobaeo* derivatam, ubi legitur *ἔργους ἀπαγορεύοντες*: *Rebus fortiter gestis, quantum sis valeas, patefecerunt*: ἀγορεύειν, ut κηρύττειν. Versus autem in hunc modum dispescendi videntur:

ἔργους ἐκὼν ἀγορεύοντες
δύναμιν· σοὶς δὲ πόθους Ἀχιλλεύς.

Prior est choriambicus; alter hendecasyllabus Alcaicus sive dactylicus logaoedicus, prima syllaba in δύναμιν producta; quo nihil in arsi frequentius. — V. 15. σοὶς δὲ. Alii τε. Pro δέμους *Grosius* πόδας habet, in describendo hoc carmine id, quod saepe legerat, Ἀἰδοῦ πόδας, vulgari lectioni forte substituens. Nam eum prudentem et scientem vulgatam mutasse, non puto. — V. 17. μορφᾷς. Tua pulcritudine illectus *Hermias* quoque vitam pro nihilo duxit. μορφᾷς pro pulcritudine, ut v. 4. Vid. *Cludius* l. c. p. 37. Paulo durior dictio in verbis ἡλίου χέρῳσεν αὐγὰς. *Solis lumen privavit*, pro ἐστέρησεν αὐτὸν τοῦ βίου. Sensum explicat *Athenaeus* l. c. p. 696. εὐφῶς ἀμολογούντος τοῦ γεγραφέως, τετελευτηῖναι τὸν Ἑρμῖαν, δι' ὃν εἴρηκε· εὐς γὰρ φ. μ. *Maissaire* scribendum putavit χέρῳσεν αὐγὰς. Post μορφᾷς *Stobaeus* καὶ omittit, qui mox ἔντροφον habet. — V. 20. Vulgo καὶ γὰρ. Nostrium est ex emendatione *Casauboni*, qui sic ap. *Athenaeum* reperit scriptum. Versus fortasse sic distribuendi:

ἐντροφός ἡλίου χέρῳσεν
αὐγὰς. τοιγὰρ καὶ δῖμος
ἔργους ἀδύνατον τε μιν —

Primus est hendecasyllabus Alcaicus, qui in hoc carmine regnat; quare et v. 12. sic scripserim:

σοῦ δ' ἔνυχ' ἰδὼς Διὸς Ἡρακλείδης.

Bini sequentes choriambici. — V. 21. αὐξήσεται *Diog.* et *Stob.* Hic etiam ἀδύνατος legit. Alteram est exquisitius. αὐξάνειν pro celebrare apud *Pindarum* frequenter obvium. Musae dicuntur Jovem hospitalem celebrare,

quia *Aristoteles* Hermiae hospitalitatis jure conjunctus erat. Hermiae, in quem hic hymnus conscriptus est, meminit *Lucian*, T. II. p. 357. *Aristoteles* εἰς ὑπερβαλὺν θανάτου Ἑρμίου τὸν εὐνούχον, τὸν ἐκ τοῦ Ἀταρνέως τέκνοντα. Eum, quia eunuchus erat, non ferre potuisse, si quis cultellum sive exsectionem commemoraret, narrat *Demetrius* de Elocut. c. 293. p. 114. Servus primum fuerat Eubuli; quem consiliis suis callidissimis ad urbium Atarnae Assique tyrannidem evexit. Post domini obitum ipse imperium in iisdem urbibus exercere Persasque laceffere coepit. Quod cum per aliquod tempus fecisset, a Mentore, Memnonis, Persarum ducis, fratre captus et in Persiam abductus est. Ibi eum regis iussu interemtum esse tradunt. Vide *Diodor. Sicul.* L. XVI. § 2. p. 122. ibique *Wesseling*. *Strabon.* L. XIII. p. 420. De nominis orthographia, alii enim Ἑρμίας, alii Ἑρμίας scribunt, praeter *Wesselingium* l. c. consule *Valck.* ad *Herodot.* L. I. p. 77. § 3. Facit huc etiam *Suidas* in Ἀριστοτέλης Tom. I. p. 327. θυγατέρα δὲ (Ἰσχή) ἀπὸ Πυθιάδος, τῆς θυγατρὸς Εὐνούχου· ὅς καὶ (l. γ) θλαΐας ἦν αὐτῇ ἑταίρα (fuit Hermiae soror et filia adoptiva secundum Aristoclem ap. Euseb. in Praep. Ev. XV. 2. p. 793. A.) — Ἰσχή δὲ καὶ υἱὸν Νικύμαχον ἐξ Ἑρμούλου καλλιπῆς, ὃν ἠγάγετο μετὰ Πυθιάδα παρ' Ἑρμίου τοῦ εὐνούχου, ὅστις ἦν ἄρχων Ἀταρνέως, (χωρὶς δὲ αὐτῇ Τραβίδος) Εὐβόλου δὲ τοῦ Εὐβυνοῦ δούλου γυναικός, Ἰλαβη. καὶ αὐτοῦ Ἑρμίου παιδικὰ γονομένην Ἀριστοτέλους. Hermiam pellicem habuisse, sine causa in dubium vocat *Bublius* in Vita Aristot. Tom. I. p. 91. com vel hodie nihil apud Asiae eunuchos frequentius sit. — Vers. 24. desideratur ap. *Stobaeum*. Pro βαβαίου *Αἰθεν. βαβαίας*.

[V. 178.] II. Ex *Diogene Laert.* V. p. 272. venit in Append. Anth. p. 525. St. *24. W. In eundem Hermiam scriptum. ἀνδρὸς δούλου. Mentoris, qui Hermiam fraude circumventum cepit. *Polyaen.* Strateg.

L. VI. p. 461. ed. *Casaub.* — In nonnullis Codd. *ἡρώων* *δελίων* reperitur.

EPITAPHIA IN HEROAS HOMERICOS.

III. Haec Epigrammata e vetere quodam Codice Bibl. Mediceae primus edidit *Stephanus* ad calcem Anthol. p. 497 — 502. (p. 5 — 8. Wech.) cum lemmate: *πυῖ* *ἱνατος* τῶν Ἑλλήνων ἡρώων τίθεται καὶ τί ἐπιγράσσεται τῇ τάφῳ. Postea *Stephanus* eadem repetivit post *Homeri et Hesiodi certamen* 1573. Jam antea haec disticha *Aristoteli* vindicaverat, eaque separatim ediderat *Guil. Canterus* Basil. 1566. 4. et Antwerp. 1571. 8. Partem ea constituisse operis *Aristotelei*, quod *Peplum* inscripserat, apparet ex *Eustathio* ad Il. β. p. 218. *ἰστορεῖ δὲ ὁ αὐτὸς Πορφύριος*, καὶ ὅτι Ἀριστοτέλης ἐγγράμμα πρᾶγματευσάμενος, περὶ ἑκάστης Πέπλος, γενεολογίας τε ὑγίμων ἐξείλετο καὶ νῦν ἐκάστην ἐκείνου, καὶ ἐπιγράμματα εἰς αὐτοὺς, ἃ καὶ ἐπιγράφεται ὁ Πορφύριος ἐν τοῖς εἰς τὸν Ὅμηρον, ἀλλὰ ὅτι καὶ οὐδὲν τι παρὰ καὶ φλογμαῖνον ἔχοντα. Διότιχα δὲ τὰ ἅλα ἐκείνα διχα τοῦ ῥηθέντος εἰς τὸν Λίαντα. Ἰσως γὰρ ὁ ἐπιγραμματοποιὸς ἐφιλοτιμήσατο ἀπεργασίας ἐλθὼν τῇ ποιητῇ ἐκ τῆς λαμπρῆς Λίαντι πολυλογῆσαι, τοὺς δὲ ἄλλους ἤττον ἐμνῆσαι. *Aufonius Burdigalensis*, qui bonam horum Epigrammatum partem in latinum sermonem convertit, eorum auctorem ignorasse videtur, cum in praefatione scriberet: *Epitaphia* — scilicet titulos sepulcrales, veterum, qui bello Trojano interfuerunt. Quae antiqua cum apud philologum quendam reperissem, latino sermone converti. *Ἰσέπλος*, qui *ἰστορίαν ἐμμικτεν* complexus sit, inter *Aristotelis* opera memorat *Biographus Anonymus* in *Aristot.* Opp. T. I. p. 66. ed. Bip. et plures, quos vide ap. *Fabricium* in *Bibl. Gr.* T. III. p. 275. sq. Non philosophi, sed alterius *Aristotelis* foetum esse, contendit *Patricius* in *Disc. Perip.* Tom. I. p. 18. et 49. praecedente *Ἔκτα* ad *Hesiod.* p. 13. Ἀριστοτέλης γὰρ, ἢ ὁ φιλόσοφος, μᾶλλον

20, εἶμαι, ὃ τοὺς πέλους συντάξας, ἐν τῇ Ὀρχομενίαν πολιτείᾳ, in quibus verbis suo more hallucinatus est Grammaticus. Conf. *Pesis*. ad Leges Att. p. 94. Peplum hoc carmen sive potius carminum contextum appellatum esse ab illo velo, quod in Panathenaicis circumferebatur, cuique praeter ipsius Minervae facinora heroum res gestae in-textae erant, docet *Fabricius* l. c. not. r. Cf. *Casaubon*, in *Aristoph.* Eqq. 564.

1. De *Penelope*, Boeotiorum duce, vide *Pausan.* IX. 5. p. 723. *Heyne* ad *Apollodorum* L. III. p. 725. De nomine forma quaedam dedit *Eustath.* ad Il. β. p. 200. 21.

2. *Ascalaphus* et *Lalmenus* inter Helenae procos numerantur ap. *Apollodor.* p. 239. Illum in Palaestinam translatum ibique sepultum esse, fingebant nonnulli, secundum *Eustath.* ad Il. ε. p. 1009. 32. Cf. *Scaliger*, ad *Hieronym.* Chron. p. 74. sq. — *Lalmenum* commemorat *Homer.* Il. β. 512. Οἱ δ' Ἀσκληπιάδου γαῖον, ἰδ' Ὀρχομενὸν Μενέσιον· τῶν ἥστ' Ἀσκάλαφος καὶ Ἰάλαμος, οἷς Ἄρτος.

3. Τὸν Λαυρῶν *Steph.* In Mycono sepultus esse dicitur *Ajax*, quod Gyrae rupes, in quibus periit, pars hujus insulae fuisse dicuntur. Vid. *Eustath.* ad Od. 2. p. 183. 22.

4. *Elephenor*, dux Abantum, Il. β. 540. Cf. *Schol.* ad *Lycophr.* 1034. sqq. Ab Agenore interficitur Il. 2. 463.

5. *Meneſtheus*, dux Atheniensium, Il. β. 552. De forma *Πενέθης* vide *Sylburg.* ad *Etymol. M.* p. 666. 42. et *Heyne* ad *Apollodor.* p. 725.

6. Ex loco *Eustathii* supra laudato apparet, falli, qui hoc carmen *Asclepiadae* tribuunt. Vid. *Planud.* p. 237. St. 344. W. Etiam *Vat. Cod.* p. 227. Ἀσκληπιάδου. Ex nostro expressum est Ep. *Mnasalcae* XIV. Idem ante oculos habuit *Antip. Sidon.* Ep. LXV. Habemus hic Vir-
tutem, Ajacis sepulcro assidentem; quam divam qua
specie exhibuerint, latet. Simulacrum ejus circumfere-
batur in pompa Dionysiaca *Ptolemaei*, narrant *Asbenaço*.

L. V.

L. V. p. 201. D. Epigramma nostrum vertit *Ausonius*
Ep. III. p. 191. ed. Toll.:

*Ajasis sumulo pariter tegor obruta Virtus,
Inlacrymans bustis funeris ipsa mei:
Incomias lacerata comas, quod pravus Attrides
Cedere me structis compulit insidiis.
Jam dabo purpureum claro de sanguine florem,
Testantem gemitu crimina iudicii.*

V. 3. εἰ παρ' Ἀ. Cod. Vat. Τεττα, qui hoc tetrastichon excitat ad Posthomericā v. 489. legit: θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βίβαρμένῳ, ὡς παρ' Ἀ. *Quintus Sm.* IX. 455. ὡς ἄρ' ἐπ' ἐκλήτῳ βίβαρμένον ἄλγος φῦτα. *Stephan.* in Cod. Med. etiam ὡς παρ' Ἀ. reperit. — Ἀπάντα *Pierſon.* ad *Moerin* p. 65. pro *Voluptate* accipit, collato Epigr. *Mnasilcae* XIV. Verum hujus carminis diversa est ratio. *Dolofus* Ulyſſes fortem vicerat Ajacem non robore et strenuitate, sed oratione ad fallendos animos apte composita, et fraude, quippe qui iudices corruperat. *Pindar.* Nem. VII. 44. — Pro ἐμοῦ κέρειται Cod. Vat. ἐμῷ δύνταται. Idem *Brunck.* invenit in optimo Planud. Codice.

§. 179.] 7. Teucer in insula Cypro, ubi urbem Salamina condiderat, obiit. Vide *Schol. Pindari* Nem. IV. 77.

8. Διομήδην. *Steph.* Diomedes sepultus in Diomedeis insulis. Cf. *Scholia* ad *Lycophr.* 601. *Strabo* VI. p. 284. — *Ausonius* Ep. VI. p. 193.:

*Conditur hic, genitore bono melior Diomedes,
Crimen ob uxoris pulsus dotalibus agris,
Argyripaui, clarosque viris qui condidit Arpos:
Clavio, urbe nova, patriae quam sede vetusta.*

In *Schol. Tezzae* ad *Homer.* 113. versu primo legitur: τὸν πάντεσσι κέραιστον ἰ. Δ. — In Cod. *Anthologiae* *Constantini Lascaris*, secundum *Iriarten*, habetur: τὸν πάν-
την κέραιστον ἐπὶ χθονίῳ Διομήδῃ. Ἡ. Δ. κ. ν. διωνυμική.

9. Sthenelus et Euryalus junguntur ap. *Homerum* Il. β. 564. 5. Vide notas ad *Apollodor.* I. p. 168. In hunc est Ep. *Ausonii* X. p. 197.

10. *Auson.* Ep. I. p. 190.

12. Menelaus in beatorum sedes traductus est, secundum *Homer.* Od. δ. 561. sqq. Cf. *Heyne* in Opusc. Academ. T. I. p. 395. sqq. Valde hoc distichon amplificavit *Auson.* Ep. II. p. 191.

13. 14. Prius imitatus est *Auson.* Ep. VIII. p. 195. Ad alterum haec notavit *Brunchius*: „Nestor, Neleici filius et Chloridis inter ἡμιθέους, εἰς δὲ θεῶν καὶ ἀνθρώπων νόμους ὅμιλον λέγουσι, cenferi non potest. Praeferenda igitur lectio, quam servavit *Eustathius* p. 296. φέρτατος ἡμερίων. Ad haec enim duo in Nestorem Epigrammata respicit, quae memoriae lapsu pro uno habet: ὁμοῦ δὲ πρὸς τοῦ γέροντος ἄρετῃν, καὶ τὸ εἰς αὐτὸν παλαιὸν ἐπὶ γράμμα, πῶτερ καὶ φέρτατον ἡμερίων λέγει αὐτὸν, καὶ βασιλεῦσιν, καὶ ψυχῇ ἐν σώματι θεῶν ἔχοντα, καὶ ἀνδρῶν ἀγαθόν.“

15. Antilochus, patri in pugna cum Memnone auxilium ferens, occubuisse dicitur ap. *Pindar.* Pyth. VI. 28. sqq. Sed diversa fuit ap. veteres de Antilochi morte traditio. Vide notata ad *Tzetzae* Posthom. 261. p. 121.

¶ 180.] 16. De *Agamemnone* vid. Il. β. 609. *Heyne* ad *Apollodor.* III. p. 724.

17. *Amphimachum* et *Dioren* inter Graecorum duces recenset *Hom.* Il. β. 620. 622. Ille interfectus est ab *Hectore* Il. γ. 185. Hic a *Piro* Il. δ. 517.

18. *Thalpius* et *Polyxenus* Eleorum duces. Il. β. 620. 623.

19. *Meges* fil. *Phylei*, qui Δουλιχίου ἀπὸ νῆσσοιο πατρὶ ἔκλυθαι, Il. β. 629. Pictus erat in *Polygnoti* tabula, *Pausan.* X. 25. p. 860. Eum in undis periisse, si quis praeterea tradidit, ignoto. — *Φυλῆος*, quae *Stephani* lectio est, *Canterus* sine causa idonea in *Φυλῆος* mutavit, quod versus pessumdatur.

20. Ulysses a filio Telegono interfectus, in insulam Acaeam, quam *νήσον τῆς Τυρηνίας* vocat *Schol.* in *Odyss.* i. 32. deportatus ibique sepultus est, secundum *Hyginum* Fab. CXXVII. aliosque, quos laudat *Munkerus*. — Nec hoc nec seq. distichon, sed aliud, quod periit, ante oculos habuit *Auson.* Ep. VIII. 22. *Σεπθ. εὐαίμωνος* habet. Sed *Ἀνδραμόνους* scribendum erat ex Il. β. 638. De Andraemone multa disputat *Verheyk* ad *Anson. Liber.* c. XXXII. p. 214. sq. — Locutionem *κόνις κατέχει*, quae recurrit Ep. 35. et de qua dubitabat *Murasori* *Anecd.* Gr. p. 33. confirmat *Burmman.* in *Misc. Obs.* Vol. I. i. p. 14. sq.

23. Habet *Diodor. Sic.* Tom. I. p. 395. ubi Idomeneum et Merionen a Cretenfibus ut heroas coli et in belli discriminibus invocari narrat. Ex apogr. *Lipf.* protulit *Leich.* in *Carm. Sep.* p. 4. *Vat. Cod.* p. 253. cum *Diodoro* conspirat in *ἕξ* (cf. Ep. 10. et 34.) et *ἔγώ τοι* pro τοῦ. Vulgatam tuetur *Brunckius.* τοῦ positum pro αὐτοῦ seu τοῦτου, ut Ep. 9. — Male *Leichius* *δμήλου.* *Molus*, Deucalionis filius, Idomenei frater. Vid. *Apolod.* III. 3. p. 181. ubi *μᾶλος* scribitur. Sed vide *Heyn.* p. 543.

24. Tlepolemus, dux Rhodiorum; de quo praecharus est locus *Homeri* Il. β. 655. Interficitur a Sarpedone Il. ε. 655. sqq. Qua auctoritate Rhodi sepultus esse dicatur, ignoro.

¶ 181.] 25. Obscurum nomen Delphyli; quem *Ὀρμένιον* vocat *Aristoteles*, sive ab Ormeno, Amyntoris patre, oriundum, sive ex urbe Ormenio, ab Ormeno condita. Vide *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* IV. 37. Erat etiam Ormenus Trojanus Il. μ. 183.

26. De Nireo Il. β. 674.

27. *Phidippus* et *Antiphus* junguntur ap. *Homer.* Il. β. 676,

28. Achillem plurimi in Sigeo promontorio sepultum tradunt. Alii aliter. Vide not. in *Tzetzae* Posthom. 465. p. 140. — Vitiosus est pentameter. Fortasse verbum *πεντοντις* ex glossiematico irreplevit.

29. Musas ad Achillis tumulum fudisse carmina indicat *Homer.* Od. u. 60. sq. *Arctinus* ap. *Proclum*: καὶ θέντις ἡχομένη ἐν Μοῖσαις καὶ ταῖς ἀδελφαῖς Θηνῶν τὸν παῖδα. Cf. *Quint.* L. III. 592. sqq.

30. Patroclus simul cum Achille conditus, secundum *Homer.* Od. u. 73. Vide ad *Tetzam* L. c. 421. p. 135.

31. Novi Podarcen Iphicli fil. ex *Schol. Homer.* Od. λ. 289. quem fratrem Protefilai fuisse et quadraginta naves Trojam duxisse narrat *Homer.* Il. β. 704. Ille, de quo hic agitur, fortasse fuit filius ejus *Aëtoris*, quem commemorat *Pausan.* VIII. p. 629. Sed hujus filios Eurytum et Creatum vocant veteres. Vide *Heyne* ad *Apollodor.* Il. 7. 2. p. 450. et eundem de diversis Aëtoribus L. III. p. 787.

33. *Eumelus* ap. *Homer.* Il. β. 714.

¶ 182.] 34. Monumentum et sacellum Machaonis Gereniae in Peloponneso vidit *Pausan.* III. 26. p. 278. Podalirium in deorum numerum relatum esse, probabile est, cum Aesculapii filius fuerit. An veterum aliquis hos diserte tradiderit, ignoro.

35. Hic non *ὀρχομένη* scripsit *Aristoteles*, sed *ὀρεμένη*, ut apparet ex *Homer.* Il. β. 734. Cf. *Enstasb.* p. 251. Harum urbium nomina passim permutata sunt.

36. De *Polypoete* et *Leonteo* vid. Il. β. 746. et 745. Eos in Media sepultos esse, ex *Nésteis* procul dubio habuit noster, ut plura alia.

37. Guncus ap. *Homer.* Il. β. 748. Eum in Libyam delatum esse, tradit *Lycophron* 902. ubi vide *Schol.*

Secundum alios in undis periit, quos *Aristoteles* sequitur. Hoc Epigr. expressit *Ausonius* in priorē distichō Epigr. XI.:

Gauea pontus habet, tumulus sine corpore nomen,

Fama homines inter, coelum animus repetit.

38. »Distichon hoc respexisse videtur *Eustathius* pp. 17. ubi, postquam diversas nominis Ἡμες etymologias protulit, postremam hanc addit: οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ἡέρος, ὡς δηλοῦται ἐν τινὶ τῶν παρὰ Πορφύριον ἐπιγρᾶμμάτων, ἐν ᾧ κεῖται τὸ· σῆμα μὲν ἐν πόντῳ κεῖται· πνεῦμα δ' ἡὲρ ἔχει. Unde scribendum videtur:

σῆμα μὲν ἐν πόντῳ Προθόου Τροχρῆδος υἱοῦ

ἡκεῖται ἀνελκτιστόν· πνεῦμα δ' ἡὲρ ἔχει.

»Notanda vox ἀνελκτιστόν, qua carent Lexica.“ *Brunch.* Prothoum quoque in Libyam pervenisse, narrat *Lycophr.* 902. *Apollodorus* autem, cum ad Capheream rupem naufragium fecisse, et Magnetes, qui cum eo essent, in Cretam delatos esse. Vide *Fragm.* p. 1038.

40. Automedon, Achillis auriga, in agro Trojano sepultus, Vixit tamen adhuc in Trojae excidio. *Virgil.* Aen. II. 477.

41. Hectoris cineres, secundum oraculi monitum, in Boeotiam delatos, ibique ad aquam, quae Oedipodia vocatur, conditos narrat *Pausan.* IX. 18. p. 746. Cf. *Tzetzam* ad *Lycophr.* 1194. Utrumque locum laudat *Brunchius*.

42. Pyraichmes, dux Paeonum in Trojanorum exercitu. II. p. 848. Interfectus est a Patroclo in pugna ad naves. II. v. 287.

V. 183.] »Quae sequuntur, aliorum heroum epitaphia ex *Aristotelis* pēplo non sunt, sed quia ejusdem sunt generis, prioribus ea librarius addidit. Inter ἡδίστοτα melius reposita fuissent. Sed facile crediderim, ex *Aristotelis* pēplo desumptum esse illud, quod inter ἡδίστοτα exstat DCXXII.“ *Brunch.*

43. Interpretatio hujus distichi petenda ex *Homcr.*
Il. ε. 640. Hercules

— διὺρ' ἐλθὼν ἐνὶ χ' ἵππων Λαερτιάδης,
ἔξ οἷος σὺν νηυσὶ καὶ ἀνδράσι παυροτέρεισιν,
ἴλιον ἐξαλέταξεν πόλιν, χέρουσα δ' ἡγυιάς.

Apollodor. II. 6. p. 148.

46. Orpheum a mulieribus discerptum ejusque caput, fluvibus traditum, in Lesbium delatum esse, poetarum fert traditio. *Musas ejus collecta membra sepulchrae mandasse*, narrat *Hygin.* in Poët. Astron. VII. p. 372, ex *Aeschyl.*, ut apparet ex *Erasm.* Catast. XXIV.

48. In Atalantam, Iali filiam, quae apri venationi interfuit. Vide *Heyn.* ad *Apollodor.* I. 8. p. 119.

THEOCRITI CHII

EPIGRAMMA.

¶ 184.] Prius distichon habetur ap. *Diogen. Laërt.* V. p. 274. ἀπέκωψε δ' εἰς αὐτὸν (*Aristocletem*) ἐπιγράμμα καὶ Θεόκριτος ὁ Χίος, οὕτως πενήσας, ὥς φησὶν Ἀμβρόσιος ἐν τῇ περὶ Θεόκριτου Ἐρμείου . . . Ibi pro μνήμα legitur εἶμα. Et sic hoc distichon relatum est in Append. Anthol. p. 523. St. Integrum exhibetur ap. *Eusebium* in Praep. Evang. XV. 2. p. 793. A. unde alterum distichon adjiciendum vidit *Huetius* p. 81. Hinc v. 2. μνήμα editum est. De Hermia Eunuchō vide ad *Aristotelis* Scolion v. 18. p. 177. — βορβόρου. *Plutarchus* de Exilio T. II. p. 603. C. Ἀριστοτέλην δὲ λαλοῦντος Θεόκριτος ὁ Χίος, ὅτι τὴν περὶ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου ὕμνους ἀγανήσας — εἰλοτο καλεῖται ἐντ' Ἀκαδημίας βορβόρου ἐν προχοαῖς. Quem locum explicavit *P. Leopardus* Emend. IX. 3. p. 229. Acumen est in ambiguitate vocis βορβόρος, quae et fluvium Macedoniae significat, secundum *Plutarchum* l. c. et coeni

voraginem. ἐν βορβόροις κλισίαις dicuntur impii, quos *Lactantius* L. VII. 7. in tenebrosissimis locis atque in coeni voraginibus poenas luere dicit; docente *Wystenbachio* ad *Plut.* de S. N. V. p. 137. ubi nostri loci non immemor fuit. De animis ignorantiae tenebris immerfis *Plato* de Rep. VII. p. 488. B. ἡ διαλεκτικὴ μέθοδος — τῷ ὄντι ἐν βορβόροις τινα βαρβαρικῶν τῶν τῆς ψυχῆς ἔρμα καταγεγυμμένον ἤρμα ἔλκει καὶ ἐκβάλλει αὐτόν. — Non omitti debet, primum hujus Epigrammatis versum ap. *Diogenem* sic legi:

Ἐρμίου εὐνοῦχον ἢδ' Εὐβόλου ἄμα δούλον.

PHILISCI EPIGRAMMA.

Vide supra p. 168.

CHOERILI EPIGRAMMA.

¶. 185.] *Bruckius* hoc Epigramma edidit, prout legitur ap. *Strabon.* L. XIV. p. 672. Ex *Chrysippi* commentariis laudat, auctoris nomine omisso, *Asben.* L. VIII. p. 336. A. qui idem a *Choerilo* ex chaldaica lingua expressum esse ait L. XII. p. 529. F. Ex lingua barbarica in graecum sermonem hos versus translatos esse ἄπὸ τῶν ἑλλήνων, dixit *Diodor. Sic.* II. 23. p. 137. ubi vulgo nihil nisi v. 4. 5. leguntur. Reliquos addidit, v. 6. excepto, *Wesselingius* ex *Tzetze* Chil. III. 453. Cum insigni varietate habentur in *Schol. Aristoph.* Av. 1022. Non omittenda est parodia *Chrysippi* ap. *Asben.* L. VIII. p. 337. A. qui sic scribendum esse pronuntiabat:

Εὐ εἰδὼς, ὅτι θνητὸς ἔφυε, σὺν θυμῷ δόξο,
 τεταμένους μέθοισι· φανέντι σοι οὕτως ὕψισι·
 καὶ γὰρ ἀγὰ καὶ ἐς εἰμι φανὼν ὡς πλείστα καὶ ἡδίστα.
 ταῦτ' ἔχω, ὅσσ' ἔμαθον καὶ ἐφρόντισα, καὶ μετὰ τούτων
 ἔεθλ' ἔπαθον· τάδε λοιπὰ καὶ ἡδία πάντα ἀλείπται.

In eundem sensum posteriores versus immutavit *Crater* Fr. V. p. 187. Vide *Stephan.* in Praef. ad poemata, quae παρῳδαί vocantur, ad calcem *Certam. Homeri et Hesiodi.* — Tres posteriores hujus carminis versū. exstant in Cod. Vat. p. 254. Integrum in Anthol. Planud. p. 217. St. 316. W. — V. 1. τὸν θυμὸν. *Athen. Plan. ἐν θυμῷ Schol. Arist.* qui initio versus scribit αὐτὸν δεδωκώς. — περιτρίβαντες θυλίῃσι. Sunt, qui fere nihil, nisi quod his verbis continetur, Sardanapali tumulo inscriptum fuisse dicant. *Plutarch.* T. II. p. 336. C. ἀπεθανόντος αὐτοῦ λιθίνην εἰκόνα κατσκευασμένους ἐπορχουμένην βαρβαριστὶ, καὶ ταῖς δακτύλοις ὑπὲρ κεφαλῆς αἶον ὑποφορῶσαν, ἐπιγράψαν·

Ἐσθίε, πῖνε, ἡφροδίσιζε· τᾶλλα δὲ εὐδέν.

Cum quibus cf. *Apollodor.* in *Fragm.* p. 1081. et ibi *Heymium.* Ex Sardanapali, digitis concrepantis, gestu explicanda sunt verba, quae ejus epitaphium constituisse, narrat *Snidas* T. III. p. 287. Ἐν Νίνῳ ἐπὶ τοῦ μνήματος αὐτοῦ ταῦτ' ἐπιγράφεσθαι· Σαρδανάπαλος δ' Ἀνακονδαρέζου καὶ Ἀγχίλλου καὶ Ταρεῶν ἐν ἡμέρῃ μὴ ἡσέματα· Ἐδ δὲ, ὃ ξίε, ἔσθίε καὶ πῖνε καὶ καῖζε· ὡς τὰ γε ἄλλα τὰ ἐνθρόνισια οὐκ ὄντα τοῦτου ἄξια. ne hujus quidem digna existimes. Hoc epitaphium in mente habuisse videtur *Alexis* ap. *Plutarch.* T. II. p. 21. D. E.:

Τρεῖς δ' εἰσὶν αἷγι τὴν δόναμιν κεκτημέναι
τὴν ὡς ἡλεθῆς συνταλοῦσαν τῷ βίῳ·
τὸ πλεῖν, τὸ φαγεῖν, τὸ τῆς Ἀφροδίτης τυγχάνειν.
τὰ δ' ἄλλα προσθήκας ἅπαντα χρὴ καλεῖν.

Talia ad servum Admeti erudiendum expromit *Hercules* ap. *Eurip.* in *Alcest.* 790. 199. — V. 2. θανόντι σοι. *Athen. Planud.* Cod. *Diodor.* — V. 3. σκολός εἰμι. Haec obversabantur *Phoenici Colophonio* in Jambis ap. *Athen.* L. XII. p. 530. F. ubi Ninus loquitur:

Νῦν δ' εὐδέν· εὐδέν· ἄλλα γὰρ πεποιήμεαι·
χ' ἄκτεσ' ἐξέσθην * * *

ἔχῃ δ', εὐδυσσον ἔδειξεν, χύνδρε' ἦϊσακ' — —
 σποδὸς δὲ πολλὰ καὶ μηρυφύρος κείμαι.

Pro βασιλεύσας Schol. Arist. βασιλεύων legit. — V. 4. τίς δ' ἔχῃ, Planud. Vat. Cod. Dio Chrysost. qui hunc vers. cum seq. laudat in Or. IV. p. 81. Plutarch. T. II. p. 330. F. τοῖς Σπάρτανόθεν μνημείοις ἐπιγέγραπται· τίς δ' ἔχῃ, ἴσθ' ἔφρον καὶ ἐφύρεται. — Pro novissimo hoc verbo Vat. Cod. τι καὶ ἔπειον. Reliqui omnes, ut Strabo. — Pro ἔφροντος Dio Chrysost. et Schol. Arist. ἰσώτων habet. — V. 5. τίς τιν' ἰδάν, Vat. Cod. Plan. quod originem duxit ex Crassus parodia:

ταῦτ' ἔχῃ, ἴσθ' ἔμαθεν, καὶ ἐφρόντισα καὶ μετὰ Μουσῶν
 εἰμ' ἰδάν.

unde in Vat. Cod. etiam venit: τὰ δὲ πολλὰ καὶ ἄλβια τάφρος ἔμαρψεν. In marg. tamen πάντα ἀλλοιῖται. fere ut ap. Dionem Chrysost. τὰ δὲ λοιπὰ καὶ ἄλβια πάντα ἀλλοιῖται. Athenaeus: τὰ δὲ πολλὰ κ. ὕ. π. ἀλλοιῖται. — κείμαι legit Strabo, Schol. Arist. Diodor. Hos versiculos in latinum sermonem transtulit Cicero in Tuscul. Quaest. V. 35.:

Haec habeo, quae edi, quaeque exsaturata libido

Hausis: at illa jacens multa et praeclara reliqua.

Eisdem respexit de Finibus II. 32. Corporis autem voluptas si etiam praeterita delectat, non intelligo, cur Aristoteles Sardauapali Epigramma tanqu岸e derideat, in quo ille rex Assyriae gloriatur, se omnes secum libidinum voluptates abstulisse. — Ceterum Clemens Alexandr. Strom. II. p. 491. hos versus sic profert, ut v. 3. post vers. 5. ponat; idque secutus est Theodoret. de Curat. Gr. Aff. L. XII. quem Posseus laudat. — Vers. 6. desiderat ap. Diodor. Apud Athen. legitur: ἦδε σοφὴ βίβλοιο παρανοία· οὐδέποτε αὐτῆς λήσσειν, ἐκτίσθαι δ' ὃ θέλων τὸν ἀπείρονα χεῖρον. In Schol. Arist. autem et ap. Eudociam p. 372. παρανοίας οὐδέποτε ἰσθλὴ κακίηςθαι δ' ὃ θέλων σοφίης τὸν ἀπείρονα πλεῖτον. — Sensus totius Epigrammatis com-

plexus est auctor distichi in Anth. Lat. III. 146.
p. 594. quod *Epicuro* inepte tribuitur:

*Cum se mortalem noris, praesentibus exple
Deliciis animum; post mortem nulla voluptas.*

AGIDIS EPIGRAMMA.

Vat. Cod. p. 167. Planud. p. 436. St. 569. W.
Meidon, venator et auceps, Phoebæ artis suæ instru-
menta dedicat. In Planud. viri nomen Μῆδων scribitur.
— ἔργων ἐξ ὀλίγων. ex parvo lucro. ἔργων de foenore
passim occurrit. Vid. *Graev.* Lectt. Hesiod. p. 9. et
ἐπιτολὰς de quaest. saepe inhonesto, ut docuit
Valcken. ad *Herodot.* I. p. 48. 43. Color, ut ap. *Leoni-*
dam Tar. Ep. VIII. ἐξ ὀλίγων ὀλίγων μῶτον ἀπαρχόμεθα.

CRATETIS FRAGMENTA.

¶ 186.] I. Sine auctoris nomine exstat in Planud.
p. 38. St. 56. W. et ap. *Stob.* Tit. LXI. p. 391. 6.
Gesn. 259. *Grot.* *Cratesi* asserit Cod. Vat. p. 442. et
Diogen. Laërt. VI. p. 356. ubi legitur:

ἔρως πάσι λιμός· εἰ δὲ μὴ, χρεῖος.
ἴδὲν δὲ ταῦτοις μὴ δύνῃ χρῆσθαι βέλχος.

Et sic fere *Suidas* in Κράτης: Tom. II. p. 473. qui se-
cundum versum etiam corruptius legit:

εἰ δὲ μὴ τοῦτο δύναιτο βέλχος.

Menagius comparat *Juliani* Orat. VI. p. 198. D. εἰ Διὸς
γένους νόμοι καὶ Κράτης οὗτοι τοῦτων οὐκ ἀτιμαστέοι· ἔρως
ἀδελφὲς, εἰ δὲ τοῦτοι χρῆσθαι μὴ δύνανται, βέλχος. quæ fa-
vent lectioni ap. *Diogenem*. Quid *Clement* legerit *Alexan-*

drinus, non apparet. Ejus verba haec sunt in *Strom.* II. p. 493. 4. οὗτος ἐν ἄλλοις εὐδυστημένως γράφει τῆς εἰς τὰ ἀφροδίσια ἀκατασχέτου ὁρμῆς κατάπλασμα εἶναι λιμὲν, εἰ δὲ μὴ, βρέχον. Quae repetens *Theodoretus* *Therap.* p. 671. κατάπλασμα scribit. — Quod autem dicit, famem amoris esse remedium, hinc fortasse repetivit *Marc. Argent.* *Ep.* XV. πένις ὣν οὐκέτ' ὄρεξ'· λιμὸς φάρμακον οἷον ἔχει. Vide notas ad *Callim.* *Ep.* XIV. 5. *Plutarch.* ap. *Stob.* XCIII. p. 513. 31. οὐδέποτε λιμὸς ἐγένηκε μοιχείαν. Nam ἐν πλημονῇ νόστιμα· ἐν δὲ τοῖς κακῶς πρέσουσιν οὐκ ἔστιν ἁφροδίτη βροτοῖς, secundum *Euripidem* et *Antiphanem* ap. *Athen.* L. I. p. 28. F. Conf. *Liban.* *Orat.* XIX. p. 509. A. et quae collegit *Weistm.* ad N. T. II. p. 290. *Ovidius* *Remed. Amor.* 749.:

Non habet unde suum paupertas pascat amorem:

Non tamen hoc tanti est, pauper ut esse velis.

II. Servavit hos versus de vita Cynica *Diogen. Laërt.*

VI. p. 354. unde eosdem protulit et passim illustravit *P. Leopardus* *Em.* XVIII. 2. Primum et secundum *Stephanus* in Praef. in poëm. quae παρῳδία vocantur p. 82. ex *Homero* ductos notavit, *Odyss.* τ. 172. κρήνη τις γὰρ ἐστὶ, μέση ἐν οἴκῳ πόντῳ καλὴ καὶ πλείρα, περιστρεφόμενη, quod nec *Appulejum* fugit in *Apologia* p. 439. ed. *Parif.* *Verf.* I. laudat *Demetrius* περὶ Ἑρμην. c. 259. p. 101. ubi pro πόλις δ. legit γὰρ ἐστὶ, ut ap. *Homerum* est. Ad totum hunc locum respexit *Clemens Alex.* *Paedag.* L. II. 10. p. 226. 10. πῶς μὲν οὖν ἀπαρτίζει καὶ τὴν πολλὴν τῶν ἐμβούλων κακουργίαν· οὐ γὰρ εἰς τὴν κράτητος τέραν μόνον, ἀλλ' οὐδὲ εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν εἰσπλεῖ, οὐ μωρὸς παρὰ σῶτος, οὐδὲ λίγρος πόρος, πυγῇ ἀγμυλλόμενος, αὐτοδραστήριος, ἀλλ' οὐδὲ ἄλλο τι τοιοῦτον ἔδουκε θεῶν. — Pera hoc loco accipienda de vita cynica, quae in media rerum vanitate medioque fastu unum perfugium esse dicitur. Hanc vero vitam nemo stultus nec cinaedus profiteri am-

plectique audet; ut adeo ibi ab ejusmodi hominum confortio remotissimus vivas. — Ap. *Diogen.* περιβύτος legitur; quod *Stephanus* emendavit probante *Cassanbono*. Vitae cynicae sordes, ῥύτος, passim memorantur. *Antip. Sidon.* Ep. LXI. de Cynico, secta, quam profitebatur, indigno, αιάζει — τὸ χυδανὸν ῥυπόεντι πίνω πεπαλαγμένον ἐσθας Διπλάδιον. Cf. *Leonid. Tar.* Ep. X. 3. Apud *Petronium* c. XIV. fortasse olim lectum fuit:

Ipsi qui Cynico traducunt tempora coeno,

ubi vulgo coena habetur; quamquam nec hoc penitus rejiciendum videtur. — In verbis ἐπαγυλλόμενος πυγῆσι respicere videtur Homericum in Il. β. 462. ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγυλλόμενοι πτερύγεσσι. — V. 6. ἐπὶ ταύτοις et in fine περὶ κέρματος, οὐ περὶ δόξης, contra auctoris mentem *Diogen.* Emendatior lectio debetur *Meibomio*. De ejusmodi bonis, ait, qualia vita Cynicorum praestat, homines inter se digladiari non solent, sed de nummis et gloria. *Diogenes* ad *Cratetem* ap. *Lucian.* Dial. Mort. XI. οὐτε πώποτε εὐξάμεν Ἄντισθένην ἀπαθάνειν, ὡς κληρονομῆσαιμὲν τῆς βρακτηρίας αὐτοῦ — οὐτε, οἶμαι, εὐ, ᾧ κρέατος, ἐπιδόμεναις κληρονομεῖν ἡμῶν τὰ κτήματα, καὶ τὸν πίδακα καὶ τὴν πήραν χοίτικας δύο θερμῶν ἔχοντας.

III. Etiam hoc servavit *Diogen. Laert.* L. VI. p. 355. Ut hic *Crates* a divitibus magnos sumtus fieri ait in res viles et turpes, in utiles aut nullos aut minimos, sic *Juvenalis* in regum aedibus omnia pluris fieri docet, quam honestarum artium praeceptores, Sat. VII. 184. *Quansicunque domus, veniet, qui fercula docte Componas: veniet, qui pulmentaria condit. Hos inter sumtus sesterzia Quinsiliano Ut multum duo sufficiens; res nulla minoris Constabit patri, quam filius.* *Cratetis* versus *Brunckius* edidit ex emendatione *Muresi* in Var. Lect. IX. 20. p. 223. ante quem τέλαιντα δέκα legebatur. πέρην est ex emend. *Stephani*, pro πέρην. — Usus verbi τιδέναι, quo

in rationes referre significat, illustrat *T. Hemsterb.* ad *Lucian.* T. II. p. 412, ed. Bip. nostri loci non immemor. — καπνὸν *Menagius*, si per metrum fieri posset, in χαλκὸν mutari vellet. Male, καπνός de vanis promissis et jactationibus, ut Latinorum *fumus*. Vide *Erasmium* in Prov. *Fumum vendere*, Chil. I. 3. 41.

IV. Bis exstat in membranis, in primis foliis post titulum, et p. 504. Planud. p. 15. St. 26. W. Ex Hymno in Frugalitatem desumptum esse, discimus ex *Juliani* Orat. VI. p. 199. qui v. 1. δεσπονα, σοφῶν ἀνδρῶν κ. legit. ἀγάπημα, nostro quoque loco allato, illustrat *Toup.* in Cur. nov. p. 267. — Εὐτέλεια. *Julian.* Pro ἐκγενα *Julian.* et Cod. Vat. ἐγγεν. Ad nostrum respexit *Axiomaticus* in Phileuripide ap. *Arben.* VIII. p. 342. A. apud quem ingens piscis — εἶτον ἐφεσάγων καὶ λίχων ἀνδρῶν. — V. 3. Cod. Vat. utroque loco τιμωσιν. male.

V. Cod. Vat. p. 254. Ad Epigramma *Choerili* p. 185. laudavimus parodiam *Chrysippo* ab *Athenato* tributam, in qua hoc ipsum distichon occurrit, hac una diversitate, quod ibi μετὰ τούτων ἔεθλ' ἔπαθον legitur. *Cratesi* diserte tribuit *Plutarch.* T. II. p. 546. A. et *Diogenes Laërt.* VI. p. 356. Apud utrumque recte legitur, μετὰ Μουσῶν εἰμὺ' ἰδάν. Hos versus ante oculos habuit *Callimach.* Fr. CVL p. 479. ed. *Ern.* ap. *Srob.* LXXIX. p. 467. Gesn. 343. Grot.:

καὶ γὰρ ἰγὼ τὰ μὲν, ὅσα καρήατι τῆμος ὀϊκῆα,
 πᾶνθ', εὖν εὐδύμοις ἀβρὰ λίπη στεφάνοις,
 ἄπνοα πάντ' ἐγίνοντο παραχρῆμ', ἔσσα τ' ὀδόντων
 ἰδῶθι, νεαίρην τ' εἰς ἀχάριστον ἔδν,
 καὶ τῶν οὐδὲν ἔμεινεν ἐς αὔριον· ἔσσα δ' ἀκουαῖς
 εἰσαδόμεν, ἔτι μοι μούνα πάρεστι τάδε.

Colorem hinc duxit etiam auctor Ep. inter ἀδελφ. DCLXXXVII. p. 298. — In Vat. Cod. pro τόφας legitur τάφας. Cf. Epigr. *Choerili* v. 5. τόφας hoc loco id, quod καπνός. Vide *Gatacker.* ad *M. Anton.* II. 17. p. 58.

¶ 187.] VI. Ex Cratetis μουσικαῖς παρρησίαις hos versus profert *Julianus* in Orat. VI. p. 199. D. et VII. p. 213. B. C. Horum versuum auctorem cum Cratete, longe antiquiore, quem Olympi discipulum fuisse tradunt, confudit *Meursius* in Bibl. Gr. p. 1329. Est autem totus hic locus parodia Elegiae Solonis ap. *Stobaeum* Tit. IX. p. 61. Grot.:

Μουσέυης καὶ Ζηὸς Ὀλυμπίου ἀγλαὰ τέκνα,
Μοῦσαι Πιερίδες, καλὲ μοι εὐχομένην
ἄλβον μοι πρὸς θεῶν μακάρων δόξα, καὶ πρὸς ἀπάντων
ἀνθρώπων αἰεὶ δόξαν ἔχειν ἀγαθὴν.
εἴπασι δὲ γλυκὺν ᾧς φίλοις, ἐχθροῖσι δὲ πικρὸν.
τοῖσι μὲν αἰδοῖον, τοῖσι δὲ δεινὸν ἰδεῖν.
χρήματα δ' ἱμεῖρα μὲν ἔχειν, ἐδίκως δὲ πεπῶσθαι
οὐκ ἐθέλω· πάντως ὑστερον ἤλθε Δίκη.
πλεῖστον δ' ἐν μὲν δώσει θεοὶ, παραγίγνεται ἀνδρὶ
ἔμπεδος ἐκ νάτου πυθμένος εἰς κορυφὴν.

V. 3. καὶ συνεχθεῖς δ. *Jul.* loc. pr. ἰμῶ συνεχθῆ. loco sec. ubi in fine legitur: καὶ δόξα χαρὴς δουλοσύνης· ἢ δὲ λ. δ. β. χέρεος de animalium pasta ad humanum victum, viliorrem tamen plerumque, transfertur. Vide *Asben.* L. III. p. 99. F. et *Casaubon.* c. XXI. Interpp. *Pollucis* VI. 43. p. 587. — Intemperantia δουλοσύνης, ut omnis turpitudinis, mater, secundum *Linum* ap. *Stobaeum* p. 37. Grot. Cf. *Valcken.* in *Diatr.* p. 282. Crates autem praecipue ad parasitorum servitudinem respicit. Huc etiam referenda verba versus 5. μὴ γλυκερὸν τίθεται, quod parasitis et assentatoribus proptium. — V. 6. καὶ θέρου εἶπον. sive ἄλβον, ut loc. sec. habetur. Divitias inutiles, quibus, qui eas congeffit, indormit, nesciens scilicet — quo valeat vivere, quem praebeat usum. Ejusmodi divitias *μορμάρων πλεῖστον* vocat *Theocritus.* Eid. XVII. 106. *Plutarchus* de Cup. Divit. T. II. p. 525. D. εὐδὲ ἐν τοσαῦτα πρόγματα στήθεας, καὶ ταραχταῖς καὶ στρεβύς σταντόν, κοχλίου βίον ζῶν.

Democritus ap. *Stob.* Tit. XVI. p. 154. 19. οἱ φιλοῦνται τὸν τῆς μελέτης οἶτον (sic teste margo: vulgo οἶτον) ἔχουσιν, ἐργαζόμενοι, ὥς καὶ βιωσόμενοι. οἶτος esse videtur vita aeruminae et querelarum plena. Cf. *Callimach.* Hymn. in Pall. 94. ibique *Spanhem.* p. 689. et *Ruhnken.* Epist. crit. II. p. 167. — V. 8. πλοῦτον καὶν. *Julian.* loco sec. — V. 11. οὐ δαπάναις. *Horat.* III. Carm. XXIII. 17. *immunis aram si tetigit manus Non sumtuosa blandior hostia, Mollivis aversos Penates Farre pio et saliente mica.*

VII. *Diogen. Laert.* VI. p. 356. Fugit *Brunchium*, haec integriora legi ap. *Teletem* in *Stob.* Flor. XCV. p. 524. 47. εἰ δὲ πάντων τις τῶν τοιούτων ὑπερήκων γένοιτο, ἐν πολλῇ αὖν εἴη ἀδίκη καὶ ἀσπασιστεία· οὐκ ἀγένης γὰρ Κράτης·

οὐκ οἶδα, (φησὶ) πῆρα δύναμιν ἡλίαν ἔχει

θέρμων τε χεῖνῃ καὶ τὸ μηδὲνδὲ μέλειν.

τῷ ὄντι γὰρ μέγαν καὶ ἀξιόλογον καὶ μετὰ πῆρας καὶ θέρμων καὶ λαχάνων καὶ ὕδατος μηδὲνδὲ φροντίζειν. Sic hos senarios, ut ex *Aristotele* petitos, profert *Salmas.* ad *Solin.* p. 326. quem magni viri errorem repetivit *Gonsal. de Salas* ad *Petron.* c. 14. notatus propterea a *T. Hemsterb.* ad *Lucian.* T. II. p. 518. ed. Bip. qui tamen erroris fontem ignorabat.

VIII. Ex *Diog. Laert.* VI. p. 359. Vulgo legitur βαίνεις εἰς Ἄ. δ. κυφὸς ὄψην διὰ γῆρας. Nostrium est ex emendatione *Casauboni*, cuius etiam alia conjectura prostat, βαίνεις τ' εἰς κίδαα, ἰὼν κυφὸς διὰ γῆρας, priori non antefereunda. *Homerus* Od. β. 16. ὅς δ' ἂν γέρεαι κυφὸς ἔην καὶ μυρία ῥέον. Ipse autem *Crates* annorum pondere gravatus κυφὸς erat. *Appulej.* Florid. XIII. p. 788. ed. Parif. *Cumque interscapilum Crates relexisset, quod erat auctum gibbere.* Philosophos *Strephiades* τοῦς σφόδρ' ἐγκυκλύβοντας vocat ap. *Aristoph.* in *Nub.* 191. De scene *Phanias* Ep. IV. Tom. II. p. 53. — ἐπὶ τάχ' εἰ δ' ἀπαλαμμή; ἱστὸς κ' εἰς Ἄλδαο ἔχεται κυφάλα. quae ex *Cratesis* loco expressa videntur.

§. 188.] IX. Ex *Diog. Laërt.* VI. p. 359. ubi vulgatam lectionem — τὴν ἡδοξίαν καὶ τὴν πνίαν δ' αὖ ἀνάλωτον τῇ τέχνῃ — *Casaubonus* sic, ut ap. *Brunckium* legitur, emendavit. Consule de hoc loco *Perizonium* ad *Aelian.* V. H. III. 6.

X. *Diogen. Laërt.* VI. p. 360. καὶ θυγατέρα ἐξέδωκε μαθηταῖς αὐτοῦ, κείνοισ, ὡς αὐτὸς εἶπῃ, ἐπὶ πείρῃ δούς τριάκονθ' ἡμέρας. *Grosius*, qui totum hunc locum ex *Menandro* desumptum putavit, cujus senarii praecedunt, *Diogenis* verba in senarios cogere conatus est: καὶ θυγατὴρ' ἐξέδωκε κείνοισ, ὡς εἶπῃ αὐτὸς, ἐπὶ πείρῃ δ. τρε. ἡ. Nostrium debetur *Tourpio*, qui, cum verba μαθηταῖς αὐτοῦ a cod. regio abesset videret, praeclare κείνοισ in καὶ mutavit, in Em. in *Suid.* Tom. I. p. 199.

Ejusdem *Cratetis* fragmenta laudat *Clemens Alexandrinus* Strom. L. II. p. 492. 30. ὅτε Θηβαῖος Κράτης·

Τὸν δὲ, φησὶ, κράτει, ψυχῆς ἥθει ἀγαλλομένη·
οὐδ' ὑπὸ χρεσίων δουλουμένη, οὐδ' ὑπ' ἐρώτων
τηξικέδων· οὐδ' εἴτι συνέμποροι εἰσι φίλυβρι.

καὶ τὸ ὅλον ἐπιλέγει·

Ἦδεν γὰρ ἀνδραποδῶδες ἡδούλωτοι καὶ ἀνακταὶ
ἀθάνατον βασιλείαν ἡλευθερίαν γ' ἀγαπήσειν.

Hic, versu primo, ψυχῇ scribendum videtur, ad quem vocativum participia referenda sunt. Pro χρεσίων *Sylburg.* χρεσίων corrigit, et sq. versu οὐδ' εἴτι συνέμποροι ἔστι φίλυβρι. Vereor, ut hoc remedio persanatus sit locus. In altero fragm. ἀνακταὶ legitur ap. *Theodoret.* in *Theop.* p. 671. Idque praeferebat *Sylburg.* Vulgatam tuetur *Hesych.* ἀνακταί. ἀνατάκλαστοι. quamvis et ibi de sinceritate lectionis dubitatur.

AESCHRIONIS EPIGRAMMA.

¶ 189.] Plurimum lucis hoc carmen lucratur ex verbis *Asbenaci* L. VIII. p. 335. C. D. Φιλαιδς, εἰς ἣν ἀναφέρεται τὸ περὶ Ἀφροδισίου ἀκόλαστον σύγγραμμα, ὅπως φησὶ ποιῆσαι *Μεσχρίαν* ὃ *Σάμιος*; λαμποποιῖς Πολυκράτη τὸν εὐφιστὴν ἐπὶ διαβολῆς τῆς ἀνδράκτου, σαφρονιστάτης γυναικὸς. Ut *Aeschrio Samius*, sic *Dioscorides* quoque *Philaenidis* famam salvam praestare conatus est Ep. XXVI. Huc *Schneiderus* referebat locum *Quintil.* III. 7. p. 148. *Es si quod est exemplum deforme posteris traditum, quale libidinis vir Perses* (*Polycrates* conj. ille) *in muliere Samia instituere ausus dicitur primus.* *Philaenidis*, quamvis innocentis, nomini adhaesit macula, quam *Polycrates* ei adspargere conatus est. Cum aliis meretricibus, eximiae calliditatis, Φιλαινίδα τὴν Λευκαδίαν commemorat *Asben.* V. p. 220. F. eidemque Lesbicae lasciviae inventum tribuitur ap. *Lucian.* in *Amor.* 28. p. 290. ed Bip. Φιλαιδς ἀνδρογύνους ἐρωτὰς κοχρημονοῦσα. ubi *Scholias* monet, *Philocratem* comicum *Philaenida*, ut tribuda, traduxisse. Ejus nomen cum *Elephantines* nomine jungitur ap. *Suidam* in Ἀστυάνασσα Ἑλλήης τῆς Μονιλάου θιράκωνος ἥτις πρώτη τὰς ἐν τῇ συνοσίᾳ κατακλίσεις εἶρεν καὶ ἐγράφον περὶ σχημάτων συνοσιαστικῶν ἣν ὕστερον παρὶξέλωσαν Φιλαινίδς καὶ Ἑλεφαντίνη. *Elephantidos libelli* commemorantur in *Lusibus Carm.* III. 2. et ap. *Martialem* L. XII. 43. Tanquam nihil ab his diversos, nec argumento nec translationis genere, *Philaenidis* libros laudant *Lusus Carm.* LXIII. Cf. *Casaubon.* ad *Sueton.* Vit. Tib. c. XLIII. — Ceterum nostrum Epigramma in *Planud.* p. 222. St. 323. W. ἀδίσποτον est. In *Cod. Vat.* p. 247. legitur eum lemimate: ἀδίσποτον, οἱ δὲ Σιμωνίδου (ex *Σιμῶν* fortasse depravatum: *Aeschrio* enim *Samius* fuit) εἰς Φιλαινίδα τὴν Ἑλεφαντίνης ἑταῖραν, τὴν γράψασαν ἐν πίνακι τὰς γυναικείας

μῆτις ἐκείνης, δι' ἧς καὶ κομφοῦται παρὰ τῶν ἐν Ἀθήναις σοφῶν. — V. 1. ἡ ἑπίβωτος, *nobilis inter homines facta*. ἑπίβωτος et περιβωτος in malam partem plerumque accipi, docuit *Valcken.* ad *Ammon.* p. 65. sq. Sic *nobilis* de famosis paullim; ut *nobiles cinaedi*, in *Lusibus XXV.* Vide *Burmamn.* ad *Anthol. Lat.* II. p. 500. ἡ περιβόητος Νικῶ ἐστ' ap. *Arsilepiad.* Ep. XIV. et ap. *Anacreontem* *Fragm.* XIII. καὶ μ' ἑπίβωτον κατὰ γέφυρας ποιήσεις. Nostrium locum attingit, ubi de περιβόητος agit, *Ducker* ad *Thucyd.* L. VI. 16. p. 380. sq. ed. *Bip.* — V. 2. κινούμεμαι. *Vat. Cod.* — V. 3. Philaenidis sepulcrum in litore maris, et quidem in promontorio quodam fuisse apparet. — V. 4. Vulgo λέσχη pro λάσχη, quod et *Athen.* habet et *Vat. Cod.* λάσχη. χλοή. ὀλυγία. αλεχολογία. *Hesych.* ἐπὶ γέλωτι καὶ λάσχη *Herodot.* VI. 67. Formulam χλοήν ποιῶν *Wesselingius* comparavit cum *Herodoteis*, ἀκούσας δὲ γέλωτά με ἴδεν, et οὐ χαίροντας γέλωτά με θύσσει, L. VII. p. 605. — Paulo rariorem formam τὸν Ζεῦν *Planud.* commutavit cum vulgari τὸν Ζῆν', quod in *Vat. Cod.* sine apostropho legitur. *Eustath.* ad *Od.* α. p. 14. 53. καὶ ὅτι τοῦ Ζεύς ἐστι καὶ αἰτιατικὴ παρὰ Πολυκράτει τῷ σοφιστῇ μενοσέλλατος τὸν Ζεῦν, περισπωμένη κατὰ τὸ λῆς, λῖν. Qui locus est memorabilis propter auctoritatem *Polycratis*, ejusdem, quem *Philaenis* infame illud opusculum scripsisse ait. Vide de eo *Suid.* in Πολυκράτει. — Pro οὐ μὴ τοῦς *Vat. Cod.* a pr. manu οὐ δὲ τ. habet. — V. 8. παιπάλημα. πομῖλος ἐν κακίᾳ. *Hesych.* In marg. *Vat.* notavit quidam φλυσιαν. Vide, quae de hoc vocabulo notavit *Valcken.* ad *Eurip. Hippol.* p. 208. E. — V. 9. εἰ' ἐγγράφην ἀπὸ τῆς οὐκ ε. *Planud.* In *Vat. Cod.* εἰ' ἐγγράφην δ' οὐκ οἶδα. Ex his οἷα praeferendum videtur lectioni ap. *Athen.* ὅσα.

PHILETAE FRAGMENTA.

I. Cod. Vat. p. 179. Φιλετᾶ Σαρμεν. Edidit *Reisk.* in Anthol. p. 26. nr. 463. Nicias meretrix Veneri quaedam muliebris ornatus dona cum mysticis quibusdam instrumentis dedicat. — V. 1. πινυκτοραφτης καὶ ἐπὶ. Cod. Vat. Prius tacite mutavit *Reisk.* ἐπὶ autem ut in *ἔτι πλὴν* mutaretur, necessarium non putabat. — V. 2. idem, cum in apogr. Lips. *εἰς υἱόν* invenisset, *εἰς σκῆτον* edidit, quod margo illius apogr. praestat. Nostrium in membranis est. — χαίτης ἀνελύματα cincinni videntur, ex crinibus supposititiis. Cf. *Simonid.* Ep. CXIL 16. — Μοχρὸν δὲ δ. Cod. Speculum pellucidum, nondum rubigine laesum ac corruptum. *Callimach* Hymn. in Lav. Pall. 21. Κόρης διαυγέα χαλκὸν ἔχουσα. Nonnus *Dionys.* V. p. 175. καὶ ποτε χαλκὸν ἔχουσα διαυγέα τέρεντο κόρη. — V. 5. ἄνδρες Cod. qui vers. Iq. *καλ' ἱερῶ πάσης κ.* exhibet, ut ap. *Reiskium*. Mihi non dubium videtur, quin depravata sint verba *καλ' ἱερῶ*. Quod si corrigere velis *καλ' ἱερῶς*, facile tamen senties, verbum compositum hic non satis commodum esse. Quum verba, *ἃ τ' οὐ φωνητὰ πρὸς ἄνδρας*, nos dubitare non sinant, quin instrumenta intelligenda sint, quibus mulieres ad restinguendam libidinem utuntur, mihi in mentem venit scribere:

ἃ τ' οὐ φωνητὰ πρὸς ἄνδρας

ἐπλάσματα πάσης Κύπριδος ὀπτασίην.

ἅπαν de omni instrumentorum genere usurpari, nemo ignorat. ἐπλάσματα autem, μικρὰ σκεύη, in hoc rerum contextu non ineptum foret. Ultima hujus vocabuli syllaba vi caesurae producit. Ne quid tamen dissimulem, paulo longius haec conjectura recedit a Cod. doctibus, quam ut mihi penitus satisfaciât. Sagacioribus igitur hunc locum relinquo emaculandum. πάσης Κύπριδος δὲ

omni libidinis genere accipe. ὀττισία, Στυγία, φαντασία, θάλασσα, Hefychb.

II. Cod. Vat. p. 283. Φιλτῆ Στυλίου. Edidit *Alberti* ad Hefych. v. μινύρας. *Reisk.* in Anthol. p. 139. nr. 712. In puellam immatura morte exstinctam. Puellae statua tumulo imposita fuisse videtur. — V. 1. *Reiskius* perperam vertit: *Cippus hunc tumulum premens. παύσιον* significatione passiva gaudet. Intellego columnam, quam statua imposita premit. — V. 4. πολλὰς habet *Reisk.* In Cod. πολλὰ, postrema syllaba omissa. Sensus est: Ne lugeas: hac immatura morte multis, quae in longiore vitae cursu mortalibus imminet, malis erepta sum.

Ex Tom. II. p. 523.] III. *Stobaeus* in Flor. LVII. p. 376. 43. Gesn. 227. Grot. Hominis in medio mari versantis verba esse videntur; nisi fortasse ex Elegia ducta sunt; ubi allegoriae intersuebant, sere ut ap. *Theocrit.* Eid. IV. 43. — φάντασι. Dii nos aliquando in portum deducunt. τίμενος de *freis* vento parentibus, quando venti imperant undis, explicat *Kayserus*, qui *Philetæ* fragmenta collegit et illustravit, p. 46. Hanc interpretationem fulcire conatus est *Heinrich.* in Obs. crit. I. p. 51. Poëta, qui vocem τίμενος apud *Homerum* saepius de portione agri regibus tributa legerat, non dubitavit ventorum regnum ἀνέμων τίμενος vocare, ut αἰδέος τίμενος *Aeschyl.* in Pers. 365. Vocem diserte interpretatur *Eustath.* ad Od. ζ. p. 265. 10. et passim. Dictionis insolentia commovit *Valckenarium*, ut in Diatr. p. 239. C. corrigeret — τὸ μένος, quod nec vim habet, et antithesin corrumpit, quae est in verbis γαῖα et ἀνέμων τίμενος. Aliquando terram videbimus, nunc nihil nisi pontum et aërem videre licet.

IV. Legitur ap. *Stob.* Tit. περί γεγραμμένων LXXIX. p. 469. 2. ex *Philetæ* Παιγίλοις, i. e. Lusibus poeticis, carminibus amatoriiis. Sic *Simoniae* carmina figurata, in quibus nihil iocosi, παύσινα appellat *Hephaestio* in Enchir.

p. 65. ed. Paris. Quod propter eos moneo, qui jocosa carmina a *Phileta* conscripta fuisse existimaverunt. Fuerunt, qui in hoc quoque tetrasticho aliquid jocosum suspicarentur; sed frustra. Sensus non est integer; nec, quid poeta voluerit, citra dubitationem pronuntiari potest. Hoc video, *Kayseri* interpretationem contortam esse, qui sententiam esse pronuntiat: Nonnisi ornata oratione, i. e. eloquentia et poësi moveri possum. Hanc ut aliquo modo extundat, sub κλέβης nomine poetam ipsum intelligit. Recte vidit *Heinrich*. in Obsl. p. 52. alium loquentem induci. Suspiciari licet, versiculos quosdam huic arbori incisos efficere, ut speret, se non rustica securi excisum, sed a poeta quodam ad nescio quem usum adhibitum iri. Sensus enim in fine non perfectus. — V. 1. ἀγροῖτης *Gesn.* ἀποφάιος. ἀπὸ δὲ καὶ παρόμενος. *Eustath.* ad Od. 2. p. 158. 1. Cf. p. 216. 20. Ingratum videtur *Brunchio* αἰχέει — αἰχόμενος. Hinc conjicit ἀμφιτεμὴν μακάλῃ. — V. 3. poetæ descriptionem continet. In verbis καὶ πολλὰ μογῆσας haerebat cl. *Heinrich*, eaque prorsus ἀπερδόνουσα esse pronuntiabat. At mihi secus videtur, magisque placet vulgata lectio, quam ipsius docti viri conjectura πολλὰ μόγσας. Profecto qui ad poeticae facultatis fastigium nititur, non desidia ad id, quod quaerit, perveniet, nec satis erit dixisse — *ego mira poemata pangō*. Labore et diligentia opus est; id est πολλὰ μογῆσας, multis laboribus exantlatis, is, cui natura divitem venam tribuit, ad id, quod in arte summum est, escendet. Jam vides, vulgatam lectionem non temere sollicitandam esse. Verum praeterea sic locutus est *Manetho* in Apotelesm. I. §. ad Ptolemaeum:

νόκτας ἄνθρωπος ἰδὼν καὶ ἐν ἡμῶσι πολλὰ μογῆσας,
 ὅπως σοι βίβλους, ἄκτερ κάμον, ἄκτερ ἵτανξα,
 τῆς σοι ἐγὼ πέμψω καμάτων σφονδίον μὲν ὕπαινα.

Theognis v. 71. ἀλλὰ μετ' ἱσθλὸν ἰδὼν βουλεύειο πολλὰ μογῆσας,
 καὶ μακρὴν ποσὶ, Κόρυ', ἄλδ' ἐκταλῆσας. *Hermesiphanes* in

Elegia v. 35. Μέννερος δὲ, τὸν ᾗδεν ὡς εὖρετο, πολλὰν ἀνταλὰς,
 ἥχον, καὶ μαλακοῦ πνεύμ' ἀπὸ πενταμέτρου. Epign. ἀδίσκ.
 DXCV. πολλὰ μυχίης Πάσκι ἀκιστορίην βίβλον ἐταυθαρίαν.
 Cf. Valckenar. ad Euripid. Phoen. p. 265.

Ex Tom. II. p. 524.] V. Ex Stob. Tit. CXVII.
 p. 597. Gesner. ubi vitiose ἡτραπὴν εἰς ἀδαν ἵκουσα —
 legitur. Nostrum est ex Scaligeri emend. ap. Grotium
 p. 487. Admovit hunc versum Burmannus Propertio
 L. II. 20. 74. Concessum nulla lege redibis iter; eumque
 cum similibus comparavit.

VI. Ex Stob. Tit. CXXIII. p. 613. Gesn. 509. Grot.
 Vulgo legitur μέγα μετρία, quod Kayserus p. 49. expli-
 cat per μέγα τι, adstipulante Heinrichio p. 53. Utrum-
 que verus hujus distichi sensus scellasse videtur. Poëta
 amicam amicamque rogat, ut funus suum lacrymis de-
 corent, avolanti animæ amicum aliquod verbum accla-
 ment, et defuncti nonnunquam meminerint. Tibullus
 I. 1. 61. *Fledis et arfuro posurum me, Delia, lecto, Tris-
 tibus et lacrymis oscula mixta dabis.* Deinde addit, quod
 Philetas μετρία κλαῦσαι egregie illustrat: *Tu Maues ne
 laede meos: sed parce solutis Crinibus et teneris, Delia,
 parce genis.* Conf. Propert. I. XVII. 20. sqq. Quod si
 Philetas distichon in hunc sensum accipiendum est, non
 locum habet μέγα τι. Quamvis autem non possum, quin
 vulgatam depravatam existimem, non tamen puto, sin-
 ceram lectionem a Brunckio restitutam esse. Legendum,
 ni fallor:

ἐκ θυμοῦ κλαῦσαι με τὰ μετρία —

Hoc in μέγα μετρία abiisse, nemo mirabitur. τὰ μετρία
 autem pro μετρίως eleganter dictum, ut τὰ πολλὰ ap.
 Hegesipp. Ep. VI. 3. ὅ τὰ πολλὰ μελίφρωνι. τὰ μέγιστα, τὰ
 ἑχάτη illustrat Valcken. ad Herodot. VII. p. 613. 79.
 μέγα depravatam in versu Bacchylidis ap. Schol. Apoll.
 Rhod. III. 471. ubi scribendum: ἑκάτη ἀμφοτέρως γυναικὲς

μεγαλοκάλπου βόγχοι. Vulgo δαδοφόρον et μεγαλοκάλπου legitur.

VII. Ap. *Stobaeum* eodem, quo praecedens, loco; ubi ex Epigrammatibus ductum esse notatur. Vulgo νέμοι et νέμοι. In marg. *Gesner. Εννομο.* Sensum explicavit *Kayserus* p. 44. Non intolerabile videri debere, si is, qui bona multa sit expertus, malis afficiatur.

VIII. Ex *Stobaeo* Tit. CXXIII. p. 615. I. *Gesner.* 511. Græc. Duo hæc disticha, quæ vulgo junguntur, *Kayserus* p. 37. separavit, Frobenianæ collectionis p. 187. auctoritatem secutus. Recte; nam sententiae non cohaerent. — χρόνος, tempus, cui a Jove datum, ut mortalium dolores leniat, iisque remedium adhibeat. πένθειν idem est, quod πεπαινεῖν, quo verbo *Plutarchus* in eadem sententia utitur T. II. p. 102. A. ἐπειδὴ οὖν καὶ χρόνος, ὃ πάντα πεπαινεῖν εἰσθλῶς, ἐγγέγονε τῇ συμφορῇ — καλῶς ἔχον ὑπέλαβον τὴν παραμυθητικὴν σοι μεταδοῦναι λόγον περὶ ἄνισιν τῆς λύπης. Neque differt a μαλίσσιν, quod poeta ap. eundem habet:

ψυχῆς νοσοῦσας εἰδὼν ἰατροὶ λόγῳ,
ὅταν τις ἐν καίρῳ γὰρ μαλίσσιν αἰετ.

Euripides in *Herc. Fur.* 298. καλ' ὥς λόγῳσι τόνδε μαλίσσιν αἶν.

IX. Servavit *Stephan. Byz.* v. Φιλίης. — Φιλήτας δὲ λέγει, Φιλίους πόλις ἐστὶ τοῦ Διονύσου φίλ * * * υἱὸς Φιλίους, ἣν αὐτὸς ἐξέμαρτο λευκόλοφος. quæ *Salmasius* emendavit sic, ut in *Analektis* leguntur; vide *L. Holsten.* in *Steph.* p. 347. Sed vitium reliquerat in Φιλίους, a *Bruckio* sublatum ad *Apollon. Rhod.* I. 115. p. 10. ubi Φιλίας corrigit; cujus emendationis veritas apparet ex *Pausan.* L. II. 12. p. 139. ubi de Phliante, Dionysi filio, agit. Vide *Burmamn.* in *Catal. Argon.* v. Phlias. — λευκόλοφος *Heynius* ap. *Kayserum* ad πόλις refert; quæ structura cum paulo sit durior, *Heinrich.* in *Obst.* p. 55. λευκόλοφον corrigit.

Tenedum olim λεύκοφρον appellatam esse, ὡς λευκὰς ὀφρῶνας ἔχουσαν, docet *Eustath.* ad Il. β. p. 233. 30.

X. Legitur ap. *Asben.* L. II. p. 71. A. et *Antigon. Caryst.* c. VIII. ubi vide *Beckmann.* qui veterum loca de tibiis ex hinnuli ossibus collegit. τοῖς ὀστέοις φρεσὶν habet *Aristoph.* in *Acharn.* 863. Noravi quaedam huc pertinentia ad *Antip. Sidon.* Ep. XLVIII. — *Philetas* dicit, ossa hinnuli sonum edere, nisi casto vulneratus fuerit. Ad ineptam hanc fabulam respicit *Hesych.* in κύντες. κύντα, ὅφ' ἔς τὴν πλεονῶν νεβρὸς, ἐχρεῖα ἴσχει τὰ ὀστέα εἰς αὐλὸς. Ubi *Intpp.* nostrum locum non neglexerunt. Male hos versus interpretatur *Bodaeus a Stapel* ap. *Theophrast.* p. 628.

XI. *Asbenaus* L. XV. p. 678. A. ἀλλὰ μὲν καὶ Ἰάκχων εἶναι καλούμενον οἶδα στιφάνον ὅπερ Σικωνίου, ὡς φησι Τιμαχίδας ἐν ταῖς γλώτταις. Φιλῆτας δὲ οὕτως γράφει· Ἰάκχων ἐν τῇ Σικωνίᾳ στιφάνωμα εὐδαίς.

Ἰσσην' ἐμφικέμα . . .

Bruckius Casauboni correctionem recepit. Glossam *Philetas Kayserus* posuit in *ἑρῆτοις* p. 78. versus omisit, quos *Asbenaus* poëtae diserte non tribuit. — Quae sequuntur fragm. leguntur in *Leclt. Br.* p. 234.

XII. Ex *Philetas* *Herme* laudat *Stobaeus* in *Eclog. Phys.* I. 5. p. 156. cd. *Heeren.* p. 128. *Grot.* Necessitatem etiam in deos imperium exercere, plures dixerunt; interque eos *Moschion* ap. *Stob.* I. c. cujus versiculi sic videntur corrigendi: ὦ καὶ θεῶν κρατοῦσα καὶ θνητῶν μὲν, Ληταῖσι Μοῖρ' ἄτρωτο δυστήναν βροτῶν. Vulgo verbis transpositis: Μοῖρα Ληταῖς ἄτρωτο.

XIII. Ap. *Stob.* Tit. CII. p. 556. 31. *Gesn.* p. 429, *Grot.* Lemmata in margine turbata *Kayserum*, qui *Grotii* editionem consulere neglexit, in errorem abduxerunt. Hoc enim distichon omittens, quod procul dubio *Philetas* est, incerti cujusdam hexametros, qui

ap. *Stobaeum* proximum locum habent, inter *Pbiletas* fragmenta retulit nr. III. p. 38. Priora verba, οὐν δ' ἐκ πίσεω, vitium traxisse videntur. Putabam

οὐν δ' ἄλγος πίσεω.

Successionem quandam malorum, quorum aliud alio excipitur, significat. Priore nondum supérato, aliud novum exoritur, neque ullum unquam est intervallum, quo animus pace et tranquillitate fruatur. — ἄλλο νεμερὲς. Ap. *Gesner*. νεμερὲς, quod in νεμερὴν mutandum censebat. Lectio marginis, quam *Brunckius* recepit, verissima est. Idem vocabulum depravatum videtur in loco, nostro simillimo, *Alcaei* ap. *Heraclid*, in Alleg. Homer. p. 15.:

τὸ δὲ αὐ γὰρ κῦμα τῇ προτέρῃ νομισσέσθαι.

ubi si correxeris:

τὸ δ' αὐ γὰρ κῦμα τῇ προτέρῃ νεμερὲς στίχῃ·

sensum habebis fere eum, quem *Pbiletas* efficere voluit. Ejusdem *Alcaei* praeclarum fragmentum, ab *Heraclido* eodem loco servatum, ubi civitatem a tyrannis exagitata cum nave comparat in tempestate laborante, hac opportunitate emaculabo, numerisque suis restituam, praeunte *Barisio* ad *Claudian*, in VI. Conf. Honor. 138. p. 735.:

— — — — —
τὸ μὲν γὰρ ἔνθεν κῦμα κυλίσσεται,
τὸ δ' ἔνθεν· ἄμμες δ' ἂν τὸ μέσον
ναὶ φορέμεθα σὺν μελαίνῃ,
χειμῶνι μοχθεῦντες μεγάλην· καλὴν
πρόμνην ὃ γ' ἄντλος χ' ἰστοπέδαν ἔχει·
λαῖφος δὲ πᾶν ἄχρηστον ἦδη,
καὶ λακίδες μεγάλαι κατ' αὐτό.

V. 5. vulgo sine sensu καλὴν sive κέλα παρὰ μὲν γὰρ ἄντλος ἰστοπ., quod tentavit *Valckenarijus* ad Ammon. p. 114. κέλαν παρὰ μὲν γὰρ — nulla metri ratione habita

quod in exitu versus spondacum non patitur. Sensus emendationis nostrae est, undas jam puppim intrasse et ad eum locum penetrasse, in quo malus erigitur. ἄταρ ἀναμαρῖνα, quam fluctus agitati in navem involvunt. *Aeschyl.* VII. c. *Theb.* 798. — De ἀχρεστον cum nemine contenderim.

XIV. *Scholias. Theocrit.* Id. II. 120. μήλα ἔχων ἐν κέλκοις τὰ ἐθέσμεα καὶ ἔρωτες ποιητικά. λέγει δ' ἂν τοῦτο, καὶ ὅτι ὑπὸ Ἀφροδίτης διδόμενα τῷ Ἰππομένει μήλα ἀπὸ Διονύσου, οἷς ἐποθεύεσθαι ταῦτα δὲ εἰς ἔρωτα τῇ Ἀταλάντῃ ἐκίνησαν, ὡς Φιλῆτας φησὶ τὰ οἱ *Phileas* locum *Casaubonus* in *Leßt. Theocrit.* c. III. in *Codd.* sic scriptum invenit:

Μᾶλα φέρων κέλκοις, τὰ οἱ ποτὶ Κόπρις ἐλάττω
 δῶκε Διονύσου δῶκεν ὑπὸ προτάτῳ.

Perperam scriptum hoc distichon profert *P. Victorius* in *Leßt.* XXXVII. 13. Cum *Propertio* I. 3. 24. sed vix apte, comparavit *Burmamn.* p. 38. De malis, Bacchi invento, vide *Athen.* I. III. p. 82. D.

XV. *Strabo* L. III. p. 255. B. de Balearicis funditoribus agens, σφενδόνας; αἰτ, πορὶ τῶν κεφαλῶν τριῶν μεταγκράνας, σχοίνου εἶδος, ἐξ οὗ πλένεται τὰ σχοινία καὶ φιλήτας τε ἐν ἑρμηνείᾳ (fortasse ἑρμῆ) Λευγαλέος Hic cum vulgo ἁρκιὴ ἐξὺς legatur, *Xylander* et *Casaubonus* ἁρκιὰς ἐξὺς correxerunt; a quibus discedens *Salmasius* in *Plin.* p. 186. C. totum locum sic constituit, ut in *Analestis* legitur. *Ap. Strabonem* enim pentameter habetur sic: ἐξὺς εἰλαῖτος κέσμα μεταγκράσιν. ἄσμα tanquam verissimam *Salmasii* emendationem probavit *Kayserus*, ignorans veriolem correctionem *Tyrwhitti* in *Not. ad Strab.* p. 10. ζῶμα μεταγκράσιν legentis. Hanc firmant ipsa *Strabonis* verba, ὡς σχοινίῳ ἐξωσμένου μεταγκράσιν.

XVI. *Ap. Strabonem* Tit. CII. p. 556. *Gesn.* 429. *Grot.* Corruptissimum vulgo fragmentum. — V. I. τῷ αὐτῷ πολλῶν γαίης ὑπερ εὐδα. Vulgo. *Gesnerus* in marg.

proposuit correctionem τῷ αλεὶ πολλῶ γ. ὅ. ἢ 9. *Grosius* dedit: τῷ δ' αἶμοι πολλῶ γ. ὅ. ἢ 9. male inferens formam doricam τῷ; quae hic locum non habet; ut recte vidit *Keyserus* p. 54. Probo *Brunckii* modestiam, qui depravatas lectiones retinere maluit, quam incertas in contextum invehere. Vestigiis vulgatae inhaerens corrigendum duco:

Ἀτῆμαι πολλῶν γαίης ὕπερ ἢ 9 θαλάσσης,
ἐκ Διὸς ἀρμάτων ἐρχομένων ἐτίων.

Annis, Jove moderante, procedentibus, per maria et terras vagatus nunquam non malis et calamitatibus obtrior. Verbo ἀτῆσαι utitur *Sophocles* in *Ajace* 269. ποσειδῶντες ἀτῆσαι νῦν. 384. καίπερ ἢ 9 ἀτῆμενος. *Antig.* 17. οὐτ' εὐτυχέστα μᾶλλον, οὐτ' ἀτῆμενη. — Pro ἐσχομένων ἢ *Gesnerus* tentabat ἐσχομένων, sensu non satis aperto. — V. 3. vulgo εὐδ' ἀπὸ μ. μέλλω κακῶν φέρεi, ἀλλὰ φέρουσιν ἐμπέδα. quae *Brunckius* ad *Grosii* mentem emendavit. τέλος τι in marg. *Gesnerianae* edit. proponitur. At sic saltem ἐπὶ scribendum erat, εὐδὲ μοῖρα τέλος τι κακῶν ἐπιφέρει, quod recte monuit doctissimus *Heinrich.* p. 55. qui servata antiqua lectione μέλλω τι κακῶν legit: neque *Parcia* tibi misero quidquam ex malis demis. — μένουσιν ἐμπέδα verissime emendatum est. Vide notata in *Exercitatt.* crit. T. II. p. 195. Animadvertant diligentiores in hoc versu syllabam brevem in thesi productam, cujus licentiae exemplum supra notavimus in *Ep. Platon.* XXX. 2. τοῖσιν est pro τοῖσιν, i. e. τοῖς ἤδη παρούσιν. Quod moneo, ne quid cum *Heinrichio* novandum existimes.

MNASALCAE EPIGRAMMATA.

π. 190.] I. Cod. Vat. p. 590. Prius distichon ex-
promsit *Alberti* ad *Hesychium* v. μήπετα. Totum edidit *War-*
ton ad *Tibullum* T. II. p. 101. Vitem poeta rogat, ut
pampinos in Antileontem dormientem decutiat. Fingit,
puerum mense autumnali, ἐν τοῖς φυλλαχθείς μηδ (vide
Arnald. Lectt. gr. p. 187.) sub vitis umbra dormitum
ire. Tum pampini in eum decedentes venerationis
significationem habere videntur. Nota sunt, quae de
φυλλαβολίᾳ dixit *Casaubon*, ad Sueton. Vit. Ner. c. XXV.
Oudendorp. ad Appulej. Met. II. p. 126. De Fauno
Horat. III. Carm. XVIII. 14. *Spargis agrestes tibi sylva*
frondes. Quem igitur honorem deo a sylvis vult prae-
stari Latinus, idem *Mnasalcas* Antileonti ut contingat
precatur. φυλλαβολεόμενος καὶ θανμαζόμενος jungitur ap.
Philon. T. II. p. 591. Apud *Pausaniam* L. IV. 16.
p. 319. jam dudum correxeram: Ἀριστομένης δὲ, ὡς
ἠδιστριψεν τὴν Ἀνταλίαν, ταυλάει αἱ γυναῖκες καὶ τὰ ὄρεα
ἀπιβάλλουσιν τὴν ἑρῶν — ubi vulgo ἑρῶν legitur.
Idem nunc etiam doctissimo *Facio* placuisse, lactor. An-
tileon, sub vitis umbra jacens, imaginem praestat simi-
lem ei ap. *Claudianum* XXXI. 1.

— *Venus quassatum frigore somnos*

Vitibus intexsi gremio successeras antri:

Densaue fidecos per gramina fuderat artus,

Acclinis florum cumulo. Crispatur opaca

Pampinus et miser undatim vensilat uvas.

Anacreon Od. LII. 16. πωτὴν ἀπαλὴν δίμας χοῦδαν,
ἐκίεθ' ὑπερθε φύλλων, βαρυσμένην ἐς ὕπνον. — Finis au-
tumni significatur verbis ὑπερθε ΠΑ. θυμῶν. Vide *Span-*
hem. ad *Callimach.* p. 134. *Salmas.* in *Plin.* p. 524. C.
— In fine rogationis causam poeta reddit, quod vitis

nontunquam pulcris omnia concedere soleat. Haec ad fabulam de Ampelo, Bacchi deliciis, referenda esse, me monuit *Böttigerus*. Vide *Nonni* Dionys. XI. p. 308. ubi Ampeli in vitem metamorphosis describitur. His praemissis varietatem lectionis indicabimus. In Codice legitur: ἄμπελος, μήποτε φ. Hoc ferri possit; existimabat *Alberti*, μήποτε pro forte accepto. *Isidori* est ex emendatione *Guyeti* (sive *Salmasii*), qui enallagen statuebat pro: ἄμπελος, Isidori πολλά χαμαὶ περὶ τοῖς βαλάνοις, φέρει μὲν τῶν Πλευράδων, μέντοι — —. *Warionus*, servata Codicis lectione, interrogandi signum in fine distichi ponit, vertitque: O visis, num quid frondes (pampinos) in humum festinans prostrernere (dejicere) Timuisti hyemalem Pleiada occidentalem. Mihi in μήποτε latere videtur epitheton: pro δέσιναι autem δέσιναι legendum esse: Cum pampinos decutere properes, timens nimirum *Vergiliarum* occasum. — *Mörk Jünge* μέντοι δέσιναι 'A. i. e. ὥς δέσιναι. Expecta, dum Antileon in umbra tua dormiat; tum folia in eam spargas. *Antileontis* nomen illustre in fabulis. Vide, quae ex *Phania Eresio* narrat *Parthenius* in *Erotic.* c. VII. Pro Isid' *Isid'* in Cod. *Isidori* legitur. — *Ampelus* amoris sui fructum *Baccho* concesserat, *ἐχαρίσθη*. Cf. *Rubken.* ad *Tim.* p. 274. sq. *Warton.* in *Addendis* p. 352. ex marg. cod. Bodlejani notam affert: Forte legendum: Isid' ὅτι τοῖς καλοῖς πάντα χαρίζομεθα. Hoc quoque distichon a sagacioribus melius constitutum iri spero. — II. *Vat. Cod.* p. 165. Edidit *Reiske* in *Anthol.* p. II. nr. 420. qui hoc Epigramma in *Alexandri M.* sentum suspicabatur compositum. Vix vere. — V. I. laudat *Suidas* v. ἦσο. Est in verbo ἦσο quietis et otii significatio. *Hegesippus* Ep. III. *ἔστις ἐπὶ βεστίων ἄμω* *Τιμεινός* ἦμαι *Ναῖο ὑπεροφίας Πυλλάδος.* *Anyte* Ep. I. hasta *καὶ μακράρεον ὄμιον ἡμῖν αἰεῖν.* *Propert.* II. 19. 44. *Es* *vetus in templo bellica parma vacat.* Verba *καθῆσθαι* et *καί* *εἶναι* de rebus hominibusque a negotiis vacantibus illustrat

Grævius in *Leßt.* *Hesiod.* c. XL. p. 54. sq. *Leunp.* ad *Phalar.* p. 253. — V. 4. Codex *μαρμαίνον* χρ. οὐκ ἐκένισεν γένον. quod vitiosum esse, nemo non videt. γένον ensibus et securibus tribuitur, non item scutis. *Reiskius* tamen dedit, *μαρμαίνον* χρ. οὐκ ἐκένισα γένον — prius ex emendatione sua, alterum ex apogr. *Lipf.* At poeta loquitur, non scutum. Recte igitur *μαρμαίνα* (α et ον frequenter permutantur in Codd.) et ἐκένισας emendatum est; quo facto γένον quoque corrigendum erat; cuius vocabuli elegantior correctio reperiri vix poterit ea, quam *Brunckius* dedit. Noster Ep. III. 3. γηραλέα ἔτιν πολέμων ἀπο. *Anst.* Ep. XX. ἀλλ' ἔλετ' ἡμῶ' ἱτάην σχῶν μυαλδισσάν ἔτιν. *Hesych.* πέλαγ, ἡσπὶς ἔτιν οὐκ ἔχουσα. *Phoenices* ἡσπίδας ἔτιν; οὐκ ἔχουσας οἶχον secundum *Herodotum* VII. 89. p. 546. ubi *Wesselingius* hoc vocabulum illustrat. *Mnasalcas* hoc scutum commendans, quod οὐκ ἐκένισεν ἔτιν, non hoc dicit, id nunquam pulvere confersum esse, (ap. *Hegeſipp.* Ep. III. ἡσπὶς πολλὰς κεκοιμένας ἐν πολέμοις in laudem dicitur) sed id nunquam heri brachia reliquisse. Cogitandum de athleticis, qui, superati, ἐν πόντῳ εἶναι dicuntur; quare ap. *Alcaëum* *Mess.* Ep. IX. *Clitomachus* laudatur, qui — οὐκ ἐκένισεν ἡμιμύδας, ἀλλὰ πάλαισας ἡπτόως, τοὺς τρισσοὺς ἰσθμύθεν εἶλε πόντον.

III. *Vat. Cod.* p. 192. Edidit *Holsten.* ad *Steph. Byz.* p. 349. *Reisk.* in *Anthol.* p. 50. nr. 510. nec non *Kusterus* ad *Suidam* T. I. p. 66. *Alexander*, *Phyllensis* *Apollini* scutum, quo multum usus erat, dedicat. — V. 1. *Brunckius* in *Analectis* dedit *φύλλας*, ut *Holsten.* habet; sed *φύλλας* corrigit in *Leßt.* p. 34. ex *Cod. Vat.* qui *φύλλας* legit. Sic jam *Reiskius* et *Kusterus* ediderant. *Phyllus* erat locus *Thessaliae*, ἵστα Ἀπέλλωνος τοῦ φύλλας ἱερὸν. *Serabo* L. IX. p. 665. Vide doctam *Heinf.* notam ad *Ovid. Heroid.* XIII. 35. — Pro ἀδο *Cod. Δε.* quod unus *Holsten.* servavit. — V. 3. 4. laudat *Suid.* in ἔτιν. Idem v. ultimum habet in ἀέσαστορ. — In ἡσπὶς γηραλέα

praeiuit *Homer.* Od. x. 184. σάκος γέρον, quod multi imitati sunt. Quaedam huius generis notavit *Valckem.* ad *Phoeniss.* p. 38. et ad *Adonias.* p. 316. C. Adde *Intpp. Catulli* LXVIII. 46. — V. 5. ζ: praebet *Cod.* In *Suid.* edit. pr. et ap. *Holsten.* αζc legitur. *Brunckius* corrigit αv. *Salmas.* ας ενυχαν, quod longius abit. — V. 6. *Παναγιωττι* iunctim *Holsten.* et ενθης, ut in *Cod.* habetur.

IV. *Cod. Vat.* p. 164. Μυκάλκον. Sine auctoris nomine legitur in *Planud.* p. 443. St. 576. W. Cliti scutum, nescio cui deo dicatum, loquitur. — V. 1. τῷδε. hic in templo, parieti affixum. νύτῃ. Passim de scutis. Vide *Bergler.* ad *Aristoph.* *Acharn.* 1123. *Themistius* Orat. XXII. p. 266. A. καὶ τὴν Ἀχιλλεύς ὑπέκλιν, ἣν ἐποίησεν Ὅμηρος: ἐν τῇ νύτῃ φέρουσιν ὅλον τὸν οὐρανόν. Sic enim illum scripsisse puto, non, ἐν τῷ οὐρανῷ (σύν per compendium) φέρουσιν. — §. 191.] V. 3. Hunc locum et praecedens Epigr. expressit *Paulus Silens.* Ep. XLIX. — δεξαμένη. *Suid.* qui h. v. laudat in κάμαξ T. II. p. 236. et *Cod. Vat.* Verbum κάμαξ illustrat *Casaubon.* ad *Asben.* I. p. 56. 49. — V. 5. Vulgo κλεινοῖο. In ed. Flor. κλεινῶο. *Brunckius* autem in tribus *Planud.* codd. κλειτοῖο reperit; idque etiam *Vat. Cod.* praestat. Hoc vocabulum, accentu retracto, recte in κλειτοῖο mutatum esse, nemo dubitabit.

V. *Cod. Vat.* p. 193. Edidit *Reisk.* in *Anth.* p. 51. nr. 514. et *Kuster.* ad *Suid.* T. II. p. 27. Depravatum fuit hoc carmen jam in *Suidae* codicibus, qui singulos versus sine memorabili varietate laudat. V. 1. in εἶσατο. V. 2. in ἐπέρσχε. V. 3. in εἰσεσίφλλον. V. 4. in μαρμάροισι et ἐγκυβέουσα. — In v. 1. *Cod.* τοῦτό τοι habet a pr. manu. — V. 2. *Brunckius* se hunc versum sic dedisse ait, ut in Vaticano esset. At in Gothano apogr. legitur: τοῦτο εὐ δ' εὐθέρου ταῦτ' ὁ β. Plane, ut in apogr. *Lipf.* nisi quod ibi ἐπέρσχε vitiose scribitur. *Suidas:* ἐπέρσχε. ἐπερμάχει. περίετασο. εὐ δ' εὐθέρου τοῦδ' ἐπέρσχε βλεν. *Kuster.:* τοῦτο εὐγ' εὐθ. *Reiskius:* πάντα, εὐ δ' εὐθέρου

τοῦτο ὅτι τοῦτο πλοῦ. *cujus in vicem, o domina, praesta ipsi
vicem et victum capturis abundanssem.* Jam Bruckium
audiamus: «scribe: τοῦτο εἰ δ' εὐδόμεν χεῖρ' ὑπερσχεῖ βιοῦ.
»Primum manifestum, scribendum esse βιοῦ, *arcus*. Vena-
»toris est dedicatio. τοῦτο elliptice positum pro διὰ τοῦτο.
»Deinde τοῦτο, quod habet *Suidas*, licet melius codicis
»lectione τοῦτο, hic valde friget, τοῦτο βιοῦ, *hujusce arcus*,
»ἀνεκτιμῶς. ὑπερσχεῖν aut ὑπερσχεῖν absolute vix significa-
»tionem protegendi induere potest. *Homerus*, quan-
»tum recorder, accusativum χεῖρα semper addit. Idem
»est, quod ὑπερσχεῖν εἶναι, quod nihil significat, nisi χεῖρας
»aut χεῖρα adjunctum habeat. Vereor, ut haec mul-
»tis probentur. τοῦτο sive depravatam est, sive ad lacu-
»nam explendam temere additum. Quod si posterius
»hoc recte statui, nec ὑπερσχεῖν vitium traxit, equidem in
»prima versus sede χεῖρα posuerim. βιοῦ non adopto; sed
»scribendum suspicor:

χεῖρα εἰ δ' εὐδόμεν τοῦτο ὑπερσχεῖ δελον.

Tu vero hanc ferarum plenam sylvam tuearis, precor,
δελον. ἑλκ. ἕρος. χεῖρος. δελον. *Hesych.* δελκ. σὺνδελον
τόποι καὶ χλωδός. *Idem.* Duplex hujus verbi forma fuit,
δελος, δελον. Illam habemus in *Homeri Od.* 3. 353. δελος
ἦν πελοποννήσος ἑλκ. *Simonides Ep.* IV. ἑλκ. δελος εὐδόμεν.
Locutionem *Homerica* de diis, humanarum rerum cu-
»stodibus, qui, cum pericula propulsant, χεῖρα ὑπερσχεῖν
dicuntur, illustrat *T. Hemsterb.* ad *Lucian.* T. I. p. 359.
ed. Bip. — In fine hoc carmen mutilum esse, particula
εἴτε, semel posita, indicat. *Suidas* quidem εἴτε legit.
Reisk. ἕτε. Verum nec sic sensus integer. — V. 4.
»Vertit *Kuster.* ap. *Suidam*: Mirum in modum praeduae
»cupidos ad cursum excisantes canes. Male. ἔγκυτον est
»verbum neutrum, significans σπένδω, ἐκείνομαι, ἐκείνω.
»In μακρότερος κούτε est ellipsis praepositionis ἐν. *Brunck.*
ἐκκλονόουσα corrigit *Reiskius*, ut sit voce incendens.

— V. 3. *αλυστοῖο* et *ἥς ἀπο* idem Cod. In Planud. loco priore *ἥς*, altero *ἥ*; legitur.

¶ 192.] IX. In Planud. p. 49. St. 71. W. auctoris nomine caret. *Musalcæ* tribuunt membranae Vatic. p. 368. unde edidit *Zenobesi* in Not. ad Meleagri Eid. p. 21. Hirundini querelas nunquam definientes exprobrat. Nostrium carmen ante oculos habuisse videtur *Pomphilius* Ep. I. — V. 1. *μυρομένη*. Cod. Vat. *πανθιὸν κάμμοιο φωνῆ* Planud. quod *Brunchius* ex *Pompili* Epigr. desumptum putat. Cl. *Sonntag* in Hist. Poët. brev. p. 15. suspicatur: *τραυλῆ μυρομένη* — *φωνῆ*. — V. 2. *τῆρας*. Cod. Vat. — V. 3. *χελιδόν*. Planud. — V. 4. «Vat. »Cod. *μῦνοι καὶ κατόπιν δάκρυα*, quod probat *Dorville* »Vann. crit. p. 188. Veram lectionem habet Planudes, »mutando τὰ in καί. Rareissime δάκρυ priorem corripit, »*Brunch.* Initio versus Cod. Vat. *καὺς* legit; quod *Zenobesi* dedit.

X. Cod. Vat. p. 235. Planud. p. 265. St. 382. W. Locustæ mortem deplorat. Imitando hæc expressit *Archias* Ep. XXIX. Prius distichon laudat *Suidas* in *λογοθόγγις* T. II. p. 445. alterum in *ξουθῶ* T. II. p. 647. ubi *ξουθῶ* et *ἥδ* legitur. Utrumque etiam Vat. habet; ubi tamen a man. pr. *ξουθῶ* erat. *ἥδ* est in Planud. — *μῆλες κρέκων* egregie illustrat *Huscbke* in Epist. crit. p. 9. sq.

XI. Vat. Cod. p. 235. *Leibius* in Carm. Sepulcr. p. 29. *Reisk.* in Anth. p. 75. nr. 572. In locustam, quam defunctam Democritus prope viam sepeliverat. *Brunchius* notavit hæc: »Edidit *Dorville* ad Charit. »p. 516. ex melioribus, ut ait, libris, ex quibus tamen »non sunt omnia, quæ dedit. Nam v. 1. in Cod. scri- »ptum *ἀδ*, quod forte mutandum non erat, cum dorice »idem sit quod *ἀδ*: hoc margini adscriptis *Salmasius*, et »recepit *Dorville*; male. Nam si quid mutandum erat, »cum *Suida* scribendum erat *ἀδ*. V. 2. Cod. *ἄγγελος*, »solito librariorum. more pro *ἄγγελος*, producta media:

ἄργιλος est in *Suidae* edit. principe. Ἀμφὶ κλέουθεν ex
 remendatione est, ut et πανόπτερον seq. versu. Cod. habet
 ἀμφιδανούσαν et πανόπτερον. Animadvertendum est, in
 eodem argumentum exstare *Phaënni* Epigr. infra p. 257.
 ubi videmus, tumulto conditam fuisse locustam ἰγγύθεν
 ὁ Ὀροπού. Si Oropus est urbs Macedoniae prope Am-
 phipolim, Ἀργίλος hic v. 2. vera est lectio, intelligenda
 de Argilo Macedoniae urbe cis Strymonem, non longo
 ab Amphipoli intervallo distita, ita ut locustae monu-
 mentum in via aggestum, et inter ambas urbes fere
 medium, ad utramque pertinere visum fuerit: quae
 si pro veris haberi possunt, sic prius distichon scribend-
 um est:

Ἄμφιδανούσαν Ἀμφὶ κλέουθεν μέλειστέρον ἔδη θανούσαν
 Ἀργίλος δολιχὰν ἀμφὶ κλέουθεν ἔχει.

Hacc *Brunckius*; quae dubio carent. Sed falsum est,
 quod dicit, in Codice ἀμφιδανούσαν haberi, quod fortassè
 in uno aut altero apographo per oscitantiam scriptum
 est. Vitiosam lectionem ἄργιλος agnoscit *Suidas* in Ἀ-
 γιλλώδης, ubi prius distichon excitavit; sed quam saepe
 lexicographi librariorum vitiiis decepti fuerint, omnes
 norunt. Pro μέλειστέρον *Leichius* μελίπτερον exhibuit; gra-
 viter propterea a *Dorvillio* vapulans. In πανόπτερος (sic
 Cod.; *Leichius* πανόπτερον edidit) *Dorvillius* argutatur,
 cum locustam non modo vesperi, sed illa ipsa vespera,
 qua moritura erat, quaeque ipsi ultima fuit et πανόπι-
 ρος, cecinisse ait. Dubitat tamen, an non πανόπτερος
 corrigendum sit. Fesellit virum doctissimum structura
 particulae καί, quae hoc loco non intendit, sed cum μέ-
 λαιπον jungi debet: ἃς ὑπὸ μελαινῆς καὶ πᾶν μέλαιρον ἔχει. —
 ἰθύσι, cum capiam inciperet. ἰθύει, βούλεται. ἰφορμῇ. *He-*
sych. *Homer.* Od. ε. 408. ἰθύειν δ' ὀλοεύει. *Herodot.*
 III. 39. p. 215. οὐκ γὰρ ἰθύει στρατεύεσθαι, πάντα αὖ
 ἐχμῆτι εὐτυχῆσαι

XII. Cod. Vat. p. 232. Planud. p. 241. St. 349. W. In Poemantri aucupis mortem. Rem exornat, aves in posterum eodem loco sessuras esse dicens, ubi ipse olim arundines struxerit. — V. 2. ἀδίας πλατάνου, quae *grata* erit avibus, aucupis *insidias* non amplius *timentibus*. In hunc fere sensum epitheton accepit Brodaeus, qui *suias* vertit. Disertius quid requirebat Wakefield in Silv. crit. T. I. p. 53. ὑπὲρ ἀδίας ἐζόμενος πλατάνου corrigens, Hesychius: ἀδίας· ἄφορος· ἀδής. quae glossa respicit Il. η. 117. εἶπες ἀδής τ' ἐστὶ. Nihilque metuens in hac platano confidebis. At aves nihil metuere, Poemandro mortuo, ex reliquis satis intelligitur, neque expressam hujus rei significationem desideraverim. Nondum me poenitet conjecturae, nisi verae, certe verisimilis:

τὰς δ' ὑπὲρ ἡγρέας ἐζόμενος πλατάνου.

Leonidas Tar. Ep. XXXIV. τὸ σκέλος ἡγρέας τοῖσι κατὰ πλατάνου. Diodor. Zon. Ep. IV. κατ' ἡγρέας πλατάνοιο. Casaub. in not. msc. ἡγρέας conjicit. — V. 3. ἡ μάλας. Cod. Vat. In fine vers. οὐδὲ τι νεῖται ed. Flor. tres Aldinae et Ascens. — V. 4. ἐπ' ἡγρευτῇ χ. καλάρμ. Planud. Notum est in Cod. Vat. et ap. Suidam, qui hunc versum cum praecedentis exitu laudat v. νεῖται T. II. p. 616.

XIII. Cod. Vat. p. 238. εἰς αἶθριον ἔρην. Planud. p. 268. St. 386. W. Versum primum habet Suid. in ποδήμιος. Brodaeus haec notavit: *Mergi mansueti perniciter ambulantis, fortasse et pedifcae nomen est. ἔρως ὄνος. tanquam volans, non ambulans.* Plura sunt, quae me in his verbis moerentur. Primum quidem mergos nandi volandique pernicitate praestare novi, sed mergum mansuetum et currendo excellentem nusquam reperi. Quin nec multum in terra versari videntur; quippe qui plerumque in fluctibus habitent, et in rupibus marinis nidificent. Vide *Aristoteli*. H. A. V. 9. Hinc

Callimachus *Fragm.* CXL p. 483. de nauta — ἀνὰς αὐτὴν
 κέραιον αἰθύλης μᾶλλον ὀρεῖσθαι. Cui simile est illud *Leo-
 nidae Tar.* Ep. XCI. de piscatore: τὸν αἰθύλης πλεῖον νηξά-
 μανον. — Jam, quaeso, fieri posse putas, ut aviculae ex
 aquaticarum genere γένυ ἑλαφρότατον, genu levissimum et
 in terra nutritum, tribuatur? Nec de nandi pernicitate
 haec accipere patitur epitheton ποδόνυμος, quodque versu
 ultimo dicitur, illam avem δολιχὰν τρίβον perfecisse. —
 Alterum, quod in *Brodae* interpretatione non concoquo,
 sunt verba ἔννε ἔννε. *sanguam volans, non ambulans.* In-
 fucare voluit vir doctissimus comparisonis vitium, se-
 cundum quam *mergus, ut avis, longissimam viam conse-*
cisse dicitur. Nihil ineptius! Dixeris fortasse, ἔννε h. l.
 explicative sumendum esse, *ut par erat avem facere.* Hoc
 quoque ineptum est; et quidem duplici de causa. Pri-
 mum, si nihil faciebat αἰθύς nostra, nisi quod ipsius na-
 turæ consentaneum erat, inepte poeta eam admiratus
 est; deinde minime de virtute agitur inter aves com-
 muni, sed de ea, quae non nisi struthiocamelis aliisque
 paucissimis a natura tributa est. Non igitur dicere po-
 terat, mergum, quod avis fuerit, longissima itinera
 potuisse conficere. Jam vides, quot difficultatibus hoc
 epigramma laboret, si in avem conscriptum dicas. Quae
 aut omnes aut plurimae evanescunt, ubi vocem αἰθύς
 de equae, pedum pernicitate excellentis, nomine mecum
 accipies. Nomina equis cursoriis, cum ab aliis, tum ab
 avibus derivata, fuisse imposita, satis constat. Ap. *Archieum*
 Ep. XXIV. ejusmodi equus vocatur Αἰετός. Apud *Pausan.*
 VI. 10. p. 476. κέραι. Alia vide ap. *Salmas.* ad *Solin.*
 p. 629. sq. Equorum tumuli passim commemorantur.
 Epigr. *Anyses* XV. *Pausan.* III. 20. p. 262. Nihil porro
 aptius, quam equum ποδόνυμον vocari, (conf. *Valcken.* in
Diatr. p. 107. C) ejusque genera ἑλαφρὰ καὶ ἐν χέραι
 τετραμήνη dici. Jam denique nihil inepti in compara-
 tione ἔννε ἔννε, quod equo honorificum est, avem cele-

ritate exaequare. *Arctias* Ep. XXIV. ὀρνέμενον πταναὺς
 ἀκυνέταις ἵαλον. *Alite* vocatus equo, *Silius* L. XII. 67.
 Cf. *Bochart.* in Hieroz. T. I. p. 162. Unum superest,
 quod lectorem moretur, quod equus dicitur πολλὰς
 ὀρέσειν ἰσθρῶμον μᾶκος ἔνθεν. quod de certamine equi cum
 nave per undas labente prorsus accipi non potest. Sed
 de longitudine viae agitur, quam ille percurrerebat; μᾶκος
 ἰσθρῶμον, i. e. ἴσον, ὀρέσει. Quantum itineris naves con-
 ficiunt in mari, tantum hic equus in terra conficiebat.
 Hanc interpretationem verissimam esse, apparet ex seqq.
 δολιχὸν ἔκπονόν τε τριζόν. *Oppian.* Hal. L. III. 37. ἢ μὲν
 διλχνύσται δολιχὸν πόρον. Idem L. IV. 101. ποταμὸς με-
 λήντοι ἄνδρες ἔβησαν - δολιχὸν τίλος ἔκπονόν τε. Ἐξάνθη-
Aeschyl. Prom. 284. ἦ καὶ δολιχὸν πέρμα κελεύθου διαμενέ-
 μως. Non igitur celeritas tantum, sed etiam robur et
 firmitas in hoc equo laudantur. Jam confer *Pindarum*
 in Ol. 9. 35. qui equum et navem in celestatis signi-
 ficatione junxit: καὶ ἑλάνορος ἔκπον ὕψιστον καὶ ναὺς ὑποπτό-
 ρον, παντὶ ἀγγελοῦ πρῶτον ταύτην. Ne autem in πολλὰς
 ὀρέσειν haerens, positum est pro πολλὰς. *Euripid.* in
 Iphig. T. 362. Ἰσας γυναικὸς χεῖρας ἔχουσα. ubi *Barnes*
ius, dictionis elegantiam ignorans, ἰσάως notavit in mar-
 gine. Ex *Euripide* profecit *Callimach.* Hymn. in Dian. 27.
 πολλὰς δὲ μάτην ἐπαιδέσαντο χεῖρας. quam lectionem contra
Brunckium, qui eam male sano librario deberi existi-
 mabat, egregie tuetur *Ruhnken.* in Epist. crit. II. p. 142.
Sophocles ap. *Stobaeum* p. 163. 27. πολλὰν γλῶσσαν ἐκχέας.
 Non aliter locutus est *Theocrit.* Eid. XVI. 71. οὐκ ἂν μὲν
 ἔγωγε ἴαμ' ὀρέωνδ' εὐδ' ἐπαιτάς. Πολλοὶ κινήσειν τε ἔτι, τρεχόν
 ἔρματος ἵπποι. Crebra adhuc *Phoebi currum equi trahens.*
Appulej. in Metam. VIII. p. 518. ed. *Oudend.* Et cum
 furvens aper invadit jacentem, ac primo lacinias ejus, mox
 ipsam resurgentem multo dente laniavit. Attigit hunc di-
 cendi usum *Kohken.* ad *Herodot.* VI. 125. p. 496. et
Taup. ad *Longin.* p. 283.

[L 193.] XIV. *Asper*. L. IV. p. 163. A. φογούσα
 γὰρ σε καὶ τοὺς παραπαισίους ἢ ἡδονὰ παρακάθηται, ὥς φησι
 Μυασάδης ὁ Σικωνίου. ἀδ' ἔγῳ . . . *Eustathius* ad Il. β.
 p. 216. laudato Epigrammate *Aristotelis* nr. 6. p. 178.
 hanc quoque ejus parodiam profert, quam, secundum
 eum, τῆς κατὰ ἡδονῆς φιλοσοφίας ἔγραψεν. Fingitur Vir-
 tus lugentis habitu Voluptati adfidere et conqueri, quod
 ἢ τίς τις sibi anteponatur. Opponentur sibi ἢ ἡδονὰ, Epi-
 cureorum voluptas, quae multas virtutis partes habet,
 et ἢ τίς τις, corporea voluptas, in qua nullus virtuti lo-
 cus. Speciem quandam τῆς ἡδονῆς posuerat τὴν τίς τις *Pro-
 dicus* in *Aristotel.* Top. II. 6. eoque verbo praecipue
 voluptatem, quae e concubitu percipitur, significari, do-
 cet *Valcken.* ad Hipp. p. 271. C. τὴν τίς τις, quae in
 sensuum oblatione est posita, sectabantur Cyrenaici;
 τὴν ἡδονὰν Epicuri discipuli. *Cicero* de Finibus II. 13.
*Omnesque simplices sententias eorum, in quibus nulla inest
 virtutis adjunctio, omnino a philosophia semovendas pu-
 laba: primum Aristippi Cyrenaicorumque omnium; quos
 non est veritum, in ea voluptate, quae maxime dulcedine
 sensum moveret, summum bonum ponere, eorumque sententias
 istam vacuitatem doloris. (i. e. τὴν ἡδονήν.)* *Serphanus* hoc
 Epigr. retulit in Planud. Append. p. 524. St. °24. W.

XV. Cod. Vat. p. 216. Planud. p. 270. St. 390. W.
 sine auctoris nomine. *Chersio* Orchomenio hoc Epigram-
 ma a quibusdam tribuebatur, si fides *Pausaniae* L. IX.
 p. 787. qui, ubi Hesiodi ossa, prius in agro Naupactio
 sepulta, oraculi monitu Orchomenum translata narrat,
 hos versiculos profert. Conf. *Plutarch.* in Conviv. VII.
 Sap. T. II. p. 162. E. — V. 3. *Brunchius* exhibuit
 lectionem *Pausaniae*, In Planud. et Vat. ἐν ἐνδράτωι καὶ ἐν
 ἑρτί. — V. 4. ἐν βασιλῇ σοφίῃ. *Sophocles* in Oedip. Tyr.
 509. Oedipus σοφὸς ἄφθνη, βασιλῇ δ' ἡδύπολις.

XVI. Planud. p. 199. St. 290. W. In Cod. Vat.
 p. 243. lemma est: Εἰς τοὺς κατὰ Λαμίδαν τελευτήσαντας

ἐν Ὀρμονείῳ. Ad hos refertur non patiuntur verba — πότερ' ἐν' αὐχὲν δασυὸν ἔχουσιν. quod nec de Sparta, nec de Graecia verum est. *Brodacus* de Thebis ab Alexandro dirutis interpretandum suspicatur; quae interpretatio non magis procedit. Vanum est in talibus hariolari. — δασυὸν. i. e. ζυγόν. Hymn. Homer. in Cerer. 217. τέτραμ' ἐν δασυτοῖς ἐπὶ γὰρ ζυγὸς αὐχὲν καίτοι. *Alcaeus* *Mess.* Ep. XVI. ὁ μὲν Εὐρώπῃ δουλὸν ζυγὸν αὐχὲν θήσαν. Similia collegit *Kloster*. ad Tyrt. II. p. 37. — V. 2. ἐμφ' ἐβάλλοντο Vat. — V. 4. in marg. Wecheliana: γράφονται καὶ ἐν τισὶ παρτίδοις ἐντὶ παρτίδοις.

XVII. In Cod. Vat. p. 285. legitur post Epigr. *Anyses* XXII. item in puellam immatura morte extinctam conscriptum. Hinc conjectura enata est nescio cui, qui Codicem tractavit, et in marg. notavit haec: ἐγὼ νομίζω, ὅτι ἐν ἐπιγράμματι τὸ Παρθένον ἀντιβίβιν καὶ τὸ Αἰπὶ παρθένιας. Frustra. De diversis in utroque puellis agitur; quod vel nomina indicant. Ceterum haec duo Epigrammata sese excipiunt etiam in Planud. p. 263. St. 379. W. — V. 1. »Corruptum est hoc tetrastichon, »quod sine melioribus libris restitui non potest. Non »intelligo, cur virginitas dicatur ἐλοφρον. Pro ἀλκίαν »sensus, si vere hariolor, ἐμμελίαν requirit. Εὐδαίμονι, si »genuinum est, non eo sensu, quo a Grammaticis accipitur, sed pro εὐκταῖς hic positum.« *Bruck*. Antequam corrupti hujus carminis emendationem aggrediar, varietatem lectionis enotabo. — V. 2. ἡλικίην. Vat. Cod. a manu sec. et edit. Flor. ἡλικίην tres Aldinae; quae etiam ἐμμελίαν cum Flor. et Ascens. legunt. In vers. praeced. *Serphus*. mutato accentu ἐπὶ corrigit, ut sit ἀπὸλλωνος. In his itaque nihil praesidii. *Josephus Scaliger*, cujus ab acumine aliquid opis exspectabam, reliquis omissis v. 3. παραδόντες corrigit; quod speciem habet. Emendationum, quas olim expromsi in *Emendatt.* in Ep. Gr. p. 9. me nondum poenitet, quamvis earum

veritatem spondere non ausim post ea, quae vir elegantissimae doctrinae, *Eichstaedt*, in Specim. Quaest. philolog. p. 72. de eodem carmine disputavit. Adscribam Epigramma, ut ex *Eichstaedtii* mente corrigi debet:

Αἰ αἰ Παρθένιας εὐλόφρονος, αἰ εἰς Φαίδραν
 ἔκλασεν Ἀλκιάν, ἡμετέσσα Κλειῶ.
 Καί μιν ἐμυζόμεναι χρεὼ δάκρυον ἄδ' ἐπὶ τόμβῳ
 ἅας Σειρήνων ἱσταίμεν εἰδάλιμοι. (

Παρθένιας versu *primo* vir doctissimus pro παρθένους sive παρθενιάς positum censet (cf. *Musgrav.* ad *Eurip.* *Hecub.* 448.) et de Parcis intelligit, quae Cleus filia ante tempus ruperint (ἔκλασεν). Ad versum *tertium* comparat *Antip. Sidon.* Ep. CIV. εὐ δὲ ξαίνουσα παρθὴς δάκρυον. In his quaedam mihi videntur vera, omnia ingeniosa. παρθένιας pro Parcis a poeta esse positas, vix crediderim, cum in plurimis locis, quae eandem sententiam continent, nihil simile reperiam. Jam vero hoc a nullo sequioris aevi Epigrammatario, qui *Minasphae* Epigrammata saepe ad imitationem vocaverunt, expressum esse, vix credibile videtur. — Equidem olim hoc carmen in hunc modum constitueram:

Αἰ αἰ Περσεφόνας εὐλόφρονος, εἰς ἃ ἐπὶ Φαίδρῃ
 ἔκπεσ' Ὀμηλίκης, ἡμετέσσα Κλειῶ.
 ἄμμες ἐμυζόμεναι δὲ παρθένιας αἰδ' ἐπὶ τόμβῳ
 ἅας Σειρήνων ἱσταίμεν εἰδάλιμοι.

Videamus singula. Proserpina puellam aequalibus suis eripuisse dicitur. Eadem sententia in Epigr. *hdsch.* DCCXXIII. αἰδ' Ἡρακλειδὴν κατ' ἔχει κύνις, ἐν βαρὺς Ἄιδης κτείνον ἐκείνην ἡλικίας ἐξ ἡγέλας. Proserpinam omnia pulchra sibi arripere, queritur Venus ap. *Bionem* Eid. n. 54. sq. *Antbol. Lat.* T. II. p. 111. *Ingrata Veneri spondebam munera supplex, Errepta, conjux, virginitate tibi. Persephone vosis invidit pallida nostris, Es praemature funere*

te rapuit. Haec ad verbum fere cum nostris conveniunt. Nunc tamen minori mutatione correxerim:

Αἱ αἱ Περσεφόνας ἐλαόφρονες; ἃ πὺ Φαιδῶν
εἰλκυσεν ἄλκιον, ἱμερόεσσα Κλειῶ.

quae jucundam tuam juvenissem ad inferos detraxis. Verba εἰλκυν, εἰλκύνει et ἀρπάζειν, ad se trahere, rapere, ducere, illustravit *Abresch*. in *Leclt. Aristacr.* p. 319. — ἄλκιον. te ipsam, flore juvenutis conspicuam. Sic fere *Paull. Silens.* Ep. LXXXIII. αἱ, αἱ λευγαλὴ καὶ ἀμειλίχως ἔπλεε Μοῖρα, Μυθ' ἱερῆς ἡβης, δόρυμοι, φεισαμένη. Epigr. ἐδέετο. DCLVI. ἀλλὰ σε νηλεὲς καὶ ῥάσκατος ἄλκιε δάμην, Ἥλαιόν ὀλίγην εἰκοσιξέ ἐτέων. Ibid. DCLXXIII. Αἰδὸς μὲν εὐλασεν ἡμῆς νύττης ὀπώρην. — V. 3. meam conjecturam παρῆδες nondum repudio. Hoc vocabulum primum in παρῆδες, mox in περὶ δας depravatam, facile mutari potuit in περὶ δάκρυον. Jam nihil frequentius, quam ἀμύσσειν, ξάλλειν, δρόπτειν παρῆδες, in *Lucret.* *Aeschyl.* in *Choeph.* 22. πρῆπει παρῆδες φοῖνισσ' ἀμυγμοῖς ὄνουχος ἄλοκ' ἰστούμην. Nescio quis ap. *Suidam* v. ἀμύσσειν ποτὶ μὲν τοῖς ἑνὺν ἡμῶν τὰς παρῆδες. *Euripides* in *Hecuba* 655. δρόπεται δὲ παρῆδ' Ἀλκιμεν ἑνὺχα τιθίμην σπαργμοῖς. *Perses* Ep. VI. ἀλλ' ἡλασὲν καταδρόψας παρῆδες. *Apollon. Rhod.* L. III. 672. δρόψε δ' ἑκάτερθε παρῆδες. ἀμύσσειν παρῆδ' tanquam locutionem crebro obviam commemorat *Eustasb.* ad *Il.* α. p. 71. 15. Adde *Nonnum* in *Dionys.* XL. p. 1026. Χαιρέβη τίλλουσα κέμην ἡμῶς παρῆδες. et quae dedit *Gaischer.* ad *M. Antonin.* L. XII. p. 354. — Pro αἰδὸς autem ne dubites quin cum *Eichstaedio* ῥῆς scribendum sit. — Seq. versu vide an jungi possit εἰδάλλμην ἄλκις Σειρήνων, pro *pulchris Sirenum simulacris*. i. e. ἄλκις Σειρήνων εἰδαλλμένων. De Sirenibus, quae ornamentī causa tumulis imponebantur, vide notata ad Epigr. *Erinnae* II. 1.

XVIII. In *Planud.* p. 286^a. St. 414. W. auctoris nomine caret. *Mnasalcae* vindicat *Vat. Cod.* p. 284. sq.

Εἰς Ἀριστοκράτειν πρὸ γάμου τελευτήσαν. — V. 2. »Valde displicet κεκλιμένα, quod vers. 4. repetitur. Nam in hoc sic habet Cod. Vat. recte, ἂ κεκλιμένα πολλάκις ἐπὶ τόμβῳ κικεύει· σὲ δὲ κεφαλῇ. Sed priore loco genuinum esse non puto. Scripsit forte poeta Ὁραίου δομένα πρὸ γάμου.^α *Brunck.* Mihi in secundo versu nihil mutandum videtur, cum elegantissime sit dictum κεκλιμένα πρὸ γάμου de ea, quae ante nuptias occubuit. *Ansir. Sidon.* LXXXIV. σὺ νόσῃ. — εὐδ' ὑπὸ θυμένων δούρατι κεκλιμένα. *Timon* defunctus, *Ιερμάζω*, inquit, ἥσυχά κεκλιμένος. *Tryphiodor.* 394. δὴ Πολυξένη, σὲ δ' πατρίδ' ἐγγύθι γαίης κεκλιμένην ἔλινον θαυρόσσημα. De urbibus hostium vi expugnatis passim κλισυθῶι usurpatur. *Hermesfanax Eleg.* 54. δούρῃ κεκλιμένην πατρίδα. *Tullius Gem.* Ep. V. Graeciae gloria Μυκηδονίους ἔγχεσι κεκλιμένα. Sic igitur puella, quae ante nuptias vi mortis periit, recte dicitur κεκλιμένα πρὸ γάμου. Multo minus idem verbum quarto versu repetitum placet. Fortasse scribendum:

πολλὰ κινυρεμένα κικέει δὲ κεφαλῇ.

Quintus Smyrn. IX. 477. ἀμφὶ δὲ μήτηρ Πολλὰ κινυρεμένη κενῶ ἱπαύτει τόμβῳ. *Callimach.* H. in Apoll. 20. αὐδὲ θέντις Ἀχιλλῆα κινύρεται αἶλινά μήτηρ. — V. 3. in Planud. sic est: ἄς ἐπὶ τόμβῳ π. κεκλιμένας. Pro καταλείπεται (*matri tuae lacrymae relinquuntur*) *Opforoetis* καταλείβεται corrigit. Frustra. Idem in δὲ κεφαλῇ κικέειν simile est *Homericō* Il. XVI. 584. τρῶας δὲ κατακρήδευ λάβε πένθος. ἴσενι κατὰ κεφαλῆς λάβε πένθος. *Eustath.* — Inter tertium et quartum versum Vaticanī Cod. margini adscriptum λέγειν. Non existimaverim, aliquid deesse.

NOSSIDIS EPIGRAMMATA.

¶ 194.] I. Vat. Cod. p. 112. Edidit hoc carmen *Bentlej*, in Notis ad *Callimachi* Ep. XXX. *Wolf*. in *Fragm. Poëtr.* ubi *Nossidis* carmina collegit, p. 82 — 91. *Olearius* Poëtr. graec. p. 42. et *Reisk.* in *Miscell. Lipf. Tom. IX.* p. 311. nr. 340. Amore nihil praestantius esse; quibus autem Venus non faverit, eos omni pulcritudinis sensu destitui. — V. 1. Cod. habet: ἔρωτες τὰς ἡλβια. et sic *Reisk.* reperit in schedis *Dorvill.* quibus *Vir doctus* adscripserat haec: *Pro τὰς ἡλβια lego bis ἔρωτες. Vox ἔρωτες ab imperito librario sublata propter praecedens. τὰς ἡλβια versus respuit. κῆρας forte τῆρας. Ordo: οὐκ εἶδεν βέβα ἡσίωνος ποῖα ἄνθη ἔρωτι. Rosam Veneris florem esse, notum est.* In apogr. *Lipf.* αὐτὴ ἡλβια sine sensu. Sic *Bentlej. Wolf. Reisk.* Mira aberratio. — V. 2. ἔρωτες. Prae amore etiam mel fordet. Ipso melle amor est dulcior. — V. 3. Pro τίνα *Bentlejus* τὸν conjicit; cui *Reiskius* multa veterum loca opposuit, ubi τίς pro τίς est positum. Pro ἔρωτες Cod. Vat. ἔρωτες, et v. quarto κῆρα ἄνθη. *Olearius* pessime dedit: οὐκ εἶδεν κῆρα δ' ἄνθη. *Bentlejus*: οὐκ εἶδεν κῆρα τ' ἄνθη π. ε. Longemelius *Reiskius* κῆρας. Quam dulcis sit amor, nonnisi ii intelligunt, quos Venus amat. Hi enim soli Veneris munera recte aestimant. Pro muneribus Veneris rosam posuit, praestantissimum florem, Veneri sacrum. *Alciphron* L. III. 1. p. 276. τὰ χρίλα δὲ, τὰ βέβα τῆς Ἀφροδίτης ἡρώσεως τῶν κόλπων, διήλθισται. Vide *Fischer.* ad *Anacr.* V. 2. p. 25. *Wakefield* in *Silv. crit.* T. I. p. 54. τῆρας corrigit, quo verborum structura longe evadit facilior, Verum hanc ipsam ob causam de veritate hujus conjecturae dubito. Quod ad metrum attinet, ferri possit syllaba brevis in thesi producta. Vide ad *Platon.* Ep. XXX. 2.

II. Vat. Cod. p. 192. unde protulit *L. Holsten.* ad *Steph. Byz.* p. 186. *Bentlejus* in *Dissert. de Phalar.*

p. 198. et ad ejus mentem emendatum *Wolf* in Poëtr. fragm. p. 84. *Dorville* in Sicul. T. I. p. 274. *Reiske* in Anthol. p. 50. nr. 511. Ad *Suidam*, qui prius distinctionem laudat in *Ἰνδῶν*, *Kusterus* integrum Epigr. apposuit. Theophilis, Cleochae filia, Nossidis mater, Junoni Laciniae vestem byssinam, quam simul cum filia texuerat, dedicat. — V. 1. *Λαυδίων* Cod. i. e. *Λαυδίων*. *Suidas* *Λαυδίων*, quod ex illa ipsa orthographia, qua: productum per *σ* scribebatur (vide *Bruck*. ad Ep. *Mnasalcae* XI. 2.) ortum est. Simili errore ap. *Pausan.* VI. 13. p. 171. ed. *Facii* pro *Ἡστὶ Λαυδία* vulgo *Λαυδαίμωνία* legitur; quod vitium, indicatum ab *Ignarra* in Comment. de Palaestra Neapolit. c. II. p. 32. not. 9. a novissimo editore ex auctoritate Cod. Vindob. sublatum non esse miror. Templi Junonis Laciniae, ipsa Crotone, in cujus urbis vicinitate situm erat, illustrioris, descriptionem dedit *Livius* XXIV. 3. Ejus ruinas vidit et descripsit *Riedesel* in Itiner. per Magnam Graeciam et Sicil. II. p. 191. sqq. In hoc templo panegyryn fuisse, ab omnibus Italiae inferioris incolis celebratam, narrat *Asben*. XII. p. 541. A. B. Veterum loca collegit *Delacerta* ad Virg. Aen. III. 552. — $\frac{1}{2}$ pro $\frac{1}{2}$ Cod. Vat. et *Suid.* — V. 2. »In cod. scriptum *καθορῆς*. *Salmasius* in margine: *καθορῆς ἀπὸ καθορῆς? placet »prius*. Recte. *καθορῆς* doricum est et genuinum. »*Bruck*. In apographo Gothano *καθορῆς* habetur; et sic *L. Holsten.* *καθορῆς* *Suid.* *καθορῆς*, in schedis *Dorvill.* repertum, edidit *Reiskius*. Epigr. IX. habemus *καθορῆς*, sine ulla lectionis diversitate. *Theocrit.* Eid. VI. 22. *καθορῆς*. — Pro *νεομετρία* plura apographa *νεομετρία*, *Suidas* *νεομετρία*, *Holsten.* et *Benl.* *νεομετρία* legunt. — V. 3. laudat *Suidas* v. *βύσσινον* et iterum v. *εἶμα*. Priore loco legit: *ἔβην β. εἶμα ἔν*. altero: *εἶμα τὰ τοι μετὰ παιδὲς ἡγανῶς ὄφαινα*. In Cod. Lipf. vitiose *τὸ μοι μετὰ*. — V. 4. *Θουφίλης ἡ Κλ.* Cod. et *Holst.* Varias apogr. aberrationes enotare nihil attinet. *Θουφίλης* dedit *Kuster.* *Dorvill.* et *Benl.*

III. Cod. Vat. p. 193. sq. ὁς Νουσίδης. quod incertitudinem circa auctorem indicare videtur. Edidit *Kuster*. ad *Suid.* v. 'Ιουσις, ubi vers. 3. excitatur; et hinc *Bielius* ad *Hefych.* v. ἐπιλουσαμένη. *Olearius* in *Dissert. de P. Gr.* p. 42. *Wolf.* p. 88. *Dorville* in *Misc. Obsl. T. VII.* p. 122. *Reiske* in *Anthol.* p. 54. nr. 519. Dianam Lucinam poetria precatur, ut *Alcetidi* parturienti opem ferat. — V. 1. Cod. Ἰχουσα. — *Ortygia* sive illa insula est, quam haud longe a *Delo* sitam tradit *Strabo* X. p. 480. sive lucus prope *Ephesum*, eodem nomine appellatus, ubi *Latona* post partum lavisse dicitur. Vide *Strabon.* XIV. p. 639. *Ephesii* ap. *Tacitum* *Annal.* III. 61. non, ut vulgus crederet, inquit, Dianam atque *Apollinem* *Delo* genitos; esse apud se *Cenchrium* amnem, lucum *Ortygiam*, ubi *Latonam* partu gravidam et *oleae*, quae sunt etiam manet, adnissam edidisse ea numina. Erant, qui *Apollinem* in *Delo*, *Dianam* in *Ortygia* natam esse dicerent. Vide *Spanhem.* in *Callim. H.* in *Del.* 255. p. 543. Cf. *Antipatr.* *Sidon.* Ep. XXXVI. — V. 2. Cod. junctim ἀγνὰ πόντου χαίτρων. *Olearius* cum in suo cod. invenisset ἀγνὰ πόντου χαίτρων, hinc extudit correctionem ἀγνὰ ἐκ πόντου χαίτρων. Nihil vidi infelicius. Cum vulgo *Nymphas* *Dianam* comitentur, *Nossis* eidem deae *Charites* adjungit, fortasse propter eximiam *Dianae* pulcritudinem. Talia multa poetae sine exemplo finxerunt. Conf. *Hesiodum* ad *Virgil.* *Aen.* I. 71. in *Excurs.* II. *De Nymphis Junonis comitibus.* Gratias antiqua religio *Junoni* addiderat; vide *Pausan.* II. 17. Eas sibi postea *Venus* vindicavit. Apud *Callimachum* *Diana* *Mercurio* arma sua servanda credit, in *Hymn.* in *Dian.* 143. — Rogatur dea, ut arcum deponat, quo mortem infert, cujusque nullus ei usus est, cum *Lucinae* muneribus fungitur. *Puerpera* ap. *Phaedimum* *Epigr.* III. *Dianae* gratias agit, quod sine arcu venerit, λαχὼ δισσῆς ὑπερέσχευς Χείρας, ἄτις τόξου, πόντιν, νησομένη. — V. 3. *Suidas* laudat in 'Ιουσις et ito

rum in χρέος. — Dianam tibi finge a venatione redeuntem, pulvere et sanguine conspersam; quare se abluit, ut venatores opere peracto solent. *Apollon. Rhod. II. 937.* Παρθενίαια — κρηνῆτάτου ποταμοῦ — ᾧ ἐνὶ κόρῃ Ληταίε, ἄγρηθὸν ἔτ' οὐρανὸν εἰσαναβαίνει "Ὅν δέμας ἱμερτοῖσιν ἐναψύχει ὠδύσσῃσιν. Inprimis autem grata Dianae materna *Inopiunda* secundum *Valerium Flacc. V. 105.* Cf. *Callimach. H. in Dian. 171.* — V. 4. 'Αλκίτιν. *Olear.* 'Αλκίτις est ab 'Αλκίτης, quod Macedonicum nomen esse notavit *Schneiderus.* Vide *Asben. X. p. 436. E.* — Laudat hunc versum *Westen. ad N. T. II. p. 467.* ubi verba λόειν τὰς ὠδύνας exemplis allatis illustrat.

IV. Cod. Vat. p. 412. *Nossidi* vindicat; nam in *Planudea p. 341. St. 480. W.* sine auctoris nomine prostat. Legitur praeterea ap. *Dorvill. ad Charit. p. 51. Olear. Diff. p. 43. Wolf. p. 90. Reisk. in Anth. p. 174. nr. 799.* Polyarchis meretrix e divitiis, quas sibi corporis quaestu paraverat, Veneri statuam dedicavit. Meretricum, quae Veneri templa et statuas dedicaverint, exempla collegit *Asben. XIII. p. 572.* Ejusmodi sanum in insula Samo fuit, ὃ τι ἰταῖραι ἠγούσαντο αἱ συνακολουθήσαι Περικλεῖ, ὅτε ἐπολύρκει τὴν Σάμον, ἐργασάμεναι ἱκανῶς ἅπ' ὅς ἔρας. Novissima verba commentarii loco sunt nostris ἀπαυρομένα μάλα πολλὰν κτήσει ἐπ' οὐκείῳ σύμματος ἡγλαίας. — V. 1. ἔλθωμεν. Vulgo. — V. 2. ὡς χρ. *Planud. α 22. Vat. βετίας. ξέανον. ἰδωλον. Hesych. χρυσῷ διαιδάλεον*, id est *dedaυδαλμένον. statuam auream, studiose elaboratam.* — V. 3. πολίτηρι. *Planud. et Reisk. ἀπαυρομένα Planud. et Vat. Quidam ἀπαυρομένα dederunt.*

ff. 195.] V. Vat. Cod. p. 194. Ad *Suidam*, qui *ν. διαδάλεον* versum secundum et tertium laudat, integrum Epigr. edidit *Kuster*, et ex eo *Wolffius p. 88. Reiske in Anthol. p. 54. nr. 521.* *Samytha* Veneri comae redimiculum dedicat. κεκρυφαλον. — *σαβανάδιον δασμότριχον. Hesych.* Qui ejusmodi redimicula texebant, κεκρυφαλοπλόκοι appella-

bantur, et *επακρυφάνται*, si *Polluci* fides, X. 192. *Ἰσαν Δημοσθένος εἴπη επακρυφάνται, τοὺς πλεονοντας ταῖς γυναιξὶ κεκρυφάλους ἀποδόνει. κτεκρυφάλους Μιλησίους* ut magni pretii commemorat *Alciphbr.* I. 6. p. 26. — V. 1. *Χαίροις ἄν νοι δ. κέρην* Cod. Emendatiorem lectionem dedit *Kusterus*. — V. 2. 3. *Snidas* laudat etiam in *Σαμόθας*. Apogr. Lipsi. *Σαμόθας*. Pro *ἕξει* legendum videtur *ἕξειν*. Certe in Cod. A supercriptum τῷ ζ. Apud *Ansip. Sid.* LXXXII. 4. *λεπθὼν κεκρυφάλος*. — V. 4. Omnes ante *Reiskium* τούτῃ legunt. In Cod. tamen recte τοῦ τῷ. *Ἄδων, τὸν Ἄδωνν. Hesych.* Habemus igitur h. l. necliar unguenti loco adhibitum. Patroclum interfectum Thetis neclare et ambrosia inungit ap. Homer. Il. τ. 33. ubi vide *Eustath.* Cf. *Arben.* I. p. 39. A. B.

VI. Cod. Vat. p. 166. Edidit *Benslejus* ad Phalar. p. 198. *Wolf.* p. 36. *Reisk.* in Anthol. p. 12. nr. 421. Locrenses post pugnam cum Brutiis arma hostium in deorum templis suspendisse dicuntur. De historia Brutiorum, qui ap. Graecos modo *Βεττινιοι* modo *Βεττινιοι* appellantur, consule imprimis *P. Leopardum* Emend. L. IV. 12. p. 104. sqq. Eorum major pars, quae ex fugitivis confluerat servis, latronum more vivebat; populos circumiacentes frequentibus incursionibus vexabat, nonnullos superabat. Hoc factum circa Olympiad. CVI. quo tempore eos cum Locrensisbus quoque pugnasse, non incredibile est. Circa idem tempus primum in civitatem coisisse, et Brutiorum nomine appellati esse videntur. Vide *Benslej.* loco citato. Difficultas tamen oritur ex *Diodor. Sic.* XII. 22. p. 492. qui ad exitum Ol. LXXXIII. *Βεττινιοι*, Sybaritarum hostes, commemorat. Cf. *Wesselingium*. — V. 1. Cod. vitiose *Βεττινιοι*. Apographa varie discrepant. — V. 3. *ἑμμενῶνται* ex cod. notavit *Olearius*. Sed in Vat. nostrum est. Praedicant arma Locrensisum virtutem. — *κακῶν*. Brutiorum, qui in fuga abjecerunt clypeos.

clypeos. πεδύνει. *Leonidas* Tur. Ep. XXIV. κάμας —
πεδύουσιν ὅμως ἔπνοες τε καὶ ἄνδρες.

VII. Cod. Vat. p. 206. Hoc quoque edidit *Bensleys* in Dissert. de Phalar. p. 199. ad cujus mentem emendatum dedit *Wolf*. p. 86. Ejusdem vestigia pressit *Brunchius*. *Reiske* Anthol. p. 67. nr. 550. *Valcken.* ad Adonias. p. 375. A. In Melinnae, Nossidis, ut videtur, filiae, imaginem. — V. 1. Ἀδομήλιννα. *Ipsissima* Melinna, ad vivum expressa. *Lucian.* Tom. III. p. 13. Ἀδοθαδὴ τὴν καμικὴν — μιμησάμενος. Similia dedit ad *Luciani* Timon. *T. Hemsterb.* T. I. p. 434. ed. Bip. — Pro τέτυκται vitio typogr. ap. *Valch.* τέτυκται. — V. 2. ἄμα. Cod. unde in apogr. *Bensl.* ἄμα, qui ἄμα reposuit. *Reiskius* ἤ μς dedit, *Valckenar.* ἄμα, quod eodem redit. Ceterum ὅμα et ἡμα scribitur. Cf. *Koenium* ad *Gregor.* p. 110. — V. 3. ἰσώμας. Vide notata ad *Cornel. Longin.* T. II. p. 200. — Cod. πεδύουσι. Dorismum *Benslej.* restituit. — V. 4. πῆλοι Cod. et sic omnes praeter ap. *Lipl.* quod πῆλοι prae-
stat. Versus expressus ex *Hesiodi* Opp. et Diebus 235. ubi poeta de civitate, moribus et disciplina florente, agens, ἵστασθαι δὲ γυναῖκας, inquit, τοιαῦτα τέχνη γυνῶν. Unde *Horatius* IV. Odar. V. 23. laudantur simili prole puerperae. *Casullus* Epithal. v. 221. parvulus — Sis suo similis patri Mantio — Et pudicitiam suae Matris indicet ore. quod expressit *Marsial.* VI. 23. Ejusmodi liberi καμάγματα et ἀπεικονίσματα patrum vocantur. Quaedam huc pertinentia collegit *Abresch.* in Lectt. Aristaen. p. 119. sqq. At in his omnibus exemplis et aliis, quae praetereo, de similitudine liberorum cum patre agitur. Patrem enim referre debent, matris pudicitiam vultu indicaturi. Similitudo cum matre, quam *Nossis* in Melinna sua praedicat, nihil ad rem facit. Mater enim nunquam incerta.

VIII. Cod. Vat. p. 206. Edidit *Olearius* in Diss. de poëtr. p. 43. *Wolf*. p. 90. *Reiske* in Anth. p. 67. nr. 551.

Hoc. Epigr. in mulieris effigiem conscriptum, in membranis vehementer depravatum est. — V. 1. *τηνίδος εἴδον μὲν*. Cod. et apographa. *Olearius* hinc fecit: *τηνίδος εἰδὼς μὲν γάρ*. quod ficulneum est auxilium. *Reiske*: *Σαμυθίδος εἰδὼς παντὶ — μορφῇ καὶ μεγάλειον*. Hanc *Samyrbidis* imaginem, quisquis ipsam quidem moris, statim vel e longinquo agnosceret a forma et lineamentis adumbrata animi celsitudine. Nostra lectio unde fluxerit, clarissimus Editor indicare noluit. Minori mutatione, nec sensu pejore corrigendum existimo:

Γνωτὸν καὶ τὴνίδος Σαμυθίδος εἴδεται ἔμμα.

Seq. versu *μορφῇ* verbum est, non substantivum: *Effigies exprimit et adumbrat puellae nobilem animum*. In hno versus Cod. *μεγαλαινόν*. Hoc *Olearius* in *μεγαλοφροσύνη* mutavit. — V. 3. *τὸ δὲ Reisk.* ex apogr. *Lipf.* Idem mox *τῆνός Σ' ἔλεον ἔρην*. Non opus erat. *ἔρην* est ex codice.

IX. Cod. Vat. p. 460. *Nossidi* asserit, cum in Planudea *Ἀδελφον* sit, p. 301. St. 441. W. Ad *Dorvillii* mentem emendatum exhibet *Wolf* p. 84. In Planudea et in Cod. Vat. *θαῦμα ἑστῶς* legitur. Nostrum *Scaligeri* codici adscriptum probat *Huetius* p. 29. idque ipsum respexit *Dorvillius*. *Brunckius* *τιμαρτίας* verum putabat. — *τὸ θαῦρον*. In hujus mulieris vultu nobilis quaedam superbia cum suavitate et amoenitate commixta videbatur. Idem *Anacreon* in *Bathylli* sui effigie a pictore vultu praestari Od. XXX. 12. *μέλαν ἔμμα γοργὸν ἔστω κόμην* ubi vide *Fischerum* p. 116. — *ἀγνοῖα*. Blandos oculos similiter, ita tamen, ut lyricum agnoscas, describit *Pindar*. *Pyth.* 6. 66. *ἀγνοῖα χλαρὸν γοῦσεν ὄφθαλμοις*. — V. 3. *ἰσίδουσα*. Plan. Haec tabula vel canem saliat. Spavis imago. Verbum *εἰδὼς* de canibus, qui heris adulantur, eleganter illustrat *Valcken.* ad *Hippol.* p. 256. Cf. *Interpp. Anconini Liber.* c. XXXV. p. 239. sq. edit. *Verbyk*. — V. 4. *πορφύρεον*, Vat.

¶ 196.] X. Cod. Vat. p. 460. Edidit *Olearius* in Diff. de poëtr. p. 43. *Wolf.* p. 90. et *Valckenaer* ad Adonias. p. 375. A. B. — V. 1. *Olearius* καλλόδρομον in suo apogr. invenit, idque in καλλόδρομος & mutavit. Ineptae huic lectioni ut sequentia responderent, *Wolf.* εἰδὼν corruptit in οἶκον, γραφάμενα in γραφάμενος. *Bruckius* edidit verissimam membranarum lectionem, quam etiam *Valckenarius* praestat ad Phoeniss. p. 196. et Adonias. l. c. — Callo mulieris nomen esse videtur, quae tabulam pinxerat. Sed desideramus mentionem ejus, cujus effigies in tabula repraesentabatur. Vide, an scribendum sit:

Τὸν πίνακα ἑάνθας καλλὰ δόμεν εἰς Ἀφροδίτας —

Junge: καλλὰ γραφάμενα εἰδὼν ἑάνθας ἐνέθηκε τὸν πίνακα. Nisi forte Callo suam ipsius imaginem in templo Veneris dedicasse dixeris. — V. 3. *Olearius* εὐχαρις edidit, cum in apogr. εὐχαρις reperisset.

XI. Cod. Vat. p. 321. Hinc edidit *L. Holsten.* ad Stephan. Byz. v. Λουφ. *Bentlejus* in Dissert. de Phal. p. 198. *Wolf.* p. 84. *Reiske* in Anthol. p. 124. nr. 678. Obscurum Epigramma et insigniter depravatum. — V. 1. ap. *Holstenium* typographorum vitiis inquinatus legitur, quae enotare nihil attinet. Μιτυλίαν codex. — V. 2. τὸν Σαπφῶς χαρίτων ἄνθος ἐναυθεύμενος. Cod. Postremum vocabulum *Wolfius* immutaturus vertit; *Reiskius* ἄνθος, quae procul dubio sincera est lectio, mutavit in ἄγγος, ut sensus sit: *Sapphus* grazias ab ipso fonte haustum; cujus interpretationis fides sit apud ipsum auctorem. Idem de χαρίτων cogitavit. *Bruckius* audacter totum versum immutavit, nulla mutationum ratione reddita. Sed vereor, ut ei emendandi conatus satis feliciter cesserit. *Nossis* et *Sappho* aequales non fuerunt; nec adeo illa hospiti mandata ad Lesbiam dare potest. Codicis lectionem ἐναυθεύμενος defendere conatus est

Toupinus in Emend. in Hesych. P. III. p. 146. ubi integrum carmen profert. *ἱναύειν* esse ignis usum alicui *imposire*; hinc *ἱναυόμενος* *participatīvus*. *ἱναύουσα*. *ἑξάψυ*. *ἱναύματα*. *ἑσχάς*. *ἱμνογράματα*. Hesych. *Aelianus* ap. *Snidam* v. *ἱναύματα* καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ διδασκαλῶν *ἱναυόμενοι* ἄρτα ἡμμήσαντο ἐς τὸ εὖ καλῶς. Tum igitur sensus foret: *Si forse Mitylenen proficisceris, ut ibi reliquias Sapphus persequaris et quasi latenses in cinere igniculos excises.* Hoc an sensum efficiat idoneum, videant alii. Mihi *Nossis* scripsisse videtur:

τῶν Σαπφῶς χαρίτων ἄνθος ἡμνηόμενος.

χάριτες nimirum sunt carmina, et ἄνθος χαρίτων praestantissima carmina, qualia Sappho cecinit. Epigr. *ἑδέσπ.* DXIX. Σαπφῶς Ἀλελῶες χάριτες. *Leonidas Alex.* Ep. XIII. Caesari tertium carminum suorum volumen dedicans, τὴν τετάρτην, inquit, χαρίτων ἀπ' ἡμῶν πάλι λάμβανε βιβλίον. Auctor Ep. Incerti DXXXIV. Euripidis tragoediis immortalē laudem auguratur, ἴσον Ὀμηρείαις ἀνδράσι χάριται. *Macedon.* Ep. XXXVIII. εἰ μὴ Ὀμηρίων ἐξελάθου χαρίτων. Jam qui fruiturus est carminibus, recte dicitur — ἡμνηόμενος ἄνθος χαρίτων. Epigr. inter *ἑδέσπ.* DXIX. 5. ἡδὲ τὰ παῖδός, Ἰβρυκε, καὶ παῖδων ἄνθος ἡμνηόμενος. DLX. ποικίλα Μουσῶν ἄνθια θρυφάμενος. DLXXXV. ἄλλοθεν ἄλλα ἱκτῆρ' ἡμνηόμενος. *Meleager* Ep. II. χειρὶ τραγῳδίας παῖδων ἄνθος. — V. 3. εἰπεῖν. fac, ut Mitylenaei sciant. Codex φίλα τῆναι τα. Pro *λεκρίς* γὰρ, quod in Cod. esse videtur; in apogr. enim nostro ductus sunt obscuriores; alii *Λόκρυσσα* legunt. *Bensley* hunc versum sic constituit: εἰπεῖν, ὡς Μουσῶσι φίλα τῆναι τα Λόκρυσσα τίττον ἰσκιε (i. e. ἰσκιε, *χάριτας* scil.), ἔτι θ' εἰ — mulierem *Locrensem* carmina facere, illius carminibus similia. Mira comminiscitur *Reiskius*, quae describere piget. — V. 4. Cod. τίττον ἰσκιε δ' ἔτι μοι τ. *Benslejo* debetur ἔτι θ' εἰ — cujus reliqua in hoc disticho restituendo tentamina

Bruckii lectionibus, quae elegantissimae sunt, non antepono.

XII. Cod. Vat. p. 269. Exstat in Anth. Planud. p. 208. St. 302. W. unde *Ursin.* in *Fragm. et Wolf.* p. 82. In Rhinthonis Syracusani tumulum. — V. 1. καπυρὸν γιλάσας. propter scribendi genus, quo usus est. πολλὰς καὶ καπυρὸς ἐξεχύθη γέλως. *Longus* II. p. 34. πάντῃ καπυρὸν γιλάσας. ubi vide *Villoison.* p. 86. — V. 3. Μουσάων ἐχθονίς. *Hermesianax* Eleg. 49. ὁ δ' αἰδοῖς ἀχλὺν ἐρέσαστο, *Alcaeus Sappho* amabat. *Euripidem* τὸν σκηνῇ μελίηρον ἐχθόνα vocat *Auſtor* Ep. Inc. DXXXV. Puellam γλυκερὴν ἐχθονίδα vocat alius Ep. DCCXVIII. In fine versus *Planud.* καλύκων legit. In marg. *Wechel.* κορύμβων. Sic etiam *Casaubon.* in not. msc. *Toupius* Em. in *Suid.* P. III. p. 400. καλύκων tentabat, quod idem esse ait ac καλύκων. Lectionem κορύμβων probat *Burmamnus* ad *Anthol. Lat.* T. II. p. 99. eamque secutus est *Grosius*: coronis *Ex tragicis hedera est proprie capta mihi.* Sed unice vera est lectio Cod. Vat. φλόκων. Scripserat *Rhinthon* φλόκας, ideo dictus φλυακογράφος, quam vocem *Toupius* restituit *Hesychio*: δεικτός, ἐγχεῖν, παρὰ ῥήθωνι ταραντίῳ φλυακογράφῳ, pro φιλοσόφῳ. Italotae (vide *Salmas.* ad *Script. Hist. Aug.* T. I. p. 845. et *T. Hemsterb.* ad *Hesych.* v. *λαροχρίαν*) μμητὰς appellabant φλόκας, docente *Eustasio* ad Il. p. 836. 46. De φλυακογραφίᾳ, quam etiam hilarotragoediam vocant (vide *Suidas* v. ῥήθων) disputavit *Cuperus* in *Obſſ.* L. I. 10. p. 74. sqq. *Casaubon.* ad *Athen.* III. 9. p. 167. *Salmasius* ad *Solin.* p. 76. F. G. et nuper *Eichstaedt* de *Dramate Comico-Sat.* p. 43. qui illius carminis naturam et a similibus diversitatem discrete explicuit. *Rhinthon* cum res tragicas comicis miscuerit et temperaverit, cum rebus tum verbis, recte dicitur ἴδιον κισθὸν δεύσασθαι, coronam sibi propriam et peculiarem. Usus autem fuerat multis verbis insolentioribus ex patria dialecto; ut apparet ex glossis ab *Hesychio*

II. Cod. Vat. p. 167. Primus edidit *L. Holsten.* ad Steph. v. *τρυτα* p. 317. *Wolf.* p. 110. *Reiske* in Anthol. p. 15. nr. 441. *Cleobotus* Minervae lebetem aeneum, Aristotelis opus, dedicat. — Vers. 1. et partem secundi *Suidas* profert v. *βουχάνης* et *Ἐριωνίδου*, sic enim viri nomen in veteribus *Suidas* editt. depravatum est. *βουχάνης*. τὸν μέγαν λάβητα. *Hesych.* βῶν χωρὶν *Suid.* *Olsarius* non intelligens, *Ἐριωνίδα*, quod Cod. praestat, doricam genitivi formam esse, *Ἐριωνίδος* legendum esse temere pronuntiabat, eumque secutus est *Wolf.* — V. 3. *ἡτοιμασ.* In Vat. Cod. *ἡρέησεν*, unde scribendum erat *ἡρέησε*, ut in *Niciae* Ep. IX. *Brunch.* Confer *Koen.* ad Gregor. De Dial. p. 30. Aristotelis Clitorii ex Arcadia, Aristotelis filii, nomine augendus artificum catalogus ap. *Junium.* — Pro *γάντης* Cod. *γάντης*. Marg. apogr. Lipf. *γάντης* exhibet.

III. In Planudea bis exstat p. 364. et 441. St. 503. et 574. W. Apud *Ursin.* p. 57. *Wolf.* p. 96. In Codice Bibl. Medic. ap. Bandin. T. II. p. 102. hoc carmen *ἀλέκτορον* est, describentis errore, qui disticho, quod in Planudea praecedit, *Anytes* nomen adscripsit. Theodotus Pani et Nymphis, quae ipsi sitienti aquam monstraverant, donum dedicat. — V. 1. Planud. loco pr. *τῶδε*, quod emendatum in ed. filiorum Aldi. Loco sec. *τάδε* est in Flor. tribus Aldinis et Ascens. — Nymphae *αὐλιάδες* eadem sunt, quae ap. *Orpheum* Hymn. L. *αἰσολικαί*, *νύμφαι* vocantur; dictae ab *αὐλῇ*, *stabulum*. Pro *σκοπιᾶς* T. *Hemsterb.* ad *Lucian.* T. II. p. 347. ed. Bip. malit *σκοπιᾶ* sive *σκοπιὶν*, nisi fuerit *ἐπὶ σκοπιᾶ*. Locum editum significat. Cf. *Theocrit.* Eid. I. 69. et IX. 11. — V. 3. Planudea loco pr. sic exhibet, ut hic legitur. Loco sec. *αἶ μὲν ὅπῃ ζῆσθον θέρων*, quod *Ursinus* secutus est.

IV. Cod. Vat. p. 201. Planud. p. 48. St. 70. W. *Ursinus* p. 56. *Wolf.* p. 92. Pueri, hircum frenantes, certamina instituunt circa fanum dei. Frenatia hir-

cis insidentes Amores et de palma, ut videtur, certantes conspiciuntur in *Picturis Hercul. T. II. Tab. 44.* Puerum catulos Melitenfes in hippodromo exercentem habemus ap. *Philostr. II. Icon. XVII. p. 839.* Facit huc *Hesych.* in ἐπιβάτορι μάχων, βοσκύτορι τῶν περιών· ἐπιστάτῃ καὶ ἐπιπταστήρῃ· εἰ γὰρ τῶν βασιλέων οὐκ ἄλλοι ἐκ τῶν περιὼν ἱππεύουσι ἑμάνθωνται. — V. 2. De φιμαῖς vide *Intpp. Pollucis I. 185. p. 116.* qui nostrum locum ad stabiliendam *Pollucis* lectionem advocant. φιμὰ per metaplasium pro φιμοδὲ dictum. Conf. *Munk. ad Anson. Liber c. XLI.* — V. 3. παιδεύουσι, per lulum et lasciviam equestria exercent certamina. ἤπνια in nonnullis antiquis editt. — θεῶν παρὶ ναῶν, An Neptuni? qui sub ἱππῶν nomine colebatur ap. Thebanos et Arcadas, docente *Pausan. VIII. 37. p. 677.* Vide inprimis, quae de Neptuno Equestri disputavit *Ilgen* ad *Homer. Hymn. p. 286. sq.* Si conjecturis indulgere liceret, corrigendum dixeris θεῶς, ut Minerva Hippiā significetur, quae apud Tegeatas, in *Anytes* patria, colebatur. Vide *Pausan. VIII. 47. p. 695.* — In v. 4. haereo. Quid enim? puēri certamina instituunt, ea de causa, ut hircus eos portet? Ferrem, si poetria dixisset: Frena tibi imposuerunt, ut illos lascivientes portes. Sed versu tertio interjecto sensus existit subabsurdus. Fortasse vitium later in ἔφεα, et legendum:

κοῦφ' αὐτοδὲ φορέεις ἤπια τετραμένους.

κοῦφα verbum proprium in re equestri, de equis, qui leni motu moventur. De puella, quae *ludis exsultim velut laeis equa prima campis* (*Horat. III. Carm. XI. 9.*), νῦν δὲ λαμπρῶς το βένεσι κοῦφά το σκερθεῖσα παίζεις, *Anacreon Od. LXI. 10.* quod ante oculos habuit *Antocrates* ap. *Aelian. H. A. XII. 9* οἷα παίζουσι φίλαι παρθένοι Λυδῶν ἡέροι, κοῦφα σκερθεῖσαι *Longus II. p. 58.* ἔλλετο κοῦφα βαδίζων ἄστις ἔριφας *Asclepiades Ep. XXX. εὐπτονε δ' αὐτῆς κηρὸς ἀφρονίχθη* κοῦφα τοσσουμένης. Simile est *λεῖλας ἀραλλόμεναι* ap. *Alciphron.*

1. 10. p. 38. ἡ γὰρ ἐν σφιδάτῃ ἀπὸ *Julian. Bas. Ep. II.* Pro *ἡ γὰρ* suspicēris *ῥένια* legendum esse; ut est ap. *Secundum Ep. I. Tom. III. p. 5.* de Amoris deorum arma gestantibus, ἑπὶ λα φέρουσι θεῶν ῥένια ἀγαλλόμενοι. Notandum, ap. *Ursinum* αὐτὰς et νεκρόμενος legi.

¶ 198.] *V. Cod. Vat. p. 379.* In Planudea his legitur, p. 56. et 340. St. 81. et 480. W. *Ursinus* p. 56. *Wolf.* p. 92. Conf. Epigr. inter *ἀδίσκ.* CCLXV. Fortasse hinc colorem duxit Auctor Epigr. inter Byzant. XXIII. In Veneris marinae statuam, ad litus maris positam. — V. 2. ἐρῶν. Cod. ut dialecti ratio postulat. Vulgo ἐρῶν. — V. 3. ναύτης Cod. et Planud. loco pr. *τελεῖ* ed. Flor. et Ald. pr. Venus navigationis praefes, unde ei templum et statuas in litore ponebant. *Pausan.* VII. 21. *Jani* ad Horat. I. Carm. III. 1. — V. 4. δειμαίνου ed. Flor. Aldina pr. Ascens. *δειμαίνου* ceterae editt. et *Ursin.* Cogitabam olim:

— — ἀμφὶ δὲ πόντος
μειδίδι — —

ut *Satyr. Tb. Ep. VI.* γαλήνη δὲ θάλασσα μειδίδι. et *Lucretius* de Venere L. I. 6. Te, dea, te fugiunt venti, te nubila coeli Adventumque tuum; tibi suaves daedala tellus Submissis flores, tibi videns aequora ponti. Sed ne quid mutes, vetat *Ansipater Sidonius*, qui hoc carmen expressit Ep. LIII. ubi Venus — πόντος γὰρ, ait, ἐπὶ πλατὺ δειμαίνοντι Χαίρω καὶ ναύταις εἰς ἡμῶν συζομέναις. Argutatur, pro meo quidem sensu, *Lessingius*, qui in praecleara disputatione de Epigrammate Tom. I. p. 321. ex *Anacreon* Epigr. manifestum esse ait, mari aestuante Veneris simulacrum in templi summitate fuisse expositum, ut nimirum undarum tumultus Veneris adspectu leniretur. Multo minus probanda sunt, quae hinc ad illustrandum *Musaei* locum profert. — V. 4. λαμψόν. Planud. loco pr.

¶ VI. In Planud. p. 27. St. 42. W. sine auctoris nomine prolat. *Anacreon* asserit Cod. Vat. p. 406. 14. In

laurum umbrosam prope fontem. — V. 1. τῆςδε δάφνης. Vulgo. In Vat. ὑπὸ καλῇ δάφνης, unde suspicor, *Anatiks* scripsisse:

Ἰζου τῆςδ' ὑπὸ καλῇ δάφνης εὐθαλλὴ φάλλα.

Nonnihil enim offendor vulgata; Ἰζου ἄρας. *Hermocreon* Ep. II. Ἰζου ὑπὸ σκιερὰν πλάτανον, ξένη, τάνδε παρέργων. — V. 3. Agricolas inprimis alloquitur, et qui per aestum labores exercent. γυῖα ἀσθμαίνοντα, i. e. ἀσθμαίνων. Cf. Ep. III. 3. et Epigr. ἀδίσκ. CCLX. ἔμπαυσεν μογιστοῦ μάλα γυῖα πθίου, ἢ καὶ Ζεφύροιο τινασσομένη πίτυς αὖρας θίλξει. *Marianus* Ep. III. ἔμπαυσεν καμάτου γυῖα πέλου πλανίου.

VII. In Planud. p. 336. St. 475. W. Ap. *Ursin*. p. 56. et *Wolffium* p. 94. In locum amoenum, et subfrigidum. Simillimum est Ep. ἀδίσκ. CCLIX. Cum in hoc aliisque eiusdem argumenti carminibus, quae compares licet in ed. Steph. p. 335. sq., nunquam non disesta arboris cujusdam mentio fiat, hic quoque in eam suspicionem adducor, ut pro πύτρων legendum existimem πτελῶν. Quo facto contextus, ni fallor, nonnihil iuvabitur:

Χεῖν', ὑπὸ τὰν πτελῶν τετραμέγα γυῖ' ἀνάπαυσον·
ἀδὲ τι ἐν χλωροῖς πνιῦμα θροεῖ τετάλεις.

Theocritus, Eid. I. 21. δούρ' ὑπὸ τὰν πτελῶν ἐνδύμεθ. quod expressit auctor Eidylli inter Theocritea XX. 12. Eidyll. VII. 135. πολλὰ δ' ἄμμεν ὑπερθε κατὰ κρατὲς δένδρον, σε λίγαιρος πτελῶν τι. *Aristaenes*. I. Ep. X. p. 25. μέλιον δὲ φηγοῖς ὑποκαθήμενος ἢ πτελῶνις ὠμίλει τοιάδε. Si quis tamen vulgatam defenderit, non admodum repugnaverim. — V. 2. τοι ἐν. Planud. Male, ut apparet ex comparatione *Theocriti* Eid. I. 1. 2. — τετραμέγα γυῖα. De operario domum redeunte *Apollon*. *Rhod*. L. L. 1174. αἰτοῦ δ' ἐν προμαλῇ τετραμέγα γούνατ' ἐκαμψε λυσταλλὸς κούρησι. *Hesiodos*. VI. 12. αἰ' ἴωνες τετραμένοι τι ταλαιπωρήσῃ σε καὶ ἡμέλῃ.

VIII. Planud. p. 336. St. 476. W. Ap. *Ursin.* p. 57. *Wolf.* p. 94. In Panis tibia canentis signum, in loco solitario et agresti collocatum. — V. 1. εἰσβατοῦς idem quod εἰσπολεῖ, i. e. ἔρημος. Est ex his compositis, in quibus altera pars nihil fere ad sensum confert. ὑψίστου περιπαῖ pro ὑψηλὸν dixit *Sophocles* in *Ajace* 1404. Quare cum *Wolfio* εἰσβατον legendum esse non puto. Idem δόνακιν perperam interpretatur de arundine, lyrae chordis supposita. Dubitari non potest, quin *fistula* significetur. Vide notata ad *Theocriti* Ep. II. ποιμένιον δόνακα vocat *Alcaeus Mess.* Ep. XII. νομίλους *Antip.* *Sid.* Ep. XLVIII. Ab his longe diversus δόναξ ὑπελάριος, de quo *Kusterus* egit ad *Aristoph.* *Ran.* 235. Fefellit virum graece non valde doctum usus verbi κρέκειν de tibiis usurpanti. *Aristoph.* in *Avibus* 682. ἀλλ' ὃ καλλιθέαν κρέκειν αὐλὸν φθόγγουσι κρήναι. *Suidas* γ. κρέκουσα. αὐλαῖσα. κρήναις δὲ κρέκειν τὸ τῇ κίθαρᾳ κρᾶναι. Hoc ipsum verbum κρᾶναι, quod de iis, qui citharam pulsant, proprie usurpatur, satis frequenter ad tibicines translatum occurrit. Vide notata ad *Alcaeum Messen.* Ep. X. — V. 3. Hoc disticho Pan respondet; in *Analektis* interlocutorum signa non apposita sunt. — V. 4. μεῦτοναι ἐτάχουσιν, *aristae*, quae *scilicet partem foetis juvenis faciunt*. Lessionem hanc habent duo codices Planudeae, quae si cui non placuerit, editorum lectionem assumat ἡνέδμουν. *Bruck.*

IX. Cod. Vat. p. 409. Planud. p. 342. St. 482. W. Ap. *Wolf.* p. 96. In Mercurium, prope hortum, in trivio, positum, non longe a litore. Mercurius hortorum custos occurrit in Ep. *Leonidae Tar.* LVI. et Inter *hæter.* CCXXXV. Est *Hermocreonis* Ep. in Mercurium sub platano collocatum, ἀργεῖ καρυπτείου βότρυα καὶ κτήνη. — [¶ 199.] V. 4. Vulgo legitur: εὐκταῖ κρήνη, in quo haesit *Anonymus* *Biblioth. Bodlej.* qui ψυχρὴν δ' εὐκταῖς κρήναις ὕδωρ προχέει. Sed ὕδωρ ad ψυχρὴν intelligi debet. Nostri lectio fluxit ex Cod. Vat. qui ἀνταῖς

præbet. ἀγρῶς ὕδωρ, aqua pura et limpida; idem quod ἀγρῶντον.

X. Cod. Vat. p. 478. Edidit *Olearius* in *Differt.* p. 11. *Wolf.* p. 114. cum lemmate: εἰς τρέγον χαλκῶν. Dubito, an recte. — V. 1. Cur, quaeso, hircus βραμίον τράγος vocatur, qui Baccho infestus est, et ad ejus aras mactatur? Nam quod Bacchus in illa deorum fuga, quam Typhoeus fecit, in capro latuit (*Ovid.* *Metam.* V. 329.), ad hunc locum nihil facit. — ὡς ἀγρῶχως. *Pbilosofras.* *Icon.* I. IX. p. 777. pictor capras ἐποσκινώσας καὶ ἀγρῶχως γέγραφαν. Idem II. *Icon.* XI. p. 828. Pana nobis fingit ἐναθρῶσκοντα κατὰ τοὺς ἀγρῶχως τῶν τρέγων. — V. 3. in Cod. Vat. ὅτι οὐ θάμ' habetur; quod *Olearius* sic immutavit: κυδίσαντ' ὅτι εἰ θάμ' ἐν οὐρανῷ ἀμφὶ περ αἰθέ. Pessime. Hanc tamen lectionem *Wolfius* in contextu exhibere non dubitavit. Jam vide, quam eleganter, quamque vere *Brunckius* hunc vers. emendaverit. Junge: ὅτι Ναῖς εἰ θάμ' ἴδαντο βόστυχον ἀμφὶ παρῆδα. Venus ex undis emergens οὐτὶ πον κατὰ ληνὴ παρῆδα χερσὶν ἰλεῦσα βόστυχον apud *Democrit.* T. II. p. 260. Gemmam, ubi Faunus hircum barba tenet, vide ap. *Leonard. Agostin.* nr. 176. — V. 4. εἰς Cod.

XI. In *Planud.* p. 266. St. 383. W. *Ursin.* p. 58. *Wolf.* p. 104. In gallum gallinaceum, cui fur guttur fregerat. Prius distichon *Suidas* laudat in ἑρέσαν, alterum in ἡμῶν et εἰς. — V. 1. πυκνῶς πτερόν. Ita dictum, ut πολλὰς χερσὶ ap. *Callim.* H. in *Dian.* 27. Vide not. ad *Mnasalc.* Ep. XIII. Duñtum ex *Homer.* II. λ. 455. εἰσὶν — περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες. quae similibus locis allatis illustrat *Toup.* in *Epist. crit.* p. 95. — ἑρέσαν. *Euripid.* *Iphig.* T. 289. ἡ δὲ — πτεροῖς ἑρέσει. *Ion.* 161: ἄλλος ἑρέσει κῆνος. *Aeschylus* in *Agam.* 52. πτερόντι λεγτομῶσιν ἑρεσόμενοι. — V. 2. ἑρδίοις. *Ursin.* — V. 3. εἰς. κλέπτης. κενύργος. λεγτός. *Hesych.* *Suidas* pro nomine proprio furis habuit. De quavis noxa usurpari docuis

Spanhem. ad *Callim.* H. in *Apoll.* 92. cui assentitur *Valck.*
ad *Hipp.* p. 268. C. D.

XII. Cod. Vat. p. 239. ex quo illud edidit *Zenobetti* ad *Meleagri Eid.* p. 10. *Kuster.* ad *Suid.* qui v. ποιέσσω secundum distichon excitat. *Wolf.* p. 110. *Reiske* in *Anthol.* p. 77. nr. 575. In delphinum, quem unda maris in arenam detulerat. — V. 1. »πλάγυσσιν.
»Hæc est codicis scriptura, quam vix puto veram esse.
»Suspico, a poetria scriptum fuisse πλατῶσι πτερόγυσσι,
»quod ex *Homero* petitum Il. β. 462. Pinnis exultat
»delphinus et se oblectat, quando ludibundus caput
»supra fluctus erigit et saltu ex unda prorumpit. *Brunck.*
Mihi in mentem venerat:..

οὐκ ἔτι δὲ πλατῶσι ἀναπαλλόμενος πλάγυσσιν.

non amplius in undis subsiliens. *Archias*, qui hoc Epigr. expressit, XXX. οὐκ ἔτι παφλάζοντα διαίσεων βυθὸν ἄλμης — ἔγρεν ἀναψίλεις ἄλμα παρὰ σκαλίειν. *Arion* in *Hymno* v. 7. δελφίνος — ἰλαφρὰ ἀναπαλλόμενοι. *Oppian.* Hal. L. II. 544. pisces ὑποκτῆσσοιεν ἀνάντες (delphini) τηλῶθεν ἄλματα δεινὰ καὶ ἀσθματὰ φρεσίνωντο. Ib. 589. ἄλμης ἔγρεν ὑπερβρύσκων ἀναπάλλεται. — V. 3. περὶ σκαλμοῖσι Cod. ut edidit *Kuster.* περὶ σκαλμοῖσιν *Zenobetti.* *Notrum Reiskii* acumini debetur. *Suidas* παρὰ σκαρδοῖσι. *Junge:* παρὰ χειλὶ νεῶς. ad *navis marginem.* χεῖλος de cujusvis rei ora et extremitate usurpatum exemplis illustrat *Mollins* ad *Long.* p. 14. *Schwebel.* ad *Moschi Eid.* p. 139. — V. 3. ποιέσσω Cod. superscripto v. unde in apogr. *Lipl.* ποιέσσω. Cod. lectionem habet *Suidas*, hac interpretatione adjecta: σφοδρῶς καὶ μετὰ ἔχου τὴν πνοὴν ὑπερβύ. Quod huic loco optime convenit. *Euphorion* in *Schol.* ad *Nicandri Ther.* p. 13. Ζεφύρου μέγα ποιέεζαντος. Aliam explicationem *Kusterus* dedit, sed eam contortam, quam repetere pigeat. *Reiskius*, qui in hoc verbo verum vidit, mox τηλῶ προνομῶ perperam interpretatur: *meis me oblectans faucibus;*

cum amplecti debuisset *Kusteri* sententiam, 'qui haec verba de delphini effigie, in puppi navis expressa, doctè explicuit. Ejusmodi effigies *πρωτομαί* appellabantur. Vide *Salmas.* ad *Solin.* p. 402. fqq. Praeter aliorum autem animalium species delphini praecipue imago in hunc usum adhibebatur. — V. 6. *ῥαδινόν*. Vir doctus in schedis *Dorvill.* conjecit *καίμαι δ' ἐν ῥαχίῳ τάνδε π. ῥ.* Parum feliciter. Vulgatae lectioni patronus exstitit *Reiske*, qui rasilem ripam, sive ripam, quae ab alluentibus undis raditur, vel denique facile percellendam interpretatur. Dum quis probabiliora attulerit, scribendum existimo:

καίμαι δὲ παντὶν τάνδε παρ' ἡϊόνα.

Syllabam brevem produci ante *e*, satis constat. Vide *Brunck.* ad *Aeschyli Prom.* 1031. et ad *Hippol.* 462. *Brunckius* in *Leet.* p. 148. corrigit *προκαλὼν ἡϊόνα*, collato *Tullii Laur. Ep. II. ἔβρασε δ' εἰς προκαλὼν τάνδε παρ' ἡϊόνα.*

XIII. Cod. Vat. p. 321. Edidit *Olearius* in *Dissert.* p. 10. et ex eo *Wolf.* p. 114. *Reiskius* inter *Jensiana* nr. 682. p. 125. In *Proarchum*, qui pro patria fortiter pugnans perierat. Prius distichon *Brunckius*, membranarum fide neglecta, audacter immutavit. Codex sic habet: *ἦβ' αὖ ἐν Πρώρχῳ ἔσαν παῖδων τάντε ματρός Φειδία —* et sic *Jensius*. Hos versus *Heringa Obsl.* p. 263. in hunc modum emendavit: *ἦβ' αὖ ἐν, Πρώρχ', ἥς ἀντίων, ὅτε ματρὶ Φειδιᾶδι ἐν.* ut nomen matris sit *Phidias*. Recte doctissimus auctor huic suae conjecturae parum fidit. Paulo melior est ea, quam *Brunckius* in contextum recepit, cujus auctor est *Olearius*. Sed primum violenta est medicina; deinde cum *Proarchus* in pugna perierit, poeta vix dicere potuit, eum periisse *ἐν ἥβῃ παίδων*. Equidem codicis lectioni inhaerens, correxerim:

*ἦ ἢ μόνος αὖ, Πρώρχ', ὅλος' ἐν δαί, δωμά τε ματρός
Φειδῆος ἐν ἀνοφάρῳ πένθει ἔδω φθίμενος.*

Virtus tua te perdidit, et moriens matris tuae Phaedrae domum tristitia et luctu opplevisti. Prius hemistichium, quod unius literae additione restitutum, ductum ex *An- dromaches ad Heclorem oratione* II. 2. 407. *δαίμονις, φθίσει σε τὸ σὺν μύθῳ.* *Anacreon* Ep. LXXXII. καὶ σε, κλει- νομένη, πόθος ὄλεσε πατρὶδος αἵης. *Simonides* Ep. XCVI. αἰδὼς καὶ κλυδώνιον — ἤγαγεν εἰς θάνατον. Deinde quan- tillum interlit inter *ΞΕΣΑΝΠΑΙΔΩΝΑΤΕ* et *ΟΛΕCΕΝ ΔΑΙΔΩΝΑΤΕ*, in oculos incurrit. — De nomine matris, utrum *Φαίδρα* fuerit an aliud, cum nemine disputaverim, §. 200.] XIV. »*Plinii error*, T. II. p. 651. quae »*Myronem puellam in Myronem statuarium mutavit*, »*et artifice huic opus, cicadae scilicet et locustae monu-* »*mentum, quod fecit nunquam, attribuit; jam a viris* »*doctis notatus.* Sed absque iudicio iidem ex hoc *Plinii* »*loco Erinnem esse.* volunt hoc *Epigramma*, quod *Any-* »*tae* diserte tribuunt *membranae veteres.* Quidni illi »*etiam adscribunt* *Argentarii* Ep. XXIX. quod ex hoc, »*aut alio vetustiori in idem argumentum expressum est?* »*Si in hoc etiam aliquid luserit Erinne, deperditum est* »*illius carmen.* *Bruck.* In *Cod. Vat.* p. 239. lemma est: *Ἀντίης, εἰ δὲ Δαμίδα.* ut etiam in *Planud.* p. 265. St. 382. W. *Wolffus* inter *Erinnae* carmina exhibuit. *Lo-* »*cus Plinii, quem Bruckii nota respicit, est* L. XXXIV. 19. 3. *Myronem — fecisse et cicadae monumentum ac lo-* »*custae, carminibus suis Erinna significavit.* — V. 1 — 3. *Suidas* excitavit in *δενκοστὰ*, qui τῇ et κδρη habet. *Cod.* »*Vat.* 2 pr. man. *δενκοστὰ*. — *ἀντίης.* Hinc fortasse *Auctor* »*Epigr. inter ὁδία.* 416. *τίττινα, τ. τὴν Νυμφίαν παροῦσαν* »*ἀντίης.*

1. XV. *Cod. Vat.* p. 237. *εἰς ἡπταν πολυμιστήριον δαίμονος* »*Planud.* p. 205. St. 298. W. *εἰς Μανδαίου τάφον.* Prius »*distichon* habet *Suidas* in *ἐμφρονίῳ* et iterum v. *Μανδαίου* »*ἐπερ.* Alterum v. *τάλας* sive potius *ταλαύριος*, quae »*hoc omissa est a librariis.* Pro nomine proprio equi

Υ. *Μινυδάου* accipiendum esse, putant Planudeae interpre-
tes, et *Ursin.* p. 58. probante *Brunckio.* Viri Spartani
nomen *Μινυδάιος* habet *Thucyd.* p. 228. 36. In Planud:
male *δωτο* et *ἰππ.* Hoc *Scaliger* in *ἰππ.*, dorica ter-
minatione, mutandum censebat. *Suidas* loco *pr. εἴμα*
τῆδε φθιμένον Μινυδάου s. loco altero sic, ut in Cod. Vat.
est, nisi quod *εἴμα* legit. Hoc depravatam ex *εἴμα*.
Facit huc *Diodor. Sic. T. I. p. 607. 70.* ubi Agrigen-
tinorum luxuriam manifestam esse ait, cum in aliis re-
bus, tam *ἐν τῇ πολυτελείᾳ τῶν μεμνημένων, ἅτινα μὲν ἐθληταῖς*
ἰπποῖς κατισκεύασαν, τινὰ δὲ καὶ τοῖς παρθένων καὶ παίδων ἐν
αἵμα τριζυμναῖς ἐρηθαρτοῖς. — V. 2. Cod. *δαφεινόν.* —
V. 4. Cod. Vat. *ξίσε'* a *pr. man.* nec aliter duo regil
Planud. *Suid.* et *Ursin.* *Sanguis ebullivis.* Cf. *Dorvill.* ad
Charit. p. 56. sq. In tribus Aldin. et Ascens. etiam
ξίσε'. — Pro *ἴδους* Cod. *ἴδου.* Sed quid est, quod
Anyte terram equi sanguine humectatam *ἀργυλλαν* vocet?
Apud *Suid.* *ἀργυρῆαν* legitur; quae depravatae lectionis
nova est depravatio. Comparantibus *Euripidis* *Phoen.*
1163. *ξερὴν δ' ἴδουσαν γαῖαν αἵματος βλαῖς;* recte emendasse
videbor:

ἐπὶ δ' αἰνυλλαν βλάσιν ἴδουσα φόνιν.

Fortasse etiam ap. *Damagetam* Ep. IX. legendum:

δαφνὸν ἀνὰ ξερὴν αἶμα χάντα χρίν.

ubi vulgo *ξέρον* est. Quamvis in hoc loco vulgatam
facile tuearis.

XVI. Cod. Vat. p. 309. *Ἀντίης μελοποιῶν εἰς κέρον*
ἐνὶ παρθένου τελευτήσασαν. In Planud. p. 263. St 379. W.
sine auctoris nomine prostat. In statuum puellae ante
nuptias defunctae. — V. 2. *μαρμαρίναν.* Planud. In Cod.
Vat. non, ut *Dorvill.* ait ad *Charit.* p. 410. *μαρμαρίνα*,
sed *μαρμαρίνω* legitur. — V. 3. *ἰχοῦσιν.* Planud. Vat.
μέτρον τόν. ejusdem staturae et pulchritudinis. *αἰόνα ἰσομ-*
ετρῆτον vocat *Plato* in *Phaedr.* p. 235; E. *statuas iconicas*
Plin.

Plin. XXXIV. 9. ubi vide *Harduin.* T. II. p. 642. — V. 4. »Nomen puellae est in libris editis *Θαλαττις*, »quod a graecorum nominum compositione alienissimum. Ideo *Salmasii* emendationem recepi.“ *Brunck.* *Θαλαττις** *φθόγχα* — *Planud.* et *Cod. Vat.*

XVII. *Cod. Vat.* p. 285. Ἀνδρὲς Μιτυλαναίαις εἰς τὰς γ' παρθένους Μιλησίας τὰς ὑπὸ Γαλατῶν βικηθείσας. *Planud.* p. 263. St. 379. W. sine auctoris nomine. Ex *Olearii* *Differt.* p. 10. repetivit *Wolf.* p. 112. Facinoris, quod hoc carmine celebratur, mentio sit ap. *Hieronymum* L. L. advers. *Jovian.* p. 186. *Quis valeas silentio praeterire septem Milesias virgines, quae, Gallorum impetu cuncta vastante, ne quid indecens ab hostibus sustinerens, turpitudinem morte fugerunt.* Ceterum haec Gallorum in Asiam incursum inter praecipua fabularum Milesiacarum argumenta fuisse videtur. Cf. *Parthen.* *Erot.* c. VIII. — V. 1. τῶν ἀδεμίστων τὴν ἄνθρωπον γαλατῶν *Planud.* nec aliter *Vat.* nisi quod τὴν ἀ. γαλατῶν praebet. Eleganter haec correxit *Brunckius*; membranarum tamen lectionis vestigia eo ducunt, ut scriptum fuisse putes:

τὴν ἀδεμίστων,

τὴν ἀνδρῶν Γαλατῶν ὕβρει καταβυμβήσας.

Quod non sine gravitate est. — V. 3. ἄς ὁ βιαστὴς *Plan.* ὁ βιαστὴς *Vat.* Hoc glossator in marg. interpretatur ἀπὸ τοῦ βιαστότατος* cuius explicationis apud ipsum sit fides. In *Aldin.* sec. ὅν ὁ βιαστὴς, ubi *Scalig.* correxit: ἄς ὁ βιαστής. Quod *Brunckiana* lectione non deterius. — V. 5. Puellae, quas loquentes inducit *Anyte*, manum sibi intulerant, ut Gallorum libidini se subducerent. In αἶμα haereo, quod *congressum* interpretatur *Brodacus*, sine auctoritate. Pro γένος nonnunquam ponitur; sed haec significatio ab hoc loco aliena est. Quare vide, πᾶν scribendum sit:

οὐ γὰρ ἀπεινῶμεν αἶμα τὸ δουραφές — —

Ee

sceleratum conjugii vinculum; cum iis nimirum, qui earum civitatem expugnaverant, parentes occiderant etc. Conf. *Herodot.* I. 145. p. 72. *Antipater Sidon.* Ep. LXXXV. ὁ πρὶν ἄθικτα λόβας ἄμματα παρθένιας. Nonnuncquam ἄμμα pro μήτηρ ponitur. Vide *Sprauhem.* ad *Callim.* H. in *Jov.* 21. — Mox Cod. add' ἱμεναίου νομφίον. In marg. ὑμέναιον νομφίον. Prius est in *Planud.* ubi *Scaliger* recte emendavit ὑμέναιον νομφίον. Conf. not. ad *Meleagr.* Ep. CXXV. 1.

XVIII. Cod. Vat. p. 309. *Planud.* p. 288². St. 416. W. Ap. *Ursin.* p. 58. *Wolf.* p. 102. Vix integrum carmen. Comparandum *Simmiac* Ep. III. p. 204. *Aeschyl.* *Agam.* 1565. Θυγάτηρ — Πανίε' ἐκκίεσσα — περί χιῖρα βλοῦσα φιλήσῃ. — V. 1. δὲ οἴ. Vat. — v. 201.] V. 3 μέλας. *Planud.* et Vat. a man. pr. μέλαν ἔμμα ne de colore accipias; est oculus tenebris obductus, ut morientis. — καλύπτεται θάνατος. Homericum *Il.* ε. 553. τῷ δ' αὖθι τέλος θανάτου κάλυπτε.

XIX. Cod. Vat. p. 257. in marg. et ibid. in contextu p. 284. *Planud.* p. 288². St. 416. W. Apud *Wolf.* p. 102. In puellam parentibus immatura morte ereptam. Hoc tetrastichon *Huesius* p. 28. jungendum putabat cum *Epigr. Persae* VI. quod in *Planudea* sequitur, et utrumque *Persae* tribuebat. Junctim haec exhibuit, ut *Anyses*, *Ursinus* p. 58. Non persuadet. Utrumque est integrum. — V. 1. ἑμέγῃ Cod. Vat. In fine vers. κλειῶν *Planud.* et sq. versu ἀνέμωρον. Hoc etiam Vat. habet loco sec. — ψυχὰν ἀγκαλιέσθαι. De ψυχαγωγίᾳ accipit *Wolfius*. Perperam. Moris erat, mortui nomen repetita voce pronuntiare, ut, si fieri posset, vocantium voce audita, in vitam rediret. Hoc erat *condamare*. *Odyss.* ε. 65. πρὶν τίνα τῶν δειλῶν ἐτάρην τρεῖς ἔκαστον ἄνθρωπον. *Virgil* *Aen.* III. 68. Animamque sepulcro Condimus et magna supremum voce ciemus. unde *Anson* in Praef. *Parent.* 10. Voce ciere animas fūneris instar habet.

XX. Cod. Vat. p. 242. Ἀντιπάρου. Quod ignoravit *Brunckius*, qui carmina assignare solet auctoribus, quos Vat. indicat. Planud. p. 202. St. 295. W. *Amyntae* tribuit. Est in Amyntorem, Philippi filium, qui socium in pugna defendens, ipse perierat. *Reisk.* in Notitia Poët. p. 193. de Amynta, Alexandri avo, cogitabat, non tamen dissimulans difficultates, quibus haec interpretatio premitur. Non recte faciunt, qui ubique in his Epigrammatis illustres et magni nominis viros quae- runt. — V. 2. εὐδαίμων Cod. et Planud. *Brodaeus* et *Opfop.* interpretantur, quasi εὐδαίμων legerint. Male. *Hegeßippus* Ep. III. εὐδαίμων ἐκ πολέμου. — μάχη. Plan. et Vat. a pr. man. — V. 4. ἀμφοτέρων ed. Flor. Ald. pr. et Ascens. idque *Ursinus* secutus est p. 57. ἀμφ' ἐτάρας duae Aldin. et *Suid.* in Ἰων. T. II. p. 159. Nostrum est in Vat.

XXI. In Planud. p. 236. St. 342. W. ἄγλον est. *Amyntae* asserit Cod. Vat. p. 292. In servi tumultum. Nomen Μάνης servus proprium. Sententia est, ut ap. *Lucres.* III. 1047. *Scipiades* — *Offa* dedit *serrae*, proinde ac famulus infimus esset, qui hoc *Ennio* debuit; et apud *M. Antonin.* L. VI. 24. p. 184. Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν καὶ ὀρεουβμοὶ αὐτοῦ ἀπεβανόντες εἰς ταῦτά κατέστησαν. ubi vide *Gasacker.* qui etiam in *Miscell. Adv. Posth. c. XXXV.* p. 790. Epigramma nostrum excitavit.

XXII. Cod. Vat. p. 185. Planud. p. 263. St. 379. W. neglecto dorismo. In Antibiam puellam, quae a multis procis expetita, ante nuptias obierat. — V. 3. πονητὸς ἡγάκλος. Planud et *Wolf.* p. 100. *Ursinus* πονητὴς ἡγάκλος corr. — V. 4. ἐκόλισε. Plan. *Mors omnium spes avertit.* *Hegeßipp.* Ep. VI. εἴ ποτα νῆ' ἐκόλισαν. *Philippus* Ep. LXII. θνήσκει τὴν πόσιν ἐξέκόλισσε βίην.

XXIII. Existat apud *Pollucem* V. p. 502. cujus haec sunt verba: Καὶ γὰρ ὁ Τρυγᾶτις Ἀντίη Λοκρεῖδα δόξας ἀμπελάμεν, ἐφ' ἧς τῷ τάφῳ φέροντο ἀντρυγᾶν ἄλλο δὲ ποτα

καὶ πολέριζον παρὰ θάμνον. Metro fulcrum inferuit.
 » *Salmasius* ed. In Juntina legitur καὶ ἀπολέριζον. In veteri
 » Cod. scriptum μαῖα πολέριζον. Scribendum Μαῖρα πολέ-
 » ριζον seu potius veteri more πολέριζον. Μαῖρα canis no-
 » men proprium. *Hesychius*: Μαῖρα. κύν. τὸ ἄστρον. Ubi
 » vide Intpp. et praesertim *Munkertum* ad Hygin. p. 234.
 » not. 2. edit. in 4to. Nihil verius hac emendatione,
 » quae *Schneideri* mei sagacitatis specimen esto, cui de-
 » betur. Λοῦρὶ autem in versu 2. scribendam. Non est
 » enim, ut male accepit Pollux, canis proprium nomen,
 » sed gentile: ipse capitis initio: γυναιὶ κόπες Λακωνικαί,
 » — Λακρίδες. *Oppianus*, ubi de canum generibus agit:
 » Λακροί, χαρτικοί τε Μολοσσόι. Totum distichon itaque sic
 » scribendum:

» ἄλλο δέκοντε, Μαῖρα, πολέριζον παρὰ θάμνον,
 » Λακρὶ, φιλοφθόγγων ἀκροτάτῃ σκυλάκων.⁶²

Brunck. ἀκροτάτων vulgo. — V. 4. In vet. edit. τὸν
 ἀμυλιακτον. Canis, cujus sepulcro haec inscripta fuerunt,
 viperae morfu perierat.

MYRUS BYZANTINAE

RELIQUIAE.

§. 202.] I. Vat. Cod. p. 162. unde edidit *Olearius*
 in Diff. et hinc *Wolf.* p. 24. *Reisk.* in Anthol. p. 9.
 nr. 415. In uvam Veneri dedicatam. — V. 1. οὐδ
 παυτάδα. Vide not. ad *Persae* Ep. II. — τὰς ἄφρ. *Sche-*
dae Lacroz. — V. 2. Διόνειον. *Wolf.* et *Reisk.* στεγασί
 Cod. — V. 3. μάτης. *Martial.* XIII. Ep. 46. *Vilia ma-*
ternis fueramus praecoxia matris. Etiam ap. pedestres
 scriptores arbores, respectu fructuum, *matres* vocantur.
 Exempla collegit *Gasacker.* de Stilo N. T. p. 104.

II. Cod. Vat. p. 174. Planud. p. 411. St. 547. W. unde *Ursinus* p. 42, et *Wolf.* p. 30. Nymphas precatur, ut Cleonymo faveant, qui ipsis simulacra sub pinu posnenda curaverit. Latinam hujus carminis interpretationem habemus in Anth. Lat. V. 215. utrum veteris an recentioris poetæ, non constat. Imitatus est *Hermocreon* Ep. I. T. II. p. 252. — V. 1. Hamadryades vocantur *καταιὸν ἕρμαι*, propter arbores ad fluminis ripam constitas et ab ejus aqua nutritas. — V. 2. *καρβεόια* Planud. et Cod. Vat. quod cum frigeat et librario de metro male sollicito deberi videatur, *Toup.* in Em. ad Suid. p. 156. *καρβεόια* scripsit. Pro *ῥαδίαις* *Wakefield* in Silva crit. T. III. p. 12. *ῥαδίαις* conjicit, quod et ipsum elegans, sed codd. lectioni non præferendum. *ῥαδισφοροὶ χάριτες* dixit *Himerius* Orat. I. 19. p. 360. quas *Sappho* *ῥαδισφύλας* vocavit. — V. 4. cum parte tertiæ laudat *Suidas* in *Ἰστρο* T. II. p. 32.

III. Servavit *Asbén.* L. XI. p. 490. E. unde *Wolf.* p. 28. *Eustath.* qui *Asbenæum* compilavit, quaedam ex hoc fragmento laudat ad H. u. p. 1484. 48. Idem ex citavit vers. 9. et 10. ad Od. μ. p. 475. 13. ubi palumbes commemorantur *καὶ καρβεόια δὲ πατρὶ φέρουσα.* *Myro* eas hujus officii causa a Jove inter astra relatas Pleiadasque appellatas esse ait. Vulgo Pleiadum originem longe aliter referunt *Eratosth.* Catast. c. XXIII. *Schol. Theonis* in Arat. Phaen. 254. et *Schol. Homer.* II. c. 486. Nostram fabulam respexit *Plutarch.* in Conviv. VII. Sap. T. II. p. 156. F. *εἰ τῶν καρβεόιαν τῇ δὲ πλειάδαι τινὲς κομίζουσι* — *τὰς Πλαγυτὰς ὑπερπετόμεναι μέλι καὶ χάλυδι.* — V. 3. *ἄντρον.* De Jove in antro montis Idæe nutrito omnia nota. Vide *Barth.* ad *Claudian.* in IV. Conf. Honorii 197. p. 603. — Quae illa petra sit, unde v. 5. aquila nectar afferre dicitur, equidem ignoro. Suspiciari possis *ἐν πηγῇ.* Sed in hac fabulae obscuritate omnis conjectura lubrica. — V. 6. *πύρα* ap. *Asbén.* et

Ursin. Nec *Scaliger* quidquam mutavit, qui totum hoc fragmentum laudat ad *Manil.* L. II. p. 25. *verba* debetur *Camerario*. — V. 7. τὸ καὶ legit *Eustath.* et per διὰ interpretatur. — *νίκησι* Jovi victoriam de Titanibus portenderat aquila, secundum ea, quae *Hygin.* Poët. Astron. XVI. ex *Aglaosthene* narrat, qui *Naxica* scripsit: *Jovem Cretae surreptum, Naxum delatum ac ibi esse nutritum: qui postquam pervenerit ad virilem aetatem, et voluerit bello lacessere Titanas, sacrificanti ei aquilam auspicasam: quo auspicio usum esse, et eam inter astra collocasse.* — §. 203.] V. 9. τὰς τρεῖς παλ. *Eustath.*

MENANDRI EPIGRAMMA.

Cod. Vat. p. 218. Anthol. Plan. p. 197. St. 287.W.
— V. 2. Cod. vitiose *ῥέουσι* ὁ δ' ἄ. *Lucretius* L. III. 14.
de Epicuro: *Nam simul ac ratio tua corporis vociferari, —*
Diffugiunt animi terrores: moenia mundi Discedunt.

Fine Partis prioris Voluminis primi.

005653420

